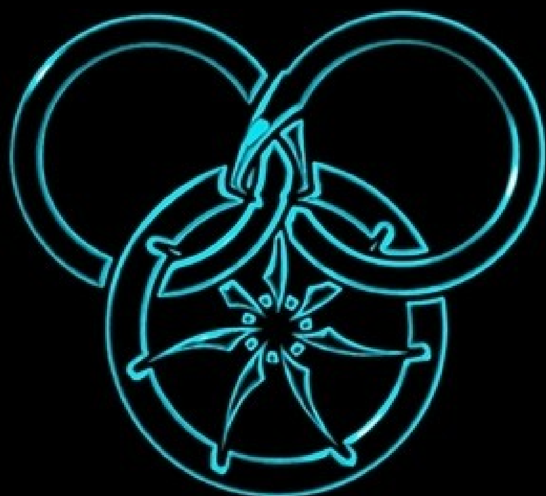
ROATA TIMPULUI
CARTEA A TREIA

ROBERT
JORDAN

DRAGONUL RENĂSCUT

Cu „Roata Timpului“, Robert Jordan aduce la apogeu opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

Robert Jordan

Dragonul Renăscut

Seria *Roata Timpului*

Volumul 3

Roata Timpului (The Wheel of Time) este o serie de cărţi fantasy scrise de autorul american James Oliver Rigney Jr. (sub pseudonimul de Robert Jordan). Seria, remarcabilă prin mărimea ei, este inspirată din elementele mitologice cât şi legendare din Europa şi Asia, printre acestea se numără şi natura ciclică a timpului găsită şi în Hinduism şi Budism cât şi conceptele balansului, dualităţii şi respectului pentru natură găsit în Daoism. Seria a fost parţial inspirată şi din ‘Război şi Pace’ a lui Lev Tolstoi. Cărțile de la 8 la 11 au ajuns NR:1 în topul ‘New York Times bestseller list’, iar până în 12 august 2008, din serie au fost vândute 44 de milioane de copii pe tot globul.

Ultima bătălie se apropie. Pe măsură ce roata timpului se învârteşte, noi duşmani ies la iveală. Ajah neagră, tăinuită multă vreme de trufia şi nechibzuinţa femeilor aes sedai, lucrează neîncetat împotriva luminii. Şi mai grav încă, visele şi semnele profetice anunţă că rătăciţii, cei mai devotaţi şi puternici slujitori ai umbrei, umblă din nou liberi prin lume. Tronurile se clatină, zidurile se prăbuşesc. Pânza se învârtejeşte împrejurul celor trei *ta'veren* dintre care unul, Rand al'thor, încă se luptă sub povara destinului, încercând zadarnic să-şi nege adevăratele origini. Dar în stânca din Tear, Callandor, sabia care nu poate fi atinsă, simbol al puterii, aşteaptă braţul dragonului renăscut, cel care, aşa cum spun profeţiile, va aduce lumii o nouă frângere şi o nouă mântuire.

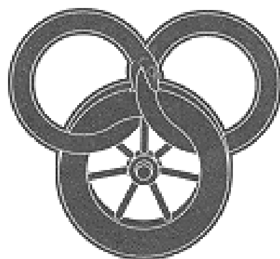
Carte dedicată lui
James Oliver Rigney, Sr.
(1920-l988)

CUPRINS

Şi multe fi-vor cărările sale, şi cine-i va cunoaşte numele? Căci se va naşte de multe ori printre noi, sub multe chipuri, şi mereu va renaşte, pentru vecie. Venirea lui va fi precum fierul plugului care să scoată la lumină vieţile noastre din străfundurile în care ne ascundem tăcuţi. El este cel care rupe legăminte şi făureşte lanţuri. El este cel care dă chipul viitorului şi şterge contururile sorţii.

— din „***Comentarii la Profeţiile Dragonului***”
de Jurith Dorine,
Prima Sfetnică a Reginei din Almoren
742 DF, Vârsta a Treia

PROLOG

Fortăreaţa Luminii

Privirea obosită a lui Pedron Niall se plimbă de jur împrejurul sălii sale private de audienţe, însă ochii cei negri, tulburi din pricina atâtor gânduri, nu văzură nimic. Podoabele zdrenţuite de pe pereţi, care fuseseră cândva flamurile duşmanilor tinereţii sale, se pierdeau în lambriurile din lemn de culoare închisă, lipite de pereţii de piatră – pereţi groşi, solizi. Chiar dacă încăperea se afla în inima Cetăţii Luminii, înăuntru se aflau un singur jilţ – mare, cu spătar înalt, aproape un tron – şi câteva mese, răspândite pe ici, pe colo. Niall nu vedea nimic din toate acestea. Pe moment, îl uitase până şi pe bărbatul cu mantie albă, îngenuncheat pe podeaua care înfăţişa un soare – cu toate că, poate, alţii în locul său nu ar fi făcut-o.

Jaret Byar avusese răgazul să se spele, înainte să fie condus în faţa lui Niall, însă coiful şi platoşa îi erau prăfuite de pe drum şi pline de urme de lovituri. Ochii săi negri, cufundaţi în orbite, scânteiau, ca de febră, pe chipul care părea alcătuit numai din piele întinsă peste oase. Nu purta sabia – în prezenţa lui Niall nu îi era nimănui îngăduit aşa ceva – însă părea gata să sară, ca un dulău care aşteaptă să fie eliberat din lesă.

În colţurile încăperii se aflau două cămine largi. În amândouă se făcuse focul, pentru a ţine la depărtare gerul sfârşitului de iarnă. De fapt, camera era foarte simplă, încăperea unui soldat – totul era solid, însă nimic ieşit din comun, în afară de soarele

poleit de pe podea. Fiecare Senior Căpitan Comandant al Copiilor Luminii îşi alegea mobilele şi le aducea cu sine, odată cu învestirea; foiţa de aur din care era făurit soarele de pe jos se cojise şi fusese înlocuită de multe ori, din pricina valurilor de oameni care se înfăţişau pentru feluritele lor pricini. Era acolo îndeajuns de mult aur pentru a cumpăra orice moşie din Amadicia, precum şi titlul nobiliar care s-o însoţească. De zece ani, Niall călcase pe el fără măcar să se gândească la asta, aşa cum nu se gândea nici la soarele brodat pe pieptul tunicii sale albe. Aurul nu-l preocupa prea mult pe Pedron Niall.

În cele din urmă, privirile i se întoarseră la masa de lângă el, plină de hărţi, scrisori şi rapoarte răspândite peste tot. Printre toate acestea zăceau trei desene, făcute sul, dar fără să fie legate. Cu multă neplăcere în suflet, luă unul. Nu trebuia să aleagă, căci, deşi pictate de alte mâini, toate înfăţişau acelaşi tablou.

Pielea lui Niall era subţire precum pergamentul cojit pentru a fi folosit a doua oară. Anii o făcuseră să se întindă peste un trup care părea numai oase şi muşchi – însă asta nu-l făcea să arate slab şi fără putere. Nici un bărbat nu ajunsese să deţină funcţia lui Niall decât după ce albise – şi fuseseră, cu toţii, la fel de tari precum pietrele din care era clădită Cupola Adevărului. Cu toate acestea, zărindu-şi în treacăt mâna zbârcită cu care ţinea pergamentul, îşi dădu seama că era nevoie de grabă. Nu mai rămăsese prea mult timp. Lui nu-i mai rămăsese mult. Dar trebuia să facă în aşa fel încât să-i ajungă.

Cu un efort de voinţă, desfăcu pergamentul pe jumătate, îndeajuns pentru a zări chipul care-i preocupa. Culorile se şterseseră uşor, din pricină că stătuse atâta vreme în desagii de la şa, însă faţa se vedea bine. Era un tânăr cu ochi cenuşii şi părul roşcat. Părea înalt, dar era greu de spus cu siguranţă. Dacă n-ar fi fost părul şi ochii, n-ar fi avut nici o trăsătură ieşită din comun.

— Adică... băiatul ăsta s-a proclamat Dragonul Renăscut? îngână Niall.

Dragonul. Doar numele era de ajuns pentru a-l face să simtă frigul iernii şi al vârstei. Numele purtat de Lews Therin Telamon, când îi osândise pe toţi bărbaţii care puteau conduce Puterea Supremă, printre care şi pe el însuşi, la nebunie şi moarte în vecii vecilor. Trecuseră mai mult de trei mii de ani de când trufia

Aes Sedai şi Războiul Umbrei puseseră capăt Vârstei Legendelor. Trei mii de ani… Însă profeţiile şi legendele îi ajutau pe oameni să-şi amintească – miezul, măcar, dacă amănuntele se pierduseră. Lews Therin Ucigaşul-de-Neam. Bărbatul care iscase Frângerea Lumii, pentru ca, pe urmele sale, minţile rătăcite ale celor care puteau atinge puterea din inima lumii să culce munţii la pământ şi să cufunde în mare străvechile ţinuturi, schimbând faţa pământului şi făcându-i pe toţi care scăpaseră cu viaţă să fugă precum fiarele de foc. Şi nu se terminase până ce nu fuseseră ucişi toţi bărbaţii Aes Sedai, iar omenirea răspândită peste tot găsise răgazul să încerce să clădească din nou, peste ruinele – şi ele puţine – care mai rămăseseră. Acestea erau poveştile pe care fiecare şi le amintea din copilărie. Iar profeţiile spuneau că Dragonul avea sa renască.

— Da, Seniore Căpitan Comandant, răspunse Byar, care luase şoapta celuilalt drept o întrebare. S-a iscat o nebunie mai mare decât la orice alt fals Dragon de până acum. Are deja mii de oameni de partea sa. Tarabon şi Arad Doman au căzut pradă războiului civil, pe lângă războiul pe care-i poartă între ele. Peste tot prin Şesul Almoth şi la Capul Toman se dau lupte. Cei din Tarabon se împotrivesc celor din Doman şi cu toţii – Iscoadelor care îşi urlă în gura mare credinţa în Dragon. Mă rog, odată cu venirea iernii, luptele au mai încetat puţin, dar, Seniore, nu am mai văzut niciodată o răzmeriţă care să se împrăştie atât de repede. E ca şi cum cineva ar fi aruncat un felinar aprins într-un hambar. Zăpada i-a mai potolit, dar, la venirea primăverii, flăcările vor izbucni şi mai aprig decât înainte.

Niall îl întrerupse, ridicând un deget. Îl lăsase deja de două ori să-şi spună povestea, cu glasul său arzând de mânie şi ură. O bună parte o cunoştea şi de la alţii – în unele privinţe ştia chiar mai multe decât Byar, însă, de câte ori o auzea, se aprindea din nou.

— Geofram Bomhald şi o mie de Copii au pierit. Şi de vină sunt femeile Aes Sedai. Eşti convins, Copile Byar?

— Sunt, Seniore Căpitan Comandant. După o încăierare pe drumul spre Faime, am văzut două vrăjitoare din Tar Valon. Le-am ucis cu săgeţile, dar am pierdut mai mult de cincizeci dintr-ai noştri.

— Eşti sigur… eşti cu adevărat sigur că erau Aes Sedai?

— Pământul s-a învârtejit sub picioarele lor, răspunse Byar, cu glas puternic şi sincer; era un om fără prea multă imaginaţie – moartea, oricum ar fi venit, îi era bine cunoscută unui soldat. Trăsnetele s-au abătut asupra noastră din cerul senin. Seniore, ce altceva ar fi putut fi?

Posomorât, Niall încuviinţă. De la Frângerea Lumii nu mai existaseră bărbaţi Aes Sedai, însă şi femeile care se împopoţonau cu acel nume erau la fel de rele. Se tot făleau cu Cele Trei Legăminte: să nu rostească vorbe neadevărate, să nu făurească arme cu care oamenii să se ucidă între ei, să folosească Puterea ca armă numai împotriva Iscoadelor şi Făpturilor Umbrei. Dar iată că se terminase cu minciuna. Niall fusese dintotdeauna convins că nimeni nu putea dori o asemenea putere decât pentru a-l sfida pe Creator, adică pentru a-l sluji pe Cel Întunecat.

— Şi nu ştii nimic despre cei care-au cucerit Faime şi mi-au ucis jumătate de legiune?

— Seniorul Căpitan Bomhald spunea că-şi ziceau Seanchani, Seniore, răspunse netulburat Byar. Şi că erau Iscoade. Iar atacul său i-a pus pe fugă, chiar dacă l-au ucis. Am întâlnit mulţi oameni care fugeau din oraş, continuă, cu glasul din ce în ce mai răsunător. Cu toţii mi-au povestit că străinii au luat-o la fugă. Şi asta datorită Seniorului Căpitan Bomhald.

Niall oftă încet. Era a treia oară când Byar îi povestea despre armatele, răsărite parcă de nicăieri, care puseseră stăpânire pe Faime, şi folosise aproape aceleaşi cuvinte. „Aşa cum spunea mereu Geofram Bomhald, este un soldat bun, dar nu un bărbat în judecata căruia să poţi avea încredere.”

— Seniore Căpitan Comandant, spuse pe neaşteptate Byar. Nu v-am minţit. Seniorul Căpitan Bomhald mi-a poruncit să mă ţin departe de lupte, să observ totul şi să vă raportez. Şi să-i spun fiului său, Seniorului Dain, cum a murit.

— Da, da, răspunse, nerăbdător, Niall. O vreme, privi chipul tras al celuilalt, apoi adăugă: Nimeni nu-ţi pune cinstea şi curajul la îndoială. Asta mă şi aşteptam să facă Geofram Bomhald, pregătindu-se să pornească la o luptă în care se temea că i-ar putea muri toţi apropiaţii. „Iar tu, unul, o asemenea minciună n-ai fi putut scorni.” Te-ai descurcat bine, Copile Byar, mai spuse – căci nu mai avea ce afla de la el. Îţi dau îngăduinţa

să pleci să-i dai veştile fiului lui Geofram Bomhald. Este împreună cu Eamon Valda – ultimele rapoarte spuneau că se află în apropiere de Tar Valon. Li te poţi alătura şi tu.

— Mulţumesc, Seniore Căpitan Comandant, mulţumesc, zise Byar, ridicându-se, apoi înclinându-se adânc; totuşi, după ce se îndreptă, şovăi. Seniore, să ştiţi că am fost, într-adevăr, trădaţi, zise, cu glasul plin de ură tăioasă.

— De Iscoada aceea de care mi-ai vorbit, Copile Byar? ripostă Niall, destul de iritat; pregătirile de un an de zile fuseseră distruse, o mie de Copii pieriseră, iar Byar o ţinea întruna cu bărbatul acela. De acel tânăr fierar pe care l-ai văzut numai de două ori, Perrin din Ţinutul celor Două Râuri?

— Da, Seniore Căpitan Comandant. Nu ştiu cum, dar sunt convins că el este de vină. Sunt convins.

— Am să văd ce e de făcut, Copile Byar, zise Niall, apoi, văzând că celălalt dădea să mai spună ceva, îl opri. Acum poţi pleca.

Bărbatul tras la faţă nu avu de ales: făcu din nou o plecăciune şi ieşi. În timp ce uşa se închidea în urma lui, Niall se lăsă să cadă în jilţul cu spătar înalt. Oare de ce Byar îl ura atâta pe acest Perrin? Erau mult prea multe Iscoade pe lume pentru a-ţi mai irosi puterile cu una singură. Prea multe Iscoade, peste tot, ascunzându-se în spatele zâmbetelor sincere şi vorbelor dulci, slujindu-l pe Cel Întunecat. Deşi, la urma urmei, încă un nume cunoscut nu avea cum să strice. Se foi în jilţ, încercând să-şi aşeze mai bine oasele bătrâne. Se gândi, în treacăt, dar nu pentru prima oară, că poate o pernă n-ar fi fost chiar aşa o risipă. Şi, nu pentru prima oară, alungă gândul. Lumea se prăvălea în haos, iar el nu avea răgaz să se plece în faţa vârstei.

Cântări în minte toate semnele care prevesteau nenorocirea. Tarabon şi Arad Doman se înfruntau, în Cairhien izbucnise războiul civil şi spiritele se încingeau şi în Tear şi Illian, care se duşmăniseră dintotdeauna. Poate că asta, în sine, nu însemna nimic – războiul era ceva obişnuit pentru oameni – însă, de cele mai multe ori, izbucneau pe rând. Şi, pe lângă falsul Dragon care se afla undeva, pe Şesul Almoth, altul punea pe jar Saldaea şi apăruse şi un al treilea, în Tear. Trei deodată. „Şi cu toţii sunt falşi. Trebuie să fie aşa."

Şi mai erau şi alte zeci de lucruri mai puţin importante, unele, poate, numai zvonuri lipsite de temei, însă luate împreună cu

celelalte... Aielii fuseseră zăriţi departe, spre apus – în Murandy, chiar şi în Kandor. Nu erau decât câte doi sau trei, însă, mulţi sau puţini, Aielii nu părăsiseră Pustia decât o dată, în tot timpul scurs de la Frângere – iar atunci izbucnise, fireşte, războiul. Se mai spunea şi că Atha'an Miere, oamenii din Seminţia Mării, uitaseră de negoţ şi porniseră să caute semne şi miracole – însă nu se ştia ce anume aşteptau – cu corăbiile numai pe jumătate pline, sau chiar de-a dreptul goale. Pentru prima dată în aproape patru sute de ani, Illian chemase Marele Alai, ca să pornească în căutarea faimosului Corn al lui Vaiere, despre care profeţiile spuneau că avea să scoale din morminte eroii din vechime, pentru ca aceştia să lupte în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie împotriva Umbrei. Zvonurile pretindeau şi că Ogierii, un neam atât de ascuns încât cei mai mulţi dintre oamenii simpli îi credeau numai nişte legende, puseseră la cale felurite întâlniri între steddingurile lor îndepărtate.

Şi – lucru care, pentru Niall, era cel mai important – se părea că femeile Aes Sedai ieşiseră şi ele la lumină. Se spunea că trimiseseră mai multe surori pentru a-l înfrunta pe falsul Dragon Mazrim Taim care putea conduce Puterea – lucru rar în rândul bărbaţilor. Aşa ceva era o scârboşenie şi o pricină de teamă, şi puţini erau cei care să creadă că un astfel de om putea fi învins fără ajutorul venit de la Aes Sedai. Mai bine să-l primeşti, decât să trebuiască să înfrunţi grozăviile care începeau, fără greş, după ce bărbatul înnebunea – aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Pe de altă parte, alte Aes Sedai fuseseră trimise să-l sprijine pe celălalt fals Dragon din Faime. Asta părea să se înţeleagă din veştile pe care le primise.

Tabloul făcu să-i îngheţe sângele în vene. Haosul se răspândea; lucruri nemaivăzute se întâmplau iarăşi şi iarăşi. Lumea întreagă părea să se agite, gata-gata să dea în clocot. Pentru el, era limpede. Ultima Bătălie se apropia cu adevărat. Tot ceea ce pusese la cale, faptele glorioase menite să-l facă celebru printre Copiii Luminii, vreme de încă o sută de generaţii, totul era distrus. Însă tulburările însemnau prilejuri noi, aşa că îşi făurise alte gânduri, alte ţeluri. Numai să aibă puterea şi voinţa de a le duce la bun sfârşit. „Lumină, fă să rămân în viaţă cât este nevoie.”

O bătaie slabă în uşă îl trezi din gândurile sale sumbre.

— Intră! se răsti.

Un slujitor în livrea şi pantaloni albi cu auriu se strecură înăuntru, cu o plecăciune. Cu ochii în pământ, anunţă că Jaichim Carridin, Uns al Luminii, Inchizitor al Braţului Luminii, sosise la porunca Seniorului Căpitan Comandant. Carridin apăru şi el, fără să-i mai dea lui Niall răgazul să vorbească. Acesta îi făcu semn slujitorului să plece. Până ca uşa să se închidă la loc, Carridin căzu într-un genunchi, fluturându-şi mantia albă ca zăpada, brodată pe piept cu soarele înconjurat de raze şi, în spatele lui, cu cârja păstorească, stacojie, însemnul celor din Braţul Luminii, cărora mulţi le spuneau, dar numai pe ascuns, Descleştătorii.

— Ai poruncit să mă înfăţişez, Seniore Căpitan Comandant, zise el cu glas puternic, şi iată-mă întors din Tarabon.

Niall îl cântări din priviri. Carridin era un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu câteva fire cărunte, dar vânjos şi zdravăn. Avea ochii negri, înfundaţi în orbite, şi întotdeauna pătrunzători. Deşi sfredelit cu privirea de Seniorul Căpitan Comandant, nici nu clipea – puţini aveau conştiinţele aşa curate sau nervii atât de tari. Aştepta îngenuncheat şi liniştit, de parcă era ceva cu totul firesc să i se poruncească, fără vreo pricina, să-şi părăsească postul şi să se întoarcă fără întârziere în Amador. Pe de altă parte, se spunea că Jaichim Carridin era un munte de răbdare.

— Ridică-te, Copile Carridin, spuse Niall, iar celălalt se supuse. Am primit veşti îngrijorătoare din Faime.

Carridin îşi netezi mantia şi răspunse, pe un ton când respectuos, când uşor sfidător, de parcă vorbea cu un egal şi nu cu cel pe care jurase să-l slujească până la moarte.

— Seniorul Căpitan Comandant vorbeşte de raportul Copilului Jaret Byar, fost aghiotant al Seniorului Căpitan Bomhald.

Muşchii de la colţurile ochilor lui Niall tresăriră – semn că era pe cale să se mânie. Crezuse că numai trei oameni aflaseră că Byar era în Amador, şi numai unul – el însuşi – ştia de unde venea.

— Nu face pe isteţul, Carridin. Se prea poate ca dorinţa asta de a şti totul să te dea pe mâna propriilor tăi Descleştători.

La auzul numelui, Carridin strânse puţin din buze – dar, altfel, rămase netulburat.

— Seniore Căpitan Comandant, Braţul caută adevărul peste tot, pentru a-i sluji Luminii.

Pentru a-i sluji Luminii. Nu Copiilor. Toţi aceştia slujeau Lumina, însă Pedron Niall se întreba adesea dacă nu cumva

Descleştătorii trăiau cu gândul că nu erau de aceeaşi teapă cu ceilalţi.

— Şi ce adevăruri ai să-mi spui despre ceea ce s-a petrecut în Faime?

— E opera Iscoadelor Celui Întunecat, Seniore.

— Poftim? chicoti aspru Niall. Acum câteva săptămâni mi-ai raportat că Geofram Bomhald era în slujba Celui Întunecat, pentru că pornise cu soldaţii săi spre Capul Toman, în ciuda poruncilor tale. Iar acum, continuă, într-o şoaptă ameninţătoare, vrei să mă faci să cred că Bomhald, Iscoada, a dus la moarte o mie de Copii pentru a se lupta cu alte Iscoade?

— Ce era şi ce nu era Bomhald nu mai avem de unde şti, răspunse Carridin sec, de vreme ce a murit înainte de a fi dat pe mâna noastră. Ticluielile Umbrei sunt tulburi şi par adesea nebuneşti, în ochii celor care păşesc în Lumină. Însă cei care au cucerit Faime erau Iscoade. Nu am nici o îndoială. Iscoade şi Aes Sedai, în sprijinul unui fals Dragon. Bomhald şi oamenii săi au fost distruşi cu ajutorul Puterii, de asta sunt convins, Seniore Căpitan Comandant, la fel ca şi oştile din Tarabon şi Arad Doman, trimise împotriva Iscoadelor din Faime.

— Şi cum rămâne cu poveştile potrivit cărora oamenii care-au cucerit Faime veneau de dincolo de ocean?

— Seniore, răspunse Carridin clătinând din cap, lumea vorbeşte vrute şi nevrute. Unii spun că ar fi fost oştile trimise peste ocean, acum o mie de ani, de Artur Aripă-de-Şoim, şi întoarse acum pentru a cere pământurile înapoi. Că veni vorba, cică Artur însuşi ar fi fost zărit în Faime, având cu el şi o ceată de eroi de legendă. Apusul clocoteşte, din Tarabon până în Saldaea. Cu fiecare zi apar alte zvonuri, care de care mai prosteşti. Aceşti aşa-zişi Seanchani nu erau decât o gloată de Iscoade, adunată pentru a sprijini un fals Dragon – singura deosebire fiind că, de asta dată, aveau şi ajutor Aes Sedai, şi încă pe faţă.

— Ce dovezi ai? întrebă Niall, de parcă nu era pe de-a-ntregul convins. Ai prizonieri?

— Nu, Seniore Căpitan Comandant. Fără îndoială că ai aflat deja de la Copilul Byar că Bomhald a izbutit să-i pună pe fugă. Iar cei pe care i-am luat noi la întrebări nu au recunoscut că s-ar fi aflat în slujba unui fals Dragon, fireşte. Cât despre dovezi... sunt de două feluri şi, dacă-mi îngăduiţi, am să vi le înfăţişez...

Niall îi făcu un gest nerăbdător să continue.

— Mai întâi, dovada prin lipsă. Puţine corăbii au îndrăznit să treacă oceanul Aryth, iar cele mai multe nu s-au mai întors. Celelalte au fost silite s-o facă, pentru a nu rămâne fără apă şi hrană. Nici măcar Seminţia Mării nu are asemenea curaj, cu toate că ei ajung pe oriunde se face negoţ, chiar şi în ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel. Seniore Căpitan Comandant, dacă există pământuri dincolo de ocean, ele sunt de neatins, oceanul e prea mare. A încerca să ajungi acolo cu oastea ar fi ca şi cum ai încerca să zbori.

— Aşa o fi, spuse încet Niall. Pare uşor de crezut. Dar celălalt fel de dovezi?

— Seniore, mulţi dintre cei pe care i-am întrebat au vorbit despre monştrii care luptau pentru Iscoade. Şi au ţinut-o sus şi tare. E limpede că e vorba de troloci şi de alte făpturi de-ale Umbrei, aduse, pe cine ştie ce căi, de-a dreptul din Mană, făcu Carridin, desfăcându-şi braţele, ca şi cum totul era de la sine înţeles. Cei mai mulţi oameni cred că poveştile despre troloci sunt numai minciunile unora care se vântură din loc în loc, sau că au fost ucişi cu toţii, în cursul Războaielor. Cum altfel să-i spună unui troloc, dacă nu monstru?

— Da. Da, poate că ai dreptate, Copile Carridin. Poate, am spus, începu Niall, nedorind să-i dea satisfacţia de a şti că era de aceeaşi părere. „Lasă-l să se mai frământe un pic.” Dar cu el cum rămâne? întrebă, arătând desenul făcut sul; pesemne că Inchizitorul avea şi el, pe undeva, o copie. Cât e de primejdios? Poate conduce Puterea?

Celălalt ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Nu mă îndoiesc că femeile Aes Sedai ne pot face să credem că şi pisicile conduc Puterea, dacă aşa poftesc. Cât despre primejdii… orice fals Dragon e primejdios, până când este înfrânt, iar unul sprijinit de Tar Valon este de zece ori pe-atât. Dar, dacă este lăsat de capul lui, peste şase luni totul va fi mult mai rău decât este acum. Prizonierii cu care-am vorbit eu nu-l văzuseră niciodată şi nu ştiau unde se află. Oştile lui sunt răspândite peste tot – mă îndoiesc să fie mai mult de două sute de oameni într-un singur loc. Dacă locuitorii din Tarabon şi Doman n-ar fi atât de preocupaţi să se lupte între ei, ar putea să-i distrugă fără vreo greutate.

— Nici măcar un fals Dragon, spuse aspru Niall, nu-i poate face să uite că de patru sute de ani se ciondănesc pentru Şesul Almoth. Ca şi cum ar fi, unii sau alţii, îndeajuns de puternici pentru a-l stăpâni.

Carridin nu se schimbă la faţă, iar Niall se întrebă cum de izbutea. „Dar te tulbur eu, Descleştătorule."

— Nu are importanţă, Seniore Căpitan Comandant. Acum, iarna i-a potolit pe toţi. Nu fac decât să mai iasă după pradă, din când în când. După ce se va încălzi îndeajuns pentru ca soldaţii să poată mărşălui... Bomhald nu şi-a dus la moarte decât o jumătate din legiune. Cu ajutorul celeilalte jumătăţi, am să-l vânez pe falsul Dragon şi am să-l ucid. Un leş nu mai este primejdios pentru nimeni.

— Dar dacă ai de-a face cu ceea ce, din câte se pare, a avut şi Bomhald? Aes Sedai care ucid cu ajutorul Puterii?

— Vrăjitoriile lor nu le apără de săgeţi sau de pumnalele care sclipesc în beznă. Şi mor la fel de iute ca oricare alt om, zâmbi Carridin. Îţi făgăduiesc că, până la vară, totul se va termina.

Niall încuviinţă. Tare încrezător se mai arăta Inchizitorul. Credea, pesemne, că scăpase de întrebările primejdioase care i-ar fi putut fi puse până atunci. „Dar ai uitat, Carridin, că eram renumit pentru tacticile mele."

— De ce, începu el încet, nu ţi-ai dus şi tu oamenii în Faime? Odată ce Capul Toman era plin de Iscoade şi Faime căzuse în mâinile lor, de ce ai încercat să-l opreşti pe Bomhald?

Carridin clipi, dar glasul îi rămase la fel de sigur.

— La început erau numai zvonuri, Seniore Căpitan Comandant. Zvonuri atât de nebuneşti, încât nimeni nu le putea crede. Până să aflu adevărul, Bomhald intrase deja în luptă, murise, iar Iscoadele se risipiseră. Mai mult, misiunea mea era de a aduce Lumina în Şesul Almoth. Nu puteam să-mi las baltă ordinele, ca să alerg după cai verzi pe pereţi.

— Misiunea ta? făcu Niall, ridicându-se, cu glas răsunător; deşi cu un cap mai înalt ca el, Carridin se trase un pas înapoi. Misiunea? Misiunea era să pui mâna pe Şesul Almoth. O găleată goală, pe care nimeni n-o stăpâneşte decât prin vorbe şi fumuri, iar tu trebuia s-o umpli. Neamul din Almoth ar fi renăscut, condus de Copiii Luminii care n-ar mai fi avut nevoie să se prefacă a se supune vreunui imbecil de rege. Amadicia şi Almoth, ca un cleşte care strânge Tarabon. În cinci ani, am fi

dobândit acolo aceeaşi influenţă pe care-o avem aici. Iar tu ai stricat totul.

— Seniore, se împotrivi Carridin care, în cele din urmă, îşi pierduse zâmbetul. De unde puteam să prevăd ce avea să se-ntâmple? Încă un fals Dragon. Tarabon şi Arad Doman pornind la război, după atâta vreme în care n-au făcut decât să mârâie unii la alţii. Femeile Aes Sedai dându-şi arama pe faţă, după trei milenii de prefăcătorie. Dar chiar şi aşa, nu e totul pierdut. Pot să-l vânez şi să-l distrug pe falsul Dragon, înainte ca devotaţii lui să se unească. Iar odată ce oştile din Tarabon şi Doman se istovesc unele pe celelalte, pot fi alungate de-acolo fără...

— Nu! se răsti Niall. S-a terminat cu ticluielile tale, Carridin. Poate c-ar trebui să te dau, chiar acum, pe mâna Descleştătorilor domniei tale. Marele Inchizitor nu s-ar împotrivi, că doar arde de nerăbdare să dea vina pe cineva, pentru cele întâmplate. Nu şi-ar jertfi, de bunăvoie, un om, dar nu prea cred că ar avea ceva de zis, dacă te-aş pomeni eu însumi. După numai câteva zile, ai mărturisi orice. Te-ai denunţa drept Iscoadă, cred. În mai puţin de-o săptămână, ţi-ar cădea capul sub securea călăului.

— Seniore Căpitan Comandant..., bâigui Carridin, cu fruntea scăldată de sudoare, apoi se opri să înghită în sec. Seniorul Căpitan Comandant pare să dea de înţeles că mai există o cale. Să mi-o arate. Am jurat supunere.

„Acum, se gândi Niall. Acum să aruncăm zarurile.” Pielea i se făcu de găină, de parcă era în luptă şi îşi dăduse, dintr-odată, seama că era înconjurat numai de duşmani.

Oamenii care deţineau rangul său nu ajungeau pe mâna călăului, dar se întâmplase de mai multe ori ca vreunul să moară pe neaşteptate, pentru a fi jelit şi înlocuit, fără întârziere, de altul, ceva mai puţin îndrăzneţ şi primejdios.

— Copile Carridin, spuse el, ferm, ai să faci în aşa fel încât falsul Dragon să nu moară. Iar dacă apar femei Aes Sedai care să caute să scape de el, nu să-l sprijine, ai să te foloseşti de „pumnalele din beznă” de care vorbeai.

Inchizitorul rămase cu gura căscată, dar se stăpâni repede, privindu-l gânditor pe Niall.

— E datoria oricui să ucidă Aes Sedai, dar... să lase un fals Dragon în libertate? Asta-i trădare... blasfemie.

Niall răsufla adânc. Simţea pumnalele nevăzute aşteptându-l printre umbre. Dar nu mai avea cale de întors.

— A face ce trebuie făcut nu înseamnă trădare. Şi chiar blasfemiile pot fi îngăduite, dacă există pricini, rosti, ştiind că până şi aceste vorbe erau îndeajuns pentru a-l duce la pieire. Ştii care este calea cea mai scurtă pentru a-i uni pe oameni în slujba ta, Copile Carridin? Nu? Dă drumul pe străzi unui leu turbat. După ce toţi sunt cuprinşi de groază, după ce li se topesc şi maţele de frică, spune-le, fără să te tulburi, că vei avea tu grijă de el. Omoară-l, şi porunceşte ca leşul să fie atârnat undeva unde să-l poată vedea, cu mic cu mare. Apoi, fără întârziere, dă-le altă poruncă – şi vei fi ascultat. Şi dacă le porunceşti mereu alte şi alte lucruri, ţi se vor supune – căci, dacă nu te slujesc pe tine, cel care i-ai salvat, atunci pe cine să slujească?

— Adică..., începu Carridin, clătinând nesigur din cap, adică vrei să câştigi totul, Seniore? Nu doar Şesul Almoth, ci şi Tarabon şi Arad Doman?

— E treaba mea ce vreau. Treaba ta este să te supui, după cum ai jurat. Te poftesc să-ţi trimiţi solii, înainte de căderea nopţii, pe cai iuţi. Sunt convins că ştii cum să dai porunci, astfel încât nimeni să nu intre la bănuieli. Dacă trebuie să vă luptaţi, luptaţi-vă cu oştile din Tarabon şi Doman. Că doar n-o să-i lăsăm să-mi omoare leul. Nu, pe Lumină, o să-i silim să cadă la pace.

— Cum porunceşte Seniorul Căpitan Comandant, spuse iute – prea iute! – Carridin. Ascult şi mă supun.

— Dacă jurămintele nu sunt îndeajuns de puternice, îi zâmbi rece Niall, mai află un lucru. Dacă falsul Dragon moare, înainte să poruncesc eu, sau dacă e prins de vrăjitoarele din Tar Valon, într-o dimineaţă vei fi găsit cu un pumnal înfipt în inimă. Iar dacă mi se va întâmpla... cine ştie ce – chiar dacă mor de moarte bună – n-ai să mai trăieşti nici o lună de zile după mine.

— Seniore Căpitan Comandant, am jurat să mă supun...

— Chiar aşa, îl întrerupse Niall. să nu cumva să uiţi. Acum, du-te!

— Cum porunceşte Seniorul Căpitan Comandant, îngână Carridin; de-acum, nu mai părea netulburat.

Uşa se închise în urma Inchizitorului. Niall îşi frecă palmele. Îi era frig. Zarurile se rostogoleau şi nu era nici o cale pentru a prevedea ce feţe aveau să arate. Ultima Bătălie se apropia. Dar

nu legendara Tarmon Gai'don, nu clipa în care Cel Întunecat avea să-şi rupă lanţurile, iar Dragonul Renăscut să-l înfrunte. Era sigur că nu avea să fie aşa. Fireşte, era cu putinţă ca străvechii Aes Sedai din Vârsta Legendelor să fi săpat un tunel în temniţa Celui Întunecat, de la Shayol Ghul, însă Lews Therin Telamon şi cei O Sută de Tovarăşi o ferecaseră la loc. Atacul duşmanului spurcase pentru totdeauna jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor şi-i înnebunise pe toţi, şi astfel începuse Frângerea, însă unul singur dintre acei Aes Sedai de demult putea face mai mult decât zece vrăjitoare din Tar Valonul de-acum. Peceţile aveau să ţină.

Pedron Niall punea mare preţ pe logică, aşa că îşi dăduse seama cum avea să fie Tarmon Gai'don. Hoarde de troloci însetaţi de sânge aveau să se reverse către miazăzi, din Mana Pustiitoare, aşa cum se întâmplase în vremea Războaielor. În fruntea lor aveau să fie Myrdraalii – Jumate-Oamenii – şi poate şi nişte Stăpâni ai Spaimei, aleşi din rândul Iscoadelor. Omenirea, risipită, aşa cum era, şi dezbinată de ură, nu putea face faţă. Însă el, Pedron Niall, avea s-o unească sub flamurile Copiilor Luminii. Aveau să se nască noi legende, despre cum Pedron Niall purtase Ultima Bătălie şi o câştigase.

— Dar mai întâi, şopti, dă drumul leului turbat să umble pe străzi.

— Leul turbat?

Niall se răsuci pe călcâie, tocmai când un omuleţ ciolănos, cu un nas mare şi coroiat, se strecură din spatele uneia dintre flamurile atârnate pe pereţi, lăsând să se întrezărească, pentru o clipă numai, o uşă tăinuită care se închidea.

— Ordeith, se răsti el, ţi-am arătat coridorul ăsta ca să poţi veni când te chem, fără să afle jumătate din fortăreaţă, nu ca să tragi cu urechea la discuţiile mele între patru ochi.

— Să trag cu urechea, înălţime? făcu Ordeith, traversând camera, după ce i se plecase în pripă. Nici nu mi-ar trece prin cap aşa ceva. De-abia ce-am sosit, şi am auzit ultimele cuvinte ale domniei tale. Atât.

Pe chip i se aşternuse un zâmbet, aproape de batjocură – însă, din câte văzuse Niall, aşa zâmbea el mereu, chiar şi atunci când nu avea vreo pricină să creadă că l-ar fi urmărit cineva. Omuleţul sosise în Amadicia cu o lună înainte, în miezul iernii, îmbrăcat în zdrenţe şi aproape degerat. Apoi izbutise, cine ştie

cum, să ducă străjerii cu vorba şi să ajungă până la Pedron Niall însuşi. Părea să ştie totul despre ce se întâmplase la Capul Toman, până şi lucruri care nu apăreau în rapoartele lungi, dar încâlcite ale lui Carridin, nici în povestea lui Byar, nici în vreun alt raport sau zvon care ajunsese la urechile lui Niall. Nu-l chema Ordeith, fireşte – în Limba Veche, acest nume însemna „pelin”. Niall îi ceruse, cândva, să-i dea socoteală pentru numele ales, însă omul răspunsese numai atât: „Nimeni nu mai ştie cine am fost, iar viaţa e amară”. Dar era isteţ – numai cu ajutorul lui izbutise Niall să întrezărească încotro se îndreptau lucrurile.

Ordeith se apropie de masă şi luă în mână un desen, desfăcându-l, numai atât cât să se vadă chipul tânărului. Zâmbetul său amar se adânci, aproape ca o strâmbătură. Niall era încă mâniat că omul apăruse fără să fie chemat.

— Falsul Dragon te amuză, Ordeith. Sau, cumva, te sperie?

— Falsul Dragon? îngână celălalt. Mda. Da, fireşte că trebuie să fie fals. Altfel, cum?

Şi scoase un hohot de râs ascuţit şi neplăcut, scoţându-l pe Niall din fire şi făcându-l să se întrebe, cum i se întâmplase de multe ori, dacă nu era cumva pe jumătate nebun. „Dar, nebun sau nu, e un om deştept.”

— Ce vrei să spui, Ordeith? Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte. Omul tresări, de parcă ar fi uitat că Seniorul Căpitan Comandant se afla şi el acolo.

— Să-l cunosc? Oh, da, sigur că-l cunosc. Îi zice Rand al'Thor şi vine din Ţinutul celor Două Râuri, o regiune pierdută din Andor. E o Iscoadă atât de credincioasă Umbrei, încât, dac-ai şti numai pe jumătate ce-a făcut, ţi s-ar strepezi sufletul.

— Ţinutul celor Două Râuri, îngână Niall. Mi-a mai pomenit cineva de asta, şi de o Iscoadă, tot un tânăr. Ce ciudat... s-ar zice că pe-acolo e plin de Iscoade. Înseamnă că sunt, într-adevăr, peste tot.

— Poftim, Seniore? făcu Ordeith. Ce Iscoadă? Să fie Matrim Cauthon, sau Perrin Aybara? Sunt de-o seamă cu ăsta, şi aproape la fel de ticăloşi.

— Mi s-a spus că l-ar chema Perrin, spuse Niall, încruntat. Deci sunt trei, zici? Din ţinutul ăla nu vin decât lână şi tutun. Nu prea cred să mai existe vreun loc în care oamenii să trăiască atât de izolaţi de restul lumii.

— Într-un oraş, Iscoadele Celui Întunecat trebuie să se ascundă, cât de cât. Trebuie să aibă de-a face şi cu alţii, cu străini sosiţi de prin alte părţi, care pot purta vorba despre ce-au văzut. Dar într-un sătuc liniştit şi izolat de lume, unde nu prea vin străini… Ce loc mai bun pentru o Iscoadă?

— Şi de unde ştii tu numele ăstora trei, Ordeith? Trei Iscoade, dintr-un fund de lume. Prea multe taine ştii, Suflet de amar, prea multe scoţi din mânecă… mai ceva ca un menestrel.

— Dacă un om s-ar apuca să-ţi povestească tot ce ştie, înălţime, răspunse pe dată celălalt, n-ar face decât să îndruge vrute şi nevrute. Fiecare lucru e de folos numai la timpul său. Dar ascultă ce-ţi spun, înălţime. Rand al'Thor, acest Dragon, are rădăcini adânci în Ţinutul celor Două Râuri.

— Fals Dragon! spuse apăsat Niall, iar Ordeith se plecă.

— Fireşte, înălţime. M-a luat gura pe dinainte. Dintr-odată, Niall îşi dădu seama că Ordeith mototolea desenul în pumn. Chipul îi rămăsese netulburat, în afară de zâmbetul pieziş, însă mâinile i se tot încleştau, nervos, pe foaia de pergament.

— Opreşte-te! îi porunci, smulgându-i desenul şi netezindu-l cum putu mai bine. Nu am la îndemână prea multe portrete ale omului ăstuia. Nu-ţi îngădui să le distrugi.

Pictura se pătase aproape în întregime. Peste pieptul tânărului se întindea o ruptura, însă chipul, ca prin minune, rămăsese neatins.

— Iertare, înălţime, spuse Ordeith cu eternul său zâmbet, făcând o plecăciune. Urăsc Iscoadele.

Niall se uită lung la chipul desenat. „Rand al'Thor, din Ţinutul celor Două Râuri.”

— Când se topesc zăpezile, poate că va trebui să ticluim ceva pentru oamenii de pe-acolo. Cine ştie.

— Cum doreşte înălţimea Ta, răspunse netulburat Ordeith.

Carridin străbătea cu paşi mari coridoarele Fortăreţei. Era atât de încruntat încât cei pe care-i întâlnea îl ocoleau. Oricum, nu erau mulţi care să vrea să stea la discuţii cu Descleştătorii. Slujitorii care alergau de colo colo, cu treburi, încercau să se facă una cu pereţii de piatră, şi chiar ofiţerii, cu nodurile lor aurii pe mantie, o apucau pe coridoare lăturalnice, zărindu-i chipul. Ajuns la încăperile sale, dădu uşa de perete, apoi o trânti. Vederea covoarelor fine din Tarabon şi Tear, în tonurile lor

intense de roşu, auriu şi albastru, a oglinzilor curbate din Illian, a foiţei aurii de pe masa fina din mijlocul încăperii, la care un meşter din Lugard lucrase aproape un an de zile, nu-i mai făcură nici o plăcere. Mai că nu le văzu.

— Sharbon! strigă, dar slujitorul care ar fi trebuit să se afle acolo, aranjându-i încăperile, şi care, de obicei, apărea imediat, nu era nicăieri. Arde-te-ar Lumina, Sharbon! Unde eşti?

Din colţul ochiului, zări o mişcare şi se întoarse pe călcâie, pregătindu-se să-l acopere de blesteme. Însă uită de ele, de îndată ce Myrdraalul mai făcu un pas către el, cu mişcări graţioase, ca de şarpe. La trup părea om, şi încă unul nu foarte zdravăn, dar orice asemănare înceta aici. Purta haine şi o mantie negre ca noaptea, care nici nu se mişcau în timp ce păşea. Printre falduri, pielea sa albă ca laptele părea şi mai lividă. Şi nu avea ochi. Privirea sa de taină îl umplu de groaza pe Carridin, ca pe atâţia alţii înaintea lui.

— Ce…, începu acesta, apoi se opri să-şi umezească buzele, încercând să-şi regăsească tonul normal al vocii. Ce faci aici? izbuti să îngaime – şi tot mai ascuţit ca de obicei; buzele Jumate-Omului se strâmbară într-un zâmbet.

— Unde este umbra, acolo sunt şi eu, zise, cu un glas ca foşnetul unui şarpe printre frunze. Şi stau mereu cu ochii pe cei care mă slujesc.

— Eu îl slujesc pe…

Dar în van. Cu mare greutate, Carridin îşi întoarse privirea de la faţa aceea netedă, palidă, moale, şi se răsuci pe călcâie. Îl străbătu un fior – stătea cu spatele la un Myrdraal. În oglinda aflată pe perete, în faţa lui, totul se vedea limpede – totul, dar nu şi Pieritul, care apărea ca o pată de ceaţă. Nu era cine ştie ce încurajare, însă oricum era mai bine decât să-i înfrunte privirea. Glasul lui Carridin se întări puţin.

— Eu îl slujesc pe…, începu iarăşi, şi iarăşi se întrerupse, amintindu-şi unde se afla. În inima Fortăreţei Luminii. Orice zvon despre şoaptele pe care avea de gând să le lase să-i scape de pe buze l-ar fi dat în puterea celor din Braţul Luminii. Dacă l-ar fi auzit, până şi cel mai neînsemnat dintre Copii l-ar fi culcat la pământ. Era singur cu Myrdraalul, şi poate cu Sharbon – „Unde-o fi, blestematul?” Ar fi fost bine să mai fie cineva care să înfrunte privirea Jumate-Omului, chiar dacă după aceea ar fi trebuit să

scape de el – şi tot coborî vocea. Îl slujesc pe Marele Stăpân al întunericului, la fel ca tine. Amândoi îl slujim.

— Dacă preferi aşa, râse Myrdraalul, făcându-l să se înfioare până în măduva oaselor. Oricum, vreau să ştiu ce cauţi aici, şi de ce nu eşti în Şesul Almoth?

— Seniorul Căpitan Comandant mi-a poruncit să vin.

— Poruncile Seniorului Căpitan Comandant sunt vorbe în vânt, şuiera Myrdraalul. Ar fi trebuit să-l găseşti pe omul numit Rand al'Thor şi să-l omori. Mai presus de toate, asta trebuia să faci! De ce nu te supui?

Carridin răsuflă adânc. Privirea care-i sfredelea spinarea părea un cuţit crestându-i pielea.

— S-au... schimbat lucrurile, şi nu mai am atâta putere ca înainte.

Un zgomot aspru şi înfundat îl făcu să întoarcă ochii. Myrdraalul îşi plimba o mână pe tăblia mesei. Din unghii i se înălţau firişoare de fum.

— Nu s-a schimbat nimic, omule. Ţi-ai încălcat jurămintele care te legau de Lumină şi ai rostit altele, cărora trebuie să li te supui.

Carridin tresări, văzând şanţurile adânci care brăzdau lemnul şlefuit, şi înghiţi în sec.

— Nu înţeleg. De ce, dintr-odată, e atât de important să-l omor? Credeam că Marele Stăpân voia să-l folosească.

— Îmi pui întrebări? Ar trebui să-ţi smulg limba. Treaba ta nu e să întrebi, sau să înţelegi, ci să te supui. Mai ceva ca un câine. Măcar asta pricepi? Sus, câine, slujeşte-ţi stăpânul!

Teama făcu loc mâniei, iar mâna lui Carridin se îndrepta către şold, însă sabia nu se afla acolo, ci zăcea în încăperea alăturată, unde-o lăsase când plecase către Pedron Niall. Myrdraalul se mişcă mai iute decât o viperă. Carridin deschise gura să urle, când mâna acestuia se încleștă pe încheietura lui, strivind-o; oasele se frecară unul de altul, făcându-l să simtă fiori de durere pe braţ în sus. Însă strigătul nu-i scăpă de pe buze, căci cealaltă mână a Pieritului îl apucă de bărbie şi-l sili să strângă din fălci. Se înălţă pe vârfuri, apoi se simţi ridicat de la pământ. Gemând înfundat, se bălăbănea în strânsoarea Myrdraalului.

— Ascultă, omule. Ai să-l găseşti pe tânărul acela şi ai să-l omori cât poţi de iute. Să nu crezi că mă poţi înşela. Mai sunt şi alţi... copii... care să-mi spună dacă încerci aşa ceva. Şi iată şi

un imbold. Dacă Rand al'Thor nu piere în mai puţin de o lună, am să iau pe cineva din sângele tău. Fiu, fiică, soră, unchi. N-ai să ştii pe cine, până când acela nu va muri în chinuri. Dacă mai trece încă o lună, am să iau pe altcineva şi aşa mai departe. Iar când n-ai mai rămas decât tu, dacă al'Thor n-a murit încă, am să te duc de-a dreptul în Shayol Ghul, spuse, şi zâmbi. O să-ţi ia ani de zile să mori, omule. Acum pricepi?

Carridin scoase un sunet, nici geamăt, nici scâncet. I se păru că gâtul stătea să i se rupă. Rânjind, Myrdraalul îl aruncă cât colo, izbindu-l de perete. Căzu pe un preş, năucit şi rămase acolo cu faţa în jos, încercând să-şi recapete suflul.

— Pricepi, omule?

— Te… te ascult şi mă supun, izbuti Carridin să rostească, cu faţa înfundată în covor. Nu veni nici un răspuns. Clipind de durere, întoarse capul. Încăperea era goală. Legenda spunea că Jumate-Oamenii călăreau umbrele ca pe nişte cai, iar când se întorceau pe-o parte, dispăreau. Nici un zid nu-i putea opri. Carridin simţi că-i venea să plângă. Se propti în braţe, blestemând fiorii de durere de la încheietură. Uşa se deschise şi Sharbon intră în grabă – un om îndesat, cu un coş pe braţ. Se opri să-l privească.

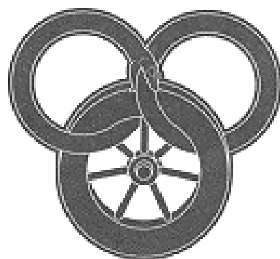
— Stăpâne, ai păţit ceva? Iartă-mă că nu am fost aici, dar am plecat să cumpăr fructe pentru…

Cu mâna nevătămată, Carridin lovi coşul, aruncându-i-l din mână, apoi îl pălmui zdravăn; merele zbârcite, de iarnă, se răspândiră pe podea.

— Iertare, stăpâne, bâigui Sharbon.

— Adu hârtie, pană şi cerneală, rânji Carridin. Repede, prostule! Trebuie să trimit porunci. „Dar ce soi? Ce soi?” În timp ce Sharbon se grăbea să-i dea ascultare, el se uită lung la şanţurile din tăblia mesei şi se înfioră.

CAPITOLUL 1

Aşteptarea

Roata Timpului se învârteşte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri şi sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce, într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munţii de Negură. Vântul nu era începutul, învârtirea Roţii Timpului nu are nici început, nici sfârşit. Dar era un început.

Vântul mătura văile adânci, văi albastre de la negura de dimineaţă care stăruia încă în aer, unele împădurite cu conifere, altele golaşe, unde curând aveau să răsară flori sălbatice şi iarbă. Şuiera printre ruinele şi monumentele zdrobite, pe jumătate îngropate în pământ, uitate aidoma celor care le zidiseră. Se tânguia printre trecătorile dintre piscurile acoperite cu zăpada care nu se topea niciodată. Nori groşi înconjurau vârfurile munţilor, aşa încât zăpada şi marginile zdrenţuite ale norilor albi se contopeau. Jos, iarna se dusese sau era pe ducă, însă aici, la înălţime, era încă în toi, acoperind povârnişurile muntelui cu petice mari şi albe. Numai coniferele mai aveau frunze, restul ramurilor erau despuiate, profilându-se maroniu sau cenuşiu pe stâncile şi pe pământul încă netrezit la viaţă. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de rafalele de vânt. Ţinutul părea că aşteaptă. Că aşteaptă să se întâmple ceva.

Perrin Aybara îşi opri calul într-un pâlc de pini şi alte soiuri de brazi; se înfioră de frig şi îşi trase mantia căptuşită cu blană în jurul trupului cât de bine putu, dat fiind că avea un arc într-o mână şi o secure la cingătoare. Era o secure bună, cu tăişul din oţel, în formă de semilună; Perrin suflase în foale în ziua în care o făurise jupânul Luhhan. Vântul îi umflă mantia, smucindu-i gluga de pe părul cârlionţat şi zburlit, şi îi trecu prin surtuc; îşi mişcă degetele în cizme ca să şi le încălzească şi se foi în şaua înaltă, dar nu se gândea la frig. Uitându-se la cei cinci tovarăşi de drum, se întrebă dacă şi ei simţeau acelaşi lucru. Nu acea aşteptare pentru care fuseseră trimişi aici, ci mai mult decât atât. Trăparu, calul lui, se zbuciumă şi îşi răsuci capul în toate părţile. Îşi numise aşa murgul pentru picioarele lui iuţi, însă acum Trăparu părea că simte neliniştea şi nerăbdarea călăreţului. „M-am săturat să tot aşteptam, să tot stăm aşa, în vreme ce Moiraine ne ţine ca-ntr-un cleşte. Arde-le-ar focul pe femeile Aes Sedai! Când o să se termine?”

Fără să se gândească, adulmecă vântul. Mirosea a cai, a oameni şi a sudoare omenească. Un iepure trecuse printre acei copaci nu cu mult timp în urmă, gonit de frică, însă vulpea care era pe urmele lui nu îl ucisese acolo. Îşi dădu seama ce făcea şi se opri. „Aş fi crezut că o să mi se înfunde nasul de la vântul ăsta.” Aproape că îi părea rău că nu se întâmplase aşa. „Şi atunci nici n-aş lăsa-o pe Moiraine să mă ajute.”

Ceva îl frământa. Îşi alungă însă aceste gânduri. Nu le pomeni nimic tovarăşilor săi. Ceilalţi cinci bărbaţi stăteau în şa, cu arcurile la îndemână, cercetând atât cerul, cât şi costişele cu arbori răzleţi. Păreau netulburaţi de vântul care le umfla mantiile ca pe nişte flamuri. Deasupra umărului fiecăruia se iţeau plăselele unei săbii pentru două mâini. Vederea capetelor lor goale, rase, şi a smocurilor de păr din creştet îl făcu pe Perrin să se zgribulească şi mai tare. Pentru ei, era deja primăvară. Orice urmă de slăbiciune pe care ar fi putut-o arăta fusese înlăturată cu brutalitate. Erau din Shienar, din Ţinuturile de la Hotar, aflate de-a lungul Manei Pustiitoare, locul unde trolocii se puteau ivi în orice clipă, şi chiar şi neguţătorii sau fermierii erau uneori siliţi să pună mâna pe sabie sau pe arc. Iar aceşti bărbaţi nu erau fermieri, ci soldaţi aproape din clipa în care se născuseră.

Uneori se mira că îi arătau atâta respect şi că îi dădeau ascultare, de parcă ar fi crezut că avea un drept special, că ştia lucruri pe care ei nu le cunoşteau. „Sau poate că e doar din pricina prietenilor mei”, îşi spuse el cu amărăciune. Nu erau nici la fel de înalţi ca el, nici la fel de voinici – ca urmare a anilor de ucenicie în fierărie, avea umerii laţi şi braţele de două ori mai groase decât ale bărbaţilor obişnuiţi –, dar începuse să se radă în fiecare zi ca să nu-i mai audă făcând glume pe seama tinereţii lui. Glume prietenoase, însă tot supărătoare. Nu voia să aducă vorba despre impresia pe care o avea, căci precis ar fi fost luat în zeflemea.

Tresărind, Perrin îşi aduse aminte că trebuia să stea şi el de strajă.

Cercetă săgeata din arc şi se uită iscoditor în valea care cobora spre apus, tot lărgindu-se, la pământul presărat cu fâşii late şi strâmbe de zăpadă, rămăşiţele iernii. Copacii risipiţi ici şi colo îşi întindeau spre cer crengile încă golaşe, dar pe povârnişuri şi pe fundul văii erau pini şi arbuşti, brazi şi laur-de-munte, unde puteai găsi adăpost. Nimeni însă nu ajungea acolo fără o ţintă anume. Minele erau toate departe, spre miazăzi, sau chiar mai spre miazănoapte, iar oamenii credeau că aducea ghinion să străbaţi Munţii de Negură şi puţini se încumetau să pătrundă acolo. Ochii lui Perrin sclipiră precum aurul lustruit.

Senzaţia ajunse de nedomolit. Nu!

Putea să nu o bage în seamă, dar aşteptarea nu dispărea. Era ca şi cum s-ar fi legănat deasupra unei prăpăstii. Ca şi cum totul s-ar fi legănat. Se întrebă dacă nu cumva îi pândea ceva rău. Poate că exista o cale să afle. În astfel de locuri, unde oamenii nu veneau decât arareori, erau aproape întotdeauna lupi. Îşi alungă acest gând înainte să îl ducă până la capăt. „E mai bine să nu ştiu. E mai bine aşa.” Nu erau numeroşi, dar aveau cercetaşi şi, dacă era într-adevăr ceva acolo, aveau să-i dea de urmă. „Asta e fierăria mea; o să mă ocup de ea, şi-o să-i las pe ei să se ocupe de a lor.”

Avea vederea mai pătrunzătoare decât ceilalţi, aşa că îl zări cel dintâi pe călăreţul care sosea dinspre Tarabon. Chiar şi pentru el, călăreţul nu era decât un punct de culori aprinse, croindu-şi drum printre copacii din depărtare, acum ivindu-se, acum dispărând. „Un cal bălţat, îşi spuse. Era şi vremea.” Deschise gura să îi vestească venirea – avea să fie o femeie; toţi

călăreţii dinainte fuseseră femei – când Masema murmură pe neaşteptate: „Corbul!”, ca un blestem.

Perrin înălţă capul. O pasăre mare şi neagră se rotea în cerc deasupra copacilor, la nici o sută de paşi de ei. Poate că era în căutarea vreunui stârv prin zăpadă sau a vreunui mic animal, dar Perrin nu voia să rişte. Pe ei nu părea să-i fi văzut, însă avea să o zărească numaidecât pe călăreaţa ce se apropia. În clipa în care dădu cu ochii de corb, ridică arcul, îl întinse – penele atingându-i obrazul, urechea – şi slobozi săgeata, totul dintr-o singură mişcare. Îşi dădu vag seama de zbârnâitul corzii, dar luă aminte doar la pasărea neagră.

Deodată, corbul se răsuci într-un vârtej de pene negre ca noaptea, lovit de săgeata lui, şi se prăbuşi la pământ, în vreme ce alte două săgeţi se avântau spre locul unde fusese. Cu arcurile pregătite, ceilalţi soldaţi scrutară cerul ca să se încredinţeze că nu mai era şi altul.

— Trebuie să spună mai departe, întrebă Perrin încetişor, sau doar... vede... ceea ce vede pasărea?

Şi-ar fi dorit să nu fie auzit, însă Ragan, cel mai tânăr dintre soldaţii din Shienar, cu mai puţin de zece ani mai mare decât el, îi răspunse, în timp ce punea altă săgeată în arc:

— Trebuie să spună. De obicei, unui Jumate-Om.

În Ţinuturile de la Hotar erau o puzderie de corbi; nimeni nu cuteza să creadă că nu erau decât nişte simple păsări.

— Pe Lumină, dacă Muşcă-Inimă ar fi văzut ce au văzut corbii, am fi murit cu toţii înainte să ajungem la munţi.

Ragan vorbea nepăsător; pentru un soldat din Shienar, era ceva cât se poate de obişnuit.

Perrin se zgribuli, nu de la frig, şi, undeva în străfundurile minţii sale, ceva mârâi la moarte. Muşcă-Inimă. Nume diferite în ţinuturi diferite – Foc-n-Văz şi Mană-n-Frunze, Stăpân-pe-Groapă şi Păstorul-Nopţii – şi peste tot Părintele Minciunii şi Cel Întunecat, toată lumea ferindu-se să-i rostească numele adevărat şi să îi atragă atenţia. Cel Întunecat se slujea adesea de corbi şi de ciori, şi de şobolani în oraşe. Perrin scoase o altă săgeată din tolba de la şold, care făcea pereche cu securea de pe partea cealaltă.

— E el cât un ciomag, zise Ragan admirativ, aruncând o privire la arcul lui Perrin, te slujeşte bine. Nu aş vrea să vad ce îi face unui om în armură.

Soldaţii din Shienar nu purtau acum decât nişte zale subţiri pe sub surtucele lor simple, însă de obicei luptau în armură, şi oameni, şi cai.

— E prea lung dacă eşti călare, zise Masema dispreţuitor. Cicatricea triunghiulară de pe obrazul lui smead îi schimonosi şi mai mult rânjetul batjocoritor. O platoşă bună va ţine piept chiar şi celei mai puternice săgeţi, dacă nu este trasă de aproape, iar dacă nu izbuteşti din prima, duşmanul tău îţi va scoate măruntaiele.

— Ai dreptate, Masema. Ragan se mai destinse puţin, căci cerul era gol. Corbul fusese de bună seamă singur. Cu arcul ăsta din Ţinutul celor Două Râuri, bănuiesc că nu trebuie să stai aşa de aproape.

Masema deschise gura.

— Mai tacă-vă fleanca! se răsti Uno. Cu cicatricea lungă de pe obrazul stâng şi ochiul lipsă, trăsăturile lui erau aspre, chiar şi pentru un soldat din Shienar. Dobândise un petic vopsit pentru ochi în drumul lor de toamnă prin munţi; un singur ochi încruntat pe un fond roşu aprins nu îi îndulcea cu nimic chipul. Dacă nu vă stă mintea la ce aveţi de făcut, o să am eu grijă să vă pun de strajă astă-seară ca să vă mai potoliţi. Ragan şi Masema tăcură sub privirea lui cruntă. Le mai aruncă o ultimă căutătură fioroasă care i se şterse de pe faţă când se întoarse spre Perrin. Ai zărit ceva? Tonul îi era ceva mai arţăgos decât ar fi fost cu o căpetenie numită de Regele din Shienar sau de Seniorul din Fal Dara, dar din glasul lui se ghicea că era gata să facă tot ce ar fi propus Perrin.

Soldaţii din Shienar ştiau cât de pătrunzătoare îi era vederea, însă păreau să ia acest lucru ca de la sine înţeles, la fel ca şi culoarea ochilor săi. Nu ştiau totul, nici măcar jumătate, dar îl acceptau aşa cum era. Cum credeau ei că era. Păreau să accepte totul şi orice. „Lumea se schimbă”, ziceau ei. Roţile norocului şi schimbării se învârteau mereu. Dacă un bărbat avea ochii de o culoare până atunci nemaiîntâlnită, ce mai conta?

— Vine, zise Perrin. Ar trebui să o vezi acum. Acolo. Arătă cu degetul, iar Uno se uită într-acolo, cu ochiul bun mijit, şi, în cele din urmă, dădu din cap, îndoit.

— E ceva ce mişcă. Alţi soldaţi dădură la rândul lor din cap şi murmurară ceva. Uno îi privi cu asprime şi se apucară să

cerceteze din nou cerul şi munţii. Deodată Perrin îşi dădu seama ce însemnau culorile vii de pe călăreaţa îndepărtată.

— E din seminţia Pribegilor, spuse el, tresărind. Nimeni altcineva nu se îmbrăca în culori atât de aprinse şi atât de amestecate.

Femeile peste care dăduseră uneori şi pe care le călăuziseră şi mai în adâncul munţilor fuseseră de toate felurile: o cerşetoare în zdrenţe care mergea pe jos printr-o furtună de zăpadă; o neguţătoare singură care ducea un şir de cai încărcaţi cu poveri; o doamnă înveşmântată în mătăsuri şi blănuri fine, cu hăţurile calului bălţat împodobite cu ciucuri roşii şi cu şaua poleită cu aur. Cerşetoarea pleca mai departe cu o pungă cu argint – mai mult decât îşi permiteau să dea, după părerea lui Perrin, până când doamna le lăsă o pungă şi mai mare cu aur. Femei de toate condiţiile, toate singure, din Tarabon, Ghealdan, şi chiar Amadicia. Însă nu se aşteptase să vadă o femeie din neamul Tuatha'an.

— O nenorocită de Spoitoare? exclama Uno. Ceilalţi se arătară la fel de miraţi.

Ragan clătină cu putere din cap.

— Pribegii nu s-ar amesteca în aşa ceva. Fie nu e Pribeagă, fie nu e cea cu care trebuie sa ne întâlnim.

— Pribegii, mormăi Masema. Nişte laşi.

Uno strânse tare din ochiul bun; asta şi ochiul roşu pictat pe petic îi dădeau o înfăţişare fioroasă.

— Laşi, Masema? întrebă el încetişor. Dacă ai fi femeie, tu ai avea curajul să vii până aici, singur şi neînarmat?

Era neîndoielnic neînarmată dacă era din seminţia Tuatha'an. Masema nu zise nimic, însă cicatricea de pe chipul lui era întinsă şi palida.

— Arde-m-ar, n-aş face aşa ceva, răspunse Ragan. Şi pun rămăşag că nici tu nu ne-ai încumeta, Masema.

Masema trase de un colţ al mantiei şi ridică privirea spre cer. Uno pufni.

— Mâncătorul ăla de stârvuri era singur, mormăi el.

Iapa flocoasă şi bălţată se apropie încet, înaintând cu luare-aminte pe pământul curat dintre fâşiile de zăpadă. Femeia cu haine viu colorate se opri să se uite la ceva de pe jos, apoi îşi trase gluga de la mantie şi mai pe ochi şi îşi îmboldi iapa. „Corbul, îşi spuse Perrin. Nu te mai uita la pasărea aia şi vino

încoace, femeie. Poate că ai adus vorba care să ne scoată de aici. Dacă Moiraine are de gând să ne lase să plecăm până la primăvara. Arde-o-ar focul!” O clipă nu ştiu precis dacă se gândea la femeia Aes Sedai sau la Pribeagă care nu părea să se grăbească deloc.

Dacă ţinea drumul pe care era, avea să treacă la mai bine de treizeci de paşi de desiş. Cu ochii aţintiţi în faţă, femeia nu dădea nici un semn că i-ar fi zărit printre copaci.

Perrin îşi împunse armăsarul cu călcâiele, iar murgul făcu un salt înainte, azvârlind zăpada cu copitele. În spatele lui, Uno porunci cu voce joasă:

— Înainte!

Trăparu străbătuse deja jumătate din distanţa care îl despărţea de femeie când aceasta păru să-i observe în sfârşit şi strânse hăţul, oprindu-şi iapa. Îi privi cum se aşează în faţa ei. Din cauza broderiei de un albastru care îţi lua ochii, mantia ei roşie era şi mai ţipătoare. Nu era tânără – părul care îi ieşea de sub glugă era înspicat cu fire albe – dar nu era zbârcită la faţă. Se încruntă însă văzându-le armele. Cu toate acestea, nu părea să se fi speriat din pricina acestor bărbaţi înarmaţi întâlniţi în creierii munţilor. Nici nu mirosea a teamă.

„Încetează!” îşi zise Perrin. Îşi îndulci glasul, ca să nu o înspăimânte.

— Numele meu este Perrin, dragă jupâneasă. Dacă ai nevoie de ajutor, o să fac tot ce îmi stă în puteri. Dacă nu, du-te cu Lumina. Însă, dacă nu cumva şi-au schimbat Pribegii obiceiurile, eşti departe de căruţele celor din seminţia dumitale.

Femeia îi cercetă pe toţi preţ de o clipă, înainte să înceapă să vorbească. Ochii căprui îi erau blânzi, ceea ce nu era de mirare la cineva din neamul Tuatha'an.

— Caut... o femeie.

Şovăise numai puţin, dar era destul. Nu căuta orice femeie, ci o femeie Aes Sedai.

— Are un nume, dragă jupâneasă? întrebă Perrin. Făcuse asta de prea multe ori în ultimele luni ca să mai aibă nevoie de un răspuns, dar nu se ştia niciodată.

— Se numeşte... Uneori, i se spune Moiraine. Pe mine mă cheamă Leya.

Perrin dădu din cap.

— O să te ducem la ea, jupâneasă Leya. Avem focuri la care să ne încălzim şi, dacă avem noroc, şi mâncare caldă. Dar nu porni numaidecât. Cum ne-ai găsit?

Mai întrebase şi înainte, de fiecare dată când Moiraine îi trimitea vorbă să aştepte într-un anumit loc, o femeie care ştia ea că avea să vină. Răspunsul avea neîndoielnic să fie acelaşi ca întotdeauna, însă trebuia să pună această întrebare.

Leya ridică din umeri şi spuse şovăielnic:

— Ştiam... că dacă o iau pe aici, o să mă găsească cineva care să mă ducă la ea. Pur şi simplu... ştiam. Am veşti pentru ea.

Perrin nu o descusu. Femeile nu-i dezvăluiau decât lui Moiraine veştile pe care le aduceau. „Iar femeia Aes Sedai nu ne zice decât ce vrea ea.” Căzu pe gânduri. Femeile Aes Sedai nu minţeau niciodată, dar oamenii socoteau că adevărul spus de ele nu era întotdeauna adevărul pe care îl credeai. „Acum e prea târziu să îmi fac astfel de griji.”

— Pe aici, jupâneasă Leya, zise el, arătând spre munte. Soldaţii din Shienar, cu Uno în frunte, se încolonară în spatele lor când începură să urce. Cei din Ţinuturile de la Hotar cercetau în continuare atât cerul, cât şi pământul, iar ultimii doi din şir luau aminte la ce lăsau în urmă.

O vreme călăriră în tăcere; nu se auzea decât zgomotul copitelor cailor, uneori scârţâind pe o fâşie de zăpadă, alteori azvârlind cu pietricele în jur când traversau porţiuni goale. Din când în când Leya se uita pe furiş la Perrin, la arc, la secure, la chipul lui, însă nu vorbea. Perrin se foia stânjenit şi se ferea să o privească. Întotdeauna încerca să nu dea oamenilor ocazia de a-i zări ochii.

În cele din urmă spuse:

— M-am mirat să văd pe cineva din seminţia Pribegilor, date fiind credinţele voastre.

— Te poţi împotrivi răului fără să faci rău la rândul tău. Femeia vorbi cu simplitatea celui care dă glas unui adevăr neîndoielnic.

Perrin mormăi ceva, iritat, după care se grăbi să îşi ceară scuze.

— De ar fi aşa cum zici, jupâneasă Leya.

— Violenţa se răsfrânge şi asupra celui care o pricinuieşte, spuse Leya liniştită. De aceea fugim de cei care ne fac rău – ca

să ne ferim de ei, dar şi ca să nu îi lăsăm să îşi facă singuri rău. Dacă ne folosim de violenţă ca să ne împotrivim răului, curând vom ajunge asemenea celor cu care ne luptăm, înfruntăm Umbra cu puterea credinţei noastre.

Perrin nu se putu abţine să nu pufnească batjocoritor.

— Jupâneasă, nădăjduiesc să nu trebuiască vreodată să înfrunţi trolocii cu puterea credinţei dumitale. Săbiile lor te vor nimici într-o clipită.

— Mai bine să mori decât să... Începu Leya, dar furia îl făcu pe Perrin să o întrerupă. Era furios pe faptul că femeia nu înţelegea. Că prefera să moară decât să facă rău cuiva.

— Dacă fugi, o să te urmărească şi o să te ucidă, şi o să te mănânce. Sau poate nici n-o să aştepte până când mori. Oricum, vei muri, iar răul va învinge. Şi există şi oameni la fel de cruzi. Iscoadele Celui Întunecat şi alţii. Mult mai numeroşi decât mi-aş fi închipuit în urmă cu un an. Dacă Mantiile Albe hotărăsc că voi, Pribegii, nu păşiţi în Lumină, o să vezi de ce folos îţi e puterea credinţei şi dacă o să te ajute să râmai în viaţă.

Femeia îl privi sfredelitor.

— Totuşi, nici tu nu eşti mulţumit de armele tale.

De unde ştia? Dădu din cap, nemulţumit, scuturând din parul zburlit.

— Creatorul a făurit lumea, murmură, nu eu. Eu trebuie să trăiesc cât mai bine în lumea aceasta, aşa cum e.

— Ce trist eşti, pentru cineva atât de tânăr, zise Leya cu blândeţe. De ce eşti atât de trist?

— Ar trebui să stau de strajă, nu de vorbă, se răsti Perrin. N-o să-mi mulţumeşti dacă te fac să te rătăceşti.

Îi dădu pinteni calului, luând-o înainte ca să împiedice orice altă discuţie, dar simţea că femeia se uită încă la el. „Trist? Nu sunt trist, doar că... Pe Lumină, nu ştiu. Ar trebui să existe şi altă cale, atâta tot.” Simţi iar o umbră de nelinişte, dar, tot căutând să nu o bage în seamă pe Leya, nu luă aminte nici la asta.

Urcară povârnişul muntelui şi coborâră de cealaltă parte, trecând printr-o vale împădurită, pe fundul căreia curgea molcom un pârâu lat, în care caii intrară până la genunchi. În depărtare, în coasta unui munte fuseseră cioplite două siluete uriaşe. Un bărbat şi o femeie, i se păru lui Perrin, deşi erau tocite de vânt şi de ploi. Chiar şi Moiraine pretindea că nu ştia pe cine înfăţişau sau când fuseseră sculptate.

Mici păstrăvi şi alţi peştişori se fereau din calea copitelor cailor, săgeţi argintii în apa limpede. O căprioară care păştea îşi înălţă capul, şovăi o clipă văzând oamenii care ieşeau călare din pârâu, apoi fugi printre copaci, iar o pisica mare de munte, cu dungi gri şi pete albe, păru să se ivească din pământ, tulburată din pânda ei. Aruncă o privire spre cai, apoi, dând scurt din coadă, dispăru după căprioară. Însă în rest nu se prea vedeau urme de viaţă. Doar câteva păsări cocoţate pe crengi sau scormonind prin pământ, acolo unde se topise zăpada. Peste câteva săptămâni aveau să fie mai multe, dar deocamdată nu. Nu mai zăriră alţi corbi.

Era aproape seară când Perrin îi conduse printre doi munţi cu povârnişuri abrupte, cu piscurile înzăpezite învăluite în nori. Ajunseră la un pârâu mai mic ce se prăvălea în mici cascade peste pietrele cenuşii. O pasăre ţipă într-un copac, şi o alta din faţă îi răspunse.

Perrin zâmbi. Un cintezoi. Pasăre din Ţinuturile de la Hotar. Nimeni nu trecea pe aici fără să fie văzut. Se frecă la nas şi nu se uită la copacul de unde se auzise prima „pasăre”.

Cărarea se îngustă pe măsură ce înaintară printre tufele pitice şi rarii stejari noduroşi. Porţiunea de pământ drept de lângă pârâu deveni atât de strâmtă, încât abia încăpea un călăreţ, iar pârâul însuşi se preschimbă într-un firicel peste care ar fi putut păşi cu uşurinţa un bărbat înalt.

Perrin o auzi pe Leya în spatele lui, murmurând. Când privi peste umăr, femeia se uita îngrijorată la povârnişurile abrupte de o parte şi de alta a pârâului. Copaci răzleţi se aplecau deasupra lor, parcă stând să cadă. Soldaţii din Shienar călăreau nestingheriţi, începând în cele din urmă să se destindă.

Deodată, în faţa lor se deschise o vale adâncă între munţi, cu marginile abrupte, dar nu la fel de înclinate precum defileul îngust prin care tocmai trecuseră. Pârâul îşi avea obârşia într-un mic izvor din celălalt capăt al văii. Ochii pătrunzători ai lui Perrin desluşiră un bărbat cu un smoc de păr în creştet ascuns printre crengile unui stejar din stânga lui. Dacă în loc de cintezoi s-ar fi auzit o gaiţă, nu ar fi fost singur şi nu le-ar fi fost aşa de uşor să pătrundă acolo. O mână de soldaţi ar fi putut apăra trecerea chiar şi de o armată. Dacă ar fi venit o armată, o mâna de oameni ar fi trebuit să îi facă faţă.

Printre copacii din vale erau colibe din buşteni, care nu se zăreau decât dacă priveai cu luare-aminte, aşa că, la prima vedere, cei care erau adunaţi lângă focurile de gătit păreau fără adăpost. Se vedeau mai puţin de doisprezece. Iar cei care nu se vedeau nu erau cu mult mai numeroşi – Perrin ştia acest lucru. Cei mai mulţi îşi întoarseră capetele spre ei când auziră caii, iar câţiva le făcură cu mâna. Valea era plină de mirosul oamenilor şi al cailor, al mâncării şi al lemnelor care ardeau. O flamură albă şi lungă atârna moale de un par înalt. O siluetă, înaltă cât un om şi jumătate, stătea pe un buştean, cufundată într-o carte care părea mică în mâinile sale uriaşe. Atenţia nu i se abătu nici o clipă de la ceea ce citea, nici măcar atunci când cealaltă persoana nerasă în cap strigă:

— Deci aţi găsit-o! Credeam că de data asta o să fiţi plecaţi toată noaptea.

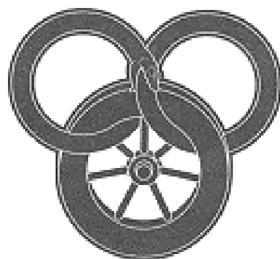
Era vocea unei femei tinere, dar care purta un surtuc bărbătesc şi pantaloni, iar părul îi era tuns scurt.

O rafala de vânt mătură valea, umflând mantiile şi făcând să fluture flamura. O clipă creatura păru purtată de vânt. Un şarpe cu patru picioare, cu solzi aurii şi albaştri, cu o coama galbenă ca de leu, cu cinci gheare aurii la fiecare picior. O flamură de legendă. O flamură pe care cei mai mulţi nu ar fi recunoscut-o de ar fi văzut-o, dar de care s-ar fi temut de li s-ar fi spus ce era.

Perrin le făcu tuturor cu mâna şi coborî în vale.

— Fii bine-venită în tabăra Dragonului Renăscut, Leya!

CAPITOLUL 2

Saidin

*F*emeia Tuatha'an se uită cu chipul împietrit cum flamura se lăsa la loc, apoi îşi îndreptă atenţia spre cei strânşi în jurul focului. Se uită cu luare-aminte la cel care citea, cel care era o dată şi jumătate cât Perrin şi de două ori mai voinic.

— Aveţi un Ogier printre voi. Nu m-aş fi gândit... Clătină din cap. Unde e Moiraine Sedai?

Nu părea defel interesată de flamură.

Perrin arătă spre coliba grosolană aflată în celălalt capăt al văii, cocoţată pe marginea abruptă. Pereţii şi acoperişul erau făcute din buşteni necurăţaţi de coajă; era cea mai încăpătoare dintre toate, dar totuşi nu foarte mare. Doar atât cât să merite poate să fie numita cabană.

— Aceea e coliba ei. A ei şi a lui Lan. Lan e Străjerul ei.

După ce bei ceva cald...

— Nu. Trebuie să vorbesc cu Moiraine.

Perrin nu se arătă surprins. Toate femeile care veneau acolo stăruiau să vorbească numaidecât cu Moiraine, singure. Veştile pe care Moiraine le împărtăşea cu ei păreau cel mai adesea lipsite de însemnătate, dar fiecare femeie se purta asemenea unui vânător care vrea să prindă ultimul iepure din lume pentru a-şi hrăni familia care îi moare de foame. Leya coborî din şa şi îi dădu hăţurile lui Perrin.

— Ai grijă să fie hrănită, te rog. Mângâie botul iepei bălţate. Piesa nu e obişnuită să meargă prin locuri aşa de hopuroase.

— Nu prea avem nutreţ, zise Perrin, dar o să-i dăm ce putem.

Leya dădu din cap şi porni grăbită să urce spre coliba lui Moiraine, fără să mai scoată o vorbă, sumeţindu-şi poalele fustei verde aprins şi cu mantia roşie brodată cu albastru fluturând în spatele ei.

Perrin se dădu şi el jos din şa, schimbând câteva cuvinte cu bărbaţii care veniră să ia caii. Îi dădu arcul celui care îl luă pe Trăparu. Nu, în afară de un corb, nu văzuseră nimic – doar munţii şi femeia Tuatha'an. Da, corbul era mort. Nu, nu le spusese nimic despre ce se petrecea dincolo de munţi. Nu, nu ştia dacă aveau să plece curând.

„Sau dacă aveau să mai plece vreodată”, adăugă în sinea lui. Moiraine îi ţinuse acolo toată iarna. Soldaţii din Shienar nu îşi închipuiau că Moiraine era cea care dădea ordinele, dar Perrin ştia că, într-un fel sau altul, femeile Aes Sedai obţineau întotdeauna ce voiau. Cu precădere Moiraine.

După ce caii fură duşi în grajdul de buşteni, călăreţii merseră lângă foc, să se încălzească. Perrin îşi dădu mantia pe spate şi îşi întinse mâinile spre flăcări. Din ceaunul cel mare, făcut pesemne de meşteri din Baerlon, după cum arăta, ieşeau miresme care îl făceau să-i lase gura apă. Cineva avusese noroc la vânătoare, se pare, iar în jurul unui foc din apropiere erau puse la fript nişte rădăcini mari, care miroseau a napi. Strâmbă din nas şi se uită din nou la tocană. Tânjea din ce în ce mai mult după carne.

Femeia îmbrăcată în straie bărbăteşti o urmărea pe Leya, care tocmai dispărea în coliba lui Moiraine.

— Ce vezi, Min? o întrebă.

Fata veni lângă el, cu tulburare în privire. Perrin nu pricepea de ce Min stăruia să poarte pantaloni în loc de fustă. Poate era şi din pricină că o cunoştea, dar nu credea că ar fi fost cu putinţă să se uite cineva la ea şi să spună că e un tânăr chipeş în loc de o tânără drăguţă.

— Femeia Tuatha'an va muri, zise Min încetişor, trăgând cu ochiul la cei de lângă focuri. Nimeni nu era îndeajuns de aproape ca să o audă.

Perrin rămase nemişcat, gândindu-se la chipul blând al Leyei. „O, Lumină! Pribegii nu fac rău nimănui!” Se înfrigură, în pofida

dogorii focului. „Arde-m-ar, mai bine n-aş fi întrebat-o.” Chiar şi puţinele femei Aes Sedai care ştiau despre ce era vorba nu înţelegeau ce făcea Min. Câteodată vedea imagini şi aure în jurul oamenilor, alteori chiar ştia ce anume însemnau acestea.

Masuto veni să amestece în tocană cu o lingură mare de lemn. Le aruncă o privire, apoi îşi duse degetul la nasul lui lung şi rânji, după care plecă.

— Fir-ar să fie! bombăni Min. Pesemne că îşi închipuie că suntem iubiţi şi ne spunem vorbe dulci lângă foc.

— Eşti convinsă? o iscodi Perrin.

Min ridică din sprâncene, iar Perrin se grăbi să adauge:

— În privinţa Leyei.

— Aşa o cheamă? Mai bine nu aş fi ştiut. E mai rău să ştii şi să nu fii în stare... Perrin, i-am văzut faţa plutind deasupra umărului, acoperita de sânge, cu ochii goi. E cât se poate de limpede. Min se zgribuli şi îşi frecă mâinile să se încălzească. Lumină, ce n-aş da să văd lucruri mai plăcute. Parcă toate lucrurile plăcute au dispărut fără urmă.

Perrin deschise gura, vrând să îi propună să îi dea de veste Leyei, apoi o închise la loc. Îndoielile despre ce vedea sau ştia Min, bun sau rău, nu îşi aveau locul. Dacă ea era convinsă, atunci aşa se întâmpla.

— Chipul scăldat în sânge, murmură el. Asta înseamnă că va muri violent? Tresări dându-şi seama cu câtă uşurinţă rostise aceste vorbe. „Dar ce pot face? Dacă îi spun Leyei, dacă izbutesc cumva să o fac să mă creadă, îşi va trăi ultimele zile în frică, iar asta nu va schimba cu nimic lucrurile.”

Min încuviinţă, dând din cap.

„Dacă va muri violent, înseamnă că poate va fi atacată tabăra.” Însă nu era zi în care oamenii să nu plece în cercetare, şi întotdeauna stătea cineva de strajă. Iar Moiraine pusese tabăra la adăpost, aşa zicea; nici o creatură a Celui Întunecat nu avea cum să o vadă, afară doar dacă nimerea drept acolo. Se gândi la lupi. Nu! Cercetaşii ar găsi pe oricine sau orice ar încerca să se apropie de tabără.

— Oamenii din seminţia ei sunt departe, spuse Perrin ca pentru sine. Pesemne că Spoitorii nu şi-au adus căruţele decât până la poalele dealurilor. Între aici şi acolo se poate întâmpla orice.

Min dădu tristă din cap.

— Şi nu suntem destui ca să punem pe cineva să o păzească. Chit că nu ar ajuta la nimic.

Min îi povestise despre toate astea; pe la şase sau şapte ani, când îşi dăduse pentru prima oară seama că nu toată lumea vedea ce vedea ea, încercase să le spună oamenilor despre lucrurile rele care îi aşteptau. Nu intrase în amănunte, dar Perrin avea impresia că faptul că îi pusese în gardă nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile – asta atunci când fusese crezută. Dura ceva până să crezi în ceea ce zicea Min, dacă nu aveai dovezi.

— Când? o întrebă.

Cuvântul îi răsună rece în urechi, şi tare ca oţelul. „Nu pot face nimic în privinţa Leyei, dar poate că o să mă prind când o să fim atacaţi.”

De îndată ce rosti acest cuvânt, Min ridică mâinile în aer. Vorbi totuşi cu glas scăzut.

— Nu merge aşa. Nu ştiu *când* se va întâmpla un anumit lucru. Ştiu doar că se va întâmpla, asta dacă înţeleg ce văd. Tu nu ai cum să pricepi. Nu văd când vreau, şi nici nu înţeleg când vreau. Pur şi simplu, se întâmplă, iar uneori ştiu despre ce este vorba. Ceva. Un pic. Pur şi simplu, se întâmplă.

Perrin dădu să spună ceva să o liniştească, dar vorbele ei se revărsau şuvoi, şi nu le putu stăvili.

— Văd ceva la un om într-o zi, iar a doua zi nu, sau invers, în cea mai mare parte a timpului nu văd nimic. Femeile Aes Sedai sunt mereu înconjurate de imagini, fireşte, şi Străjerii la fel, deşi la ei mi-e mai greu să înţeleg ce înseamnă, îl privi cercetător pe Perrin, aproape pieziş. Mai sunt şi alţii înconjuraţi de imagini.

— Nu-mi spune ce vezi când te uiţi la mine, îi zise el aspru, apoi ridică din umerii lui masivi.

De copil fusese mai voinic decât ceilalţi, şi învăţase iute cât de uşor era să faci rău cuiva, fără să vrei, când erai mai vânjos. Aşa ajunsese să se poarte cu luare-aminte cu oamenii şi să îi pară rău când se lăsa purtat de mânie.

— Iartă-mă, Min. Nu ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Nu am vrut să te jignesc.

Min îl privi mirată.

— Nu m-ai jignit. Din fericire, puţini sunt cei care vor să ştie ce văd. Doar Lumina ştie dacă mai e cineva pe lume care poate să facă asta.

Nici măcar femeile Aes Sedai nu auziseră vreodată de cineva cu harul ei. „Har”, aşa îi spuneau, chiar dacă Min nu era de aceeaşi părere.

— Aş vrea să pot face ceva pentru Leya. Eu nu aş putea îndura, ca tine, să ştiu şi să nu fiu în stare să fac nimic.

— Curios, spuse Min încetişor, cât de mult pare să îţi pese de Pribegi. Ei sunt atât de liniştiţi, iar eu văd mereu violenţă în jur...

Perrin întoarse capul, iar Min tăcu brusc.

— Pribegii? se auzi o voce tunătoare, ca un bondar uriaş. Ce-i cu Pribegii?

Ogierul venise lângă ei, însemnând pagina la care ajunsese cu un deget de mărimea unui caltaboş. Un fuior subţire de fum se ridica din pipa pe care o ţinea în cealaltă mână. Surtucul de lână maronie, cu guler înalt, era închis până-n gât, iar poalele largi îi acopereau partea de sus a cizmelor cu carâmbii răsfrânţi. Perrin abia dacă îi ajungea până la piept.

Chipul lui Loial îi înfricoşase pe mulţi de-a lungul vremii, cu nasul lui borcănat, care aducea a rât, şi cu gura prea mare. Ochii îi erau cât nişte farfurioare, iar sprâncenele stufoase îi atârnau ca nişte mustăţi, aproape atingându-i obrajii, iar vârfurile ascuţite ale urechilor i se iţeau prin părul lung. Cei care nu văzuseră în viaţa lor un Ogier îl luau drept troloc, deşi, pentru mulţi dintre ei, trolocii, ca şi Ogierii, erau tot fiinţe de legendă.

Zâmbetul lui Loial se stinse. Începu să clipească des, dându-şi seama că îi întrerupsese. Perrin se întrebă cum de se putea cineva speria de Ogieri. „Cu toate astea, în poveşti se spune că sunt fioroşi, şi neînduplecaţi ca duşmani.” Nu-i venea să creadă. Ogierii nu duşmăneau pe nimeni.

Min îi povesti lui Loial de sosirea Leyei, dar nu şi de ceea ce văzuse. De obicei ţinea pentru ea ceea ce vedea, mai ales când era vorba de lucruri rele. Spuse însă:

— Îţi dai seama cum mă simt, Loial, prinsă între femeile Aes Sedai şi oamenii ăştia din Ţinutul celor Două Râuri.

Loial scoase un sunet care nu însemna nimic, dar Min păru să-l ia drept încuviinţare.

— Da, zise ea apăsat. Trăiam liniştită la Baerlon, după bunul plac, când, deodată, am fost apucată de ceafă şi aruncată Lumina ştie unde. N-am mai fost stăpână pe viaţa mea, de când am întâlnit-o pe Moiraine. Şi pe băietanii ăştia din Două Râuri. Îşi dădu ochii peste cap, strâmbându-se la Perrin. Nu voiam decât

să duc viaţa pe care mi-o doream, să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care mi l-aş fi ales singură... Se înroşi brusc, şi tuşi ca să îşi dreagă glasul. Ce, e rău să vrei să-ţi trăieşti viaţa fără toate încurcăturile astea?

— *Ta'veren,* începu Loial.

Perrin îi făcu semn să se oprească, dar rar puteai să îl domoleşti pe Ogier, cu atât mai puţin să-l opreşti, când era cuprins de înflăcărare. Ceilalţi Ogieri îl socoteau foarte pripit. Loial îşi vârî cartea într-un buzunar şi continuă, agitându-şi pipa.

— Noi toţi, vieţile noastre influenţează vieţile celorlalţi, Min. Aşa cum Roata Timpului ne ţese în Pânză, firul vieţii fiecăruia dintre noi se agaţă şi trage de firele din jur. Şi cu *ta'veren* se întâmplă la fel, doar că într-o mai mare măsură. Ei trag de întreaga Pânză – cel puţin o vreme – silind-o să îşi schimbe forma după ei. Cu cât te apropii mai mult, cu atât eşti mai afectat. Se spune că, dacă te-ai găsi în aceeaşi încăpere cu Artur Aripă-de-Şoim, ai simţi cum Pânza ia altă formă. Nu ştiu cât e de adevărat, dar aşa am citit. Însă nu numai oamenii obişnuiţi păţesc asta. *Ta'veren* sunt prinşi în Pânză mai puternic decât noi, ceilalţi, şi nu prea pot să aleagă ce să facă.

Perrin se strâmbă. „Mai ales în privinţa lucrurilor importante."

Min întoarse capul.

— Tare aş vrea să nu fie aşa de... *ta'veren* tot timpul. *Ta'veren* pe o parte, femeile Aes Sedai pe cealaltă parte. Ce poate face o biată femeie?

Loial ridică din umeri.

— Foarte puţine, bănuiesc, atâta timp cât stă aproape de *ta'veren.*

— De parcă aş avea de ales... mormăi Min.

— A fost norocul tău – sau ghinionul, dacă vrei – să nimereşti nu lângă unul, ci lângă trei *ta'veren.* Rand, Mat şi Perrin. Eu unul zic că ai avut noroc, şi aş zice la fel şi dacă n-ar fi prietenii mei. Cred că... Ogierul se uită la ei, sfios, cu urechile zvâcnindu-i. Făgăduiţi să nu râdeţi? Cred că o să scriu o carte despre toate astea. Am început să iau notiţe.

Min îi zâmbi prietenos şi urechile lui Loial se ridicară iar.

— E o idee minunată, spuse ea. Dar unii dintre noi cred că suntem doar nişte păpuşi care joacă precum vor aceşti *ta'veren.*

— Nu eu am vrut să fie aşa, izbucni Perrin. Nu eu am vrut să fie aşa.

Min nu îl băgă în seamă.

— Asta ţi s-a întâmplat ţie, Loial? De asta mergi cu Moiraine? Ştiu că voi, Ogierii, nu plecaţi aproape niciodată din stedding. Vreunul dintre aceşti *ta'veren* te-a târât după el?

Loial părea ocupat să-şi cerceteze pipa.

— N-am vrut decât să văd desişurile plantate de Ogieri, murmură el. Doar să văd desişurile.

Îi aruncă o privire lui Perrin, cerându-i parcă ajutorul, dar acesta se mulţumi să rânjească.

„Hai să vedem pe unde scoţi cămaşa!” Nu ştia toată povestea, dar ştia că Loial fugise de acasă. Avea nouăzeci de ani şi, potrivit rânduielilor Ogierilor, nu era destul de mare ca să plece din stedding – să iasă Afară, după cum spuneau ei – fără îngăduinţa Fruntaşilor. Ogierii trăiau mult mai mult decât oamenii. Loial îi spusese că Fruntaşii nu se vor arăta prea blânzi când vor pune din nou mâna pe el. Aşa că Ogierul părea hotărât să amâne cât mai mult acest moment.

Se stârni tulburare printre soldaţii din Shienar. Oamenii se ridicau în picioare. Rand tocmai ieşea din coliba lui Moiraine.

Perrin îl vedea desluşit, chiar şi de la depărtare – un tânăr cu părul roşcat şi cu ochii cenuşii. Era de-un leat cu Perrin, şi cu jumătate de cap mai înalt decât el, doar că mai zvelt, deşi lat în umeri. Mânecile hainei roşii, cu guler înalt, erau brodate cu spini de aur, iar pe pieptul mantiei închise la culoare era cusută aceeaşi creatură ca pe flamură – şarpele cu patru picioare, cu coamă aurie. Crescuseră împreună, ca buni prieteni. „Suntem încă prieteni? Mai putem fi prieteni? Acum?”

Soldaţii din Shienar se înclinară la unison, ţinându-şi capetele sus, dar cu mâinile atingându-le genunchii.

— Seniore Dragon, strigă Uno, suntem pregătiţi. E o cinste să te slujesc.

Uno, care la câteva vorbe trăgea o sudalmă, vorbea acum cu cel mai adânc respect. Ceilalţi îi urmară pilda.

— E o cinste să te slujesc.

Masema, care vedea ceva rău în orice, şi ai cărui ochi străluceau acum de devotament; Ragan; toţi, aşteptând o poruncă, ca şi cum asta ar fi fost pe placul lui Rand.

Rand se uită o clipă la ei, după care se întoarse şi dispăru printre copaci.

— Iar s-a certat cu Moiraine, zise Min încetişor. De data asta, toată ziua.

Perrin nu se miră; se minună poate, doar, puţin. Să te cerţi cu o femeie Aes Sedai. Îşi aminti de toate poveştile din copilărie. Femeile Aes Sedai, care făceau regii şi neamurile să joace după voia lor. Femeile Aes Sedai, care făceau daruri ce ascundeau mereu ceva şi al căror preţ era întotdeauna la început mai mic decât ai fi crezut, însă apoi se dovedea mult mai mare decât ţi-ai fi imaginat vreodată. Femeile Aes Sedai, a căror furie putea stârni cutremure şi isca fulgere. Perrin ştia că unele poveşti nu erau adevărate. Însă, în acelaşi timp, nu spuneau decât jumătate.

— Mai bine m-aş duce după el, zise Perrin. După ce se ceartă, are nevoie de cineva cu care să vorbească.

Şi, în afară de Moiraine şi de Lan, doar ei trei – Min, Loial şi el – nu se uitau la Rand ca şi cum ar fi fost deasupra regilor. Şi, din ei trei, doar Perrin îl cunoştea dinainte.

Urcă povârnişul cu paşi mari, oprindu-se numai cât să arunce o privire spre uşa închisă de la coliba lui Moiraine. Leya era pesemne înăuntru, la fel şi Lan. Străjerul nu se îndepărta decât arareori de Moiraine.

Coliba mult mai mică a lui Rand era ceva mai jos, bine ascunsă printre copaci, departe de toate celelalte. O vreme încercase să trăiască laolaltă cu ceilalţi oameni, însă purtarea lor atât de respectuoasă îl făcuse să plece de lângă ei. Acum stătea singur. Mult prea singur, după părerea lui Perrin. Dar ştia că acum Rand nu se îndrepta spre coliba lui.

Perrin merse grăbit spre locul unde una dintre marginile văii se preschimba dintr-odată într-un perete de stâncă, înalt de cincizeci de paşi şi neted, doar cu câteva tufe ce se agăţau cu încăpăţânare ici şi acolo. Ştia precis unde era spărtura din stânca cenuşie, o deschizătură doar niţel mai lată decât umerii lui. Cu o fâşie de lumină scăzută deasupra capului, era ca şi cum ar fi înaintat printr-un tunel.

Spărtura cobora vreo jumătate de milă, deschizându-se pe neaşteptate într-o vâlcea îngustă, lungă de mai puţin de o milă, cu fundul acoperit de pietre şi de bolovani, şi cu marginile pline de tufe, de pini şi de brazi. Soarele aflat în vârful muntelui arunca umbre prelungi. Pereţii n-aveau nici o crăpătură în afară de acea deschizătura, şi erau aşa de abrupţi de parcă în munte

ar fi fost înfipt un topor uriaş. Ar fi fost mai uşor de apărat decât valea în care stăteau ei, dar nu era nici urmă de pârâu. Nimeni nu venea aici. Doar Rand, după ce se certa cu Moiraine.

Rand stătea aproape de intrare, rezemat de un trunchi de copac, zgâindu-se la palme. Perrin ştia că pe fiecare avea înfierat un bâtlan. Celălalt nu făcu nici o mişcare când cizma lui Perrin scârţâi pe stâncă.

Deodată, Rand se apucă să recite încetişor, fără să-şi ia ochii de la mâini.

De două ori îi este semnul,
De două ori în viaţă și-ncă de două mort.
Bâtlan, bâtlani şi-o dată şi de două ori,
pentru-aşternut de cale şi pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.

Înfiorându-se, îşi vârî mâinile la subsuoară.

— Deocamdată, nici un dragon. Scoase un hohot aspru de râs. Deocamdată...

Preţ de câteva clipe, Perrin nu făcu decât să se uite la el. Un bărbat care era în stare să conducă Puterea. Un bărbat sortit să înnebunească din pricina atingerii saidinului, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, şi care, pierzându-şi minţile, avea să distrugă totul în jurul lui. Un bărbat – un lucru! – de care toată lumea învăţa, încă din copilărie, să se ferească şi să se teamă. Doar că... Îi era greu să îl uite pe băiatul alături de care crescuse. „Cum încetezi să mai fii prietenul cuiva?” Perrin găsi un bolovan teşit şi se aşeză, aşteptând.

După o vreme, Rand întoarse capul spre el.

— Crezi că Mat e bine? Ultima dată când l-am văzut părea foarte bolnav.

— Cred că s-a înzdrăvenit între timp.

„Pesemne că a ajuns deja în Tar Valon. Acolo îl vor Tămădui. Iar Nynaeve şi Egwene vor avea grijă de el.”

Egwene şi Nynaeve, Rand şi Mat şi Perrin. Toţi cinci din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri. Puţini străini veneau în Ţinutul celor Două Râuri, în afară de neguţătorii ambulanţi şi de marii negustori, care soseau o dată pe an să cumpere lână şi tutun. Aproape nimeni nu plecase vreodată din sat. Până ce

Roata Timpului îi alesese pe *ta'veren,* iar cei cinci nu mai avuseseră cum să rămână acolo. Nu mai avuseseră cum să rămână ceea ce fuseseră înainte.

Rand dădu din cap şi nu mai scoase nici un cuvânt.

— În vremea din urmă, zise Perrin, mă trezesc că aş vrea să fiu doar fierar. Tu... Tu nu ai vrea câteodată să fii un simplu pastor?

— Datoria, şopti Rand. Moartea e mai uşoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte. Aşa se spune în Shienar. Cel Întunecat începe să umble. Ultima Bătălie se apropie. Iar Dragonul Renăscut trebuie să îl înfrunte pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie, altminteri Umbra va acoperi totul. Roata Timpului se va sfărâma. Fiecare Vârstă va fi făurită din nou, după chipul Celui Întunecat. Nu sunt decât eu. Râse fără veselie; umerii i se zguduiau. Am această datorie, pentru că nu mai este altcineva, nu-i aşa?

Perrin se foi, tulburat. Râsul lui Rand avea ceva care îl înspăimânta.

— Înţeleg că iar te-ai certat cu Moiraine. Din pricina aceluiaşi lucru?

Rand trase adânc aer în piept.

— Nu ne certăm mereu din pricina aceluiaşi lucru? Sunt acolo, pe Şesul Almoth, şi Lumina ştie prin ce alte părţi. Sunt sute. Mii. Au jurat să îl urmeze pe Dragonul Renăscut pentru că eu am ridicat flamura. Pentru că eu am îngăduit să fiu numit Dragonul. Pentru că nu am avut de ales. Şi acum mor. Se luptă, caută, se roagă pentru bărbatul care ar trebui să îi conducă. Mor. Iar eu stau aici, în munţi, la adăpost, toată iarna. Le... le datorez... ceva.

— Crezi că mie îmi place? Perrin clătină din cap, mânios.

— Tu faci tot ce îţi spune, zise Rand printre dinţi. Nu te împotriveşti niciodată.

— De parcă ţie ţi-a ajutat la ceva să i te împotriveşti. V-aţi certat toată iarna, şi toată iarna noi am rămas aici ca nişte pietroaie.

— Pentru că are dreptate. Rand râse din nou, râsul acela care îţi îngheţa sângele în vene. Arde-m-ar Lumina, are dreptate. Sunt risipiţi în mici grupuri pe tot şesul, în Tarabon şi Arad Doman. Dacă m-aş alătura vreunui grup anume, Mantiile Albe şi

oastea din Doman şi tarabonezii s-ar repezi asupra lor ca vulturul asupra prăzii.

Perrin dădu să râdă la rându-i, nedumerit.

— Dacă îi dai dreptate, de ce vă certaţi tot timpul?

— Pentru că trebuie să fac ceva. Dacă nu... Dacă nu... o să plesnesc, ca un pepene copt!

— Ce să faci? Dacă asculţi ce spune...

Rand nu îl lăsă să-şi termine vorba şi să adauge că vor rămâne acolo pentru totdeauna.

— Moiraine spune! Moiraine spune! Rand se ridică în picioare, strângându-şi capul în mâini. Moiraine are ceva de zis despre orice. Moiraine spune că nu trebuie să merg la oamenii care mor în numele meu. Moiraine spune că voi afla ce trebuie să fac pentru că mă va sili Pânza. Moiraine spune! Dar nu spune niciodată cum voi afla. O, nu! Nu ştie asta. Îşi lăsă mâinile pe lângă trup şi se întoarse spre Perrin, cu capul aplecat într-o parte şi cu ochii mijiţi. Uneori mi se pare că Moiraine mă ţine în frâu, ca pe un cal. Simţi şi tu asta câteodată?

Perrin îşi trecu mâna prin părul vâlvoi.

— Eu... Orice ne-ar mâna, sau ne-ar trage, ştiu cine este duşmanul, Rand.

— Ba'alzamon, răspunse Rand încetişor.

Un vechi nume dat Celui Întunecat. În limba trolocilor, însemna Inima întunericului.

— Şi eu trebuie să îl înfrunt, Perrin. Gura i se strâmbă, pe jumătate zâmbet, pe jumătate schimonoseală de durere. Să-mi ajute Lumina, ba aş vrea să se întâmple totul acum, să se termine, ba... De câte ori o să izbutesc să... Lumină, trage aşa de tare de mine. Dacă nu o să pot să... Dacă nu... Pământul începu să se cutremure.

— Rand? zise Perrin neliniştit.

Rand se înfioră; în ciuda frigului, faţa îi era acoperită de broboane de sudoare. Îşi ţinea ochii închişi.

— O, Lumină, gemu el. Trage aşa de tare de mine.

Deodată pământul se ridică, iar valea răsună de o bubuitură straşnică. Perrin simţea că pământul îi era smuls de sub picioare. Căzu – sau pământul se înălţă până la el. Valea se zgudui, ca şi cum o mână uriaşă ar fi coborât din cer ca să o smulgă. Se agaţă cu putere de pământ, care încerca să îl arunce

de colo până colo, ca pe o minge. În faţa ochilor lui, pietricelele săreau şi se rostogoleau, iar praful se ridica în vârtejuri.

— Rand!

Strigătul lui se pierdu în vuietul asurzitor.

Rand stătea cu capul dat pe spate, cu ochii tot închişi. Nu părea să simtă defel smuciturile pământului, care îl azvârleau ba într-o parte, ba în cealaltă. Nu îşi pierdu nici o clipă echilibrul, oricât de tare se zdruncina. Perrin avu impresia că Rand zâmbea trist, însă, zguduit cum era, nu putea fi sigur. Copacii se zgâlţâiau, iar cel de care stătuse rezemat Rand se rupse dintr-odată în două, şi o bucată mare de trunchi se prăvăli la pământ, la nici trei paşi de Rand. Acesta nu băgă de seamă, aşa cum nu părea să bage de seamă nimic din ce se petrecea în jurul lui.

Perrin se căzni să îşi umple plămânii cu aer.

— Rand! în numele Luminii, Rand! Încetează!

Totul se sfârşi la fel de brusc pe cât începuse. O creangă se rupse cu zgomot dintr-un stejar pipernicit. Perrin se ridică încet în picioare, tuşind. Aerul era plin de praf, strălucind în razele soarelui ce apunea.

Rand privea în gol, răsuflând anevoie, de parcă alergase zece mile. Nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

— Rand, zise Perrin cu luare-aminte, ce...?

Rand se uita încă în gol.

— E tot timpul lângă mine. Mă cheamă. Trage de mine. Saidinul. Jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Câteodată nu mă pot stăpâni să nu încerc să îl ating. Făcu un gest, de parcă ar fi prins ceva din aer, apoi îşi aţinti privirea asupra pumnului închis. Simt murdăria înainte chiar să îl ating. Slinul Celui Întunecat, ca un strat de scârnăvie care încearcă să ascundă Lumina. Mă îngreţoşează, dar nu mă pot stăpâni. Nu pot! Câteodată, mă întind după el şi e ca şi cum aş vrea să prind aerul în căuşul palmei. Deschise mâna goală, şi râse amar. Dacă se va întâmpla aşa şi când va veni Ultima Bătălie? Dacă o să mă întind după el şi n-o să prind nimic?

— Păi, ai prins ceva atunci, răspunse Perrin răguşit. Ce ai făcut?

Rand privi în jur, de parcă ar fi văzut totul pentru prima oară. Copacul prăbuşit la pământ, crengile rupte. Perrin îşi dădu seama că nu erau prea multe stricăciuni. Se aşteptase să fie

crăpături adânci în pământ. Zidul de copaci părea aproape întreg.

— Nu am vrut. A fost ca şi cum aş fi încercat să scot cepul şi, în loc de asta, aş fi sfărâmat tot butoiul. M-a... umplut. A trebuit să îl îndrept spre ceva înainte să mă mistuie, dar... nu am vrut să fac asta...

Perrin clătină din cap. „Ce rost are să îi spun să nu mai facă asta niciodată? Nu ştie nici măcar el pe deplin ce face.” Se mulţumi aşadar să zică:

— Sunt destui care şi-ar dori să te vadă mort – şi pe noi la fel, nu e nevoie să le înlesneşti treaba.

Rand nu părea să îl asculte.

— Ar fi bine să ne întoarcem în tabără. Curând o să se întunece, iar mie unuia mi-e foame.

— Ce? A. Du-te, Perrin. Vin şi eu. Vreau să mai stau puţin singur.

Perrin şovăi, apoi porni fără tragere de inimă spre deschizătura din peretele de stâncă. Se opri când Rand vorbi din nou.

— Tu visezi când dormi? Visezi frumos?

— Uneori, răspunse Perrin circumspect. Nu prea-mi amintesc ce visez.

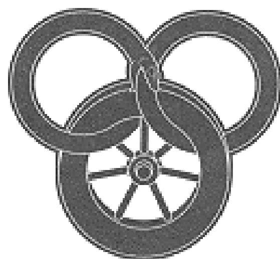
Învăţase să se ferească de vise.

— Visele nu ne părăsesc niciodată, zise Rand, cu glas atât de scăzut, încât Perrin abia îl auzi. Poate că ne spun anumite lucruri. Lucruri adevărate.

Tăcu, şi rămase cufundat în gânduri.

— Cina e gata, zise Perrin, dar Rand nu îi răspunse. În cele din urmă, plecă şi îl lăsă acolo.

CAPITOLUL 3

Veşti de la Şes

Întunericul învăluia o parte din deschizătură, căci zguduiturile făcuseră să se prăbuşească o bucată din peretele de stâncă peste cealaltă. Se uită cu luare-aminte la bezna din faţa lui, după care porni grăbit pe dedesubt, însă lespedea de piatră părea bine înfiptă în pământ. Simţi din nou o tulburare, mai puternică decât înainte. „Nu, arde-m-ar! Nu!” Dispăru.

Când ieşi la lumină, deasupra taberei, valea era plină de umbre ciudate, făcute de soarele ce apunea. Moiraine stătea în faţa colibei, privind cercetător la crăpătura din stâncă. Perrin se opri brusc. Moiraine era o femeie zveltă, cu părul brun, care abia îi ajungea până la umăr, şi frumoasă, fără vârstă, ca toate femeile Aes Sedai care conduseseră Puterea o vreme. Nu putea spune câţi ani avea, căci faţa nu îi era defel zbârcită, iar ochii aveau o sclipire prea inteligentă pentru cineva tânăr. Rochia de mătase albastru închis îi era în neorânduială şi plină de praf, iar părul, de obicei atât de bine aranjat, îi era ciufulit. Chipul îi era mânjit de negreală. Perrin îşi lăsă privirea în jos. Moiraine cunoştea adevărul despre el – doar ea şi Lan îl ştiau, dintre toţi cei din tabără – şi lui Perrin nu îi plăcea ce se citea pe faţa ei când se uita în ochii lui. Ochi galbeni. Într-o zi, poate că avea să îşi ia inima în dinţi şi să o întrebe ce anume ştia. Mai multe

decât el, precis. Dar nu venise încă timpul. Parcă nu era niciodată momentul potrivit.

— El... Nu a vrut... S-a întâmplat.

— S-a întâmplat, zise Moiraine sec, apoi clătină din cap şi se făcu nevăzută în colibă.

Uşa se închise în urma ei, puţin cam zgomotos.

Perrin trase adânc aer în piept şi continuă să coboare spre focurile de pe fundul văii. Avea să urmeze o altă ceartă între Rand şi Moiraine, dimineaţă, dacă nu chiar în aceeaşi seară.

Vreo şase copaci fuseseră doborâţi la pământ, iar rădăcinile le fuseseră smulse din pământ. Dârele negre de pe jos duceau până la pârâu şi la un bolovan care nu fusese acolo mai înainte. Una dintre colibele aflate de partea cealaltă se prăbuşise din pricina zguduiturilor, iar soldaţii din Shienar se adunaseră să o reclădească. Loial era cu ei. Ogierul putea să ridice singur un buştean pe care de-abia l-ar fi urnit patru oameni. Perrin auzea din când în când sudalmele lui Uno.

Min stătea lângă foc, amestecând nemulţumită într-un ceaun. Avea o mică vânătaie pe obraz. În aer era miros de tocană arsă.

— Nu suport să fac de mâncare, zise ea, uitându-se şovăielnic în ceaun. Dacă nu iese bună, nu e vina mea. Rand a vărsat-o pe jumătate în foc când... Ce drept are să ne azvârle în toate părţile, ca pe nişte saci cu grăunţe? îşi scutură turul pantalonilor şi se înfioră. Când o să pun mâna pe el, o să-i dau una de-o să mă ţină minte.

Flutură lingura de lemn spre Perrin, de parcă avea de gând să îl ia şi pe el la bătaie.

— A păţit cineva ceva?

— Numai dacă pui la socoteală vânătăile, răspunse Min morocănoasă. La început s-au supărat, fireşte. Apoi au văzut-o pe Moiraine uitându-se spre ascunzătoarea lui Rand, şi au înţeles că era din pricina lui. Dacă *Dragonul* vrea să dărâme muntele în capul nostru, înseamnă că *Dragonul* face asta cu un anumit temei. Dacă le-ar spune să îşi dea pielea şi carnea jos de pe ei şi să înceapă să ţopăie, ar face întocmai.

Pufni dispreţuitor şi curăţă lingura de marginea ceaunului.

Perrin se uită spre coliba lui Moiraine. Dacă Leya ar fi păţit ceva – dacă ar fi murit – femeia Aes Sedai nu ar fi intrat pur şi simplu din nou înăuntru. Aşteptarea plutea încă în aer. „Orice-ar fi, nu s-a întâmplat încă.”

— Min, poate ar fi mai bine să pleci. Dis-de-dimineaţă. Am nişte argint pe care pot să ţi-l dau, şi sunt convins că Moiraine îţi va da destul cât să plăteşti unui neguţător să te ia în caravana lui şi să te scoată din Ghealdan. Ai ajunge numaidecât la Baerlon.

Min îl privi cu luare-aminte, atât de îndelung, încât Perrin începu să se întrebe dacă spusese ceva nepotrivit. În cele din urmă, Min zise:

— E foarte drăguţ din partea ta, Perrin. Dar nu.

— Credeam că vrei să pleci. Tot timpul te plângi că trebuie să stai aici.

— Am cunoscut odată o femeie din Illian, spuse Min încetişor. Când era tânără, mama ei o dăduse de nevastă unui bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Se obişnuieşte aşa ceva în Illian. Mi-a povestit că îşi petrecuse primii cinci ani de căsnicie tunând şi fulgerând împotriva lui, şi pe următorii cinci punând la cale tot soiul de lucruri care să îi facă acestuia viaţa amară. Abia mulţi ani mai târziu, când soţul a murit, şi-a dat seama că fusese iubirea vieţii ei.

— Nu văd care e legătura.

Expresia de pe faţa lui Min lăsa să se înţeleagă că Perrin nici nu se străduia să priceapă, şi vorbi pe un ton nespus de răbdător:

— Doar pentru că soarta a ales în locul tău, nu înseamnă că lucrul acela este rău. Chiar dacă e ceva ce tu nu ai fi ales într-o sută de ani. „Mai bine zece zile de dragoste decât ani de părere de rău”, cită ea.

— Înţeleg încă şi mai puţin ce vrei să zici. Nu trebuie să rămâi aici dacă nu vrei.

Min agăţă lingura de un par despicat la capăt, înfipt în pământ, după care îl uimi, ridicându-se pe vârfuri ca să îl sărute pe obraz.

— Eşti un bărbat foarte cumsecade, Perrin Aybara. Chiar dacă nu pricepi nimic.

Perrin clipi des, neştiind ce să spună. Ar fi vrut să fie convins că Rand era în toate minţile. Ar fi vrut ca Mat să fie cu el. Perrin nu ştiuse niciodată cum să se poarte cu fetele, dar Rand se descurcase întotdeauna. La fel şi Mat; fetele din Emond's Field strâmbau din nas, zicând că Mat n-o să ajungă niciodată bărbat adevărat, dar Mat tot izbutea să se înţeleagă cu ele.

— Dar tu, Perrin? Tu nu îţi doreşti niciodată să te întorci acasă?

— Tot timpul, răspunse el cu înflăcărare. Dar... nu cred că pot. Nu încă. Întoarse privirea spre vâlceaua unde se găsea Rand. „Se pare că suntem legaţi unul de celălalt, nu-i aşa, Rand?” S-ar putea să nu am niciodată cum a mă întoarce.

Avu impresia că vorbise prea încet ca Min să îl audă, dar fata se uită la el cu milă. Şi încuviinţare.

Perrin desluşi un zgomot slab de paşi în spatele lui şi se uită spre coliba lui Moiraine. Două siluete îşi croiau drum în jos, prin întunericul tot mai gros – una dintre ele o femeie, zveltă şi mergând cu graţie chiar şi coborând povârnişul abrupt. Bărbatul, cu un cap mai înalt decât însoţitoarea sa, se îndreptă spre locul unde munceau soldaţii din Shienar. Nici măcar ochii lui Perrin nu îl vedeau limpede – câteodată părea să se mistuie cu totul, după care reapărea brusc, părţi din el pierind în noapte când se stârnea câte o rafală de vânt. Aşa ceva nu era cu putinţă decât datorita mantiei schimbătoare a unui Străjer. Silueta mai mare era prin urmare Lan, iar cea mai mică Moiraine.

Mult în spatele lor, o altă siluetă, şi mai neclară, se furişa printre copaci. „Rand, care se întoarce la coliba lui. Încă o seară în care nu mănâncă pentru că nu suferă felul în care îl privesc oamenii”, îşi spuse Perrin.

— Cred că ai ochi la spate, zise Min, încruntându-se la femeia care se apropia. Sau cel mai fin auz pe care l-am pomenit vreodată. Nu e Moiraine?

„Trebuie să am grijă.” Se obişnuise atât de mult cu soldaţii din Shienar, care ştiau cât de pătrunzător îi era văzul – cel puţin în timpul zilei; nu ştiau şi cât vedea noaptea – încât acum lăsa să îi scape anumite lucruri. „Nebăgarea de seamă ar putea să mă omoare.”

— Femeia Tuatha'an se simte bine? întrebă Min când Moiraine veni lângă foc.

— Se odihneşte.

Glasul scăzut al femeii Aes Sedai era la fel de muzical ca întotdeauna, de parcă vorbitul şi cântatul erau totuna, iar părul şi veşmintele îi erau din nou în bună rânduială. Îşi întinse mâinile spre foc. Pe mâna stângă purta un inel de aur, un şarpe care-şi înghiţea coada. Marele Şarpe, un însemn al veşniciei încă

şi mai vechi decât Roata Timpului. Toate femeile care primiseră învăţătura în Tar Valon purtau un asemenea inel.

Preţ de o clipă, Moiraine îşi aţinti privirea asupra lui Perrin, şi păru să îi citească gândurile.

— A căzut şi şi-a spart capul când Rand... Strânse din buze, dar în momentul următor îşi recapătă calmul. Am Tămăduit-o, şi acum doarme. Curge mult sânge dintr-o rană de la cap, fie ea cât de mică, dar nu a fost nimic grav. Ai văzut ceva legat de ea, Min? Min şovăi.

— Am văzut... mi s-a părut că am văzut-o moartă. Cu faţa acoperită de sânge. Eram convinsă că înţelesesem ce înseamnă, însă dacă şi-a spart capul... Precis e bine?

Faptul că pusese aceasta întrebare îi vădea tulburarea. Femeile Aes Sedai nu lăsau netămăduit ceva ce putea fi Tămăduit. Iar Moiraine avea un har deosebit.

Min părea atât de neliniştită, încât Perrin rămase o vreme uimit. Apoi pricepu. Lui Min nu îi plăcea defel ceea ce făcea, dar era parte din ea, credea că înţelege, măcar într-o oarecare măsură, despre ce era vorba. Dacă s-ar fi înşelat, ar fi fost ca şi cum ar fi descoperit că nu ştie cum să îşi folosească mâinile.

Moiraine o privi cu luare-aminte, potolită.

— Nu te-ai înşelat niciodată până acum. Poate că acum este prima dată.

— Când ştiu, ştiu, murmură Min cu încăpăţânare. Să-mi ajute Lumina, aşa este.

— Sau poate că nu s-a întâmplat încă. Mai are cale lungă până la căruţele Pribegilor, şi trebuie să străbată ţinuturi sălbatice.

Glasul femeii Aes Sedai era asemenea unui cântec rece, nepăsător. Perrin icni. „Lumină, şi eu am vorbit la fel? N-o să îngădui ca moartea să mi se pară atât de firească.”

Moiraine se uită la el, de parcă şi-ar fi rostit gândurile cu voce tare.

— Roata ţese după cum îi este voia, Perrin. Ţi-am spus acum multă vreme că suntem în plin război. Nu ne putem opri doar pentru că unii dintre noi mor. Oricine poate muri înainte ca totul să ia sfârşit. Leya are alte arme decât tine, dar ştia foarte bine lucrul acesta când a pornit la luptă.

Perrin lăsă ochii în jos. „Se prea poate să ai dreptate, însă nu voi accepta asta cu atâta uşurinţă.”

Lan se aşeză de partea cealaltă a focului, împreună cu Uno şi cu Loial. Flăcările aruncau umbre tremurătoare pe faţa Străjerului, făcând-o să pară şi mai cioplită în piatră decât de obicei, numai colţuri. Nu era lesne nici să te uiţi la mantia lui în lumina focului. Uneori părea o simplă mantie cenuşie, sau neagră, însă cenuşiul şi negrul păreau să dispară şi să se schimbe dacă te uitai mai îndeaproape, umbrele alunecând, afundându-se în ea. Alteori, părea că Lan făcuse o gaură în noapte şi îşi trăsese întunericul în jurul umerilor. Nu era defel lesne să te uiţi la mantie, şi era cu atât mai greu din pricina bărbatului care o purta.

Lan era înalt şi bine făcut, lat în umeri, cu ochii albaştri precum lacurile îngheţate de munte, şi se mişca cu o graţie nemaipomenită, încât sabia de la şold părea că face parte din trupul său. Nu doar că dădea impresia că este în stare să rănească şi să ucidă; bărbatul acesta îmblânzise violenţa şi moartea şi le ţinea în buzunar, gata să le slobozească la porunca lui Moiraine. Pe lângă Lan, până şi Uno părea mai puţin înfricoşător. Părul lung al Străjerului era uşor înspicat; o fâşie îngustă de piele îl împiedica să-i cadă pe faţă. Cei tineri se dădeau însă un pas înapoi când venea vorba să îl înfrunte pe Lan – asta dacă aveau destulă minte.

— Jupâneasa Leya a adus veştile obişnuite de la Şesul Almoth, spuse Moiraine. Toată lumea se războieşte cu toată lumea. Sate arse. Oameni fugind încotro văd cu ochii. Şi au apărut şi Corniaţii, cei care caută Cornul lui Vaiere.

Perrin se foi neliniştit – Cornul era într-un loc unde nici un Corniat de pe Şesul Almoth nu avea să-l găsească, sau cel puţin aşa nădăjduia – iar Moiraine îi aruncă o privire rece. Nu îi plăcea când se vorbea despre Corn, afară doar dacă ea însăşi aducea vorba.

— A adus însă şi alte veşti. Mantiile Albe au trimis cam cinci mii de oamenii pe Şesul Almoth.

Uno mormăi.

— Fir-ar... o, iartă-mă, Aes Sedai. Asta trebuie că înseamnă cam jumătate din toţi oamenii lor. Niciodată nu au strâns atâţia într-un singur loc.

— Bănuiesc că toţi cei care juraseră să îl slujească pe Rand au murit sau s-au împrăştiat care încotro, murmură Perrin. Sau aşa se va întâmpla curând. Ai avut dreptate, Moiraine.

Nu-i plăcea să se gândească la Mantiile Albe. Nu-i plăceau deloc Copiii Luminii.

— Tocmai asta e foarte curios, zise Moiraine. Sau şi asta. Copiii au zis că nu urmăresc decât să aducă pace, lucru care nu e deloc neobişnuit din partea lor. Ceea ce este neobişnuit este că, în vreme ce încearcă să îi alunge pe tarabonezi şi pe cei din Arad Doman peste hotar, nu au făcut nimic împotriva celor care i-au jurat credinţă Dragonului.

Min scoase un ţipăt de uimire.

— Într-adevăr? Nu seamănă defel cu ce am auzit eu despre Mantiile Albe.

— Nu cred că au rămas mulţi neno... mulţi Spoitori pe şes, spuse Uno. Vorbea cu glas gâtuit, de cât se chinuia să nu blesteme în faţa unei femei Aes Sedai. Ochiul lui bun era la fel de încruntat precum cel vopsit. Nu le place să stea unde sunt necazuri, cu deosebire acolo unde sunt bătălii. Nu sunt destui ca să-i vezi peste tot.

— Sunt destui pentru ce am eu nevoie, zise Moiraine cu asprime. Cei mai mulţi au plecat, dar câţiva au rămas, pentru că i-am rugat eu. Iar Leya este cât se poate de convinsă. Mantiile i-au nimicit pe unii dintre cei credincioşi Dragonului, acolo unde nu erau decât o mână. Dar, deşi proclamă că îl vor înfrânge pe acest *fals* Dragon, deşi au o mie de oameni despre care se spune că nu fac decât să îl caute, se feresc să se apropie de orice grup mai mare de cincizeci de slujitori ai Dragonului. Nu în mod deschis, fireşte, dar există întotdeauna o întârziere, ceva ce le dă celor pe care îi urmăresc vreme să dispară.

— Deci Rand poate să se ducă la ei, aşa cum îşi doreşte. Loial se uită la Moiraine, clipind des. Toată tabăra ştia de certurile dintre ei. Roata îi ţese o cale.

Uno şi Lan deschiseră gura în acelaşi timp, dar Uno renunţă, făcând o mică plecăciune.

— Pesemne, spuse Străjerul, că e un complot al Mantiilor Albe, deşi, arde-m-ar focul, habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Dar când Mantiile Albe îmi fac un dar, caut acul otrăvit ascuns înăuntru.

Uno dădu din cap a încuviinţare.

— Pe lângă asta, urmă Lan, tarabonezii şi cei din Doman sunt la fel de porniţi să îi ucidă pe cei credincioşi Dragonului cum sunt porniţi să se omoare între ei.

— Şi mai este ceva, zise Moiraine. Trei bărbaţi tineri au murit în satele pe lângă care au trecut căruţele jupânesei Leya.

Perrin băgă de seamă o tresărire a pleoapei lui Lan – era un semn de uimire din partea lui, aşa cum un altul ar fi scos un strigăt. Lan nu se aşteptase ca Moiraine să le pomenească de asta. Moiraine continuă:

— Unul a murit otrăvit, ceilalţi doi înjunghiaţi. Toţi în împrejurări în care nimeni nu ar fi trebuit să se poată apropia nevăzut, totuşi aşa s-a întâmplat. Privi flăcările. Toţi trei erau mai înalţi de felul lor şi cu ochii deschişi la culoare. Ochii deschişi la culoare sunt un lucru neobişnuit pe Şesul Almoth. Acum e de rău să fii tânăr şi înalt şi cu ochii limpezi.

— Dar cum? întrebă Perrin. Cum de au fost omorâţi dacă nimeni nu se putea apropia de ei?

— Cel Întunecat are ucigaşi pe care nu îi vezi decât atunci când e prea târziu, răspunse Lan încetişor.

Uno se înfioră.

— Făr-de-Suflet. N-am auzit de vreunul la miazăzi de Ţinuturile de la Hotar.

— Ajunge, îi întrerupse Moiraine tăios.

Perrin mai avea întrebări: „Ce mai sunt şi Făr-de-Suflet? Sunt asemenea trolocilor, sau Pieriţilor? Ce sunt?”, dar nu le mai puse. Când Moiraine hotăra că se vorbise destul despre un anumit lucru, aşa rămânea. Şi când ea închidea gura, nu o puteai deschide pe a lui Lan nici cu drugul de fier. Soldaţii din Shienar îi dădeau şi ei ascultare. Nimeni nu voia să o înfurie pe o femeie Aes Sedai.

— Lumină! murmură Min, cercetând cu privirea în întunericul din ce în ce mai des din jurul lor. Nu îi vezi? Lumină!

— Deci nu s-a schimbat nimic, zise Perrin posomorât. Nu putem coborî până la şes, iar Cel Întunecat vrea să ne omoare.

— Totul se schimbă, spuse Moiraine domol, iar Pânza cuprinde totul. Trebuie să ne luăm după Pânză, nu după schimbările vremelnice. Se uită la fiecare dintre ei, pe rând, apoi urmă: Uno, precis cercetaşilor nu le-a scăpat nimic? Cât de mic?

— Renaşterea Seniorului Dragon a topit graniţele certitudinii, Moiraine Sedai, şi nu poţi fi sigur de nimic când te lupţi cu un Myrdraal, dar îmi pun viaţa chezăşie că toţi cercetaşii au făcut o treabă la fel de bună ca orice Străjer.

Perrin nu îl auzise niciodată pe Uno vorbind atât de mult fără să suduie. Soldatului i se acoperise fruntea de broboane de sudoare de la această cazně.
— S-ar putea să fim cu toţii în primejdie, zise Moiraine. Ce a făcut Rand a fost ca un foc în vârful muntelui, pe care l-ar fi putut vedea orice Myrdraal, de la zece mile depărtare.
— Poate că... începu Min şovăielnic. Poate că ar trebui să pui oameni de pază, care să nu îi lase să se apropie.
Lan îi aruncă o căutătură mânioasă. Uneori punea el însuşi la îndoială hotărârile lui Moiraine, deşi rar de faţă cu ceilalţi, însă nu îi plăcea când alţii făceau acelaşi lucru. Min se încruntă la el.
— Destul că ne pândesc Myrdraali şi troloci, dar măcar pe ei pot să îi văd. Nu vreau să mă gândesc că vreunul din aceşti... Făr-de-Suflet s-ar putea furişa până aici, să-mi taie beregata fără să bag de seamă.
— Paza pe care o s-o statornicesc ne va ascunde de Făr-de-Suflet, şi de toţi ciracii Celui Întunecat, răspunse Moiraine. Când eşti slab, aşa cum suntem noi, cel mai bine e să te ascunzi. Dacă e vreun Jumate-Om pe aici care să... Ei bine, nu am puterea de a pune paznici care să-i ucidă dacă ar încerca să intre în tabără şi, chiar şi de aş putea, asta ar însemna că am fi prinşi aici ca într-o capcană. Cum nu e cu putinţă să statornicesc două rânduri de paza în acelaşi timp, voi lăsa cercetaşii şi străjerii – şi pe Lan – să ne apere, şi o să folosesc singurul fel de pază care ne poate fi de vreun ajutor.
— Aş putea să fac înconjurul taberei, zise Lan. Să mă încredinţez că nimic nu a scăpat cercetaşilor.
Nu spuse asta pe un ton lăudăros, ci cât se poate de simplu. Până şi Uno dădu din cap a încuviinţare. Moiraine însă se împotrivi.
— Dacă va fi nevoie de tine astă-seară, Lan Gaidin, va fi nevoie aici. Ridică privirea spre munţii întunecaţi dimprejur. Se simte ceva în aer.
— Aşteptarea.
Cuvântul ţâşni de pe buzele lui Perrin înainte să apuce să-l oprească. Moiraine se uită la el – în străfundurile lui – şi Perrin îşi dori să nu fi deschis gura.
— Da, spuse Moiraine. Aşteptarea. Vezi ca străjerii să fie cu ochii în patru astă-seară, Uno. Nu era nevoie să îi sfătuiască să doarmă cu armele la îndemână; soldaţii din Shienar erau

obişnuiţi să doarmă astfel. Somn uşor, le ură apoi tuturor, de parcă aşa ceva mai era acum cu putinţă, şi porni înapoi spre colibă.

Lan mai rămase cu ei, cât să înfulece trei străchini de tocană, apoi o luă grăbit după ea, fiind iute înghiţit de noapte.

Perrin îl urmări pe Străjer prin beznă cu ochii lui galbeni.

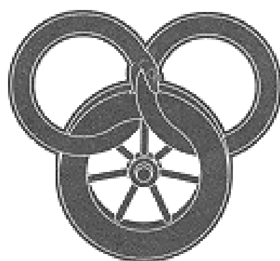
— Somn uşor, şopti el. Mirosul cărnii gătite îl îngreţoşă brusc. Fac de strajă al treilea, Uno? Uno încuviinţă. Atunci o să încerc să-i urmez sfatul.

Oamenii se apropiau de focuri, iar murmurul glasurilor îl însoţi până sus.

Avea şi el o colibă, mică, făcută din buşteni, în care abia dacă putea sta în picioare, iar crăpăturile erau astupate cu noroi uscat. Un pat grosolan, din crengi de pin, acoperit cu o pătură, ocupa aproape jumătate din colibă. Cel care îi deşeuase calul îi rezemase arcul lângă uşă. Îşi agaţă brâul, securea şi tolba într-un cui, apoi se dezbrăcă, zgribulindu-se. Noaptea era încă frig, dar asta îl împiedica să doarmă adânc. Dacă dormea adânc, nu putea alunga visele.

O vreme stătu aşa, întins, cu pătura peste el, zgâindu-se la tavan, tremurând. Apoi îl cuprinse somnul şi, odată cu el, veniră şi visele.

CAPITOLUL 4

Umbre adormite

Era frig în sala mare a hanului, în pofida focului care ardea în vatra de piatră. Perrin îşi întinse mâinile spre flăcări, dar nu izbuti să şi le încălzească. Cu toate astea, frigul parcă îl alina, era ca un soi de scut. Împotriva a ce, nu ştia nici el. Era un murmur în străfundurile minţii lui, un sunet slab, abia auzit, care se căznea să devină mai puternic.

— Deci renunţi. Aşa e cel mai bine pentru tine. Hai, vino. Stai jos.

Perrin se întoarse spre cel care vorbise. Mesele rotunde răsfirate prin încăpere erau goale, afară de una aflată în colţ, în umbră, la care şedea un bărbat singur. Sala mare era cumva în ceaţă, arăta ca o părere, nu ca un loc adevărat, ceva la care nu se putea uita de-a dreptul. Aruncă o privire în spate, spre foc; acum ardea într-o vatră de cărămidă. Şi, totuşi, nimic din toate astea nu îl tulbura. Aşa ar fi trebuit. Dar nu ştia de ce. Bărbatul îi făcu semn, iar Perrin se apropie de masa lui. O masă pătrată. Mesele erau pătrate. Încruntându-se, întinse mâna ca să atingă tăblia, dar şi-o trase iute înapoi. În acel colţ nu era nici o lampă şi, în ciuda luminii din restul încăperii, bărbatul şi masa aproape că nu se vedeau, aproape că se topeau în umbrele dimprejur.

Lui Perrin i se părea că îl cunoaşte pe bărbatul acela, însă era o senzaţie la fel de nelămurită ca şi ceea ce zărea cu coada

ochiului. Omul era de vârstă mijlocie, chipeş şi prea bine îmbrăcat pentru un han de ţară, într-o haină de catifea închisă la culoare, aproape neagră, garnisită la guler şi la manşete cu dantelă albă. Stătea ţeapăn, uneori ducându-şi mâna la piept, ca şi cum mişcarea i-ar fi pricinuit durere. Ochii lui întunecaţi erau aţintiţi asupra chipului lui Perrin; în umbra din jur, păreau nişte puncte scânteietoare.

— Să renunţ la ce? întrebă Perrin.

— La asta, fireşte.

Bărbatul arătă cu capul spre securea de la brâul lui Perrin. Părea mirat, ca şi când mai vorbiseră despre toate astea şi mai înainte.

Perrin nu îşi dăduse seama că securea era acolo, nu simţise greutatea de la cingătoare. Îşi trecu mâna peste tăişul în formă de semilună şi peste vârful curbat. Oţelul era... tare, real. Mai real decât ce era în jur. Mai real poate decât el însuşi. Nu-şi luă mâna de pe secure.

— M-am gândit la asta, zise el, dar nu cred că pot. Nu încă.

„Nu încă?” Hanul păru să pâlpâie şi auzi din nou murmurul acela în cap. Nu! Murmurul se stinse.

— Nu? Bărbatul zâmbi, un zâmbet rece. Eşti fierar, băiete. Şi încă unul bun, din câte mi s-a spus. Mâinile tale sunt făcute pentru ciocan, nu pentru secure. Sunt făcute să făurească lucruri, nu să ucidă. Întoarce-te la ce te pricepi să faci, înainte să fie prea târziu.

Perrin se trezi dând din cap a încuviinţare.

— Da. Însă eu sunt *ta'veren.*

Nu mai rostise niciodată acest cuvânt cu voce tare. „Dar el ştie deja.” Era convins, deşi habar n-avea de ce.

Preţ de o clipă, zâmbetul bărbatului se preschimbă într-o strâmbătură, dar după aceea reveni, mai puternic decât înainte. Puternic şi rece.

— Există căi de a schimba lucrurile, băiete. Căi de a te feri chiar de soartă. Stai jos, să vorbim despre ele.

Umbrele părură să se adâncească şi să se mişte, să se îndrepte spre el. Perrin făcu un pas în spate, rămânând în lumină.

— Nu.

— Măcar hai să bem ceva împreună. Pentru anii ce au trecut şi pentru cei ce vor să vie. Apoi o să vezi lucrurile mai limpede.

Cupa pe care o împinse spre Perrin nu fusese acolo cu câteva clipe mai înainte. Era o cupă din argint strălucitor, plină-ochi cu vin roşu ca sângele.

Perrin se uită cu luare-aminte la chipul bărbatului. Umbrele păreau să-i învăluie faţa precum mantia unui Străjer, şi nici măcar privirea lui pătrunzătoare nu izbutea să le străpungă. Întunericul îl împresura ca într-o mângâiere. Ochii bărbatului aveau ceva deosebit, ceva ce i se părea că ar putea să îşi amintească, cu puţină străduinţă. Auzi iar murmurul.

— Nu, spuse. Vorbise cu sunetul slab din capul lui, dar când bărbatul strânse din buze de mânie, cuprins de un val de furie pe care îl înăbuşi numaidecât, Perrin hotărî să spună acelaşi lucru şi în privinţa vinului. Nu mi-e sete.

Se întoarse şi porni spre uşă. Vatra era făcută acum din pietre rotunde de râu; încăperea era plină de mese lungi, cu bănci alături. Deodată se trezi dorindu-şi să plece de acolo, să se îndepărteze de bărbatul acela.

— Nu o să ai prea mulţi sorţi de izbândă, zise bărbatul în urma lui, pe un ton aspru. Trei fire ţesute laolaltă şi fiecare împărtăşeşte soarta celorlalte. Când unul este tăiat, toate sunt tăiate. Ursita te poate ucide, dacă nu mai rău.

Perrin simţi o căldură în spate, înteţindu-se, apoi stingându-se la fel de iute, ca şi cum uşa unui cuptor imens s-ar fi deschis şi închis la loc. Uluit, se răsuci. Încăperea era goală.

„N-a fost decât un vis”, îşi spuse, zgribulindu-se de frig, şi dintr-odată totul căpătă altă formă.

Se uita într-o oglindă, pe jumătate neînţelegând ce vedea, pe jumătate încuviinţând. Un coif aurit, făurit în chip de cap de leu, îi acoperea capul, ca şi când acolo i-ar fi fost locul. O frunză aurie îi împodobea platoşa, şi toată armura îi era lucrată în aur. Numai securea de la brâu era simplă. Un glas – al lui – îi şoptea că securea aceea putea înfrânge orice altă armă, că o purtase de o mie de ori, într-o sută de bătălii. Nu! Voia să o dea jos, să o arunce. „Nu pot!” Auzi un sunet în capul lui, mai puternic decât o şoaptă, aproape destul de tare cât să îl poată înţelege.

— Un bărbat menit să cunoască slava.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Nu se uită în jur, nu o vedea decât pe ea. Ochii îi erau întunecaţi ca noaptea, pielea albă ca laptele şi neîndoielnic mai moale, mai fină decât rochia de mătase albă

cu care era înveşmântată. Când făcu un pas spre el, lui Perrin i se uscă gura. Îşi dădu seama că toate celelalte femei pe care le văzuse vreodată erau lipsite de graţie şi hidoase. Se înfioră, şi se întrebă de ce îi era frig.

— Un bărbat adevărat trebuie să îşi accepte destinul, zise femeia, surâzând.

Surâsul ei aproape că îl încălzi. Era înaltă, cu o palmă mai scundă decât el. Părul, mai negru decât pana corbului, îi era prins cu piepteni de argint. O centură lată din zale tot de argint îi înconjura mijlocul, pe care l-ar fi putut cuprinde cu mâinile.

— Da, şopti Perrin. Înăuntrul lui, uluirea se lupta cu încuviinţarea. Nu avea nevoie de slavă. Dar când o auzi pe ea rostind acest cuvânt, nu îşi mai dori nimic altceva. Adică... Din nou murmurul. Nu! Dispăru şi, odată cu el, şi încuviinţarea. Aproape. Îşi duse mâna la cap, atinse coiful aurit şi îl dădu jos. Nu... nu cred că vreau. Nu mi se cuvine.

— Nu vrei? Femeia râse. Ce bărbat cu sânge în vene nu vrea slavă? Multă slavă, ca şi cum ai sufla tu însuţi în Cornul lui Vaiere.

— Nu vreau, spuse Perrin, deşi o voce dinăuntrul său îi striga că minte. Cornul lui Vaiere. „S-a auzit Cornul, şi toţi au dat navală. Moartea mergea umăr la umăr cu el, şi totuşi îl aştepta în faţă. Iubita lui. Nimicitoarea lui.” Nu! Eu sunt fierar!

Zâmbetul femeii era plin de milă.

— Aşa un lucru neînsemnat. Nu trebuie să pleci urechea la cei care încearcă să te abată de la calea ce ţi-a fost sortită. Te vor înjosi. Te vor nimici. Dacă te vei împotrivi sorţii, vei avea parte doar de suferinţă. De ce să alegi suferinţa când te poţi bucura de slavă? Când numele tău poate să rămână în amintirea oamenilor, alături de toţi eroii de legendă?

— Eu nu sunt erou.

— Nu ştii nici pe jumătate ceea ce eşti. Sau ceea ce poţi fi. Hai să închinăm o cupă de vin, pentru soartă şi slavă.

În mână ţinea o cupă de argint, plină cu vin roşu ca sângele.

— Bea!

Perrin se zgâi la cupă, încruntat. Un mârâit îi răsună în cap. „Nu!” Încercă să şi-l scoată din minte, nu vru să asculte. „Nu!”

Femeia îi întinse cupa de aur.

— Bea!

„De aur? parcă era de… Era de…” Nu izbuti să îşi ducă gândul până la capăt. Dar sunetul reveni în capul lui, cerând să fie auzit. „Nu! Nu!” Se uită la coiful aurit pe care îl avea în mână şi îl azvârli într-o parte.

— Eu sunt fierar. Eu sunt…

Sunetul din capul lui i se împotrivea, se căznea să se facă auzit. Îşi strânse capul în mâini, ca să îl alunge, dar de pomană.

— Sunt... sunt... om! strigă.

Întunericul îl împresura, dar glasul era încă acolo, şoptind:

— Noaptea nu dispare niciodată, şi toţi oamenii visează. Mai ales tu, sălbaticule. Iar eu îţi voi apărea mereu în vis.

Linişte.

Îşi lăsă braţele în jos. Era din nou îmbrăcat în surtucul şi pantalonii lui de toate zilele, veşminte bine croite, chiar dacă foarte simple. Haine potrivite pentru un fierar sau pentru cineva de la ţară. Cu toate acestea, abia dacă băgă de seamă.

Stătea pe un pod de piatră, cu balustrade joase, care unea două turle teşite de piatră, turle care se ridicau din adâncimi de nestrăpuns chiar şi pentru ochii lui. Lumina ar fi fost slabă pentru alţi ochi omeneşti, iar el nu ştia de unde venea. Pur şi simplu era.

Oriunde se uita, la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos, vedea alte poduri, alte turle, alte balustrade fără capăt. Părea că nu aveau sfârşit, că nu exista nici o noimă în felul în care erau aşezate. Mai mult, unele poduri urcau spre turle care păreau a fi deasupra celor de unde se înălţau. Din toate părţile se auzea vuiet de apă. Se înfrigură.

Deodată, cu coada ochiului, zări o mişcare şi, fără să se gândească, se ascunse în spatele balustradei de piatră. Ar fi fost primejdios să fie văzut. Nu ştia de ce, dar ştia că aşa era. Pur şi simplu ştia.

Uitându-se cu băgare de seamă peste balustradă, căută să vadă ce se mişcase. O sclipire de alb pe un pod din depărtare. O femeie, era convins, deşi nu o desluşea limpede. O femeie într-o rochie albă, care mergea grăbită.

Pe un pod aflat cumva sub el, şi mult mai aproape decât cel pe care era femeia, se ivi pe neaşteptate un bărbat, înalt, smead, zvelt, cu fire cărunte, care-i dădeau un aer distins, şi purtând o haină verde închis, brodată cu frunze aurii. Cingătoarea şi punga de la brâu erau acoperite de o lucrătură în

aur, şi nestemate îi scânteiau pe teaca pumnalului, iar cizmele aveau botul aurit. De unde apăruse oare?

Un alt bărbat porni să treacă podul, venind din celălalt capăt, iar înfăţişarea îi era la fel de neobişnuită ca şi a celui dintâi. Era îmbrăcat într-o haină roşie, cu mâneci largi cu dungi negre, garnisită la guler şi la manşete cu dantelă albă. Cizmele îi erau acoperite de o lucrătură în argint, de abia se mai zărea pielea. Era mai scund decât bărbatul spre care se îndrepta, mai îndesat, iar părul, alb precum dantela de la haină, îi era tuns scurt. Însă vârsta nu îl vlăguise. Mergea cu aceiaşi paşi mari şi hotărâţi ca şi bărbatul cu care avea să se întâlnească.

Cei doi se apropiară unul de celălalt cu băgare de seamă. „Ca doi geambaşi, fiecare ştiind că celălalt are de vânzare o iapă cu spavan”, îşi zise Perrin.

Bărbaţii începură să vorbească. Perrin îşi ciuli urechile, dar, dincolo de vuietul apei, nu auzi decât nişte şoapte, încruntări, priviri mânioase şi gesturi bruşte; păreau gata să se lovească. Nu aveau încredere unul în celălalt. I se păru chiar că se urăsc.

Ridică privirea, căutând femeia, dar aceasta dispăruse. Când îşi coborî iar ochii, un al treilea bărbat se alăturase primilor doi. Şi Perrin îl ştia cumva, de undeva, ca şi cum ar fi fost o amintire ştearsă de vreme. Un bărbat chipeş, de vârstă mijlocie, cu haine de catifea aproape neagră, garnisite cu dantelă albă. „Un han, îşi zise Perrin. Şi ceva înainte de asta. Ceva...” Ceva ce părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Dar nu izbutea să îşi aducă aminte.

Primii doi bărbaţi stăteau acum unul lângă celălalt, deveniţi brusc aliaţi din pricina sosirii celui de-al treilea. Acesta din urmă striga şi îşi agita pumnul, în vreme ce ei se foiau neliniştiţi, ferindu-se să-l privească drept în ochi. Se urau unul pe celălalt, dar de al treilea se temeau.

„Ochii lui, îşi zise Perrin. Ce e ciudat la ei?”

Bărbatul înalt, smead, începu să îi răspundă, cu din ce în ce mai multă înflăcărare. Bărbatul cu părul alb se amestecă şi el în discuţie, şi brusc alianţa care se formase între ei se rupse. Toţi trei ţipau în acelaşi timp, fiecare la ceilalţi doi, pe rând. Deodată, bărbatul în catifea închisă îşi dădu mâinile în laturi, ca şi cum le-ar fi cerut să înceteze. Şi o minge de foc îi împresură, îi ascunse, făcându-se din ce în ce mai mare.

Perrin îşi acoperi capul cu mâinile şi căzu la pământ, în spatele balustradei de piatră, cuibărindu-se acolo în vreme ce vântul îl şfichiuia şi îi umfla hainele, un vânt fierbinte ca focul. Un vânt care era foc. Chiar şi cu ochii închişi, îl vedea, vâlvătaia cuprinzând totul, mistuind totul. Furtuna de foc se abătu şi asupra lui; o simţea, arzând, încercând să îl nimicească şi să îi împrăştie cenuşa. Ţipă, căznindu-se să se agaţe de sine, ştiind că nu era destul.

Şi, într-o clipă, vântul se opri. Nu se potoli, ci se opri de-a binelea. Se lăsă liniştea. Nu se mai auzea decât vuietul apei.

Perrin se ridică încet în capul oaselor, cercetându-se. Hainele îi erau întregi, iar pe piele nu avea nici urmă de arsură. Doar amintirea dogorii focului îl făcea să creadă că totul fusese aievea. Doar amintirea din mintea lui; corpul său nu păstra nici o amintire.

Se uită cu grijă peste balustradă. Din podul pe care stătuseră cei trei bărbaţi nu mai rămăsese decât o bucată de piatră pe jumătate topită, lungă de câţiva paşi. Bărbaţii dispăruseră.

O înţepătura în ceafă îl făcu să îşi ridice privirea. De pe un pod aflat deasupra lui, în partea dreapta, un lup cenuşiu, flocos, se uita la el.

— Nu! Perrin se ridică anevoie în picioare şi o luă la fugă. E un vis! Un coşmar! Vreau să mă trezesc!

Alerga, şi vederea i se împăienjeni. Totul se mişca. Un bâzâit îi răsună în urechi, apoi se stinse, şi, când pieri, văzu din nou desluşit.

Se zgribuli de frig şi se convinse de la bun început că era un vis. Îşi aducea parcă aminte de alte vise de dinainte, însă pe acesta îl ştia. Mai fusese în acest loc, cu nopţi în urmă, şi, chiar dacă nu înţelegea nimic, ştia precis că este un vis. De data aceasta, faptul că ştia nu schimbă întru nimic lucrurile.

Coloane înalte de piatră roşie şlefuită înconjurau spaţiul deschis unde se găsea, sub un tavan boltit, înalt de mai bine de cincizeci de paşi. Nici măcar doi bărbaţi la fel de voinici ca el nu ar fi putut cuprinde cu braţele una dintre acele coloane. Podeaua era acoperită cu lespezi mari din piatră cenuşie, tocite de nenumărate generaţii de paşi.

În mijloc se găsea pricina pentru care atâtea picioare păşiseră în această încăpere. O sabie, cu plăselele în jos, ce părea să nu fie atârnată de nimic şi dădea senzaţia că oricine ar fi putut

întinde mâna să o ia. Se învârtea încetişor, ca mişcată de o adiere. Însă nu era o sabie adevărată. Lama, plăselele şi straja păreau a fi făcute din sticlă, sau poate din cristal, şi lumina se răsfrângea în ea, ţâşnind în mii de sclipiri şi de străfulgerări.

Perrin merse până la sabie şi întinse mâna, aşa cum făcuse şi în toate celelalte dăţi. Îşi amintea limpede că mai făcuse asta. Plăselele erau drept în faţa lui, uşor de atins. La doi paşi de sabia strălucitoare, mâna i se lovi de aer, ca şi cum ar fi dat de stâncă. Ştiuse că aşa se va întâmpla. Împinse mai tare, însă parcă se izbea de un zid. Sabia se răsuci şi scânteie, la doar doi paşi de el, şi totuşi atât de departe.

— Callandor.

Nu îşi dădea seama dacă şoapta fusese în capul lui sau afară; păru să răsune printre coloane, blândă ca o boare, peste tot în acelaşi timp, stăruitoare.

— Callandor. Cine mă mânuieşte este stăpân pe soartă. Ia-mă şi porneşte în călătoria cea din urmă.

Perrin făcu un pas în spate, înspăimântat. Până atunci nu mai auzise această şoaptă. Mai avusese acest vis de patru ori – îşi aducea aminte acum; patru nopţi la rând – şi era pentru prima oară când ceva se schimba în vis.

— Vin Strâmbaţii.

Era o şoaptă diferită, şi ştia de unde vine; tresări de parcă l-ar fi atins un Myrdraal. Între coloane stătea un lup, un lup de munte, flocos, cu blana gri-albă, care îi ajungea aproape până la brâu. Îl privea sfredelitor cu ochii lui galbeni.

— Vin Strâmbaţii.

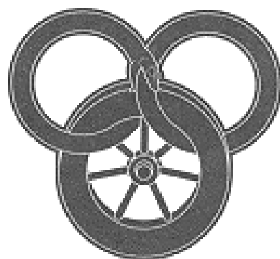
— Nu! zise Perrin scrâşnind din dinţi. Nu! Nu te las să intri! Nu... te... las!

Se trezi şi se ridică în capul oaselor, tremurând de frică şi de frig şi de furie.

— Nu! murmură el răguşit.

„Vin Strâmbaţii.” Gândul îi răsuna limpede în minte, dar gândul nu era al lui. „Vin Strâmbaţii, frate.”

CAPITOLUL 5

Coşmaruri trezite la viaţă

Sărind din pat, Perrin îşi înşfacă arcul şi fugi afară, desculţ şi în izmene, neluând seama la frig. Luna scălda norii într-o lumină albă, palidă. Era destulă lumină pentru ochii lui, destulă cât să vadă siluetele ce se strecurau printre copaci, venind din toate părţile, siluete aproape la fel de mari precum Loial, dar cu chipurile urâţite de râturi şi de ciocuri, capete pe jumătate omeneşti cu coarne şi creste cu pene, siluete ce se furişau pe copite sau labe sau picioare încălţate în cizme.

Perrin deschise gura ca să le dea de veste celorlalţi şi deodată uşa de la coliba lui Moiraine se trânti de perete, iar Lan năvăli afară, cu sabia în mână, strigând:

— Trolocii! Treziţi-vă! Trolocii!

Alte strigăte îi răspunseră, pe măsură ce oamenii începură să iasă din colibe, aşa cum se sculaseră din pat, dar cu săbiile pregătite. Cu un urlet feroce, trolocii se repeziră spre ei, fiind întâmpinaţi cu oţelul armelor şi cu răcnete: „Shienar!”, „Dragonul Renăscut!”

Lan era îmbrăcat – Perrin ar fi putut pune rămăşag că Străjerul nu dormise deloc – şi se năpusti printre troloci de parcă veşmintele de lână pe care le purta ar fi fost o armură. Părea să treacă dansând de la unul la altul, bărbat şi sabie tot una,

aidoma vântului sau apei, şi unde dansa Străjerul, trolocii zbierau şi mureau.

Moiraine ieşise şi ea în noapte, dansând şi ea printre troloci. Singura ei armă era o nuia, dar când atingea un troloc, o dungă de foc îi brăzda acestuia carnea. Cu mâna cealaltă arunca mingi de foc, apărute din senin, iar trolocii cădeau zvârcolindu-se, urlând când focul îi mistuia.

Un copac întreg fu cuprins de flăcări, de la rădăcină până în vârf, apoi altul, apoi încă unul. Trolocii ţipară văzând lumina puternică, dar nu conteniră să învârtă securile ascuţite şi săbiile ca nişte seceri.

Deodată Perrin o zări pe Leya ieşind şovăielnic din coliba lui Moiraine, de cealaltă parte a văii, şi nu se mai gândi la nimic altceva. Femeia Tuatha'an se lipi cu spatele de peretele de buşteni şi îşi duse mâna la gât. La lumina de la copacii care ardeau Perrin desluşi durerea, groaza şi scârba zugrăvite pe chipul femeii la vederea măcelului.

— Ascunde-te! îi strigă Perrin. Intră în colibă şi ascunde-te! Vuietul luptei îi acoperi vorbele. Fugi spre ea.

— Ascunde-te, Leya! În numele Luminii, ascunde-te!

Un troloc se ivi lângă el, o creatură hidoasă, cu un cioc coroiat în loc de gură şi de nas. De la umeri până la genunchi era acoperit de zale negre şi ţepi, iar la picioare avea gheare de şoim. În mâna răsucea o sabie din acelea ciudate, curbate. Duhnea a sudoare şi a murdărie şi a sânge.

Perrin se ghemui, ferindu-se de lovitură, urlând fără cuvinte când îl izbi cu securea. Ştia că ar fi trebuit să se teamă, însă nu avea timp să îi fie frică. Trebuia să ajungă la Leya, trebuia să o ducă la adăpost, iar trolocul îi stătea în cale.

Trolocul căzu, zbierând şi dând din picioare; Perrin nu ştia unde îl lovise, dacă era pe moarte sau doar rănit. Sări peste el şi începu să urce spre coliba lui Moiraine.

Copacii arzând aruncau umbre întunecate. O umbră tremurătoare de lângă coliba lui Moiraine se preschimbă dintr-odată într-un troloc cu bot şi coarne de ţap. Ţinea cu amândouă mâinile o secure ascuţită şi părea gata să se arunce în încăierare, când dădu cu ochii de Leya.

— Nu! urlă Perrin. Lumină, nu!

Pietre se rostogoliră sub picioarele lui goale; nu simţi vânătăile. Trolocul ridică securea.

— Leyaaa!

În ultimul moment, trolocul se răsuci, îndreptând securea spre Perrin. Acesta se aruncă la pământ; ţipă când oţelul îi crestă spatele. Întinse o mână, prinse o copită de ţap şi trase cu toată puterea. Trolocul îşi pierdu echilibrul şi căzu cu o bufnitură, dar, când începu să alunece, îl prinse pe Perrin în mâinile lui uriaşe, şi se rostogoliră amândoi. Simţea putoarea trolocului – duhoare de ţap, amestecată cu miros de sudoare omenească. Două braţe groase se încolăciră în jurul pieptului său, strângându-l ca într-o menghină; coastele îi trosniră. Trolocul îşi rătăcise securea în cădere, dar îşi înfipse colţii în umărul lui Perrin, încleştându-şi fălcile. El gemu, săgetat de durere. Se căzni să îşi umple plămânii cu aer, şi vederea i se împăienjeni, însă îşi dădea cumva seama că avea celălalt braţ liber, şi că încă mai ţinea securea în mână. O prinse ca pe un ciocan şi, cu un urlet care îl făcu să-şi piardă suflarea, împlântă vârful ascuţit în capul trolocului. Acesta se zbătu, fără să scoată un sunet, întinzându-şi braţele şi picioarele în lături, prăvălindu-se. Din instinct, Perrin strânse cu putere securea şi o smulse din ţeasta trolocului pe când acesta se prăbuşea la vale, încă zvârcolindu-se. Perrin rămase o clipă locului, căznindu-se să-şi recapete suflul. Tăietura din spate îl ardea. Îl înjunghie în umăr când se ridică în picioare.

— Leya!

Femeia era încă acolo, cuibărită lângă colibă, la nici zece paşi de el. Şi îl cerceta cu o asemenea privire încât Perrin nici nu îndrăznea să se uite în ochii ei.

— Să nu mă căinezi! mormăi el. Să nu...!

Saltul Myrdraalului de pe acoperişul colibei păru să dureze prea mult, iar mantia lui neagră ca moartea nici nu se clinti, de parcă Pieritul era deja cu picioarele pe pământ. Privirea fără ochi era aţintită asupra lui Perrin. Mirosea a stârv.

Un fior rece îl străbătu pe Perrin din cap până-n picioare când Myrdraalul se uită la el. Pieptul parcă îi era o bucată de gheaţă.

— Leya, murmură el. De-abia se stăpânea să nu o ia la fugă. Leya, te rog, ascunde-te. Te rog.

Myrdraalul porni spre el, încet, încrezător că teama îl strângea ca într-o menghină. Se mişca asemenea unui şarpe, şi scoase o sabie atât de neagră încât nu se zărea decât datorită luminii de la copacii ce ardeau.

— Dacă tai un picior de la o masă cu trei picioare, masa se răstoarnă.

Vocea îi era hârâită, ca o bucată de lemn putred care se face fărâme.

Deodată, Leya se mişcă, aruncându-se în faţă, încercând să cuprindă cu braţele picioarele Myrdraalului. Acesta învârti o singură dată sabia neagră, fără măcar să întoarcă privirea, iar femeia căzu la pământ.

Lui Perrin i se umplură ochii de lacrimi. „Ar fi trebuit să o ajut... să o salvez. Ar fi trebuit să fac ceva!” Dar atâta vreme cât Myrdraalul se uita la el cu privirea lui goală, îi era greu să şi gândească.

„Venim, frate. Venim, Tăuraşule.”

Cuvintele îi răsunară în minte ca un clopot; se înfrigură. Odată cu vorbele, apărură şi lupii, zeci de lupi, năvălind în mintea lui aşa cum năvăleau în vale. Lupi de munte, care îi ajungeau până la brâu, gri şi albi, alergând prin noapte, dându-şi seama de uimirea oamenilor când se năpustiră asupra Strâmbaţilor. Lupii îi cotropiră mintea, până într-acolo încât abia îşi mai amintea că este om. Ochii îi străluceau galben aprins. Iar Myrdraalul se opri, şovăind dintr-odată.

— Pieritul, zise Perrin răguşit, dar apoi îi veni în minte un alt nume, de la lupi.

Trolocii, Strâmbaţii, cei apăruţi în timpul Războiului Umbrei din împreunarea oamenilor şi animalelor, erau fioroşi, dar Myrdraalul...

— Nezămislitul! spuse Tăuraşul dispreţuitor.

Cu gura strâmbată, dezvelindu-şi dinţii, se aruncă asupra Myrdraalului.

Pieritul se mişca asemenea unei vipere, unduios şi necruţător, iar sabia neagră era iute ca fulgerul, dar el era Tăuraşul. Aşa îi ziceau lupii. Tăuraşul cu coarne de oţel. Era una cu lupii. Era el însuşi lup, şi orice lup ar fi ales de o sută de ori moartea numai să înfrângă un Nezămislit. Pieritul căzu dinaintea lui, silindu-se acum să se apere cu sabia de loviturile lui Perrin.

Tendoanele de la genunchi şi beregata, aşa ucideau lupii. Tăuraşul se aruncă deodată într-o parte şi se lăsă într-un genunchi, tăind cu securea partea din spate a genunchiului Myrdraalului. Acesta urlă – un sunet sfredelitor, care oricând altcândva l-ar fi îngrozit – şi se prăbuşi, izbutind totuşi să se

proptească într-o mână. Pieritul – Nezămislitul – încă ţinea cu putere sabia, dar, înainte să apuce să se ridice, securea Tăuraşului îl atacă din nou. Capul Myrdraalului, pe jumătate retezat, căzu în spate, şi rămase atârnând. Dar, încă rezemat într-o mână, Nezămislitul lovea în dreapta şi în stânga cu sabia. Nezamisliţii îşi dădeau greu duhul.

Tăuraşul vedea, de la lupi, dar şi cu propriii ochi, troloci care se zvârcoleau pe jos, zbierând, fără să fie atinşi de lupi sau de oameni. Fuseseră probabil legaţi de acel Myrdraal şi aveau să moară odată cu el – dacă nu erau ucişi înainte.

Simţi o dorinţă arzătoare de a coborî şi de a se alătura fraţilor săi, de a lua parte la omorârea Strâmbaţilor, de a-i căuta pe Nezămisliţii rămaşi, dar o bucăţică omenească din el îşi aminti: „Leya”.

Lăsă securea şi întoarse cu blândeţe trupul femeii. Chipul îi era acoperit de sânge, iar ochii îi erau sticloşi şi goi. I se păru că ghiceşte în ei o privire care îl învinuia.

— Am încercat, îi spuse. Am încercat să te salvez. Privirea din ochii femeii nu se schimba. Ce altceva aş fi putut face? Te-ar fi omorât dacă nu l-aş fi omorât eu primul.

„Vino, Tăuraşule. Vino să îi ucizi pe Strâmbaţi.”

Lupul din el puse stăpânire pe întreaga sa fiinţa. O întinse pe Leya pe jos şi ridică securea cu lama mânjită de sânge. Ochii îi scânteiară când porni să coboare povârnişul stâncos. Era Tăuraşul.

Copacii ardeau ca nişte torţe; un pin înalt fu cuprins de flăcări când Tăuraşul se aruncă în luptă. Bezna fu străbătută de fulgere albaştrii când Lan se repezi asupra altui Myrdraal, oţelul străvechi, făurit de femeile Aes Sedai, întâlnind oţelul negru lucrat în Thakan'dar, la umbra muntelui Shayol Ghul. Loial mânuia o ghioagă lungă cât un gard, iar de lemnul ce se învârtejea în mâna lui nici un troloc nu se putea apropia fără să fie azvârlit la pământ. Bărbaţii se luptau cu înverşunare printre umbrele ce dansau în vale, însă Tăuraşul – Perrin – băgă cumva de seamă că prea mulţi dintre oamenii din Shienar fuseseră doborâţi.

Fraţii şi surorile lui luptau în haite mici, de trei sau de patru, ferindu-se de săbiile ca nişte seceri şi de securile ascuţite, repezindu-se să reteze cu dinţii tendoanele de la genunchi, sărind să muşte din beregate când prada se prăbuşea

neputincioasă. Felul lor de a lupta era lipsit de cinste, de slavă, de milă. Nu veniseră să se bată, veniseră să ucidă. Tăuraşul se alătură unei haite mai mici, în loc de dinţi slujindu-se de secure.

Nu se mai gândea la însemnătatea bătăliei. Nu mai exista decât trolocul pe care el şi lupii – fraţii lui – îl despărţeau de ceilalţi şi îl omorau. Apoi avea să mai fie unul, şi încă unul, şi încă unul, până aveau să-i nimicească pe toţi. Până când nu avea să mai rămână nici unul, nicăieri. Îi venea să arunce securea şi să nu se slujească decât de dinţi, să alerge în patru labe, aidoma fraţilor săi. Să alerge prin trecătorile din vârful munţilor. să alerge după căprioare, afundat până la burtă în zăpadă. Să alerge, iar vântul rece să îi zbârlească blana. Mârâi, aidoma fraţilor săi, iar trolocii urlară; privirea ochilor lui galbeni îi îngrozea mai mult decât orice alt lup.

Deodată, îşi dădu seama că în vale nu mai era nici un troloc viu, deşi simţea că fraţii lui îi urmăreau pe alţii, care fugeau. O haită de şapte lupi se repezise asupra altei prăzi, undeva în beznă. Unul dintre Nezămisliţi alerga după un patru-picioare cu degete tari – un cal, îi zise o parte din el – iar fraţii săi goneau după el, adulmecându-i mirosul, duhoarea de moarte. În capul lui, era şi el cu ei, vedea prin ochii lor. Nezămislitul se întoarse când lupii se apropiară de el, iar sabia neagră şi mantia lui de catran parcă erau parte din noapte. Dar noaptea era acolo unde se găseau fraţii şi surorile lui.

Când muri primul frate, Tăuraşul mârâi, săgetat de durere, însă ceilalţi se apropiară şi mai mult, şi alţi fraţi şi surori muriră, însă fălcile dezlănţuite îl doborâră pe Nezămislit. Acesta se apăra cu dinţii, sfârtecând beregate, zgâriind cu unghiile care tăiau pielea şi carnea precum ghearele tari pe care le aveau două-picioare, însă fraţii lui îl sfâşiară, în vreme ce îşi dădeau sufletul. În cele din urmă, o singură soră se sculă anevoie din grămada care încă zvâcnea şi se duse clătinându-se într-o parte. Negura Zorilor, aşa i se zicea, dar numele însemna mult mai multe: o dimineaţă geroasă, în care se simte mirosul zăpezii ce va să cadă, iar negura se învălătuceşte deasupra văii, învârtejită de vântul tăios care aduce cu sine făgăduiala vânătorii. Ridicând capul, Negura Zorilor urlă la luna ascunsă de nori, jelindu-şi moartea.

Tăuraşul îşi dădu capul pe spate şi urlă odată cu ea, jeli odată cu ea.

Când îşi lăsă capul în jos, Min îl privea cercetător.

— Ţi-e bine, Perrin? îl întrebă ea şovăielnic.

Avea o vânătaie pe obraz şi o mânecă pe jumătate ruptă. Ţinea un ciomag într-o mână şi un pumnal în cealaltă, amândouă pline de sânge şi de păr.

Băgă de seamă că toţi se uitau la el, toţi cei care erau încă pe picioare. Loial, sprijinindu-se ostenit de ghioaga lui. Soldaţii din Shienar, care îşi duseseră răniţii la locul unde Moiraine stătea aplecată deasupra unuia dintre ei, cu Lan lângă ea. Până şi femeia Aes Sedai se uita spre el. Copacii ce ardeau ca nişte torţe aruncau o lumină tremurătoare. Peste tot zăceau troloci morţi. Cei mai mulţi soldaţi din Shienar fuseseră răpuşi, iar trupurile fraţilor săi erau risipite printre leşuri. Atât de multe leşuri...

Lui Perrin îi veni din nou să urle. Se căzni să se desprindă de lupi. Însă, chiar în vreme ce se străduia să le oprească, imaginile îi pătrundeau în minte. Totuşi, în cele din urmă, nu îi mai simţi, nu le mai simţi durerea, furia, dorinţa de a-i prinde pe Strâmbaţi, de a fugi... Se scutură. Rana de pe spate îl ardea, iar umărul parcă-i fusese bătut cu ciocanul pe nicovală. Picioarele goale, zgâriate şi pline de vânătăi, îi zvâcneau de durere. Pretutindeni era miros de sânge. Mirosul trolocilor şi al morţii.

— N-am... n-am nimic, Min.

— Ai luptat bine, fierarule, zise Lan. Străjerul ridică sabia încă mânjită de sânge deasupra capului. *Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*

Sângele adevărat din Manetheren. Sângele adevărat din Andor.

Soldaţii din Shienar care scăpaseră întregi – aşa de puţini – îşi înălţară la rându-le săbiile şi rostiră după el:

— *Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*

Loial dădu din cap.

— *Ta'veren,* adăugă el.

Perrin îşi lăsă ochii în jos, stânjenit. Lan îl scăpase de întrebările la care nu voia să răspundă, dar îl făcuse să se bucure de o cinste pe care nu o merita. Ceilalţi nu pricepeau. Oare ce ar fi zis dacă ar fi ştiut adevărul? Min veni mai aproape de el, iar Perrin murmură:

— Leya a murit. Nu am putut... Dacă aş fi ajuns la timp...

— Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, îi spuse Min blând. Ştii prea bine. Se aplecă să se uite la spatele lui şi se trase înapoi. Moiraine o să aibă grijă de tine. Îi tămăduieşte pe cei ce pot fi vindecaţi.

Perrin dădu din cap. Spatele îi era năclăit de sânge, până la brâu, dar, în pofida durerii, abia dacă lua aminte la toate acestea. „Lumină, era să nu mă mai întorc de data asta. Nu pot îngădui să se mai întâmple aşa ceva. Niciodată!”

Însă, când era cu lupii, era cu totul altfel. Nu trebuia să se frământe din pricina străinilor care se temeau de el doar pentru că era voinic. Nimeni nu se gândea că e încet la minte doar pentru că încerca să fie cu luare-aminte. Lupii se ştiau între ei, chiar dacă nu se văzuseră niciodată. Lângă ei, era un lup ca oricare altul.

Nu! Strânse şi mai tare mânerul securii. Nu! Tresări când Masema începu brusc să vorbească.

— A fost un semn, zise Masema, rotindu-se în cerc ca să se uite la toţi. Avea sânge pe braţe şi pe piept – se bătuse îmbrăcat doar în pantaloni – şi şchiopăta uşor, dar ochii îi străluceau, ca întotdeauna. Chiar mai puternic.

— Un semn care să ne arate că aceasta e ursita noastră. Până şi lupii vin să lupte pentru Dragonul Renăscut. În Ultima Bătălie, Seniorul Dragon va chema în ajutor toate animalele pădurii. E semn că trebuie să mergem mai departe. Numai Iscoadele Celui Întunecat nu ni se vor alătura.

Doi dintre soldaţii din Shienar încuviinţară.

— Mai tacă-ţi fleanca, Masema! se stropşi Uno.

Părea teafăr şi nevătămat, însă el se lupta cu troloci de dinainte să se nască Perrin. Totuşi, era mort de oboseală; numai ochiul vopsit era treaz.

— Mergem mai departe când ne spune Seniorul Dragon, nu înainte! Iar voi, ţărani cu câlţi în cap, aţi face bine să ţineţi minte ce vă spun eu aici!

Bărbatul cu un singur ochi aruncă o privire spre coada tot mai mare de oameni care aşteptau să fie îngrijiţi de Moiraine – chiar şi după ce termina cu ei, puţini erau în stare să stea măcar în capul oaselor – şi clătină din cap.

— Măcar avem destule piei de lup ca să ne învelim răniţii.

— Nu!

Soldaţii din Shienar părură miraţi de felul în care se dezlănţui Perrin.

— Au luptat pentru noi şi îi vom îngropa laolaltă cu morţii noştri.

Uno se încruntă şi deschise gura, vrând parcă să se împotrivească, însă Perrin se uită ţintă la el cu ochii lui galbeni. Uno fu cel care plecă primul ochii şi dădu din cap.

Perrin îşi drese glasul, simţindu-se din nou stingherit când Uno se apucă să dea porunci soldaţilor care erau în stare să strângă lupii morţi. Min îl privea printre gene, ca atunci când vedea ceva.

— Unde e Rand? o întrebă Perrin.

— Acolo, în beznă, răspunse Min, arătând spre locul de pe povârnişul văii, dar fără să îşi ia ochii de la el. Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni şi se răsteşte la cei care se apropie de el.

— Cu mine o să vorbească, zise Perrin.

Min îl urmă, tot spunând că ar trebui să aştepte până când îl tămăduieşte Moiraine. „Lumină, ce vede când se uită la mine? Nici nu vreau să ştiu."

Rand stătea pe pământ, în afara cercului de lumină de la copacii care ardeau, cu spatele rezemat de trunchiul unui stejar pipernicit. Privea în gol, şi îşi băgase mâinile sub haina roşie, ca şi cum îi era frig. Nu păru să îi bage în seamă. Min se aşeză lângă el, dar Rand nu făcu nici o mişcare, nici măcar atunci când Min îl atinse pe braţ. Chiar şi aici Perrin simţea miros de sânge, şi nu doar pe al lui însuşi.

— Rand, începu Perrin, dar Rand îl întrerupse.

— Ştii ce am făcut în timpul luptei? încă privind în gol, Rand vorbi nopţii. Nimic! Nimic de folos! La început, când am vrut să ating Adevăratul Izvor, nu am putut. Se tot îndepărta. Şi când, în cele din urmă, am izbutit să ajung la el, aveam de gând să îi ucid pe toţi, pe toţi trolocii şi pe toţi Pieriţii. Dar n-am făcut decât să dau foc la nişte copaci. Se cutremură, de parcă râdea în sinea lui, apoi se opri, posomorându-se. Saidinul s-a revărsat în mine şi trebuia să scap de el înainte să mă mistuie, şi m-am gândit să fac muntele să se prăbuşească şi să îi îngrop pe troloci sub dărâmături. Mai că am şi încercat. Iată ce bătălie am purtat eu. Nu împotriva trolocilor. Împotriva mea. Să mă stăpânesc şi să nu fim cu toţii îngropaţi sub munte.

Min se uită mâhnită la Perrin, ca şi cum îi cerea ajutorul.

— Ne-am descurcat, Rand, spuse Perrin. Se înfioră, gândindu-se la toţi răniţii din vale. Şi la cei morţi. „Mai bine decât să ne trezim cu muntele prăvălit peste noi.” Nu am avut nevoie de tine.

Rand îşi sprijini capul de copac şi închise ochii.

— I-am simţit venind, zise el, aproape şoptit. Dar nu ştiam ce anume era. Parcă era scârnăvia ce acoperă saidinul. Şi saidinul mă cheamă mereu, îmi cântă. Până să pricep eu deosebirea, Lan dăduse deja deşteptarea. Dacă aş fi ştiut cum să îl supun voinţei mele, aş fi putut da oamenilor de veste când trolocii erau încă departe. Însă, în jumătate din dăţile când chiar izbutesc să ating saidinul, nu ştiu ce fac. Mă las pur şi simplu purtat de el. Aş fi putut da totuşi de veste oamenilor.

Perrin se foi tulburat.

— A avut cine să ne dea de veste.

Ştia că parcă se străduia să se convingă pe sine. „Şi eu aş fi putut să dau de veste oamenilor, dacă aş fi vorbit cu lupii. Ei ştiau că erau troloci şi Pieriţi în munţi. Încercau să îmi spună.” Dar se întrebă: dacă nu şi-ar fi scos lupii din minte, oare acum nu ar fi alergat alături de ei? Cunoscuse un bărbat, Elyas Machera, care putea vorbi cu lupii. Îi însoţea tot timpul, însă părea în stare să îşi aducă aminte că e om. Însă nu-i mărturisise niciodată lui Perrin cum de era cu putinţă, iar Perrin nu îl mai văzuse de mult timp.

Scârţâitul cizmelor pe piatră vesti sosirea a doi oameni, iar un vârtej de aer le purtă mirosurile până la Perrin. Avu grijă să nu rostească nici un nume până când Lan şi Moiraine nu se apropiară îndeajuns cât să îi poată desluşi şi ceilalţi.

Străjerul o luase pe Moiraine la braţ, ca şi cum voia să o sprijine fără ca ea să îşi dea seama. Era trasă la faţă şi ducea în mâna o figurină de fildeş, înnegrită de vreme, înfăţişând o femeie. Perrin ştia că era un angreal, o relicvă din Vârsta Legendelor, care îi îngăduia să conducă mai multă Putere decât ar fi izbutit singură. Faptul că se slujea de angreal pentru tămăduire arăta cât de istovită era.

Min se ridică în picioare ca s-o ajute pe Moiraine, dar aceasta îi făcu semn să se îndepărteze.

— M-am îngrijit de toţi ceilalţi, îi zise ea lui Min. Când termin şi aici, pot să mă odihnesc.

Îşi scoase braţul de sub cel al lui Lan. Se încordă când îşi trecu mâna rece peste umărul sângerând al lui Perrin, apoi peste rana de pe spate. Atingerea ei îi dădea furnicături.

— Nu e aşa de rău, spuse Moiraine. Ai o vânătaie serioasă la umăr, însă tăieturile nu sunt adânci. Ia-ţi inima în dinţi. N-o să te doară, dar...

Niciodată nu-i fusese uşor să stea lângă cineva care conducea Puterea, cu atât mai puţin dacă lua şi el parte la acest lucru. Însă trecuse de vreo două sau trei ori prin aşa ceva şi credea că avea cât de cât habar despre ce era vorba. Dar atunci Moiraine nu făcuse decât să îl scape de oboseală. Nu semăna nici pe departe cu ce se petrecea acum.

Dintr-odată, ochii femeii Aes Sedai parcă vedeau înăuntrul lui, vedeau prin el. Perrin rămase cu gura căscată şi mai că lăsă să-i cadă securea din mână. Simţi cum pielea i se înfioară, cum muşchii i se sucesc şi răsucesc, prinzându-se la loc. Umărul îi zvâcnea şi vederea i se împăienjeni. Frigul îi pătrunse în oase, mai adânc chiar. Avea senzaţia că se mişcă, că se prăvăleşte, zboară – nu ştia precis care dintre ele, dar parcă se grăbea undeva, parcă se îndrepta iute spre un loc, fără oprire. După o veşnicie, lumea îşi recăpătă limpezimea. Moiraine se îndepărtă, clătinându-se, iar Lan o prinse de braţ.

Mirat, Perrin se uită la umăr. Tăieturile şi vânătăile dispăruseră; nu mai simţea nici măcar un junghi. Se întoarse cu luare-aminte, dar şi durerea din spate dispăruse. Şi nu-l mai dureau picioarele; ştia şi fără să se uite că nu mai avea nici o zgârietură. Îi ghiorţăi stomacul.

— Ar trebui să mănânci ceva, îi zise Moiraine. Ţi-au slăbit puterile. Trebuie să ţi le recapeţi.

Foamea deja punea stăpânire pe el. Vedea în minte carne de viţel, în sânge, şi de vânat, şi de oaie, şi... Se căzni să nu se mai gândească la carne. O să găsească nişte rădăcini din acelea care miroseau ca napii când erau fripte. Stomacul îi mârâi, nemulţumit.

— Nu ţi-a rămas nici un semn, fierarule, spuse Lan în spatele lui.

— Cei mai mulţi dintre lupii răniţi s-au întors singuri în pădure, zise Moiraine, frecându-şi spatele şi întinzându-se, dar i-am tămăduit pe cei pe care i-am găsit aici.

Perrin îi aruncă o căutătură tăioasă, însă Moiraine continuă să vorbească pe un ton cât se poate de firesc.

— Nu ştiu de ce au venit, însă pesemne că am fi murit cu toţii dacă nu ar fi fost ei.

Perrin se foi, tulburat, şi îşi coborî privirea în pământ. Moiraine întinse mâna spre vânătaia de pe obrazul lui Min, dar Min se trase îndărăt, spunând:

— Nu sunt rănită, iar dumneata eşti ostenită. Mi-am făcut altădată mai mult rău doar împiedicându-mă.

Moiraine zâmbi şi îşi lăsă mâna în jos. Lan o apucă de braţ; Moiraine se clătină.

— Prea bine. Şi tu, Rand? Ai vreo rană? Până şi o împunsătura cât de mică făcută de sabia unui Myrdraal poate să te omoare, iar unii troloci au săbii la fel de ucigătoare.

— Rand, ai haina udă! Băgă Perrin de seamă pentru prima oară.

Rand îşi scoase mâna dreaptă de sub haină, o mână plină de sânge.

— Nu un Myrdraal, zise el, dus pe gânduri, cercând la mână. Nici măcar un troloc. Mi s-a deschis din nou rana de la Faime.

Moiraine scoase un şuierat şi se smulse din strânsoarea lui Lan, lăsându-se în genunchi lângă Rand. Îi dădu haina la o parte şi îi cercetă rana. Perrin nu vedea nimic din pricina capului ei, dar mirosul de sânge era mai puternic acum. Mâinile lui Moiraine se tot mişcau, iar Rand se strâmbă de durere.

— „Sângele Dragonului Renăscut pe stâncile de la Shayol Ghul va scăpa omenirea de sub tirania Umbrei.” Nu aşa spun Profeţiile Dragonului?

— De unde ştii? îl întrebă Moiraine tăios.

— Dacă m-ai putea duce la Shayol Ghul acum, zise Rand vlăguit, printr-o Cale de Taină sau o Poartă de Trecere, ar înceta toate astea. Fără ucideri. Fără vise.

— Dacă ar fi atât de simplu, răspunse Moiraine posomorâtă, te-aş duce acolo, într-un fel sau altul, dar nu tot ce e în *Ciclul Karaethon* trebuie înţeles întocmai. Fiecare lucru poate însemna alte o sută, să nu care cumva să crezi că, dacă ţi-a spus cineva tot ce e în Profeţii, ştii ce trebuie să se întâmple.

Făcu o pauză, ca şi cum îşi aduna puterile. Strânse şi mai tare angrealul, iar mâna liberă şi-o trecu peste coastele lui Rand, neluând seama la sânge.

— Ia-ţi inima în dinţi.

Deodată, Rand făcu ochii mari, şi se ridică în capul oaselor, răsuflând greu, privind în gol şi tremurând. Când îl tămăduise pe el, lui Perrin i se păruse că durase o veşnicie, dar, după câteva clipe, Moiraine îl rezemă încetişor pe Rand de stejar.

— Am făcut... cât am putut, zise ea slab. Cât am putut. Trebuie să fii cu mare grijă. S-ar putea deschide din nou dacă...

Glasul i se stinse, şi căzu.

Rand o prinse, iar Lan se ivi numaidecât ca s-o ridice. Pe chip, i se citi o clipă o umbră ce aducea a tandreţe.

— E istovită, spuse Străjerul. A avut grijă de toţi, dar pe ea nimeni nu o poate scăpa de oboseală. O s-o duc la culcare.

— Rand ar putea, zise Min încetişor, dar Străjerul clătină din cap.

— Cred că ţi-ai da toată silinţa, păstorule. Ştii însă atât de puţine încât s-ar putea să o omori, în loc să-i fii de folos.

— Ai dreptate, răspunse Rand cu amărăciune. Nu vă puteţi încrede în mine. Lews Therin Ucigaşul-de-Neam i-a ucis pe toţi cei apropiaţi. Poate că aşa se va întâmpla şi cu mine.

— Adună-te, păstorule, zise Lan cu asprime. Duci pe umeri povara întregii lumi. Adu-ţi aminte că eşti bărbat, şi fă ceea ce trebuie să faci.

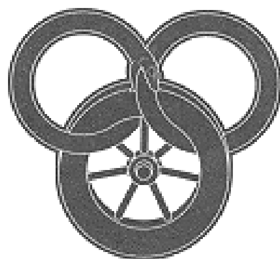
Rand ridică privirea spre Străjer şi, lucru de mirare, când vorbi, în glas nu i se mai simţea urmă de amărăciune.

— Voi lupta cât de bine pot, spuse. Pentru că nu mai este nimeni în afară de mine, şi este datoria mea. Voi lupta, dar asta nu înseamnă că îmi place cum m-am transformat, închise ochii, ca şi cum ar fi adormit. Voi lupta. Visele...

Lan îl privi, apoi dădu din cap. După aceea se uită, pe deasupra capului lui Moiraine, la Perrin şi la Min.

— Duceţi-l în pat şi vedeţi să dormiţi şi voi. Avem planuri de făcut, şi numai Lumina ştie ce ne aşteaptă.

CAPITOLUL 6

Începe căutarea

Perrin nu se aşteptase să poată dormi, dar stomacul plin de tocană rece – hotărârea de a se mulţumi cu rădăcini ţinuse până când simţise mirosul mâncării – şi istovirea îl doborâseră. Nu îşi amintea dacă visase. Se trezi când Lan îl scutură zdravăn de umeri; pe uşa deschisă pătrundeau primele gene de lumină, iar Străjerul părea o umbră înconjurată de o aură strălucitoare.

— Rand a plecat, fu tot ce îi zise Lan înainte să o rupă la fugă, dar era de ajuns.

Perrin se sculă din pat căscând şi se îmbrăcă repede în frigul dimineţii. Afară nu se zăreau decât o mână de soldaţi din Shienar, care târau trupurile trolocilor în pădure, şi cei mai mulţi se mişcau de parcă erau bolnavi. Era nevoie de timp ca oamenii să îşi recapete puterile pierdute în timpul tămăduirii.

Îi ghiorţăi stomacul şi adulmecă aerul, nădăjduind că deja se apucase cineva să facă de mâncare. Era gata să mănânce şi rădăcinile acelea cu gust de napi, chiar şi crude. Mai simţea încă duhoarea Myrdraalilor ucişi, mirosul trolocilor morţi şi al oamenilor, vii şi morţi, al cailor şi al copacilor. Şi al lupilor morţi.

Coliba lui Moiraine, aflată de cealaltă parte a văii, era ca un furnicar. Min intră grăbită, apoi ieşi Masema, urmat de Uno. Bărbatul cu un singur ochi dispăru iute printre copaci,

îndreptându-se spre peretele de stâncă din spatele colibei, în vreme ce Masema coborî şchiopătând povârnişul.

Perrin porni spre colibă. Pe când trecea pârâul, se întâlni cu Masema. Acesta era tras la faţă, cicatricea de pe obraz se vedea şi mai bine, iar ochii îi erau şi mai afundaţi în orbite decât de obicei. În mijlocul pârâului, Masema ridică deodată capul şi îl prinse pe Perrin de mânecă.

— Tu eşti din sat cu el, îi zise Masema răguşit. Tu trebuie să ştii. De ce ne-a părăsit Seniorul Dragon? Ce păcat am săvârşit?

— Păcat? Despre ce vorbeşti? Faptul că Rand a plecat nu are nimic de-a face cu voi.

Masema nu păru mulţumit; îl ţinu în continuare pe Perrin de mânecă şi se uită sfredelitor în ochii lui, nădăjduind parcă să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta. Lui Perrin începu să i se umple cizma stângă de apă.

— Masema, spuse el cu băgare de seamă, orice ar fi făcut Dragonul, a fost potrivit planului. Seniorul Dragon nu ne-ar părăsi.

„Sau mă înşel? Dacă aş fi în locul lui, ce-aş face?” Masema dădu încet din cap.

— Da. Da, înţeleg acum. A plecat ca să vestească lumii că vine. Şi noi trebuie să facem la fel. Da.

Porni mai departe, tot mormăind.

Tot pleoscăind, Perrin urcă până la coliba lui Moiraine şi ciocăni la uşă. Nu-i răspunse nimeni. Şovăi o clipă, apoi intră.

Camera din faţă, unde dormea Lan, era la fel de simplă şi de goală ca propria-i colibă: un pat lângă un perete, câteva cuie de atârnat lucrurile şi o poliţă. Prin uşa deschisă nu pătrundea prea multă lumină, iar înăuntru nu erau decât nişte lămpi grosolane, puse pe poliţă – aşchii de lemn date cu ulei, înfipte în crăpăturile dintre nişte pietre. Acestea scoteau fuioare subţiri de fum, aşa că tavanul era acoperit de o pâclă. Perrin strâmbă din nas.

Tavanul era ceva mai sus decât creştetul lui. Loial aproape că îl atingea cu capul, chiar şi acum, când era aşezat la un capăt al patului lui Lan, cu genunchii aduşi la gură, ca să fie cât mai mic. Urechile păroase ale Ogierului zvâcneau, semn că era neliniştit. Min stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, lângă uşa care ducea în odaia lui Moiraine, în vreme ce femeia Aes Sedai se plimba de colo-colo, cufundată în gânduri. Gânduri negre, de bună seamă. Nu putea face decât trei paşi într-o parte sau în

alta, dar se folosea din plin de acest spaţiu; vioiciunea paşilor nu se potrivea deloc cu faţa ei calmă.

— Cred că Masema înnebuneşte, zise Perrin.

Min strâmbă din nas.

— Cu el nu ştii niciodată.

Moiraine se întoarse spre Perrin, cu buzele strânse. Glasul îi era blând. Prea blând.

— La Masema te gândeşti în dimineaţa asta, Perrin Aybara?

— Nu. Aş vrea să ştiu când a plecat Rand, şi de ce. L-a văzut cineva plecând? Ştie cineva unde s-a dus? Se sili să se uite în ochii lui Moiraine. Nu era uşor. Era mult mai înalt şi mai zdravăn decât ea, dar ea era o femeie Aes Sedai. Tu ai pus asta la cale, Moiraine? L-ai ţinut atât de din scurt încât era nerăbdător să plece oriunde, să facă orice, numai să nu mai stea de pomană?

Lui Loial îi înţepeniră urechile; cu mâna lui mare, cu degete groase, Ogierul îi făcu semn să înceteze. Moiraine îl cercetă cu luare-aminte pe Perrin, lăsându-şi capul într-o parte. Perrin se căzni să nu îşi coboare privirea.

— Nu, nu am nimic de-a face cu toate acestea, răspunse Moiraine. A plecat în timpul nopţii. Încă nu am aflat când, cum sau de ce.

Loial oftă uşurat. Făcuse puţin zgomot pentru un Ogier, dar se auzise precum aburul care se ridică dintr-un fier înroşit cufundat în apă.

— Niciodată să nu înfurii o femeie Aes Sedai, zise el în şoaptă, de bună seamă doar pentru sine, însă toată lumea desluşi ce spuse. „Mai bine să cunoşti dogoarea soarelui decât să înfurii o femeie Aes Sedai.”

Min întinse mâna şi îi dădu lui Perrin o hârtie împăturită.

— Loial a mers la el aseară, după ce l-am dus la culcare, iar Rand i-a cerut pana şi cerneală şi hârtie.

Ogierului îi zvâcniră urechile şi se încruntă, îngrijorat, până când sprâncenele lungi îi căzură pe obraji.

— Nu ştiam ce avea de gând. Nu ştiam.

— Ştim, zise Min. Nimeni nu dă vina pe tine, Loial. Moiraine se întunecă la chip văzând hârtia, dar nu încercă să îl împiedice pe Perrin s-o citească. Era scrisul lui Rand.

Fac asta pentru că nu am de ales. E iar pe urmele mele şi cred că de data aceasta unul dintre noi trebuie să moară. Nu e

nevoie să moară şi cei din preajma mea. Deja au murit prea mulţi pentru mine. Nu vreau nici eu să mor şi, dacă voi putea, mă voi împotrivi. În vise sunt multe minciuni şi multă moarte, dar şi ceva adevăr.

Nu era nici o semnătură. Perrin ştia precis despre cine vorbea Rand. Pentru Rand, pentru ei toţi, duşmanul era unul singur. Ba'alzamon.

— A lăsat hârtia sub uşă, acolo, zise Min cu vocea sugrumată. A luat nişte haine vechi pe care soldaţii le întinseseră la uscat, flautul şi un cal. Din câte ne-am dat noi seama, n-a mai luat nimic altceva – doar nişte mâncare. Nimeni nu l-a văzut plecând, iar noaptea trecută cei care stăteau de strajă ar fi zărit şi un şoarece care s-ar fi strecurat în tabără.

— Chiar dacă l-ar fi văzut, asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile, spuse Moiraine. Nimeni n-ar fi îndrăznit să îl oprească pe *Seniorul Dragon* sau să i se împotrivească. Unii dintre ei – Masema, de pildă – şi-ar tăia singuri beregata dacă aşa le-ar zice *Seniorul Dragon.*

Veni rândul lui Perrin să o cerceteze pe Moiraine.

— De ce te miră? Au jurat să îl urmeze. Pe Lumină, Moiraine, dacă n-ai fi fost tu, Rand nu ar fi spus niciodată că este Dragonul Renăscut. La ce altceva te poţi aştepta din partea lor?

Moiraine nu răspunse, iar Perrin continuă mai încetişor.

— Crezi, Moiraine, că Rand este într-adevăr Dragonul Renăscut? Sau crezi că e doar o persoană de care te poţi servi înainte ca Puterea să îl ucidă sau să îl aducă la nebunie?

— Linişteşte-te, Perrin, zise Loial. Nu mai fi aşa de mânios.

— O să mă liniştesc când o să-mi dea nişte răspunsuri. Deci, Moiraine?

— Rand este ceea ce este, zise Moiraine tăios.

— Ai spus că Pânza îl va sili să aleagă în cele din urmă calea cea bună. Despre asta e vorba sau doar încearcă să scape de tine?

Preţ de o clipă se gândi că mersese prea departe – ochii întunecaţi ai lui Moiraine aruncară fulgere – însă nu dădu înapoi.

— Ei, bine?

Moiraine trase adânc aer în piept.

— Poate că aşa a ales Pânza, dar eu nu voiam să plece singur, în ciuda tuturor puterilor pe care le are, în multe privinţe e

neputincios ca un nou-născut, şi cunoaşte foarte puţin lumea. Conduce Puterea, dar nu ştie niciodată dacă va izbuti să atingă Adevăratul Izvor atunci când are nevoie şi nici cum să se servească de Putere. Dacă nu învaţă, îl va ucide însăşi Puterea, nici nu o să apuce să înnebunească. Mai are atâtea de învăţat. Iar el vrea să alerge înainte să ştie să meargă.

— Despici firul în patru şi ne spui lucruri neadevărate, Moiraine, pufni Perrin. Dacă Rand e ceea ce spui că este, nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ar putea şti mai bine decât tine ce are de făcut?

— Este ceea ce este, repetă Moiraine hotărâtă, dar trebuie să îl ţin în viaţă dacă vrem să poată face ceva. Mort nu poate împlini nici o profeţie şi, chiar dacă se fereşte de Iscoadele Celui Întunecat, o mie de alţi ciraci ai Umbrei sunt gata să îl ucidă. Totuşi, dacă doar despre asta ar fi vorba, nu aş fi atât de îngrijorată. Mai trebuie să ne gândim şi la Rătăciţi.

Perrin tresări; în colţul lui, Loial gemu.

— Cel Întunecat şi cu toţi Rătăciţii sunt ferecaţi în Shayol Ghul, începu Perrin să recite, însă Moiraine nu îl lăsă să sfârşească.

— Peceţile slăbesc, Perrin. Unele s-au sfărâmat, deşi oamenii nu ştiu asta. Nici nu trebuie să afle. Părintele Minciunii nu este liber. Nu încă. Dar, pe măsură ce peceţile slăbesc, care dintre Rătăciţi va scăpa primul? Lanfear? Sammael? Asmodean, Be'lal sau Rasvhin? Ishamael însuşi, Distrugătorul Speranţelor? Erau treisprezece cu toţii, Perrin, şi tocmai aceste peceţi nu îi lăsau să plece. Ei nu sunt închişi în temniţa unde se află Cel Întunecat. Treisprezece dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor. Cel mai slab dintre Rătăciţi este de zece ori mai puternic decât orice femeie Aes Sedai de astăzi, cel mai neştiutor dintre ei poartă în sine toată ştiinţa din Vârsta Legendelor. Şi fiecare dintre ei a renunţat la Lumină şi şi-a închinat sufletul Umbrei. Dacă sunt liberi şi îl pândesc? Nu le pot îngădui să îl prindă.

Perrin se înfrigură, atât din pricina răcelii din glasul lui Moiraine, cât şi la gândul că Rătăciţii ar fi putut scăpa din Shayol Ghul. Nici nu voia să îşi închipuie că vreunul dintre Rătăciţi era liber. Când era mic, mama lui îl speriase adesea cu aceste nume. „Ishamael vine după băieţeii care nu spun adevărul mamelor lor. Lanfear îi pândeşte pe băieţeii care nu se duc la

culcare când trebuie.” Iar faptul că crescuse nu ajutase la mare lucru, acum că ştia că Rătăciţii nu sunt nişte simple plăsmuiri. Iar Moiraine spunea că ar putea fi liberi.

— Ferecaţi în Shayol Ghul, zise el în şoaptă. Păcat că acum nu mai credea nici el în asta. Tulburat, cercetă din nou scrisoarea lui Rand. Vise. Vorbea despre vise şi ieri.

Moiraine se apropie de el şi îl privi sfredelitor.

— Vise?

Lan şi Uno intrară în odaie, dar Moiraine le făcu semn să nu scoată nici un cuvânt. Camera micuţă era ticsită acum că mai veniseră şi ei.

— Tu ce-ai visat în ultimele zile, Perrin?

Perrin încercă să îi spună că nu era nimic în neregulă cu visele lui, dar Moiraine nu îl luă în seamă.

— Ce ai visat neobişnuit? Povesteşte-mi.

Ochii ei îl ţintuiau nemiloşi, silindu-l să vorbească.

Perrin se uită la ceilalţi – toţi stăteau cu ochii la el, până şi Min – după care le povesti, şovăitor, visul care i se păruse neobişnuit, visul pe care îl avea în fiecare noapte. Visul cu sabia pe care nu o putea atinge. Nu pomeni nimic de lupul care apăruse în ultimul vis.

— Callandor, şopti Lan când isprăvi. Străjerul părea uluit.

— Da, încuviinţă Moiraine, dar trebuie să ne încredinţăm. Vorbeşte cu ceilalţi.

Lan plecă grăbit din colibă, iar Moiraine se întoarse spre Uno.

— Tu ce visezi? Ai visat şi tu o sabie?

Uno se foi de pe un picior pe celălalt. Ochiul roşu pictat privea drept la Moiraine, însă ochiul lui adevărat clipea şi se ferea de privirea ei.

— Eu visez neno... săbii tot timpul, Moiraine Sedai. Cred că am visat despre o sabie în ultimele nopţi. Dar eu nu-mi amintesc visele aşa ca Seniorul Perrin.

— Loial? întrebă Moiraine.

— Visele mele sunt mereu aceleaşi, Moiraine Sedai. Desişurile, Falnicii Copaci, steddingul. Când suntem departe, noi, Ogierii, visăm mereu steddingul de unde venim.

Moiraine se întoarse iar spre Perrin.

— N-a fost decât un vis, spuse acesta. Doar un vis.

— Mă îndoiesc. Mi-ai zugrăvit încăperea numită Inima Stâncii, în fortăreaţa numită Stânca din Tear, ca şi cum ai fi fost acolo.

Iar sabia strălucitoare este Callandor, Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă.

Loial se ridică în capul oaselor, lovindu-se de tavan. Nu păru să bage de seamă.

— Profeţiile Dragonului spun că Stânca din Tear nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut. Iar căderea Stâncii din Tear va vesti Renaşterea Dragonului. Dacă Rand va ţine în mână această sabie, întreaga lume va trebui să îl recunoască drept Dragonul Renăscut.

— Poate. Cuvântul se rostogoli de pe buzele femeii Aes Sedai ca un ţurţure de gheaţă.

— Poate? zise Perrin. Poate? Credeam că acesta va fi ultimul semn, ultimul lucru de care este nevoie pentru ca Profeţiile să se împlinească.

— Nu va fi nici primul, nici ultimul, răspunse Moiraine. Callandor e doar unul dintre lucrurile despre care se vorbeşte în *Ciclul Karaethon,* aşa cum naşterea lui Rand pe povârnişurile Piscului Dragonului a fost primul. Încă nu a învrăjbit neamurile, încă nu a năruit lumea. Nici măcar învăţaţii care au studiat Profeţiile toată viaţa nu ştiu cum să înţeleagă tot ce e acolo. Ce înseamnă că „îşi va ucide oamenii cu sabia păcii şi îi va distruge cu frunza”? Ce înseamnă că „va sili cele nouă luni să îl slujească”? Iar în *Ciclul Karaethon,* toate acestea sunt la fel de însemnate ca şi Callandor. Mai sunt şi altele. Ce „răni pricinuite de nebunie şi de spulberarea nădejdii” a tămăduit? Ce lanţuri a rupt şi pe cine a pus în lanţuri? Unele sunt atât de greu de priceput încât se prea poate să le fi împlinit deja, fără ca eu să îmi fi dat seama. Dar nu. Callandor nu e nici pe departe ultimul semn.

Perrin ridică din umeri. Nu ştia decât frânturi din Profeţii; de când Rand o lăsase pe Moiraine să îi dea flamura aceea, nu mai voise să audă prea multe despre aceste lucruri. Ba chiar dinainte. De când călătoria printr-o Poartă de Trecere îl încredinţase că viaţa lui era legată de a lui Rand.

Moiraine urmă:

— Dacă crezi că nu trebuie decât să întindă mâna, Loial fiul lui Arent fiul lui Halan, eşti neghiob, cum e şi el, de bună seamă, dacă e de aceeaşi părere. Chiar dacă soseşte viu în Tear, s-ar putea să nu aibă cum ajunge până la Stâncă. Oamenii din Tear urăsc Puterea şi încă şi mai mult pe cei care se dau drept

Dragonul Renăscut. În Tear este interzis să conduci Puterea, şi nici femeile Aes Sedai nu sunt văzute cu ochi buni. Le este totuşi îngăduit să stea acolo, atâta vreme cât nu conduc Puterea. Dacă pomeneşti de Profeţiile Dragonului sau ai o asemenea carte, sfârşeşti în temniţă. Şi nimeni nu pătrunde în Stânca din Tear fără încuviinţarea Marilor Seniori şi numai Marii Seniori pot intra în Inima Stâncii. Rand nu e pregătit pentru aşa ceva. Nu e pregătit.

Perrin mormăi încetişor. Stânca nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut. „Cum să ajungă la ea – înăuntrul unei nenorocite de fortăreţe! – înainte să cadă fortăreaţa? E nebunie curată!”

— Noi de ce mai stăm aici? izbucni Min. Dacă Rand se îndreaptă spre Tear, de ce nu pornim după el? Ar putea fi ucis sau... sau... De ce mai stăm aici?

Moiraine puse o mână pe creştetul lui Min.

— Pentru că trebuie să ne convingem că aşa e, zise ea cu blândeţe. Nu e deloc uşor să fii cel ales de Roată, să fii cel care să se bucure de slavă. Cel ales de Roată nu poate decât să accepte tot ceea ce i se întâmplă.

— M-am săturat să accept ce se întâmplă. Min se frecă la ochi cu mâna. Lui Perrin i se păru că zăreşte lacrimi în ochii ei. Rand ar putea fi pe moarte, iar noi stăm aici şi aşteptăm.

Moiraine o mângâie pe păr; pe chip i se citi o umbră de milă.

Perrin se aşeză în celălalt capăt al patului lui Lan faţă de Loial. În cameră se simţea mirosul oamenilor – al oamenilor, al îngrijorării, al fricii. Loial mirosea a cărţi şi a copaci, dar şi a îngrijorare. Erau prinşi ca într-o capcană între acei pereţi, toţi atât de aproape unul de celălalt. Aşchiile de lemn aprinse duhneau.

— Cum de putem şti din visul meu încotro se îndreaptă Rand? întrebă el. Eu am fost cel care a visat.

— Cei care pot conduce Puterea, răspunse Moiraine încet, cei care au Spiritul foarte puternic pot uneori să îi facă şi pe ceilalţi să viseze ce visează ei. Moiraine o mângâia şi acum pe Min pe păr. Mai ales pe cei care sunt... mai uşor de influenţat. Nu cred că Rand a făcut acest lucru cu bună ştiinţă, dar visele celor care ating Adevăratul Izvor sunt câteodată foarte puternice. Visele unuia ca el ar putea să cuprindă un sat întreg sau chiar un oraş. Rand nu prea ştie ce face şi nici cum să se stăpânească.

— Atunci de ce n-ai avut şi tu acelaşi vis? Sau Lan?

Uno privi ţintă înainte, de parcă ar fi dat orice să scape de acolo, iar lui Loial i se pleoştiră urechile. Perrin era prea obosit şi prea flămând ca să îi mai pese dacă se arăta îndeajuns de cuviincios faţă de o femeie Aes Sedai. Şi de asemenea prea furios, îşi dădu el seama.

— De ce?

Moiraine îi răspunse pe un ton cât se poate de liniştit:

— Femeile Aes Sedai învaţă să se apere de vise. Eu fac asta fără să mă gândesc, atunci când dorm. Şi, datorita legăturii pe care o au cu noi, Străjerii fac acelaşi lucru. Altminteri, dacă ar lăsa Umbra să se furişeze în visele lor, nu şi-ar mai putea îndeplini datoria. Suntem toţi slabi când dormim, iar Umbra este şi mai puternică în timpul nopţii.

— Întotdeauna aflăm ceva nou de la tine, bodogăni Perrin. Nu ne-ai putea spune din când în când la ce să ne aşteptam, în loc să ne lămureşti abia după ce s-a întâmplat?

Uno căuta parcă un motiv să plece de acolo. Moiraine îl privi pe Perrin drept în ochi.

— Ai vrea să vă împărtăşesc tot ce am învăţat într-o viaţă într-o singură după-amiază? Sau într-un singur an? O să-ţi spun un singur lucru. Fereşte-te de vise, Perrin Aybara. Fereşte-te de vise.

Perrin îşi întoarse privirea.

— Aşa şi fac, murmură el. Aşa şi fac.

Apoi se lăsă tăcerea şi nimeni nu se arătă dornic să o rupă. Min stătea uitându-se la glezne, părând cumva alinată de faptul că Moiraine era acolo cu ei. Uno se sprijinea de perete, fără să se uite la nimeni. Loial scoase o carte din buzunar şi încercă să citească la lumina slabă din odaie. Aşteptară multă vreme, iar lui Perrin nu-i veni deloc uşor. „Nu de Umbra din visele mele mă tem eu, ci de lupi. Nu îi voi lăsa să îmi pătrundă în minte. Cu nici un chip!”

Lan se întoarse, iar Moiraine îşi îndreptă spatele, întorcându-se spre el. Străjerul răspunse la întrebarea din privirea ei.

— Jumătate din oameni îşi amintesc că au visat săbii în ultimele patru nopţi. Unii îşi aduc aminte de un loc cu coloane înalte, iar cinci spun că sabia era de cristal sau de sticlă. Masema zice că l-a văzut azi-noapte pe Rand cu sabia în mână.

— E destul, spuse Moiraine. Îşi frecă mâinile; părea dintr-odată plină de vioiciune. Acum sunt sigură. Deşi tare aş vrea să ştiu cum de a izbutit să plece de aici fără să-l zărească nimeni. Dacă a descoperit vreo înzestrare din Vârsta Legendelor...

Lan se uită la Uno, iar bărbatul cu un singur ochi ridică din umeri, mohorât.

— Am uitat, cu toată vorbăria asta nenorocită despre... Îşi drese glasul şi cercă pe furiş la Moiraine. Urma: Vreau să zic că... am mers pe urmele Seniorului Dragon. Acum mai e un drum care duce în valea aceea închisă. Cutremurul a făcut să se năruie peretele de stâncă. E greu de urcat, dar poţi merge călare până sus. Am mai găsit nişte urme în vârf, iar de acolo e uşor de ocolit muntele.

Răsuflă uşurat când isprăvi.

— Bine, spuse Moiraine. Cel puţin n-a descoperit cum să zboare sau să se facă nevăzut. Trebuie să pornim numaidecât după el. Uno, o să-ţi dau destul aur cât să îţi ajungă ţie şi oamenilor tăi până la Jehannah, precum şi numele cuiva care o să se îngrijească să aveţi îndeajuns şi după aceea. Cei de la Ghealdan se cam tem de străini, dar, dacă le daţi pace, nu o să vă facă necazuri. Aşteptaţi acolo până vă trimit vorbă.

— Dar noi vrem să mergem cu dumneata, se împotrivi Uno. Am jurat cu toţii să îl urmăm pe Dragonul Renăscut. Nu văd cum o mână de oameni câţi suntem noi ar putea pune stăpânire pe o fortăreaţă care nu a fost cucerită niciodată, dar, cu Seniorul Dragon lângă noi, vom face ce e de făcut.

— Deci acum suntem „neamul Dragonului”. Perrin râse, dar fără urmă de veselie. „Stânca din Tear nu va cădea până când nu va sosi neamul Dragonului.” Ne-ai dat un nume nou, Moiraine?

— Bagă de seamă ce spui, fierarule, mârâi Lan cu asprime.

Moiraine le aruncă amândurora o privire tăioasă, şi cei doi tăcură.

— Iartă-mă, Uno, însă trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să îl ajungem din urmă. Voi sunteţi singurii în stare să călăriţi acum, şi nu putem să mai aşteptam câteva zile, până când îşi recapătă şi ceilalţi puterile. Vă voi chema de îndată ce va fi cu putinţă.

Uno se încruntă, dar încuviinţă, făcând o plecăciune. Apoi, la semnul lui Moiraine, îşi îndreptă spatele şi plecă să le spună şi celorlalţi.

— Merg şi eu, zise Min hotărâtă.

— Tu o să te duci în Tar Valon, îi spuse Moiraine.

— Nici nu mă gândesc!

Moiraine urmă, ca şi cum Min nici nu vorbise:

— Suprema Înscăunată trebuie să afle ce se petrece şi nu ştiu pe nimeni de încredere care să aibă porumbei călători. Şi nici nu sunt sigură că Suprema va ajunge să citească vreun mesaj pe care l-aş trimite prin porumbel călător. Drumul până acolo e lung şi greu. Nu te-aş trimite singură dacă aş putea să-ţi dau un însoţitor, dar mă voi îngriji să ai destui bani şi îţi voi da scrisori care s-ar putea să îţi fie de folos. Însă trebuie să te grăbeşti. Când îţi osteneşte calul, cumpără altul – sau fură, dacă e nevoie – numai grăbeşte-te.

— Trimite-l pe Uno la Suprema Înscăunată. Ai spus chiar dumneata că e în stare să pornească la drum lung. Eu o să merg după Rand.

— Uno trebuie să îşi vadă de treburile lui, Min. Şi chiar crezi că un bărbat ar putea să se ducă pur şi simplu la porţile de la Turnul Alb şi să ceară o întrevedere cu Suprema Înscăunată? Până şi un rege ar fi pus să aştepte zile întregi dacă ar sosi fără veste şi mă tem că un soldat din Shienar ar fi lăsat să adaste acolo cu săptămânile, dacă nu mai mult. Ca să nu mai zic că un lucru atât de neobişnuit ar ajunge la urechile tuturor celor din Tar Valon înainte de apusul soarelui. Puţine femei cer să o vadă pe Suprema Înscăunată, dar se mai întâmplă, şi sosirea ta nu va isca prea multă vâlvă. Nimeni nu trebuie să afle că Suprema Înscăunată a primit un mesaj de la mine. Viaţa ei – şi a noastră – ar putea să atârne de acest lucru.

Min deschise şi închise gura, căznindu-se parcă să spună ceva, dar Moiraine continuă:

— Lan, mă tem că vom găsi mai multe urme ale trecerii lui Rand decât mi-aş dori, dar mă bizui pe tine.

Străjerul dădu din cap a încuviinţare.

— Perrin? Loial? Veniţi cu mine după Rand?

Min scoase un ţipăt de nemulţumire, însă femeia Aes Sedai nu o băgă în seamă.

— Eu vin, zise Loial neîntârziat. Rand e prietenul meu. Şi nu vreau să îmi scape nimic, recunosc. Pentru carte...

Perrin răspunse mai greu. Rand era prietenul lui, chiar dacă se schimbase mult în ultima vreme. Şi era aproape sigur că viitorurile lor erau legate, deşi el s-ar fi lipsit bucuros de asta.

— Trebuie, nu? spuse el în cele din urmă. O să vin şi eu.

— Bine. Moiraine îşi frecă din nou mâinile, cu aerul cuiva gata să se apuce de treaba. Trebuie să vă duceţi numaidecât să vă pregătiţi. Rand a plecat de câteva ore bune. Vreau să străbatem ceva drum înainte de miezul zilei.

Deşi micuţă de statură, era atât de impunătoare încât toţi se îndreptară în grabă spre uşă, mai puţin Lan. Loial merse aplecat de spate până când ieşi din colibă. Lui Perrin îi veni în minte imaginea unei gospodine mânând un cârd de gâşte.

Min rămase puţin în urmă ca să îi spună o vorbă lui Lan, cu un zâmbet dulce.

— Vrei să duc vreun mesaj în Tar Valon? Pentru Nynaeve, poate?

Străjerul clipi des, ca luat pe nepregătite, asemenea unui cal pe trei picioare.

— Ştie toată lumea că...? îşi recapătă iute stăpânirea de sine. Dacă o să am ceva să-i spun, o să-i spun singur.

Aproape că îi închise uşa în nas.

— Bărbaţii ăştia! bombăni Min. Sunt aşa de orbi încât nu văd ce-ar vedea până şi o piatră, şi aşa de încăpăţânaţi încât nu poţi să-i laşi să gândească singuri.

Perrin trase adânc aer în piept. În aer se simţea încă miros slab de moarte, dar era mai bine decât înăuntru. Ceva mai bine.

— Aer curat, oftă Loial. Fumul ăla începuse să mă cam supere.

Porniră amândoi să coboare povârnişul. Lângă pârâu, soldaţii care puteau sta în picioare se strânseseră în jurul lui Uno. Judecând după gesturile lui, bărbatul cu un singur ochi se simţea în sfârşit liber să suduie după pofta inimii.

— Cum de voi doi v-aţi bucurat de o asemenea favoare? îl întrebă pe neaşteptate Min. Pe voi v-a întrebat. Pe mine nici nu s-a obosit.

Loial clătina din cap.

— Cred că ne-a întrebat pentru că ştia ce vom răspunde, Min. Pentru Moiraine, Perrin şi cu mine suntem ca nişte cărţi deschise. Ştie ce vom face. Dar tu eşti o carte închisă pentru ea.

Min parcă se mai înmuie puţin. Se uită în sus la ei, la Perrin care era aproape cu două capete mai înalt decât ea şi la Loial care era încă şi mai voinic.

— Asta nu-mi e de nici un folos. Tot o să mă duc unde vrea ea, ca şi voi, mieluşeilor. Te-ai descurcat bine o vreme, Perrin. Ai înfruntat-o ca şi cum ţi-ar fi vândut o haină prost croită.

— Am înfruntat-o, nu? zise Perrin întrebător. Încă nu-şi dăduse seama că făcuse aşa ceva. N-a fost aşa de rău pe cât îmi închipuisem.

— Ai avut noroc, tună Loial. „Să înfurii o femeie Aes Sedai înseamnă să-ţi vâri capul într-un cuib de viespi."

— Loial, zise Min, aş vrea să vorbesc cu Perrin. Singuri. Te superi?

— Fireşte că nu.

Ogierul mări pasul şi o luă înainte, scoţându-şi pipa şi punga de tutun din buzunar.

Perrin se uită la Min cu luare-aminte. Îşi muşca buzele, de parcă nu ştia cum să înceapă.

— Vezi lucruri şi despre el? o iscodi, arătând înspre Ogier. Min clătină din cap.

— Cred că nu merge decât cu oamenii. Dar am văzut nişte lucruri despre tine pe care cred că trebuie să le afli.

— Ţi-am spus...

— Nu fi neghiob, Perrin. Înăuntru, chiar după ce ai spus că o să te duci după Rand. Nu le-am văzut înainte. Înseamnă că au ceva de-a face cu această călătorie. Sau cel puţin cu hotărârea pe care ai luat-o.

După o vreme, Perrin întrebă, fără tragere de inimă:

— Ce ai văzut?

— Un Aiel într-o cuşcă. Un Tuatha'an cu o sabie. Un şoim şi un uliu cocoţaţi pe umerii tăi. Femele, cred. Şi restul, bineînţeles. Ce văd mereu. Întunericul învârtejindu-se în jurul tău şi...

— Ajunge! se grăbi Perrin să zică.

După ce se încredinţa că Min contenise, se scărpină în cap, gândindu-se. Nu mai pricepea nimic.

— Ştii cumva ce înseamnă toate astea? Ce ai văzut ultima dată, adică.

— Nu, dar e ceva însemnat. Toate lucrurile pe care le văd sunt însemnate. Momente de cotitură în vieţile oamenilor sau ceea ce e ursit. Întotdeauna e important. Şovăi preţ de o clipă, uitându-se pe furiş la Perrin. Şi încă ceva, spuse încetişor. Dacă întâlneşti o femeie – cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată – ia-o la fugă!

Perrin clipi des.

— Ai văzut o femeie frumoasă? De ce aş fugi de o femeie frumoasă?

— Nu poţi să mă crezi, pur şi simplu, fără să pui întrebări? răspunse Min arţăgoasă.

Lovi cu piciorul într-o piatră şi privi cum se rostogoleşte la vale.

Lui Perrin nu-i plăcea să se pripească – era unul din motivele pentru care oamenii îl credeau încet la minte – dar puse cap la cap toate lucrurile pe care i le zisese Min în ultimele zile şi ajunse la o concluzie uimitoare. Se opri brusc, căutându-şi cuvintele.

— Min, ştii că îmi place de tine. Îmi place de tine, dar... Nu am avut niciodată o soră, însă dacă aş fi avut... ştii... tu...

Se opri când Min îşi înalţă capul să se uite la el, ridicând din sprâncene. Pe buze îi flutura un zâmbet.

— Perrin, doar ştii că te iubesc. rămase cu ochii aţintiţi asupra lui câteva clipe, apoi vorbi rar şi cu băgare de seamă. Ca pe un frate, netotule! Întotdeauna mă mir cât de trufaşi pot fi bărbaţii. Toţi credeţi că lumea se învârte în jurul vostru şi că fiecare femeie trebuie să vă dorească.

Perrin simţi cum îi ia faţa foc.

— Eu nu... Nu am... Îşi drese glasul. Ce era povestea cu femeia?

— Urmează-mi sfatul, atâta tot, zise Min şi porni cu paşi repezi spre pârâu. Chiar dacă uiţi tot restul, adăugă ea peste umăr, ţine minte asta!

Perrin se încruntă – de data aceasta îşi puse cu uşurinţă ordine în gânduri – apoi se grăbi să o prindă din urmă.

— E vorba de Rand, nu?

Min mormăi ceva şi se uită lung la el. Nu se opri însă din mers.

— Poate că nu eşti totuşi aşa de nătărău, murmura ea. După o clipă adăugă, ca pentru sine: Sunt legată de el ca doaga de

butoi. Dar nu văd dacă mă va iubi şi el vreodată. Şi nu sunt singura.

— Egwene ştie? o întrebă. Rand şi Egwene erau făgăduiţi unul altuia de mici copii, doar că nu îngenuncheaseră în faţa Soborului Femeilor ca să fie logodiţi. Nu ştia dacă şi cât de mult se înstrăinaseră unul de celălalt.

— Ştie, răspunse Min pe un ton tăios. Nu că ne-ar fi de prea mare ajutor.

— Şi Rand? Ştie şi el?

— Da, fireşte, zise fata acră. Doar i-am spus, nu? Rand, am văzut ceva, şi se pare că trebuie să mă îndrăgostesc de tine. Trebuie şi să te împart cu altcineva, şi nu-mi e deloc pe plac, dar asta e. Tare eşti bătut în cap, Perrin Aybara. Se şterse furioasă la ochi. Dacă aş fi cu el, l-aş putea ajuta. Cumva. Lumină, dacă moare, nu ştiu dacă o să pot îndura.

Perrin ridică din umeri.

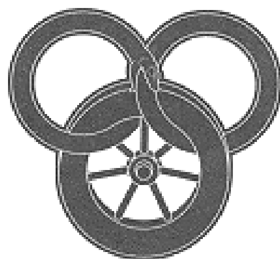
— Uite, Min, o să fac tot ce îmi stă în puteri ca să-l ajut. „Indiferent ce înseamnă asta.” Îţi făgăduiesc. E mai bine pentru tine să mergi în Tar Valon. Acolo o să fii la adăpost.

— La adăpost? Rosti aceste vorbe de parcă se întreba ce însemnau. Crezi că în Tar Valon o să fiu la adăpost?

— Dacă nici în Tar Valon nu poţi fi în siguranţă, atunci nu poţi fi în siguranţă nicăieri.

Min pufni dispreţuitoare şi, fără să mai scoată un cuvânt, cei doi se alăturară celor ce se pregăteau de plecare.

CAPITOLUL 7

Străbătând munţii

Drumul era greu, dar, cu cât coborau mai mult, cu atât Perrin avea mai puţină trebuinţă de mantia căptuşită cu blană. Ceas după ceas ieşeau din iarnă şi pătrundeau în primele zile de primăvară. Dispărură şi ultimele urme de zăpadă, iar pajiştile pe care le străbăteau acum erau pline de iarbă şi de flori sălbatice. Şi copacii erau mai deşi şi înfrunziţi, iar văzduhul era plin de cântecul ciocârliilor şi prihorilor. Şi mai erau şi lupii. Niciodată la vedere – nici măcar Lan nu pomeni vreodată că ar fi zărit vreunul – dar Perrin ştia mai bine. Nu-i lăsa să intre în mintea lui, însă, din când în când, ceva îi amintea că erau acolo.

Lan îşi petrecea mare parte din timp cercetând drumul, călare pe armăsarul lui negru, Mandarb, mergând pe urmele lui Rand, în vreme ce restul lumii se lua după semnele pe care le lăsa Străjerul. O săgeată făcută din pietre sau una scrijelită în peretele de stâncă al unei trecători. Luaţi-o în partea aceea. Traversaţi trecătoarea aceea. Apucaţi pe cărarea asta, pe aici, printre copaci, coborâţi de-a lungul acestui pârâu îngust, chiar dacă nimic nu arată că ar mai fi mers cineva pe aici vreodată. Doar semnele lui Lan. Un mănunchi de iarbă sau de buruieni legat într-o parte, care le dădea de înţeles că trebuie să ţină stânga, altul ca să ţină dreapta. O creangă îndoită. O grămăjoară de pietricele care însemna că urmează un urcuş,

două frunze prinse într-un spin dacă urma o coborâre abruptă. Lui Perrin i se părea că Străjerul avea o sută de semne, iar Moiraine le cunoştea pe toate. De obicei, Lan nu se întorcea decât atunci când făceau popas, la căderea nopţii, şi atunci stătea de vorbă cu Moiraine, departe de foc. La răsăritul soarelui era deja plecat de ore bune.

Moiraine era întotdeauna prima în şa, pe când la răsărit cerul căpăta tonuri trandafirii. Femeia Aes Sedai nu s-ar fi dat jos de pe Aldieb, iapa ei albă, înainte să fie întuneric beznă sau chiar mai târziu, numai că Lan nu voia să meargă mai departe după ce începea să amurgească.

— O să înaintăm şi mai încet dacă vreun cal îşi rupe piciorul, îi spunea Străjerul lui Moiraine de fiecare dată când aceasta se plângea.

Şi ea răspundea întotdeauna cam la fel.

— Dacă nu poţi să te mişti mai repede, poate că ar trebui să te trimit la Myrelle până nu eşti prea bătrân. Ei, asta poate să mai aştepte, dar trebuie să înaintăm mai iute.

Vorbele ei sunau pe jumătate a ameninţare, pe jumătate a glumă. Perrin era încredinţat că era şi o urmă de ameninţare în ceea ce spunea, căci Lan strângea din buze, chiar şi când Moiraine începea să zâmbească şi întindea mâna să îl bată uşurel pe umăr.

— Cine e Myrelle? întrebă Perrin bănuitor prima dată. Loial clătină din cap, murmurând ceva despre lucrurile neplăcute care se întâmplă celor ce îşi vâră nasul în treburile femeilor Aes Sedai. Calul Ogierului, cu chişiţe păroase, era la fel de mare şi de robust ca un armăsar Dhurran, dar, cu Loial în şa, animalul aducea cu un ponei.

Moiraine zâmbi tainic.

— E o soră Verde. Lan va trebui într-o bună zi să îi ducă un pachet, ca să-l păstreze bine.

— Nu prea curând, zise Lan şi, lucru de mirare, glasul îi era mânios. Niciodată, dacă e după mine. O să trăieşti mult după ce voi muri eu, Moiraine Aes Sedai.

„Are prea multe secrete”, îşi zise Perrin, dar nu mai puse întrebări despre un lucru care îl făcea pe Străjer să îşi piardă cumpătul.

Moiraine avea o legăturică învelită într-o pătură în spatele şeii: flamura Dragonului. Perrin nu era deloc fericit că o purtau

cu ei, însă Moiraine nici nu îi ceruse părerea, nici nu îl ascultase când se dusese să îi spună ce avea pe suflet. Nu că ar fi putut cineva să o recunoască dacă ar fi văzut-o. Spera totuşi că Moiraine se pricepea la fel de bine să păstreze secrete faţă de alţi oameni cum se pricepea să îi ascundă şi lui atâtea lucruri.

La început, cel puţin, călătoria se dovedi plicticoasă. Munţii cu vârfurile pierdute în nori semănau unul cu altul, trecătorile erau aproape aidoma. La cină mâncau de obicei iepure, din cei doborâţi de Perrin cu praştia. Nu mai avea atâtea săgeţi cât să tragă cu arcul în iepuri în ţinutul acela stâncos. La micul dejun mâncau adesea iepure rece, iar la prânz la fel, însă fără să coboare din şa.

Câteodată, când îşi făceau tabăra lângă un pârâu şi mai era lumină afară, Perrin şi Loial prindeau păstrăvi de munte, stând lungiţi pe burtă, băgându-şi mâinile până la cot în apa rece, scoţând peştii cu spinarea verde de sub pietrele sub care se ascundeau. Loial, cu degetele lui mari şi butucănoase, era chiar mai îndemânatic decât Perrin.

O dată, trei zile după ce porniseră la drum, Moiraine li se alătură, lungindu-se şi ea pe malul pârâului şi descheindu-şi şiruri întregi de nasturi ca să-şi suflece mânecile. Îi întrebă ce anume trebuia să facă. Perrin se uită mirat la Loial. Ogierul se mulţumi să ridice din umeri.

— Nu e deloc greu, îi spuse Perrin. Trebuie doar să-ţi duci mâna în spatele peştelui, apoi dedesubt, ca şi cum ai încerca să-l gâdili pe burtă. Apoi îl scoţi din apă. E nevoie de ceva exerciţiu. S-ar putea să nu prinzi nimic prima oară.

— Eu am încercat zile întregi înainte să prind ceva, adaugă Loial.

Tocmai îşi vâra mâinile uriaşe în apă, luând aminte ca umbra lui să nu sperie peştii.

— E chiar aşa de greu? murmură Moiraine.

Îşi băgă mâinile în apă şi, o clipă mai târziu, scoase un păstrăv gras, care se zbătea. Râse încântată şi îl aruncă pe mal.

Perrin se uită la peştele mare care se zvârcolea în lumina slaba a înserării. Avea cel puţin cinci livre.

— Ai avut mare noroc, zise el. Păstrăvii de mărimea asta nu se prea adăpostesc sub pietre aşa de mici. Trebuie să mergem în susul pârâului. O să se întunece de-a binelea până mai vine vreunul pe aici.

— Într-adevăr? spuse Moiraine. Luaţi-o înainte. Eu o să mai încerc aici.

Perrin şovăi o clipă, apoi porni în sus pe mal. Moiraine punea ceva la cale, dar nu îşi dădea seama ce. Asta îl tulbura. Pe burtă, având grijă ca umbra să nu i se răsfrângă în apă, trase cu ochiul la pârâu. Vreo şase siluete subţirele pluteau în apă, aproape nemişcate. Toţi cei şase păstrăvi la un loc nu cântăreau cât peştele lui Moiraine, îşi zise Perrin oftând. Şi, cu puţin noroc, el şi Loial aveau să prindă câte doi fiecare, însă copacii de pe celălalt mal deja aruncau umbre lungi peste apă. Erau ultimii pe care aveau să-i mai prindă, iar Loial avea aşa o poftă de mâncare încât el singur i-ar fi dovedit pe aceştia patru şi mare parte din cei mai mari. Loial dădea deja să prindă unul dintre păstrăvi.

Înainte ca Perrin să apuce să îşi vâre şi el mâinile în apă, Moiraine strigă:

— Cred că trei ajung. Ultimii doi sunt mai mari decât primul.

Perrin se uită uluit la Loial.

— Nu e cu putinţă!

Ogierul se ridică, dând drumul păstrăvului.

— E Aes Sedai, grăi el simplu.

Când se întoarseră la Moiraine, găsiră trei păstrăvi mari pe mal. Femeia Aes Sedai îşi încheia nasturii de la mâneci.

Perrin tocmai se gândea să îi spună că peştii trebuiau curăţaţi de cel care îi prindea, dar în clipa aceea Moiraine îl privi drept în ochi. Pe chipul ei neted nu se citea nimic, însă îl ţintui cu privirea de parcă ştia ce avea de gând să-i spună şi nici prin cap nu îi trecea să facă aşa ceva. Când se întoarse să plece, era prea târziu ca Perrin să mai zică vreo vorbă.

Bodogănind, el îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi se apucă să cureţe peştele de solzi şi de măruntaie.

— Se pare că a uitat brusc că trebuie să ne împărţim treburile. Bănuiesc că o să vrea să şi gătim, ba să mai şi strângem după aceea.

— De bună seamă, răspunse Loial, fără să se oprească din curăţat peştele pe care îl avea în faţă. E Aes Sedai.

— Parcă am mai auzit asta undeva. Solzii zburau sub cuţitul lui Perrin. Poate că soldaţii din Shienar au chef să îi facă mereu pe plac, dar acum nu suntem decât patru. Ar trebui să muncim cu rândul. Aşa e cinstit.

Loial scoase un hohot de râs.

— Mă îndoiesc că şi ea e de aceeaşi părere. Mai întâi a trebuit să îl suporte pe Rand, care se certa tot timpul cu ea, iar acum pare că vrei să-i iei tu locul. De obicei femeile Aes Sedai nu îngăduie nimănui să se certe cu ele. Cred că, până ajungem în primul sat, vrea să ne obişnuiască iar să îi dăm întru totul ascultare.

— Un obicei bun, zise Lan, dându-şi mantia pe spate. Se ivise de nicăieri.

Perrin mai că nu căzu peste peşte, iar lui Loial îi înţepeniră urechile de uluire. Nici unul dintre ei nu îl auzise pe Străjer apropiindu-se.

— Un obicei pe care n-ar fi trebuit să-l pierdeţi, adăuga Lan, după care porni spre Moiraine şi spre cai.

Cizmele lui nu făceau aproape nici un zgomot, nici măcar pe pietre, şi, după ce se îndepărtă câţiva paşi, mantia îl făcu să semene cu un cap fără trup.

— Avem nevoie de ea ca să îl găsim pe Rand, spuse Perrin încetişor, dar nici nu mă gândesc să fac cum îmi porunceşte.

Se apucă din nou de curăţat peştele de solzi.

Avea de gând să se ţină de făgăduială, însă, în zilele ce urmară, fără să ştie cum, se trezi că el şi Loial erau cei care găteau, care strângeau masa şi care făceau orice altă treabă îi trecea prin cap lui Moiraine. Îşi dădu chiar seama că, nu se ştie cum, îi revenise lui sarcina de a se îngriji de Aldieb în fiecare seara. Îi scotea şaua şi o buşuma, în vreme ce Moiraine stătea cufundată în gânduri.

Loial acceptă totul cu sentimentul că nu era nimic de făcut, dar nu şi Perrin. Încercă să refuze, să se împotrivească, însă era greu să te împotriveşti când Moiraine îţi făcea o propunere rezonabilă şi la prima vedere fără însemnătate. Numai că în spatele ei se ascundea mereu o altă propunere, la fel de rezonabilă şi de neînsemnată ca şi prima, apoi alta. Simpla ei prezenţă, ochii ei sfredelitori te împiedicau să te împotriveşti. Îşi pironea privirea asupra lui în clipa în care dădea să deschidă gura. O ridicare din sprâncene care îi dădea de înţeles că fusese grosolan, o căutătură mirată că nu voia să facă un lucru atât de simplu, o privire netulburată care îi amintea mereu că era Aes Sedai, toate acestea îl făceau să şovăie şi, odată ce şovăia, trebuia să dea înapoi. O învinovăţi că se serveşte de Putere, deşi

nici el nu credea în ce spunea, iar Moiraine îi zise să nu fie nătâng. Începu să se simtă ca o bucată de fier care încearcă să-l împiedice pe fierar să o preschimbe într-o seceră.

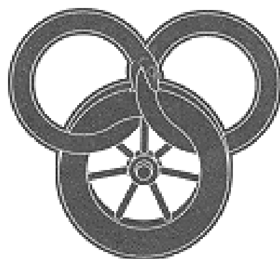
După Munţii de Negură veniră dealurile împădurite din Ghealdan, un ţinut care tot părea că urcă şi coboară, dar nu prea înalt. Căprioarele, care în munţi îi priviseră adesea cu luare-aminte, de parcă nu mai văzuseră oameni până atunci, o luau la fuga de îndată ce dădeau cu ochii de cai. până şi Perrin de-abia zărea pisicile de munte cu dungi cenuşii, care păreau să se mistuie precum fumul. Intrau în ţinuturile locuite de oameni.

Lan renunţă să mai poarte mantia în culori schimbătoare şi începu să se întoarcă mai des la ei, spunându-le ce era în faţă. În multe locuri fuseseră tăiaţi toţi copacii. Curând văzură tot mai adesea câmpuri împrejmuite cu ziduri de piatră şi fermieri arând pământul, precum şi şiruri de oameni ce înaintau încet pe arătura, semănând seminţele din sacii pe care îi purtau agăţaţi pe umăr. Din loc în loc, în vârful dealurilor şi pe culmi erau ferme şi grajduri din piatră cenuşie.

Lupii n-ar fi trebuit să fie acolo. Lupii se fereau de locurile unde erau oameni, însă Perrin îi simţea, o escorta nevăzută care încercuia grupul lor de călăreţi. Ardea de nerăbdare; de-abia aştepta să ajungă într-un sat sau într-un oraş, un loc unde să fie destui oameni pentru ca lupii să plece.

La o zi după ce zăriseră primul câmp, tocmai când soarele cobora la orizont, sosiră în satul Jarra, nu departe de hotarul cu Amadicia.

CAPITOLUL 8

Jarra

Case de piatră cenuşie, cu acoperişuri de ardezie, erau îngrămădite de-a lungul celor câtorva uliţe înguste din Jarra, pe coasta dealului, deasupra unui pârâiaş; un pod de lemn lega cele două maluri. Uliţele pline de noroi erau pustii, la fel şi pajiştea satului; nu se vedea decât un bărbat care mătura treptele singurului han din sat, aflat lângă un grajd din piatră. Dar se părea că, nu cu mult timp înainte, pe pajişte fuseseră o mulţime de oameni. Vreo şase arcade, împletite din crengi verzi şi presărate cu puţinele flori care se găseau la începutul primăverii, erau puse în cerc în mijlocul pajiştii. Pământul părea bătătorit, şi erau şi alte semne care dădeau de înţeles că acolo fusese o adunare: şalul roşu al unei femei legat de piciorul uneia dintre arcade, o căciuliţă de copil, o carafă de cositor răsturnată, resturi de mâncare.

Aroma vinului dulce şi a prăjiturilor cu mirodenii plutea peste pajişte, amestecată cu fumul de la coşuri şi cu mireasma felurilor pregătite pentru cină. Preţ de o clipă, Perrin simţi şi un alt miros, o urmă slabă, care îi făcu să se ridice părul pe ceafă. Apoi dispăru. Dar Perrin era sigur că trecuse ceva pe acolo, ceva... rău. Se frecă la nas, încercând parcă să alunge acea amintire. „Nu poate fi Rand. Lumină, chiar dacă a înnebunit, nu poate fi el. Ar fi oare cu putinţă?”

O firmă vopsită atârna deasupra uşii hanului, un bărbat stând într-un picior, cu braţele în sus: Saltul lui Hardin. Când îşi opriră caii în faţa hanului pătrat de piatră, omul care mătura îşi îndreptă spinarea, căscând să-şi rupă fălcile. Tresări când văzu ochii lui Perrin, dar făcu ochii mari când îl zări pe Loial. Cu gura lui mare, ochii ieşiţi din orbite şi fără bărbie, bărbatul semăna cu o broasca. Mirosea a vin acru – cel puţin aşa i se părea lui Perrin. Luase de bună seamă parte la vreo sărbătoare.

Bărbatul se scutură şi făcu o plecăciune, punându-şi mâna pe şirul dublu de nasturi de lemn de pe haină. Se uită de la unul la altul, făcând ochii tot mai mari de fiecare dată când îl zărea pe Loial.

— Bine aţi venit, jupâneasă, şi Lumina să vă călăuzească. Fiţi bine-veniţi cu toţii. Doriţi mâncare, odăi, băi? Avem de toate. Jupânul Harod, hangiul, e foarte gospodar. Pe mine mă cheamă Simon. Dacă vreţi ceva, chemaţi-l pe Simon, şi el vă va îndeplini porunca. Cască din nou şi îşi acoperi gura cu mâna, stânjenit, plecându-se ca să se ascundă. Îmi cer iertare, jupâneasă. Veniţi de departe? Aţi auzit de Marele Alai? Marele Alai pornit pe urmele Cornului lui Vaiere? Sau de falsul Dragon? Se spune că ar fi un fals Dragon în Tarabon. Sau poate în Arad Doman.

— Nu venim de aşa de departe, zise Lan, coborând de pe cal. Ştii pesemne mai multe decât mine.

Începură toţi să descalece.

— A fost o nuntă aici? întrebă Moiraine.

— O nuntă, jupâneasă? Am avut o mulţime de nunţi. Toate în ultimele două zile. Nu e fată ajunsă la vârsta măritişului care să fi rămas necerută – nici în sat, nici în împrejurimi. Păi, până şi văduva Jorath l-a târât pe bătrânul Banas prin arcade, după ce juraseră amândoi că nu se vor mai căsători niciodată. A fost ca un vârtej care i-a cuprins pe toţi. Rilith, fata ţesătorului, de la ea a pornit totul, când i-a cerut lui Jon fierarul să se însoare cu ea. Şi el e îndeajuns de bătrân să-i fie tată. Nebunul şi-a dat şorţul jos şi a zis da, iar ea a cerut să fie înălţate numaidecât arcadele. N-a vrut cu nici un chip să mai aştepte, şi toate femeile i-au luat partea. De atunci am avut nunţi peste nunţi. Nimeni de pe aici nu a mai închis ochii de ceva zile.

— Foarte interesant, zise Perrin când Simon se opri să caşte iar, dar ai văzut cumva un tânăr...

— E foarte interesant, într-adevăr, îl întrerupse Moiraine, şi poate că o să ne mai povesteşti mai târziu. Deocamdată am vrea nişte camere şi ceva de mâncare.

Lan îi făcu un semn lui Perrin, dându-i de înţeles că trebuie să-şi ţină gura.

— Bineînţeles, jupâneasă. Mâncare. Camere. Simon şovăi, uitându-se cu coada ochiului la Loial. Va trebui să unim două paturi pentru... Se apropie de Moiraine şi coborî glasul. Iertare, jupâneasă, dar... ce anume este? Nu vreau să jignesc pe nimeni, se grăbi el să adauge.

Nu vorbise însă destul de încet, căci lui Loial începură să îi zvâcnească urechile.

— Sunt Ogier! Ce credeai că sunt? Troloc?

Simon făcu un pas înapoi la auzul vocii tunătoare a lui Loial.

— Troloc, jupâne? Păi, sunt om în toată firea. Nu cred în poveşti de adormit copiii. Ogier ai zis? Păi, Ogierii sunt... adică... Disperat, se întoarse şi urlă înspre grajdul de lângă han. Nico! Patrim! Oaspeţi! Veniţi să luaţi caii!

După câteva clipe, doi băieţi cu paie în păr ieşiră din grajd, căscând şi frecându-se la ochi. Simon le făcu semn să intre în han, plecându-se în faţa lor, iar băieţii apucară caii de dârlogi.

Perrin îşi puse desagii şi pătura pe umăr, luă arcul în mână şi îi urmă pe Moiraine şi pe Lan. Simon tot făcea plecăciuni în faţa lor. Loial trebui să se aplece ca să încapă pe uşă, iar tavanul era la o palmă de creştetul lui. Glasul i se auzea ca un tunet îndepărtat. Chiar şi Perrin, care stătea în faţa lui, de-abia desluşea ce spunea.

Hanul mirosea a bere şi a vin, a brânză şi a oboseală, şi de undeva, din spate se simţea aroma cărnii de oaie puse la fript. Puţinii oameni din sala mare stăteau încovoiaţi deasupra cănilor de bere, arătând de parcă nu îşi doreau decât să se întindă pe bănci şi să se culce. O slujnică durdulie trăgea bere dintr-un butoi aflat în celălalt capăt al încăperii. Hangiul însuşi, îmbrăcat într-un şorţ lung, alb, stătea pe un scaun înalt din colţ, sprijinit de perete. Când intrară, îşi înălţă capul şi se uită la ei cu privirea înceţoşată. rămase uluit când dădu cu ochii de Loial.

— Oaspeţi, jupâne Harod, zise Simon. Vor camere. Jupâne Harod? El e Ogier, jupâne Harod.

Slujnica se întoarse şi îl văzu pe Loial, şi scapă din mână cana pe care tocmai o umplea. Nici unul dintre bărbaţii istoviţi de la

masă nu catadicsi să se uite spre ei. Unul îşi pusese capul pe masă şi sforăia.

Lui Loial îi zvâcniră şi mai tare urechile.

Jupânul Harod se ridică agale în picioare, cu privirea aţintită asupra lui Loial, netezindu-şi şorţul cu mâinile.

— Măcar nu e cu Mantiile Albe, spuse el în cele din urmă, apoi tresări, de parcă s-ar fi mirat că vorbise cu voce tare. Fiţi bine-veniţi cu toţii. Iertaţi-mi lipsa de cuviinţă. Sunt foarte ostenit, jupâneasă.

Mai privi o dată la Loial şi îngăimă: „Ogier?”, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Loial deschise gura, dar Moiraine i-o luă înainte.

— Aş vrea camere pentru oamenii mei şi ceva de mâncare, bunule hangiu.

— Fireşte, jupâneasă. Fireşte. Simon, du-i pe oamenii aceştia în cele mai bune camere, ca să-şi lase lucrurile. Când coborâţi, o să vă aştept cu masa. O masă gustoasă.

— Dacă sunteţi buni să mă urmaţi, îi îndemnă Simon şi porni spre scări.

În spatele lor, unul dintre oamenii de la masă strigă deodată:

— Ce e asta, în numele Luminii?

Jupânul Harod începu să îi dea lămuriri despre Ogier, de parcă ar fi fost obişnuit cu aşa ceva. Mai tot ce auzi Perrin înainte să urce scările era greşit. Lui Loial îi zvâcneau necontenit urechile.

La catul al doilea, Ogierul mai că atinse tavanul cu creştetul. Coridorul îngust era întunecos; doar lumina slabă a apusului pătrundea printr-o fereastră de lângă uşa din celălalt capăt.

— Aveţi lumânări în cameră, jupâneasă, zise Simon. Aş fi adus o lampă, dar mi se învârte capul de la atâtea nunţi. O să trimit pe cineva să aprindă focul, dacă vreţi. Şi o să vă aducă şi apă să vă spălaţi. Deschise o uşă. Cea mai bună odaie, jupâneasă. Nu avem prea multe, căci nu vin prea mulţi străini pe aici, dar asta e cea mai bună.

— Eu o s-o iau pe cea de alături, spuse Lan.

Ducea pe umăr pătura şi desagii lui Moiraine, precum şi pe ai lui, şi legătura cu flamura Dragonului.

— Vai, dar nu e o cameră prea bună. Patul e îngust. E mică. Ar fi mai potrivită pentru un slujitor, dacă ar veni pe aici cineva care ar avea slujitor. Îmi cer iertare, jupâneasă.

— O să stau acolo, repetă Lan cu hotărâre în glas.

— Simon, jupânul Harod îi urăşte pe Copiii Luminii? întrebă Moiraine.

— Păi, da, jupâneasă. Pe vremuri nu-i ura, dar acum da. Nu e bine să îi urăşti pe Copii când eşti atât de aproape de hotar cum suntem noi. Trec mereu prin Jarra, de parcă hotarul nici n-ar exista. Însă ieri am avut necazuri. O mulţime de necazuri. Şi cu nunţile astea...

— Ce s-a petrecut, Simon?

Bărbatul o privi tăios înainte să răspundă. „Pesemne că, din pricina luminii slabe, nimeni altcineva nu îşi dăduse seama cât de tăios”, îşi zise Perrin.

— Erau vreo douăzeci, sosiţi alaltăieri. Atunci nu s-a întâmplat nimic. Dar ieri... Păi, trei dintre ei au zis că nu mai sunt Copiii Luminii. Şi-au dat jos mantiile şi au plecat.

Lan mormăi:

— Mantiile Albe fac jurământ pe viaţă. Ce a zis comandantul lor?

— Păi, ar fi vrut el să facă ceva, de bună seamă, dar un altul a spus că el pleacă în căutarea Cornului lui Vaiere. Apoi altul a zis că ar trebui să ia urma Dragonului şi a plecat, spunând că porneşte spre Şesul Almoth. Apoi unii dintre ei au început să le zică tot felul de lucruri femeilor de pe uliţă, lucruri pe care nu ar fi trebuit să le rostească, şi să se ia de ele. Femeile ţipau, iar Copiii urlau la cei care le necăjeau pe femei. N-am mai văzut aşa zarvă de când sunt.

— Şi nimeni dintre voi n-a încercat să îi oprească? întrebă Perrin.

— Păi, jupâne, dumneata ai un arc de care se pare că ştii şi cum să te slujeşti, însă nu e defel uşor să înfrunţi nişte oameni îmbrăcaţi în armură şi înarmaţi cu săbii, când tu nu ştii decât de mătură şi de săpăligă. Celelalte Mantii Albe, cei care nu fugiseră, au pus capăt întregii tărăşenii. Mai că nu s-au bătut. Şi asta n-a fost tot. Alţi doi au înnebunit – asta dacă se poate spune că ăilalţi erau în toate minţile. Ăştia doi au început să zbiere că Jarra e plină de Iscoade ale Celui Întunecat. Au încercat să dea foc satului – aşa au zis că vor face! – începând cu hanul. Se mai văd urmele în spate. Şi s-au luptat cu celelalte Mantii Albe. Copiii care mai rămăseseră ne-au ajutat să stingem focul, i-au legat fedeleş pe cei doi şi au plecat înapoi în

Amadicia. Drum bun şi cale bătută, din partea mea, şi să nu le mai calce vreodată piciorul pe aici.

— Multă violenţă, zise Lan, chiar şi pentru Mantiile Albe. Simon dădu din cap a încuviinţare.

— Întocmai, jupâne. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva până acum. Au mai trecut pe aici, mândri de ei. Se uitau la tine de parcă erai un gunoi şi îşi vârau nasul peste tot. Dar niciodată nu ne-au pricinuit necazuri. Nu într-atât.

— Acum au plecat, spuse Moiraine, şi s-a terminat cu necazurile. Sunt încredinţată că vom avea parte de o noapte liniştită.

Perrin nu scoase nici o vorbă, dar îşi zise: „Bine, bine, ne-a povestit despre nunţi, despre Mantiile Albe, însă eu vreau să aflu dacă Rand s-a oprit pe aici şi încotro a luat-o când a plecat. Mirosul acela nu putea fi al lui."

Îl urmă pe Simon pe coridor până la o altă odaie, cu două paturi şi o poliţă cu cele trebuincioase pentru spălat, două scaune şi cam atât. Loial se aplecă şi-şi vârî capul pe uşă. Pe ferestrele mici intra foarte puţină lumină. Paturile erau destul de mari, cu pături şi plăpumi deasupra, dar saltelele păreau numai cocoloaşe. Simon bâjbâi deasupra vetrei până ce găsi o lumânare şi o cutie cu iască, amnar şi cremene. Aprinse lumânarea.

— O să pun să se unească două paturi pentru dumneata, bunule... Ogier. Da, numai o clipă.

Nu părea însă deloc grăbit să plece şi tot îşi făcea de lucru cu lumânarea, de parcă ar fi trebuit să o pună într-un anumit loc. Lui Perrin i se păru că omul era tulburat.

„Şi eu aş fi mai mult decât tulburat dacă Mantiile Albe ar fi făcut aşa ceva în Emond's Field."

— Simon, a mai trecut vreun străin pe aici ieri sau alaltăieri? Un tânăr înalt, cu ochii cenuşii şi părul roşcat? Se poate să fi cântat la flaut în schimbul mâncării sau găzduirii.

— Îmi aduc aminte de el, răspunse Simon, tot mutând lumânarea. A venit ieri-dimineaţă, devreme. Părea flămând. A cântat la flaut la toate nunţile de ieri. Un flăcău chipeş. Unele dintre femei au pus ochii pe el la început, dar... Se opri şi îi aruncă o privire piezişă lui Perrin. E prieten cu dumneata, jupâne?

— Îl cunosc. De ce? Simon şovăi.

— Aşa... Părea un flăcău mai puţin obişnuit, atâta tot. Uneori vorbea singur, alteori izbucnea în râs, deşi nu spusese nimeni nimic. A dormit chiar în odaia asta noaptea trecută. mă rog, o parte din noapte. Ne-a trezit pe toţi cu ţipetele lui. Nu fusese decât un coşmar, dar nu a vrut să mai rămână aici nici o clipă. Jupânul Harod nu s-a căznit cine ştie ce să-l facă să se răzgândească, după toată larma. Simon se opri din nou. A zis ceva curios când a plecat.

— Ce anume? îl iscodi Perrin.

— A zis că îl urmăreşte cineva, că... Omul fără bărbie înghiţi în sec şi continuă, cu glas mai scăzut: A zis că o să-l omoare dacă nu pleacă. „Unul dintre noi trebuie să moară, şi vreau să fie el acela.” Astea au fost cuvintele lui.

— Nu vorbea despre noi, tună Loial. Noi îi suntem prieteni.

— Fireşte că nu, bunule... bunule Ogier. Nu vreau să spun nimic de rău despre el, dar... cred că... e bolnav. La cap, adică.

— O să avem grijă de el, răspunse Perrin. De asta i-am luat urma. Încotro a plecat?

— Ştiam eu, zise Simon. De îndată ce v-am văzut mi-am dat seama că ea ne poate ajuta. Încotro? Spre răsărit. Spre răsărit, de parcă însuşi Cel Întunecat ar fi fost pe urmele lui. Credeţi că mă va ajuta? Că-l va ajuta pe fratele meu? Noam e foarte bolnav, iar Muma Roon spune că nu poate face nimic.

Perrin căută să nu i se citească nimic pe chip şi mai trase puţin de timp, rezemându-şi arcul de perete şi punându-şi pătura şi desagii pe unul dintre paturi. Numai că nici asta nu îi servi la mare lucru. Se uită la Loial, însă, de uimire, Ogierului i se pleoştiseră urechile, iar sprâncenele lungi îi căzuseră pe obraji.

— Ce te face să crezi că ţi-ar putea ajuta fratele? „Întrebare prostească! Întrebarea e ce are de gând să facă!”

— Păi, am fost odinioară la Jehannah şi am văzut două... două femei ca ea. Aşa mi-am dat seama. Continuă aproape şoptit: Se spune că pot readuce morţii la viaţă.

— Cine mai ştie de asta? îl întrebă Perrin tăios.

— Dacă fratele dumitale e mort, nu mai poate face nimeni nimic, spuse Loial în acelaşi timp.

Bărbatul cu faţă de broască se uită de la unul la celălalt, neliniştit, şi bolborosi:

— Numai eu. Noam nu e mort, doar bolnav, bunule Ogier. Jur că nimeni altcineva nu ar recunoaşte-o. Nici măcar jupânul Harod nu a mers vreodată la depărtare mai mare de douăzeci de mile de aici. E aşa de bolnav! Aş ruga-o eu însumi, numai că mi-ar tremura aşa de tare genunchii, încât nu ar auzi ce spun. Dacă s-ar simţi jignită şi ar abate fulgerul asupra mea? Şi dacă m-am înşelat, totuşi? Nu e un lucru de care să o învinovăţeşti pe o femeie fără... Vreau să zic că...

Ridică mâinile, pe jumătate rugător, pe jumătate parcă să se apere.

— Nu îţi făgăduiesc nimic, răspunse Perrin, dar o să vorbesc cu ea. Loial, ce-ar fi să-i ţii tovărăşie lui Simon până ce stau eu de vorbă cu Moiraine?

— Bineînţeles, bubui Ogierul.

Simon tresări când Loial îşi puse mâna lui mare pe umărul său.

— O să mă conducă în camera mea şi o să stăm la taclale. Ia spune-mi, Simon, ce ştii despre copaci?

— C...C…copaci, b... bunule Ogier?

Perrin nu mai zăbovi. Străbătu iute coridorul întunecat şi bătu la uşa lui Moiraine. Intră aproape fără să mai aştepte s-o audă rostind hotărât:

— Intră!

Şase lumânări arătau că odaia cea mai bună de la han nu era chiar aşa grozavă, deşi patul avea patru stâlpi înalţi şi un baldachin, iar salteaua părea mai puţin plină de cocoloaşe decât a lui Perrin. Era un covoraş pe jos şi două scaune tapiţate, nu simple. În afară de asta, semăna foarte bine cu a lui. Moiraine şi Lan stăteau în faţa vetrei reci, ca şi cum tocmai se opriseră din vorbă, iar femeia Aes Sedai nu părea defel încântată că fuseseră întrerupţi. Chipul Străjerului era la fel de încremenit ca întotdeauna.

— Rand a trecut pe aici, începu Perrin. Simon îşi aduce aminte de el.

Moiraine şuieră printre dinţi.

— Ţi s-a spus să-ţi ţii gura, mormăi Lan.

Perrin se întoarse spre Străjer. Îi era mai uşor decât să înfrunte căutătura furioasă a lui Moiraine.

— Cum am fi aflat dacă a fost sau nu pe aici fără să întrebăm pe nimeni? Ziceţi-mi şi mie. A plecat azi-noapte, spre răsărit. Şi tot spunea că îl urmăreşte cineva care încearcă să îl omoare.

— Spre Răsărit. Moiraine dădu din cap. Glasul blând nu se potrivea cu privirea ei nemulţumită. E bine de ştiut, deşi era firesc să se întâmple aşa dacă merge spre Tear. Dar eram aproape sigură că a trecut pe aici înainte chiar să aud despre Mantiile Albe. Povestea cu Mantiile Albe m-a convins că nu mă înşelasem. Rand are dreptate într-o privinţa, Perrin. Nu e cu putinţă ca noi să fim singurii care se străduiesc să-l găsească. Şi dacă ceilalţi află că şi noi suntem pe urmele lui, s-ar putea să încerce să ne oprească. Avem destule pe cap şi aşa. Trebuie să înveţi să-ţi ţii gura până când îţi spun eu să vorbeşti.

— Mantiile Albe? zise Perrin, nevenindu-i să creadă. „Să-mi ţin gura? Arde-m-ar, n-am de gând să fac asta!” De unde ştii că... Nebunia lui Rand. Se ia?

— Nu nebunia, dacă se poate spune deja că e nebun. Perrin, el e un *ta'veren* mai puternic decât oricine altcineva din Vârsta Legendelor şi de până acum. Ieri, în satul acesta, Pânza... s-a mişcat, şi-a luat forma după el, precum lutul pe roata olarului. Nunţile, Mantiile Albe, toate acestea dădeau de înţeles că Rand a fost pe aici. Asta dacă ştiai să asculţi.

Perrin trase adânc aer în piept.

— Şi asta o să găsim în toate locurile pe unde va fi trecut? Lumină, dacă Iscoadele Celui Întunecat sunt pe urmele lui, îl vor găsi la fel de uşor ca şi noi.

— Poate, zise Moiraine. Sau poate nu. Nimeni nu cunoaşte nimic despre oameni ca Rand, care sunt într-o asemenea măsură *ta'veren.* Preţ de o clipă păru supărată că nu ştie nici ea. Artur Aripă-de-Şoim e singurul *ta'veren* despre care au rămas scrieri. Şi Aripă-de-Şoim nu avea puterea lui Rand.

— Se spune, intră în vorbă Lan, că s-a întâmplat ca oamenii ce se aflau în aceeaşi încăpere cu Aripă-de-Şoim să zică adevărul, deşi voiau să mintă, şi să ia hotărâri la care nici nu se gândiseră până atunci. S-a întâmplat ca fiecare zar aruncat, fiecare carte de joc să fie în favoarea lui. Dar nu de fiecare dată.

— Cu alte cuvinte, nu ştiţi, spuse Perrin. Ar putea lăsa în urmă un şir de nunţi şi de Mantii Albe care îşi pierd minţile, de aici până la Tear.

— Cu alte cuvinte, ştiu ce se ştie, răspunse Moiraine tăios, îl fulgeră cu ochii ei întunecaţi. Pânza ţese în jurul unui *ta'veren,* iar ceilalţi pot merge după aceste fire, dacă ştiu unde să se uite. Ai grijă să nu dezvălui mai multe decât ar trebui.

Fără să vrea, Perrin se încovoie, ca şi cum Moiraine chiar l-ar fi lovit.

— Ei bine, de data asta ar trebui să te bucuri că am deschis gura. Simon ştie că eşti Aes Sedai. Ar vrea să îi tămăduieşti fratele bolnav. Dacă nu aş fi vorbit eu cu el, n-ar fi îndrăznit niciodată să te roage, însă ar fi putut să meargă cu vorba pe la prieteni.

Lan se uită la Moiraine şi o vreme rămaseră aşa, privindu-se. Străjerul părea un lup gata să se repeadă asupra prăzii, în cele din urmă, Moiraine clătină din cap.

— Nu, spuse.

— Cum vrei. Tu hotărăşti.

Tonul lui Lan dădu de înţeles că, după părerea lui, luase hotărârea greşită, însă apoi Străjerul se desfăcu din încordare. Perrin îi privi ţintă.

— Vă gândeaţi să... Simon nu ar putea să mai spună nimănui dacă ar muri, nu-i aşa?

— Nu va muri din pricina mea, răspunse Moiraine. Dar nu pot făgădui că se va întâmpla mereu aşa. Trebuie să îl găsim pe Rand şi nu vreau să dau greş. E limpede?

Parcă pironit de ochii femeii Aes Sedai, Perrin nu mai putea spune nimic. Moiraine dădu din cap, ca şi cum tăcerea lui era un răspuns mulţumitor.

— Acum du-mă la el.

Uşa de la camera lui Loial era deschisă, aruncând un cerc de lumină pe coridor. Cele două paturi dinăuntru fuseseră unite, iar Loial şi Simon stăteau pe marginea unuia dintre ele. Bărbatul fără bărbie se uita la Loial cu gura deschisă şi cu mirare pe chip.

— O, da, steddingurile sunt minunate, zicea Loial. E aşa de linişte acolo, sub Falnicii Copaci. Voi, oamenii, vă războiţi şi vă gâlceviţi, dar pacea steddingului nu e niciodată tulburată. Avem grijă de copaci şi trăim în bună înţelegere...

Nu-şi mai sfârşi vorba, căci o zări pe Moiraine, cu Lan şi Perrin în spatele ei.

Simon se ridică în picioare, plecându-se şi dându-se îndărăt cu spatele până când se lipi de perete.

— Jupâneasă...

Se legăna în toate părţile, ca o jucărie pe sfoară.

— Du-mă la fratele tău, îi porunci Moiraine, şi voi face tot ce pot. Perrin, vino şi tu, căci cu tine a vorbit prima dată.

Lan ridică dintr-o sprânceană, iar Moiraine clătină din cap.

— Dacă mergem cu toţii, o să bată la ochi. Perrin poate să mă apere.

Lan încuviinţă, fără tragere de inimă, apoi se uită aspru la Perrin.

— Aşa să faci, fierarule. Dacă i se întâmplă ceva rău... Privirea lui albastră şi rece sfârşi ameninţarea.

Simon înşfăca o lumânare şi porni iute pe coridor, tot făcând plecăciuni, astfel că umbrele lor dansau pe pereţi.

— Pe aici, jupâneasă. Pe aici.

Trecură de uşa de la capătul coridorului şi coborâră scările care duceau la o potecă îngustă între han şi grajd. Din pricina întunericului, flacăra lumânării de-abia se mai desluşea. Luna era sus pe cerul presărat cu stele, şi pentru Perrin era destul. Se întrebă când avea Moiraine de gând să îi spună lui Simon să nu mai facă atâtea plecăciuni. Femeia Aes Sedai mergea uşor, parcă plutind, având grijă să nu-şi murdărească fustele de noroi, de parcă drumeagul întunecat era sala vreunui palat, iar ea regină. Era deja mai frig; noaptea se mai simţea încă gerul iernii.

— Pe aici. Simon îi conduse spre un şopron mic din spatele grajdului şi se grăbi să tragă zăvorul de la uşă. Pe aici. Le făcu semn cu degetul. Pe aici, jupâneasă. Acolo. Fratele meu. Noam.

Celălalt capăt al şopronului fusese zăbrelit cu scânduri; în grabă, după cum arăta. Un lacăt mare de fier ţinea ferecată o uşă grosolană de lemn. În spatele zăbrelelor zăcea un om, întins pe burtă pe podeaua acoperită cu paie. Era în picioarele goale, iar cămaşa şi pantalonii îi erau sfâşiaţi, de parcă ar fi tras de ei, încercând să şi-i dea jos. Duhnea a carne nespălată, un miros pe care până şi Simon şi Moiraine îl simţeau, îşi zise Perrin.

Noam îşi înălţă capul şi se uită în tăcere la ei, fără să i se citească nimic pe chip. Nimic nu dădea de înţeles că ar fi fost fratele lui Simon – avea bărbie şi era un bărbat voinic, lat în umeri – dar nu asta îl descumpăni pe Perrin. Noam îi privea cu nişte ochi galbeni, ca aurul şlefuit.

— Vorbeşte în dodii de vreun an, jupâneasă, şi spune că poate... poate vorbi cu lupii. Iar ochii... Simon trase pe furiş cu ochiul la Perrin. Pomenea asta când se îmbăta. Toată lumea râdea de el. Apoi, acum vreo lună, nu s-a mai întors acasă. M-am dus după el să văd ce a păţit şi l-am găsit... aşa.

Cu băgare de seamă, dar fără tragere de inima, Perrin încercă să vorbească cu Noam ca şi cum ar fi fost un lup. „Fuge prin pădure cu vântul rece în faţă. Iese din ascunzătoare, dinţii retează tendoanele. Pe limbă, gustul sângelui. Ucide.” Perrin se trase înapoi ca ars şi alungă toate aceste gânduri. De fapt, nu erau gânduri, ci o amestecătură de dorinţe şi de imagini, în parte amintiri, în parte nădejdi. Dar bărbatul era mai degrabă lup. Se sprijini cu mâna de perete; i se înmuiaseră picioarele. „Să mă ajute Lumina!”

Moiraine puse mâna pe lacăt.

— Cheia e la jupânul Harod, zise Simon. Nu ştiu dacă o să vrea să... Moiraine trase, iar lacătul se sfărâmă. Simon rămase cu gura căscată. Moiraine scoase toarta lacătului din belciuge. Omul fără bărbie se întoarse spre Perrin.

— E o idee bună, jupâne? E fratele meu, dar a muşcat-o pe Muma Roon când a încercat să-l ajute, şi a... a omorât o vacă. Cu dinţii, adăugă el cu glas slab.

— Moiraine, spuse Perrin, bărbatul acesta e primejdios.

— Toţi bărbaţii sunt primejdioşi, răspunse Moiraine rece. Acum taci din gură.

Deschise uşa şi intră. Perrin îşi ţinu răsuflarea.

Când Moiraine făcu primul pas, Noam îşi dezveli dinţii şi începu să mârâie, din ce în ce mai tare, până când i se cutremură tot trupul. Moiraine nu îl luă în seamă. Tot mârâind, Noam se trase înapoi pe măsură ce femeia se apropia de el, până ce ajunse cu spatele la colţ. Sau poate că Moiraine îl silise.

Încet, femeia Aes Sedai îngenunche şi îi luă capul în mâini. Mârâiturile lui Noam se auziră şi mai tare, după care, deodată, se preschimbară într-un chelălăit. Moiraine îi ţinu multă vreme capul în mâini, apoi îi dădu drumul şi se ridică. Perrin simţi că îi îngheaţă sângele în vene când Moiraine se întoarse cu spatele la Noam şi ieşi din cuşcă, însă bărbatul se mulţumi doar să se uite după ea. Moiraine închise uşa, trecu iarăşi toarta lacătului prin belciuge, fără să se mai obosească să-l închidă – şi Noam se repezi mârâind la zăbrelele de lemn. Începu să muşte din

scânduri, să izbească în ele cu umărul, se căzni să-şi vâre capul printre gratii.

Moiraine îşi scutură paiele de pe fustă, liniştită şi fără nici o expresie pe chip.

— Îţi place să-ţi pui viaţa în primejdie, şopti Perrin. Femeia Aes Sedai se uită la el cu ochii ei întunecaţi, ce păreau să vadă în străfundurile lui, şi Perrin îşi lăsă privirea în pământ. Ochii lui galbeni. Simon se zgâia la fratele său.

— Îl poţi ajuta, jupâneasă? o întrebă el răguşit pe Moiraine.

— Îmi pare rău, Simon.

— Nu poţi face nimic, jupâneasă? Chiar nimic... Vreunul din lucrurile acelea... – coborî glasul – pe care le fac femeile Aes Sedai?

— Tămăduirea nu e deloc o treabă simplă, Simon, şi ţine şi de cel bolnav. Or, el nu îşi aminteşte că este Noam, nu îşi aminteşte că e om. Nu a mai rămas nimic care să-i arate drumul înapoi. Noam e pierdut, Simon.

— El... doar vorbea aiurea, jupâneasă, când se îmbăta. Doar... Simon se frecă la ochi şi clipi des. Mulţumesc, jupâneasă. Ştiu că ai fi făcut ceva dacă ţi-ar fi stat în putinţă.

Moiraine îi puse o mână pe umăr, îi murmură câteva vorbe de alinare şi ieşi din şopron.

Perrin ştia că ar trebui să o urmeze, dar bărbatul – cel care fusese odinioară bărbat – care muşca din zăbrelele de lemn îl făcu să rămână pe loc. Se trezi scoţând lacătul din belciuge. Era un lacăt bun, făcut de un fierar iscusit.

— Jupâne?

Perrin se uită la lacătul pe care îl ţinea în mână şi la bărbatul din cuşcă. Acum Noam nu mai rodea scândurile; îl privea ostenit pe Perrin, gâfâind. Avea câţiva dinţi rupţi.

— Poţi să-l laşi aici, spuse Perrin, dar nu cred că o să se înzdrăvenească vreodată.

— Dacă iese de aici o să moară!

— O să moară oricum, ori aici, ori afară, Simon. Afară cel puţin va fi liber şi fericit. Nu mai e fratele tău, însă tu eşti cel care trebuie să hotărască. Poţi să-l laşi aici ca să se holbeze oamenii la el, poţi să-l laşi să se uite la gratiile cuştii până se prăpădeşte. Nu poţi să vâri un lup într-o cuşcă şi să te aştepţi să fie fericit. Sau să trăiască mult.

— Da, încuviinţă Simon. Da, înţeleg.

Şovăi, după care dădu din cap şi arată spre uşa şopronului. Era răspunsul de care avea nevoie Perrin. Deschise uşa de lemn şi se dădu la o parte.

Preţ de câteva clipe, Noam se uită lung la uşa deschisă. Apoi ţâşni afară din cuşcă, alergând în patru labe, dar cu o sprinteneală uimitoare. Afară din cuşcă, afară din şopron, mistuindu-se în noapte. „Lumina să ne ajute pe amândoi”, îşi spuse Perrin.

— Bănuiesc că e mai bine pentru el să fie liber. Simon se scutură. Dar nu ştiu ce-o să zică jupânul Harod când o să găsească uşa deschisă şi pe Noam nicăieri.

Perrin închise uşa de la cuşcă şi puse iar lacătul.

— Lasă-l să-şi bată capul.

Simon scoase un hohot de râs.

— O să scornească el o poveste. Toţi o să facă aşa. Unii spun deja că Noam s-a preschimbat de-adevăratelea în lup când a muşcat-o pe Muma Roon. Nu e adevărat, dar aşa zic ei.

Tremurând, Perrin îşi sprijini capul de uşa cuştii. „Nu are blană, dar tot lup este. E lup, nu om. Ajută-mă, Lumină.”

— Nu l-am ţinut dintotdeauna aici, spuse dintr-odată Simon. A stat în casa Mumei Roon, dar ea şi cu mine l-am convins pe jupânul Harod să îl mute aici după ce au venit Mantiile Albe. Au mereu nume de Iscoade ale Celui Întunecat pe care le caută. Am făcut asta din pricina ochilor lui Noam. Unul dintre numele pe care le aveau Mantiile Albe era un flăcău pe nume Perrin Aybara, un fierar. Ziceau că are ochii galbeni şi că aleargă cu lupii. Înţelegi acum de ce nu am vrut să afle de Noam.

Perrin întoarse capul şi se uită la Simon peste umăr.

— Crezi că acest Perrin Aybara e Iscoada Celui Întunecat?

— Unei Iscoade nu i-ar fi păsat dacă fratele meu murea în cuşcă. Bănuiesc că femeia te-a găsit curând după ce s-a întâmplat. La timp ca să te ajute. Îmi pare rău că n-a venit în Jarra acum câteva luni.

Perrin se simţi ruşinat că îl asemuise pe bărbat cu o broască.

— Şi eu mi-aş fi dorit să fi putut face ceva pentru el. „Arde-m-ar, tare aş fi vrut ca Moiraine să-l ajute.”

Deodată, îşi dădu seama că pesemne tot satul ştia despre povestea cu Noam. Despre ochii lui.

— Simon, eşti bun să îmi aduci ceva de mâncare în odaie? Jupânul Harod şi ceilalţi fuseseră prea uluiţi la început de

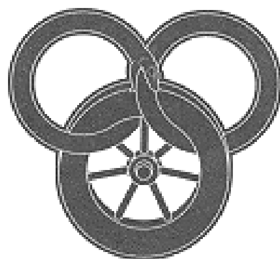
înfăţişarea lui Loial ca să mai bage de seamă şi culoarea ochilor lui, însă precis i-ar fi văzut ochii galbeni dacă ar fi mâncat în sala mare.

— Fireşte. Şi dimineaţă la fel. Nu trebuie să cobori decât când eşti gata să te urci pe cal.

— Eşti un om bun, Simon. Un om bun.

Simon păru aşa de bucuros de vorbele lui Perrin, încât acesta se simţi iarăşi ruşinat.

CAPITOLUL 9

Vise de lup

*P*errin se întoarse în camera lui prin spate şi, după o vreme, veni şi Simon cu o tavă acoperită. Ştergarul lăsă să ajungă până la el mirosul de carne de oaie friptă, de fasole, napi şi pâine tocmai scoasă din cuptor, dar Perrin rămase întins pe pat, uitându-se la tavanul alb, până ce mâncarea se răci. Prin minte îi tot treceau imagini cu Noam. Noam rozând scândurile. Noam fugind în noapte. Încercă să se gândească la cum se fac zăvoarele, la cum este călit şi lucrat oţelul, însă nu izbuti.

Fără să ia seama la tavă, se ridică şi se duse până la odaia lui Moiraine. Bătu la uşă, iar femeia Aes Sedai spuse:

— Intră, Perrin.

O clipă îşi aduse iar aminte de vechile poveşti despre femeile Aes Sedai, dar şi le alungă din cap şi deschise uşa.

Moiraine era singură – lucru care îl bucură; stătea cu o călimară pe genunchi, scriind într-un caieţel legat în piele.

Puse dopul la călimară şi şterse peniţa de la toc de o bucăţică de pergament, fără să se uite la el. În vatră ardea focul.

— Te aştept de ceva timp, îi spuse Moiraine. Nu am vorbit despre asta până acum pentru că era limpede că nu voiai. Însă după ce s-a petrecut astă-seară... Ce vrei să ştii?

— Asta mă aşteaptă şi pe mine? Aşa o să sfârşesc?

— Se prea poate.

Perrin nădăjduia ca Moiraine să mai adauge ceva, dar ea se mulţumi să îşi pună tocul şi cerneala în cutiuţa de lemn de trandafir şi suflă să se usuce ce scrisese.

— Asta-i tot? Moiraine, nu-mi da răspunsuri alunecoase de Aes Sedai. Dacă ştii ceva, spune-mi. Te rog.

— Ştiu foarte puţine, Perrin. Pe când căutam răspunsuri prin cărţile şi manuscrisele pe care le au două prietene de-ale mele, am găsit o frântură dintr-o carte din Vârsta Legendelor. Vorbea despre... oameni ca tine. S-ar putea să fie singurul fragment care există pe lume, şi nu am aflat prea multe de acolo.

— Dar ce ai aflat? Oricum ştii mai multe decât mine. Arde-m-ar, îmi făceam griji că o să înnebunească Rand, însă nu m-am gândit niciodată că ar trebui să mă tem şi pentru mine!

— Perrin, chiar şi în Vârsta Legendelor se ştiau prea puţine despre asta. Cine a scris fragmentul pe care l-am citit eu nu era sigur dacă era adevăr sau legendă. Şi nu uita că n-am văzut decât o frântură. Scria că unii dintre cei care vorbeau cu lupii se pierdeau, iar tot ce era omenesc în ei era înghiţit de firea de lup. Unii. Nu ştiu dacă era vorba de zece sau de cinci sau de nouă.

— Pot să nu îi las să îmi pătrundă în minte. Nu ştiu cum de izbutesc, însă pot să nu-i ascult. Pot să nu-i aud. O să-mi fie de vreun ajutor?

— Poate. Îl cercetă cu privirea şi păru că îşi alege vorbele cu mare luare-aminte. Scria mai ales despre vise. Visele pot fi primejdioase pentru tine, Perrin.

— Mi-ai mai zis asta. Cum adică?

— Scria acolo că lupii trăiesc pe jumătate în lumea aceasta şi pe jumătate într-o lume a viselor.

— O lume a viselor? repetă Perrin, nevenindu-i să creadă. Moiraine îl privi tăios.

— Aşa am zis, şi aşa scria. Felul în care lupii vorbesc unul cu altul, felul în care îţi vorbesc ţie e cumva legat de această lume a viselor. Însă nici mie nu mi-e limpede. Se opri, încruntându-se uşor. Din câte am citit despre femeile Aes Sedai care aveau Harul Vestirii în vise, acestea întâlneau câteodată în vis lupi, chiar lupi care le călăuzeau. Cred că va trebui să fii la fel de grijuliu şi când dormi, nu numai când eşti treaz, dacă vrei să te fereşti de lupi. Dacă aşa hotărăşti.

— Dacă aşa hotărăsc? Moiraine, nu vreau să sfârşesc precum Noam. Nu vreau!

Moiraine îi aruncă o privire uşor batjocoritoare, clătinând încet din cap.

— Vorbeşti de parcă ai avea de ales, Perrin. Nu uita că eşti *ta'veren.*

Perrin se întoarse cu spatele la ea şi cu faţa la fereastră, dar Moiraine urmă:

— Poate că ştiind cine e Rand, ştiind cât de puternic este, am dat prea puţină atenţie celorlalţi doi *ta'veren.* Trei *ta'veren* în acelaşi sat, toţi născuţi la câteva săptămâni unul de celălalt? Nu s-a mai pomenit aşa ceva. Poate că tu – şi Mat – aveţi o mai mare însemnătate decât v-aţi închipuit voi sau chiar eu.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu Pânza, murmură Perrin. Precis nu o să pot avea cine ştie ce însemnătate dacă o să uit că sunt om. Mă vei ajuta, Moiraine? Îi era greu să rostească acele vorbe. „Dacă cumva o să se servească de Putere? Oare nu ar fi mai bine să uit că sunt om?” Mă vei ajuta să... nu mă pierd?

— Dacă o să-mi stea în putinţă, da. Îţi făgăduiesc, Perrin. Însă n-o să pun în primejdie lupta împotriva Umbrei. Trebuie să ştii şi asta.

Când se răsuci să se uite la ea, Moiraine îl privea fără să clipească.

„Şi dacă lupta împotriva Umbrei înseamnă să mă vâri în mormânt chiar mâine, vei face şi asta?” Era încredinţat că da.

— Ce nu mi-ai mărturisit?

— Nu merge prea departe, Perrin, răspunse Moiraine cu răceală în glas. Nu stărui.

Perrin şovăi înainte să pună următoarea întrebare.

— Poţi face şi pentru mine ce ai făcut pentru Lan? Poţi să mă fereşti de vise?

— Am deja un Străjer, Perrin. Un zâmbet fugar îi flutură pe buze. Şi nu voi avea decât unul. Fac parte din Ajah Albastră, nu din cea Verde.

— Ştii ce am vrut să zic. Nu vreau să fiu Străjer. „Lumină, să fiu legat de o femeie Aes Sedai pentru tot restul vieţii? E la fel de rău ca şi cu lupii.”

— Nu am cum să te ajut, Perrin. Eu nu te pot apăra decât de visele din afară. Primejdia din visele tale vine dinăuntru, îşi deschise din nou caieţelul. Ar trebui să dormi. Trebuie să fii cu băgare de seamă, însă ai nevoie şi de somn.

Întoarse o pagină, iar Perrin plecă.

Când se întoarse în cameră, se mai desfăcu puţin din încordare, îşi lăsă simţurile ceva mai libere. Lupii erau tot acolo, la marginea satului, înconjurând Jarra. Aproape numaidecât se întoarse la starea de încordare.

— Am nevoie de un oraş, murmură el.

Un oraş i-ar fi ţinut departe. „După ce îl găsesc pe Rand. După ce isprăvesc ce am de isprăvit.” Nu ştia precis cât de rău îi părea că Moiraine nu îl putea apăra de vise. Puterea sau lupii; nu voia să fie silit să aleagă între cele două.

Nu aprinse focul în vatră; deschise însă amândouă ferestrele. Aerul rece al nopţii pătrunse în încăpere. Perrin azvârli păturile şi plapuma pe jos şi se întinse îmbrăcat pe salteaua plină de cocoloaşe, fără să se obosească să îşi găsească o poziţie mai bună. Ultimul gând care îi trecu prin minte înainte să adoarmă fu că salteaua aceea avea să îl împiedice negreşit să doarmă adânc şi să viseze.

Era pe coridorul cel lung, cu tavanul înalt de piatră şi cu pereţii lucind de umezeală şi brăzdaţi de umbre ciudate. Habar n-avea de unde venea lumina.

— Nu! zise, apoi, mai tare: Nu! E un vis! Trebuie să mă trezesc! Trebuie să mă trezesc!

Coridorul nu se schimbă.

„Primejdie.” Era un gând de lup, slab şi îndepărtat.

— Mă voi trezi. Mă voi trezi!

Lovi cu pumnul în perete. Îl duru, dar nu se deşteptă. I se păru că una dintre umbrele de pe zid se ferise de lovitura lui. „Fugi, frate. Fugi!”

— Sarsar? zise Perrin întrebător.

Era încredinţat că îl ştia pe lupul ale cărui gânduri le auzea. Sarsar, care îi pizmuia pe vulturi.

— Sarsar a murit! „Fugi!”

Perrin o luă la fugă, ţinând o mână pe secure ca să nu i se lovească de picior. Nu ştia încotro alerga sau de ce, însă nu putea să nu ţină seama de îndemnul lui Sarsar. „Sarsar a murit, îşi spuse. A murit!” Dar nu se opri.

Alte coridoare se întretăiau ţinând cel pe care fugea el, uneori urcând, alteori coborând. Toate semănau cu cel pe care era el. Pereţi umezi de piatră, fără uşi, şi fâşii de întuneric.

Când ajunse la o astfel de răscruce, se opri brusc. Zări un bărbat care clipea des, îmbrăcat într-o haină cu o croială

curioasă şi într-o pereche de pantaloni, haina atârnându-i larg peste şolduri, tot aşa cum pantalonii îi atârnau largi peste carâmbii cizmelor. Şi haina, şi pantalonii erau de un galben aprins, iar cizmele puţin mai deschise, dar de aceeaşi culoare.

— Nu mai pot îndura, spuse bărbatul ca pentru sine. Avea un accent ciudat, vorbea repede şi tăios. Nu numai că visez ţărani, dar visez şi ţărani străini, dacă e să judec după straie. Piei din visele mele!

— Cine eşti? îl întrebă Perrin.

Bărbatul ridică din sprâncene, ca şi cum s-ar fi simţit jignit. Fâşiile de întuneric din jurul lor se mişcară. Una dintre ele se desprinse de tavan şi pluti în jos, atingând creştetul bărbatului. Păru să i se încurce în păr. Bărbatul făcu ochii mari şi totul se petrecu parcă dintr-odată. Umbra ţâşni înapoi spre tavan, trăgând după sine ceva deschis la culoare. Perrin simţi pe faţă nişte picături. Un ţipăt sfredelitor sfâşie văzduhul.

Încremenit, Perrin se zgâi la silueta însângerată îmbrăcată în hainele bărbatului, urlând şi zvârcolindu-se pe podea. fără voia lui, ridică privirea spre făptura aceea palidă, ca un sac gol, care era agăţata de tavan. O bucată din ea fusese deja înghiţită de umbra neagră, dar nu îi veni deloc greu să recunoască pielea de om.

Umbrele din jurul lui dansau zbuciumate, iar Perrin o rupse iar la fugă, urmărit de ţipetele din ce în ce mai slabe. Umbrele se mişcau şi ele odată cu el.

— Schimbă-te, arde-te-ar! strigă el. Ştiu că e doar un vis! Schimbă-te!

Tapiserii colorate acopereau pereţii între policandrele înalte, aurii, cu zeci de lumânări, care aruncau cercuri de lumină pe podeaua albă şi tavanul pictat cu nori pufoşi şi frumoase păsări în zbor. Doar flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor se mişcau, întinzându-se de-a lungul coridorului, cât vedea cu ochii, sau răsfrângându-se pe bolţile ascuţite de piatră albă care se găseau din loc în loc. „Primejdie.”

Mesajul se auzea şi mai slab decât înainte. Şi încă şi mai stăruitor, dacă aşa ceva era cu putinţă. Cu securea în mână, Perrin porni cu băgare de seamă pe coridor, murmurând:

— Trezeşte-te. Trezeşte-te, Perrin. Dacă ştii că e vis, trezeşte-te. Trezeşte-te, arde-te-ar!

Coridorul nu se schimbă câtuşi de puţin. Parcă era aievea.

Se trezi faţă în faţă cu prima boltă ascuţită, albă. Ducea într-o încăpere uriaşă, fără ferestre, dar atât de bogat împodobită de parcă s-ar fi aflat într-un palat. Mobila era toată sculptată şi aurită şi incrustată cu fildeş. În mijlocul camerei, la o masă, stătea o femeie, citind încruntată un manuscris ferfeniţit. O femeie frumoasă, cu părul negru, cu ochii negri, înveşmântată în alb şi argintiu. Tocmai îşi dădea seama cine era când femeia îşi înălţă capul şi se uită ţintă la el. Făcu ochii mari de uimire şi de furie.

— Tu! Ce cauţi tu aici? Cum de ai...? Ai să distrugi totul! dintr-odată spaţiul păru să se turtească, de parcă ar fi privit un tablou ce zugrăvea o cameră. Imaginea păru să se întoarcă într-o parte, preschimbându-se într-o linie verticală, deschisă la culoare, în mijlocul întunericului. Linia sclipi alb şi apoi dispăru, lăsând în urmă doar bezna neagră.

Chiar în faţa lui, podeaua se termina. Cum stătea aşa şi se uita, marginile albe se topiră în negreala din jur precum nisipul înghiţit de apă. Făcu iute un pas înapoi.

„Fugi."

Perrin se răsuci şi dădu cu ochii de Sarsar, un lup mare şi cenuşiu, plin de cicatrice.

— Ai murit. Te-am văzut murind. *Te-am simţit* murind! Un alt gând pătrunse în mintea lui Perrin.

„Fugi! Nu trebuie să fii aici. Primejdie. Mare primejdie. Mai rău decât toţi Nezămisliţii laolaltă. Trebuie să pleci. Pleacă! Acum!"

— Cum? strigă Perrin. Vreau să plec, dar cum?

„Pleacă!" Dezvelindu-şi dinţii, Sarsar i se repezi la beregată.

Cu un ţipăt gâtuit, Perrin se ridică în capul oaselor în pat, ducându-şi mâna la gât ca şi când ar fi vrut să oprească sângele. Pielea era neatinsă. Răsuflă uşurat, dar în clipa următoare dădu de ceva umed.

Coborî în grabă din pat, se împletici până la poliţă, luă carafa şi umplu ligheanul, împroşcând cu apă peste tot. Apa se înroşi când se spălă pe faţă. Se înroşi de la sângele bărbatului cu haine ciudate.

Avea pete întunecate şi pe surtuc, şi pe pantaloni. Şi-i dădu jos şi îl aruncă într-un colţ. Avea de gând să-i lase acolo, ca să-i ardă Simon.

O pală de vânt intră pe fereastra deschisă. Tremurând, doar în cămaşă şi izmene, Perrin se aşeză pe podea şi se rezemă de pat. „Aşa ar trebui să nu dorm adânc.” Mintea îi era cotropită de griji şi de teamă. Şi de hotărâre. „Nu mă voi lăsa ademenit!”

Încă mai tremura când adormi în cele din urmă. Era un somn uşor; îşi dădea seama că era în cameră şi că îi era frig. Dar, de data aceasta, visele nu mai fură atât de înspăimântătoare.

Rand se ghemui sub copaci la căderea nopţii, uitându-se la câinele negru care se apropia de ascunzătoarea lui. Îl durea într-o parte, din pricina rănii pe care Moiraine nu putea să o tămăduiască, dar nu luă în seamă durerea. De-abia desluşea la lumina lunii câinele care îi ajungea până la brâu, cu gâtul gros şi capul mare, şi colţii care luceau în noapte ca argintul. Câinele adulmeca aerul şi se îndreptă spre el. „Mai aproape, îşi zise. Vino mai aproape. Acum stăpânul tău nu se împotriveşte. Mai aproape. Aşa.” Câinele era acum la zece paşi de el. Deodată, cu un mârâit puternic, făcu un salt înainte. Drept spre Rand.

Puterea îl potopi. Ceva sări din braţele lui întinse; nu ştia ce. Un drug de lumină, tare ca oţelul. Foc lichid. Preţ de o clipă, câinele parcă deveni transparent, şi apoi dispăru cu totul.

Lumina albă se stinse. Rand se rezemă de cel mai apropiat copac, simţind pe obraz scoarţa aspră. Era uşurat şi îi venea să râdă. „A mers. Lumină, de data asta a mers.” Nu se întâmplase întotdeauna aşa. Mai veniseră şi alţi câini în noaptea aceea.

Puterea fremăta în el, iar stomacul i se strânse de la scârnăvia saidinului. Îi venea să verse. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare, deşi noaptea era rece, şi simţea în gură gustul acela îngreţoşător. Îi venea să se întindă şi să moară. Tare şi-ar fi dorit ca Nynaeve să fie acolo şi să-i dea nişte leacuri de-ale ei, sau ca Moiraine să-l tămăduiască, sau... Ceva, orice, numai să nu mai simtă ce simţea.

Însă saidinul îl potopea şi cu viaţă, cu viaţă şi cu vioiciune, în pofida scârbei pe care o simţea. Viaţa fără saidin nu era decât o copie palidă. Orice altceva era doar o imitaţie fără valoare.

„Dar aşa mă pot găsi. Îmi pot lua urma, mă pot găsi. Trebuie să ajung în Tear. O să aflu acolo. Dacă sunt Dragonul, o să se isprăvească totul. Şi dacă nu sunt... Dacă totul e o minciună, tot se va isprăvi. Se va isprăvi.”

Foarte încet, rupse legătura cu saidinul, fără nici o tragere de inimă, de parcă şi-ar fi dat ultima suflare. Noaptea era acum lipsită de strălucire. Umbrele se risipiră.

În depărtare, la apus, urlă un câine, un ţipăt înfricoşător în noaptea tăcută.

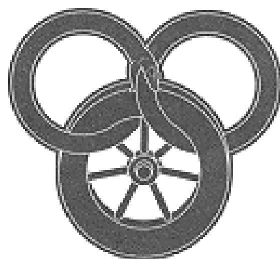
Rand îşi înălţă capul. Privi într-acolo, de parcă, dacă s-ar fi căznit, ar fi izbutit să desluşească animalul.

Un al doilea câine îi răspunse celui dintâi, apoi altul, şi încă unul, toţi la apus faţă de locul unde se găsea el.

— Veniţi după mine, mârâi Rand. Veniţi după mine. Nu sunt aşa de uşor de prins. Nu mai sunt pradă uşoară!

Plecă de lângă copac, traversă un pârâu rece ca gheaţa, apoi porni hotărât spre răsărit. Cizmele îi erau pline de apă şi îl durea într-o parte, dar nu luă seama la toate acestea. Noaptea era din nou tăcută, însă nici de asta nu-i păsa. „Veniţi după mine. Nu sunt pradă uşoară!”

CAPITOLUL 10

Taine

Îndepărtându-şi o clipă atenţia de la tovarăşii săi de călătorie, Egwene al'Vere se ridică în şa, nădăjduind să zărească, în depărtare, zidurile din Tar Valon; nu se vedea, însă, nimic altceva, decât o pată albă, care sclipea tulbure în razele soarelui de dimineaţă. Totuşi, nu avea cum să fie altceva decât oraşul de pe insulă. Cu o zi înainte, după-amiaza târziu, le apăruse în faţa ochilor muntele singuratic, cu creste sfărâmate, numit Piscul Dragonului, înălţându-se din mijlocul câmpiei nesfârşite – aşadar, de cealaltă parte a râului Erinin se afla Tar Valon. Muntele acela era un semn uşor de recunoscut – ca un colţ zimţat care se ridica dintre şesurile împrejmuitoare – şi se vedea cu uşurinţă, de la mare distanţă. Astfel, toţi călătorii, chiar şi cei care se îndreptau spre Tar Valon, îl puteau ocoli fără vreo greutate.

Piscul Dragonului era locul în care murise Lews Therin, Ucigaşul-de-Neam; aşa se spunea. Şi mai erau şi alte poveşti despre munte: profeţii, poveţe – tot felul de pricini pentru a-l ocoli.

Dar ea, una, avea şi pricini pentru a nu rămâne departe – mai multe, chiar. Învăţătura de care avea nevoie, fără de care nu putea, era de găsit numai în Tar Valon. „Nimeni n-o să-mi mai pună vreodată zgarda de gât!” încercă să-şi alunge gândul, dar

acesta se întoarse, sub un alt chip. „N-am să-mi mai pierd niciodată libertatea!” în Tar Valon avea s-o reîntâlnească pe Anaiya, care avea să reînceapă să-i cerceteze visele; trebuia, cu toate că nu apăruse nici un fel de dovadă care să-i întărească bănuiala cum că Egwene ar fi fost o Vestitoare-n vise. Visele o chinuiseră încă de când părăsise Şesul Almoth. Pe lângă cele despre Seanchani, care o făceau să se trezească asudată toată, îl visase din ce în ce mai des pe Rand. Rand fugind – fugind către ceva, dar şi de ceva care-l urmărea.

Privi din nou către Tar Valon, cu şi mai multă nerăbdare. Anaiya era acolo. „Poate că şi Galad la fel.” Fără să vrea, roşi, apoi îşi alungă toate gândurile legate de el. „Gândeşte-te la vreme, sau la orice altceva. Pe Lumină, ce cald mi s-a făcut.”

Nu trecuse mult din an; iarna de-abia se sfârşise, Piscul Dragonului era încă încununat cu alb, însă jos zăpezile se topiseră. Ici şi colo, prin covorul de frunze moarte rămase de anul trecut, se vedeau tulpini firave, de-abia răsărite. Din loc în loc, acolo unde dealurile mai joase erau acoperite de copaci, se zăreau pete roşii, proaspete. Egwene îşi petrecuse iarna pe drumuri – din când în când rămăseseră prin sate sau tabere, nemaiputând să meargă mai departe din cauza furtunilor, iar alteori, într-o zi întreagă în şa, cu caii care se chinuiau să învingă troienele care le ajungeau până la piept, străbătuseră mai puţin decât ar fi putut face pe jos, într-o dimineaţă cu vreme frumoasă. Era plăcut, acum, să vadă semnele primăverii. Aranjându-şi mantia groasă, de lână, ca să n-o stânjenească, Egwene se lăsă la loc în şaua înaltă şi-şi netezi fustele, nerăbdătoare, privindu-le cu scârbă. Le cususe cu mâna ei, pentru a fi potrivite la călărie – dar rochia pe care o avea acum fusese purtată mult prea multă vreme; mai avea una, încă şi mai ponosită, şi amândouă erau cenuşii şi mohorâte, aidoma cu ce purtau Cele-n lesă. Cu mai multe săptămâni în urmă, când porniseră către Tar Valon, nu prea avusese de ales – ori cenuşiu, ori nimic.

— N-am să mai port culoarea asta în viaţa mea, Bela, îţi jur, îi spuse iepei sale flocoase, mângâind-o pe gât. „Nu că aş avea prea mult de ales, odată ce ajungem înapoi în Turnul Alb”, se gândi. În Turn, toate novicele purtau alb.

— Iar vorbeşti singură? o întrebă Nynaeve, apropiindu-se pe murgul ei.

Cele două femei erau de-o seamă la înălţime, şi îmbrăcate la fel, dar, din pricina cailor, fosta Meştereasă din Emond's Field părea cu un cap mai mare. Era încruntată şi-şi smucea cosiţa groasă şi închisă la culoare care-i atârna pe umăr, aşa cum făcea de obicei atunci când era îngrijorată sau tulburată, sau plănuia ceva cu şi mai multă încăpăţânare decât îi stătea în fire. Purta pe deget un inel cu Marele Şarpe – semnul Aleselor: nu era încă Aes Sedai, dar făcuse cel puţin un pas pe acea cale, pe care Egwene mai avea mult până să-l ajungă.

— Mai bine fii cu ochii în patru.

Egwene strânse din dinţi, abţinându-se să-i răspundă că era numai cu ochii după Tar Valon. „Ce-o fi crezut? Că m-am ridicat în şa pentru că nu şedeam bine?” Mult prea adesea, Nynaeve părea să uite că nu mai era Meştereasă în Emond's Field şi că nici Egwene nu mai era o copilă. „Numai că ea poartă inelul, eu nu – încă! – ceea ce, în mintea ei, înseamnă că nu s-a schimbat nimic!”

— Nu cumva te gândeai la Lan şi la ce-o fi având de suferit din partea lui Moiraine? întrebă, cu o blândeţe prefăcută; Nynaeve îşi smuci puternic cosiţa, iar Egwene simţi un fior de mulţumire – care se stinse, însă, foarte iute. Nu-i stătea în fire să fie răutăcioasă, mai ales când ştia că sentimentele lui Nynaeve pentru Străjer erau ca un ghem de aţă de-abia scăpat din ghearele unui pisoi. Dar Lan nu era pisoi – şi Nynaeve trebuia neapărat să facă ceva cu el. Şi asta înainte ca firea lui nobilă, încăpăţânată şi nătângă, s-o înfurie într-atât încât să-i dea cu ceva în cap.

Cu toţii, erau şase – îmbrăcaţi simplu, ca să nu bată la ochi în satele şi orăşelele prin care treceau, dar alcătuind, pesemne, cel mai straniu alai care trecuse în ultima vreme prin Câmpiile Caralain. Patru femei şi doi bărbaţi, dintre care unul întins pe o targă, atârnată de şeile a doi cai – aceştia din urmă ducând în spate şi nişte bocceluţe pline cu provizii, pentru zilele în care călătoreau între două sate.

„Doar şase, se gândi Egwene, dar câte taine?” Sufletul fiecăruia era împovărat, şi nu doar de una. Aveau cu ei taine care, poate, nu aveau să iasă la iveală nici măcar în Turnul Alb. „Acasă, viaţa era mai simplă.”

— Nynaeve, ce crezi? Oare Rand o fi bine? Dar Perrin? întrebă ea grabnic; nu-şi mai îngăduia să creadă că, într-o bună zi, avea

să se mărite cu Rand; de-acum ştia că nu putea fi altceva decât o iluzie. Nu-i venea bine – nu se împăcase cu gândul – dar o ştia.

— Iar te-au tulburat visele? o întrebă Nynaeve, părând îngrijorată – numai că Egwene nu avea nevoie de milă (cel puţin nu în această clipă) aşa că-i răspunse pe un ton cât mai firesc cu putinţă:

— După toate zvonurile pe care le-am auzit, nu-mi dau seama ce se mai întâmplă, de fapt. Eu ştiu adevărul – dar restul lumii înţelege totul pe dos şi spune numai prostii.

— Nimic n-a mai fost cum trebuia, de când Moiraine a dat buzna în vieţile noastre, rosti aspru Nynaeve. Perrin şi Rand...

Şovăi, încruntată, iar Egwene se gândi că, pesemne, cealaltă credea că tot ce i se întâmplase lui Rand era numai din vina lui Moiraine.

— Perrin şi Rand trebuie să-şi poarte singuri de grijă, deocamdată. Mi-e teamă că şi noi avem necazurile noastre. Ceva nu-i în regulă. O... simt.

— Ce să fie, oare? Ştii? întrebă Egwene.

— Parcă vine o furtună, îngână Nynaeve, cercetând din priviri cerul dimineţii, limpede şi albastru, pe care se vedeau numai câţiva nori, apoi clătinând iarăşi din cap. Chiar aşa, o furtună.

Nynaeve avusese de multă vreme puterea de a prezice vremea, de a „asculta vântul”, aşa cum se spunea – lumea se aştepta ca toate Meşteresele să fie în stare s-o facă, deşi, de fapt, multe nu puteau. De la plecarea din Emond's Field, însă, Nynaeve devenise încă şi mai înzestrată – sau poate că darul i se preschimbase, cumva, căci furtunile pe care le simţea nu mai aveau de-a face cu vântoasele, ci cu oamenii. Cufundată în gânduri, Egwene îşi muşcă buza. Nu-şi mai îngăduiau să se oprească din drum, sau să încetinească, acum că ajunseseră atât de aproape de Tar Valon. Nici din pricina lui Mat şi nici din alte pricini, despre care mintea îi spunea că erau încă şi mai importante decât viaţa unui băiat de la ţară, prieten din copilărie, cu toate că în inima ei lucrurile nu stăteau aşa. Se uită la ceilalţi, întrebându-se dacă vreunul dintre ei observase ceva ciudat.

Verin Sedai, o femeie micuţă, rotofeie, îmbrăcată toată în veşminte brune, era cufundată în gânduri – sau cel puţin aşa părea – cu gluga trasă peste ochi, încât aproape că nu i se vedea chipul. Călărea în fruntea alaiului, dar îşi lăsase calul la

pas. Făcea parte din Ajah Brună – dintre acele surori care, adesea, erau mai preocupate de învăţăturile pe care le scoteau la lumină decât de ceea ce se-ntâmpla în jurul lor. Cu toate acestea, Egwene nu era chiar sigură că Verin era atât de desprinsă de lume – mai ales că, alăturându-se lor, era în necazuri până peste cap.

În spatele tărgii pe care zăcea, fără cunoştinţă, Mat, călărea Elayne – novice şi ea, de-aceeaşi vârstă cu Egwene, dar cu părul blond şi ochii albaştri. Era înveşmântată tot în cenuşiu. Îl privea pe Mat şi se vedea că era la fel de îngrijorată ca toate celelalte. Trecuseră, de-acum, trei zile de când băiatul nu se mai trezise. Bărbatul zvelt, cu părul lung, care călărea de cealaltă parte a tărgii părea să încerce să privească în toate părţile, fără să fie băgat în seamă. Era atât de absorbit încât ridurile de pe chip i se adânciseră.

— Hurin, spuse Egwene, iar Nynaeve încuviinţă; amândouă încetiniră pasul, lăsând caii de povară să le ajungă din urmă. Verin îşi văzu netulburată de drum.

— Simţi ceva, Hurin? întrebă Nynaeve; Elayne tresări brusc şi îşi luă şi ea ochii de la Mat.

Văzându-le pe toate trei cu privirile aţintite asupra sa, bărbatul cel zvelt se foi în şa şi-şi frecă nasul lung.

— Necazuri, răspunse scurt şi posomorât. Cred că s-ar putea să fie... necazuri.

Hurin îl slujea pe regele din Shienar, luând urma ucigaşilor fugari. Nu avea nici un moţ în creştet, precum războinicii din regat, dar sabia scurtă şi pumnalul cu lama zimţată, rupe-săbii, pe care le purta la brâu, erau tocite de folosinţa îndelungată. Avea o înzestrare deosebită – dobândită, pesemne, după anii de trudă: putea să-i adulmece pe cei care săvârşiseră nelegiuiri, mai ales dacă era vorba de fapte sângeroase. De două ori, în cursul călătoriei, le sfătuise să plece dintr-un sat, deşi nu trecuse nici un ceas de când se aflau acolo. Prima dată se împotriviseră, spunând că erau stoarse de puteri – numai că, înainte de revărsatul zorilor, hangiul şi alţi doi bărbaţi din sat încercaseră să-i ucidă pe toţi în somn. Era nişte tâlhari obişnuiţi, nu Iscoade de-ale Celui Întunecat – nişte oameni care pofteau la caii lor şi la ceea ce-aveau în boccele şi-n desagii de la şa. Dar ceilalţi oameni din sat cunoşteau adevărul şi, din câte se părea, considerau că orice străin e o pradă cinstită. Se văzuseră siliţi să

fugă din faţa unei mulţimi înarmate cu bâte şi furci. Când se întâmplase a doua oară, Verin le poruncise să plece mai departe de îndată ce Hurin terminase ce avea de spus.

Dar amuşinarul era întotdeauna reţinut când vorbea cu tovarăşii de călătorie – în afară de Mat care, însă, nu mai scosese nici o vorbă de mai multă vreme. Cei doi bărbaţi schimbaseră între ei glume şi jucaseră zaruri, atunci când femeile nu erau prin preajmă. Egwene se gândea că, pesemne, Hurin se simţea neliniştit fiind, la urma urmei, singur cu o Aes Sedai şi cu trei ucenice. Pentru unii oameni, orice luptă era mai uşor de înfruntat decât tovărăşia femeilor Aes Sedai.

— Ce fel de necazuri? întrebă Elayne – cu toate că nu ridicase vocea, era limpede că se aştepta să i se răspundă pe dată şi în amănunt; într-adevăr, Hurin vorbi fără întârziere.

— Am adulmecat..., începu el, apoi se întrerupse şi clipi parcă uimit, plimbându-şi privirile de la o femeie la alta. Simt ceva, asta-i tot, sfârşi. Am o... bănuială. Am văzut nişte urme şi ieri şi azi. Cai, cai mulţi. Vreo douăzeci sau treizeci, îndreptându-se în direcţia asta, şi încă pe atâţia încolo. M-a pus pe gânduri. Asta-i tot. Simt ceva, şi gata. Dar zic că avem necazuri.

Urme? Egwene nu observase nimic.

— Nu văd ce ne-ar îngrijora, grăi pe dată Nynaeve, care se fălea că era la fel de pricepută în cititul urmelor ca orice bărbat. Sunt vechi de mai multe zile. De ce-ai crede că vom avea necazuri din pricina lor?

— Asta cred, pur şi simplu, răspunse încet Hurin, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, apoi lăsă ochii în jos, frecându-şi nasul şi trăgând adânc aer în piept. De mult n-am mai văzut nici un sat, murmură. Cine ştie ce veşti din Faime au ajuns pe aici înaintea noastră? S-ar putea să ne trezim că nu suntem aşa de bine-veniţi precum credem. S-ar prea putea ca oamenii ăştia să fie nişte tâlhari sau ucigaşi. Ar trebui să fim cu ochii în patru, eu aşa zic. Dacă Mat ar fi pe picioarele lui, aş merge să cercetez – aşa, însă, poate că n-ar trebui să vă las singure.

— Crezi că nu ne putem descurca şi singure? întrebă Nynaeve, ridicând dintr-o sprânceană.

— Puterea Supremă n-o să vă fie de nici un folos dacă se găseşte cineva să vă ucidă înainte s-o puteţi folosi, răspunse Hurin, cu ochii aţintiţi la oblâncul înalt al şeii. Cu plecăciune, dar

acuma cred că... am să merg să călăresc o vreme alături de Verin Sedai.

Şi cu asta, înfigându-şi călcâiele în coastele calului, o porni la galop înainte ca vreuna dintre cele trei să apuce să deschidă gura.

— Ei, poftim, spuse Elayne, văzându-l cum se apropia de sora cea Brună; Verin nu păru să-i acorde mai multă atenţie decât împrejurimilor, ceea ce s-ar fi zis că îl mulţumea. De când am plecat de la Capul Toman, s-a ţinut cât mai departe de Verin. De câte ori se uita la ea, ai zice că-i e teamă de ce-ar putea rosti.

— Chiar dacă le respectă pe Aes Sedai nu înseamnă că nu-i e şi frică de ele, zise Nynaeve, apoi adăugă, parcă fără voia ei: De noi.

— Dacă zice că am putea da de necazuri, ar trebui să-l trimitem în cercetare, rosti Egwene, trăgând adânc aer în piept şi aruncându-le celorlalte o privire cât mai netulburată cu putinţă. Dacă apare vreun necaz, ne putem apăra mai bine decât ar putea-o face el, şi cu o sută de soldaţi pe deasupra.

— Dar Hurin nu ştie asta, rosti sec Nynaeve, iar eu nu am de gând să-i spun. Nici lui, nici altcuiva.

— Îmi şi imaginez ce va spune Verin, zise şi Elayne, părând îngrijorată. Tare aş vrea să aflu cât de multe ştie. Egwene, dacă află Suprema, cred că nici măcar mama nu m-ar putea ajuta. De voi nici nu mai zic. Poate că nici măcar n-ar încerca s-o facă.

Elayne era fiica Reginei din Andor.

— Ea nu a apucat să înveţe decât foarte puţine lucruri despre Putere, înainte să plece din Turnul Alb, cu toate că i-a plăcut să lase impresia că a ajuns să fie soră deplină.

— Nu putem să ne punem nădejdea în Morgase, care e în Caemlyn, în timp ce noi vom fi în Tar Valon, spuse Nynaeve. Nu, s-ar prea putea să avem îndeajuns de multe necazuri pentru că am plecat aşa, în ciuda a ceea ce-am adus cu noi. Cel mai bine ar fi să rămânem în umbră, să ne purtăm cu umilinţă şi să nu facem nimic care să ne aducă mai multă atenţie decât până acum.

Cândva, Egwene ar fi râs la gândul că Nynaeve s-ar putea preface umilă. Până şi Elayne se descurca mai bine la asta. Acum, însă, nu se simţea deloc veselă.

— Şi dacă Hurin are dreptate? Dacă vom fi atacaţi? Nu ne poate apăra de douăzeci sau treizeci de oameni şi, dacă ne

lăsăm pe seama lui Verin, putem să şi murim. Şi tu ai spus că simţi o furtună apropiindu-se, Nynaeve.

— Chiar aşa? întrebă şi Elayne, clătinând din cap şi fluturându-şi buclele roşu-aurii. Dar lui Verin n-o să-i placă să ne vadă... mă rog, că-i place sau nu, s-ar putea să nu avem de ales, sfârşi ea, după o clipă de şovăială.

— Dacă vom ajunge la ananghie, grăi cu asprime Nynaeve, eu am să fac ceea ce trebuie făcut, iar voi două o s-o luaţi la fugă. Chiar dacă toată lumea din Turnul Alb vorbeşte despre cât sunteţi de înzestrate, să nu credeţi că n-o să vă treziţi ferecate, dacă Suprema Înscăunată sau Divanul hotărăsc că aşa trebuie.

— Dar dacă-i pe aşa, spuse Elayne cu glasul slab şi înghiţind în sec, la fel ai să păţeşti şi tu. Ar trebui să ne înţelegem cu toatele – ori fugim, ori ne împotrivim. Hurin a mai avut dreptate şi înainte. E cu putinţă ca, dacă nu facem nimic, să nu mai ajungem în veci în Turnul Alb, la necazurile care ne-aşteaptă acolo.

Egwene se înfioră. Ferecate. Ţinute departe de *saidar,* jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor. Puţine Aes Sedai avuseseră parte de această pedeapsă, dar existau fapte pentru care Turnul o cerea. Novicele erau silite să înveţe pe dinafară numele tuturor femeilor care trecuseră prin asta şi învinuirile care le fuseseră aduse.

De la o vreme, începuse să simtă fără încetare prezenţa Izvorului undeva, foarte aproape, ca soarele de amiază revărsându-i-se peste umăr. Chiar dacă, de multe ori, atunci când încerca să atingă *saidar,* nu se alegea cu nimic, pofta nu o părăsea. Cu cât îl atingea mai des, cu atât îşi dorea încă şi mai mult – voia să-l atingă mereu, în ciuda a ceea ce-i spusese Sheriam, Mai-Marea peste novice, despre cât era de primejdios să se îndrăgostească prea tare de fiorul Puterii Supreme. La gândul că ar fi putut fi îndepărtată de aceasta, simţind *saidar* însă fără să-l mai atingă vreodată...

Nici ea, nici celelalte nu mai păreau să aibă chef de vorbă.

Pentru a nu fi văzută tremurând, se aplecă în şa către targa care se legăna uşor. Cuverturile lui Mat erau răvăşite, lăsând la vedere pumnalul curbat, cu teaca sa de aur, pe care-l ţinea încleştat într-o mână. În plăsele, arma avea incrustat un rubin cât un ou de porumbel. Având grijă să nu atingă pumnalul, Egwene îi trase cuverturile la loc peste braţ. Era numai cu câţiva

ani mai mare ca ea, dar arăta mai bătrân din pricina obrajilor supţi şi a pielii uscate. Respira întretăiat, iar pieptul de-abia i se mişca. La picioare avea un sac burduşit, pe care Egwene se grăbi să-l acopere, la rândul său. „Trebuie să-l ducem pe Mat în Turn, se gândi ea. Şi sacul.”

Nynaeve se aplecă şi ea şi-i pipăi fruntea lui Mat.

— Febra i-a crescut, rosti, îngrijorată. Măcar dac-aş avea ceva rădăcină de fii-pe-pace sau vreo frunză de fierbinţică.

— Poate ar fi bine ca Verin să încerce iarăşi să-l tămăduiască, zise Elayne.

Nynaeve scutură din cap, îi netezi părul lui Mat şi oftă, apoi se îndreptă în şa.

— Din câte mi-a spus, de-acum nu poate face mai mult decât să-l ţină în viaţă. Şi o cred. Am încercat şi eu să-l tămăduiesc, astă-noapte, şi n-am izbutit nimic.

— Sheriam Sedai spune că nu avem voie să încercăm să tămăduim până ce nu am fost călăuzite pas cu pas de o sută de ori, şopti Elayne cu răsuflarea tăiata.

— Puteai să-l omori, zise şi Egwene, cu asprime.

— Am făcut asta încă dinainte să-mi treacă prin cap să merg în Tar Valon, pufni tare Nynaeve, chiar dacă nu ştiam ce fac. Dar pare-se că am nevoie de leacuri ca să izbutesc. Măcar de-aş fi avut nişte fierbinţică. Nu cred că mai are mult de trăit. Câteva ceasuri, probabil.

Auzind-o, Egwene se gândi că părea la fel de tristă din pricina stării lui Mat dar şi pentru că ştia ce urma să se întâmple, şi pentru că o aflase aşa cum o aflase. Se întrebă, din nou, ce-o făcuse până la urmă pe Nynaeve să vină în Tar Valon. Ea învăţase deja să conducă Puterea, fără să-şi dea seama, chiar dacă nu-şi putea stăpâni de fiecare dată înzestrarea, şi învinsese primejdiile care ucideau trei femei din patru care se instruiau fără călăuzirea unor Aes Sedai. Spunea că voia să înveţe mai multe, dar se arăta adesea mai îndărătnică decât un copil silit să înghită rădăcina de limba-oii.

— O să ajungem curând în Turn, spuse Egwene. Acolo o să fie cine să-l tămăduiască. Suprema o să aibă grijă de el. De el şi de toate celelalte lucruri.

Avu mare grijă să nu-şi întoarcă privirile către sacul de la picioarele lui Mat, acoperit de cuvertură. Nici celelalte două nu

se uitau într-acolo. Erau anumite taine de care s-ar fi simţit foarte uşurate să scape.

— Călăreţi, exclamă dintr-odată Nynaeve, dar Egwene îi şi zărise; mai mulţi bărbaţi, cam două duzini, apăruseră în vârful unei movile joase din faţa lor, îndreptându-se către ele la galop, cu mantiile albe fluturându-le pe umeri.

— Copiii Luminii, rosti Elayne, ca un blestem. Pesemne că asta ţi-e furtuna... şi necazurile de care vorbea Hurin.

Verin se oprise şi ea, cu o mână pe braţul lui Hurin, împiedicându-l să-şi scoată sabia din teacă. Egwene smuci hăţurile unuia din caii de povară, făcându-l să se oprească, drept în spatele femeii Aes Sedai.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, copii, spuse aceasta, netulburată, dându-şi gluga pe spate şi lăsându-şi la vedere părul încărunţit; Egwene nu ştia precis cât era cealaltă de bătrână – pesemne că putea să-i fie cel puţin bunică – dar cele câteva fire cărunte erau singurul semn. Orice-aţi face, nu vă pierdeţi cumpătul.

Chipul lui Verin era la fel de liniştit ca şi glasul său, dar lui Egwene i se păru că o vede măsurând din priviri distanţa până în Tar Valon. De-acum se vedeau chiar şi turnurile, precum şi un pod care se arcuia peste râu, ajungând pe insulă, îndeajuns de înalt pentru ca o corabie de negoţ, dintre cele care împânzeau undele, să poată trece pe dedesubt. „De văzut, se vede, se gândi Egwene, e aproape, dar încă mult prea departe ca să ne fie de vreun folos.” O clipă avu impresia că Mantiile Albe se pregăteau să le atace, dar apoi cel din frunte ridică braţul şi cu toţii se opriră brusc, numai la vreo patruzeci de paşi, împroşcând în jur cu praf şi noroi.

Nynaeve mormăi ceva cu glas scăzut, iar Elayne se îndreptă, trufaşă, în şa, de parcă se pregătea să-i pună la respect pe călăreţi. Hurin rămăsese cu pumnul încleştat pe mânerul sabiei – părea pregătit să se arunce între femei şi Mantiile Albe, orice i-ar fi spus Verin. Cât despre aceasta, ea nu făcu altceva decât să-şi fluture braţul în faţă, ca să risipească norul de praf. Călăreţii înveşmântaţi în alb se desfăcură într-un semicerc, tăindu-le calea prin toate părţile.

Purtau platoşe şi coifuri conice care străluceau, de îngrijite ce erau – până şi cămăşile de zale le scânteiau la fel de puternic. Fiecare dintre ei avea brodat pe piept soarele auriu, încununat

de raze. Unii îşi potriviră săgeţile în arcuri – nu le ridicară, dar rămaseră cu ele pregătite. Conducătorul era tânăr, dar cele două noduri aurii de sub soarele de pe piept îl arătau drept ofiţer de rang înalt.

— Două vrăjitoare din Tar Valon dacă nu mă înşel, da? rosti el, cu un zâmbet îngheţat care-i schimonosea chipul ascuţit şi cu o lucire trufaşă în ochi, de parcă ştia ceva ce alţii erau prea proşti ca să observe. Şi-ncă două puştoaice şi cu doi dulăi de pază, unul bolnav şi-altul bătrân.

Hurin se zbârli, dar braţul lui Verin îl împiedică să izbucnească.

— De unde veniţi? întrebă Mantia Albă.

— Dinspre apus, răspunse liniştita Verin. Daţi-vă la o parte din drum şi lăsaţi-ne să trecem. Copiii Luminii n-au nici o putere aici.

— Copiii au putere peste tot, oriunde este Lumina, vrăjitoareo – iar acolo unde nu pătrunde, o aducem noi. Răspunde-mi! Sau poate vrei să te duc în tabără şi să te dau pe mâna Inchizitorilor?

Mat trebuia să ajungă fără întârziere în Turnul Alb. Şi mai mult – Egwene se înfioră, dându-şi seama că ajunsese să gândească aşa – era şi mai important ca sacul pe care-l aveau cu ei să nu cadă în mâinile Mantiilor Albe.

— Ţi-am răspuns, zise Verin, fără să se piardă cu firea, şi încă mai politicos decât meriţi. Chiar crezi că ne poţi opri?

Unii dintre bărbaţi îşi ridicară arcurile, de parcă vorbele sale ar fi fost o ameninţare. Ea continuă, fără să ridice glasul:

— Poate că în unele ţinuturi ameninţările dumitale ar fi de ajuns, dar nu aici, la o azvârlitură de băţ de Tar Valon. Chiar crezi că, în acest loc, ţi se va îngădui să iei prizoniere nişte Aes Sedai?

Ofiţerul se foi neliniştit în şa, de parcă, dintr-odată, se îndoia de propria-i putere. Apoi trase cu ochiul la oamenii săi – fie pentru a-şi reaminti că erau acolo să-l sprijine, fie pentru că-şi dăduse seama că erau cu privirile aţintite asupra lui – şi-şi recăpătă calmul.

— Nu mi-e frică de voi, Iscoade şi vrăjitoare ticăloase. Răspunde-mi, sau ai să răspunzi Inchizitorilor, grăi el, deşi nu cu atâta asprime ca mai înainte.

Verin deschise gura, parcă pregătindu-se să dea glas unor nimicuri, dar înainte să apuce să rostească ceva, Elayne sări de la locul ei şi strigă poruncitoare:

— Sunt Elayne, Domniţa-Moştenitoare din Andor. Dacă nu vă daţi imediat la o parte, o să răspundeţi în faţa Reginei Morgase, Mantie Albă!

Verin şuieră printre dinţi, furioasă. Bărbatul păru descumpănit vreme de o clipă, apoi râse:

— Aşa crezi, da? S-ar putea să afli că Morgase nu mai e aşa de topită după vrăjitoare, fetiţo. Dacă te iau de lângă ele şi te readuc acasă, o să-mi mulţumească. Iar Seniorului Căpitan Eamon Valda i-ar plăcea foarte tare să discute cu dumneata, Domniţă-Moştenitoare din Andor.

Ridică braţul – fie pentru a-şi întări spusele, fie pentru a le face un semn oamenilor săi. Egwene nu-şi dădu seama prea bine, dar când văzu că unii dintre soldaţi strângeau hăţurile, se gândi: „Nu mai e vreme de aşteptat. N-am să mă mai las pusă în lanţuri!” Şi-şi deschise sufletul către Puterea Supremă. Nu era ceva prea greu şi, după ce tot încercase atâta vreme, se descurca mult mai bine decât în primele dăţi. Într-o clipă, îşi alungă din minte orice gând, în afară de imaginea unui boboc de trandafir, plutind prin hău. Ea era bobocul, ea se deschidea către lumină, către *saidar,* jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor. Puterea i se revărsă în piept, gata-gata s-o înece. Se simţea plină de lumină, cufundată în Lumină, una cu aceasta – o adevărată înălţare. Se luptă din toate puterile să nu fie trasă la fund şi-şi îndreptă atenţia către pământul de la picioarele calului bărbatului cu mantie albă. Un petic îngust – nu voia să omoare pe nimeni. „Dar nici n-o să mă luaţi cu voi!”

Celălalt nu apucase încă să ridice braţul de tot. Cu un zgomot ca de tunet, pământul din faţa lui se înălţă într-un vârtej de noroi şi pietre, care-i trecea de creştetul capului. Nechezând aprig, calul său se ridică în două picioare, aruncându-l la pământ ca pe un sac. Până să apuce el să cadă, Egwene îşi îndreptă atenţia către ceilalţi. Pământul izbucni iarăşi, într-un alt loc. Bela sări la o parte, dar ea smuci frâiele şi-şi strânse genunchii, fără măcar să se gândească la ce făcea. Învăluită în pustiu, observă uimită un alt vârtej, care nu mai era al ei, apoi un al patrulea şi, în străfundurile minţii ei, îşi dădu seama că Nynaeve şi Elayne erau şi ele înconjurate de strălucirea care spunea că atinseseră

saidar, lăsându-se în seama lui. Numai o altă femeie care putea conduce ar fi zărit nimbul – însă urmările erau limpezi pentru toţi. Grupul Mantiilor Albe era înconjurat din toate părţile de vârtejuri care-i împroşcau cu noroi, îi înspăimântau cu mugetele lor şi făceau caii să alerge care-ncotro.

Hurin privea cu ochi mari împrejur, cu gura căscată şi din câte se părea, la fel de speriat ca şi Mantiile Albe, tot încercând să ţină în frâu caii de povară şi pe cel pe care îl călărea. Şi Verin făcuse ochii mari de uimire şi de mânie. Buzele i se mişcau iute, dar din pricina tunetelor nu se auzea nimic din ce spunea.

Şi, dintr-odată, Mantiile Albe o luară la fugă – unii dintre ei, înspăimântaţi, îşi scăpară şi arcurile din mâini – galopând hăituiţi parcă de însuşi Cel Întunecat. rămase numai tânărul ofiţer care de-abia se ridica de pe jos. Cu umerii lăsaţi, el rămase cu privirea pierdută spre Verin – atât de tulburat încât i se vedea numai albul ochilor. Mantia sa cea albă şi fină era plină de praf, la fel şi chipul, dar nu părea să bage de seamă.

— Atunci omoară-mă, vrăjitoareo, zise el cu glasul tremurat. Haide. Omoară-mă, cum l-aţi omorât şi pe tata.

Femeia Aes Sedai nu-i acordă nici o atenţie, căci se întorsese către tovarăşele sale. Soldaţii care fugeau se pierdură dincolo de movila de unde veniseră, ca şi cum şi ei şi-ar fi uitat comandantul – nici unul nu se uită în urmă. Calul ofiţerului se pierdu odată cu ei.

Străpunsă de privirea furioasă a lui Verin, Egwene dădu drumul la *saidar*, fără nici o tragere de inimă. Despărţirea era întotdeauna grea. Sclipirea care-o înconjura pe Nynaeve dispăru, încă şi mai încet. Ea rămăsese încruntată, fără să-şi ia ochii de la faţa colţuroasă a ofiţerului, ca şi cum l-ar fi crezut în stare de vreo înşelăciune. Elayne părea năucită de ce făcuse.

— O asemenea faptă..., începu Verin, apoi se opri să tragă adânc aer în piept, plimbându-şi privirea de la una la alta. O asemenea fapta este cea mai mare nelegiuire dintre toate. Cea mai mare nelegiuire! O Aes Sedai nu foloseşte Puterea ca arma, decât împotriva făpturilor Umbrei, sau, la mare ananghie, pentru a-şi apăra viaţa. Cele trei Legăminte...

— Era cât pe ce să ne omoare, o întrerupse mânioasă Nynaeve. Să ne omoare sau să ne ducă la tortură. Ăsta se pregătea să dea porunca.

— Dar... dar nu am folosit Puterea ca armă, Verin Sedai, spuse şi Elayne, cu capul sus, dar cu un tremur în glas. Nu am făcut rău nimănui şi nici măcar nu am încercat. Trebuie să fie o...

— Nu încercaţi să mă zăpăciţi din vorbe! se răsti Verin. Când o să ajungeţi Aes Sedai... dacă o să ajungeţi vreodată... o să fiţi silite să vă supuneţi celor Trei Legăminte, dar până şi novicele trebuie să se poarte, pe cât le este cu putinţă, ca şi cum le-ar fi rostit deja.

— Şi cu el ce facem? întrebă Nynaeve, arătând spre ofiţerul Mantiilor Albe care rămăsese pe loc, părând năucit; fosta Meşterească era încordată la culme şi s-ar fi zis că era la fel de furioasă ca şi femeia Aes Sedai. Voia să ne ia prinse. Mat o să moară dacă nu ajunge repede în Turn şi... şi...

Egwene îşi dădu seama ce voia să spună cealaltă, deşi nu îndrăznea să rostească vorbele. „Şi sacul trebuie să ajungă în mâinile Supremei şi ale nimănui altcuiva.” Verin îi aruncă bărbatului o privire ostenită.

— Nu încerca decât să bage spaima-n noi, copilă. Ştia foarte bine că nu ne poate face să mergem cu el cu de-a sila. Ar fi iscat nişte necazuri pe care nici măcar el nu şi le-ar fi dorit. Era cu neputinţă, acum că suntem atât de aproape de Tar Valon. Am fi putut trece de el dacă m-aţi fi lăsat să vorbesc, dacă mi-aţi fi dat răgaz şi aţi fi avut răbdare. A, fireşte că ar fi încercat să ne omoare, dacă ar fi putut-o face pe ascuns, dar nici o Mantie Albă cu o urmă de minte în cap nu va încerca să facă rău unei Aes Sedai, dacă aceasta ştie dincotro vine primejdia. Acum vedeţi ce-aţi făcut? Ce poveşti credeţi că vor răspândi oamenii aceştia, şi ce urmări vor avea?

Auzindu-i vorbele, ofiţerul se înroşi la faţă.

— Nu e nici o laşitate să te fereşti de puterile care-au frânt lumea! izbucni el. Asta vreţi voi, vrăjitoarelor! S-o mai frângeţi o dată! Sunteţi în slujba Celui Întunecat!

Verin scutură ostenită din cap, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor. Egwene şi-ar fi dorit să poată drege câte ceva din răul făcut, aşa că vorbi şi ea.

— Îmi pare foarte rău pentru toate astea, zise, bucuroasă că nu era silită să rostească numai vorbe adevărate, precum adevăratele Aes Sedai – ceea ce spusese nu era decât, cel mult, pe jumătate adevărat. N-ar fi trebuit să fac aşa ceva, şi îmi cer

iertare. Sunt sigură că Verin Sedai vă poate tămădui de orice vânătaie.

El se trase înapoi de parcă i s-ar fi propus să se lase jupuit de viu, iar Verin pufni tare.

— Am venit de departe, continuă Egwene, tocmai de la Capul Toman şi, dacă n-aş fi fost atât de obosită, n-aş fi...

— Taci, fato! strigă Verin, într-un glas cu ofiţerul care urlă:

— Capul Toman? Faime! Aţi fost în Faime.

Făcu un alt pas înapoi, împleticindu-se, şi-şi scoase sabia pe jumătate din teacă. Văzându-i chipul, Egwene se întrebă dacă avea de gând să le atace, sau doar să se apere. Hurin se apropie, cu o mână pe pumnalul rupe-săbii, dar bărbatul cel tras la faţă o ţinu înainte, zbierând şi scuipând din pricina mâniei.

— Acolo a murit tata! Byar mi-a spus-o! Voi, vrăjitoarelor, voi l-aţi omorât, în numele falsului vostru Dragon! Pentru asta am să vă ucid! Am să vă privesc cum ardeţi!

— Of, copile nesăbuite! oftă Verin. Sunteţi aproape la fel de rele ca băietanii cărora le merge gura fără ei. Du-te în Lumină, fiule, îi spuse ofiţerului.

Fără să mai rostească altceva, se puse în fruntea lor, trecând drept pe lângă bărbatul care continuă să ţipe în urma lor:

— Dain Bomhald mă cheamă! Ţineţi minte, Iscoadelor! Am să vă fac să vă temeţi de acest nume! Să nu-l uitaţi!

O vreme îşi continuară drumul în linişte, în timp ce urletele se stingeau în spatele lor. Apoi, Egwene vorbi, ca pentru sine:

— Voiam doar să îndrept lucrurile.

— Să le îndrepţi! mormăi Verin. Trebuie să înveţi că sunt momente în care să rosteşti întregul adevăr şi altele în care să-ţi ţii gura. Ai şi alte lecţii, mai grele, de învăţat, dar asta-i importantă, dacă vrei să apuci clipa în care să dobândeşti dreptul de a purta şalul, ca o adevărată soră. Nu ţi-a trecut prin cap că veştile despre Faime ar fi putut ajunge aici înaintea noastră?

— Şi de ce să-i fi trecut? întrebă Nynaeve. Nimeni dintre cei pe care i-am întâlnit până acum nu auzise decât zvonuri, sau nici măcar atât. Iar în ultima lună am întrecut toate zvonurile în cale.

— Şi crezi că veştile trebuie să o apuce neapărat pe drumul pe care-am venit noi? răspunse Verin. Nu ne-am mişcat prea

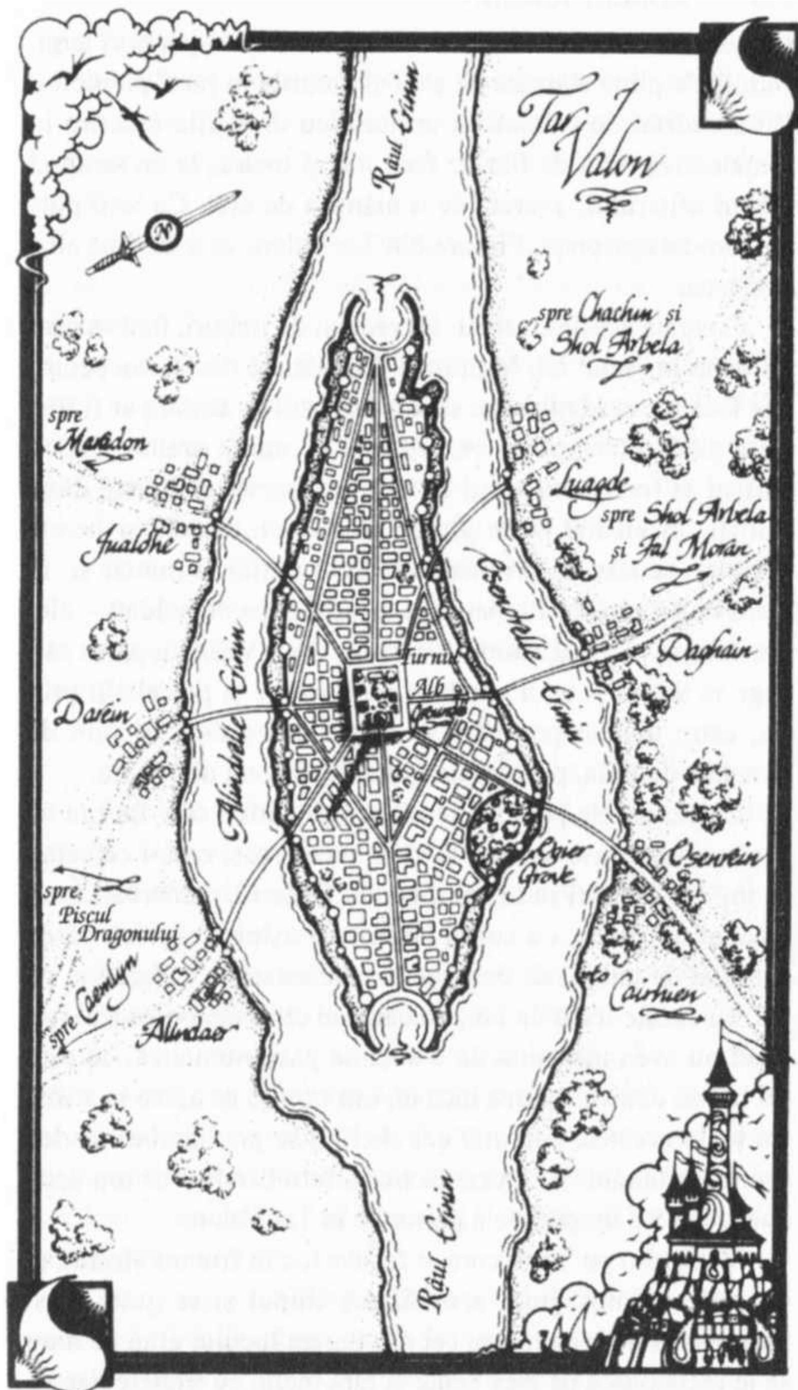
repede. Zvonurile zboară pe o sută de cărări. Aşteaptă-te mereu la ce-i mai rău, copilă; aşa, nu vei avea decât surprize plăcute.

— Dar ce-o fi vrut să spună despre mama? întrebă deodată Elayne. Pesemne că minţea. Ea este mereu de partea celor din Tar Valon.

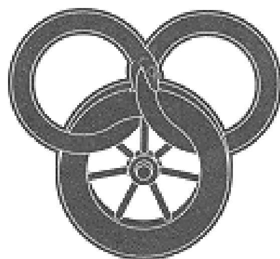
— E adevărat că Reginele din Andor au fost dintotdeauna binevoitoare cu Tar Valon, dar totul se schimbă, zise Verin – chipul îi era din nou netulburat, dar în glas i se citea încordarea; se întoarse în şa, plimbându-şi privirea asupra celorlalţi: cele trei tinere, Hurin, Mat pe targa sa. Lumea e ciudată şi totul se schimbă.

Ajunseră în vârful pantei; acum, în faţă li se întindea un sat, un grup de case cu acoperiş galben, de ţiglă, adunate în jurul marelui pod care ducea în Tar Valon.

— De-acum trebuie să fiţi cu adevărat cu ochii în patru, le spuse Verin. Acum încep adevăratele primejdii.

Tar Valon
Râul Erinin
spre Chachin și Shol Arbela
spre Maradon
Jualdhe
Luagde
spre Shol Arbela și Fal Moran
Osenrelle Erinin
Daghain
Turnul Alb
Darein
Alindrelle Erinin
Ogier Grove
Osenrein
spre Piscul Dragonului
spre Caemlyn
Alindaer
Cairhien
Râul Erinin

CAPITOLUL 11

Tar Valon

Dairein era un sătuc de pe malul râului Erinin, aproape la fel de vechi ca şi oraşul de pe insulă. Avea case şi prăvălii mici, vopsite în roşu şi brun, şi străduţe pavate care lăsau impresia că erau acolo dintotdeauna, cu toate că sătucul fusese incendiat în timpul Războaielor Troloce, pustiit când armatele lui Artur Aripă-de-Şoim asediaseră Tar Valon şi prădat de mai multe ori în cursul Războiului de O Sută de Ani, apoi ars din nou, în timpul Războiului cu Aielii, de la care nu trecuseră încă douăzeci de ani. O istorie cam frământată pentru un asemenea sătuc – numai că locul în care se afla Dairein, la piciorul unuia dintre podurile care duceau spre Tar Valon, era o garanţie că avea să fie mereu reclădit, ori de câte ori ar fi fost distrus. Cel puţin atâta vreme cât mai dăinuia şi Turnul Alb.

La început, Egwene avu impresia că în Dairein se făceau, din nou, pregătiri de război. Pe străzi mărşăluia o brigadă de suliţaşi, rânduri-rânduri, cu suliţele înălţate ca dinţii unui pieptene, urmaţi de arcaşii cu coifuri turtite cu apărători largi, cu tolbele pline atârnate de şold şi arcurile în jurul pieptului. Un escadron de călăreţi în armură, cu chipurile ascunse în spatele vizierelor de fier, le făcu loc să treacă, la un semn al mâinii ofiţerului, apărată de o mânuşă de oţel. Cu toţii purtau, brodată pe piept, Flacăra din Tar Valon, ca o lacrimă albă ca neaua.

Cu toate acestea, sătenii îşi vedeau de treburi, fără să pară tulburaţi în vreun fel. Mulţimile din piaţă se desfăceau pentru a le face loc soldaţilor, ca şi cum bărbaţii în armură ar fi fost nişte piedici cu care se obişnuiseră de multă vreme. Câţiva bărbaţi şi femei, încărcaţi cu tăvi cu fructe, se ţineau după soldaţi, încercând să le atragă atenţia cu merele şi perele zbârcite, scoase de prin cămări. Erau puţini la număr şi, în afară de ei, nimeni nu părea să se preocupe de soldaţi – nici prăvăliaşii, nici negustorii ambulanţi. Nici Verin nu părea să-i bage în seamă – ea îi conduse pe Egwene şi pe ceilalţi prin sat, către marele pod care se arcuia peste râul lat cam de jumătate de milă, precum un guler de dantelă din piatră.

La picioarele podului se aflau alţi soldaţi care făceau de gardă – vreo şase suliţaşi şi vreo zece arcaşi care-i cercetau pe toţi cei doritori să treacă dincolo. Ofiţerul, un bărbat cu un început de chelie, cu coiful atârnat de mânerul sabiei, părea deranjat de lungul şir de oameni care aşteptau, călare sau pe jos, cu căruţe trase de boi, de cai, sau chiar de posesorul lor. Şirul nu avea mai mult de o sută de paşi, numai că, de câte ori trecea cineva, apărea încă un om care să se aşeze la urmă. Cu toate acestea, bărbatul cel chel nu se prea grăbea să dea drumul nimănui. Îi cerceta tacticos, întrebându-i pe toţi dacă aveau sau nu dreptul de a pătrunde în Tar Valon.

Văzând-o pe Verin care-şi făcuse loc în fruntea şirului, el deschise mânios gura, apoi îi zări chipul şi se grăbi să-şi îndese coiful pe cap. Toţi cei din partea locului erau în stare să le recunoască pe Aes Sedai şi fără inelul cu Marele Şarpe.

— Bună dimineaţa, Aes Sedai, spuse străjerul, ducându-şi o mână la piept. Bună dimineaţa. Vă rog, treceţi, treceţi.

Verin îşi opri calul alături de el. Oamenii care aşteptau începură să murmure, dar nimeni nu ridică vocea să se plângă.

— Aţi avut necazuri cu Mantiile Albe, străjerule?

„De ce ne oprim? se întrebă, nerăbdătoare, Egwene. Oare o fi uitat de Mat?”

— Nu cine ştie ce, Aes Sedai, răspunse ofiţerul. Nu au fost lupte. Au încercat să pătrundă în Târgul Eldone, de cealaltă parte a râului, dar i-am învăţat noi minte. Suprema are de gând să facă în aşa fel încât să nu mai încerce şi a doua oară.

— Verin Sedai, începu grijulie Egwene. Mat...

— Doar o clipă, copilă, spuse femeia Aes Sedai, care nu mai părea atât de netulburată ca de obicei. Nu l-am uitat, să ştii, adăugă, apoi se întoarse iarăşi către ofiţer. Dar în satele dimprejur?

Bărbatul ridică stânjenit din umeri.

— Nu-i putem împiedica să intre acolo, Aes Sedai, dar toate Mantiile Albe se retrag atunci când sosesc patrulele noastre. Parcă încearcă să ne ispitească.

Verin dădu din cap şi păru că ar fi vrut să-şi continue drumul, dar ofiţerul i se adresă din nou.

— Să-mi fie cu iertare, Aes Sedai, dar e limpede că veniţi de departe. Aveţi ceva veşti? Pe râu sosesc tot felul de zvonuri, cu fiecare corabie care trage la mal. Se zice că a apărut un alt fals Dragon, undeva pe la apus. Ba chiar... ia ascultaţi aici, se zice că are cu el armatele lui Artur Aripă-de-Şoim, sculate din morţi, şi că a ucis o groază de Mantii Albe şi a distrus un oraş – Faime, parcă îi spune – aflat, zic unii, undeva prin Tarabon.

— Se zice şi că a primit ajutor de la Aes Sedai! strigă o voce de bărbat dintre cei care aşteptau. Hurin trase aer adânc în piept şi se foi în şa, de parcă se aştepta să fie atacaţi.

Egwene privi în jur, dar nu se vedea nici un semn din partea celui care strigase. Cu toţii păreau preocupaţi numai să-şi aştepte rândul, care mai răbdători, care mai agitaţi. Lucrurile se schimbaseră într-adevăr, şi nu în bine. Când plecase din Tar Valon, orice om care ridica glasul împotriva femeilor Aes Sedai ar fi trebuit să se declare mulţumit dacă scăpa numai cu un pumn în nas din partea celor care-l auzeau. Roşu la faţă, ofiţerul arunca fulgere din priviri, în josul şirului.

— Rar se întâmplă ca zvonurile să fie adevărate, răspunse Verin. Îţi spun cu siguranţă că Faime este încă în picioare. Şi nici măcar nu se află în Tarabon, străjerule. Nu mai da ascultare vorbelor de-aiurea... mai degrabă supune-te Supremei înscăunate. Să te scalde Lumina.

Şi cu asta trase de frâie, iar el făcu o plecăciune, în timp ce micul alai îi trecea pe alături. Podul în sine o umplu pe Egwene de uimire, aşa cum era cu toate podurile din Tar Valon. Pereţii joşi păreau într-atât de meşteşugit lucraţi încât să facă de ruşine orice dantelăreasă. Părea cu neputinţă ca aşa ceva să fie dăltuit în piatră şi încă fără să se prăbuşească sub propria-i povară. Undeva, dedesubt, la vreo cincizeci de paşi sau mai mult, apele

râului se scurgeau, năpustindu-se aprig – iar podul se întindea, fără vreun sprijin, de pe mal pe insulă, cel puţin o jumătate de milă.

Şi mai minunată, în felul său, era senzaţia că acel pod o ducea acasă. Minunată şi tulburătoare în acelaşi timp. „Casa mea e în Emond's Field.” Numai că Tar Valon era locul în care avea să înveţe tot ce-i trebuia pentru a rămâne în viaţă, pentru a nu-şi pierde niciodată libertatea. Acolo avea să înveţe – trebuia – de ce o supărau într-atâta visele, şi de ce, uneori, acestea păreau să aibă înţelesuri pe care nu le putea pătrunde. Deocamdată, viaţa ei era legată de Tar Valon. Dacă se va întoarce vreodată în Emond's Field – acel „dacă” o durea, dar trebuia să fie sinceră – avea să fie doar o vizită făcută părinţilor. Nu mai era demult o simplă fiică de hangiu. Nici măcar acele legături nu aveau s-o mai ţină vreodată prinsă – nu pentru că le-ar fi urât, ci pentru că, de-acum, crescuse, iar ele nu o mai cuprindeau.

Podul era doar începutul. Se arcuia drept către zidurile care împrejmuiau insula, ziduri înalte şi sclipitor de albe, din piatră vârstată cu argintiu, care se înălţau cu mult deasupra podului. Din loc în loc se aflau turnuri masive de pază, clădite din acelaşi fel de piatră albă, scăldate, la poale, de undele râului. Însă deasupra lor, pierzându-se în depărtare, se ridicau adevăratele turnuri din Tar Valon, turnurile de poveste, ascuţite, brăzdate de şanţuri sau spiralate, unele legate între ele prin pasarele înalte, aflate la o sută de paşi şi mai bine deasupra pământului. Şi tot nu se terminase.

La porţile ferecate în aramă, îndeajuns de largi pentru douăzeci de călăreţi, stând cot la cot, care dădeau spre unul dintre largile bulevarde care străbăteau insula, nu se vedeau străji. Chiar dacă primăvara de-abia venise, în văzduh mirosea a flori, parfumuri şi tot felul de mirodenii.

Văzând oraşul, Egwene simţi cum i se taie respiraţia, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară. În fiecare piaţă sau răspântie se afla câte o fântână, un monument sau o statuie, unele aflate în vârful unor coloane înalte cât un turn – dar oraşul în sine era cel care te umplea de uimire. Clădirile mai obişnuite ca formă erau atât de împodobite şi de frumos incrustate încât păreau ele însele nişte giuvaieruri, iar cele care nu aveau decoraţii erau unice prin formă şi măreţie. Clădiri mici şi mari, din piatră de

toate culorile, asemănătoare unor scoici, valuri sau stânci brăzdate de vânturi, frumos rotunjite şi surprinzătoare, inspirate din natură sau pur şi simplu închipuite. Locuinţele, hanurile, până şi grajdurile – toate clădirile din Tar Valon, fie şi cele mai lipsite de importanţă, fuseseră înălţate pentru a plăcea ochiului. Cea mai mare parte a oraşului fusese ridicată de către meşterii Ogieri, în lungii ani de după Frângerea Lumii, iar aceştia spuneau că era opera lor de căpătâi.

Pe străzi se înghesuiau bărbaţi şi femei din toate neamurile, cu pielea mai închisă, mai albă, sau de orice altă nuanţă, cu veşminte în culori vii, cu modele, sau mai simple, dar decorate cu franjuri, fireturi şi nasturi sclipitori, sau, dimpotrivă, aspru croite şi severe. Fie lăsau la vedere mult mai mult decât se cuvenea, se gândi Egwene, fie acopereau tot în afară de ochi şi de vârfurile degetelor. Prin mulţime se strecurau litiere şi lectici, ai căror purtători strigau „Faceţi loc!” Caleştile închise se ţârâiau la pas – vizitiii în livrele zbierau „Hei, hei!” sau „Staţi aşa!”, de parcă îşi închipuiau că ar putea obţine ceva. Pe străzi se vedeau muzicieni care cântau la flaut, la harpă sau la nai – uneori şi câte un jongler sau acrobat, dar mereu cu câte o şapcă întoarsă alături, pentru a aduna monede. Negustorii ambulanţi îi îmbiau pe toţi să cumpere de la ei, iar prăvăliaşii, ieşiţi fiecare pe la uşile lor, îşi lăudau cu glas tare mărfurile. Tot oraşul era plin de zumzet, ca de cântecul unei făpturi însufleţite.

Verin îşi trăsese gluga la loc peste faţă. „Aşa, pierduţi în mulţime, nimeni nu părea să le dea atenţie”, se gândi Egwene. Nici măcar Mat, întins pe targa sa, nu atrăgea privirile, cu toate că unii trecători se traseră mai la o parte din calea lor. Se mai întâmpla ca lumea să-şi aducă bolnavii pentru a fi tămăduiţi în Turnul Alb şi, cine ştie, era cu putinţă ca tânărul să aibă ceva molipsitor. Egwene se apropie de Verin şi se aplecă spre ea.

— Oare o să mai apară vreun necaz chiar şi acum? Am intrat în oraş. Aproape că am ajuns.

De-acum, Turnul Alb se vedea foarte bine – o clădire mare care sclipea, masivă şi înaltă, peste acoperişuri.

— Necazurile pot apărea oricând, răspunse liniştită Verin. Eu sunt mereu pregătită – şi aşa ar trebui să faceţi şi voi. Mai ales în Turn. De-acum trebuie să fiţi mai atente ca niciodată. Toate... şmecheriile voastre, continuă ea, strângând uşor din buze, înainte să-şi recapete stăpânirea de sine, de care Mantiile Albe

s-au speriat, vă pot aduce moartea sau ferecarea, odată ce ajungeţi înăuntru.

— Dar acolo n-aş face niciodată aşa ceva, protestă Egwene. Nici eu, nici ele.

Între timp, Nynaeve şi Elayne se apropiaseră, lăsându-l pe Hurin cu caii de povară. Şi ele încuviinţară – Elayne era plină de însufleţire în timp ce Nynaeve, din câte i se păru lui Egwene, era mai reţinută.

— N-ar trebui s-o mai faceţi niciodată, copilă. Nu vă este îngăduit! Niciodată! spuse Verin, privindu-le pieziş pe sub glugă şi clătinând din cap. Nădăjduiesc că aţi învăţat cu adevărat ce mare neghiobie este să deschizi gura când ar trebui să taci.

Elayne se înroşi la faţă, iar Egwene simţi cum i se încing obrajii de ruşine.

— După ce ajungem în Turn, ţineţi-vă gurile şi împăcaţi-vă cu orice s-ar întâmpla. Cu orice! Nu ştiţi nimic despre ce ne aşteaptă acolo, iar, dacă aţi şti, tot n-aţi fi în stare să vă descurcaţi. Aşa că – tăcere!

— Aşa am să fac, Aes Sedai, răspunse Egwene, iar Elayne se luă fără întârziere după ea. Nynaeve pufni tare. Femeia Aes Sedai îi aruncă o privire lungă, făcând-o, în cele din urmă, să încuviinţeze, fără nici o tragere de inimă.

Strada dădea într-o piaţă întinsă, drept în mijlocul oraşului. Acolo se afla Turnul Alb care sclipea în soare, înălţându-se până ce părea să atingă cerul, dintre o mulţime de cupole, spirale zvelte şi alte forme împrejmuite de o curte. În piaţă se aflau surprinzător de puţini oameni. Nimeni nu umbla prin Turn dacă nu avea vreo treaba pe acolo, îşi aminti Egwene, cu o strângere de inimă. Odată intraţi în piaţă, Hurin aduse targa mai aproape.

— Verin Sedai, acum trebuie să vă părăsesc, spuse el, trăgând, o singură dată, cu ochiul la Turn şi luptându-se să-şi ţină capul întors, cu toate că era greu să-ţi aţinteşti privirile în vreo altă parte. Hurin se trăgea dintr-un ţinut în care femeile Aes Sedai se bucurau de respect – dar una era să le respecţi de la depărtare şi cu totul altceva să te trezeşti înconjurat de ele.

— Ne-ai fost de mare ajutor pe drum, Hurin, îi spuse Verin, mai ales că a fost o călătorie atât de lungă. Nu pleca aşa de repede – o să-ţi găsim un loc să te odihneşti, în Turn.

— Nu pot pierde nici o zi, Verin Sedai, răspunse Hurin, scuturând hotărât din cap. Nici măcar un ceas. Trebuie să mă

întorc în Shienar, pentru ca Regele Easar şi Seniorul Agelmar să afle adevărul despre ce s-a-ntâmplat în Faime. Trebuie să le povestesc despre…, începu el, apoi se opri brusc şi privi în jur; nu era nimeni care să tragă cu urechea, dar tot coborî vocea şi spuse numai: Despre Rand. Despre Dragonul Renăscut. Pesemne că sunt multe corăbii de negoţ care se îndreaptă în susul râului, şi vreau să mă urc la bordul primeia care ridică ancora.

— Du-te atunci cu Lumina, Hurin din Shienar, zise Verin.

— Lumina să vă scalde pe toate, răspunse bărbatul, strângând frâiele; apoi şovăi o clipă şi adaugă: Dacă aveţi vreodată nevoie de mine – oricând – trimiteţi vorbă în Fal Dara şi am să găsesc o cale să vin.

Dregându-şi glasul de parcă se ruşina de ce spusese, plecă la trap, îndepărtându-se de Turn, şi se pierdu în scurtă vreme din vedere. Nynaeve clătină din cap, de s-ar fi zis că era la capătul răbdării.

— Asta spun mereu bărbaţii! Trimiteţi după mine când aveţi nevoie – dar dacă ai vreodată nevoie, e ceva ce nu poate aştepta.

— Acolo unde mergem acum nu ne poate ajuta nici un bărbat, rosti sec Verin. Ţineţi minte şi tăceţi.

Odată cu plecarea lui Hurin, Egwene se simţi cuprinsă de dor. Nu prea vorbea el cu nimeni în afară de Mat, iar Verin avea dreptate – era doar un bărbat, neajutorat ca un prunc în faţa a ceea ce le aştepta în Turn. Cu toate acestea, prin plecarea lui rămăseseră cu unul mai puţin şi, oricum ar fi stat lucrurile, ea tot mai era convinsă că un bărbat cu o sabie în mână era folositor. Şi mai era ceva – prin Hurin se simţise încă legată de Rand şi de Perrin. „Dar am şi eu necazurile mele.” Cei doi o aveau pe Moiraine să le poarte de grijă şi, vrând nevrând, ea trebuia să se descurce. „Şi mai e şi Min care o să-i poarte de grijă lui Rand. Nu încape îndoială”, se gândi, cu o urmă de gelozie pe care încercă – şi aproape că izbuti – s-o înăbuşe. Oftând, luă căpăstrul calului de povară care mergea în frunte. Mat zăcea pe targă, înfofolit până la bărbie, răsuflând aspru şi greu. „Nu mai e mult, se gândi ea. Nu mai e mult şi ai să fii tămăduit. Iar noi vom afla ce ne aşteaptă.” Ar fi dat orice ca Verin să nu mai încerce să le sperie. Şi-ar fi dorit şi să scape de gândul că femeia Aes Sedai avea toată dreptatea s-o facă.

Ţinându-se după Verin, dădură ocol curţii şi ajunseră la o portiţă lăturalnică pe care o găsiră deschisă, păzită de doi oameni. Oprindu-se, femeia Aes Sedai îşi dădu gluga pe spate şi se aplecă în şa, vorbind în şoaptă cu unul dintre ei. Acesta tresări şi se uită cu uimire la Egwene şi la celelalte. Apoi, îngânând „Cum porunceşti, Aes Sedai”, o luă la fugă prin curte. Fără să mai privească în urmă, Verin trecuse deja de poartă, călărind de parcă nu era nici o grabă. Egwene o urmă, conducând targa şi schimbând priviri cu Nynaeve şi Elayne, tot întrebându-se ce se vorbise. Chiar dincolo de poartă se afla o gheretă mică, din piatră cenuşie, ca o stea în şase colţuri culcată pe o parte. La uşa ei erau câţiva soldaţi de pază, care se opriră din vorbă şi făcură plecăciuni, la trecerea lui Verin.

Acea parte din curtea interioară în care se aflau semăna foarte bine cu parcul vreunui senior – erau acolo copaci şi tufişuri tunse, precum şi alei largi, aşternute cu pietriş. Printre copaci se vedeau alte clădiri, şi Turnul însuşi care domina împrejurimile. Aleea îi duse către un grajd pierdut printre copaci. Grăjdarii îmbrăcaţi cu surtuce de piele veniră în fugă să le ia caii. La porunca femeii Aes Sedai, unii dintre ei desfăcură targa şi o puseră cu grijă undeva, la o parte. În timp ce caii dispăreau în grajd, Verin luă sacul de piele de la picioarele lui Mat şi-l îndesa, nepăsătoare, la subţioară. Nynaeve, care tocmai se dezmorţea, se întrerupse şi se încruntă.

— Spuneai că nu mai are decât câteva ore. Ai de gând să stai să…

Verin ridică braţul, dar Egwene nu-şi dădu seama ce-o făcu pe Nynaeve să tacă – gestul ei sau zgomotul de paşi care tocmai se auzi. după numai o clipă, apăru Sheriam Sedai, urmată de trei Alese, cu rochiile lor brodate la poale în culorile celor şapte Ajah, de la Albastru la Roşu, şi de doi bărbaţi zdraveni în haine ponosite, de lucrători. Mai-Marea peste novice era o femeie puţin grăsuţă, cu pometţii înalţi, aşa cum erau de obicei oamenii din Saldaea. Avea părul roşu ca focul şi ochii limpezi, verzi, uşor migdalaţi, care-i scoteau în evidenţă chipul neted de Aes Sedai. Le privi pe Egwene şi pe celelalte în linişte, dar cu buzele uşor strâmbate.

— Aşadar, Verin, ne-ai adus îndărăt fugarele. După tot ce s-a-ntâmplat, aproape că-mi doresc să nu le mai fi văzut.

— Dar n-am..., începu Egwene, însă Verin o întrerupse cu asprime:

— TACI!

Şi se uită lung la ea – la toate trei, pe rând – de parcă numai privirea ei ar fi fost în stare să le închidă gurile. Dinspre partea lui Egwene, aşa şi era. N-o mai văzuse niciodată pe Verin atât de mânioasă. Nynaeve îşi încrucişă braţele pe piept şi bombăni ceva cu glas scăzut, dar nu ridică nici o clipă vocea. Cele trei Alese din spatele lui Sheriam rămaseră tăcute, fireşte, dar lui Egwene i se păru că le zăreşte urechile lungindu-se, încercând să nu scape nimic din ce era de auzit. după ce se convinse că nici una dintre cele trei nu avea de gând să vorbească, Verin se întoarse din nou către Sheriam.

— Băiatul trebuie dus undeva, departe de toţi ceilalţi. E foarte bolnav, şi primejdios. Primejdios şi pentru alţii, nu doar pentru el.

— Mi s-a spus că ai adus o targă care trebuie dusă, răspunse Sheriam şi le făcu un semn celor doi bărbaţi, spunându-i ceva, în şoaptă, unuia dintre ei. Într-o clipă, Mat dispăru. Egwene deschise gura să spună că avea nevoie de ajutor imediat, dar prinzând privirea iute şi furioasă a lui Verin o închise la loc. Nynaeve îşi smucea cosiţa de parcă ar fi vrut să şi-o desprindă cu totul din creştet.

— Pesemne că, de-acum, tot Turnul ştie că ne-am întors, rosti Verin.

— Cei care nu ştiu, îi spuse Sheriam, vor afla în scurtă vreme. Ăsta-i primul lucru de care vorbeşte şi bârfeşte toată lumea – cine vine şi cine pleacă. Aşa era încă dinainte de Faime, cu mult înainte de războiul din Cairhien. Credeai că o să poată rămâne o taină?

— Trebuie s-o văd pe Supremă. Fără întârziere, răspunse Verin, luând sacul de piele cu ambele mâini.

— Şi cu cele trei ce facem?

Verin se uită încruntată către Egwene şi prietenele sale.

— Trebuie închise undeva, până ce Suprema binevoieşte să le vadă. Dacă o să binevoiască. Ai grijă să fie bine păzite, în încăperile lor cred că e cel mai bine. Nu-i nevoie să fie aruncate în temniţă. Nici o vorbă nimănui.

Părea că i se adresează tot lui Sheriam, dar Egwene înţelese că ultimele cuvinte erau menite să le atragă atenţia şi lor.

Nynaeve rămăsese cu sprâncenele în jos, smucindu-şi cosiţa de parcă voia să dea cu pumnul în ceva. Ochii mari şi albaştri ai lui Elayne erau larg deschişi, iar chipul – mai palid ca de obicei. Cât despre ea însăşi, nu era sigură ce simţea – mânie, teamă sau îngrijorare. „Câte puţin din toate”, se gândi.

Aruncându-le o ultimă privire scrutătoare, Verin se îndepărtă în grabă, strângând sacul la piept, cu mantia fluturându-i în urmă. Sheriam îşi puse mâinile în şolduri şi le cântări din priviri pe Egwene şi pe celelalte două. O clipă, Egwene se simţi uşurată. Mai-Marea peste novice nu-şi ieşea niciodată din fire şi era la fel de glumeaţă chiar şi când îţi dădea de îndeplinit alte şi alte corvezi, drept pedeapsă pentru încălcarea regulilor. Cu toate acestea, când vorbi, glasul îi sună mohorât:

— Nici o vorbă, a spus Verin Sedai, şi aşa va fi. Dacă vreuna dintre voi deschide gura – neîntrebată, fireşte – am să fac în aşa fel încât să vă doriţi să nu fi avut alte griji decât câteva ceasuri de frecat podelele şi o mică bătăiţă cu vergile după aceea. Aţi priceput?

— Da, Aes Sedai, zise Egwene, auzindu-le şi pe celelalte două imitând-o, cu toate că Nynaeve rosti cuvintele ca pe o provocare. Sheriam scoase un oftat scârbit din fundul gâtului, ca un mârâit.

— În zilele noastre sunt din ce în ce mai puţine fete care vin în Turn pentru învăţătură, dar mai sunt totuşi. Cele mai multe pleacă fără să fi învăţat să simtă Adevăratul Izvor, darmite să-l şi atingă. Puţine sunt cele care învaţă îndeajuns de mult pentru a nu-şi face singure rău, înainte de plecare. Numai câteva pot să nădăjduiască să devină Alese, şi încă şi mai puţine – să poarte şalul. E o viaţă grea, cu legi aspre, şi totuşi fiecare novice se luptă să îndure şi să obţină inelul şi şalul. Chiar şi atunci când sunt într-atât de înspăimântate încât adorm plângând, tot se luptă să ţină piept. Iar voi trei, care sunteţi mai înzestrate din naştere decât am nădăjduit vreodată să văd în viaţa mea, aţi plecat din Turn fără învoire, aţi fugit ca nişte copii neghiobi, care n-au învăţat nici pe jumătate din câte trebuie să afle, ca şi cum vă puteţi întoarce oricând. Faolain! strigă ea, după ce răsuflă adânc, de parcă altfel ar fi plesnit.

Cele trei Alese tresăriră, ca şi cum ar fi fost surprinse trăgând cu urechea, iar una dintre ele, o femeie brunetă, cu părul cârlionţat, făcu un pas înainte. Erau tinere cu toatele, deşi mai

în vârstă decât Nynaeve, care ajunsese Aleasă într-un timp neobişnuit de scurt. În mod firesc, ar fi trebuit să petreacă mai mulţi ani ca novice, până să obţină inelul cu Marele Şarpe, şi încă alţi ani până să poată nădăjdui să ajungă soră în toată puterea cuvântului.

— Duceţi-le în încăperile lor, porunci Sheriam, şi ţineţi-le acolo. Le este îngăduit să mănânce doar pâine, fiertură rece, şi să bea apă până ce Suprema porunceşte altceva. Iar dacă vreuna dintre ele scoate o vorbă, o puteţi duce în bucătărie şi s-o puneţi la frecat oalele.

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Până şi din spate părea furioasă. Faolain le cântări din priviri pe Egwene şi pe celelalte, de parcă nădăjduia să le audă vorbind. Mai ales pe Nynaeve care se aprinsese toată la faţă. Pe chipul rotund al lui Faolain se citea că nu avea nici o milă pentru cele care încălcau regulile cu atâta nepăsare, mai ales pentru una ca Nynaeve, o sălbăticiune care-şi dobândise inelul fără să fie măcar novice, care condusese Puterea înainte să pătrundă în Tar Valon. După ce se convinse că aceasta nu avea să izbucnească, Faolain ridică din umeri.

— Când Suprema o să trimită după voi, o să fiţi, pesemne, ferecate.

— La o parte, Faolain, spuse alta dintre Alese, cea mai în vârstă, cu gâtul lung şi zvelt, cu pielea arămie şi mişcări mlădioase. De tine mă ocup eu, îi zise lui Nynaeve. Mă cheamă Theodrin şi sunt şi eu sălbăticiune. Am să îndeplinesc porunca lui Sheriam Sedai, dar n-am să te aţâţ. Haide.

Nynaeve le aruncă celorlalte două o privire îngrijorată, apoi oftă şi se luă după Theodrin.

— Sălbăticiuni, murmură Faolain, ca un blestem, apoi se întoarse către Egwene.

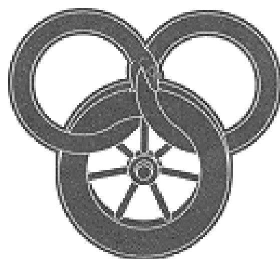
Cea de-a treia Aleasă, o tânără drăguţă, cu obrajii roşii ca mărul, se duse lângă Elayne. Colţurile gurii i se ridicaseră, de parcă îi plăcea să zâmbească, dar privirea aspră pe care i-o aruncă lui Elayne spunea că n-avea de gând să îngăduie nici o prostie. Egwene îi întoarse privirea lui Faolain încercând să pară netulburată şi chiar, din câte nădăjduia, cu o măsură din dispreţul tăcut în care se refugiase Elayne. „Ajah Roşie, se gândi. Asta va alege cu siguranţă roşul.” Numai că nu-i venea uşor să-şi ia mintea de la propriile-i necazuri. „Pe Lumină, oare

ce-o să ne facă?” Se gândea la Aes Sedai, la cele din Turn, nu la femeile care le păzeau.

— Ei, haide, se răsti Faolain. E şi-aşa destul de rău că trebuie să stau de pază la uşa ta. N-o să rămânem aici toată ziua. Haide după mine.

Trăgând adânc aer în piept, Egwene o apucă pe Elayne de mână şi porni la drum. „Lumină, măcar dacă l-ar tămădui pe Mat.”

CAPITOLUL 12

Suprema Înscăunată

Siuan Sanche se plimba în lung şi-n lat prin cancelaria sa, oprindu-se din când în când pentru a arunca o privire, cu ochii albaştri care-i făceau până şi pe cei mai puternici stăpânitori să se bâlbâie, la o cutie din lemn întunecat, frumos incrustată, aflată pe o masă lungă din mijlocul încăperii. Nădăjduia să nu fie silită să folosească vreunul dintre documentele, întocmite cu mare grijă, dinăuntru. Le întocmise şi le pecetluise în taină, cu mâna ei, pregătindu-se pentru tot felul de lucruri care s-ar fi putut întâmpla. Cutia era bine apărată, de un descântec – dacă era deschisă de altcineva, tot ce era înăuntru avea să ardă în câteva clipe; era cu putinţă ca însăşi cutia să ia foc.

— Şi sper ca orice hoţomancă, dacă-şi întinde gheara, să se pârlească aşa de rău încât să nu uite cât o trăi, murmură femeia, apoi îşi potrivi etola pe umeri, fără să-i treacă prin minte că o mai făcuse de vreo sută de ori, de când fusese anunţată de întoarcerea lui Verin. Etola îi venea până mai jos de mijloc; era ţesută din culorile celor şapte Ajah. Suprema Înscăunată făcea parte din toate şi din nici una – nu avea importanţă care fusese cea pe care-o alesese, înainte să fie învestită.

Încăperea era ticsită de bogăţii, căci acolo locuiseră toate femeile din lungul şir al celor care purtaseră etola. Căminul înalt şi rece era făurit din marmură aurită, frumos sculptată, din

Kandor, iar podeaua era din bucăţi şlefuite de piatră roşie, în formă de diamante, din Munţii de Negură. Pereţii erau acoperiţi de lambriuri dintr-un lemn aproape alb, vârstat, tare ca fierul şi tăiat astfel încât să închipuie fiare nemaivăzute şi păsări cu penaj uluitor, lambriuri aduse din ţinuturile aflate dincolo de Pustiul Aiel, de către Seminţia Mării, înainte de naşterea lui Artur Aripă-de-Şoim. Ferestrele înalte şi arcuite – deschise, acum, pentru a lăsa să pătrundă mirosurile proaspete, de primăvară, duceau spre un balcon aflat deasupra micuţei sale grădini, în care nu avea decât arareori răgazul să iasă.

Asemenea bogăţii erau cum nu se poate mai deosebite de ceea ce Siuan Sanche adusese cu sine, când primise încăperea. Era acolo o singură masă de lucru – la fel de simplă ca şi jilţul din spatele ei, bine poleit, e drept, şi din pricina vârstei, dar şi cu ceară multă de albine, la fel ca şi cel de-al doilea – şi ultimul – jilţ dinăuntru, aflat mai la o parte, dar gata pentru a fi tras lângă masă, dacă apărea vreun musafir pe care să dorească să-l vadă aşezat. În faţa mesei se afla un mic covoraş din Tear, ţesut cu un model simplu, albastru, brun şi auriu. Deasupra căminului atârna un singur desen, înfăţişând micuţele bărci pescăreşti pierdute printre trestii. Mai erau şi vreo şase rafturi, pe care se aflau cărţi deschise – şi asta era tot. până şi lămpile ar fi fost la locul lor într-o locuinţa de fermier.

Siuan Sanche se născuse în Tear, într-o familie săracă, înainte ca măcar să viseze să ajungă în Tar Valon, muncise pe barca de pescuit a tatălui său, aidoma celor din desen, în delta numită Degetele Dragonului. Nici măcar cei aproape zece ani scurşi de când fusese înscăunată nu o făcuseră să se simtă mai în largul ei într-o încăpere luxoasă. Camera ei de culcare era încă şi mai simplă.

„Zece ani cu etola pe umeri, se gândi. Aproape douăzeci de când m-am hotărât să cârmuiesc prin apele astea pline de primejdii. Iar dacă fac un pas greşit, am să-mi doresc să mă întorc la vremurile în care trăgeam de năvoade.”

Auzind un zgomot, se răsuci pe călcâie. În încăpere pătrunsese o altă Aes Sedai, o femeie cu pielea arămie şi părul negru, tuns scurt. Siuan îşi recapătă cumpătul la vreme pentru ca glasul să nu-i tremure şi pentru a rosti numai ceea ce trebuia:

— Da, Leane?

Păstrătoarea Cronicilor făcu o plecăciune adâncă, la fel cum ar fi făcut şi dacă mai erau şi alţii de faţă. Era înaltă, cam cât un bărbat şi numai Suprema Înscăunată avea mai multă putere ca ea, în Turnul Alb. Siuan o ştia de tânără – fuseseră amândouă novice în acelaşi timp. Cu toate acestea, văzând-o cum nu renunţa niciodată la semnele de respect cuvenite Supremei înscăunate, simţea că-i venea să urle.

— A venit Verin, Maică, şi cere îngăduinţa să-ţi vorbească. I-am spus că eşti ocupată, dar mi-a cerut...

— Pentru ea am vreme, răspunse Siuan – se grăbise puţin, o ştia, dar nu-i păsa. Trimite-o înăuntru, Leane, iar tu poţi pleca. Am să-i vorbesc între patru ochi.

Păstrătoarea nu dădu nici un semn de uimire – ridică numai, uşor, din sprâncene. Nu se întâmpla de prea multe ori ca Suprema să primească pe cineva, fie chiar şi o regină, fără să fie şi ea de faţă. Dar cuvântul celeilalte era lege. Retrăgându-se, Leane se plecă din nou; în câteva clipe, în locul ei se afla Verin care îngenunche să sărute inelul cu Marele Şarpe de pe degetul lui Siuan. Sora Brună avea cu ea un sac măricel de piele pe care-l purta sub braţ.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit, Maică, rosti ea, de îndată ce se ridică. Am veşti din Faime ce nu pot aştepta. Şi nu numai. Nici nu ştiu de unde să încep.

— De unde vrei, răspunse Siuan. Încăperile acestea sunt bine apărate, chiar dacă se găseşte cineva într-atât de copilăros şi de viclean încât să tragă cu urechea. Multe s-au schimbat de când ai plecat, adăugă, văzând-o pe Verin ridicând, uimită, din sprâncene. Vorbeşte.

— Lucrul cel mai important, dară, este că Rand al'Thor s-a proclamat Dragonul Renăscut.

Siuan simţi cum i se lua o piatră de pe suflet.

— Nădăjduiam să fie el, zise în şoaptă. Am primit veşti de la nişte femei care nu-mi puteau spune decât ceea ce auziseră. Fiecare corabie de negoţ sau căruţă de negustor aduce cu sine grămezi de zvonuri. Şi tot nu puteam fi sigură, mai grăi, răsuflând din rărunchi. Cu toate astea, cred că aş putea să-ţi spun şi singură în ce zi s-a-ntâmplat. Ştiai că acei doi falşi Dragoni au încetat să mai tulbure lumea?

— Nu, Maică, nu auzisem. Asta-i bine.

— Da. Mazrim Taim a fost prins de surorile noastre din Saldaea, iar sărmanul om din Haddon Mirk – fie ca Lumina să se milostivească de sufletul său! – a fost prins de cei din Tear şi ucis pe loc. Şi parcă nimeni nu-şi mai aminteşte nici măcar cum îl chema. Amândoi au fost prinşi în aceeaşi zi şi, după cum se zvoneşte, în acelaşi chip. Se dădeau lupte, iar ei erau pe cale să învingă, când, dintr-odată, cerul s-a umplut de lumină şi a apărut un tablou, care după o clipă s-a şters. Calul falsului Dragon s-a ridicat în două picioare şi l-a trântit la pământ. Şi-a pierdut cunoştinţa, iar adepţii au început să ţipe că murise, au fugit, iar el a fost prins. Am primit veşti şi despre ceea ce a apărut pe cer, în Faime. Pot să pun rămăşag o sută de galbeni pe un solz de peşte că tot în clipa aceea s-a proclamat şi Rand al'Thor.

— Adevăratul Dragon a Renăscut, zise Verin, ca pentru sine, aşa că Pânza nu mai are loc şi pentru cei falşi. I-am dat drumul Dragonului Renăscut să bântuie lumea. Lumina să ne ierte.

Suprema scutură nervoasă din cap.

— Am făcut ceea ce trebuia.

„Şi dacă află cineva, până şi ultima novice, am să fiu ferecată înainte de apusul soarelui, dacă nu cumva am să fiu făcută bucăţele. Şi eu, şi Moiraine şi Verin şi, pesemne, toate cele care vor fi bănuite că ne sunt prietene.” Nu era uşor ca numai trei femei să ducă în spate o asemenea taină, de vreme ce până şi o prietenă apropiată le-ar fi dat de gol, cu gândul că-şi făcea numai şi numai datoria. „Pe Lumină, cât mi-aş dori să fiu convinsă că n-ar avea şi dreptate s-o facă.”

— Măcar, de-acum înainte, se află în siguranţă, în grija lui Moiraine. Ea îl va călăuzi şi va face ceea ce se cuvine. Altceva ce-mi mai spui, Fiică?

Drept răspuns, Verin puse sacul de piele pe masă şi scoase de-acolo un corn răsucit, din aur. Împrejurul gurii sale căscate se vedeau litere argintii, incrustate. Verin aşeză cornul pe masă şi se uită la Supremă, aşteptând liniştita. Siuan nu avu nevoie să se apropie pentru a citi ceea ce ştia că se află acolo. *Tia mi aven Moridin isainde vadin.* „Mormântul nu-mi stinge chemarea.”

— Cornul lui Vaiere? îngână ea. L-ai adus până aici, sute de leghe, în timp ce Corniaţii umblă după el în toate părţile? Pe Lumină, femeie, trebuia lăsat în mâinile lui Rand al'Thor.

— Ştiu, Maică, răspunse netulburată Verin, dar toţi Corniaţii se aşteaptă să-l găsească la capătul multor aventuri, nu într-un sac dus de patru femei care însoţesc un tânăr bolnav. Iar lui Rand nu i-ar fi de nici un folos.

— Ce vrei să spui? El trebuie să lupte la Tarmon Gai'don. Cornul trebuie să cheme eroii căzuţi, sculându-i din morminte pentru a lua parte la Ultima Bătălie. Oare Moiraine şi-a schimbat iarăşi gândurile fără să-mi spună?

— Moiraine n-are nici un amestec, Maică. Oricâte am pune noi la cale, Roata ţese Pânza după cum îi este voia. Nu Rand a sunat primul din Corn, ci Matrim Cauthon, care acum zace undeva dedesubt, pe moarte, din pricina laţului care-l strânge de pumnalul din Shadar Logoth. Asta dacă nu-şi va găsi aici tămăduirea.

Siuan se înfiora. Shadar Logoth, oraşul mort, atât de spurcat încât până şi trolocilor le era frică să pătrundă, şi pe bună dreptate. Se întâmplase ca un pumnal provenit de-acolo să cadă în mâinile tânărului Mat, preschimbându-l şi împroşcându-l cu ticăloşia care pricinuise moartea oraşului, cu multă vreme în urmă. Ucigându-l, astfel, şi pe el. „O fi fost o întâmplare? Sau Pânza? La urma urmei, şi el este *ta'veren.* Dar... dacă Mat a fost cel care-a sunat din Corn, atunci...”

— Câtă vreme trăieşte Mat, continuă Verin, Cornul lui Vaiere este un lucru fără nici un preţ pentru toţi ceilalţi. Fireşte, dacă el moare, se poate găsi altul care să-l facă să răsune, făurind o nouă legătură între om şi Corn.

Privirea ei era limpede şi nu părea tulburată de ceea ce lăsa de înţeles.

— Mulţi o să moară înainte ca totul să se sfârşească, Fiică. „Dar pe cine aş putea să folosesc pentru a duce a doua oară Cornul la buze? De-acum nu mai îndrăznesc să încerc să i-l trimit la loc lui Moiraine. Poate că unul dintre Gaidin. Poate.” Pânza nu ne-a dezvăluit încă soarta băiatului.

— Aşa e, Maică. Dar Cornul?

— Până una alta, spuse Suprema cu hotărâre, o să găsim un loc să-l ascundem şi nu vom şti decât noi două de el. Am să mă gândesc la ce-avem de făcut apoi.

— Cum spui, Maică, încuviinţă Verin. Fireşte, în numai câteva ceasuri, nu va mai fi nevoie de hotărârea dumitale.

— Asta-i tot? se răsti Siuan. Dacă-i pe aşa, trebuie să văd şi de cele trei fugare.

— Mai este şi povestea cu Seanchanii, Maică.

— Ce-i cu ei? Din câte am auzit, au fugit îndărăt peste ocean sau de unde-or fi venit.

— Aşa se pare, Maică. Dar mi-e teamă că vom mai avea de-a face cu ei, zise Verin, scoţând de la cingătoare un carneţel cu coperte de piele, pe care începu să-l răsfoiască. Îşi ziceau înaintaşii, sau Cei care sosesc Dintâi şi vorbeau despre Reîntoarcere, despre cum voiau să pună din nou stăpânire pe ţinuturile care fuseseră ale lor. Mi-am scris tot ce-am auzit – fireşte, numai de la cei care i-au văzut cu adevărat şi au avut de-a face cu ei.

— Verin, tu îţi faci griji de delfinii din Marea Furtunilor, în timp ce noi ne războim aici cu ştiucile care ne rup năvoadele-n bucăţi.

— Mare dreptate ai, Maică, să vorbeşti despre delfini, răspunse sora cea Brună, continuând să răsfoiască paginile. Am văzut odată un rechin uriaş, pe care un delfin îl silise să se ascundă în apa mică, unde a şi murit. Mda, mai spuse ea, bătând cu unghia într-o pagină. Iată şi lucrul cel mai rău din toate. Maică, Seanchanii folosesc Puterea Supremă în luptă. Ca armă.

Siuan îşi încleștă mâinile pe piept. Veştile pe care le primise prin porumbeii călători vorbeau şi despre asta. Nu erau numai lucruri văzute cu propriii ochi, cu toate că unele dintre femeile care-i dădeau de ştire fuseseră ele însele martore. Puterea ca armă. Până şi cerneala aşternută pe hârtie dădea seama de groaza celor care-i scriau.

— Da, Verin, avem deja necazuri din pricina asta şi vom avea încă şi mai multe pe măsură ce poveştile se vor răspândi, din ce în ce mai gogonate. Dar nu am ce face. Mi s-a spus că oamenii ăştia au plecat, Fiică. Ai vreo pricină să crezi că nu-i aşa?

— Păi, nu, Maică, dar...

— Până când vei avea pricină, hai mai bine să ne ocupăm de ştiucile prinse în năvod, înainte să le vină în gând să ne găurească şi bărcile.

Fără prea multă tragere de inimă, Verin închise carneţelul şi-l puse la loc la cingătoare.

— Cum spui, Maică. Şi, dacă-mi îngădui să întreb, ce-ai de gând cu Nynaeve şi cu celelalte două fete?

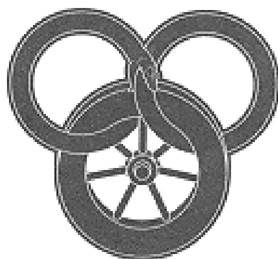
Suprema şovăi puţin, pe gânduri.

— Până să termin cu ele, au să-şi dorească să coboare pe râu şi să-şi vândă trupul bucăţele, ca momeală pentru peşti.

Era adevărul adevărat, dar putea fi înţeles în mai multe chipuri.

— Aşa. Acum aşază-te şi povesteşte-mi tot ce-au vorbit şi ce-au făcut cele trei, cât au fost cu tine. Totul.

CAPITOLUL 13

Pedepse

Întinsă pe patul său îngust, Egwene privea încruntată umbrele tremurătoare pe care unica sa lampă le arunca pe tavan. Ar fi vrut să-şi facă un plan de acţiune sau să-şi dea seama la ce să se aştepte. Dar nu-i trecea nimic prin minte – umbrele erau mai închegate decât gândurile ei. Aproape că nu mai simţea nici vreo îngrijorare pentru Mat, ci doar o slabă urmă de ruşine, sufocată de zidurile care-o împrejmuiau.

Era o încăpere mohorâtă, fără ferestre, ca toate cele destinate novicelor, mică şi pătrată, vopsită în alb; pe un perete erau cârlige de care să-şi atârne lucrurile, de un altul era lipit patul, pe cel de-al treilea se vedea un răftuleţ unde cândva avusese cele câteva cărţi împrumutate din biblioteca Turnului. Mai erau acolo o policioară pentru spălat şi un scăunel cu trei picioare – şi asta era tot. Podeaua era aproape albă de cât o frecase, în fiecare zi, târându-se de-a buşilea, pe lângă toate celelalte corvezi şi lecţii. Novicele duceau un trai simplu – fie că erau fete de hangiu sau Domniţe-Moştenitoare din Andor.

Era îmbrăcată din nou cu rochia albă, imaculată – până şi cingătoarea şi buzunarele aveau aceeaşi culoare – dar nu simţea nici o bucurie la gândul că scăpase de cenuşiul pe care-l ura atât. Camera ei se preschimbase, devenind aidoma unei

temniţe. „Şi dacă vor să mă ţină aici? în camera asta. Ca într-o temniţă. Ca o zgardă şi...”

Trase cu ochiul la uşă – ştia că Aleasa cea brunetă făcea de pază de cealaltă parte – şi se lipi de peretele văruit în alb. Chiar deasupra saltelei se vedea o găurică, aproape nevăzută dacă nu ştiai unde s-o cauţi, operă a vreunei novice care trăise acolo cu multă vreme în urmă.

— Elayne? şopti Egwene, fără vreun răspuns. Elayne? Dormi?

— Cum să dorm? se auzi în cele din urmă răspunsul, o şoaptă slabă venită prin perete. Ştiam că o să avem ceva necazuri, dar la asta nu mă aşteptam. Vai, Egwene, oare ce-o să ne facă?

Egwene nu ştia ce să răspundă şi nu voia să-şi dea glas bănuielilor. De fapt, voia să şi le scoată din minte.

— Eu una, Elayne, credeam că o să fim primite cu urale. Am adus Cornul lui Vaiere înapoi, în siguranţă. Am descoperit că Liandrin face parte din Ajah Neagră.

Ajunsă aici, glasul îi tremură. Nici o femeie Aes Sedai nu recunoscuse vreodată că Ajah Neagră, Ajah care-l slujea pe Cel Întunecat, exista într-adevăr; mai mult, se ştia că toate se înfuriau, dacă se găsea cineva care să pretindă aşa ceva. „Numai că noi ştim că este adevărat.”

— Zău dacă n-ar fi trebuit să ne primească în urale, Elayne.

— Numai cu dacă şi cu poate nu se trece râul, spuse Elayne. Pe Lumină, când o auzeam pe Mama spunându-mi asta, îmi venea să urlu. Dar aşa e. Verin ne-a zis să nu vorbim de Corn sau de Liandrin decât cu ea sau cu Suprema Înscăunată. Eu cred că nimic n-o să iasă cum voiam noi. Şi nu e drept. Am trecut prin multe – tu ai suferit atât. Pur şi simplu nu e drept.

— Verin a zis... Moiraine a zis. Acum ştiu de ce lumea le vede pe femeile Aes Sedai ca pe nişte păpuşărese. Parcă îmi şi simt braţele şi picioarele legate cu sfori. Nu fac decât ceea ce cred că e bine pentru Turnul Alb, nu ceea ce e bine sau drept pentru noi.

— Dar tot mai vrei să fii Aes Sedai, nu?

Egwene şovăi, cu toate că nu era, la urma urmei, nici o dilemă.

— Da, zise. Tot mai vreau. Numai aşa vom fi în siguranţă. Dar ascultă-mă ce-ţi spun, n-am să îngădui vreodată să fiu ferecată. Am să mă lupt.

Era un gând nou, căruia îi dăduse glas de îndată ce-l înţelesese. Acum, însă, îşi dădu seama că nu voia să şi-l ia

înapoi. „Să renunţ la atingerea Adevăratului Izvor?” Până şi în clipa aceasta îl simţea alături, sclipind undeva, dincolo de umărul ei, aproape la vedere. Îşi dorea să se întindă spre el şi să-l atingă, dar se abţinu. „Să renunţ la a mă umple de Puterea Supremă, simţindu-mă mai vie decât oricând? Nu!” Dincolo de zid se aşternu o lungă tăcere. În cele din urmă, Elayne spuse:

— Dar cum să faci să le împiedici? Chiar dacă de-acum eşti la fel de puternică, nici una dintre noi nu ştie nici măcar cum să împiedice o Aes Sedai să ne ţină departe de Izvor, iar aici sunt cu zecile.

Egwene rămase pe gânduri:

— Aş putea să fug. Să fug cu adevărat, de data asta.

— Dar ar veni după noi, Egwene. Sunt convinsă. După ce se observă că eşti înzestrată, nu te lasă să pleci până ce nu ai învăţat îndeajuns de multe ca să nu mori.

— De-acum nu mai sunt o fată simplă de la ţară. Am văzut cât de cât lumea. Dacă vreau, mă pot ţine departe de Aes Sedai.

Încerca să se convingă şi pe sine, nu doar pe Elayne. „Şi dacă, totuşi, nu ştiu încă îndeajuns? Despre lume, despre Putere… Dacă pot încă să mor numai conducând-o?” Dar nu-şi îngădui să se gândească la asta. „Mai am multe de învăţat. N-am să le las să-mi pună piedici.”

— Poate că Mama ne-ar apăra, zise Elayne, dacă e adevărat ce ne-a spus Mantia Albă. N-am crezut niciodată că voi ajunge să nădăjduiesc aşa ceva. Dar dacă nu-i adevărat, e cu putinţă ca Mama să ne trimită îndărăt în lanţuri. Ai să mă înveţi tu cum e viaţa într-un sat?

— Adică ai veni cu mine, se miră Egwene, cu ochii ţintă la perete. Dacă se ajunge la asta, cel puţin…

Se lăsă iarăşi tăcerea, dar după mai multă vreme se auzi o şoaptă slabă.

— Nu vreau să fiu ferecată, Egwene. N-am să mă las. N-am să îngădui!

Uşa se trânti de perete, iar Egwene se ridică, tresărind. Auzi şi dincolo de perete acelaşi lucru. Faolain pătrunse în cameră şi zâmbi, dând cu ochii de găurica din perete. Erau peste tot, în cele mai multe dintre încăperile novicelor; fiecare femeie care trecuse pe acolo ştia de ele.

— La taclale cu prietena ta, da? grăi Aleasa cu părul creţ, cu un glas uimitor de cald. Ce să zic, dacă stai şi aştepţi de una singură, te plictiseşti. Cum a fost discuţia, plăcută?

Egwene dădu să răspundă, dar se opri iute. Îi era îngăduit să le vorbească femeilor Aes Sedai, dar nimănui altcuiva, din câte le spusese Sheriam. O privi netulburată pe Aleasă şi aşteptă. De pe chipul lui Faolain, blândeţea prefăcută se prelinse ca apa pe acoperiş.

— Hai, sus. Doar n-o s-o facem pe Supremă să aştepte după unele ca voi. Norocul tău că n-am intrat la vreme ca să te aud. Mişcă!

Ar fi trebuit ca novicele să le dea ascultare Aleselor fără să şovăie, la fel ca şi femeilor Aes Sedai, dar Egwene se ridică încet şi întârzie cât o ţinu curajul, netezindu-şi rochia. Apoi îi făcu o plecăciune nu foarte adâncă lui Faolain şi-i zâmbi. Aleasa se încruntă atât de aprig încât zâmbetul de pe faţa lui Egwene se lăţi, până să-şi amintească să nu împingă lucrurile prea departe. Nu avea rost s-o provoace. Ţinându-se dreaptă şi prefăcându-se netulburată, ieşi din camera la câţiva paşi înaintea Alesei. Elayne era deja afară, aşteptând împreună cu Aleasa cu obraji îmbujoraţi şi părând hotărâtă să se arate cât mai curajoasă. Şi chiar izbutea să lase impresia că Aleasa era o cameristă care-i căra mânuşile. În sinea ei, Egwene îşi dori să se descurce măcar pe jumătate la fel de bine.

Încăperile novicelor erau rânduite pe mai multe caturi. Coridoarele apărate de balustrade se vedeau şi deasupra lor, şi dedesubt, coborând până în curtea novicelor. Nu mai era nimeni în jur. Şi chiar dacă toate novicele din turn ar fi fost adunate acolo, tot s-ar fi umplut mai puţin de un sfert dintre încăperi. Cele patru femei străbătură în tăcere galeria rotundă şi coborâră pe scările în spirală. Orice vorbă n-ar fi făcut decât să sporească apăsarea din coridoarele pustii, şi nici una dintre ele nu voia aşa ceva.

Egwene nu mai fusese niciodată în locurile în care se găseau încăperile Supremei. Coridoarele de acolo erau îndeajuns de late pentru a face loc şi unei căruţe, şi încă şi mai înalte. Pe pereţi erau atârnate tapiserii colorate, de toate felurile, împodobite cu flori sau cu copaci, cu scene de luptă eroică sau cu modele complicate – unele erau aşa de vechi încât păreau gata să se rupă la cea mai mică atingere. Tălpile încălţărilor răsunau pe

dalele tăiate în formă de diamant şi vopsite în culorile celor şapte Ajah.

Nu întâlniră prea multe persoane – din loc în loc câte o Aes Sedai care trecea trufaşă pe lângă ele, neavând răgazul de a băga în seamă Alesele sau novicele; încă vreo cinci sau şase Alese care se grăbeau şi ele, preocupate de treburi sau de învăţătură; o mână de slujnice cu tăvi, mături sau braţele încărcate cu cearşafuri şi prosoape şi câteva novice care se grăbeau să-şi termine corvezile, încă şi mai însufleţite decât slujnicele.

Se întâlniră şi cu Nynaeve, însoţită de Theodrim cea zveltă. Nici una nu vorbi. De-acum, Nynaeve purta rochia Aleselor, albă, cu şapte dungi colorate la poale, dar nu-şi schimbase cingătoarea şi buzunarele. Le zâmbi pe rând celorlalte două şi le îmbrăţişă – Egwene se simţi atât de uşurată văzând un chip prietenos încât o strânse în braţe fără să-şi dea seama că Nynaeve se purta ca şi cum ar fi avut de-a face cu nişte copile speriate. După ce porniră, însă, Nynaeve începu să-şi smucească, din când în când, cosiţa groasă.

În acele părţi ale Turnului nu mulţi bărbaţi aveau voie să pătrundă: Egwene zări doar doi Străjeri care mergeau unul lângă altul, vorbind – unul avea sabia la şold, celălalt o purta pe spate. Unul era mic şi zvelt, aproape slab, celălalt înalt şi zdravăn – dar se mişcau la fel de graţios, ca nişte fiare de pradă. Din pricina mantiilor care-şi schimbau culorile, nu te puteai uita prea multă vreme la ei fără să te apuce ameţeala – din vreme în vreme, părea că trupurile lor se pierdeau în pereţi. O văzu pe Nynaeve trăgând şi ea cu ochiul şi clătină din cap. „Trebuie să se ocupe într-un fel de Lan. Mă rog, dacă scapă vreuna dintre noi cu bine după ziua de azi.”

Anticamera Supremei înscăunate era măreaţă şi demnă de orice palat – cu toate că scaunele destinate celor care aşteptau erau simple – dar Egwene nu avea ochi decât pentru Leane Sedai. Păstrătoarea îşi purta însemnele funcţiei: etola îngustă şi albastră, care arăta că făcuse parte din Ajah Albastră, iar chipul său neted şi măsliniu era ca de piatră. În afară de ea, în încăpere nu se mai afla nimeni.

— V-au făcut vreun necaz? întrebă Păstrătoarea, cu glasul său repezit, fără vreun semn de mânie sau de bunăvoinţă.

— Nu, Aes Sedai, rostiră într-un glas Theodrin şi Aleasa cu obrajii îmbujoraţi.
— Pe asta a trebuit s-o cam scutur, Aes Sedai, spuse Faolain arătând, cu o indignare prefăcută, către Egwene. Tândăleşte de parcă a uitat care sunt regulile aici, în Turn.
— A conduce, spuse Leane, nu înseamnă a brusca. Faolain, du-te la Marris Sedai şi cere-i să-ţi îngăduie să te gândeşti la asta în timp ce îngrijeşti aleile din Grădina de Primăvară.
Şi cu asta le expedie pe Faolain şi pe celelalte două, care se plecară adânc. Chiar aşa, îndoită de mijloc, Faolain îi aruncă lui Egwene o privire furioasă. Păstrătoarea nu le mai dădu nici o atenţie, ci-şi îndreptă privirile către femeile rămase, lovindu-şi buzele cu un deget, până ce Egwene avu impresia că fuseseră măsurate şi cântărite până în vârful unghiilor. În ochii lui Nynaeve, care-şi strângea cosiţa în pumn, se aprinsese o scânteie periculoasă. În cele din urmă, Leane ridică braţul către uşile din lemn întunecat care dădeau în cancelaria Supremei, pe care se vedea Marele Şarpe, muşcându-şi propria coadă.
— Intraţi.
Fără întârziere, Nynaeve făcu un pas înainte şi deschise una dintre uşi. Văzând-o, Egwene se mişcă la rândul său, strângând-o pe Elayne de mână la fel de tare cum o strângea şi ea. Leane intră după ele şi se postă la o parte, la jumătatea drumului dintre ele şi masa aflată în mijlocul încăperii. În spatele acesteia se afla Suprema Înscăunată, care cerceta nişte hârtii. Nu ridică privirea. La un moment dat, Nynaeve deschise gura, dar Păstrătoarea îi aruncă o privire mustrătoare, făcând-o s-o închidă la loc. Rămaseră toate trei, una lângă alta, în faţa mesei Supremei, aşteptând. Egwene încercă să nu se foiască. Trecură câteva lungi minute – ceasuri întregi, după cum i se păru – până ca Suprema să-şi ridice fruntea, dar când ochii albaştri se opriră, pe rând, asupra fiecăreia dintre ele, Egwene se gândi că ar mai fi aşteptat bucuroasă încă pe atât. Privirea Supremei era ca un sloi de gheaţă care i se înfigea în inimă. Înăuntru era răcoare, dar pe spate începu să i se prelingă o picătură de sudoare.
— Aşa, spuse într-un târziu Suprema. S-au întors fugarele.
— Nu am fugit, Maică, începu Nynaeve; era limpede că se forţa să-şi păstreze firea, dar glasul îi tremura de emoţie – de mânie, după cum Egwene ştia foarte bine. Tăria celeilalte era

deseori supusă izbucnirilor de furie. Liandrin ne-a spus că trebuia s-o însoţim şi...

Dar se întrerupse, atunci când Suprema lovi tare cu palma în masă şi se răsti:

— Să nu pomeneşti numele lui Liandrin aici, copilă! Leane le privea netulburată şi serioasă.

— Maică, Liandrin face parte din Ajah Neagră, izbucni şi Elayne.

— Asta se ştie, copilă. Sau se bănuieşte, cel puţin, dar e cam acelaşi lucru. Liandrin a plecat din Turn acum câteva luni, împreună cu alte douăsprezece... femei. De atunci, nici una n-a mai fost zărită. Înainte să plece, au încercat să pătrundă în cămara unde sunt ţinute angrealele şi sa'angrealele. N-au izbutit, dar au ajuns în cămăruţa unde se aflau ter'angrealele mai puţin preţioase şi au furat câteva dintre ele, printre care unele care nu ştim la ce folosesc.

Nynaeve se uită îngrozită la Supremă, iar Elayne începu să-şi frece braţele de parcă îi era frig. Egwene ştia că şi ea tremura. Îşi închipuise de multe ori clipa în care avea să se întoarcă la Liandrin şi s-o înfrunte, s-o vadă osândită – numai că nu ştia ce pedeapsă ar fi fost îndeajuns de potrivită pentru crimele comise de femeia cu faţă de păpuşă. Îşi imaginase chiar cum avea să se întoarcă şi să descopere că Liandrin fugise – pesemne că de frica ei. Dar aşa ceva nu-i trecuse niciodată prin minte. Dacă Liandrin şi celelalte – cu toate că parcă nu voia să creadă că mai erau şi altele – furaseră acele rămăşiţe din Vârsta Legendelor, cine ştie ce puteau face cu ele. „Slavă Luminii că nu au luat şi vreun sa'angreal”, se gândi. Era şi-aşa destul de rău.

Sa'angrealele erau ca angrealele, nişte unelte care le îngăduiau femeilor Aes Sedai să conducă mai multă Putere decât ar fi izbutit altfel – dar erau mai puternice şi foarte rare. Ter'angrealele erau deosebite: mai multe la număr decât celelalte, deşi nu se găseau chiar pe toate drumurile, acestea nu ajutau la conducerea Puterii Supreme, ci o foloseau şi nimeni nu înţelegea cu adevărat pentru ce. Multe nu erau bune decât pentru persoanele care puteau conduce – pentru că aveau nevoie să fie mânuite cu ajutorul Puterii – dar altele erau bune pentru toţi. Toate angrealele şi sa'angrealele de care auzise Egwene erau mici, în schimb ter'angrealele puteau avea orice mărime. Se părea că fiecare fusese făurit de către bărbaţii şi femeile Aes

Sedai din urmă cu trei mii de ani, pentru un ţel precis; în veacurile care trecuseră, mai multe femei muriseră, sau îşi pierduseră înzestrările, încercând să le descopere taina. Unele surori din Ajah Brună îşi dedicaseră întreaga viaţă cercetării lor.

Câteva ter'angreale erau folosite mereu, chiar dacă, pesemne, nu aşa cum se plănuise la început. Aşa era bastonul alb şi gros pe care-l ţineau în mână Alesele atunci când rosteau cele Trei Legăminte, pentru a deveni Aes Sedai, şi care le silea să-şi respecte cuvântul ca şi cum li s-ar fi întipărit în inimă. Aşa era şi unealta folosită pentru ultima încercare la care era supusă o novice, pentru a deveni Aleasă. Şi mai erau şi altele, printre care unele pe care nimeni nu le înţelegea sau care nu păreau să fie de vreun folos.

„De ce au luat lucruri pe care nimeni nu ştie să le mânuiască? se întrebă Egwene. Sau poate că Ajah Neagră chiar ştie.” Un asemenea gând îi întoarse stomacul pe dos. „Ar fi groaznic – ca şi cum nişte sa'angreale ar cădea în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat.”

— Dar tâlhăria, continuă Suprema cu un glas la fel de rece ca şi privirea sa, n-a fost nimic pe lângă ce au mai făcut. În noaptea aceea au murit trei surori, doi Străjeri, şapte soldaţi şi nouă slujitori. Au ucis, ca să-şi tăinuiască furtul şi fuga. N-o fi asta o dovadă că erau din... Ajah Neagră, mai rosti ea, scuipând cuvintele, dar puţine sunt cele care cred altceva. Şi eu la fel, cinstită să fiu. Când vezi capete retezate şi apa murdară de sânge, nu-ţi mai trebuie să vezi şi ştiuca, pentru a şti că-i acolo.

— Atunci de ce lumea se poartă cu noi ca şi cum am fi vinovate? întrebă Nynaeve. Am fost înşelate de o femeie din... din Ajah Neagră. Ar trebui să fie îndeajuns ca să ne spele de orice bănuială.

— Aşa crezi tu, copilă? râse aspru Suprema. S-ar putea ca tocmai faptul că nimeni din Turn, în afară de Verin, Leane şi cu mine, nu bănuieşte că aţi avut de-a face cu Liandrin să fie salvarea voastră. Dacă s-ar şti asta, ca să nu mai vorbim de boacăna pe care-aţi făcut-o cu Mantiile Albe – nu mai faceţi pe miratele, Verin mi-a spus totul – dacă s-ar şti că aţi plecat cu Liandrin, s-ar prea putea ca Divanul să vă hotărască ferecarea într-o clipită.

— Dar nu e drept! strigă Nynaeve; Leane tresări, dar cealaltă nu se lăsă. Nu e drept! Nu...

Suprema se ridică. Atât. Dar Nynaeve se întrerupse pe dată şi Egwene se gândi că făcea bine să-şi ţină gura. Avusese dintotdeauna impresia că Nynaeve era cea mai tare şi mai neînduplecată femeie din lume – până ce o întâlnise pe cea care purta etola dungată. „Te rog să-ţi ţii firea, Nynaeve. Parcă suntem nişte copii chemaţi să dea socoteală în faţa mamei, dar aceasta Maică ne poate face mult mai mult decât să ne dea o bătăiţă.” În vorbele pe care Suprema tocmai le rostise, i se păruse a întrezări o cale de scăpare, dar nu era sigură.

— Maică, îmi cer iertare că întreb, dar ce aveţi de gând cu noi?

— Ce am de gând, copilă? Am să vă pedepsesc. Tu şi Elayne aţi plecat din Turn, Nynaeve – din oraş, fără îngăduinţă. Mai întâi, veţi fi chemate pe rând în cancelaria lui Sheriam. I-am spus să vă bată cu vergile, încât să nu puteţi şedea liniştite o săptămână încheiată. Acest lucru le-a fost deja vestit novicelor şi Aleselor.

Egwene clipi uimită, iar Elayne pufni tare, îndreptându-şi spatele şi mormăind ceva ca pentru sine. Numai Nynaeve părea netulburată. Pedepsele, fie corvezi de îndeplinit, fie altceva, erau o taină împărtăşită numai de Mai-Marea peste novice şi cea chemată în faţa ei – în general o novice, dar chiar şi vreo Aleasă care încălca prea tare regulile. „Sheriam nu spune nimic, niciodată, altcuiva, se gândi posomorâtă Egwene. Nu se poate să le fi spus tuturor. Dar e mai bine decât temniţa. Sau decât să fim ferecate.”

— Faptul că toată lumea ştie face parte din pedeapsă, fireşte, continuă Suprema, de parcă-i citise gândurile. Am pus să se vestească şi că voi trei veţi fi trimise la bucătărie şi veţi munci cot la cot cu slujnicele de la vase, până când mă voi îndupleca. Şi am îngăduit să se şoptească din gură în gură că s-ar prea putea să nu scăpaţi de-acolo câte zile aţi avea. Protestaţi?

— Nu, Maică, spuse iute Egwene; ştia că, pentru Nynaeve, spălatul vaselor era ceva încă şi mai rău decât bătaia cu vergile. „Dar ar putea fi şi mai groaznic, Nynaeve. Pe Lumină, ar putea fi cumplit.” Nynaeve strânse din dinţi, dar răspunse şi ea, scuturând uşor din cap.

— Dar tu, Elayne? întrebă Suprema. Domniţa-Moştenitoare din Andor este obişnuită cu pedepse mai blânde.

— Vreau să fiu Aes Sedai, Maică, rosti Elayne cu glasul ferm.

Suprema luă o foaie de pe masă şi, vreme de câteva clipe, păru s-o cerceteze. Când ridică fruntea, zâmbea – dar nu era o privelişte îmbucurătoare.

— Dacă vreuna dintre voi ar fi făcut neghiobia să răspundă altfel, v-aş mai fi cadorisit şi cu alte lucruri, şi mai urâte, de aţi fi ajuns să vă blestemaţi mamele pentru că s-au lăsat, cândva, sărutate de taţii voştri. Cum aţi putut să vă lăsaţi răpite din Turn ca nişte copile fără minte? Nici măcar un prunc n-ar fi căzut într-o asemenea cursă. Am să vă învăţ să cugetaţi la ce faceţi, chiar dacă trebuie să vă dau cu capul de pereţi!

Spre uimirea ei, Egwene se trezi mulţumindu-i, în gând. Dar Suprema nu terminase – şi vorbele pe care le auzi apoi o făcură să se înfioare.

— Şi asta nu e tot. Se pare că, de când aţi plecat din Turn, puterile v-au crescut şi aţi învăţat multe – printre care şi lucruri pe care trebuie să le uitaţi! adaugă ea, aspră.

Răspunsul lui Nynaeve o luă pe Egwene prin surprindere:

— Maică... ştiu că am făcut lucruri... pe care n-ar fi trebuit să le facem. Îţi făgăduiesc că ne vom da silinţa să trăim ca şi cum am fi rostit deja cele Trei Legăminte.

— Aşa să faceţi, pufni sec Suprema. Dacă aş putea, v-aş aduce de pe-acum Sceptrul Legămintelor, dar cum asta nu e cu putinţă până ce nu deveniţi Aes Sedai, trebuie să am încredere în judecata voastră – dacă aveţi aşa ceva – care să vă ţină în viaţă. Aşa cum stau lucrurile acum, tu, Egwene, şi cu tine, Elayne, veţi fi făcute Alese.

Elayne rămase cu gura căscată, iar Egwene izbuti să îngâne:

— Mulţumesc, Maică.

Leane se foi pe loc. Din câte i se părea lui Egwene, nu arăta prea încântată. Nici uimită – pesemne că ştia ce se va întâmpla – dar câtuşi de puţin fericită.

— N-aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi. Aţi devenit mult prea înzestrate pentru a mai rămâne novice. Unele dintre surori vor spune că n-ar trebui să primiţi inelul, după tot ce-aţi făcut, dar când o să vă vadă cu mâinile până la coate în grăsime, or să tacă. Dar nu cumva să vi se pară că e un soi de răsplată – nu uitaţi că primele săptămâni din viaţa Aleselor sunt groaznice – n-o să le uitaţi nici când veţi ajunge să daţi de bine. Cele mai urâte zile din viaţa de novice vi se vor părea o încântare pe lângă cât veţi avea de învăţat în următoarele săptămâni – chiar

şi în clipele de răgaz. Şi cred că unele dintre surorile care vă vor instrui au să vă chinuie ceva mai mult decât ar fi, cu adevărat, nevoie – dar voi nu vă veţi plânge, aşa-i?

„Pot să învăţ, se gândi Egwene. Să-mi aleg lucrurile pe care vreau să le aflu, despre vise şi despre cum să…”

Dar zâmbetul Supremei îi rupse firul gândurilor. Zâmbetul îi spunea că nimic din ce le puteau face surorile nu avea să fie prea mult, câtă vreme nu le omorau. Pe chipul lui Nynaeve, bucuria se împletea cu amintirea înfricoşătoare a propriului său trai de Aleasă. Văzând-o, Egwene înghiţi în sec.

— Nu, Maică, răspunse ea slab, auzind şi şoapta răguşită a lui Elayne.

— Atunci ne-am înţeles. Maică-ta nu a fost deloc fericită să audă că ai dispărut, Elayne.

— A aflat? îngână aceasta; Leane pufni, iar Suprema ridică dintr-o sprânceană.

— N-aveam cum să-i ascund veştile. A fost aici până acum mai puţin de-o lună. S-ar prea putea să fi avut noroc că n-ai prins-o. Nu cred că ai mai fi scăpat cu viaţă. Era atât de furioasă, pe tine, pe mine, pe Turn, încât nici nu mai ştia ce spunea.

— Îmi închipui, Maică, răspunse încet Elayne.

— Nu prea cred, copilă. E cu putinţă ca, din pricina ta, să piară un obicei care dăinuie încă dinainte ca Andor să fi existat. Un obicei mai solid decât cuvântul oricărei legi. Morgase nu a mai vrut s-o ia pe Elaida înapoi cu ea. E pentru prima dată când Regina din Andor nu are alături o Aes Sedai. A cerut să fii adusă îndărăt în Caemlyn, de îndată ce eşti găsită. Am convins-o, totuşi, că e mai bine pentru tine să te instruieşti aici, cu noi, măcar o vreme. Era gata să-i ia şi pe cei doi fraţi ai tăi care se pregătesc cu Străjerii, dar ei au izbutit să scape cu vorba dulce. Încă nu ştiu ce-au făcut.

Elayne părea cufundată în gânduri, de parcă o vedea în faţa ochilor pe Morgase, mânioasă peste fire. Se cutremură.

— Gawyn e fratele meu, zise ea, distrată. Nu şi Galad.

— Nu fi copilă, îi spuse Suprema. Aveţi acelaşi tată – aşa că Galad îţi e frate, fie că-ţi place sau nu. N-am să-ţi îngădui asemenea prostii, fetiţo. O novice are îngăduinţa să fie oarecum nătângă. O Aleasă – nu.

— Bine, Maică, răspunse posomorâtă Elayne.

— Regina ţi-a lăsat o scrisoare. E la Sheriam. Pesemne că, pe lângă o seamă de ocări, îţi scrie şi că vrea să te aducă acasă de îndată ce nu vei mai fi în nici o primejdie. E convinsă că nu vor mai trece decât câteva luni până să ajungi să conduci Puterea fără să-ţi faci vreun rău.

— Dar eu vreau să învăţ, Maică, vorbi Elayne, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Vreau să fiu Aes Sedai.

Suprema zâmbi, încă şi mai amar decât ultima dată.

— Şi bine faci, copilă, căci nici prin cap nu-mi trece să te dau pe mâna lui Morgase. Pesemne că ai să ajungi mai puternică decât toate femeile Aes Sedai de o mie de ani încoace, aşa că nu te las să pleci până nu primeşti şi şalul, pe lângă inel. Mai bine te fac bucăţele cu mâna mea. *Nu te las să pleci.* E limpede?

— Da, Maică.

Elayne părea cam tulburată, dar Egwene n-o putea învinovăţi. Era prinsă ca între ciocan şi nicovală – de-o parte Morgase, de alta Turnul. Regina din Andor şi Suprema Înscăunată. În acea clipă, lui Egwene nici nu-i trecea prin cap s-o mai invidieze pentru avere şi pentru tronul pe care avea să se urce într-o zi.

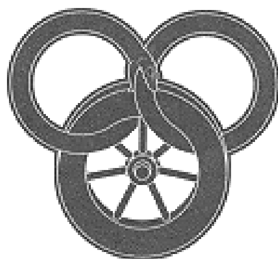
— Leane, du-o pe Elayne în cancelarie la Sheriam, spuse dintr-odată Suprema. Mai am să le spun câte ceva celorlalte două. Şi nu cred că o să le pice bine.

Egwene şi Nynaeve se priviră uimite; o clipă, îngrijorarea făcu să se topească încordarea care le despărţea. „Ce-o fi având să ne spună nouă, dar nu şi lui Elayne? se întrebă Egwene. Nu-mi pasă ce e, câtă vreme îmi îngăduie să învăţ. Dar de ce nu ştie Elayne?”

Auzind de cancelaria Mai-Marii peste novice, Elayne se strâmbă, dar îşi reveni de îndată ce Leane se apropie de ea.

— Cum porunceşti, Maică. Am să-ţi dau ascultare, spuse ea solemnă, făcând o plecăciune fără cusur, cu fustele desfăcute larg, şi o urmă pe Leane cu capul sus.

CAPITOLUL 14

Spinul înfipt în degete

Mai trecu ceva timp până ca Suprema Înscăunată să-şi înceapă vorba – înainte s-o facă, ea se apropie de ferestrele înalte şi arcuite şi ramase câteva minute cu spatele la cele două, strângându-şi braţele la spate şi privind dincolo de balcon grădina aflată dedesubt. Nici când le vorbi nu se întoarse.

— Lucrul cel mai rău din toate încă nu s-a aflat. Slujitorii nu ştiu despre furtul ter'angrealelor şi nu fac nici o legătură între oamenii ucişi şi fuga lui Liandrin şi a celorlalte. N-a fost uşor – aici toată lumea bârfeşte. Dar se crede că totul a fost înfăptuit de Iscoadele Celui Întunecat. Şi aşa şi este. Şi în oraş au ajuns zvonurile, cum că nişte Iscoade au pătruns în Turn şi au ucis. Nu le puteam opri. Faima noastră va suferi, dar tot e mai bine decât să se ştie adevărul. Cel puţin, nimeni din afara Turnului nu ştie că au murit Aes Sedai, şi nici înăuntru nu sunt prea mulţi oameni care au aflat. Iscoade în Turnul Alb! Ptiu! Toată viaţa m-am împotrivit unui asemenea gând. N-am să îngădui. Am să le prind şi am să le scobesc măruntaiele şi am să le atârn să se usuce la soare.

Nynaeve o privi tulburată pe Egwene – care se simţea de două ori mai rău – apoi trase adânc aer în piept.

— Maică, o să mai fie oare şi alte pedepse? În afară de cele de care ne-ai vorbit?

Suprema le privi peste umăr, cu ochi întunecaţi.

— Alte pedepse? Se poate spune şi aşa. Unele au să creadă că hotărârile mele sunt o răsplată, nu altceva. Dar acum veţi simţi cu adevărat spinul înfipt în deget.

Cu paşi repezi, se apropie de masă şi se aşeză. Apoi păru din nou ceva mai liniştită. Sau mai puţin sigură pe ea. Observând-o, Egwene simţi cum i se strângea stomacul. Suprema Înscăunată era mereu hotărâtă, şi nu se abătea nici cu un pas de la calea pe care şi-o alesese. Era tăria întruchipată. Trecuse prin multe şi ştia atâtea încât putea să răsucească pe degete o femeie ca Egwene, cu toată puterea ei înnăscută. Văzând-o, dintr-odată, şovăind – ca o fetiţă care ştia că trebuia să se arunce cu capul înainte într-un lac, nefiind însă sigură cât era de adânc sau dacă pe fund erau pietre sau noroi moale – Egwene se înfioră până în măduva oaselor. „Ce-o fi vrând să spună? Spinul înfipt în deget? Pe Lumină, ce are de gând cu noi?” Jucându-se cu o cutie neagră, din lemn, aflată pe masă în faţa ei, Suprema o privea cu ochii pierduţi, fără expresie.

— Întrebarea e în cine pot avea încredere, zise ea încet. măcar în Sheriam şi Leane, aşa ar trebui. Dar oare să îndrăznesc? În Verin? adăugă, cutremurându-se de un hohot scurt şi înfundat de râs. I-am încredinţat deja lucruri mai importante decât însăşi viaţa mea, dar oare cât de departe pot merge? în Moiraine? mai spuse, apoi rămase câteva clipe pe gânduri. Dintotdeauna am crezut că în Moiraine pot avea încredere.

Egwene se foi neliniştită. Cât de multe lucruri ştia oare Suprema? Nu o putea întreba, fireşte. „Ştii că un tânăr din satul meu, cu care credeam că într-o bună zi aveam să mă mărit, este Dragonul Renăscut? Ştii că îl sprijină şi două Aes Sedai?” Măcar de un lucru era convinsă – Suprema nu ştia că-l visase în noaptea trecută, fugind de Moiraine. Nu avea de unde să ştie. Nu era cu putinţă, aşa că nu scoase nici o vorbă.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Nynaeve; Suprema ridică ochii, ceea ce-o făcu să-şi mai îndulcească glasul. Iartă-mă, Maică, voiam doar să ştiu dacă vor mai fi şi alte pedepse. Nu înţeleg ce voiai să spui, cu încrederea. Dacă ne ceri părerea, eu spun că Moiraine nu este demnă.

— Asta ţi-e părerea, deci? rosti Suprema. A trecut un an de când ai plecat din sat şi crezi că ştii îndeajuns de multe despre

lume încât să poţi alege în care Aes Sedai să ai încredere şi în care nu? De-abia ai învăţat să ridici pânzele şi te crezi meşter cârmaci?

— A vorbit gura fără ea, Maică, spuse Egwene, cu toate că ştia că Nynaeve era foarte serioasă; îi aruncă şi o privire de dojană, iar cealaltă îşi smuci puternic cosiţa, dar rămase tăcută.

— Mă rog, cine să mai ştie, medită Suprema. Câteodată, încrederea e alunecoasă ca un ţipar. N-are a face. Oricum, numai pe voi două vă am, aşa slabe cum sunteţi, ca două tulpini de trestie.

Nynaeve se strâmbă, cu toate că glasul îi rămase liniştit:

— Tulpini de trestie, Maică?

— Liandrin a încercat să vă arunce în mijlocul vârtejului, continuă Suprema de parcă nici n-ar fi auzit-o, şi e cu putinţă să fi fugit tocmai pentru că aflase că eraţi pe drum înapoi şi o puteaţi da de gol, aşa că trebuie să cred că nu sunteţi… din Ajah Neagră. Mai degrabă aş înghiţi solzi şi măruntaie decât să rostesc numele ăsta, dar pare-mi-se că n-am de ales, mai bombăni ea.

Egwene rămase cu gura căscată. „Din Ajah Neagră? Noi? Pe Lumină…” Nynaeve, însă, nu se mai putu abţine:

— Fireşte că nu suntem! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Cum de ţi-a trecut prin cap?

— Dacă asta îţi schimbă părerea despre mine, copilă, aşa să fie! spuse Suprema cu asprime. Oi fi tu, din când în când, la fel de puternică precum o Aes Sedai, dar încă n-ai ajuns acolo, nici pe departe. Ei? Dacă mai ai ceva de zis, vorbeşte, îţi făgăduiesc că am să te fac să-mi ceri iertare cu lacrimi în ochi! „Tulpini de trestie”? Am să vă frâng ca pe nişte trestii. Nu mai am răbdare.

Nynaeve deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă, luptându-se cu sine, îşi recapătă cumpătul şi răsuflă adânc, să se liniştească, apoi vorbi. Glasul îi era acum mult mai puţin tăios.

— Iartă-mă, Maică! Dar nu ar fi trebuit să… nu suntem… nu am face în veci aşa ceva.

Zâmbind slab, Suprema se lăsă pe spătarul jilţului.

— Deci chiar eşti în stare să-ţi ţii firea, când vrei. Până acum nu eram sigură.

Egwene se întrebă dacă nu cumva fuseseră doar puse la încercare – dar pe chipul Supremei se vedea o încordare care-i spunea că ajunsese la capătul răbdării.

— Aş fi vrut să găsesc o cale să fac să ţi se ofere şalul, copilă. Verin mi-a spus că eşti deja cea mai puternică femeie din Turn.

— Şalul? îngăimă Nynaeve. să fiu Aes Sedai? Eu? Suprema făcu un gest, de parcă arunca ceva peste umăr, deşi-i părea rău s-o facă.

— N-are rost să ne frământăm pentru ceva ce nu e cu putinţă. Cum ar fi să te înalţ în rang şi să te trimit, în acelaşi timp, să freci vasele la bucătărie? Mai ales că Verin îmi spune şi că tot nu poţi conduce după pofta inimii, dacă nu te înfurii. Eram gata să te îndepărtez de Izvor, dacă-mi dădeai cumva impresia că ai de gând să sorbi din el. Iar ultimele încercări la care vei fi supusă pentru a dobândi şalul îţi vor cere să conduci Puterea, rămânând însă netulburată şi înfruntând tot felul de obstacole. Dintre cele mai grele. Nici măcar eu nu pot – şi nu vreau – să trec peste asta.

Nynaeve părea năucită. Se uită cu gura căscată la Supremă.

— Nu înţeleg, Maică, spuse într-un târziu Egwene.

— Mda, e firesc. Voi două sunteţi singurele femei din Turn despre care pot fi convinsă că nu sunt din Ajah Neagră, grăi Suprema, la fel de scârbită că trebuia să dea glas unor asemenea cuvinte. Liandrin a fugit, împreună cu celelalte douăsprezece, dar oare nu a mai rămas nimeni? Nu cumva mai sunt şi altele ascunse, precum creanga cufundată în apă mică pe care n-o vezi până ce nu-ţi găureşte barca? Poate că n-am să le găsesc decât când este prea târziu, dar n-am să îngădui ca Liandrin şi celelalte să scape cu ce-au făcut. Au furat şi au ucis! Nimeni nu scapă nevătămat, după ce-mi ucide supuşii. N-am de gând să îngădui ca treisprezece surori Aes Sedai să rămână în slujba Umbrei. Vreau să le găsesc şi să le ferecăm pe toate!

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu noi, spuse încet Nynaeve; s-ar fi zis că-i trecea prin cap ceva ce nu-i plăcea defel.

— Uite ce are, copilă. Voi o să fiţi dulăii mei şi o să le vânaţi pe cele din Ajah Neagră. N-o să vă bănuiască nimeni – două Alese, nu foarte învăţate, pe care le-am umilit în faţa tuturor.

— Dar e o nebunie! strigă Nynaeve, care făcuse ochii mari încă de când Suprema rostise cuvintele „Ajah Neagră”, strângându-şi cosiţa în pumn şi acum vorbea scuipând fiecare

cuvânt. Aceste femei sunt surori de prim rang. Egwene nu e nici măcar Aleasă, cât despre mine, după cum ştii, Maică, nu pot conduce Puterea nici cât s-aprind o lumânare, dacă nu mă mânii. N-avem nici o putere.

Egwene încuviinţă. Limba i se lipise de cerul gurii, încât nici nu mai putea vorbi. „Să le căutăm pe cele din Ajah Neagră? Mai degrabă aş pleca la vânătoare cu o nuieluşă. Vrea numai să ne sperie, să ne pedepsească. Asta trebuie să fie!” Şi dacă asta încerca Suprema, atunci îi reuşea totul mult prea bine. O văzu şi pe ea încuviinţând.

— Ai dreptate pe deplin. Numai că Liandrin nu este la fel de înzestrată ca voi – şi ea e cea mai puternică dintre fugare. Da, ele sunt învăţate, iar voi nu, şi tu, Nynaeve, încă nu ţi-ai depăşit toate piedicile. Dar dacă n-ai vâslă, copila, e bună şi-o scândură ca să duci barca la mal.

— Păi, eu nu aş fi de nici un folos, se bâlbâi Egwene, ascuţindu-şi glasul; îi era însă mult prea teamă pentru a mai simţi ruşinea. „Vorbeşte serios! Pe Lumină, chiar aşa e! Liandrin m-a dat pe mâna Seanchanilor şi acum Suprema vrea să mă ţin pe urmele a treisprezece femei de aceeaşi teapă?” O să am de învăţat, lecţii şi muncă la bucătărie. Sunt sigură că Anaiya Sedai vă vrea să mă pună în continuare la încercare, să vadă dacă nu sunt cumva Vestitoare-n vise. De-abia voi avea vreme de mâncat şi dormit. Cum să mai fac şi cercetări?

— Va trebui să găseşti un răgaz, răspunse Suprema, care se arăta din nou rece şi netulburată, ca şi cum prinderea femeilor din Ajah Neagră era o treabă la fel de uşoară ca măturatul podelelor. Vei fi Aleasă – vei putea să-ţi alegi singură lecţiile, într-o oarecare măsură, şi să hotărăşti cât timp dedici fiecăreia dintre ele. Iar regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt puţin mai îngăduitoare. Numai puţin. Dar, copilă, femeile astea trebuie găsite.

Egwene se uită la Nynaeve, dar aceasta spuse numai atât:

— Dar pe Elayne de ce nu ai chemat-o? Doar nu crezi că ar fi din Ajah Neagră. Oare pentru că e Domniţa-Moştenitoare?

— Ai ghicit, copilă. Dacă aş putea, i-aş spune să vi se alăture, dar deocamdată am mult prea multe probleme cu Morgase. După ce o mai îmblânzesc şi o aduc pe calea cea bună, poate că Elayne va fi şi ea cu voi. Poate atunci.

— Atunci să rămână deoparte şi Egwene, zise Nynaeve. Deabia a ajuns la vârsta la care să fie numită femeie. Am să fac eu totul.

Egwene dădu să se împotrivească – „Sunt şi eu femeie!” – dar Suprema i-o luă înainte.

— Nu te trimit ca momeală, copilă. Nici dacă aş avea o sută ca voi nu aş fi mulţumită, dar sunteţi numai două, aşa că va trebui să vă descurcaţi.

— Nynaeve, spuse Egwene, nu te înţeleg. Adică vrei să faci aşa ceva?

— Nu-i vorba că vreau, răspunse fără vlagă Nynaeve, dar mi se pare mai bine să le caut decât să mă tot întreb dacă femeia care mă instruieşte nu este cumva o Iscoadă. Nu ştiu ce pun la cale, dar n-am s-aştept să aflu când e prea târziu.

Egwene luă o hotărâre care-i întoarse stomacul pe dos.

— Atunci am să o fac şi eu. Nici mie nu-mi convine să am tot felul de îndoieli.

Nynaeve deschise gura să se împotrivească, iar Egwene simţi un fior de mânie, bine-venit după atâta teamă.

— Să nu mai îndrăzneşti să spui că aş fi prea tânără. Măcar eu pot să conduc Puterea de câte ori vreau. Sau aproape. Nu mai sunt o fetiţă, Nynaeve.

Cealaltă rămase împietrită locului, smucindu-şi cosiţa, fără vreun cuvânt. În cele din urmă, însă, se înmuie.

— Nu mai eşti, nu? Eu însămi te-am numit femeie, dar mărturisesc că, în sinea mea, nu am crezut-o. Ei, fetiţă – nu, femeie. Femeie, nădăjduiesc că-ţi dai seama că tocmai ce-ai intrat, alături de mine, într-un cazan plin cu apă, iar focul de dedesubt ar putea fi aprins.

— Ştiu asta, răspunse Egwene, mândră că glasul nu-i tremura aproape deloc.

Suprema zâmbi, parcă mulţumită de ce vedea, însă în privirea ei albastră pluti o scânteie care-o făcu pe Egwene să creadă că nu se îndoise de hotărârile pe care ele două aveau să le ia. Vreme de o clipă îşi simţi din nou mâinile şi picioarele legate cu sfori, ca ale unei marionete.

— Verin, începu şovăielnic Suprema, apoi începu să bombăne ca pentru sine. Dacă trebuie să mă încred în cineva, de ce nu în ea? Deja ştie la fel de multe ca mine, dacă nu şi mai multe. Verin, reluă ea, cu glasul mai puternic, o să vă transmită tot ce

se ştie despre Liandrin şi celelalte, şi o lista cu toate ter'angrealele furate şi cu ceea ce pot face. Atâta cât ştim. Cât despre femeile din Ajah Neagră care mai sunt încă în Turn... căscaţi urechile, ochii, şi aveţi grijă ce întrebări puneţi. Ca nişte şoareci să fiţi. Dacă aveţi măcar o bănuială, mi-o spuneţi pe dată. Am să încerc să fiu şi eu cu ochii pe voi – asta nu va părea ciudat, ţinând cont de fapta pentru care sunteţi pedepsite. Puteţi să-mi spuneţi ce-aţi aflat când vin să vă văd. Nu uitaţi că femeile astea au ucis deja o dată. O mai pot face cu uşurinţă.

— Toate bune şi frumoase, spuse Nynaeve, dar noi tot Alese rămânem, pe când ele – Aes Sedai. Orice soră peste care dăm ne poate spune să ne vedem de treabă, sau ne poate trimite să-i spălăm rufele şi va trebui să-i dăm ascultare. Sunt şi locuri în care Alesele nu au voie să meargă şi lucruri pe care nu le pot face. Pe Lumină, dacă am afla despre o soră că face parte din Ajah Neagră, ea le-ar putea porunci străjilor să ne închidă în camere şi să ne ţină acolo. Şi aşa ar face. Între o Aleasă şi o Aes Sedai, pe cine să creadă?

— Da, de cele mai multe ori va trebui să găsiţi o cale să vă descurcaţi, ca Alese, zise Suprema. Bine ar fi să nu vă bănuiască nimeni. Dar...

Şi deschise cutia neagră de pe masă, şovăi puţin şi se uită la ele, de parcă încă nu era convinsă că făcea bine, apoi scoase mai multe hârtii scorţoase, împăturite. Cercetându-le cu grijă, alese două, iar pe celelalte le îndesă înapoi. Întinse fiecăreia câte una.

— Să nu le vadă nimeni. Folosiţi-le numai dacă sunteţi la ananghie.

Egwene desfăcu foaia. Avea câteva rânduri aşternute cu un scris ordonat şi rotund şi era pecetluită jos cu Flacăra Albă din Tar Valon.

„Purtătorul acesteia face totul din porunca şi cu îngăduinţa mea. Daţi-i ascultare, fără vreo vorbă. Aşa vă poruncesc.

Siuan Sanche
Păzitoarea Peceţilor
Flacăra din Tar Valon
Suprema Înscăunată

— Cu asta aş putea face orice, spuse Nynaeve, năucită. Le-aş putea porunci celor din gardă. Şi Străjerilor, mai chicoti ea. Cu asta, l-aş putea face pe unul dintre ei să joace tontoroiul.

— Asta până când aş afla eu, încuviinţă sec Suprema. Şi dacă mi-ar ajunge la urechi că nu ai avut o pricină, te-aş face să-ţi doreşti să te fi prins Liandrin.

— Nici nu-mi trecea prin cap aşa ceva, rosti iute Nynaeve. Spuneam doar că asta ne dă mai multă putere decât am visat vreodată.

— S-ar prea putea să aveţi nevoie. Dar nu uitaţi. Nici Iscoadele şi nici Mantiile Albe nu ar da doi bani pe aşa ceva. Pesemne că v-ar ucide numai pentru că le aveţi. Dacă hârtiile astea sunt paveze... ce să spun, pavezele de hârtie se rup uşor, iar astea ar putea avea şi o ţintă pictată pe ele.

— Da, Maică, rostiră într-un glas Egwene şi Nynaeve. Egwene îşi îndoi foaia şi o îndesă în buzunarul de la cingătoare, hotărând în sinea ei să nu o mai scoată decât dacă nu avea de ales. „Şi cum am să ştiu când vine clipa?”

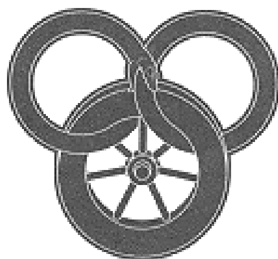
— Dar Mat? întrebă Nynaeve. Maică, e foarte bolnav şi nu mai are multă vreme.

— Am să vă trimit vorbă, spuse simplu Suprema.

— Dar, Maică...

— Am să vă trimit vorbă! Acum plecaţi, copilelor. Nădejdea Turnului este în mâinile voastre. Duceţi-vă în camerele voastre şi odihniţi-vă. Nu uitaţi, aveţi întâlnire cu Sheriam şi cu oalele.

CAPITOLUL 15

Vineţiul

*I*eşind din cancelaria Supremei înscăunate, Egwene şi Nynaeve găsiră coridoarele pustii – numai din când în când dădeau peste câte o slujnică grăbită să-şi îndeplinească poruncile şi fâţâindu-se cu paşi uşori de colo-colo. Egwene era bucuroasă să le vadă – în ciuda tapiseriilor şi podoabelor sculptate în piatră, coridoarele începuseră să i se pară nişte peşteri, ba încă pline de primejdii. Nynaeve păşea hotărâtă, smucindu-şi iarăşi cosiţa, cu mişcări sacadate, iar Egwene se grăbi, ca să nu rămână în urmă – nu voia să se trezească singură.

— Nynaeve, dacă într-adevăr Ajah cea Neagră este pe aici şi bănuieşte ce porunci ni s-au dat... nădăjduiesc că nu vorbeai serios când ai spus că ne vom purta ca şi cum am fi rostit deja cele Trei Legăminte. Nu am de gând să mă las omorâtă, atâta vreme cât pot folosi Puterea Supremă.

— Dacă femei ca alea sunt încă aici, Egwene, au să ştie ce facem de îndată ce dau cu ochii de noi, răspunse Nynaeve, care părea îngrijorată, în ciuda a ceea ce spunea. Sau ne vor privi ca pe-o ameninţare, ceea ce-i cam acelaşi lucru, dacă ne gândim la urmări.

— De ce să ne privească aşa? Nimeni nu se simte ameninţat de cei cărora le poate da porunci. De pildă, de o femeie care, de

trei ori pe zi, trebuie să frece oalele şi să învârtă frigările. De-asta ne-a şi trimis Suprema la bucătărie. Sau, mă rog, şi de-asta.

— Poate că Suprema nu s-a gândit până la capăt, spuse Nynaeve, cu gândurile aiurea. Sau poate că da, dar atunci înseamnă că are alte gânduri cu noi decât ce ne-a spus. Gândeşte-te, Egwene. Liandrin nu ar fi încercat să scape de noi decât dacă ne vedea ca pe o primejdie. Nici prin cap nu-mi trece cum, sau de ce, şi nici nu văd vreo pricină pentru care lucrurile să se fi schimbat. Dacă mai sunt pe aici femei din Ajah Neagră, ele ne vor privi la fel ca înainte, chiar dacă nu bănuiesc ce ne-a pus Suprema să facem.

— Nu mă gândisem la asta, făcu Egwene, înghiţind în sec. Pe Lumină, aş vrea să fiu nevăzută. Nynaeve, dacă sunt încă pe urmele noastre, să ştii că eu aleg ferecarea, decât să las Iscoadele să mă omoare, sau poate să-mi facă altele şi mai rele. Şi cred că aşa ai să faci şi tu, în ciuda celor ce i le-ai spus Supremei.

— Dar vorbeam sincer, răspunse Nynaeve, părând, în sfârşit, să se trezească, şi micşorând pasul; pe lângă ele trecu o novice blondă, cu o tava în mână – Nynaeve o aşteptă să se îndepărteze, apoi continuă: Fiecare cuvânt era adevărat, Egwene. Există şi alte căi pentru a ne apăra. Dacă nu ar fi aşa, femeile Aes Sedai ar fi ucise de îndată ce ar părăsi Turnul. Trebuie doar să găsim aceste căi şi să le folosim.

— Ştiu deja câteva, şi tu la fel.

— Sunt primejdioase.

Egwene deschise gura să spună că erau primejdioase numai pentru cei care-o atacau, însă Nynaeve se năpusti la ea.

— Pot ajunge să-ţi placă prea tare. Azi-dimineaţă, când mi-am dezlănţuit furia împotriva Mantiilor Albe... m-am simţit mult prea mulţumită. E primejdios, sfârşi ea, cutremurându-se, şi iuţi iarăşi pasul, silind-o pe Egwene să facă la fel.

— Parc-ai fi Sheriam. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind aşa. De câte ori cineva îţi ridica oprelişti în cale, te revoltai. De ce te supui acum, când e în joc chiar viaţa ta?

— Şi dacă, după aceea, suntem alungate din Turn, ferecate sau nu? Atunci ce facem? şopti Nynaeve, cu glasul atât de stins de parcă vorbea pentru sine. Pot s-o fac. Trebuie, dacă este să

rămân aici îndeajuns de mult pentru a învăţa. Şi trebuie să învăţ dacă vreau să...

Dintr-odată, parcă îşi dădu seama că vorbea tare. O privi aspru pe Egwene, şi ridică glasul.

— Lasă-mă să mă gândesc. Te rog, taci şi lasă-mă. Egwene se supuse, cu toate că mintea îi clocotea de întrebări. Oare de ce tânjea atâta Nynaeve după învăţăturile din Turnul Alb? Ce voia să facă? De ce se ascundea de ea? „Taine. Ne-am obişnuit cu ele, de când am sosit aici. Nici Suprema nu ne-a dezvăluit totul. Pe Lumină, ce-o fi având de gând cu Mat?”

Nynaeve o însoţi până în aripa novicelor. Coridoarele erau încă pustii. Urcând rampele în spirală, nu se întâlniră cu nimeni. Ajunse la camera lui Elayne, Nynaeve se opri, bătu o dată, apoi deschise fără întârziere uşa şi se uită înăuntru, după care lăsă uşa să se închidă şi o porni cu paşi mari către camera lui Egwene.

— N-a venit încă, zise. Trebuie să vorbim toate trei. Egwene o prinse de umeri, silind-o să se oprească.

— Ce...?

Dar, tocmai atunci, ceva o trase de păr şi o ciupi de ureche. Prin faţa ochilor îi trecu un fulger de negură, care se izbi cu zgomot de zid. În clipa următoare, Nynaeve o trase la podea, în spatele balustradei.

Cu ochii mari, năucită, Egwene se holbă la obiectul care zăcea pe o lespede în faţa uşii ei, unde căzuse. O săgeată slobozită dintr-o arbaletă. Avea patru vârfuri groase, în care se prinseseră câteva fire din părul ei negru. Părea făcută pentru a străpunge armurile. Ridică, tremurând, o mână şi-şi atinse urechea. Avea o rana micuţă, din care ieşise o picătura de sânge. „Dacă nu m-aş fi oprit chiar atunci... Dacă....” Săgeata i-ar fi străpuns capul şi pesemne că ar fi ucis-o şi pe Nynaeve.

— Sânge şi cenuşă! îngână. Tu-i maica maicilor mă-sii!

— Ai grijă cum vorbeşti, o dojeni Nynaeve, fără prea multă tragere de inimă, întinzându-se pe jos ca să tragă cu ochiul printre stâlpii albi de piatră, către capătul îndepărtat al coridorului. Egwene observă că era înconjurată de un nimb sclipitor – aşadar atinsese *saidar.*

Se grăbi să facă şi ea la fel, şi tocmai graba o împiedică. Graba, dar şi imaginile care-i umpleau mintea – îşi vedea capul sfărâmat ca un pepene putred de săgeata masiva, care apoi se

înfigea în trupul lui Nynaeve. Trase aer adânc în piept, iarăşi şi iarăşi, până ce, într-un târziu, văzu trandafirul plutind în hău şi deschizându-se către Adevăratul Izvor, iar Puterea se revărsa asupra ei.

Se rostogoli pe burtă, alături de Nynaeve, ca să observe ce se mai întâmplă.

— Vezi ceva? L-ai zărit? Am să-l străpung cu un fulger! îngăimă, simţindu-l în aceeaşi clipă cum se forma, îmboldind-o să-l slobozească. E un bărbat, aşa-i?

Pe de o parte, era de neconceput ca un bărbat să pătrundă în aripa novicelor, pe de alta era cu neputinţa să creadă că o femeie ar fi străbătut Turnul cu o arbaletă.

— Nu ştiu, răspunse Nynaeve, cu un glas plin de mânie înăbuşită – şi cu atât mai primejdioasă. Mi s-a părut că zăresc... Da! Uite acolo!

Egwene o simţi cutremurată de Putere, apoi o văzu ridicându-se în picioare, fără grabă, şi scuturându-şi rochia de parcă nu mai avea nici o pricină de îngrijorare. Se uită lung la ea.

— Ce? Ce-ai făcut? Nynaeve?

— Dintre cele cinci Puteri, îi spuse Nynaeve pe un ton solemn, de parcă ţinea o prelegere, oarecum în bătaie de joc, Aerul, numit şi Vânt este cel puţin folositor. Aşa cred mulţi, dar nu e câtuşi de puţin adevărat, sfârşi ea cu un râs aspru. Ţi-am spus că mai avem şi alte căi pentru a ne apăra. Am folosit Aerul ca să-l ţin pe loc. Mă rog, nu sunt chiar sigură că e bărbat – nu l-am văzut bine. Şmecheria asta mi-a arătat-o cândva Suprema, cu toate că nu cred că s-ar fi aşteptat s-o înţeleg. Ei, hai, ridică-te odată!

Egwene se înălţă iute şi se grăbi după ea pe coridor. Nu trecu mult şi, după un colţ, dădură cu ochii de un bărbat îmbrăcat în veşminte simple, maronii. Stătea nemişcat, întors cu spatele spre ele, sprijinindu-se pe vârful degetelor de la un picior în timp ce pe celălalt îl avea ridicat şi spânzurat în aer, de parcă fusese oprit în timp ce alerga. Pesemne că se simţea ca şi cum ar fi fost cufundat într-o pastă groasă, cu toate că împrejurul său nu era decât aerul împietrit. Egwene îşi aducea şi ea aminte de ceea ce făcuse, cândva, Suprema, dar nu ştia cum să repete ceea ce văzuse. În schimb, pentru Nynaeve era suficient să observe ceva, o singură dată, şi învăţa fără întârziere. Mă rog, cel puţin atunci când era în stare să conducă Puterea.

Ajunseră mai aproape. Dintr-odată, Egwene se tulbură, pierzând legătura cu Puterea. Din pieptul bărbatului se iţeau plăselele unui pumnal. Muşchii feţei îi atârnau, iar ochii pe jumătate închişi fuseseră deja acoperiţi de moarte. De îndată ce Nynaeve îi dădu drumul din strânsoare, leşul se prăbuşi grămadă la pământ.

Era un bărbat cu o înfăţişare obişnuită, de înălţime mijlocie şi nu foarte solid. Trăsăturile sale erau atât de banale încât Egwene se gândi că nu l-ar fi putut recunoaşte nici măcar dintr-un grup de trei persoane. Însă nu-i luă mai mult de o clipă să observe că lipsea ceva. Arbaleta. Tresări şi se uită îngrijorată de jur împrejur.

— Trebuie să mai fie încă unul, Nynaeve. Cineva a luat arbaleta. Şi l-a şi înjunghiat. Ar putea să fie încă prin preajmă, gata să mai tragă o dată.

— Linişteşte-te, îi spuse Nynaeve, cu toate că începu şi ea să tragă cu ochiul pe coridor, smucindu-şi cosiţa. Stai liniştită şi o să ne dăm seama ce ne rămâne de...

Dar se întrerupse pe dată, auzind zgomot de paşi venind dinspre rampa care urca până la catul la care se aflau. Inima lui Egwene începu să bată puternic. O simţea în gât. Cu ochii aţintiţi asupra rampei, ea se chinui să atingă iarăşi *saidar.* Numai că, pentru asta, avea nevoie de calm, iar bătăile inimii o împiedicau. De pe rampă apăru Sheriam Sedai, care se opri în loc, încruntându-se din pricina a ceea ce vedea.

— Pe Lumină, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă ea şi se apropie cu paşi repezi; o dată în viaţă, nu mai părea netulburată.

— Tocmai am dat peste el, spuse Nynaeve, în timp ce Mai-Marea peste novice îngenunchea lângă leş.

Sheriam atinse pieptul mortului, apoi îşi trase braţul îndărăt, foarte iute, şuierând printre dinţi. Se vedea că era speriată, dar îşi făcu curaj şi-l atinse iarăşi, de data asta pentru ceva mai multă vreme.

— E mort, îngăimă ea. Mort ca toţi morţii şi încă o dată pe-atât.

Se ridică, îşi scoase o batistă din mânecă şi-şi curăţă bine degetele.

— Voi l-aţi găsit? Aici? Aşa?

Egwene încuviinţă din cap, convinsă că, dacă deschidea gura, cealaltă avea să-şi dea seama că minţea.

— Chiar aşa, spuse Nynaeve, sigură pe ea.

— Un bărbat... şi mort, pe deasupra..., începu Sheriam clătinând din cap, în aripa novicelor. Ce mai scandal! Unde mai pui că...

— Dar ce-i aşa de deosebit la omul ăsta? întrebă Nynaeve. De ce-ai spus că este mort încă o dată pe-atât?

Sheriam răsuflă adânc şi le privi scrutător, pe amândouă.

— E un Făr-de-Suflet. Un Vineţiu, răspunse, ştergându-şi încă o dată degetele şi întorcându-şi din nou privirile îngrijorate către leş.

— Făr-de-Suflet? repetă Egwene cu glasul tremurând.

— Un Vineţiu? spuse şi Nynaeve, în aceeaşi clipă.

Sheriam le aruncă o privire scurtă, dar pătrunzătoare.

— N-aţi învăţat încă nimic despre ei, dar, de vreme ce şi-aşa aţi încălcat regulile de multe ori... şi unde mai pui că voi l-aţi găsit..., mai spuse, arătând către bărbatul mort. Cei Făr-de-Suflet, Vineţiii, îşi jertfesc sufletele pentru a-l sluji pe Cel Întunecat şi a ucide în numele său. După asta, nu se mai poate spune că rămân în viaţă. Nu sunt morţi, dar nici nu mai trăiesc. În ciuda numelui pe care-l poartă, sunt şi femei printre ei. Foarte puţine. Nici măcar printre Iscoade nu se găsesc multe femei într-atât de proaste încât să încuviinţeze o asemenea jertfă. Adesea, când te uiţi la un astfel de om nu-l observi decât când este prea târziu. Chiar şi când se mai putea mişca, bărbatul ăsta era ca şi mort. Acum, numai ochii îmi spun că făptura de-acolo a fost cândva în viaţă. Nici un Vineţiu nu a îndrăznit să pătrundă în Tar Valon de pe timpul Războaielor Troloce, sfârşi ea, cântărindu-le din nou cu privirea.

— Şi-acum ce-ai de gând să faci? întrebă Egwene, apoi, văzând-o pe Sheriam ridicând din sprâncene, adăugă: Dacă-mi este îngăduit să întreb, Sheriam Sedai.

— Să zicem că-ţi este, răspunse cealaltă, şovăind, de vreme ce ai avut ghinionul să dai peste el. Totul atârnă de Suprema Înscăunată, dar, după tot ce s-a-ntâmplat, cred că ea va dori ca adevărul să nu le fie cunoscut multora. Sunt şi-aşa prea multe poveşti. Nu aveţi voie să pomeniţi despre asta nimănui, în afară de mine şi de Supremă, dacă aduce ea vorba mai întâi.

— Am înţeles, Aes Sedai, răspunse însufleţită Egwene. Nynaeve încuviinţă şi ea, însă ceva mai rece. Cât despre Sheriam, părea sigură că i se va da ascultare, cu toate că nici nu

le ascultase vorbele. Atenţia sa era îndreptată numai către bărbatul mort. Vineţiul. Cel Făr-de-Suflet.

— Faptul că aici a murit un bărbat nu poate fi ascuns, începu ea; strălucirea Puterii Supreme o înconjura dintr-odată şi, la fel de repede, leşul de pe podea fu acoperit cu o cupola lunguiaţă, joasă, cenuşie şi atât de mata încât aproape că nici nu se mai vedea ce era dedesubt. Numai că el nu va putea fi atins de nimeni care să-şi dea seama cine a fost. Trebuie să pun pe cineva să-l ia înainte să se întoarcă novicele.

Ochii ei verzi, migdalaţi, se opriră asupra celor două, de parcă de-abia şi-ar fi amintit că erau acolo.

— Acum puteţi să plecaţi. Nynaeve, cred că ar fi bine să mergi în încăperea ta. Aveţi şi aşa destule încurcături. Dacă se află că aţi avut de-a face şi cu asta, chiar şi puţin... Hai, duceţi-vă.

Egwene făcu o mică plecăciune şi o trase de mânecă pe Nynaeve care, însă, nu se lăsă dusă.

— De ce-ai venit încoace, Sheriam Sedai?

O clipă, Sheriam păru tulburată, apoi se încruntă. Cu mâinile în şolduri, se uită la Nynaeve cu toată asprimea funcţiei sale.

— Oare Mai-Marea peste novice are de-acum nevoie de vreo scuză pentru a pătrunde în aripa novicelor, Aleaso? spuse ea. Oare de când au început Alesele să le ia la întrebări pe Aes Sedai? Ştiu că Suprema are de gând să scoată ceva din voi două, dar, fie că izbuteşte sau nu, eu, una, am să vă învăţ să vă purtaţi. Măcar atât. Acum plecaţi imediat, dacă nu vreţi să vă iau pe sus în cancelarie. Şi nu pentru acea mică întâlnire pe care deja v-a poruncit-o Suprema.

— Iertare, Sheriam Sedai, spuse Egwene, amintindu-şi de ceva, vreau să-mi iau mantia. Mi-e frig.

Şi o luă la fuga pe coridor, înainte ca femeia Aes Sedai să apuce să-i răspundă. Dacă Sheriam avea să găsească săgeata înfiptă în uşă, avea să pună mult prea multe întrebări. Gata cu povestea lor cum că doar găsiseră mortul şi că nu avea nimic de-a face cu ele. Numai că, ajunsă la uşa încăperii sale, observă că săgeata dispăruse. Nu rămăsese decât crăpătura din lespedea alăturată. I se făcu pielea de găină. „Cum de-a izbutit cineva s-o ia, fără să-l observăm... Înseamnă că era un alt Vineţiu!” Numai dulcea senzaţie a Puterii care-i curgea prin trup o făcu să-şi dea seama că atinsese *saidar.* Chiar şi aşa, trebui să-şi adune tot curajul pentru a deschide uşa şi a pătrunde în

încăpere. Era goală, dar Egwene nu zăbovi. Îşi luă repede mantia albă din cui şi fugi, fără să dea drumul la *saidar* înainte să ajungă aproape de cele care-o aşteptau.

Cât lipsise ea, pesemne că între ele se mai petrecuse ceva. Nynaeve încerca să pară blândă şi supusă, dar nu izbutea – s-ar fi zis, numai, că o durea stomacul. Sheriam stătea cu mâinile în şolduri şi bătea nervoasă din picior, învăluind-o cu o privire aspră, ca o piatră de moară care sfărâma grăunţele prefăcându-le în făină, de care avu parte, pe dată, şi Egwene.

— Iertare, Sheriam Sedai, spuse aceasta în grabă, cu o mică plecăciune, aranjându-şi şi mantia pe umeri. Toate astea... mortul... Vineţiul!... m-au făcut să mă înfrigurez. Putem pleca?

Sheriam încuviinţă scurt, iar Nynaeve făcu şi ea o plecăciune, nu prea adâncă. Egwene o apucă de braţ şi o târî după ea.

— Ai de gând să mai faci şi alte necazuri? o întrebă, după ce coborâseră două caturi astfel încât, din câte nădăjduia, Sheriam nu le mai putea auzi. Ce i-ai mai spus, de se uita atât de urât? Ai mai întrebat-o cine ştie ce, aşa-i? Măcar ai aflat ceva care să merite s-o superi?

— Nu mi-a spus nimic, mormăi Nynaeve. Dar, Egwene, dacă este să fim de vreun folos, trebuie să punem întrebări. Trebuie să riscăm puţin, altfel n-o să aflăm nimic.

— Bine, dar fii puţin mai cu grijă, oftă Egwene şi, văzându-i chipul care spunea limpede că nici prin gând nu-i trecea să se păzească, oftă din nou. Nynaeve, săgeata dispăruse. Pesemne că a luat-o alt Vineţiu.

— Deci de-asta te-ai... pe Lumină! se încruntă Nynaeve, smucindu-şi aprig cosiţa.

— Ce-a făcut ca să... acopere leşul? întrebă după o vreme Egwene; nu voia să-i folosească numele adevărat, încercând să uite că mai exista unul, undeva prin preajmă. De fapt, în clipa aceea n-ar fi vrut să se gândească la nimic.

— Aer, răspunse Nynaeve. A folosit Aerul. Mi-a plăcut ce-am văzut, şi cred că înţeleg cum aş putea să mă folosesc şi eu de el.

Puterea Supremă era alcătuită din alte cinci: Pământ, Aer, Foc, Apă şi Spirit. Feluritele înzestrări cereau alte şi alte combinaţii ale celor cinci Puteri.

— Nu prea înţeleg cum se leagă Puterile. Uite, Tămăduirea, de pildă. Înţeleg de ce e nevoie de Spirit şi, poate, şi de Aer. Dar Apă, de ce?

— Ce tot vorbeşti acolo? se năpusti Nynaeve. Ai uitat ce-avem de făcut?

Aruncă o privire în jur. Ajunseseră în aripa Aleselor, alcătuită din coridoare aflate ceva mai jos decât aripa novicelor, împrejurul unei grădini, nu al unei curţi. Nu se vedeau decât câteva Alese, la un alt cat. Cu toate acestea, Nynaeve coborî glasul:

— Ai uitat de Ajah Neagră?

— Încerc din răsputeri să uit, răspunse aspru Egwene. Măcar o vreme. Încerc să uit că tocmai am dat peste un mort, care mai că nu m-a ucis la rândul lui, şi care mai are şi un tovarăş, care-ar putea încerca din nou s-o facă. Am avut mare noroc să rămânem în viaţă, sfârşi ea, atingându-şi lobul urechii – sângele se uscase, dar tot o mai durea puţin.

Chipul lui Nynaeve se mai îmblânzi, însă, atunci când vorbi, tonul său îi aminti celeilalte de vremurile în care fusese Meştereasă în Emond's Field şi rostise vorbe care trebuiau spuse, cu toate că alţii nu voiau să le audă.

— Aminteşte-ţi de leşul acela, Egwene. Aminteşte-ţi că a încercat să te omoare. Să ne omoare pe amândouă. Aminteşte-ţi de Ajah Neagră. Să nu uiţi nici o clipă de femeile alea. Pentru că, dacă uiţi, s-ar prea putea ca data viitoare să fii chiar tu cea omorâtă.

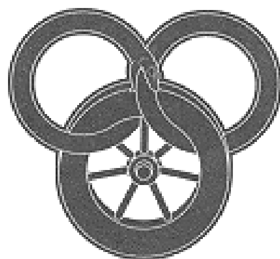
— Ştiu, oftă Egwene. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Ai observat că Sheriam n-a pomenit nimic despre un anume lucru?

— Nu. Despre ce?

— Nu s-a întrebat nici o clipă cine l-a omorât. Acuma, hai. Încăperea mea e chiar aici, şi poţi să te şi odihneşti puţin cât vorbim.

CAPITOLUL 16

Trei la vânătoare

Camera lui Nynaeve era binişor mai mare decât cele ale novicelor. Avea şi un pat adevărat, nu unul lipit de perete, şi două scaune cu spătar de piele, în loc de taburet, şi un dulap pentru haine. E drept că mobila era simplă, potrivită pentru locuinţa unui fermier ceva mai înstărit, însă faţă de novice se putea spune că Alesele trăiau în lux. Era acolo până şi un covoraş, brodat cu dungi galbene şi roşii, pe albastru. Intrând, Nynaeve şi Egwene descoperiră că încăperea nu era pustie.

În faţa căminului se afla Elayne, cu braţele încrucişate pe piept şi cu ochii roşii de mânie – şi nu numai. Pe scaune şedeau foarte în largul lor doi tineri, cu braţe şi picioare lungi. Unul dintre ei, purtând un surtuc verde închis, desfăcut, pe sub care i se vedea cămaşa albă ca laptele, avea ochii albaştri şi părul roşu-auriu, la fel ca Elayne. după chipul zâmbitor se vedea foarte bine că îi era frate. Celălalt, de vârsta lui Nynaeve, cu un surtuc cenuşiu încheiat până la ultimul nasture, era zvelt, cu părul şi ochii de culoare închisă. Văzându-le intrând, acesta se ridică, foarte sigur pe el şi cu mişcări graţioase, ca o pisică. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, se gândi Egwene – şi nu pentru prima oară. Se numea Galad.

— Îmi pare bine să vă revăd, spuse, luându-i mâna. Mi-am făcut multe griji pentru voi. Şi Gawyn la fel.

Inima lui Egwene începu să bată mai iute. Îşi trase repede mâna, pentru ca el să nu simtă.

— Îţi mulţumesc, Galad, îngăimă. „Pe Lumină, ce chipeş este.”

Îşi spuse că trebuia să înceteze cu gândurile de felul ăsta. Dar nu era uşor. Se trezi că începuse să-şi netezească fustele, dorindu-şi să fi fost văzută toată în mătase, nu în veşmintele simple de lână, sau poate chiar într-o rochie de felul celor din Doman despre care-i povestise Min, cele care se mulau pe trup şi păreau atât de subţiri încât aveai impresia că poţi vedea prin ele, cu toate că nu era aşa. Mânioasa pe sine, se înroşi şi îşi alungă gândurile din minte, încercând pe tăcute să-l facă pe Galad să-şi ia ochii de la chipul ei. Jumătate dintre femeile din Turn, de la slujnice şi până la Aes Sedai, păreau să aibă aceleaşi gânduri atunci când îl priveau – dar asta nu o ajuta deloc. Nici faptul că părea să-i zâmbească numai şi numai ei. La urma urmelor, zâmbetul făcea totul mult mai rău. „Pe Lumină, dacă ar bănui măcar ce-mi trece prin minte, aş muri de ruşine!”

Tânărul cu părul auriu se aplecă înainte, fără să se ridice.

— Întrebarea e unde aţi fost. Elayne nu mi-a răspuns oricât am stăruit şi s-a ferit de parcă avea un buzunar plin de smochine pe care nu voia să le-mpartă cu nimeni.

— Ţi-am spus că nu te priveşte, Gawyn, răspunse cu glasul sugrumat Elayne. Am venit încoace pentru că nu voiam să fiu singură, îi zise lui Nynaeve. M-au văzut şi s-au ţinut după mine. Şi m-au bătut la cap fără încetare.

— Ca să vezi, rosti sec Nynaeve.

— Numai că ne priveşte, soră dragă, interveni Galad. Viaţa şi siguranţa ta ne privesc îndeaproape.

Se uită la Egwene, care simţi că inima stătea să-i sară din piept.

— E la fel şi cu voi, celelalte. Sunteţi foarte importante pentru mine. Pentru noi.

— Nu sunt sora ta, se răsti Elayne.

— De vreme ce nu doreai să rămâi singură, zise Gawyn către Elayne, zâmbind, puteai foarte bine să stai să vorbeşti cu noi. Şi, după toate prin câte am trecut, numai pentru a ne găsi aici, cred că merităm măcar să ne explici pe unde ai umblat. Crede-mă că aş prefera să-l las pe Galad să dea cu mine de pământ prin curtea de antrenament o zi întreagă, decât s-o mai înfrunt pe

Mama, fie şi un singur minut. Aş prefera să-l ştiu şi pe Coulin supărat pe mine.

Coulin era Maestrul de arme, cel care îi ţinea din scurt pe toţi tinerii care veneau în Turnul Alb să se instruiască, fie că doreau să ajungă Străjeri, fie doar să înveţe de la ei.

— N-ai decât să negi că există o legătură între noi, dacă aşa doreşti, îi spuse Galad lui Elayne, pe un ton grav, dar ea tot va rămâne. Iar Mama ne-a încredinţat nouă viaţa şi siguranţa ta.

— Dacă ţi se-ntâmplă ceva, Elayne, nouă o să ne pună pielea pe băţ, se strâmba Gawyn. A trebuit să ne dăm toată silinţa – altfel, ne-ar fi târât îndărăt, după ea. N-am auzit niciodată ca o regină să-şi trimită propriul fiu la moarte, dar Mama părea dispusă să facă o excepţie, dacă nu te aducem acasă vie şi nevătămată.

— Sunt convinsă, răspunse Elayne, că aţi făcut toate astea numai pentru mine, şi nicidecum pentru a putea rămâne aici să învăţaţi de la Străjeri. Gawyn se îmbujoră.

— Viaţa ta era prima noastră grijă, rosti Galad; părea sincer, iar Egwene era chiar sigură că aşa şi era. Am izbutit s-o convingem pe Mama că, dacă te întorci aici, ai să ai nevoie de cineva care să vegheze asupra ta.

— Să vegheze! strigă Elayne, însă Galad continuă netulburat.

— Turnul Alb a devenit un loc primejdios. Unii oameni au murit – au fost ucişi – fără să se ştie cu adevărat ce s-a-ntâmplat. Până şi câteva Aes Sedai şi-au pierdut vieţile, cu toate că lumea încearcă să păstreze taina. Şi am auzit şi poveşti despre Ajah Neagră, chiar aici, în Turn. Din porunca Mamei, te vom duce îndărăt în Caemlyn, atunci când vei putea să pleci în siguranţă.

Drept răspuns, Elayne îşi ridică bărbia şi-i întoarse, pe jumătate, spatele. Neputincios, Gawyn îşi trecu o mână prin păr.

— Pe Lumină, Nynaeve, nici Galad şi nici eu nu suntem nişte răufăcători. Nu vrem decât să vă ajutăm. Aşa am fi făcut oricum, însă Mama ne-a poruncit-o, aşa că nu mai există nici o cale prin care să ne convingi să ne răzgândim.

— Poruncile lui Morgase nu au nici o putere în Tar Valon, spuse Nynaeve, fără să ridice tonul. Cât despre dorinţa voastră de-a ne ajuta, am s-o ţin minte. Dacă vom avea nevoie, vouă o să vă cerem sprijin în primul rând. Acum, însă, vă rog să plecaţi.

Şi le arată uşa, cu un gest ferm, însă Gawyn n-o luă în seamă.

— Toate bune şi frumoase, numai că Mama va vrea să ştie că Elayne s-a întors. Şi de ce a fugit fără nici o vorbă, şi pe unde a umblat în toate lunile astea. Pe Lumină, Elayne! Tot Turnul fierbea! Mama mai că nu înnebunise de spaimă. Am crezut c-o să dărâme zidurile cu mâinile goale.

Pe chipul lui Elayne apăru o urmă de vinovăţie, aşa că Gawyn merse mai departe.

— Să ştii că-i eşti datoare, măcar cu atâta, Elayne. Şi mie la fel. Arde-m-ar, eşti încăpăţânată ca un catâr. Ai lipsit luni de zile şi nu ştiu nimic despre asta decât c-ai izbutit să te pui rău cu Sheriam – şi asta numai pentru că ai plâns şi nu vrei să te aşezi.

Privirea indignată a lui Elayne dădu de înţeles că fratele său îşi pierduse toate avantajele de-abia dobândite.

— Destul, spuse Nynaeve. Galad şi Gawyn dădură să răspundă, dar ea ridică glasul. Am spus destul!

Şi se uită la ei, aruncând flăcări din priviri, până ce se convinse că-i redusese la tăcere, apoi continuă:

— Elayne nu vă datorează nimic. Şi dacă dorinţa ei este să nu vă dezvăluie ce s-a petrecut, atunci aşa va rămâne. Asta-i camera mea, nu sala cea mare a vreunui han, şi vă poftesc să plecaţi.

— Dar, Elayne..., începu Gawyn, în acelaşi timp cu Galad care spunea:

— Nu vrem decât...

— Mă îndoiesc, rosti Nynaeve, îndeajuns de tare pentru a-i întrece pe amândoi, că aţi cerut voie cuiva pentru a intra în aripa Aleselor.

Surprinşi, cei doi tineri se holbară la ea.

— M-am gândit eu. Acuma, ori dispăreţi din ochii mei, până număr la trei, ori am să-i scriu un răvaş Maestrului de arme, în care să-i povestesc despre asta. Coulin Gaidin are braţul mult mai tare decât Sheriam Sedai şi puteţi fi siguri că am să-l fac eu să se folosească de el aşa cum se cuvine.

— Doar n-ai să faci aşa ceva, Nynaeve..., începu îngrijorat Gawyn, însă Galad îi făcu semn să tacă şi se apropie de Nynaeve. Ea nu se schimbă la faţă, dar, fără să-şi dea seama, îşi netezi fustele în partea din faţă, văzându-l cum îi zâmbea. Egwene nu se miră. Pesemne că nici o femeie, în afară de cele din Ajah Roşie, nu rămânea netulburată de zâmbetele lui Galad.

— Îmi cer iertare, Nynaeve, că te-am deranjat cu prezenţa noastră, spuse el, pe un ton cald. Plecăm, fireşte. Dar nu uita că suntem alături de voi, dacă aveţi nevoie. Şi vă putem ajuta să înfruntaţi şi pricina care v-a silit să fugiţi. Nynaeve îi zâmbi şi ea.

— Unu, spuse.

Galad clipi şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Liniştit, se întoarse către Egwene. Gawyn se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Egwene, ştii bine că tu, în mod deosebit, mă poţi căuta oricând, pentru orice. Sper că n-ai uitat.

— Doi, spuse Nynaeve, iar Galad îi aruncă o privire furioasă.

— O să mai vorbim noi, îi zise lui Egwene, aplecându-se peste mâna ei. Zâmbindu-i încă o dată, se îndreptă fără grabă spre uşă.

— Trrrr....

Gawyn o zbughi pe uşă, şi până şi Galad îşi iuţi puţin pasul graţios.

— ... ei, sfârşi Nynaeve, când uşa se trânti în urma lor.

— Vai, ce bine, rosti Elayne, bătând încântată din palme. Foarte bine. Nu ştiam că bărbaţilor nu li se îngăduie să pătrundă nici în aripa Aleselor.

— Li se îngăduie, spuse sec Nynaeve, dar nătărăii ăştia n-o ştiau nici ei.

Elayne bătu iarăşi din palme şi râse.

— I-aş fi lăsat să plece liniştiţi, adăugă Nynaeve, dacă Galad n-ar fi zăbovit atâta, şi cu bună ştiinţă. Tânărul ăsta o să dea de necazuri din pricină că-i aşa de chipeş.

Auzind-o, lui Egwene aproape că-i veni să râdă. Galad era mai tânăr decât Nynaeve cu un an, cel mult – iar Nynaeve îşi netezea iarăşi cutele fustelor.

— Galad! pufni Elayne. N-am scăpat de el, sunt convinsă, şi nu ştiu dacă păcăleala ta va mai merge şi a doua oară. Face cum i se pare lui că e bine, şi nu-i pasă pe cine răneşte, fie şi pe sine.

— O să mă gândesc eu la ceva, zise Nynaeve. Nu le putem îngădui să ni se uite peste umăr la tot pasul. Dacă vrei, Elayne, pot să-ţi pregătesc un leac pentru durere.

Elayne scutură din cap, apoi se întinse pe pat cu bărbia în mâini.

— Dacă află Sheriam, o să ne-aştepte cu siguranţă încă o vizită în cancelarie. Egwene, parcă nu prea ţi-am auzit glasul. Ţi-

a mâncat pisica limba? Sau, poate, Galad? întrebă ea, posomorându-se.

Fără să vrea, Egwene se îmbujoră.

— N-am vrut să mă cert cu ei, asta-i tot, răspunse, pe tonul cel mai demn cu putinţă.

— Fireşte, rosti Elayne, fără tragere de inimă. Recunosc că Galad e chipeş. Şi, cu toate astea, e un om îngrozitor. Nu face decât ceea ce crede că-i drept. Ştiu că asta nu sună rău, dar chiar este. Nu a ieşit niciodată din cuvântul Mamei, nici măcar o iotă. Nu spune minciuni, nici măcar una mică, şi nu încalcă regulile. Şi dacă te pârăşte pentru că le-ai încălcat, nu o face din răutate – pare trist că nu te-ai putut ridica la înălţimea aşteptărilor lui, atât şi nimic mai mult – dar tot te pârăşte.

— Pare... stânjenitor, spuse şovăielnic Egwene, dar nu îngrozitor. Nu mi-l pot închipui făcând ceva cu adevărat cumplit.

Elayne scutură din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă că Egwene se lăsa atât de greu convinsă.

— Dacă tot ai de gând să-ţi îndrepţi atenţia către cineva, încearcă cu Gawyn. E îndeajuns de drăguţ – nu întotdeauna, fireşte – şi e mort după tine.

— Gawyn! Nu m-a băgat în seamă niciodată.

— Fireşte că nu, prostuţo, dacă tu nu-ţi iei niciodată ochii de la Galad.

Egwene îşi simţi obrajii fierbinţi, cu toate că se temea că era purul adevăr.

— Pe când Gawyn era copil, Galad i-a salvat viaţa, continuă Elayne. Gawyn n-o să recunoască în veci că-i place o femeie, dacă şi Galad este atras de ea, dar l-am auzit vorbind despre tine şi ştiu. De mine nu s-a putut ascunde niciodată.

— E bine de ştiut, răspunse Egwene, apoi făcu haz de rânjetul lui Elayne. Poate izbutesc să-l fac să-mi spună şi mie câte ceva din toate astea.

— Nu uita că poţi alege Verdele, şi că surorile Verzi se mai şi căsătoresc, din când în când. Gawyn chiar e mort după tine, şi ai fi numai bună pentru el. Ca să nu mai spun că mi-ar plăcea să fii sora mea.

— Dacă aţi terminat cu vorbele astea copilăreşti, le întrerupse Nynaeve, să ştiţi că avem lucruri importante de discutat.

— Da, zise Elayne, de pildă ce v-a spus Suprema după ce-am plecat.

— Mai bine să nu vorbim despre asta, rosti stingherită Egwene – nu voia s-o mintă pe Elayne. A fost totul foarte neplăcut.
Elayne pufni neîncrezătoare.
— Multă lume crede că pot scăpa mai uşor din orice încurcătură, numai pentru că sunt Domniţa-Moştenitoare din Andor. Adevărul este că, de fapt, o păţesc încă şi mai rău, tocmai pentru că sunt ceea ce sunt. N-am făcut nimic deosebit faţă de ce-aţi făcut voi, iar dacă Suprema avea de gând să vă dojenească, ar fi fost de două ori mai aspră cu mine. Aşa că, hai s-aud: ce v-a spus?
— Asta trebuie să rămână numai între noi trei, spuse Nynaeve. Ajah Neagră...
— Nynaeve! striga Egwene. Suprema ne-a spus să păstrăm tăcerea faţă de Elayne.
— Ajah Neagră! îngână şi Elayne, ridicând glasul, şi ridicându-se în genunchi pe pat. Acum că aţi pomenit, nădăjduiesc că o să-mi spuneţi totul. Nu vă las să păstraţi nici o taină.
— Nici n-aveam de gând, rosti, încurajatoare, Nynaeve, lăsând-o pe Egwene cu gura căscată. Egwene, Liandrin s-a simţit ameninţată de tine şi de mine. Tu şi cu mine era să fim ucise adineauri...
— Ucise? Adineauri? şopti Elayne.
— ... Pesemne pentru că suntem încă primejdioase, şi pesemne din pricină că lumea ştie deja că am vorbit cu Suprema între patru ochi. Şi poate chiar din cauza a ceea ce ni s-a spus. Avem nevoie de o tovarăşă despre care să nu se ştie nimic. Iar dacă nu ştie nici Suprema, cu atât mai bine. Nu sunt convinsă că putem avea mai multă încredere în ea decât în Ajah Neagră. Vrea să ne folosească pentru propriile-i scopuri, iar eu am de gând s-o împiedic. Înţelegi?
Fără tragere de inimă, Egwene încuviinţă, dar nu se lăsă fără să zică:
— O să fie periculos, Elayne, la fel ca toate câte le-am avut de înfruntat în Faime. Poate şi mai mult. De data asta, nu eşti silită să ni te alături.
— O ştiu, spuse încet Elayne, apoi continuă, după o clipă de tăcere. Când regatul meu pleacă la război, Primul Prinţ al Sabiei comandă armata, dar şi Regina merge cu ei. Acum şapte sute de ani, în bătălia de la Cuallin Dhen, oamenii din Andor erau pe

cale să fie înfrânţi, când Regina Modrellein a pornit călare, singură şi neînarmată, ducând cu ea flamura Leului, drept în mijlocul armatelor din Tear. Cei din Andor s-au adunat şi au pornit iarăşi la atac, ca s-o salveze, şi au câştigat bătălia. Aşa ceva se aşteaptă din partea unei Regine din Andor. Chiar dacă încă nu am învăţat să-mi stăpânesc teama, trebuie s-o fac înainte de a-i lua locul mamei mele pe tronul Leului. Că doar nu credeţi, sfârşi ea, înveselindu-se şi chicotind, că am să pierd o aventură, numai ca să am timp de frecat oalele?

— Asta oricum ai s-o faci, îi zise Nynaeve, şi cel mai bine ar fi ca toată lumea să creadă că aşa-ţi petreci tot timpul. Acum ascultă cu atenţie.

Elayne se supuse. Pe măsură ce Nynaeve îi dezvălui ce le spusese Suprema Înscăunată, făcu ochii din ce în ce mai mari. Află despre misiunea încredinţată lor şi despre cel care încercase să le ucidă. Se cutremură, auzind de Vineţiu, apoi citi documentul pe care-l scrisese Suprema pentru Nynaeve, nevenindu-i să creadă.

— Mi-aş dori să am aşa ceva, când mă voi întâlni iarăşi cu Mama, murmura, dându-i-l înapoi.

Însă, când Nynaeve îşi sfârşi povestea, pe chip i se oglindi o profundă indignare.

— Păi, aşa ceva e ca şi cum ţi s-ar spune să pleci pe coclauri şi să găseşti lei, numai că fără să ştii precis dacă există vreunul – şi, dacă există, e cu putinţă să sară la tine, şi cine ştie dacă nu sunt făcuţi să arate ca nişte tufişuri. Ah, şi, dacă găseşti vreunul, încearcă să scapi cu viaţă măcar până să ajungi să spui cuiva unde se află.

— Dacă ţi-e teamă, îi zise Nynaeve, nu e timpul pierdut. Te poţi da la o parte. După ce începem, însă, va fi prea târziu.

— Sigur că mi-e teamă, răspunse Elayne, dându-şi capul pe spate. Nu sunt nesăbuită. Dar nu mi-e atât de teamă încât să renunţ înainte de a începe.

— Mai e ceva, zise Nynaeve. Mi-e groază că Suprema l-ar putea lăsa pe Mat să moară.

— Dar o Aes Sedai trebuie să tămăduiască pe oricine i-o cere, strigă Domniţa-Moştenitoare, indignată şi neîncrezătoare. De ce să facă aşa ceva? Nu pot să cred. Nu vreau să cred!

— Nici eu! îngăimă Egwene. „Nu putea fi adevărat! Nu se putea ca Suprema să-l lase să moară!” Tot drumul încoace, Verin ne-a spus că Suprema o să aibă grijă de el.

Nynaeve clătină din cap.

— Ne-a spus că „se va ocupa de el”. Nu-i acelaşi lucru. Şi nici Suprema nu mi-a răspuns, atunci când am întrebat-o. Poate că încă nu s-a hotărât.

— Dar de ce? întrebă Elayne.

— Pentru că pricinile Turnului Alb sunt mereu învăluite în taină, rosti Nynaeve, pe un ton care-o făcu pe Egwene să senfioare. Nu ştiu de ce. Viaţa lui Mat depinde de căile prin care el le poate fi de folos. Nici unul dintre cele Trei Legăminte nu spune că sunt silite să-l tămăduiască. În ochii Supremei, Mat este doar o unealtă. La fel ca şi noi. De noi se foloseşte pentru a le vâna pe femeile din Ajah Neagră, dar dacă o unealtă se rupe şi n-o mai poţi face la loc, nu stai să plângi după ea. Îţi iei alta, şi cu asta, gata. să ţineţi minte, amândouă!

— Şi ce să facem cu el? întrebă Egwene. Ce putem face? Nynaeve se apropie de dulap şi scotoci prin el, apărând apoi cu o boccea de ierburi.

— Cu leacurile mele – şi cu mult noroc – poate că-l pot tămădui chiar eu.

— Dar Verin n-a izbutit, spuse Elayne. Nici Verin şi Moiraine împreună, iar Moiraine avea un angreal. Nynaeve, dacă sorbi prea mult din Puterea Supremă, te poţi face cenuşă. Sau, dacă ai noroc – şi ce mai noroc se cheamă şi ăsta! – poţi scăpa numai ferecată.

— Mi-au spus şi mi-au tot spus, răspunse Nynaeve ridicând din umeri, că pot ajunge cea mai puternică Aes Sedai de o mie de ani încoace. Poate că a venit vremea să vedem dacă au avut dreptate.

Şi îşi smuci cosiţa. Era limpede că-i era teamă, chiar dacă vorbele îi păreau neînfricate. „Dar n-o să-l lase pe Mat să moară, chiar dacă înseamnă şi pentru ea o primejdie.”

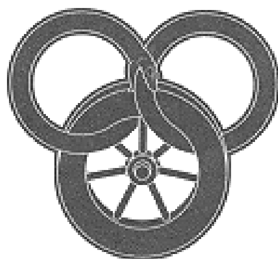
— Şi despre noi se tot spune că suntem puternice – sau că vom fi. Poate că, dacă încercăm laolaltă, putem să ne împărţim curgerea în trei.

— N-am încercat niciodată să ne unim, spuse încet Nynaeve. Nici nu sunt convinsă că ştiu cum trebuie făcut. Ar putea fi la fel de primejdios ca atunci când absorbi prea multă Putere.

— Ştiţi ce, dacă e s-o facem, la treabă, spuse Elayne, dându-se jos din pat. Cu cât vorbim mai mult, cu atât mi se face mai teamă. Mat e în încăperile de oaspeţi. Nu ştiu care dintre ele, dar asta am aflat de la Sheriam.

Ca un răsunet al vorbelor ei, uşa se deschise cu zgomot şi înăuntru pătrunse o Aes Sedai, mergând nestingherită, ca şi cum era camera ei şi celelalte se aflau acolo fără îngăduinţă. Egwene făcu o plecăciune adâncă, pentru a-şi ascunde dezamăgirea de pe chip.

CAPITOLUL 17

Sora Roşie

Elaida era o femeie mai degrabă arătoasă decât frumoasă, iar asprimea întipărită pe chip dădea o oarecare maturitate trăsăturilor fără vârstă pe care le aveau toate femeile Aes Sedai. Nu părea bătrână, însă Egwene nu-şi putea imagina că ar fi fost vreodată tânără. Puţine erau femeile Aes Sedai care să-şi poarte şalul brodat cu frunze de viţă şi cu lacrima albă care închipuia Flacăra din Tar Valon pe spate, în afara ceremoniilor foarte solemne, dar iată că Elaida îl purta pe al său, cu ciucurii roşii ca şi Ajah pe care şi-o alesese. Şi rochia sa alburie era împodobită cu dungi roşii, şi aceeaşi culoare o aveau papucii care i se zăreau în picioare, în timp ce păşea. Ochii ei întunecaţi le priveau pe celelalte precum ochii unei păsări care-şi urmăreşte viermişorii.

— Aşadar, vă găsesc pe toate laolaltă. Şi nici nu mă miră.

Nici mişcările, nici glasul său nu erau prefăcute – era o femeie puternică, gata să se folosească de puterea pe care-o avea dacă hotăra că era nevoie, o femeie care ştia mai multe decât cele cu care vorbea – fie ele regine sau novice.

— Iertare, Elaida Sedai, spuse Nynaeve, cu o altă plecăciune, dar tocmai mă pregăteam să plec. Am pierdut multe lecţii. Cu voia...

— Lecţiile mai pot să aştepte, zise Elaida. Că doar şi-aşa au aşteptat destul.

Luându-i din mână bocceaua de cârpă, desfăcu legăturile, dar, după ce aruncă o singură privire înăuntru, o lăsă să-i cadă pe jos.

— Ierburi. Nu mai eşti Meştereasă într-un sat, copilă. Dacă te agăţi de trecut, o să te tragă îndărăt cu el.

— Elaida Sedai, spuse Elayne, eu...

— Taci din gură, novice, îi răspunse Elaida cu un glas rece şi moale, aşa cum moale este mătasea înfăşurată pe o lamă de oţel. S-ar prea putea ca, din pricina ta, să se fi sfărâmat un pact între Tar Valon şi Caemlyn care dăinuia de trei mii de ani. Ai să vorbeşti când ai să fii întrebată.

Elayne lăsă ochii în jos şi obrajii i se făcură roşii – de ruşine sau de mânie? Egwene nu-şi dădea seama. Fără să le bage în seamă, Elaida se aşeză într-unul din scaune, aranjându-şi cu grijă fustele. Nu făcu nici un gest prin care să le poftească şi pe ele să stea. Nynaeve se încordă şi începu să-şi smucească uşor cosiţa. Egwene nădăjduia să-şi ţină firea, şi să nu cumva să se aşeze fără să i se dea voie. După ce Elaida se cuibări după pofta inimii, le privi, o vreme, fără să vorbească. Pe chip nu i se citea nimic.

— Ştiaţi că sunt printre noi femei din Ajah Neagră? zise, în cele din urmă.

Cele trei schimbară între ele priviri uimite.

— Ni s-a spus, răspunse prudentă Nynaeve, adăugând, după câteva clipe: Elaida Sedai.

— Mda. Mă gândeam eu că s-ar putea să ştiţi, rosti Elaida, ridicând dintr-o sprânceană; auzindu-i tonul, care lăsa să se înţeleagă multe alte lucruri, Egwene tresări, iar Nynaeve dădu să vorbească, mânioasă, însă privirea grea a femeii Aes Sedai o opri pe dată. Aţi dispărut amândouă, continuă Elaida pe un ton foarte firesc, luând-o cu voi pe Domniţa-Moştenitoare din Andor – fata care poate, cândva, să ajungă Regină în Andor, asta dacă n-o jupoi cu mâinile mele şi nu-i vând pielea unui tăbăcar – aţi dispărut fără îngăduinţă, fără vreo vorbă, fără urmă.

— Nu m-a luat nimeni cu forţa, spuse Elayne cu ochii în podea. Am plecat de bună voie.

— N-ai de gând să-mi dai ascultare, copilă? se răsti Elaida, cu ochii aţintiţi asupra ei, înconjurată de un nimb sclipitor. Chiar trebuie să-ţi dau o lecţie, aici, pe loc?

Elayne ridică ochii în care se oglindea, fără nici o urmă de îndoială, mânia. Prinse privirea Elaidei şi o ţinu aşa, o lungă vreme.

Egwene îşi înfipse unghiile în palme. Era înnebunitor. Oricare dintre ele ar fi putut-o face pe Elaida bucăţele, chiar în locul unde şedea. Cel puţin dacă o luau prin surprindere – fiind ea, la urma urmei, soră de prim rang. „Iar dacă nu înghiţim pe loc tot ceea ce ne oferă, pierdem tot. Ai grijă, Elayne, nu te pripi.”

Elayne lăsă capul în jos.

— Iartă-mă, Elaida Sedai, îngăimă ea. Am... am uitat de mine.

Nimbul sclipitor se stinse, iar Elaida pufni tare.

— Nu ştiu unde-ai fost împreună cu fetele astea două, dar se vede că ai deprins nişte obiceiuri proaste. Or, asta, copilă, nu-ţi poţi îngădui. Ai să ajungi prima Regină din Andor care să fie, în acelaşi timp, Aes Sedai. Prima din lume, chiar, de o mie de ani încoace. Ai să fii una dintre cele mai puternice surori de la Frângerea Lumii şi până acum – poate, îndeajuns de puternică pentru a dezvălui tuturor că eşti Aes Sedai. Nu-ţi bate joc, copilă, pentru că încă mai poţi pierde totul. Iar eu mi-am petrecut prea multă vreme cu tine, ca să îngădui aşa ceva. mă înţelegi?

— Cred că da, Elaida Sedai, spuse Elayne, cu toate că nu părea să fi înţeles mare lucru – la fel ca şi Egwene. Elaida schimbă subiectul:

— S-ar putea să fiţi într-o mare primejdie. Toate trei. Aţi dispărut, apoi v-aţi întors, iar între timp Liandrin şi... tovarăşele ei ne-au părăsit. O să se facă nişte apropieri, fără îndoială. Suntem sigure că Liandrin şi cele care-au plecat sunt Iscoade ale Celui Întunecat. Ajah Neagră. N-am de gând să îngădui ca aceleaşi lucruri să fie spuse şi pe seama lui Elayne, iar pentru a o apăra pe ea se pare că trebuie să vă apăr pe toate. Spuneţi-mi de ce-aţi fugit şi ce-aţi făcut în toate lunile astea, şi am să fac pentru voi tot ce pot.

Şi ochii ei se aţintiră asupra lui Egwene ca nişte cârlige bine ascuţite. Egwene se chinui să găsească un răspuns pe care o Aes Sedai să-l poată crede. Se spunea că, din când în când, Elaida putea să-şi dea seama când se rostea o minciună.

— Din pricina lui... lui Mat. E foarte bolnav.

Încercă să-şi aleagă cu mare grijă vorbele, pentru a nu spune nimic neadevărat, lăsând însă o impresie care să fie cât mai departe de realitate. „Aşa fac femeile Aes Sedai de fiecare dată.”

— Am fost în... l-am adus îndărăt pentru Tămăduire. Dacă n-am fi făcut-o, ar fi murit. Suprema o să-l tămăduiască. „Sper.” Se forţă să se uite drept în ochii femeii Aes Sedai, să nu cumva să se foiască, dezvăluindu-şi vinovăţia. Dar de pe chipul Elaidei era cu neputinţă de desluşit dacă o crezuse sau nu.

— Gata, Egwene, spuse Nynaeve, iar privirea scrutătoare a Elaidei se mută către ea – însă asta nu păru s-o tulbure. Se uită drept la femeia Aes Sedai, fără să clipească. Îmi cer iertare că mă bag în vorbă, Elaida Sedai, spuse ea liniştita, dar Suprema Înscăunată a spus că greşelile noastre trebuie uitate, ca şi cum nu ar fi fost. Ne aşteaptă un nou început şi, printre altele, ni se cere să nici măcar nu vorbim despre ce s-a-ntâmplat. Aşa a spus Suprema.

— Aşa a spus? Zău? se miră Elaida, fără să lase să-i scape vreun semn care să le spună dacă le credea sau nu. Interesant. Nu prea veţi putea uita, odată ce pedeapsa voastră a fost trâmbiţată în întreg Turnul. Aşa ceva nu s-a mai pomenit. Cel puţin atunci când nu era vorba de ferecare. Înţeleg de ce sunteţi aşa de dornice să uitaţi. Aud că vei fi Aleasă, Elayne. Şi tu, Egwene. Asta nu pare o pedeapsă.

Elayne trase cu ochiul la Aes Sedai, ca şi cum i-ar fi cerut îngăduinţa să vorbească.

— Maica a spus că suntem pregătite, rosti, cu o undă de sfidare în glas. Am învăţat multe, Elaida Sedai, şi am crescut. Suprema nu ar fi hotărât aşa, dacă nu meritam.

— Ai învăţat, spuse gânditoare Elaida. Şi ai crescut. Poate că aşa e.

Din voce, nu se înţelegea dacă toate acestea i se păreau bune sau nu. Privirea ei se îndreptă iarăşi către Egwene şi Nynaeve, cântărindu-le.

— V-aţi întors împreună cu acest Mat, un tânăr din satul vostru. Dar mai era unul. Rand al'Thor.

Egwene se simţi de parcă o mână îngheţată i-ar fi strâns, dintr-odată, stomacul.

— Nădăjduiesc că-i merge bine, spuse Nynaeve; părea liniştită, dar îşi înşfăcase strâns cosiţa în pumn. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Un tânăr interesant, grăi Elaida, fără să-şi ia ochii de la ele. L-am întâlnit o singură dată, dar mi s-a părut... foarte interesant. Pesemne că e *ta'veren.* Mda. S-ar părea că multe răspunsuri depind de el. Acest Emond's Field al vostru trebuie să fie un loc tare neobişnuit, de vreme ce de-acolo aţi apărut şi voi două, şi Rand al'Thor.

— E doar un sătuc, spuse Nynaeve. Un sat ca oricare altul.

— Mda. Sigur că da, zâmbi Elaida, strâmbând cu răceală din buze, încât Egwene simţi că ameţeşte. Povestiţi-mi despre el. Că doar Suprema nu v-a poruncit să păstraţi tăcerea şi în legătură cu asta, nu-i aşa?

Nynaeve îşi smuci cosiţa. Elayne rămase cu ochii aţintiţi asupra covorului, de parcă acolo se găsea ascuns ceva important, iar Egwene se chinui să găsească un răspuns. „Se zice că-şi dă seama când este minţită. Pe Lumină, dacă-i adevărat...” Clipa se prelungi, până ce, într-un târziu, Nynaeve deschise gura să vorbească. Dar, chiar atunci, uşa se deschise iarăşi. Sheriam intră şi privi împrejur, oarecum mirată.

— Mă bucur că eşti aici, Elayne. Vă căutam pe toate trei. Dar dumneata, Elaida?

— Suntem toate curioase să aflăm cât mai multe despre fetele astea, răspunse Elaida, ridicându-se şi aranjându-şi şalul. De ce-au fugit. Ce aventuri au avut cât au fost plecate. Mi-au spus că Maica le-a poruncit să nu vorbească despre asta.

— Mai bine, zise Sheriam. Trebuie pedepsite, şi cu asta, gata. Dintotdeauna am spus că, odată pedeapsa îndeplinită, vina trebuie ştearsă.

Cele două Aes Sedai rămaseră faţă în faţă ceva vreme, cu chipurile lor netede şi lipsite de orice expresie. Apoi Elaida spuse:

— Fireşte. Poate o să mai stau de vorbă cu ele altădată. Despre altele.

Lui Egwene i se păru că privirea pe care le-o aruncă ascundea o ameninţare. În clipa următoare, o văzu strecurându-se pe lângă Sheriam şi ieşind. Mai-Marea peste novice nu închise uşa, ci se uită în urma ei, s-o vadă plecată. Pe chip tot nu i se citea

nimic. Egwene răsuflă adânc şi le auzi pe Nynaeve şi Elayne făcând la fel.

— M-a ameninţat, spuse Elayne, de parcă nu-i venea să creadă, vorbind cu sine însăşi. M-a ameninţat că voi fi ferecată dacă mă mai port aşa cu... încăpăţânare.

— N-ai înţeles bine, spuse Sheriam. Dacă ăsta ar fi un păcat demn de o aşa pedeapsă, lista celor ferecate ar fi mult mai lungă. Nu multe femei blânde şi supuse dobândesc inelul şi şalul. Dar asta nu înseamnă, fireşte, că nu trebuie să învăţaţi sa vă purtaţi cu supunere, atunci când e nevoie.

— Da, Sheriam Sedai, răspunseră toate trei aproape într-un glas, iar Sheriam zâmbi.

— Vedeţi? Sunteţi în stare măcar să păreţi supuse. Şi o să aveţi multe prilejuri să exersaţi, înainte să ajungeţi din nou, pe merit, în graţiile Supremei. Şi ale mele – ceea ce va fi încă şi mai greu.

— Fireşte, Sheriam Sedai, răspunseră, de data aceasta, numai Egwene şi Elayne.

— Ce s-a-ntâmplat cu... leşul, Sheriam Sedai? întrebă Nynaeve. Cu... cu cel Făr-de-Suflet? Ai descoperit cine l-a omorât? Sau de ce-a intrat în Turn?

— Cu fiecare pas înainte, Nynaeve, faci şi unul înapoi, zise Sheriam, strângând din buze. De vreme ce Elayne nu a fost surprinsă de ce-a auzit, înseamnă că i-ai povestit – şi asta după ce v-am spus foarte limpede să nu scoateţi o vorbă! – aşa că sunt şapte oameni în Turn, atât şi nimic mai mult, care ştiu că astăzi, în aripa novicelor, a fost ucis un bărbat. Doi dintre aceştia sunt şi ei bărbaţi, care nu ştiu nimic altceva, decât că trebuie să-şi ţină gura. Dacă porunca Mai-Marii peste novice nu e îndeajuns pentru voi – şi dacă-i pe aşa, am să vă fac eu să vă răzgândiţi – poate binevoiţi să daţi ascultare uneia venite de la Suprema Înscăunată. Nu aveţi voie să vorbiţi despre asta cu nimeni, decât cu Maica sau cu mine. Suprema nu vrea să se işte şi alte zvonuri, pe lângă cele cu care deja trebuie să ne luptăm. E limpede?

Vorbea cu atâta asprime încât i se răspunse pe dată, în cor:

— Da, Sheriam Sedai.

Nynaeve, însă, nu se mulţumi cu atât.

— Ai spus şapte, Sheriam Sedai. Asta în afară de cel care l-a omorât. Şi poate c-au fost ajutaţi să pătrundă în Turn.

— Asta nu vă priveşte, zise Sheriam, privindu-le neclintită, rând pe rând. Întrebările care trebuie puse, despre acest bărbat, am să le pun eu. Voi veţi uita că aţi ştiut vreodată ceva despre el. Dacă aflu că faceţi altminteri… ce să zic, sunt şi lucruri mai rele decât vasele de la bucătărie, care să vă umple timpul. Şi n-am să îngădui nici o scuză. Mai aveţi întrebări?

— Nu, Sheriam Sedai, răspunseră cu toatele – şi Nynaeve, spre uşurarea lui Egwene. Nu că situaţia lor s-ar fi îmbunătăţit cine ştie ce. Sub privirile scrutătoare ale lui Sheriam, căutarea celor din Ajah Neagră devenea de două ori mai anevoioasă. O clipă, îi veni să se cutremure de râs. „Dacă nu ne prinde Ajah Neagră, o s-o facă Sheriam.” Apoi, orice pofta de râs îi trecu. „Dacă n-o face şi ea parte din ea.” Îşi dori să poată alunga acel gând.

— Ei, foarte bine, atunci, încuviinţă Sheriam. Acum haideţi cu mine.

— Unde? întrebă Nynaeve şi adăugă: Sheriam Sedai, doar cu o clipă înainte ca privirea femeii Aes Sedai să se înăsprească.

— Aţi uitat, oare, spuse Sheriam cu glasul înfundat, că, în Turn, Tămăduirea are loc mereu în prezenţa celor care-şi aduc bolnavii la noi?

Egwene se gândi că răbdarea Mai-Marii peste novice era pe sfârşite, dar tot nu se putu stăpâni şi izbucni:

— Deci chiar o să-l tămăduiască!

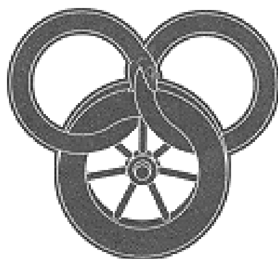
— Suprema însăşi se va ocupa de el. Împreună cu altele, răspunse Sheriam, pe un ton liniştit, fără să lase să i se citească ceva pe chip. Aveai vreo pricină să te îndoieşti?

Egwene nu avu ce să facă, decât să scuture din cap că nu.

— Atunci, n-are rost să mai stăm aici. Nu facem decât să irosim viaţa prietenului vostru. Suprema nu trebuie făcută să aştepte.

Şi totuşi, în ciuda acestor vorbe, Egwene simţi că femeia Aes Sedai nu se grăbea deloc.

CAPITOLUL 18

Tămăduirea

Coridoarele aflate undeva, în adâncurile Turnului, erau luminate cu lămpi înfipte în suporturile de fier de pe ziduri. Acolo le duse Sheriam. Trecură de câteva uşi, care erau toate închise, unele şi încuiate, altele atât de meşteşugit făurite încât rămâneau nevăzute până ce Egwene ajungea în dreptul lor. Erau acolo şi coridoare care se încrucişau, din care nu se vedeau decât nişte firide întunecate – în josul altora, se mai puteau zări sclipirile unor lămpi aflate din loc în loc, la mare depărtare. Oameni nu se observau. Nu erau nişte locuri prin care femeile Aes Sedai să se plimbe prea des. Împrejur nu era nici rece, nici cald – şi, totuşi, ea se înfiora, cu toate că simţea şi picăturile de sudoare care i se scurgeau pe spate.

Aici, în adâncuri, veneau novicele – atunci când aveau de înfruntat ultima încercare, înainte de a fi Alese. Sau de a fi azvârlite afară din Turn, dacă nu izbuteau. Aici, Alesele rosteau cele Trei Legăminte, după ce treceau de ultimele piedici, îşi dădu seama că nimeni nu-i povestise ce se întâmpla cu o Aleasă care nu izbutea. Tot pe aici, undeva, se afla şi cămara în care erau păstrate cele câteva angreale şi sa'angreale din Turn, precum şi ter'angrealele. Ajah cea Neagră prădase unele dintre aceste cămări. Iar dacă tovarăşele lor se ascundeau, aşteptân-

du-le, pe coridoarele întunecate, dacă Sheriam le călăuzea, nu către Mat, ci către...

Văzând-o pe femeia Aes Sedai oprindu-se dintr-odată, Egwene scoase un ţipăt uşor, apoi se înroşi la faţă, după ce toate celelalte se întoarseră către ea:

— Mă gândeam la Ajah Neagră, îngăimă.

— Nu te mai gândi, spuse Sheriam care, pentru o clipă, păru să redevină cea de demult, fermă dar blândă în acelaşi timp. Mai trebuie să treacă ani buni înainte să te îngrijorezi pentru asta. Iată ce ai tu, iar noi nu avem: răgaz. Nimic nu te sileşte să te îngrijorezi pentru aşa ceva. Mai ai mult răgaz. După ce intrăm, rămâneţi lângă ziduri şi nu vorbiţi. Vi se îngăduie să fiţi aici ca o favoare, dar nu aveţi voie să vă amestecaţi, sau să atrageţi atenţia celorlalte.

Apoi deschise o uşă acoperită cu metal cenuşiu, astfel făurit încât să pară perete de stâncă. Dincolo de ea se afla o încăpere pătrată şi mare, cu pereţii goi. Era ocupată doar cu o masă lungă, de piatră, aşternută cu o pânza albă şi aflată chiar în mijloc. Pe masă era întins Mat, îmbrăcat, dar fără surtuc şi încălţări. Avea ochii închişi şi faţa atât de trasă încât Egwene simţi că-i venea să plângă. Răsufla greu, răguşit. Pumnalul din Shadar Logoth îi atârna la brâu, în teacă, iar rubinul incrustat în plasele părea să înghită lumina, sclipind precum un ochi roşu şi trufaş, în ciuda celorlalte douăsprezece lămpi, ajutate şi de albul zidurilor şi al podelei.

La capul lui Mat şedea Suprema Înscăunată, iar la picioare – Leane. De o parte a mesei se aflau patru Aes Sedai, de cealaltă – încă trei. Acestora li se alătură Sheriam. Era printre ele şi Verin, iar Egwene o mai recunoscu pe Serafelle, o altă sora Brună, precum şi pe Alanna Mosvani, din Ajah Verde, şi pe Anaiya, o Albastră – Ajah din care făcea parte Moiraine.

Şi Alanna şi Anaiya veniseră, cândva, s-o instruiască, pentru a o ajuta să se deschidă către Adevăratul Izvor, să se supună în faţa *saidarului* pentru a-l stăpâni. Mai mult – de când sosise în Turnul Alb şi până ce-l părăsise, Anaiya o pusese la încercare de zeci de ori, căutând să-şi dea seama dacă nu era cumva o Vestitoare-n vise. Nici o încercare nu dăduse vreun rezultat limpede, însă Anaiya cea blândă şi nu prea arătoasă, cu zâmbetul ei cald, singurul care o ajuta să nu pară urâtă, o tot

chemase înapoi, iarăşi şi iarăşi, neînduplecată precum un bolovan care se rostogoleşte la vale.

Celelalte nu-i erau cunoscute. Mai era o femeie cu privirea rece, despre care credea că e o soră Albă. Suprema şi Păstrătoarea îşi purtau, fireşte, etolele, însă nici una dintre celelalte nu avea vreun însemn, în afara inelelor cu Marele Şarpe şi a chipurilor fără vârstă, de Aes Sedai. Intrarea celor trei fete nu fu întâmpinată nici măcar cu o privire. În ciuda faptului că femeile din jurul mesei păreau netulburate, lui Egwene i se păru că zăreşte câteva semne de nelinişte. Anaiya avea buzele încordate. Chipul măsliniu şi frumos al Alannei era uşor încruntat. Femeia cu privirea rece îşi tot netezea rochia de un albastru deschis, peste coapse, pârând să nu-şi dea seama ce făcea.

O Aes Sedai pe care Egwene nu o cunoştea aşeză pe masă o cutie simplă, din lemn lăcuit, lungă şi îngustă. Apoi, o deschise. Pe dinăuntru era căptuşita cu pânză roşie. Suprema scoase o baghetă albă, spiralată, cam cât antebraţul ei. Putea să fie din os sau din fildeş – dar nici vorbă de aşa ceva. Nici un om în viaţă nu ştia din ce era făurită.

Egwene nu o mai văzuse niciodată, însă o recunoscu datorită unei prelegeri pe care le-o ţinuse Anaiya novicelor. Era una dintre puţinele *sa'angreale,* poate darul cel mai puternic pe care-l poseda Turnul. Acestea nu erau înzestrate ele însele, fireşte – erau doar nişte căi pentru a mări şi a folosi mai bine ceea ce putea conduce fiecare Aes Sedai. Cu ajutorul baghetei, o femeie puternică ar fi izbutit să culce la pământ zidurile din Tar Valon. Egwene apucă strâns mâna lui Nynaeve şi, pe cealaltă parte, braţul lui Elayne. „Pe Lumină! Nu sunt convinse că-l pot Tămădui nici măcar cu un *sa'angreal* – cu acel *sa'angreal!* Noi ce sorţi am fi avut? Pesemne că l-am fi ucis, şi am fi murit la rândul nostru. Pe Lumină!”

— Voi conduce eu undele, spuse Suprema. Aveţi grijă. Trebuie multă Putere pentru a rupe legătura dintre om şi pumnal şi pentru a tămădui răul. Nu ştiu dacă el va putea îndura o asemenea curgere. Încep eu. Urmaţi-mă.

Şi ridică bagheta, drept în faţă, cu ambele mâini, deasupra chipului lui Mat. Fără să-şi recapete cunoştinţa, el scutură din cap şi-şi încleştă pumnul pe plăsele, mormăind ceva ce părea un refuz. Împrejurul fiecărei Aes Sedai apăru un nimb sclipitor –

acea lumină albă, blândă, pe care n-o puteau zări decât femeile înzestrate pentru a conduce Puterea, încetişor, nimburile se întinseră, până când ajunseră să se atingă şi să se topească unul într-altul şi ramase o singură strălucire care, în ochii lui Egwene, era mai puternică decât orice flacără. În mijlocul său scânteia ceva încă şi mai puternic. O rază de foc albă ca laptele. *Sa'angrealul.*

Egwene se simţi îmboldită să-şi deschidă sufletul către *saidar* şi să se alăture celorlalte. Dar se sili să rămână pe loc. Ispita era într-atât de puternică încât aproape că o făcu să se prăbuşească. Elayne o strânse mai tare de mână. Nynaeve făcu un pas către masă, apoi se opri, scuturând mânioasă din cap. „Pe Lumină, se gândi Egwene, aş putea s-o fac.” Numai că, la urma urmei, nu ştia ce se întâmplă acolo. „Pe Lumină, e prea multă Putere. E minunat!” Braţul lui Elayne tremura.

Pe masă, în mijlocul cercului de lumină, Mat se zvârcolea încoace şi încolo, mormăind ceva de neînţeles, însă nu dădea drumul pumnalului, iar ochii săi rămâneau închişi. Încet, foarte încet, începu să se arcuiască de spate, încordându-şi muşchii până ce ajunseră să-i tremure. Se tot lupta şi se împotrivea, până ce, în cele din urmă, numai călcâiele şi umerii îi mai atingeau tăblia. Pumnul în care era încleştat pumnalul se deschise şi, tremurând, se trase înapoi – încă se mai lupta, însă fără sorţi de izbândă. Tânărul îşi rânji buzele, se strâmbă de parcă suferea şi începu să răsufle răguşit.

— Il omoară, şopti Egwene. Suprema îl ucide! Trebuie să facem ceva.

— Dacă le oprim, răspunse Nynaeve, la fel de încet, dacă izbutim să le oprim – o să moară. Nu cred că aş putea să îndur nici jumătate din toată Puterea dezlănţuită aici.

Se opri, de parcă de-abia îşi dăduse seama ce spunea – că ar fi fost gata să primească jumătate din câtă Putere foloseau zece Aes Sedai, cu un *sa'angreal* – iar glasul îi deveni încă şi mai slab.

— Lumina să m-ajute, cât îmi doresc.

Apoi, dintr-odată, tăcu. Oare dorea să-l ajute pe Mat, sau să conducă undele Puterii? Egwene simţea şi ea ispita, ca un cântec care-o silea să dănţuiască.

— Trebuie să avem încredere, şopti, în cele din urmă, cu asprime, Nynaeve. E singura lui speranţă.

Pe neaşteptate, Mat scoase un strigăt puternic:

— *Muad'drin da dar allende caba'drin rhadiem!* Cu spatele arcuit, zbătându-se, cu ochii închişi, striga din toţi rărunchii:

— *Los Valdar Cuebiyari! Los! Carai an Caldazar! Al Cal-dazar!*

Egwene se încruntă. Învăţase îndeajuns pentru a recunoaşte răsunetul limbii străvechi, chiar dacă nu înţelegea decât câteva cuvinte. *Carai an Caldazar! Al Caldazar!* „Spre slava Vulturului Roşu! Pentru Vulturul Roşu!” Erau străvechile strigăte de luptă din Manetheren, un neam care dispăruse în vremea Războaielor Troloce. Un neam care locuise în ţinuturile care erau acum Cele Două Râuri. Asta, o ştia; pentru o clipă, însă, i se păru că ar fi trebuit să înţeleagă şi restul, ca şi cum ar fi fost îndeajuns să-şi întoarcă fruntea, pentru a zări ceva ce se afla dincolo de umărul său. Cu un zgomot puternic, de piele sfâşiată, pumnalul cu teaca de aur se înălţă de la cingătoarea lui Mat şi rămase spânzurat în aer, deasupra trupului cutremurat de fiori. Rubinul sclipi, pârând să împrăştie scântei stacojii – şi el se împotrivea, în felul său, Tămăduirii. Mat deschise ochii şi se uită, cu fulgere-n priviri, către femeile adunate în jurul său.

— *Mia ayende,* Aes Sedai! *Caballein mirain yel înde muagdhe* Aes Sedai *misain yel Mia ayende!*

Apoi începu să urle, un răget de mânie care răsuna îndelung, până ce Egwene se întrebă cum de mai avea atâta putere. Grabnic, Anaiya se aplecă şi luă de sub masă o cutie din metal întunecat. după cum se mişca, părea ceva foarte greu. O aşeză lângă Mat şi o deschise – înăuntru nu era decât foarte puţin loc, pereţii fiind groşi şi masivi. Anaiya se aplecă iarăşi şi luă o pereche de cleşti lungi, precum cei folosiţi la bucătărie, cu care apucă, foarte grijulie, pumnalul – de parcă era un şarpe veninos.

Strigătele lui Mat se înteţiră. Rubinul sclipea mânios, roşu ca sângele.

Femeia Aes Sedai îndesă pumnalul în cutie şi trânti capacul, apoi oftă adânc, văzându-l ferecat.

— Ce lucru murdar, rosti.

De îndată ce cutia se închise, Mat încetă să mai urle şi se prăbuşi, de parcă tot trupul i s-ar fi preschimbat în apă. O clipă mai târziu, nimbul care împrejmuia masa şi pe femeile Aes Sedai clipi şi se stinse.

— Gata, spuse răguşită Suprema, ca şi cum ea ar fi fost cea care striga. S-a terminat.

Câteva dintre Aes Sedai îşi lăsară umerii în jos – era limpede că erau istovite. Mai multe frunţi erau scăldate de sudoare. Anaiya îşi scoase din mânecă o batistă simplă, de pânză, şi se şterse pe faţă fără să se ascundă. Sora cea Albă, cu ochii reci, îşi usca obrajii pe furiş, de parcă nu dorea să fie văzută, cu o bucată de dantelă din Lugard.

— Uimitor, spuse Verin. Nu credeam ca Străvechiul Sânge să curgă într-atât de puternic în venele cuiva din zilele noastre.

Şi îşi apropie tâmplele de Serafelle, discutând încet, dar cu gesturi largi.

— A fost tămăduit? întrebă Nynaeve. O să... scape?

Mat zăcea de parcă ar fi dormit, însă chipul său rămăsese la fel de tras. Egwene nu auzise niciodată de vreo Tămăduire care să nu vindece pe de-a-ntregul. „Oare simplul fapt că l-au despărţit de pumnal le-a supt toată Puterea? Pe Lumină!”

— Brendas, spuse Suprema, vezi, te rog, să fie dus îndărăt în încăperea lui.

— Cum doreşti, Maică, răspunse femeia cu priviri reci, făcând o plecăciune la fel de seacă. Plecă să cheme slujitorii şi odată cu ea ieşiră şi alte Aes Sedai, printre care Anaiya. Verin şi Serafelle o urmară, continuând să vorbească în şoaptă – astfel încât Egwene nu izbuti să audă ce-şi spuneau.

— Mat e bine? întrebă Nynaeve, iar Sheriam ridică din sprâncene.

— Atâta cât se poate, răspunse cu răceală Suprema, întorcându-se către ele. Acum nu avem ce face, decât să aşteptăm. A dus cu sine atâta vreme ceva spurcat, din Shadar Logoth... cine ştie ce urmări o să aibă asta asupra lui? Poate nici una, poate multe... O să vedem. Însă legătura cu pumnalul a fost sfâşiată. Acum are nevoie de odihnă şi de hrană, cât mai multă cu putinţă. Ar trebui să scape cu viaţă.

— Dar ce striga, Maică? întrebă Elayne, apoi se grăbi să adauge: Dacă-mi este îngăduit să întreb.

— Le poruncea soldaţilor, răspunse Suprema, aruncându-i tânărului de pe masă o privire mirată. Nu se mişcase de multă vreme, dar lui Egwene i se păru că răsufla mai uşor şi mai regulat. Se credea, aş spune, prins într-o bătălie de acum două mii de ani. Străvechiul Sânge se ridică iarăşi.

— Nu era vorba numai de bătălii, zise Nynaeve. L-am auzit spunând Aes Sedai. Atunci nu se mai credea în bătălie, Maică, adăugă ea după o vreme.

O clipă, Suprema păru să cadă pe gânduri – poate că nu ştia ce să spună, poate nu era hotărâtă dacă să răspundă sau nu. În cele din urmă, zise:

— O vreme, aşa a fost. Cred că trecutul şi prezentul se topiseră unul într-altul. Era acolo şi era şi aici şi ştia cine suntem. Ne-a poruncit să-i dăm drumul.

Se opri iarăşi.

— Sunt liber, Aes Sedai. Nu sunt os de ros pentru Aes Sedai. Asta a zis.

Leane pufni tare, iar alte câteva Aes Sedai începură să bombăne, furioase, pe înfundate.

— Dar, Maică, spuse Egwene, pesemne că nu asta voia să spună. Manetheren a fost aliat cu Tar Valon.

— Aşa e, copilă, îi zise Suprema, dar cine poate cunoaşte sufletul altuia? Nici măcar el nu înţelege totul. Eu aşa cred. Omul este animalul pe care-l poţi pune în lesă cel mai uşor – dar este şi foarte greu să-l ţii acolo. Chiar dacă se supune de bunăvoie.

— Maică, grăi Sheriam, e târziu. E nevoie de ajutorul lor la bucătărie.

— Maică, întrebă neliniştită Egwene, n-am putea rămâne cu Mat? Dacă spui că e cu putinţă să moară...

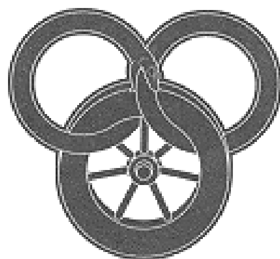
Suprema o privi netulburată, fără expresie.

— Vă aşteaptă corvezile, copilă.

Dar Egwene era sigură că nu vorbea despre frecatul oalelor.

— Da, Maică. Şi făcu o plecăciune, flancată de Nynaeve şi Elayne. Se uită încă o dată la Mat, apoi o urmă pe Sheriam şi ieşi. Mat tot nu se mişcase.

CAPITOLUL 19

Trezirea

Mat deschise încet ochii şi se holbă la tavanul alb, din tencuială, întrebându-se unde se afla şi cum ajunsese acolo. Tavanul era mărginit de un chenar complicat, înfăţişând frunze aurite, iar salteaua pe care era întins părea îndesată cu pene. Cu alte cuvinte, era într-o casă de bogătaşi. De oameni plini de bani. Însă nu-şi putea aminti unde şi cum, precum şi o sumedenie de alte lucruri.

Visase, şi felurite imagini din vis i se amestecau printre amintiri, fără să le poată deosebi. Gonea pe cal, sau se lupta cu oameni ciudaţi, sosiţi de peste ocean, sau străbătea Căile de Taină, sau Pietrele de Trecere. Toate imaginile desprinse din alte vieţi, la fel ca şi cele din poveştile menestrelilor, erau, fără îndoială, vise. Sau, cel puţin, aşa credea. Însă pe Loial, Ogierul, nu-l visase. Mintea-i era plină de frânturi de discuţii, cu tatăl său, cu prietenii, cu Moiraine, cu o femeie frumoasă, cu un căpitan de corabie sau cu un bărbat bine îmbrăcat care-i vorbea precum un tată, dându-i sfaturi înţelepte.

Pesemne că astea fuseseră aievea. Însă nu mai rămăseseră din ele decât bucăţi, cioburi care pluteau de colo-colo.

— *Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem,* şopti; o simplă înşiruire de sunete... şi totuşi, ceva se aprinse.

„De jur împrejurul său se întindeau şiruri strânse de suliţaşi, împânzite de însemnele şi flamurile oraşelor mici sau mari şi feluritelor Case. Aripa stângă era apărată de râu, iar cea dreaptă de mlaştini şi hăuri. Din vârful dealului îşi urmărea suliţaşii, cum se luptau cu cetele de troloci care încercau să pătrundă. Erau de zece ori mai mulţi decât oamenii. Suliţele străpungeau armurile negre ale trolocilor, în vreme ce securile cu ghimpi sfărâmau coifuri şi cranii. De jur împrejur răsunau strigăte şi mugete. Deasupra, pe cerul fără nori, soarele ardea nemilos, făcând ca peste linia de luptă să se înalţe vârtejuri de aburi. Dinspre duşmani, săgeţile curgeau necontenit, ucigând oameni şi troloci laolaltă. El îşi retrăsese arcaşii, însă Stăpânilor Spaimei nu le păsa pe cine omoară, câtă vreme îl puteau pune pe fugă. Alături, pe creastă, aşteptau Străjerii din Ultimul Cerc, pe caii care tropăiau nerăbdători. Armurile oamenilor şi cailor sclipeau la fel de puternic în bătaia soarelui; nici unii, nici alţii, nu mai puteau îndura multă vreme arşiţa.

Trebuia să câştige sau să piară, iar lui i se dusese vestea că era un om norocos. Venise vremea să arunce zarurile. Cu un glas care înăbuşi zbuciumul de dedesubt, dădu porunca, ridicându-se în şa.

— Pedestraşii să se pregătească să facă loc călărimii. Chiar lângă el călărea stegarul; flamura Vulturului Roşu îi flutura deasupra capului, în vreme ce porunca era purtată din gură în gură, de-a lungul şirului de călăreţi. Dedesubt, suliţaşii se dădură, dintr-odată, la o parte, foarte ordonaţi, strângând rândurile, dar lăsând, printre ei, spaţii largi de trecere, prin care năvăliră trolocii, urlând ca nişte fiare, precum un val negru, clocotit, de moarte. Îşi scoase sabia şi o ridică deasupra capului.

— Ultimul Cerc, înainte! strigă, înfigându-şi călcâiele în coastele calului care se năpusti în josul pantei; în urma lui se înălţă un ropot de copite. Înainte!

Sabia lui se înfipse prima în trupul unui troloc. Stegarul îl urmărea îndeaproape.

— Spre cinstirea Vulturului Roşu! urlă, iar Străjerii Ultimului Cerc se revărsară printre suliţaşi, împotrivindu-se valului de troloci, silindu-i să dea înapoi. Vulturul Roşu!

Boturile ca de fiară rânjeau către el, săbiile ciudate, curbate, îl căutau, însă el pătrundea din ce în ce mai adânc. Trebuia să câştige sau să piară.

— Manetheren!

— *Los Valdar Cuebiyari,* îngână Mat, ridicându-şi braţul tremurător la frunte; era aproape sigur că ştia şi ce însemnau acele vorbe: „înainte, străjeri ai Ultimului Cerc” sau, poate, „Ultimul Cerc de Străjeri porneşte la luptă” – însă aşa ceva nu era cu putinţă. Moiraine îl învăţase câteva cuvinte din Limba Străveche, însă atât şi nimic mai mult. Restul nu era decât o înşiruire de sunete fără înţeles. Ce nebunie, spuse cu glas răguşit. Pesemne că nici nu sunt cuvinte din Limba Străveche, ci numai nişte prostii. Femeia aia-i nebună. N-a fost decât un vis.

Aes Sedai. Moiraine. Îşi dădu seama, dintr-odată, că încheieturile şi braţele i se subţiaseră de tot, apoi le privi. Fusese bolnav. Ceva care-avea de-a face cu un pumnal, cu un rubin incrustat în plăsele, precum şi cu un oraş demult dispărut, un loc spurcat, numit Shadar Logoth. Totul era în ceaţă şi nu izbutea să priceapă nimic, însă ştia că nu fusese un vis. Egwene şi Nynaeve îl duceau în Tar Valon pentru Tămăduire – măcar asta îşi amintea.

Încercă să se ridice, apoi căzu la loc – fără vlagă, ca un miel de-abia fătat. Cu mare chin, se propti şi dădu la o parte pătura de lână. Veşmintele îi dispăruseră – pesemne că erau închise în dulapul împodobit cu corzi de viţă care se afla lângă perete. O vreme nici nu-i păsă de ele. Se ridică în picioare, cu chiu, cu vai, apoi păşi împleticit pe covorul împodobit cu flori, sprijinindu-se pe spătarul înalt al unui jilţ; de acolo, se duse până la masa incrustată pe margini, şi de-a lungul picioarelor, cu spirale aurite. Camera în care se afla era puternic luminată, cu ajutorul lumânărilor de ceară, câte patru în fiecare suport înalt, cu oglinjoare aşezate în spatele lor. Pe perete, deasupra policioarei şlefuite se afla o oglinda ceva mai mare. Se văzu în ea – era slab, numai piele şi os, cu obrajii căzuţi şi ochii înfundaţi în orbite, cu părul lipit pe creştet, de sudoare, gheboşat ca un bătrân şi tremurând precum un fir de iarbă în bătaia vântului. Se sili să stea drept – nu că ar fi fost mult mai bine aşa.

Pe masă, chiar în faţa lui, se afla o tava mare, acoperită – simţi miros de mâncare. Dădu pânza la o parte şi descoperi două carafe mari, de argint, precum şi nişte castroane din porţelan subţire, verde. Auzise că oamenii din Seminţia Mării cereau o avere pe asemenea porţelanuri. Se aşteptase să găsească supă de vită sau momite, hrana care li se dădea cu

de-a sila bolnavilor – în schimb, găsi pe un platou o grămada de felii de friptură de vită, cu boabe brune de muştar şi ridichi. Pe altul se aflau cartofi copţi, boabe de fasole cu ceapă, varză şi mazăre. Văzu şi murături, precum şi o bucată de brânză proaspătă. Felii groase de pâine şi un castronel cu unt. O carafă era plină cu lapte, rece şi umezită pe dinafară, iar cealaltă cu o licoare care mirosea a vin dres cu mirodenii. Era îndeajuns pentru patru oameni. Îi lăsă gura apă, iar stomacul îi ghiorăi dureros.

„Mai întâi să aflu unde sunt.” Dar tot luă o felie de friptură, o făcu sul şi o înmuie în muştar, şi numai după aceea se îndepărtă de masă, ducându-se către cele trei ferestre înalte şi înguste. Erau acoperite cu obloane din lemn, pline de incrustaţii, însă prin despărţiturile rămase observă că afară era noapte. Alte ferestre se vedeau precum nişte puncte luminoase. Neputincios, se sprijini de pervazul din piatră albă – apoi, însă, începu să cugete.

Dacă stai să te gândeşti puţin, poţi profita de orice situaţie – aşa îi spusese mereu tatăl său. Iar Abell Cauthon era, de departe, cel mai bun neguţător de cai din Ţinutul celor Două Râuri. De câte ori părea că se înşelase, se descoperea că, de fapt, păcălitul fusese celălalt. Nu că ar fi fost necinstit, însă nici măcar oamenii din Taren Ferry, pe care toţi îi ştiau că erau neînduplecaţi, nu izbuteau să-l tragă pe sfoară. Şi asta pentru că se gândea de fiecare dată, şi răsucea lucrurile pe toate feţele.

Tar Valon. Mda, era precis în Tar Valon. Încăperea era demnă de un palat. Pesemne că numai covorul înflorat, din Arad Doman, costa cât o fermă întreagă. Şi încă ceva – parcă nu mai era bolnav, şi i se spusese că numai în Tar Valon se mai putea vindeca. De fapt, nu se simţise niciodată cu adevărat bolnav, nici măcar atunci când Verin – un alt nume care răsări din străfunduri – îi spusese cuiva din apropiere că era pe moarte. E drept că se simţea stors de vlagă şi hămesit, însă, pe undeva, era sigur că fusese tămăduit. „Mă simt... bine, mulţumesc. Asta-i tot. Am fost tămăduit”, se gândi, şi se încruntă, ţintuind obloanele cu privirea.

Tămăduire. Aşadar, folosiseră Puterea Supremă. Gândul îi făcu pielea de găină, cu toate că ştiuse, cumva, că asta îl aştepta.

— Mai bine aşa, decât mort, îşi spuse, apoi îşi aminti unele dintre poveştile despre Aes Sedai pe care le auzise. Fireşte că-i mai bine aşa. până şi Nynaeve credea că sunt pe moarte. Oricum, ce s-a făcut s-a făcut, iar acum degeaba mă mai frământ.

Îşi dădu seama că terminase felia de friptură şi că începuse să-şi lingă degetele. Clătinându-se, se întoarse la masă. Era acolo şi un scăunel pe care se aşeză. Nu se mai obosi să ia furculiţa sau cuţitul – mai luă o felie şi o făcu sul, la fel ca înainte. Cum să facă să profite de faptul că se afla în Tar Valon – „Adică în Turnul Alb, fireşte.” Era, pesemne, înconjurat de Aes Sedai – cu alte cuvinte, trebuia să plece cât putea de repede. Nu avea nici un motiv să zăbovească. Nu-şi amintea prea mult din timpul petrecut alături de Moiraine şi, apoi, de Verin. De pildă, nu-şi amintea să le fi văzut făcând ceva cu adevărat înfricoşător, însă asta nu însemna nimic. Oricum, ele nu se gândeau decât la binele lor.

— Şi nu cumva să crezi că le înţelegi motivele, spuse, cu gura plină de cartofi, apoi înghiţi. Nu mint, e drept, însă adevărul pe care ţi-l dezvăluie o Aes Sedai nu este, întotdeauna, ceea ce ţi se pare a fi. Să nu cumva să uiţi asta. Nu poţi fi sigur pe ele, nici o clipă.

Nu era un gând prea mulţumitor. Îşi umplu gura cu mazăre. Tot gândindu-se la Aes Sedai, îşi aminti câte ceva despre ele. Erau şapte Ajah: Albastră, Roşie, Brună, Verde, Galbenă, Albă şi Cenuşie. Surorile Roşii erau cele mai rele. „În afară de cele Negre, despre care toate spun sus şi tare că nu există.” Însă, cu el, ce să aibă de împărţit? Lor le păsa numai de bărbaţii care puteau conduce.

„Rand. Arde-m-ar, cum am uitat? Unde-o fi? Oare o fi păţit ceva?” Oftă din tot sufletul, apoi începu să ungă o felie de pâine, încă fierbinte, cu unt. „Mă întreb dacă deja o fi înnebunit.” Chiar dacă ar fi ştiut răspunsurile, pe Rand nu-l putea ajuta. Şi nici măcar dac-ar fi putut, nu era convins că ar fi făcut-o. Rand conducea Puterea, iar Mat auzise, în copilărie, o groază de poveşti înfricoşătoare despre asemenea bărbaţi. Poveşti care-i băgau în sperieţi şi pe oamenii în toată firea, pentru că unele erau adevărate – şi-ncă cum. Când aflase ce putea face Rand, era ca şi cum ar fi descoperit că prietenul său cel mai bun chinuia animale sau ucidea prunci. Iar după ce, în sfârşit,

izbutise să se împace cu gândul, parcă nu-i prea mai venea să-i zică prieten.

— Trebuie să-mi port singur de grijă, îşi spuse, furios; apoi dădu să-şi toarne vin în pocalul de argint şi observă, cu uimire, că deja golise carafa, aşa că o luă pe cea cu lapte. Egwene şi Nynaeve vor să fie Aes Sedai, continuă, gândindu-se că nu-şi amintise de asta decât atunci când rostise cuvintele cu glas tare. Rand se ţine după Moiraine şi îşi spune Dragonul Renăscut. Cât despre Perrin... numai Lumina ştie ce urmăreşte. S-a purtat ca un nebun, de când cu povestea aia cu ochii. Trebuie să-mi port singur de grijă. „Arde-m-ar, n-am de ales! Restul au înnebunit cu toţii. Am rămas singur.”

Tar Valon. Una peste alta, se spunea că era cel mai bogat oraş din lume, locul în care ţinuturile de la Hotare făceau negoţ cu cele de la miazăzi, sâmburele puterii femeilor Aes Sedai. Dar cu ele nu credea să se poată aşeza la masa de joc. Şi dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi avut încredere nici în zaruri, nici în cărţi. Însă pesemne că era plin de neguţători pe acolo, de pungi burduşite cu aur şi argint. Merita să-şi petreacă şi câteva zile prin oraş. E drept că ajunsese departe, de la plecarea din Ţinutul celor Două Râuri, însă în afară de câteva frânturi din Caemlyn şi Cairhien, nu-şi mai amintea nimic, îşi dorise dintotdeauna să vadă unul dintre marile oraşe.

— Dar nu unul plin de Aes Sedai, mormăi îngândurat, înghiţind ultimele boabe de mazăre, pe care le dădu hulpav pe gât, înainte să ia încă o felie de carne. Se întrebă în treacăt dacă femeile Aes Sedai aveau să-i îngăduie să dobândească rubinul incrustat în plăselele pumnalului din Shadar Logoth. Când venea vorba de pumnal, amintirile îi erau mai tulburi ca niciodată – şi tot era ca şi cum s-ar fi gândit la o rană îngrozitoare. Stomacul i se făcu ghem şi simţi fiori de durere la tâmple. Şi totuşi, rubinul şi-l amintea limpede – era cât unghia de la degetul mare, întunecat ca o picătură de sânge şi sclipea precum un ochi stacojiu. Era îndreptăţit să pună mâna pe el – oricum, mai mult decât femeile Aes Sedai. Cu aşa un giuvaier, acasă, putea cumpăra vreo zece ferme.

„Pesemne că au să-mi spună că-i spurcat.” Şi, pesemne, aşa şi era. Cu toate astea, se gândi puţin cum ar fi fost să le ofere rubinul celor din neamul Coplin, în schimbul celor mai bune pământuri pe care le aveau. Cei mai mulţi din neamul ăla –

încurcă-lume încă din leagăn, dacă nu cumva erau şi tâlhari, şi mincinoşi – meritau cu vârf şi îndesat să aibă parte numai de necazuri. Dar era aproape sigur că femeile Aes Sedai nu aveau să-i dea podoaba îndărăt, şi, oricum, parcă nu-i venea s-o care până în Emond's Field, nici măcar dacă ar fi primit-o. Iar gândul de a stăpâni cea mai întinsă fermă din Ţinutul celor Două Râuri nu-l mai atrăgea ca pe vremuri. Cândva, îşi pusese nădejdea în asta, şi în faptul că avea să ajungă un neguţător de cai la fel de vestit ca tatăl său. Acum i se părea ceva neînsemnat. Lumea întreagă îi era deschisă... un asemenea vis era de-a dreptul meschin.

Se hotărî. Mai întâi avea să le caute pe Egwene şi Nynaeve. „Poate că şi-au venit în simţiri şi au renunţat la gândul ăsta neghiob de a deveni Aes Sedai.” Nu prea credea, însă nu putea pleca fără să le vadă. De plecat, avea să plece – fără îndoială. Întâi se întâlnea cu ele, apoi mai zăbovea cam o zi să vadă oraşul, poate şi să facă o partidă de zaruri ca să-şi mai umple punga, apoi pleca undeva unde nu erau Aes Sedai, înainte să se întoarcă acasă – „Cândva, am să mă întorc. Zău că da.” – avea de gând să vadă lumea, fără Aes Sedai care să-l facă să joace după cum cântau ele. Cercetându-şi tava să mai găsească ceva de îmbucat, descoperi cu uimire că nu mai era nimic, decât câteva pete de grăsime şi firimituri de pâine şi brânză. Ambele carafe erau goale. Năucit, trase cu ochiul în jos, privindu-şi burta. după atâta mâncare, ar fi trebuit să se simtă plin până-n gât, însă nici vorbă. Adună firimiturile cu două degete, dar, tocmai când să le ducă la gură, îngheţă.

„Am suflat în Cornul lui Vaiere.” Începu să fredoneze în surdina o melodie, apoi se întrerupse, amintindu-şi dintr-odată cuvintele.

Iată-mă-s în fund de puţ,
Beznă-n jur şi cade ploaia.
Şi se prăbuşesc pereţii
Şi n-am frânghie să urc.
Iată-mă-s în fund de puţ.

— Păi, mai bine-aş găsi funia să urc, ce mama mă-sii, şopti, lăsând firimiturile să-i cadă îndărăt pe farfurie. O clipă se simţi

iarăşi bolnav. Începu să-şi scotocească în minte, cu îndârjire, încercând să străpungă negurile care împrejmuiau totul.

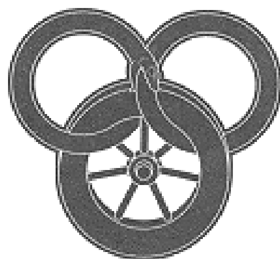
Verin pornise la drum, cu Cornul, să-l aducă în Tar Valon, însă nu-şi mai amintea dacă femeia ştia cine sunase din el. Nimic din ceea ce-i spusese nu lăsa să se-nţeleagă aşa ceva. Era convins. Sau aproape convins. „Şi ce dacă ştie? Pot să ştie cu toatele. Acum au Cornul, dacă nu cumva l-a ascuns Verin pe undeva. De mine nu mai au nevoie.” Dar cine putea să ştie ce nevoi aveau, sau credeau că au, femeile Aes Sedai?

— Dacă mă-ntreabă, îşi spuse posomorât, am să le zic că nici nu l-am atins. Şi dacă ştiu... Dacă ştiu... am să văd eu ce fac. Arde-m-ar, n-au ce să-mi ceară! Nu au şi gata!

Se auzi o bătaie slabă la uşă. Mat sări în picioare, clătinându-se, gata s-o ia fugă; asta dacă ar fi avut încotro – însă nu avea, şi dacă ar fi putut face mai mult de trei paşi – însă nu putea.

Uşa se deschise.

CAPITOLUL 20

Vizitatoarele

În încăpere pătrunse o femeie – îmbrăcată de sus până jos în mătase albă şi argintie. Închise uşa şi se sprijini de ea, cercetându-l cu ochii cei mai negri pe care-i văzuse în viaţa lui. Era atât de frumoasă încât aproape că-l făcu să uite să răsufle. Avea părul negru ca noaptea, strâns cu o plasă de argint, foarte fină, şi, şezând nemişcată, era la fel de graţioasă ca o fetişcană care se răsucea în paşi de dans. Lui Mat îi trecu prin cap că o cunoscuse cândva, însă alungă pe dată gândul. Nici un bărbat nu putea uita o femeie ca ea.

— După ce-ţi pui carnea la loc pe oase, ai să fii destul de chipeş, în felul tău, zise femeia. Deocamdată, ce-ar fi să iei ceva pe tine?

Mat se mai uită cu gura căscată la ea încă vreo câteva clipe, apoi îşi dădu seama că era gol. Roşu la faţă, se duse împleticindu-se către pat, se acoperi cu pătura, ca o mantie, şi se aşeză – sau, mai degrabă, se lăsă să cadă – pe marginea saltelei.

— Îmi cer iertare... adică... adică nu mă aşteptam... nu..., începu, apoi răsuflă adânc. Îmi cer iertare că m-aţi găsit aşa.

Încă îşi mai simţea obrajii în flăcări. O clipă îşi dori să fi fost acolo Rand – chiar dacă ajunsese aşa cum ajunsese – sau Perrin, ca să-l sfătuiască. Ei păreau să ştie cum să se descurce cu

femeile. Pe Rand, fetele îl sorbeau din priviri chiar dacă ştiau că era aproape logodit cu Egwene, iar firea domoală şi înceată a lui Perrin le atrăgea. Cât despre el însuşi, oricât s-ar fi străduit, se făcea mereu de râs în faţa fetelor. Ca acum, de pildă.

— N-aş fi venit aşa, pe nepregătite, Mat, numai că eram aici... În Turnul Alb..., făcu femeia şi zâmbi, de parcă numele i s-ar fi părut caraghios, din altă pricină, şi voiam de mult să vă cunosc pe toţi trei.

Mat se înroşi din nou la faţă şi-şi strânse pătura pe trup – însă ea nu părea să vrea să-şi bată joc. Se apropie de masă, cu mişcări graţioase, ca de lebădă.

— Eşti înfometat. E firesc, la cum fac ele lucrurile. Ai grijă să mănânci tot ce-ţi dau. Ai să fii uimit cât de repede te împlineşti la loc şi-ţi recapeţi puterile.

— Iertare, spuse încurcat Mat, dar ne ştim cumva? Nu vreau să vă jignesc, dar îmi păreţi... cunoscută.

Ea îl privi până ce-l făcu să se foiască stingherit. Fireşte o asemenea femeie se aştepta să fie ţinută minte.

— Poate că m-ai văzut... pe cine ştie unde, spuse, în cele din urmă. Poţi să-mi zici Selene.

Şi rămase cu capul uşor înclinat, de parcă se aştepta ca el să-i recunoască numele. Într-adevăr, acesta îi zgândărea amintirile, de parcă l-ar fi auzit undeva, cu toate că nu putea spune unde sau când.

— Sunteţi... eşti Aes Sedai, Selene?

— Nu, veni răspunsul, cu un glas slab, dar surprinzător de ferm.

Mat o cercetă din priviri pentru prima dată, izbutind să observe mai mult decât că era uluitor de frumoasă. La înălţime era aproape cât el – zveltă şi, după cum se mişca, puternică. Vârsta nu i-o putea ghici – mai mare ca el cu un an sau doi sau... cu zece, poate – însă nu avea riduri pe obraji. Purta un colier din pietre albe, şlefuite, care se potrivea de minune cu cingătoarea lată, însă nu avea inelul cu Marele Şarpe. Asta n-ar fi trebuit să-l mire – că doar nici o Aes Sedai nu i-ar fi răspuns cum o făcuse ea – şi totuşi... Vizitatoarea avea o aură de încredere în sine şi în puterile ei, la fel de mari ca ale unei regine, sau chiar şi mai şi, care-l ducea cu gândul la Aes Sedai.

— Nu cumva eşti novice? întrebă – auzise că novicele purtau alb, dar parcă nu-i venea să creadă aşa ceva despre ea. „Nici

măcar Elayne nu-i atât de semeaţă.” Elayne. Un alt nume pe care şi-l aminti de cine ştie unde.

— Nicidecum, rosti Selene, strâmbând uşor din buze. să spunem că sunt... o femeie care are aceleaşi interese cu tine. Aceste... Aes Sedai vor să te folosească – dar cred că, una peste alta, o să-ţi placă. Şi ai să primeşti. Nu te laşi prea greu, când vine vorba să te-acoperi de glorie.

— Să mă folosească? făcu Mat; îşi aminti că-i trecuse aşa ceva prin cap, dar în legătură cu Rand. Femeile Aes Sedai voiau să-l folosească pe Rand, nu pe el. „Ce mama mă-sii să facă cu mine? Pe Lumină, aşa ceva nu se poate!” Ce vrei să spui? Eu nu contez. Nu folosesc nimănui, decât mie însumi. Şi ce fel de glorie?

— Ştiam că asta te va ispiti. Pe tine, mai presus decât pe alţii.

Zâmbetul ei îl ameţi. Îşi trecu mâna prin păr. Pătura-i scăpa din mână – o prinse în grabă, înainte să apuce să cadă.

— Ia ascultă, de mine nu le pasă. „Şi cum rămâne cu Cornul?” Sunt doar un fermier. „Poate că le-a dat prin minte că am vreo legătură cu Rand. Nu, Verin a spus...” Nu era sigur ce spusese Verin sau Moiraine, dar se gândi că multe Aes Sedai nu ştiau nimic despre Rand – şi asta aşa trebuia să rămână, cel puţin până apuca el să se îndepărteze. Sunt un om de la ţară, atât şi nimic mai mult. Nu vreau decât să văd puţin lumea, apoi să mă întorc la ferma lui taică-meu. „Ce-o fi vrând să spună cu gloria?”

— Eşti mai important decât crezi, zise Selene, scuturând din cap de parcă i-ar fi auzit gândurile. Oricum, mult mai important decât ştiu aceste... aşa-zise Aes Sedai. Şi poţi dobândi gloria, dacă ai îndeajuns de multă minte încât să nu te încrezi în ele.

— După cum vorbeşti, tu chiar că nu o faci. „Aşa-zise?” îi trecu prin minte ceva, însă nu izbuti să rostească vorbele. Nu cumva eşti... nu cumva eşti o...? „Cum să învinuieşti pe cineva de una ca asta?”

— O Iscoadă? spuse batjocoritoare Selene; părea amuzată, nu mânioasă, şi cumva dispreţuitoare. Una dintre acei sărmani devotaţi lui Ba'alzamon care cred că el le va dărui nemurirea şi puterea? Eu nu slujesc pe nimeni. Există un bărbat căruia i-aş putea sta alături – dar nu l-aş sluji.

— Fireşte că nu, râse stingherit Mat. „Sânge şi cenuşă, nici o Iscoadă nu s-ar da pe faţă de una singură. Cine ştie dacă n-are cu ea şi vreun pumnal otrăvit?” Parcă îşi amintea ceva despre o

femeie îmbrăcată în haine scumpe, o Iscoadă cu un cuţit ucigător strâns în pumnul ei gingaş. Nu asta voiam să spun. Câtuşi de puţin. Araţi... arăţi ca o regină. Asta gândeam. Eşti cumva de origine nobilă?

— Mat, Mat, trebuie să înveţi să ai încredere în mine. A, te voi folosi şi eu – ai o fire mult prea bănuitoare, mai ales de când ai dobândit pumnalul acela, aşa că nu pot să te mint – dar asta-ţi va aduce bogăţie, putere, glorie. N-am să te silesc. Am crezut dintotdeauna că bărbaţii se descurcă mai bine dacă sunt convinşi, decât dacă sunt siliţi. Aceste Aes Sedai nici măcar nu-şi dau seama cât eşti de important – iar el va încerca să te abată din drum sau să te omoare, însă eu pot să-ţi dăruiesc ceea ce-ţi doreşti.

— El? se grăbi Mat. „Să mă omoare? Pe Lumină, cu Rand aveau ele ce-aveau, nu cu mine. De unde ştie de pumnal? Pesemne că tot Turnul ştie.” Cine vrea să mă omoare?

Selene strânse din buze, de parcă spusese şi aşa prea multe.

— Tu ştii ce vrei, Mat, iar eu ştiu la fel de bine. Trebuie să alegi în cine să ai încredere, cine te va ajuta. Am recunoscut că te voi folosi. Femeile astea Aes Sedai n-o vor recunoaşte niciodată. Te voi conduce către bogăţie şi glorie. Ele te vor ţine în lesă până la moarte.

— Multe mai spui, zise Mat, dar de unde să ştiu eu că-i aşa? De unde să ştiu că pot avea mai multă încredere în tine decât în ele?

— Ascultă ce-ţi vor spune şi ce nu-ţi vor spune. Să vedem... oare îţi vor dezvălui că tatăl tău a fost aici?

— Tata? În Tar Valon?

— Da. Un bărbat pe nume Abell Cauthon, însoţit de un altul – Tam al'Thor. Am auzit că au făcut mare tevatura până ce au fost, în sfârşit primiţi. Voiau să ştie de tine şi de prietenii tăi. Iar Siuan Sanche i-a trimis îndărăt în Ţinutul celor Două Râuri, cu mâinile goale, fără măcar să le spună că eraţi în viaţă. Crezi că-ţi vor dezvălui asta, dacă nu întrebi? Sau, cine ştie, nici măcar atunci, căci ai putea încerca să fugi înapoi acasă.

— Tata crede că am murit? spuse încet Mat.

— I se poate dezvălui adevărul. Pot avea eu grijă de asta. Gândeşte-te în cine să ai încredere, Mat Cauthon. Oare au să-ţi spună că acela pe care-l numesc Rand al'Thor încearcă să le scape chiar acum, iar femeia zisă Moiraine îl urmăreşte? Sau că

Ajah cea Neagră s-a strecurat în scumpul lor Turn? Au să-ţi spună, măcar, cum au de gând să te folosească?

— Rand încearcă să scape? Dar...

Poate că ea ştia că Rand se proclamase Dragonul Renăscut, sau poate că nu – oricum, el nu avea de gând să-i spună. „Ajah Neagră. Sânge şi cenuşă. Lua-m-ar toţi dracii!”

— Cine eşti, Selene? Dacă nu eşti Aes Sedai, atunci ce eşti?

— Ţine minte doar atât: ai de ales, răspunse ea, cu un zâmbet tainic. Nu trebuie musai să fii marioneta celor din Turnul Alb, sau prada Iscoadelor lui Ba'alzamon. Lumea este mai complicată decât îţi poţi imagina. Deocamdată, fă-le pe voie acestor Aes Sedai, dar ţine minte că ai de ales, bine?

— Nu prea văd pe ce alte căi s-o apuc, spuse posomorât Mat, dar... fie. Poate am să te ascult.

— Poate? făcu Selene, ascuţindu-se la faţă şi uitând de tonul blând şi prietenos de până atunci. N-am venit la tine să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o, ca să mă aleg cu „poate”, Matrim Cauthon.

Întinse braţul către el. Nu avea nimic în mână, şi era destul de departe, însă Mat se lăsă pe spate, ferindu-se, de parcă s-ar fi aflat chiar lângă el, cu un pumnal. Nici măcar el nu înţelegea de ce... doar că în ochii femeii se citea, parcă, o ameninţare. Da, era convins că nu se înşela. Începu să-l mănânce pielea şi să-l doară iarăşi capul, dar, pe neaşteptate, şi mâncărimea, şi durerea dispărură, iar Selene întoarse capul, ascultând parcă ceva de dincolo de perete. Se încruntă uşor şi coborî braţul, apoi se linişti la loc.

— O să mai vorbim noi, Mat. Am multe să-ţi spun. Aminteşte-ţi că ai de ales şi că sunt multe braţe pregătite să te ucidă. Numai eu îţi pot făgădui că vei scăpa cu viaţă şi că vei dobândi tot ceea ce cauţi – dacă-mi faci pe voie.

Şi se strecură pe uşă, la fel de neauzită şi de graţioasă precum intrase. Mat răsuflă adânc. Pe chip îi curgeau şiroaie de sudoare. „Pe Lumină, asta cine-o mai fi fost?” O Iscoadă, poate, numai că, din ceea ce-i spusese, părea să-l dispreţuiască pe Ba'alzamon la fel de mult ca pe femeile Aes Sedai. Iscoadele vorbeau despre Ba'alzamon aşa cum lumea de rând vorbea despre Creator. Şi nici măcar nu-i ceruse să păstreze taina despre faptul că se întâlniseră. „Mda, dar cui aş putea să-i povestesc? se întrebă cu amărăciune. Iertare, Aes Sedai, a venit

să mă vadă o femeie. Nu era Aes Sedai, dar pare-mi-se că tocmai stătea să folosească Puterea împotriva mea, şi mi-a zis că nu era Iscoadă, dar şi că avea de gând să mă folosească şi că în Turnul Domniilor Voastre s-a strecurat Ajah cea Neagră. Ah, şi mi-a spus şi că sunt important, dar nu şi de ce. Acum pot să plec, da?”

Cu fiecare clipă, gândul la plecare îl atrăgea şi mai tare. Cu mişcări stângace, se dădu jos din pat şi se apropie de dulap, fără să lase pătura din mână. Înăuntru îşi găsi încălţările şi mantia atârnată pe un cui, legată cu cingătoarea, laolaltă cu punga şi teaca în care se afla cuţitul său grosolan, cu tăişul lat, la fel de bun ca orice pumnal meşteşugit lucrat. Restul veşmintelor – cele două surtuce simple, de lâna, trei perechi de pantaloni, vreo şase cămăşi de in şi schimburi – fuseseră curăţate sau spălate cum trebuia şi îl aşteptau, frumos împăturite, pe rafturile care ocupau o jumătate a dulapului. Pipăi punga atârnată la cingătoare – dar era goală. Lucruşoarele din ea zăceau pe un raft, amestecate cu ceea ce mai avusese prin buzunare.

Dădu la o parte o pană de şoim, o piatră netedă, vărgată, care-l atrăsese prin culori, briciul şi briceagul cu mâner de os, apoi scoase la iveală punguţa de piele în care-şi ţinea banii şi desfăcu cele câteva corzi de arc care se răsuciseră împrejurul ei. Deschizând-o, descoperi că amintirile nu-l înşelaseră câtuşi de puţin, de astă dată.

— Doi arginţi şi ceva bănuţi de aramă, bombăni. Cu asta nu ajung prea departe.

Cândva, dar înainte să plece din Emond's Field, i s-ar fi părut o avere.

Se opri să mai caute printre lucrurile de pe raft. „Unde or fi?” începu să se teamă ca femeile Aes Sedai să nu le fi aruncat, aşa cum ar fi făcut maică-sa, dacă ar fi dat peste ele. „Unde...?” Apoi se simţi uşurat. În spate de tot, în spatele amnarului şi ghemului de sfoară pe care-l folosea pentru laţuri şi momeli, se aflau cele două păhăruţe de piele, cu zarurile înăuntru. Acestea zornăiră la atingere, dar tot le desfăcu, să se convingă. Totul era bine. Cinci zaruri incrustate cu diverse semne – pentru jocul de coroane – şi cinci cu puncte. Şi acestea din urmă foloseau, pentru felurite jocuri, însă din câte văzuse, cei mai mulţi bărbaţi jucau coroane. Cu astea, cei doi arginţi aveau să fie îndeajuns

pentru a-l duce hăt, departe de Tar Valon. „Şi de Aes Sedai, şi de Selene. De toate.”

Cineva bătu scurt în uşă, care se deschise pe dată. Mat se răsuci pe călcâie. Suprema Înscăunată şi Păstrătoarea Cronicilor tocmai intrau. Le-ar fi recunoscut şi fără etola lată, dungată a Supremei şi cea mai îngustă şi albastră a Păstrătoarei. Le văzuse o singură dată, undeva, departe de Tar Valon, dar nu le putea uita pe cele două femei care erau cele mai puternice dintre Aes Sedai. Văzându-l cum stătea cu pătura pe umeri şi cu punga şi păhăruţele în mână, Suprema ridică din sprâncene.

— Nu cred că ai ce face cu alea, încă o vreme, fiule, îi spuse ea, sec. Pune-le la loc şi treci în pat, până nu cazi lat la podea.

Mat şovăi, se încordă de spate, dar tocmai atunci genunchii începură să-i tremure, iar cele două Aes Sedai îl pironiră cu privirile – şi ochii negri şi cei albaştri păreau să-i citească toate gândurile de nesupunere. Făcu aşa cum i se spusese, ţinându-şi pătura pe lângă trup cu ambele mâini. Se întinse, ţeapăn ca o scândură, neştiind ce altceva să facă.

— Te simţi bine? întrebă scurt Suprema, aşezându-i o mână pe cap. Pielea i se făcu de găină – oare folosise Puterea Supremă, sau se simţea înfrigurat numai pentru că fusese atins de o Aes Sedai?

— Da, bine, îi spuse. Sunt gata s-o pornesc la drum. Doar să-mi iau rămas-bun de la Egwene şi Nynaeve, şi gata, poteca. Adică, pot să plec... ăăă, Maică.

Moiraine şi Verin nu păruseră deranjate de felul în care vorbea, dar cu Suprema, totuşi, era altceva.

— Ce prostie, răspunse aceasta, apoi luă scaunul cu spătar înalt, îl aduse mai aproape de pat şi se aşeză, vorbind cu Leane: Aşa fac bărbaţii întotdeauna – nu recunosc că sunt bolnavi decât în ultima clipă, ca să le dea de două ori mai multă bătaie de cap femeilor, după care, nici una nici două, pretind că s-au vindecat, ceea ce duce la acelaşi lucru.

— Da, Maică, încuviinţă Păstrătoarea, cu ochii la Mat, numai că el nu prea poate spune că-i e bine, câtă vreme de-abia stă în picioare. Măcar a mâncat tot.

— M-aş fi mirat să văd că a lăsat fie şi câteva firimituri. Şi tot îi mai e foame, dacă nu mă înşel.

— Aş putea să trimit să i se aducă o plăcintă, Maică. Sau ceva prăjituri.

— Nu, cred că deocamdată îi ajunge. N-o să-i fie de nici un folos dacă dă totul afară.

Mat se strâmbă. S-ar fi zis că, odată ce cădeai la pat, femeile nici nu mai catadicseau să te vadă, decât atunci când îţi vorbeau. Şi se purtau de parcă ai fi fost cu cel puţin zece ani mai tânăr. Aşa făceau toate – Nynaeve, maică-sa, surorile, Suprema Înscăunată...

— Nu mi-e foame deloc, le spuse. Mă simt bine. Dacă-mi îngăduiţi să mă îmbrac, am să vă arăt. Plec de-aici într-o clipă... ăăă, Maică, sfârşi, dregându-şi vocea; ambele femei se uitau fix la el, iar Suprema pufni:

— Tocmai ai mâncat cât pentru cinci, şi ai să continui să mănânci aşa de trei sau patru ori pe zi, încă vreo câteva zile, ca să nu mori de foame. Ai fost tămăduit de o atingere spurcată care a ucis toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Aridhol şi care, în cei două mii de ani cât te-a aşteptat, s-a făcut din ce în ce mai puternică. Te-ar fi omorât cu siguranţă – la fel ca pe ei. Nu e ca şi cum te-ai fi tăiat la deget cu un solz de peşte, băiete. Mai că n-am murit şi noi, încercând să te salvăm.

— Nu mi-e foame, o ţinu el sus şi tare, dar tocmai atunci stomacul îi ghiorăi, dându-l de gol.

— Te-am judecat bine de la prima vedere, zise Suprema, încă de-atunci am ştiut că ai să dispari ca o pasăre speriată, dacă îţi intră în cap că cineva încearcă să te ţină cu de-a sila. Bine că am luat nişte măsuri.

— Măsuri? făcu Mat, uitându-se bănuitor, dar ea îi întoarse netulburată privirea, ţintuindu-l, parcă, de pat.

— Străjerii de la poduri îţi cunosc numele şi înfăţişarea, rosti Suprema. La fel şi cei de la docuri. N-am să încerc să te ţin cu de-a sila în Turn, dar n-ai să pleci din Tar Valon până când nu te pui pe picioare. Dacă încerci să te ascunzi prin oraş, până la urmă foamea te va sili să te întorci sau, dacă nu, te vom găsi noi, înainte să mori.

— De ce ţineţi morţiş să mă aveţi aici? întrebă tânărul, parcă auzind glasul lui Selene: „Vor să te folosească.” La ce vă pasă dacă mor sau nu de foame? Că doar mă pot hrăni şi singur.

— Cu doi arginţi şi câţiva bănuţi de aramă, copile? râse aspru Suprema. Înseamnă că-ţi va trebui tot norocul de pe lume ca să-ţi cumperi câtă mâncare vei avea nevoie în următoarele zile. Nu e obiceiul nostru să tămăduim oamenii şi-apoi să-i lăsăm să-şi

bată joc de chinurile noastre, murind pentru că nu sunt încă vindecaţi pe de-a-ntregul. Că veni vorba, s-ar putea să mai ai şi tu nevoie de ceva Tămăduire.

— De ce? Aţi spus că aţi făcut-o o dată. De ce-aş mai avea nevoie?

— Fiule, ai purtat pumnalul cu tine luni întregi. E drept, credem că ţi-am smuls din trup şi ultimele rămăşiţe de murdărie, însă până şi o fărâmă scăpată te poate ucide. Şi cine ştie ce urmări vor mai apărea, după ce l-ai avut în stăpânire atâta vreme? Poate să treacă jumătate de an, un an chiar, şi apoi să-ţi doreşti să ai la-ndemână o Aes Sedai care să te tămăduiască.

— Adică vreţi să rămân aici un an de zile? rosti Mat, parcă nevenindu-i să creadă, ridicând vocea. Leane se foi şi-l privi cu asprime, însă Suprema rămase netulburată.

— Poate nu atât de mult, fiule. Dar ne mai trebuie ceva timp ca să fim sigure. Nu vrei şi tu asta? Că doar n-ai s-o porneşti pe mare într-o barcă, fără să ştii dacă-i bine călăfătuită şi n-are cumva vreo scândura putredă.

— Nu mă prea pricep la bărci, mormăi Mat; ceea ce auzise putea să fie şi adevărat – femeile Aes Sedai nu minţeau niciodată, însă erau prea mulţi de „dacă” la mijloc, pentru gustul lui. Am plecat de-acasă de multă vreme, Maică. Pesemne că taică-meu şi mama mă cred mort.

— Dacă vrei să le scrii, am să pun pe cineva să ducă scrisoarea în Emond's Field, spuse Suprema; Mat aşteptă să vadă dacă mai avea de gând să adauge ceva, însă femeia rămase tăcută.

— Mulţumesc, Maică, zise el, încercând să râdă slab. Mă şi mir că taică-meu n-a venit după mine. Îi stă în fire.

I se păru că Suprema şovăise puţin, înainte să-i răspundă – dar nu putea fi sigur.

— A şi venit. Leane i-a vorbit.

— Mat, pe atunci nu ştiam unde te afli, interveni pe dată Păstrătoarea. I-am spus-o, iar el a plecat înainte să înceapă ninsorile. I-am dat ceva bani, ca să-i vină mai uşor să ajungă acasă.

— Fireşte că se va bucura să audă veşti de la tine, rosti Suprema. Şi maică-ta la fel, fără îndoială. Dă-mi scrisoarea, după ce o termini, şi am să mă îngrijesc eu.

Deci îi spuseseră, până la urmă, cu toate că fusese nevoie să întrebe. „Iar de tatăl lui Rand nu pomeniseră nimic. Poate pentru că au crezut că nu-mi păsa de el, sau poate pentru că… Arde-m-ar, nu ştiu. Cum să fii sigur, când ai de-a face cu Aes Sedai?”

— Maică, aveam cândva un tovarăş de călătorie. Rand al’Thor. Îl mai ţineţi minte? Ştiţi cumva dacă e bine? Precis că şi tatăl lui e-ngrijorat.

— Din câte ştiu, răspunse pe dată Suprema, băiatului îi merge bine, dar nu putem fi siguri. L-am văzut o singura dată, în Fal Dara, când te-am cunoscut şi pe tine. Poate că, totuşi, i-ar prinde bine o bucată mică de plăcintă, Leane, continuă, întorcându-se către Păstrătoare. Şi ceva pentru răguşeală, că tot am vorbit atâta. Te îngrijeşti tu să i se aducă?

— Cum porunceşti, Maică, murmură cealaltă şi plecă; Suprema se întoarse din nou către Mat – zâmbea, dar ochii îi erau ca doi ţurţuri albaştri.

— Există lucruri despre care e primejdios să pomeneşti, poate chiar şi de faţă cu Leane. Limbile nestrunite au dus la pieire mai mulţi bărbaţi decât furtunile stârnite din senin.

— Primejdios, Maică? îngână Mat, simţindu-şi, dintr-odată, gura uscată, dar stăpânindu-şi pornirea de a-şi umezi buzele cu limba. „Pe Lumină, oare cât ştie despre Rand? Of, dacă Moiraine n-ar fi ţinut atâtea lucruri numai pentru ea.” Dar eu nu cunosc nici o taină primejdioasă. Nu-mi aduc aminte nici pe jumătate din câte ştiam.

— Dar de Corn îţi aduci aminte?

— Ce corn, Maică?

Într-o clipă, ea se ridică în picioare şi se aplecă asupra lui.

— Dacă te mai joci cu mine, băiete, am să te fac să-ncepi să urli după maică-ta, să te ajute. N-am vreme de şagă, şi nici tu. Spune. Îţi aduci aminte?

Strângându-şi pătura pe lângă trup, el îi răspunse, nu înainte de a înghiţi în sec:

— Da, Maică, îmi aduc.

Suprema păru să se mai liniştească puţin, iar Mat ridică din umeri, ameţit. Se simţea de parcă de-abia i se îngăduise să-şi ridice capul de pe buturuga călăului.

— Bine, Mat, asta-i bine, zise femeia, apoi se aşeză încet, cu ochii la el. Ştii, deci, că eşti legat de Corn? Tăcu, apoi încuviinţă, văzându-l cum repetă, năucit, cuvântul. Mda, bănuiam că nu ştii.

Ai fost primul care a suflat în Cornul lui Vaiere, după ce a fost găsit. La porunca ta, acesta va scula din morminte eroii din vechime. Pentru alţii, însă, este numai un corn – câtă vreme trăieşti tu.

— Câtă vreme trăiesc eu, zise Mat, cu glas înfundat, răsuflând adânc, iar Suprema încuviinţă. Puteaţi să mă lăsaţi să mor.

Un alt semn din cap.

— Apoi puteaţi să puneţi pe altcineva să sufle din Corn, şi acela ar fi devenit stăpânul.

Încă un semn.

— Sânge şi cenuşă! Înţeleg! Aveţi de gând să mă puneţi să suflu din nou. Când va veni Ultima Bătălie, eu va trebui să scol eroii din morminte, ca să lupte împotriva Celui Întunecat. Tu-i mama mă-sii de treabă!

Suprema îşi aşeză cotul pe braţul scaunului şi-şi sprijini bărbia în palmă, fără să-şi ia ochii de la el.

— Ai fi preferat cealaltă cale?

Mat se încruntă, apoi îşi aminti care era calea. Dacă trebuia ca altul să sune din Corn…

— Deci vreţi să suflu din Corn? Asta am să fac. Că doar n-am zis niciodată că nu, aşa-i?

— Mi-aduci aminte de unchiu-meu Huan, oftă Suprema, la capătul răbdării. Nimeni nu-l putea prinde cu nimic. Şi lui îi plăcea să joace, să se amuze, dar nu să muncească. A murit pe când scotea nişte copii dintr-o casă în flăcări. Nu s-a lăsat, câtă vreme nu-i adusese pe toţi în siguranţă. Aşa eşti şi tu, Mat? Ai să fii acolo când se stârneşte văpaia?

Mat încercă să ridice ochii, dar nu izbuti. Îşi privi, în schimb, degetele, cu care pipăia, nervos, pătura.

— Nu sunt un erou. Fac ce am de făcut, dar erou nu sunt.

— Cei mai mulţi dintre cei pe care-i numim eroi tot asta au făcut. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu atât. Deocamdată. Fiule, să nu care cumva să vorbeşti despre Corn cu altcineva decât cu mine. Şi nici despre legătura ta cu el.

„Deocamdată? se gândi băiatul. Asta o să-ţi spună mereu, tu-i mama mă-sii.”

— Sigur că n-am de gând să le spun tuturor, ce mama…, izbucni el, dar Suprema ridică dintr-o sprânceană, făcându-l să se liniştească. Nu vreau să spun nimănui. Mi-aş dori să nu ştie

nimeni. Dar de ce atâta taină? Nu aveţi încredere nici măcar în Aes Sedai?

Un răstimp, un lung răstimp, avu impresia că mersese prea departe. Femeia se înăsprise la faţă, iar privirea ei putea să străpungă piatra.

— Dacă aş putea face în aşa fel încât să ştim numai noi doi, îi răspunse, cu răceală, n-aş şovăi nici o clipă. Cu cât un lucru este cunoscut de mai mulţi oameni, cu atât se duce vestea mai departe, în ciuda bunăvoinţei tuturor. Aproape toată lumea crede că povestea Cornului e numai o legendă, iar cei mai luminaţi trăiesc cu credinţa ca numai unul dintre Corniaţi îl poate afla. Însă cel din Shayol Ghul ştie adevărul, iar asta înseamnă că o ştiu şi cel puţin câteva Iscoade. Dar nu şi unde se află acum, iar, cu ajutorul Luminii, nici că tu eşti cel care l-a făcut să răsune. Chiar vrei să te trezeşti cu Iscoadele după tine? Cu Jumate-Oameni, sau alte Făpturi ale Umbrei? Toţi vor Cornul. Nu uita asta. Poate fi folosit şi în sprijinul Umbrei, nu doar al Luminii. Dar ca să-l poată folosi, trebuie să te prindă, sau să te omoare. Îţi convine asta? Dintr-odată, Mat îşi dori să mai fi avut o pătură, şi poate şi o pilotă de puf. I se părea că în cameră se făcuse foarte frig.

— Adică Iscoadele pot veni după mine chiar şi aici? Credeam că Turnul Alb e în stare să le oprească.

Apoi îşi aminti ce-i spusese Selene despre Ajah Neagră şi se întrebă ce avea să-i răspundă Suprema.

— Cu atât mai mult trebuie să rămâi, zise aceasta, ridicându-se şi netezindu-şi fustele. Odihneşte-te, fiule. În curând ai să te simţi mult mai bine. Odihneşte-te.

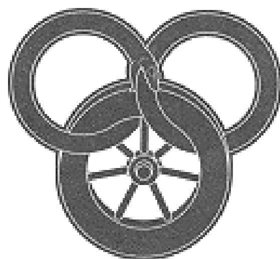
Ieşi, închizând uşor uşa în urma ei. O lungă vreme, Mat ramase cu ochii aţintiţi în tavan. O slujnică veni să-i aducă bucata de plăcintă, precum şi o altă carafă cu lapte, şi să ia tava golită, dar el aproape că nici n-o observă. Simţind mirosul dulce de mere şi mirodenii, stomacul începu să-i ghiorăie, dar nu-l băgă în seamă. Suprema credea că-l poate ţine în ţarc, ca pe o oaie. Iar Selene... „Pe Lumină, ea cine-o mai fi? Şi ce-o fi vrând?” Selene avusese dreptate în legătură cu anumite lucruri; însă Suprema îi dezvăluise că avea de gând să-l folosească, şi cum. Nu-i spusese chiar totul, fireşte. Erau prea multe găuri în ţesătura vorbelor sale, prin care se puteau strecura pumnalele care să-l lovească. Suprema voia ceva, Selene, la fel, iar el era

frânghia de care smuceau amândouă. Se gândi că ar fi fost mai bine să înfrunte trolocii, decât să fie prins între cele două.

Trebuia să fie o cale să scape din Tar Valon, din ghearele ambelor femei. Odată ajuns dincolo de râu, se putea feri de Aes Sedai, de Selene şi de Iscoade. Era convins. Trebuia să fie o cale. Numai să răsucească lucrurile pe toate părţile.

Uitată pe masă, plăcinta se răci.

CAPITOLUL 21

Lumea viselor

Egwene îşi şterse mâinile cu un prosop, mergând iute pe un coridor întunecat. Se spălase deja de două ori, şi tot îşi mai simţea palmele murdare de grăsime. Oare de unde existau pe lume atâtea oale? Şi mai fusese şi zi de copt, aşa că fusese nevoie de cineva care să scoată din cuptoare găleţi întregi pline cu cenuşă. Şi să cureţe vetrele. Şi să frece mesele cu nisip, şi să se târască pe jos pentru a curăţa podeaua. Rochia albă îi era pătată cu cenuşă şi grăsime. O durea spatele şi voia să se culce, însă Verin trecuse mai devreme pe la bucătărie, chipurile cerând să i se ducă masa în cameră şi, în trecere, o chemase şoptit pe la ea.

Locuia deasupra bibliotecii, într-o aripă folosită numai de câteva surori Brune. Totul în jur părea prăfuit, de parcă cele care trăiau aici erau prea ocupate cu alte lucruri, şi nu le cereau slujitoarelor să cureţe prea des. Coridoarele erau încâlcite, pline de coturi, urcând sau coborând pe neaşteptate. Tapiserii erau puţine şi palide – pesemne că erau curăţate la fel de rar ca şi pereţii. Multe lămpi erau stinse, astfel încât coridorul era învăluit în penumbră. Din câte vedea Egwene, nu erau acolo decât ea şi, pesemne, o novice sau o slujnică, grăbindu-se cu treabă – din când în când se zărea o străfulgerare albă. Zgomotul paşilor săi răsuna puternic pe podeaua goală, alcătuită din lespezi albe şi

negre. Nu era un loc prea plăcut pentru cineva care se gândea la Ajah Neagră.

La un moment dat, observă ceea ce-i spusese Verin să caute – o uşă din lemn de culoare închisă, la capătul unei rampe, alături de o tapiserie prăfuită înfăţişând un rege călare şi altul care se pleca în faţa lui. Verin îi spusese şi numele celor doi – morţi cu multe sute de ani înainte de naşterea lui Artur Aripă-de-Şoim. Părea să ştie tot felul de astfel de lucruri. Egwene, însă, nu-şi mai amintea nici numele, nici tărâmurile demult dispărute pe care le stăpâniseră. Numai că acesta era singurul loc în care zărise ceva ce să se asemene cu descrierea făcută de Verin.

Coridorul părea încă şi mai pustiu, şi mai ameninţător, decât înainte. Nu se auzeau decât paşii ei. Bătu la uşă şi intră, de îndată ce auzi un glas absent care rostea:

— Cine este? Intră.

Odată ajunsa înăuntru, se opri şi se uită împrejur cu ochii mari. Peste tot erau rafturi – rămăsese neacoperită o singură uşă, care pesemne dădea în încăperea de dormit, şi câteva locuri în care erau atârnate hărţi, unele peste altele, precum şi desene înfăţişând cerul nopţii. Recunoscu numele câtorva grupuri de stele – Plugarul, Hărăbaia cu fân, Arcaşul şi cele Cinci Surori – însă pe altele nu le cunoştea. Grămezi de cărţi, hârtii sau pergamente se zăreau aproape peste tot, iar printre ele se găseau şi alte lucruri mai neobişnuite – bucăţi de sticlă sau de metal cu forme ciudate, sfere şi tuburi legate între ele, cercuri vârâte unele într-altele, dar şi felurite oase şi cranii de toate formele. O bufniţă maronie (împăiată, din câte i se păru lui Egwene), micuţă, era aşezată pe un craniu bine curăţat de şopârlă, s-ar fi zis, numai că era cu neputinţă, căci era mai lung decât braţul ei şi avea colţi încovoiaţi, fiecare cât un deget. Ici şi colo fuseseră puse sfeşnice, fără prea multă grijă – un cotlon era bine luminat, altul cufundat în întuneric. Din loc în loc, grămezile de hârtii păreau în primejdie de a se aprinde. Bufniţa clipi, iar Egwene tresări speriată.

— Ah, da, spuse Verin, aşezată în spatele unei mese la fel de pline, şi ţinând cu mare grijă în mână o pagină desprinsă dintr-o carte. Tu eşti, da.

Observă cum Egwene se uita cu spaimă la bufniţă şi zise, fără să se gândească:

— Mă ajută să scap de şoareci. Le place să roadă hârtia. Făcu un gest care cuprinse întreaga încăpere şi care-i aminti de pagina pe care o avea în mână.

— Ce minunăţie. Rosei din Essam spunea că ar fi mai mult de o sută de pagini care au scăpat de Frângere... şi pesemne că ştia ce vorbeşte, de vreme ce a trăit la mai puţin de două sute de ani – însă, din câte ştiu, în vremea noastră nu mai există decât asta. Poate chiar această singura copie. Rosei scria că aici se află taine cărora lumea nu le poate face faţă, aşa că n-a lăsat în urmă nici o explicaţie. Am citit pagina asta de mii de ori, încercând să-mi dau seama ce înseamnă.

Bufniţa micuţă îşi întoarse din nou capul către Egwene, care încercă să n-o ia în seamă, şi clipi.

— Şi ce scrie acolo, Verin Sedai?

Verin clipi şi ea, cam cum făcuse bufniţa.

— Ce scrie aici? Nu trebuie uitat că este vorba de o traducere... s-ar zice că asculţi vorbele unui bard care declamă. Fii atentă: „Inima întunericului. Ba'alzamon. Nume ascuns în nume tăinuit de nume. Taină îngropată în taină învăluită în taină. Distrugătorul Speranţei. Ishamael distruge orice speranţă. Adevărul arde şi pârjoleşte. Nădejdea se pierde în faţa adevărului. Minciuna ne este pavăza. Cine poate înfrunta Inima întunericului? Cine-i poate ţine piept Distrugătorului Speranţei? Suflet de umbră, Suflet al Umbrei el este...” Şi aici se termină, oftă femeia. Ce-ai înţeles?

— Nu-mi dau seama, răspunse Egwene. Nu-mi place.

— Păi, de ce ţi-ar plăcea, copilă? Şi de ce-ai înţelege-o tocmai tu? Eu am cercetat-o vreme de aproape patruzeci de ani, şi tot ca tine-aş răspunde.

Şi Verin aşeză cu grijă pagina între nişte coperţi din piele aspră, învelite în catifea, apoi puse coperţile undeva, într-o grămadă.

— Dar nu pentru asta ai venit, continuă ea şi începu să scormonească prin tot ce se afla pe masă, mormăind în sinea sa şi prinzând câteva grămezi, în ultima clipă înainte de a se prăbuşi; în cele din urmă, scoase la iveală mai multe foi acoperite cu un scris subţire şi arcuit şi legate cu aţă. Poftim, copilă. Tot ce se ştie despre Liandrin şi despre femeile care-au plecat cu ea. Numele, vârsta, Ajah, locul în care s-au născut. Tot ce-am găsit în documente. Până şi însemnări despre cum s-au

descurcat cu învăţătura. De asemenea, vei găsi aici tot ce ştim despre ter'angrealele pe care le-au luat – nu cine ştie ce. De cele mai multe ori e vorba doar despre câte o descriere. Habar n-am dacă toate astea o să-ţi fie de vreun ajutor. Eu, una, n-am văzut nimic folositor.

— Poate vreuna dintre noi o să găsească ceva, zise Egwene, cuprinsă, dintr-odată, de o bănuială. Nu cumva Verin trecuse anumite lucruri cu vederea? Suprema părea să aibă încredere în cealaltă, dar numai pentru că nu avea de ales. Dacă Verin era şi ea din Ajah Neagră? Egwene se forţă să-şi alunge aceste gânduri. Călătorise cu Verin de la Capul Toman şi până în Tar Valon – doar nu avea să-şi închipuie acum că această femeie micuţă şi învăţată era o Iscoadă. Am deplină încredere în domnia ta, Verin Sedai. „Dar, oare, pot?”

Femeia Aes Sedai o privi iarăşi, clipi, apoi scutură din cap, de parcă voia să alunge un gând care tocmai i se strecurase în minte.

— Lista pe care ţi-am dat-o poate fi importantă sau nu, dar nu numai de asta te-am chemat.

Şi începu să mute lucrurile de pe masă, clădindu-le în grămezi din ce în ce mai mari şi mai nesigure, pentru a face puţin loc.

— Din câte îmi spune Anaiya, ai putea să ajungi Vestitoare-n vise. Ultima de acest fel a fost Corianin Nedeal, acum patru sute şi şaptezeci şi trei de ani – şi, din câte am înţeles din documente, nici n-a înfăptuit cine ştie ce. Dacă izbuteşti, va fi foarte interesant.

— Am fost pusă la încercare, Verin Sedai, dar nu s-a dovedit că vreunul dintre visele mele ar prevesti viitorul.

— Dar nu numai asta face o Vestitoare-n vise, copilă. Ba chiar ăsta ar putea să fie lucrul cel mai puţin important. După părerea mea, Anaiya a luat-o prea încet. Uite-aici.

Cu un deget, Verin desenă pe masă, în praful aşternut peste stratul de ceară, câteva linii paralele.

— Gândeşte-te că astea sunt lumile care-ar putea exista, dacă anumite lucruri s-ar fi înfăptuit altfel, dacă, la anumite Răscruci importante, Pânza ar fi ales o altă cale.

— Lumile la care se ajunge prin Pietre de Trecere, spuse Egwene, ca să-i dovedească cum că fusese atentă la tot ce povestise cealaltă în călătoria de întoarcere de la Capul Toman – dar ce-avea asta de-a face cu Vestitoarele-n vise?

— Foarte bine. Dar se prea poate ca Pânza să fie încă şi mai încâlcită de-atât. Roata ţese vieţile noastre pentru a alcătui Pânza unei Vârste, dar şi Vârstele sunt ţesute în Marea Dantela, Pânza Pânzelor. Şi cine ştie dacă, nu cumva, asta nu e nici a zecea parte din ţesătura. Unii oameni din Vârsta Legendelor păreau să creadă că mai existau şi alte lumi, la care se ajunge chiar mai greu decât în lumile din Pietrele de Trecere, dacă-ţi vine să crezi, şi care se aştern aşa.

Şi desena alte linii care se încrucişau cu primele. O clipă, rămase cu ochii la ele.

— Unele peste altele, ca iţele la război. Şi poate că Roata Timpului ţese o Pânză încă şi mai vastă cu ajutorul lumilor. Dar, mă rog, asta nu ne priveşte acum, adăugă, îndreptându-se de spate şi scuturându-şi palmele de praf. În toate aceste lumi există câteva lucruri aidoma – oricâte ar fi deosebirile dintre ele. De pildă, în toate lumile, Cel Întunecat este întemniţat.

Fără să vrea, Egwene se apropie, să tragă cu ochiul la liniile desenate în praf.

— În toate? Cum e cu putinţă? Vrei să spui că există câte un Părinte al Minciunii pentru fiecare lume?

Gândul o înfioră.

— Nu, copilă. Exista un Creator, care este peste tot în acelaşi timp, în toate lumile. La fel, există un singur Cel Întunecat, care se află oriunde, în aceeaşi clipă. Şi dacă, în vreuna dintre lumi, el se eliberează din temniţa făurită de Creator, va bântui liber peste tot. Câtă vreme rămâne închis într-una, e întemniţat în toate.

— Nu prea pare să se lege, protesta Egwene.

— E un paradox, copila. Cel Întunecat este întruparea paradoxului şi a haosului, este cel care calcă-n picioare gândirea şi raţiunea, înclină balanţa şi frânge ordinea.

Pe neaşteptate şi fără vreun zgomot, bufniţa îşi luă zborul şi se opri pe un craniu mare şi alb, aşezat într-un raft, în spatele femeii Aes Sedai. De acolo, se holba la cele două, clipind. Egwene observase craniul de cum intrase – avea coarne răsucite şi un bot – şi se întrebase în treacăt ce soi de berbec avea capul atât de mare. Acum observă cât era de rotund şi ce frunte înaltă avea – nu era de berbec, ci de troloc. Trase aer în piept, înfiorată.

— Verin Sedai, dar ce-are asta de-a face cu Vestitoarele-n vise? Cel Întunecat e întemniţat în Shayol Ghul şi nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să scape. „Dar peceţile slăbesc. Până şi novicele ştiu, de-acum.”

— Ce-are a face cu Vestitoarele? Nimic, copilă – decât că fiecare dintre noi trebuie să-l înfruntăm, într-un chip sau altul, pe Cel Întunecat. Acum e ferecat, dar Pânza nu l-a scos degeaba la lumină pe Rand al'Thor. Dragonul Renăscut îl va înfrunta pe Stăpânul Mormintelor, asta e sigur. Dacă scapă cu viaţă, fireşte. Cel Întunecat va încerca să tulbure Pânza, dacă-i este cu putinţă. Dar am ajuns cam departe cu vorba, nu crezi?

— Iertare, Verin Sedai, dar dacă asta – şi Egwene arătă spre liniile desenate în praf – nu are nimic de-a face cu Vestitoarele, de ce mi-ai mai povestit totul?

Verin o privi de parcă o credea că făcea voit pe proasta.

— Nimic? Dar, copilă, sigur că există o legătură. Ideea e că mai există o asemănare între lumi, în afară de Creator şi de Cel Întunecat. Există o lume care se găseşte înlăuntrul fiecăreia dintre celelalte, înăuntrul tuturor în acelaşi timp. Sau poate că le înconjoară. Unii care au scris în Vârsta Legendelor au numit-o Tel'aranr'rhiod, „Lumea nevăzută”. Sau poate că s-ar traduce mai bine „Lumea Viselor”. Se întâmplă adesea ca oamenii obişnuiţi, cărora nici nu le trece prin minte să conducă Puterea, să zărească Tel'aranr'rhiod în visele lor, şi chiar, prin ea, să prindă câte ceva din celelalte lumi. Gândeşte-te la ce lucruri ciudate ai văzut în vise. Dar o Vestitoare, copilă – una adevărată – poate pătrunde în Tel'aranr'rhiod.

Egwene încercă să înghită în sec, dar în gât i se puse un nod care-o împiedică. Să pătrundă?

— Nu... nu prea cred că aş fi Vestitoare, Verin Sedai, încercările la care m-a supus Anaiya...

— ... Nu dovedesc nimic, o întrerupse cealaltă. Şi Anaiya încă n-a încetat să creadă că ai putea fi.

— Păi, cred că până la urmă o să aflu dacă sunt sau nu, îngână Egwene. „Pe Lumină, îmi doresc să fiu, nu-i aşa? Vreau să învăţ! Vreau totul.”

— N-ai vreme de aşteptat, copilă. Suprema v-a dat, ţie şi lui Nynaeve, o misiune grea. Trebuie să foloseşti orice unealtă pe care-o ai la-ndemână. Poftim.

Dădu la iveală o cutie roşie, din lemn, care stătuse ascunsă undeva sub masă, îndeajuns de lungă pentru a cuprinde mai multe foi de hârtie, cu toate că femeia Aes Sedai scoase din ea doar un singur lucru, pe care i-l întinse: un inel de piatră, vărgat, cu pete şi dungi albastre, brune sau roşii, prea mare pentru orice deget. Egwene lăsă jos hârtiile şi-l luă, făcând ochii mari de uimire. părea de piatră, dar la pipăit era mai tare ca oţelul şi mai greu ca plumbul. Şi nici nu era drept. Dacă-şi plimba degetul pe o parte, fără să-l ridice, ajungea să-l împrejmuiască de două ori, şi pe dinăuntru şi pe dinafară, de parcă avea o singură margine. O mai făcu o dată, doar ca să se convingă.

— Corianin Nedeal a purtat asupra ei acest ter'angreal aproape toată viaţa, spuse Verin. De-acum ai să-l ţii tu.

Egwene aproape că scăpă inelul din mână. „Un ter'angreal? O să am un ter'angreal la mine?” Verin păru să-i observe tulburarea.

— Din câte am aflat, inelul face mai uşoară intrarea în Tel'aranr'rhiod. Corianin a scris că până şi cei Neînzestraţi îl pot folosi, nu doar femeile Aes Sedai, numai să-l aibă asupra lor când se culcă. Există şi primejdii, fireşte. În Tel'aranr'rhiod nu e ca în alte vise. Tot ce se întâmplă acolo este aievea; eşti cu adevărat acolo, nu doar priveşti din depărtare. Am încercat şi eu odată, acum câţiva ani, mai spuse ea, suflecându-şi mâneca şi dând la iveală o cicatrice veche, care i se întindea pe tot braţul. Anaiya m-a tămăduit, dar nu a mers atât de bine pe cât ar fi trebuit. Să nu uiţi asta.

Şi femeia Aes Sedai îşi trase mâneca la loc.

— Am să am grijă, Verin Sedai. „Aievea? Visele mele sunt şi-aşa destul de rele. Nu vreau vise care lasă urme! Am să pun asta într-un sac pe care-am să-l atârn într-un cotlon întunecat şi acolo am să-l las. Am să...” Numai că voia să înveţe. Voia să fie Aes Sedai, şi nici o Aes Sedai nu mai fusese Vestitoare-n vise de aproape cinci sute de ani. Am să am mare grijă, repetă Egwene, apoi îşi strecură inelul în punguţa de la brâu, strânse bine curelele şi luă hârtiile pe care le primise ceva mai devreme.

— Ţine-l ascuns, copilă, nu uita. Nici o novice, şi nici măcar o Aleasă, nu ar trebui să aibă în stăpânire aşa ceva. Dar s-ar putea să-ţi fie de folos. Ţine-l ascuns.

— Fireşte, Verin Sedai.

Amintindu-şi de cicatricea pe care-o zărise, aproape că-şi dorea ca, în clipa aceea, să apară altă Aes Sedai care să i-l ia.

— Bine aşa. Acum, du-te. S-a făcut târziu şi trebuie să te trezeşti devreme ca să dai o mână de ajutor la masa de dimineaţă. Somn uşor.

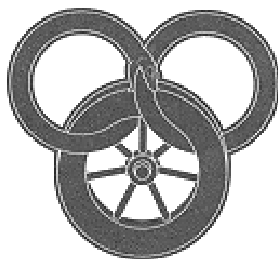
După ce uşa se închise în urma lui Egwene, Verin rămase multă vreme cu ochii aţintiţi în gol. În spatele ei, bufniţa huhuia uşor. Trăgând mai aproape cutia roşie, deschise capacul de tot şi privi, încruntându-se, ceea ce se afla acolo.

Pagini peste pagini, aşternute cu un scris limpede. Cerneala neagră nu pălise aproape deloc, nici măcar după aproape cinci sute de ani. Notiţele lui Corianin Nedeal, tot ce aflase vreme de cincizeci de ani în care cercetase ter'angrealul. Ascunsă femeie, Corianin. O parte din ceea ce ştia, cea mai mare parte, rămăsese tăinuită tuturor şi fusese încredinţată numai paginilor pe care le avea sub ochi. Norocul, precum şi obiceiul de a frunzări hârţoagele din bibliotecă – iată ce-o ajutase pe Verin să le găsească. Din câte credea, nici o altă Aes Sedai nu mai ştia de ter'angreal; Corianin izbutise să şteargă orice urmă din documente.

Se mai gândi o dată dacă nu cumva ar fi trebuit să ardă hârtiile – aşa cum se gândise dacă să nu i le încredinţeze lui Egwene. Dar, pentru ea, distrugerea învăţăturilor, de orice fel, era un păcat de moarte. Cât despre cealaltă cale... nu. Era mai bine să lase lucrurile aşa. Fie ce-o fi. Trânti capacul la loc. „Şi-acum, unde am pus pagina aia?”

Încruntându-se, începu să scormonească printre cărţi şi hârtii, căutând copertele de piele. De Egwene uitase deja.

CAPITOLUL 22

Preţul pentru inel

Egwene nu apucase să se îndepărteze prea mult de iatacul lui Verin când se întâlni cu Sheriam, care părea încruntată şi preocupată.

— Dacă nu şi-ar fi amintit cineva că Verin s-a oprit să-ţi vorbească, poate nici nu te-aş fi găsit, spuse femeia Aes Sedai, un pic mânioasă. Haide, copilă, din pricina ta întârzie totul! Ce-i cu hârtiile alea?

— Verin Sedai mi le-a dat şi mi-a spus că ar trebui să le cercetez, răspunse Egwene, strângându-le un pic mai tare în mână şi încercând să pară blândă şi respectuoasă. Dar dacă Sheriam i le cerea, ce-i rămânea de făcut? Cum să facă să o înfrunte, sau să-i explice de ce se interesa de cele treisprezece femei din Ajah Neagră şi de ter'angrealele pe care le furaseră? Numai că Sheriam părea să fi uitat pe dată de hârtii.

— Mda, bine, bine. Haide – eşti aşteptată de multă lume. Şi o luă de braţ, făcând-o să iuţească pasul.

— Aşteptată, Sheriam Sedai? Pentru ce?

— Ai şi uitat că trebuie să fii Aleasă? exclamă Sheriam, clătinând din cap, la capătul răbdării. Mâine, când vei intra la mine în cancelarie, vei purta inelul, cu toate că mă îndoiesc că o să te aline cu ceva.

Egwene încercă să se oprească-n loc, însă femeia Aes Sedai o grăbi, apucând-o pe nişte scări înguste care se răsuceau împrejurul pereţilor bibliotecii.

— În noaptea asta? Chiar acum? Dar sunt pe jumătate adormită, Aes Sedai, murdară şi... credeam că o să mai treacă încă multe zile. Ca să mă pregătesc. Să fiu gata.

— Sorocul nu stă s-aştepte pe nimeni, zise Sheriam. Roata ţese după cum îi este voia şi când îi este voia. Şi ce atâtea pregătiri ai avea de făcut? Ştii deja ce trebuie. Mai mult decât ştia prietena ta, Nynaeve.

O împinse printr-o uşiţă de la capătul scărilor. Apoi străbătură iute un alt coridor şi ajunseră la o rampă care cobora în spirală.

— Am ascultat ce ni s-a povestit, protestă Egwene, şi n-am uitat nimic, dar... nu s-ar putea măcar mâine dimineaţă?

Rampa părea să nu aibă capăt.

— Suprema Înscăunată a hotărât că aşteptarea nu-şi mai are rostul, răspunse Sheriam, zâmbindu-i slab. A spus chiar aşa: „Odată ce te hotărăşti să scoţi maţele unui peşte, n-are rost să aştepţi până se-mpute”. Pesemne că Elayne a trecut deja pe sub arcade, iar Suprema vrea să o faci şi tu, chiar în noaptea asta. Eu nu prea înţeleg de ce ne grăbim atâta, mai spuse, ca pentru sine, dar toate poruncile Supremei trebuie îndeplinite.

Egwene se lăsă călăuzită în tăcere – stomacul i se făcuse ghem. Nynaeve nu-i spusese mare lucru despre ce se petrecea în clipa Alegerii. De fapt, nu spusese decât: „Le urăsc pe Aes Sedai!” Când rampa se termină, în cele din urmă, ajungând într-un coridor lat, aflat undeva jos, în străfundurile stâncii pe care era clădit Turnul, ea deja tremura.

Încăperea era simplă, fără podoabe. Pereţii de stâncă erau neteziţi, dar altfel neatinşi. Exista o singură uşă, tocmai la capăt – dublă, din lemn întunecat la culoare, la fel de înaltă, de lată şi de simplă precum poarta unei fortăreţe, cu toate că fusese făurită din scânduri bine tăiate şi îmbinate. Era atât de meşteşugit lucrată încât Sheriam deschise cu uşurinţă una dintre cele două jumătăţi şi o trase pe Egwene după ea, într-o cameră mare, cu tavanul rotunjit.

— Era şi timpul! se răsti Elaida, care stătea de-o parte, purtându-şi şalul cu ciucuri roşii, lângă o masă pe care se aflau trei pocale mari.

Încăperea era luminată cu lămpi aşezate în vârful unor stâlpi înalţi. În mijloc, sub cupolă, se aflau trei arcade rotunjite, argintii, înalte cât să se poată trece pe sub ele, unite printr-un inel gros, argintiu şi el, şi atingându-se la capete. Pe podeaua goală de piatră erau aşezate trei femei Aes Sedai, chiar în locurile în care arcadele se atingeau şi se întâlneau cu inelul – toate trei îşi purtau şalurile. Era o soră Verde pe care Egwene o cunoştea, Alanna – însă pe celelalte două, una Galbenă şi alta Albă, nu. Învăluite de nimbul care arăta că atinseseră *saidar,* cele trei stăteau cu privirile aţintite asupra arcadelor, iar înăuntrul acestora se aprinse, drept răspuns, o scânteie care deveni din ce în ce mai puternică. Era un ter'angreal, făurit în Vârsta Legendelor – cine ştie pentru ce. Acum era folosit de novicele care treceau prin el pentru a deveni Alese. Înăuntru, Egwene ştia că urma să-şi înfrunte temerile. De trei ori. Lumina albă dintre arcade nu mai tremura, ci ardea puternic, de parcă nu se putea revărsa în afară, umplând tot locul şi făcându-l cu neputinţă de străpuns cu privirea.

— Linişteşte-te, Elaida, o să terminăm repede, spuse calmă Sheriam, apoi se întoarse către Egwene. Fiecare novice este îndreptăţită să încerce de trei ori. De două ori, poţi să dai înapoi – însă, la al treilea refuz, vei fi alungată din Turn pentru totdeauna. Aşa se face de fiecare dată şi, fireşte, ai şi tu dreptul de a da înapoi, însă nu cred că Suprema va fi prea mulţumită dacă se întâmplă.

— Nu ar trebui să i se ofere acest prilej, o întrerupse Elaida, cu glasul oţelit şi chipul aspru. E foarte înzestrată? Şi ce dacă?! Ar trebui alungată din Turn sau, dacă nu, pusă să frece podelele încă zece ani de-acum încolo.

Sheriam îi aruncă o privire scrutătoare.

— Cu Elayne nu te-ai arătat aşa de neîndurătoare. Elaida, ai cerut să iei parte la ceremonie – pesemne că din pricina lui Elayne – şi ai să-ţi joci rolul cuvenit şi pentru această fată. Dacă nu binevoieşti, atunci pleacă şi am să găsesc eu pe altcineva.

Cele două Aes Sedai se priviră îndelung – Egwene nu s-ar fi mirat să le vadă împrejmuite de nimbul strălucitor al Puterii. În cele din urmă, Elaida scutură din cap şi pufni tare.

— Dacă trebuie, atunci la treabă. Oferă-i nefericitei prilejul să dea înapoi şi cu asta, gata. E târziu.

— N-am să dau înapoi, rosti Egwene; glasul îi tremura puţin, dar se sili să se liniştească şi să ţină capul sus. Vreau să merg mai departe.

— Bine, zise Sheriam. Foarte bine. Acum am să-ţi spun două lucruri pe care nici o femeie nu le află înainte să se găsească aici. După ce începi, trebuie să mergi până la capăt. Dacă te opreşti, ai să fii alungată din Turn, ca şi cum ai fi dat înapoi pentru a treia oară. Şi încă ceva: să cauţi, să-ţi dai toată silinţa, înseamnă să înfrunţi primejdiile.

Părea să nu fie, nici pe departe, prima oară când rostea acele cuvinte. În ochi îi sclipea o undă de bunăvoinţă, cu toate că avea chipul la fel de aspru ca al Elaidei. Şi tot privirea era cea care-o speria mai tare pe Egwene.

— Unele femei au intrat şi n-au mai ieşit niciodată. Când ter'angrealului i s-a îngăduit să se domolească – nu mai erau acolo. Şi n-au mai fost văzute vreodată. Dacă vrei să scapi cu viaţă, trebuie să fii hotărâtă. Dacă şovăi, dacă te laşi...

Pe chip i se oglindiră vorbele rămase nerostite. Egwene se înfioră.

— Acum ori niciodată. Dacă dai înapoi, va fi doar prima dată, pentru tine. Vei mai putea încerca de două ori. Dacă te hotărăşti, va trebui să mergi până la capăt. Nu-i nici o ruşine să dai înapoi. Nici eu n-am putut face faţă de prima dată. Alege.

„N-au mai fost văzute vreodată? se gândi Egwene, înghiţind în sec. Vreau să fiu Aes Sedai şi, pentru asta, trebuie întâi să devin Aleasă.”

— Primesc.

— Atunci pregăteşte-te, grăi Sheriam, încuviinţând din cap. Egwene clipi nedumerită, apoi îşi aminti. Trebuia să se dezbrace. Se aplecă şi lăsă jos hârtiile pe care i le dăduse Verin – apoi şovăi. Dacă le lăsa chiar acolo, Sheriam sau Elaida ar fi putut să le citească, în timpul pe care ea urma să-l petreacă înăuntrul ter'angrealului. Puteau, de asemenea, să găsească celălalt ter'angreal micuţ pe care-l avea în punguţa de la brâu. Dacă dădea înapoi, le putea ascunde – le putea lăsa la Nynaeve, de pildă. Răsuflarea i se opri în piept. „De-acum nu mai pot şovăi. A început deja.”

— Te-ai şi răzgândit, copilă? o întrebă încruntată Sheriam. Chiar dacă, acum, ştii ce se va întâmpla?

— Nu, Aes Sedai, răspunse iute Egwene, apoi se dezbrăcă, îşi împături hainele şi le aşeză deasupra punguţei şi a hârtiilor. Era tot ce putea face.

Alanna, aşezată lângă ter'angreal, vorbi deodată, fără să-şi ia ochii de la arcade.

— Am prins un soi de... răsunet, aproape ca un ecou. Nu ştiu de unde vine.

— S-a-ntâmplat ceva rău? întrebă aspră şi, pe undeva, surprinsă Sheriam. N-am de gând s-o trimit înăuntru dacă sunt necazuri.

Egwene aruncă o privire deznădăjduită către grămada de haine. „Da, Lumină, te implor – fă să fie ceva rău. Ceva ce să-mi îngăduie să ascund hârtiile fără să pară că aş da înapoi.”

— Nu, răspunse Alanna. E ca şi cum te-ar bâzâi o muscă în timp ce încerci să cugeţi, dar n-are a face. Nici n-aş fi pomenit de asta, numai că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, din câte ştiu. Gata, a dispărut, sfârşi ea, scuturând din cap.

— Poate că altele au considerat că aşa un lucru neînsemnat nici nu merită pomenit, rosti sec Elaida.

— Să continuăm, se auzi şi glasul lui Sheriam; era limpede că nu avea de gând să îngăduie alte întârzieri. Haide.

Aruncând o ultimă privire către hârtiile ascunse sub haine, Egwene o urmă, apropiindu-se de arcade. Podeaua de sub tălpi i se părea rece ca gheaţa.

— Pe cine aduci cu tine, Soră? glăsui, solemnă, Elaida. Mergând mai departe, cu aceiaşi paşi măsuraţi, Sheriam răspunse:

— Pe cineva care doreşte să fie Aleasă, Soră.

Cele trei din jurul ter'angrealului nici măcar nu se mişcară.

— E pregătită?

— E pregătită să lase în urmă ceea ce-a fost şi, înfruntându-şi spaimele, să dobândească Alegerea.

— Oare îşi cunoaşte temerile?

— Nu le-a ţinut niciodată piept, dar acum este dornică s-o facă.

— Atunci să i se îngăduie să le înfrunte, rosti Elaida; în ciuda tonului solemn, în glas i se strecurase o undă de mulţumire.

— Primul drum este pentru ceea ce-a fost, spuse Sheriam. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

Egwene trase aer adânc în piept şi păşi prin arcadă, în lumina care-o înghiţi cu totul.

— A trecut Jaim Dawtry pe aici. Au sosit nişte veşti ciudate din Baerlon, odată cu neguţătorul ambulant.

Egwene îşi ridică privirile de la leagănul pe care-l mişca uşor. În uşă era Rand. O clipă, simţi cum i se învârtea capul. Se uită de la Rand – „soţul meu” – către pruncul din leagăn -„fiica mea” – apoi din nou la el. Era năucită.

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

Nu era gândul ei, ci o voce fără trup care părea să-i răsune în minte, sau undeva în afară, o voce de bărbat sau de femeie, însă lipsită de orice sentiment şi cu neputinţă de înţeles. Şi totuşi nu i se părea nimic ciudat în asta. Clipa de uimire trecu. Singura întrebare care-o mai frământa era de ce oare i se păruse ceva în neregulă. Fireşte că Rand îi era soţ – un soţ chipeş şi iubitor – şi Joiya îi era fiică – cea mai frumoasă şi mai dulce copilă din Ţinutul celor Două Râuri. Tam, tatăl lui Rand, era plecat cu oile – chipurile pentru ca Rand să aibă răgaz să muncească la hambar, dar, de fapt, pentru a-i îngădui să se mai joace cu Joiya. În după-amiaza aceea, tatăl şi mama lui Egwene aveau să sosească din sat, să-i viziteze. Şi pesemne că şi Nynaeve – ca să vadă dacă nu cumva datoria de mamă o împiedica pe Egwene să studieze pentru a o înlocui, cândva, ca Meştereasă.

— Ce fel de veşti? întrebă, începând din nou să-şi legene fiica, iar Rand se apropie, zâmbindu-i făpturii minuscule, învelită în scutece. Egwene râse în sinea ei. Era atât de înnebunit după fiica lui încât, de multe ori, nici nu mai auzea ce i se spunea.

— Rand? Ce fel de veşti? Rand?

— Poftim? îngăimă el, apoi zâmbetul i se şterse de pe chip. Veşti ciudate. Război... s-a iscat un mare război, aproape în toată lumea. Aşa spune Jaim.

Erau veşti, într-adevăr, ciudate; de cele mai multe ori, istorisirile despre războaie nu ajungeau în Ţinutul celor Două Râuri decât mult după sfârşitul acestora.

— Zice că toată lumea se luptă cu unii de le zice Şanci sau Sanciani sau aşa ceva. N-am auzit niciodată de ei.

Dar Egwene ştia... sau credea că ştie... O clipă simţi ceva, apoi nimic.

— Nu ţi-e bine? o întrebă Rand. Aici n-avem de ce să ne facem griji, iubito. Războaiele nu ajung niciodată pe la noi. Suntem mult prea departe ca să le mai pese altora de noi.

— Mi-e bine. A mai zis Jaim şi altceva?

— Da, dar numai lucruri greu de crezut. Vorbea ca un Coplin. Zicea că neguţătorul ambulant i-a povestit că neamul ăla cu nume ciudat folosea în luptă femei Aes Sedai, numai că apoi a pretins că ei răsplătesc cu câte o mie de galbeni pe toţi cei care le dau pe mână vreo Aes Sedai, şi că-i omoară pe toţi care le oferă adăpost. E o aiureală şi, oricum, pe noi n-are de ce să ne tulbure. E totul atât de departe.

Aes Sedai. Egwene îşi atinse fruntea. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi."

Observă că şi Rand îşi dusese mâna la cap.

— Iar te doare?

— Mda, încuviinţa el, cu chipul încordat. Prafurile pe care mi le-a dat Nynaeve nu mi-au mai făcut nici un bine de câteva zile încoace.

Egwene şovăi. Durerile lui de cap o tulburau. Începuseră să fie din ce în ce mai rele. Dar lucrul cel mai îngrijorător era ceva ce nu observase de la bun început – şi aproape că-şi dorea să nu fi observat niciodată. La scurtă vreme după ce începeau durerile, se întâmplau lucruri ciudate. Odată, din senin, căzuse un trăsnet care făcuse bucăţele o buturugă uriaşă, de stejar, pe care Rand şi Tam se chinuiseră două zile s-o scoată din pământ, pentru a curăţa locul pentru un ogor. Se iscaseră şi furtuni pe care Nynaeve, cu toate că ascultase vântul, nu le prevăzuse. În pădure izbucniseră focuri. Cu cât durerea era mai mare, cu atât se întâmplau lucruri mai rele. Spre uşurarea lui Egwene, nimeni nu văzuse vreo legătură între acestea şi Rand, nici măcar Nynaeve. Cât despre ea însăşi, nici nu voia să se gândească la ce-ar fi putut însemna. „Dar asta e o prostie, pur şi simplu, îşi spuse. Dacă vreau să-l ajut, trebuie să ştiu." Căci avea şi ea o taină, care-o înspăimânta, chiar dacă nu renunţase să încerce să o pătrundă cu mintea. Nynaeve o învăţa despre ierburi, pregătind-o să-i urmeze ca Meştereasă. Leacurile ei făceau, adesea, minuni – vindecau rănile fără să lase măcar o singură cicatrice, aduceau oamenii îndărăt de la marginea gropii... Numai că, de trei ori, Egwene vindecase pe cineva despre care şi Nynaeve spusese că era pe moarte. De trei ori se aşezase

alături de patul suferindului, ca să-l ţină de mână până ce venea sfârşitul – şi, de fiecare dată, bolnavul se însănătoşise. Nynaeve o tot descususe, ca să afle ce făcuse, ce ierburi folosise şi cum le amestecase – iar ea nu avusese curajul să spună că, de fapt, nu făcuse nimic. „Şi, totuşi, ceva trebuie să fie. O dată hai, treacă meargă, dar de trei ori... Trebuie să-mi dau seama. Trebuie să aflu.” Acest gând începu să o bântuie, ca şi cum vorbele i-ar fi răsunat în minte. „Dacă am izbutit să-i ajut pe oamenii aceia, îl pot ajuta şi pe soţul meu.”

— Lasă-mă şi pe mine să încerc ceva, Rand, zise ea. Dar când se ridică, văzu ceva prin uşa deschisă. O arcadă sclipitoare, drept în faţa casei. O arcadă plină de lumină albă. „înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Înainte să se poată opri, făcu doi paşi spre uşă. Apoi se opri, se uită îndărăt la Joiya care gângurea în leagăn şi la Rand care-şi apăsa fruntea cu degetele, privind-o, de parcă se întreba unde se duce.

— Nu, glăsui Egwene. Nu, asta e ceea ce vreau. Asta e ceea ce vreau! De ce nu pot avea şi asta?

Nici măcar nu pricepea ce spune. Fireşte că asta voia, şi fireşte că avea totul.

— Ce anume vrei, Egwene? o întrebă Rand. Dacă pot să-ţi aduc ceva, ştii că o voi face. Dacă nu pot cumpăra lucrul acela, poate-l pot făuri.

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Făcu încă un pas, ajungând la uşă. Arcada argintie o ispitea. De cealaltă parte, ceva o aştepta. Ceva ce-şi dorea, mai mult decât orice pe lume. Ceva ce trebuia să facă.

— Egwene, eu...

În spate, auzi o bufnitură. Privi peste umăr şi-l văzu pe Rand în genunchi, ghemuit, cu capul în palme. Niciodată nu se chinuise aşa. „După asta, ce-o să se întâmple?”

— Vai, Lumină! gâfâi el. Lumină, ce mă doare! Lumină, mă doare mai tare ca niciodată. Egwene?

„Nu şovăi.”

Ceva o aştepta. Ceva ce-avea de făcut. Era musai. Mai făcu un pas. Era greu, mai greu decât oricând. Era afară, mergând către arcadă. În spatele ei, Joiya râdea.

— Egwene? Egwene, nu pot..., începu Rand, dar se întrerupse, gemând cumplit.

„Nu şovăi.”

Se îndreptă de spate şi merse mai departe, cu toate că avea obrajii scăldaţi în lacrimi. Gemetele lui Rand se transformară într-un urlet care înăbuşi râsul Joiyei. Cu colţul ochiului, Egwene îl văzu pe Tam venind în fugă, cât putea de repede. „Nu-l poate ajuta, se gândi, iar lacrimile i se preschimbară în suspine adânci. Nu poate face nimic. Dar eu aş putea. Aş putea.”

Păşi în lumină şi se topi.

Tremurând şi suspinând, Egwene ieşi pe sub arcadă, pe unde intrase. Amintirile îi reveniră, când dădu cu ochii de chipul lui Sheriam. Apa rece şi limpede îi spălă lacrimile – cu gesturi lente, Elaida îi turnase pe creştet un pocal de argint. Continuă să plângă; i se părea că nu avea să se mai oprească vreodată.

— Te-ai curăţat, recită Elaida, de păcatele pe care le-ai făcut şi de cele care ţi s-au făcut. Te-ai curăţat de nelegiuirile făptuite şi de cele făptuite împotriva ta. Te afli în faţa noastră curată şi pură, în inima şi-n suflet.

„Pe Lumină, se gândi Egwene în timp ce apa i se scurgea pe trup, fă să fie aşa. Dar poate, oare, apa să spele ce-am făcut?”

— O chema Joiya, îi spuse, printre suspine, lui Sheriam. Joiya. Nimic nu poate preţui cât ceea ce-am... ce-am...

— Pentru a fi Aes Sedai, un preţ trebuie plătit, răspunse Sheriam, cu toate că în priviri îi sclipea aceeaşi lucire de milă, şi mai puternică decât înainte. Există mereu un preţ.

— A fost aievea sau am visat?

Dar plânsul înăbuşi vorbele pe care dorea să le rostească. „Oare l-am lăsat să moară? Mi-am părăsit copilul?” Sheriam o luă cu braţul pe după umeri şi începu s-o conducă împrejurul arcadelor.

— Toate femeile pe care le-am văzut ieşind de-acolo, până acum, au pus aceeaşi întrebare. Răspunsul este că nimeni nu ştie. S-a presupus că acelea care nu se întorc prefera să stea şi să-şi trăiască vieţile acolo, pentru că au dat de un loc mai fericit. Dar dacă este aievea, continuă ea şi glasul i se înăspri, dacă rămân pentru că o doresc, atunci nădăjduiesc că vieţile de care au parte nu sunt nici pe departe fericite. Nu am nici o preţuire pentru cele care fug de responsabilităţi. Eu, una, însă – rosti, pe un ton ceva mai blând – nu cred că este aievea. Primejdia, în schimb, da. Să nu uiţi asta. Eşti pregătită? întrebă, oprindu-se în faţa următoarei arcade sclipitoare.

Foindu-se pe loc, Egwene încuviinţă, iar Sheriam îşi luă braţul de pe umerii ei.

— A doua oară, pentru ce este. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

Egwene se înfioră. „Oricum, nu poate fi mai rău decât înainte. Nu poate.” Şi păşi înăuntru.

Coborând privirea, îşi văzu rochia – mătase albastră, brodată cu perle. Era prăfuită şi ruptă. Înălţă fruntea şi cercetă măreţul palat, în ruine, în care se afla. Palatul Regal din Andor, în Caemlyn. O ştia şi-i veni să ţipe. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Lumea nu era aşa cum şi-ar fi dorit ea. Nu se putea gândi la asta fără să-i vină să plângă, numai că toate lacrimile i se istoviseră demult, iar lumea era aşa cum era. Se aştepta ca în jurul său să vadă numai prăpăd.

Fără să-i pese că-şi mai sfâşia rochia, însă atentă la orice zgomot, precum un şoarece, se caţără pe un morman de dărâmături şi aruncă o privire către străzile răsucite ale Oraşului Interior. Cât vedea cu ochii, în toate părţile, numai ruine şi prăpăd, clădiri care păreau sfărâmate de nişte nebuni şi focuri care încă mocneau şi din care se înălţau pale groase de fum. Pe străzi erau oameni, cete de oameni înarmaţi, scormonind, căutând. Şi troloci. Oamenii se fereau de ei, iar trolocii mârâiau şi râdeau, cu râsul lor gros, aspru. Dar se cunoşteau şi lucrau umăr la umăr.

Pe stradă în jos veni, cu paşi mari, un Myrdraal, cu mantia neagră care de-abia se clătina uşor, la fiecare pas – în ciuda vântului puternic care purta praful şi dărâmăturile de jur împrejur. Şi oamenii şi trolocii se înfricoşau de privirea sa tăinuită.

— Vânaţi! rosti el, cu un glas care aducea aminte de ceva mort demult, care se fărâmiţa în praf. Nu mai staţi aşa, tremurând! Găsiţi-l!

Egwene se dădu jos, cât putu de încet, de pe mormanul de pietre.

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

Se opri, speriată că şoapta venise de la Făptura Umbrei. Dar, cumva, ştia că nu era aşa. Trăgând cu ochiul peste umăr, aproape temându-se că avea să-l vadă pe Myrdraal în locul unde tocmai stătuse ea, se grăbi să pătrundă în palatul dărâmat,

căţărându-se peste bârnele căzute, strecurându-se printre bucăţile mari de piatră prăbuşită. Odată, păşi peste braţul unei femei care ieşea de sub un morman de tencuială şi cărămizi care alcătuiseră cândva un perete şi, poate, o parte din podeaua încăperii de deasupra. Pe un deget se vedea inelul cu Marele Şarpe – dar Egwene nu luă în seamă nici braţul, nici inelul. Se învăţase să nici nu observe morţii îngropaţi în grămada de dărâmături care fusese Caemlyn, înainte de venirea trolocilor şi a Iscoadelor. Pentru morţi nu putea face nimic.

Strecurându-se printr-un cotlon în care se prăbuşise o parte a tavanului, ajunse într-o încăpere pe jumătate îngropată de ceea ce fusese deasupra. Acolo zăcea Rand, cu o bârnă grea care-i căzuse peste mijloc. Picioarele nu i se vedeau – erau undeva sub bucăţile de piatră care zăceau peste tot. Chipul lui era mânjit de praf şi de sudoare. Când Egwene se apropie, deschise ochii.

— Te-ai întors, şopti, răguşit şi chinuit. Mi-era teamă... dar n-are a face. Trebuie să mă ajuţi.

— Aş putea ridica bârna, cu uşurinţă, folosindu-mă de Aer, spuse ea, aşezându-se ostenită pe podea. Numai că, de îndată ce se va mişca, tot restul se va prăbuşi peste tine. Peste amândoi. Şi cu atâta greutate nu mă pot descurca, Rand.

Râsul lui era amar şi dureros şi se stinse într-o clipă. Pe chip îi apărură din nou broboane de sudoare. Cu mare chin, izbuti să rostească:

— Aş putea să mişc şi eu bârna. Ştii asta. Aş putea mişca şi bârna şi toate pietrele de deasupra, toate. Dar, pentru asta, trebuie să-mi dau drumul din lanţ, şi nu am atâta încredere. Nu pot avea încredere să...

Apoi se opri, răsuflând greu.

— Nu înţeleg, spuse încet Egwene. Să-ţi dai drumul din lanţ? În ce nu poţi avea încredere?

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Cu asprime, îşi astupă urechile cu palmele.

— Nebunia, Egwene. Am izbutit... cumva... s-o ţin în frâu, zise Rand şi râse atât de aspru încât pielea începu s-o furnice. Dar îmi seacă toate puterile. Dacă mă las, fie şi puţin, fie şi o clipă, mă va cuprinde. Şi-atunci nu-mi va păsa de ce fac. Trebuie să mă ajuţi.

— Dar cum, Rand? Am încercat tot ce ştiu. Spune-mi cum şi am s-o fac.

Mâna lui se întinse slab şi se opri înainte să poată atinge pumnalul care zăcea în praf, fără teacă.

— Pumnalul, şopti el, ducându-şi cu greutate braţul îndărăt, la piept. Aici. În inimă. Omoară-mă.

— Nu! rosti Egwene, uitându-se la el şi la pumnal, ca la două vipere ucigătoare. N-am să fac aşa ceva, Rand. Nu pot! Cum să-mi ceri asta?

Încetişor, braţul lui se întinse din nou către pumnal – tot fără să-l ajungă. Se chinui, gemu, izbuti să-l atingă cu un deget, dar înainte să mai aibă răgazul să încerce din nou, Egwene îl împinse departe, cu piciorul. Rand se prăbuşi la loc, suspinând.

— Spune-mi de ce, îi ceru ea. De ce să-mi ceri să... te omor? Am să te tămăduiesc şi am să fac tot ce pot ca să te scot de-aici, dar nu te pot omorî. De ce?

— Mă pot face să trec de partea lor, Egwene, îngăimă el, răsuflând cu atâta chin încât ea îşi dori să mai aibă lacrimi să plângă. Dacă mă prind – Myrdraalii, Stăpânii Spaimei – mă pot face să trec de partea Umbrei. Dacă mă cuprinde nebunia, n-am să mă pot lupta. N-am să ştiu ce fac, decât când e prea târziu. Dacă mai am fie şi o scânteie de viaţă atunci când mă vor găsi, o pot face. Te rog, Egwene. Pe Lumină. Omoară-mă.

— Nu... nu pot, Rand. Lumina să m-ajute, nu pot!

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi."

Privi peste umăr şi zări o arcadă argintie, scăldată în lumină albă, care ocupa aproape tot locul rămas liber printre dărâmături.

— Egwene, ajută-mă. „Nu şovăi."

Se ridică şi făcu un pas către arcadă, care era chiar în faţa ei. Încă un pas, şi...

— Te rog, Egwene. Ajută-mă. Nu pot s-ajung la el. Pe Lumină, Egwene, ajută-mă!

— Nu te pot omorî, şopti ea. Nu pot. Iartă-mă. Şi păşi mai departe.

— AJUTĂ-MĂ, EGWENE!

Lumina o făcu cenuşă.

Împleticindu-se, ieşi pe sub arcadă, fără să observe că era goală şi fără să-i pese. O străbătu un fior, care-o făcu să-şi acopere gura cu ambele palme.

— N-am putut, Rand, şopti. N-am putut. Te rog, iartă-mă. „Lumină, ajută-l. Te rog.”

Apa rece i se scurse pe creştet.

— Te-ai curăţat de trufie deşartă, recită Elaida. Te-ai curăţat de aşteptările neîntemeiate. Vii în faţa noastră curată şi pură, în inimă şi în suflet.

După ce sora cea Roşie se întoarse, Sheriam o luă pe Egwene de umeri, cu blândeţe, şi o conduse către ultima arcada.

— A rămas doar una, copilă. Doar una şi gata.

— Mi-a spus că-l pot face să treacă de partea Umbrei, îngână Egwene. Mi-a spus că Myrdraalii şi Stăpânii Spaimei îl pot sili.

Sheriam se împiedică şi privi iute împrejur. Elaida aproape că ajunsese îndărăt la masă, iar celelalte Aes Sedai care înconjurau ter'angrealul stăteau nemişcate, părând să nu ia seama la nimic din jurul lor.

— Nu-i plăcut să vorbeşti despre aşa ceva, copilă, spuse în cele din urmă, pe înfundate, Sheriam. Haide. Mai ai o dată.

— E cu putinţă? stărui Egwene.

— Obiceiul este, zise Sheriam, să nu vorbeşti despre ceea ce se întâmplă înăuntrul ter'angrealului. Temerile fiecăreia sunt numai ale ei.

— E cu putinţă?

Sheriam oftă, apoi trase iarăşi cu ochiul la celelalte şi vorbi iute, în şoaptă:

— Puţină lume ştie aşa ceva, copila, chiar şi în Turn. N-ar fi trebuit să afli nici acum şi, poate, niciodată, dar am să-ţi spun. Cei care pot conduce Puterea au… anumite slăbiciuni, învăţând să ne deschidem către Adevăratul Izvor, ne putem deschide şi către… altele. Linişteşte-te, copila, continuă – văzând-o pe Egwene înfiorată. Nu se face cu uşurinţă. Din câte ştiu – facă Lumina ca aşa să fie! – asemenea lucru nu s-a mai întâmplat din vremea Războaielor Troloce. Era nevoie de treisprezece Stăpâni ai Spaimei – Iscoade în stare să conducă Puterea – care să ţească undele, folosindu-se de treisprezece Myrdraali. Vezi? Nu era uşor. Astăzi nu mai există Stăpâni ai Spaimei. Aceasta e una dintre tainele Turnului, copilă. Dacă ar şti şi altele, n-am mai putea convinge pe nimeni că este în siguranţă cu noi. Numai cineva care poate conduce cade victimă. Este slăbiciunea puterii noastre. Toţi ceilalţi sunt în siguranţă, ca într-o fortăreaţă, şi numai faptele îi pot purta pe calea Umbrei.

— Treisprezece, îngăimă Egwene. Atâtea câte au fugit din Turn. Liandrin şi încă douăsprezece.

— N-ai de ce să te mai gândeşti la asta, rosti Sheriam, cu chipul aspru. Te poftesc să uiţi ce-ai aflat. A treia oară, continuă ea, pe un ton firesc, pentru ceea ce va fi. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

Egwene se uită la arcada sclipitoare şi undeva, dincolo de ea. „Liandrin şi încă douăsprezece. Treisprezece Iscoade care pot conduce Puterea. Lumina să ne-ajute pe toţi!” Şi păşi în lumina care îi umplu trupul, începu să strălucească prin ea şi o arse până la oase, o pârjoli până în suflet. Părea să ardă cu flacără. „Lumina să m-ajute!” Numai lumina rămăsese. Şi durerea.

Egwene se uită în oglinda atârnată pe perete şi se miră – poate mai mult văzându-şi chipul neted, fără vârstă, sau etola dungată pe care-o avea la gât: nici ea nu ştia. Etola Supremei înscăunate.

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

„Treisprezece.”

Se clătină pe picioare, se sprijini de oglindă şi aproape că se prăbuşi, trântind-o şi pe aceea, pe podeaua cu dale albastre din cabinetul său. „Nu-i a bună”, se gândi. Nu avea de-a face cu ameţeala care-o cuprinsese pe neaşteptate – sau, cel puţin, aşa credea. Era altceva, dar nu avea habar ce. În spate era o altă Aes Sedai, o femeie cu pometţii înalţi, ca Sheriam, dar cu părul negru şi ochii căprui, migdalaţi, cu etola lată de-o palmă pe umeri: Păstrătoarea. Dar nu era Sheriam. Egwene n-o mai văzuse niciodată, dar era sigură că o cunoştea, la fel de bine cum se cunoştea pe sine însăşi. Şovăind, îşi aminti şi numele – Beldeine.

— Nu ţi-e bine, Maică?

„Etola e verde. Aşadar, a făcut cândva parte din Ajah Verde. Păstrătoarea provine din aceeaşi Ajah ca şi Suprema pe care-o slujeşte. Aşa e întotdeauna. Aşa că, dacă eu sunt Suprema – dacă? – înseamnă că am făcut şi eu parte din Ajah Verde.” Gândul o tulbură. Nu atât pentru că fusese Verde, ci pentru că trebuise să cugete ca să-şi dea seama. „Pe Lumină, s-a-ntâmplat ceva cu mine.”

„Înapoi e o singură...” Glasul din mintea ei deveni mai slab, apoi se stinse, nedesluşit. „Treisprezece Iscoade.”

— Mi-e bine, Beldeine, spuse Egwene, rostind numele cu dificultate – cu toate că părea că-l rostise de nenumărate ori. Să nu le facem să ne-aştepte. „Pe cine?” Nu ştia decât că gândul de a pune capăt acelei aşteptări o întrista cumplit.

— De-acum, pesemne că şi-au pierdut răbdarea, Maică, zise Beldeine, şovăind şi ea, de parcă era la fel de puţin dornică precum Egwene, dar din alte pricini. Egwene era convinsă că, în spatele înfăţişării sale liniştite, cealaltă era înspăimântată de moarte.

— Atunci, să trecem la treabă.

Beldeine încuviinţă, apoi trase aer adânc în piept şi se apropie de uşă, unde era proptit toiagul său, având în vârf Flacăra Albă din Tar Valon, în formă de lacrimă.

— Nu cred c-avem de ales, Maică.

Luă toiagul şi deschise uşa, făcându-i loc lui Egwene, apoi se grăbi să i-o ia înainte. Mergeau în alai, Păstrătoarea Cronicilor conducând-o pe Suprema Înscăunată. Egwene nu izbuti să observe prea bine pe unde o apucaseră. Atenţia îi era îndreptată înăuntrul său. „Ce-o fi cu mine? De ce nu-mi pot aminti? De ce atâtea lucruri din câte-mi... aproape amintesc sunt greşite?” Pipăi etola cu şapte dungi pe care-o avea pe umeri. „De ce sunt pe jumătate convinsă că sunt încă novice?”

„Înapoi e o singură ca...”

De această dată, glasul se stinse pe neaşteptate.

„Treisprezece femei din Ajah Neagră.”

Cu asta, se împiedică. Era un gând înspăimântător, însă ceea ce-o îngheţa până în măduva oaselor nu era teama. Părea ceva... personal. Îi venea să ţipe, să fugă şi să se ascundă – de parcă tocmai pe ea o urmăreau. „Ce prostie. Ajah Neagră a fost distrusă.” Şi gândul acesta părea ciudat.

O parte a minţii sale îşi amintea de ceva ce purta numele Marea Curăţare. O altă parte era convinsă că aşa ceva nu se întâmplase niciodată. Cu privirile aţintite înainte, Beldeine n-o văzuse împiedicându-se. Egwene trebui să mărească pasul ca s-o prindă din urmă. „Asta-i moartă de spaimă. Pe Lumină, oare unde mă duce?”

Beldeine se opri înaintea unei uşi duble, înalte. Pe fiecare parte se vedea incrustat cu argint semnul Flăcării din Tar Valon. Îşi şterse palmele pe rochie, de parcă începuse pe neaşteptate să asude, apoi deschise o uşă şi o călăuzi pe Egwene în susul

unei rampe din aceeaşi piatră albă, cu vinişoare argintii, din care erau tăiaţi şi pereţii. Totul împrejur părea să scânteieze. Rampa le purtă într-o încăpere mare, rotundă, având deasupra o cupolă de cel puţin treizeci de paşi în înălţime. Pe lângă pereţi se afla o platformă înălţată, care cobora în trepte, peste tot, în afara locurilor în care se deschideau rampa pe care venise şi altele două, aflate la distanţe egale. În mijloc, pe podea, se vedea Flacăra din Tar Valon, împrejmuită de spirale colorate, din ce în ce mai largi – culorile celor şapte Ajah. La capătul opus faţă de rampă se afla un jilţ cu spătarul înalt, masiv şi împodobit cu corzi de viţa şi cu frunze, pictat în aceleaşi şapte culori. Beldeine lovi tare cu toiagul în podea şi vorbi, cu un tremur în glas:

— Soseşte. Păzitoarea Sigiliilor. Flacăra din Tar Valon. Suprema Înscăunată. Soseşte.

Femeile de pe platformă se ridicară din jilţuri, într-un foşnet de fuste. Era douăzeci şi unul de jilţuri, aşezate câte trei, fiecare grup fiind pictat şi tapisat cu aceeaşi culoare ca şi ciucurii şalurilor femeilor care şedeau acolo.

„Divanul”, se gândi Egwene, străbătând încăperea ca să ajungă la jilţul ei. Jilţul Supremei înscăunate. „Asta-i tot. Divanul şi reprezentantele din fiecare Ajah. Am fost aici de mii de ori.” Numai că nu-şi putea aminti nici un prilej. „Şi ce caut aici, în Divan? Pe Lumină, o să mă jupoaie de vie când o să vadă...” Nu era sigură ce aveau să vadă, numai că se ruga să nu observe nimeni.

„Înapoi e o singură ca...”

„Înapoi e o singură...”

„Înapoi...”

„Ajah Neagră aşteaptă.” Măcar gândul acesta era întreg. Şi venea de peste tot. De ce părea să nu-l audă decât ea? Aşezându-se în jilţul Supremei înscăunate – tronul de Amyrlin – îşi dădu seama că nu avea habar ce să facă mai departe. Celelalte Aes Sedai se aşezaseră şi ele, în afară de Beldeine care stătea alături, cu toiagul, înghiţind tulburată în sec. Toate păreau să aştepte ceva de la ea.

— Începeţi, spuse, în cele din urmă.

Părea să fie îndeajuns. Una dintre reprezentantele Roşii se ridică, iar Egwene o recunoscu, înspăimântată, pe Elaida. În acelaşi timp, ştia bine că Elaida era cea mai de seamă dintre

reprezentantele Roşii şi duşmanca ei de moarte. Privirea de pe chipul aceleia, care se uita fix la ea, de-a curmezişul încăperii, o făcu să se înfioare. Era aspră şi rece – şi triumfătoare. Făgăduia lucruri la care era mai bine să nu cugeţi.

— Aduceţi-l, spuse tare Elaida.

Pe una dintre rampe – nu pe cea pe care intrase Egwene – se auzi zgomot de paşi. Apărură nişte oameni – douăsprezece Aes Sedai care înconjurau trei bărbaţi, doi dintre ei Străjeri, bărbaţi zdraveni, cu Flacăra din Tar Valon brodată pe piept, trăgând de lanţurile cu care era legat al treilea, care se împleticea de parcă era ameţit.

Egwene tresări în jilţ. Bărbatul înlănţuit era Rand. Cu ochii pe jumătate închişi, cu capul în piept, părea aproape adormit şi se mişca numai când îl trăgeau lanţurile.

— Acest om, spuse solemnă Elaida, s-a proclamat Dragonul Renăscut. Se auzi un ecou de dezgust, de parcă ascultătoarele erau nu surprinse, ci foarte puţin dornice să audă aşa ceva. Acest bărbat a condus Puterea Supremă. Ecoul răsună mai tare, a dezgust, dar şi cu o urmă de teamă. Pentru aşa ceva există o singură pedeapsă, cunoscută şi recunoscută de toate neamurile, dar rostită numai aici, în Tar Valon, în Divanul Turnului. O chem pe Suprema Înscăunată să rostească sentinţa de domolire a acestui bărbat.

Ochii Elaidei sclipiră, privind-o pe Egwene. „Rand. Ce mă fac? Pe Lumină, ce mă fac?”

— De ce şovăi? o întrebă cu asprime Elaida. Sentinţa a fost hotărâtă de trei mii de ani. De ce şovăi, Egwene al'Vere?

Una dintre reprezentantele Verzi sări în picioare; în ciuda purtărilor liniştite, mânia îi răzbătea din glas.

— Ruşine, Elaida! Arată-i respect Supremei înscăunate! Arată-i respect Maicii noastre!

— Respectul, răspunse cu răceală Elaida, se câştigă şi se pierde. Ei, Egwene? Oare, în sfârşit, îţi arăţi slăbiciunea, arăţi că eşti nepotrivită pentru acest rang? Oare chiar n-ai să poţi rosti sentinţa acestui bărbat?

Rand încercă să-şi înalţe capul, dar nu izbuti. Cu mare greutate, Egwene se ridică în picioare. I se învârtea capul, încercă să-şi aducă aminte că era Suprema Înscăunată, că avea puterea de a le porunci tuturor celorlalte femei, dar strigându-şi

în sine că era novice, că nu avea ce căuta acolo, că era o greşeală îngrozitoare.

— Nu, spuse ea, cu un tremur în glas. Nu, nu pot! N-am să...

— Se trădează? strigă Elaida, mai tare decât ea. Se condamnă singură, cu propriile-i vorbe! Luaţi-o!

Tocmai când Egwene deschidea gura să răspundă, Beldeine veni lângă ea. Apoi, toiagul Păstrătoarei o lovi peste cap. Beznă.

Mai întâi simţi durerea. La spate avea ceva tare şi rece. Apoi se auziră şi vocile. Şoapte.

— Tot nu s-a trezit? se auzi un hârşâit, ca de oase pilite.

— Nu te îngrijora, spuse o femeie de foarte, foarte departe; părea nesigură, înspăimântată, încercând însă să nu dea nimic pe faţă. O să terminăm cu ea înainte să ştie ce i se întâmplă, iar apoi va fi a noastră, să facem ce vrem din ea. Poate o să v-o dăm pe mână, să vă faceţi plăcerile.

— După ce o folosiţi voi.

— Fireşte.

Glasurile îndepărtate se pierdură. Cu mâna, îşi atinse piciorul, pipăind pielea ca de găină. Îşi întredeschise ochii. Era goală, plină de vânătăi, întinsă pe o masă aspră din lemn – părea să se găsească într-o cămară nefolosită. Simţea aşchiile care i se înfipseseră în spate, iar în gură gustul metalic, de sânge.

De-o parte a încăperii se afla un grup de Aes Sedai care vorbeau între ele, cu glasurile scăzute, dar foarte încordate. Îi venea greu să gândească, din pricina durerii din cap, dar părea important să le numere. Treisprezece. Un alt grup, de data aceasta de bărbaţi cu mantii şi glugi negre, se apropie de femeile care păreau nehotărâte dacă să se tragă înapoi sau să încerce să-i domine cu prezenţa lor. Unul dintre bărbaţi întoarse capul către masă. Chipul mort, ascuns de glugă, nu avea ochi.

Egwene nu mai avu nevoie să numere Myrdraalii. Ştia totul. Treisprezece, şi încă treisprezece Aes Sedai. Pe dată, începu să ţipe de groază, dar, chiar şi pradă spaimei care stătea să-i sfărâme oasele, se întinse către Adevăratul Izvor, căutând deznădăjduită *saidar.*

— S-a trezit!

— Nu se poate! Aşa repede?

— Îndepărteaz-o! Repede! Repede! Îndepărteaz-o de Izvor!

— Prea târziu! E prea puternică!

— Pune mâna pe ea! Repede!

Simţi cum spre braţele şi picioarele sale se întind mâini albe, moi, ca viermii care trăiesc în umbra pietrelor, conduse de minţile ascunse în spatele chipurilor palide, fără ochi. Ştia că, dacă ajung să-i atingă trupul, avea să înnebunească. Puterea se revărsă în ea. Pielea Myrdraalilor se aprinse – flăcările ieşiră prin pânza neagră ca nişte pumnale de foc. Zbierând, Jumate-Oamenii se înnegreau şi ardeau precum hârtia unsă. Bucăţi de piatră, mari cât pumnul ei, se desprinseră din pereţi şi începură sa zboare prin cameră, izbindu-se de trupuri. Se auzeau ţipete şi gemete înfundate. Văzduhul tremură, se înfioră, începu să se rotească într-un vârtej.

Încet, cu greutate, Egwene se ridică de pe masă. Vântul îi flutura părul şi o făcea să se împleticească, dar nu se opri, ci se îndreptă spre uşă. În faţa ei apăru silueta masivă a unei Aes Sedai, plină de sânge şi vânătăi, împrejmuită cu nimbul sclipitor al Puterii. În ochii întunecaţi se oglindea moartea. Egwene îşi aminti şi numele celeilalte. Gyldan, sfătuitoarea cea mai apropiată a Elaidei – le văzuse mereu şopocăind prin colţuri sau închizându-se împreună prin vreo încăpere. Buzele i se strâmbară. fără să mai bage în seamă pietrele şi vântul, strânse pumnul şi o lovi pe Gyldan între ochi, cât putu de tare. Sora cea Roşie – cea Neagră – se prăbuşi de parcă i s-ar fi topit toate oasele. Frecându-şi dosul palmei, Egwene ieşi împleticit în coridor. „Mulţumesc, Perrin, se gândi, că mi-ai arătat cum se face. Dar nu mi-ai spus că-i aşa dureros.”

Trântind uşa împotriva vântului, conduse iarăşi Puterea. Pietrele din zid se cutremurară, plesniră şi se strânseră de jur împrejur. Nu avea să ţină mult, dar merita, dacă urmărirea avea să fie întârziată fie şi cu un minut. Minutele puteau însemna scăparea. Adunându-şi puterile, se sili să o ia la fugă. Se clătina, dar măcar alerga.

Trebuia să facă rost de haine, se hotărî. O femeie îmbrăcată avea mai multă autoritate decât fără veşminte. Iar ea avea să aibă nevoie de fiecare urmă de autoritate. În încăperile sale aveau s-o caute mai întâi de toate; noroc că avea şi în cancelarie o rochie şi încălţări – şi o altă etolă – iar cancelaria nu era departe.

Era tulburător să alerge aşa, pe coridoarele pustii. Chiar dacă în Turnul Alb nu mai erau atâtea persoane ca odinioară, de obicei tot mai întâlneai pe câte cineva. Zgomotul cel mai

puternic îl scoteau tălpile sale goale pe podeaua de piatră. Străbătu grăbită anticamera şi ajunse în cancelarie unde, în cele din urmă, dădu peste cineva. Beldeine şedea pe podea, cu capul în mâini, plângând.

Egwene se opri, prudentă, atunci când cealaltă îşi înălţă ochii roşii de plâns, s-o privească. Nu vedea nimbul sclipitor, dar tot se simţea îngrijorată. Şi încrezătoare. Propriul nimb nu şi-l putea zări, fireşte, dar puterea – Puterea – care-i curgea prin vene era îndeajuns. Mai ales că mai avea o taină. Beldeine îşi şterse obrajii uzi.

— N-am avut de ales. Trebuie să-nţelegi că n-am avut de ales. M-au... m-au..., începu, apoi trase aer în piept, înfiorată, şi continuă iute, cu glasul ridicat, aproape ca într-un ţipăt. Acum trei nopţi m-au luat din pat şi m-au ferecat. M-au ferecat! Nu mai pot conduce Puterea!

— Pe Lumină, şopti Egwene; curgerea *saidarului* o apără de tulburarea neaşteptată. Lumina să te-ajute şi să te aline, fiica mea. De ce nu mi-ai spus? Te-aş fi...

Dar lăsă cuvintele să se stingă, ştiind că nu era nimic de făcut.

— Cum m-ai fi ajutat? Cum? Nu aveai cum! Nu poţi face nimic. Dar ei mi-au spus că mi se putea reda puterea cu ajutorul... cu ajutorul Celui Întunecat. M-au chinuit, Maică, mai spuse femeia, strângând pleoapele scăldate iarăşi în lacrimi. M-au făcut să... O, pe Lumină, cât m-au chinuit! Elaida mi-a spus că aveau să mă facă la loc, să mă facă iar să pot conduce Puterea, dacă mă supun. De-asta am... a trebuit să...

— Deci Elaida este din Ajah Neagră, spuse mohorâtă Egwene.

Lângă un perete se afla un dulap îngust, în care era atârnată o rochie verde de mătase, pentru acele momente când nu avea vreme să se întoarcă în încăperile sale. Alături era şi o etolă în dungi. Începu să se îmbrace iute.

— Cu Rand ce-au făcut? Unde l-au dus? Răspunde, Beldeine! Unde e Rand al'Thor?

Beldeine şedea ghemuită, cu buzele tremurând, cu privirile pierdute. În cele din urmă, se adună:

— La Curtea Trădătorilor, Maică. Acolo l-au dus.

Pe Egwene o cuprinseră fiorii de teamă şi de mânie. Elaida nu aşteptase nici măcar un ceas. Curtea Trădătorilor era folosită numai pentru trei lucruri: pentru execuţii, pentru ferecarea unei

Aes Sedai sau pentru domolirea unui bărbat care putea conduce. Dar pentru toate trei era nevoie de o poruncă de-a Supremei înscăunate. „Deci cine poartă etola?” Elaida, era convinsă. „Dar cum de le-a făcut s-o primească, aşa de repede, fără să mă fi judecat sau condamnat pe mine? Nu poate exista o altă Supremă până ce nu mi s-au luat etola şi toiagul. Iar asta nu-i aşa uşor. O să vadă ele. Pe Lumină! Rand!” Dădu să iasă.

— Ce poţi face, Maică? strigă Beldeine. Ce poţi face? Pentru Rand sau pentru ea însăşi? Nu era limpede.

— Mai mult decât se crede, spuse Egwene. N-am ţinut niciodată în mână Sceptrul Legămintelor, Beldeine.

Oftatul de uimire al celeilalte o urmări, la plecarea din încăpere. Amintirile încă se mai îngânau una cu alta prin mintea ei. Ştia că nimeni nu putea dobândi şalul şi inelul fără să rostească cele Trei Legăminte, având în mână Sceptrul – ter'angrealul care o silea să-şi respecte jurămintele ca şi cum i s-ar fi incrustat în carne de la naştere. Şi totuşi îşi amintea că, cine ştie cum, într-un chip de neînţeles, ea tocmai asta făcuse.

Zgomotul paşilor ei grăbiţi răsuna uşor. Măcar acum ştia de ce coridoarele erau pustii. Fiecare Aes Sedai, poate în afară de cele rămase în cămară, fiecare Aleasă şi novice, până şi fiecare slujitoare era, pesemne, în Curtea Trădătorilor, aşa cum cerea obiceiul, pentru a vedea dusă la îndeplinire voinţa Turnului.

Iar curtea era probabil împrejmuita de Străjeri – ca nu cumva cineva să încerce să-l elibereze pe bărbatul care trebuia domolit. Rămăşiţele armatei lui Guaire Amalasan încercaseră s-o facă, la capătul războiului pe care unii îl numeau al Celui de-al Doilea Dragon, chiar înainte ca apariţia lui Artur Aripă-de-Şoim să le dea celor din Tar Valon alte pricini de îngrijorare. La fel şi adepţii lui Raolin Duşmanul întunecimii, cu mulţi ani după aceea. Nu-şi mai amintea dacă Rand avea sau nu adepţi – însă Străjerii nu uitau de asemenea lucruri şi stăteau de pază.

Dacă, într-adevăr, Elaida sau vreo altă femeie purta etola Supremei, se prea putea ca Străjerii să nu-i dea drumul înăuntru. Ştia că-şi putea croi drum. Dar trebuia s-o facă repede. N-avea nici un rost, dacă Rand era domolit, în vreme ce ea îi încătuşa pe Străjeri în Aer. Până şi Străjerii ar fi dat înapoi, dacă slobozea asupra lor trăsnetele sau focul mistuirii şi dacă făcea pământul să se sfarme sub picioarele lor. „Focul mistuirii?” se

întrebă. Dar n-avea rost nici să frângă puterea din Tar Valon, pentru a-l salva pe Rand. Cumva, trebuia să le împace pe toate.

Cu ceva cale înainte să ajungă la Curtea Trădătorilor, se întoarse şi începu să urce scări şi rampe, din ce în ce mai înguste şi mai înalte, până ce deschise o trapă şi se caţără pe acoperişul înclinat al unui turn, făcut din plăci aproape albe. De acolo vedea până departe, dincolo de alte acoperişuri şi alte turnuri, până în Curtea cea largă şi rotundă a Trădătorilor.

Era plină – numai în mijloc mai rămăsese ceva loc. Lumea se adunase la toate ferestrele care dădeau într-acolo, la toate balcoanele şi până şi pe acoperişuri, dar tot putea să-l zărească – foarte mic, în depărtare – pe bărbatul care stătea singur, în mijloc, înlănţuit. Rand. Era împrejmuit de douăsprezece Aes Sedai, iar în faţa lui se afla alta care, pesemne, purta etola cu cele şapte dungi colorate – o ştia, chiar dacă nu izbutea s-o zărească. Elaida. Cuvintele pe care, pesemne, le rostea cealaltă îşi croiau drum prin gândurile lui Egwene. „Acest bărbat, părăsit de Lumină, a atins *saidin,* jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Aşa l-am încătuşat. Acest bărbat a făptuit grozăvia de a conduce Puterea Supremă, ştiind că *saidin* este întinat de Cel Întunecat, întinat din pricina trufiei şi a păcatelor bărbaţilor. Aşa l-am pus în chingi.” Egwene se sili să-şi alunge din minte ceea ce urma. „Treisprezece Aes Sedai. Douăsprezece surori şi Suprema – numărul obişnuit pentru orice domolire. Acelaşi număr ca şi pentru...” Dar se forţă să nu se mai gândească nici la asta. Nu avea vreme decât pentru ceea ce venise să facă. Numai să-şi dea seama cum.

Pesemne că, la distanţa aceea, putea să-l ridice, folosind Aerul. să-l ia drept din mijlocul femeilor Aes Sedai şi să-l aducă până la ea. Poate. Dar chiar dacă avea asemenea puteri şi nu-l scăpa, la mijlocul drumului, ucigându-l ea însăşi, avea să-i ia mult, iar el avea să fie o ţintă neajutorată pentru arcaşi. Unde mai pui că strălucirea *saidarului* ar fi dat-o de gol în ochii oricărei Aes Sedai care ar fi zărit-o. Şi, că veni vorba, ai oricărui Myrdraal.

— Pe Lumină, spuse, pe înfundate, nu există nici o cale, în afară de a stârni un război în Turnul Alb. Şi s-ar prea putea să fac tocmai asta.

Strânse Puterea, despărţi undele, le îndreptă...

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

Trecuse atât de mult de când nu mai auzise aceste vorbe încât tresări, alunecă pe plăcile netede şi de-abia izbuti să nu cadă. Erau o sută de paşi până jos. Aruncă o privire peste umăr. Acolo, în vârful turnului, puţin înclinată pentru a se lipi bine de acoperiş, era o arcadă argintie, plină de lumină strălucitoare. Clipea tremurat, cu raze de un roşu aprins, sau galbene, croindu-şi drum prin scânteierea albă. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Arcada se subţie, de puteai vedea prin ea, apoi se întări iarăşi.

Cu sufletul la gură, Egwene se uită către Curtea Trădătorilor. Trebuia să fie vreme. Trebuia. Nu avea nevoie decât de câteva minute, poate zece, şi de noroc.

În minte îi răsunară glasuri – nu cele fără trup, de nerecunoscut, care-o îndemnau să nu şovăie, ci glasurile unor femei pe care mai că-i venea să creadă că le cunoştea.

„... Nu mai poate ţine mult. Dacă nu iese acum...”

„Ţineţi tare! Ţineţi tare, arde-v-ar, sau vă spintec ca pe ţipari!”

„... Se tulbură, Maică! Nu putem...” Glasurile se topiră unul într-altul, apoi tăcură, dar cel de nerecunoscut răsună iarăşi.

„Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

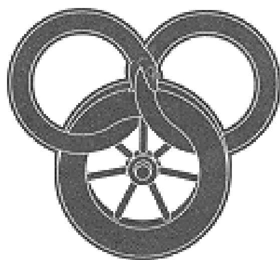
„Pentru a fi Aes Sedai, un preţ trebuie plătit.”

„Ajah Neagră aşteaptă.”

Urlând de furie din pricina a ceea ce era silită să piardă, Egwene se aruncă spre arcada care sclipea, precum un val de căldură. Aproape că-şi dorea să cadă pe alături, la moarte.

Lumina o făcu bucăţele, apoi sfărâmă bucăţelele în fire de nisip şi firele le făcu precum nişte scântei de nefiinţă. Totul plutea purtat de lumină. Pentru vecie.

CAPITOLUL 23

Încătuşată

Lumina o rupse în fâşii, apoi fâşiile le preschimbă în fire de nisip care plutiră spre depărtări, arzând. Pluteau, arzând, pe vecie. Pe vecie.

Egwene ieşi de sub arcada argintie înfrigurată şi ţeapănă de mânie. Dar răceala de gheaţă a turbării era bine-venită, pentru a înăbuşi pârjolul amintirilor. Trupul îşi amintea cum ardea, dar alte amintiri o răvăşeau şi o pârjoleau mai adânc. Mânia era rece ca moartea.

— Asta mi-e scris? întrebă. Să-l părăsesc iarăşi şi iarăşi. Să-l trădez, să-l dezamăgesc, iarăşi şi iarăşi? Asta mi-e scris?

Dintr-odată, îşi dădu seama că nu era totul bine. O văzu pe Supremă, care venise, aşa cum fusese învăţată că avea să vină, precum şi câte o soră din fiecare Ajah, purtându-şi şalurile – numai că toate o priveau, cu îngrijorare în ochi. În fiecare dintre cele trei locuri din jurul ter'angrealului se aflau acum câte două surori, cu chipurile scăldate de sudoare. Ter'angrealul scotea un zgomot ca un tors, aproape tremura, iar înăuntrul arcadelor, fulgere în culori vii străpungeau strălucirea albă.

Sheriam atinse creştetul lui Egwene şi, pentru o clipă, nimbul *saidarului* o învălui. Egwene se înfioră din nou.

— N-are nimic, spuse Mai-Marea peste novice, părând uşurată, de parcă nu se aştepta la asta. N-a păţit nimic.

Celelalte Aes Sedai care o priveau pe Egwene se liniştiră. Elaida răsuflă adânc, apoi se grăbi să ia ultimul pocal. Numai cele din jurul ter'angrealului rămaseră tot încordate. Zgomotul se mai domolise, iar lumina începu să se tulbure, semn că ter'angrealul începuse să se liniştească, însă femeile dimprejur păreau să se lupte din greu cu el.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? întrebă Egwene.

— Taci, spuse Sheriam, cu blândeţe. Deocamdată, taci. Eşti bine – asta contează – aşa că trebuie să sfârşim ceremonia.

Elaida veni, aproape în fugă, şi-i dădu Supremei ultimul pocal. Egwene şovăi, doar o clipă, înainte să îngenuncheze. „Ce s-o fi întâmplat?” Suprema vărsă încet apa peste creştetul ei.

— Te-ai curăţat de Egwene al'Vere din Emond's Field. Te-ai curăţat de toate chingile care te leagă de lume. Vii în faţa noastră curată şi pură, în inimă şi în suflet. Eşti Egwene al'Vere, Aleasă a Turnului Alb. De-acum eşti încătuşată de noi, sfârşi Suprema, vărsând ultima picătura.

Cuvintele din urmă păreau să aibă un înţeles numai al lor, pentru Egwene şi pentru Supremă. Aceasta dădu pocalul unei alte Aes Sedai şi scoase la iveală un inel în formă de şarpe care-şi înghiţea coada. Fără să vrea, Egwene se înfioră când ridică mâna stângă şi, din nou, când Suprema îi strecură inelul pe cel de-al treilea deget. după ce ajungea Aes Sedai, avea libertatea de a-l purta pe ce deget voia, sau de a nu-l purta deloc dacă era nevoită să se ascundă. Alesele, însă, îl purtau numai aşa. Fără să zâmbească, Suprema o ridică.

— Bine ai venit, fiica mea, îi spuse, sărutând-o pe obraz, iar Egwene, uimită, simţi un fior de încântare. Fiică, nu copilă. Nu mai fusese niciodată numită aşa. Suprema o sărută şi pe celălalt obraz. Bine ai venit.

Cu un pas înapoi, Suprema o cântări din priviri, apoi îi vorbi lui Sheriam:

— Ajut-o să se usuce şi dă-i ceva de îmbrăcat, apoi asigură-te că e bine. Dar să fii sigură.

— Sunt sigură, Maică, răspunse Sheriam, pârând surprinsă. Doar m-ai văzut săpându-i în minte.

Suprema mormăi ceva, şi se uită înspre ter'angreal.

— Vreau să ştiu ce n-a mers bine în seara asta.

Apoi se apropie de arcade, cu paşi hotărâţi. Veniră lângă ea şi celelalte Aes Sedai, aproape toate; ter'angrealul se potolise şi nu mai strălucea.

— Maica e îngrijorată pentru tine, spuse Sheriam, trăgând-o pe Egwene la o parte, unde o aşteptau un prosop pentru păr şi altul pentru a-şi usca trupul.

— Dar are vreo pricină să fie? întrebă Egwene. „Nu vrea ca ogarul să păţească ceva, până ce nu culcă prada la pământ."

Sheriam nu răspunse, ci doar se încruntă puţin, apoi, după ce-o văzu uscată, îi dădu o rochie albă cu şapte dungi colorate la poale. Egwene se îmbrăcă, simţind un fior de dezamăgire. De-acum era Aleasă, cu inelul pe deget şi rochia dungată. „De ce mă simt la fel ca înainte?" Elaida se apropie, purtând în braţe hainele de novice, încălţările, cingătoarea şi punguţa. Precum şi hârtiile de la Verin. Toate, în braţele Elaidei. Egwene trebui să se silească să nu i le smulgă, aşteptând ca femeia Aes Sedai să i le dea ea însăşi.

— Mulţumesc, Aes Sedai.

Pe furiş, încercă să tragă cu ochiul la hârtii, dar nu-şi dădu seama dacă umblase cineva în ele. Erau încă legate. „Cum să aflu dacă le-a citit?" Pipăind punguţa, ascunsă sub rochia de novice, simţi atingerea inelului ciudat, ter'angrealul.

„Măcar ăsta a rămas unde era. Pe Lumină, l-ar fi putut lua, şi nu ştiu dacă m-ar fi supărat prea tare. Da, m-ar fi supărat. Cred." Elaida îi vorbi, cu glasul la fel de rece ca şi chipul.

— Nu am fost de acord să fii adusă aici în seara asta. Nu pentru că m-aş fi temut că urma să se întâmple ceva. Nimeni n-ar fi putut prevedea asta. Nu... ci din pricina a ceea ce eşti. O sălbăticiune. Oh, continuă ea, neînduplecată ca un gheţar, în ciuda lui Egwene care încerca să protesteze, ştiu că ai învăţat să conduci Puterea sub călăuzirea unor Aes Sedai, dar tot sălbăticiune eşti, şi în suflet, şi în purtări. Ai mari înzestrări, altfel nu ai fi scăpat cu viaţă în seara asta, dar înzestrările nu schimbă nimic. Nu cred că vei face vreodată parte din Turnul Alb, nu aşa ca noi, celelalte, chiar dacă-ţi vei purta inelul pe un alt deget. Ar fi fost mai bine să te hotărăşti să înveţi doar atât cât era nevoie pentru a-ţi salva viaţa şi să te întorci în sătucul tău adormit. Mult mai bine.

Şi, întorcându-se pe călcâie, ieşi din încăpere. „Chiar dacă nu-i din Ajah Neagră, se gândi Egwene, nici departe nu-i.” Cu voce tare şi îmbufnata, îi spuse lui Sheriam:

— De ce n-ai zis nimic? M-ai fi putut ajuta.

— Pe o novice aş fi ajutat-o, copilă, răspunse liniştită Sheriam, iar Egwene se încorda, auzindu-se făcută iarăşi „copilă”, încerc să le apăr pe novice atunci când au nevoie, pentru că singure nu o pot face. Dar acum eşti Aleasă. E vremea să înveţi să te aperi singură.

Egwene îi urmări privirea, întrebându-se dacă ultima propoziţie fusese rostită cu glasul ceva mai puternic, sau doar i se păruse. Sheriam avusese şi ea prilejul de a citi lista de nume, ca şi Elaida, de a înţelege că Egwene era, într-un fel, legată de Ajah Neagră. „Pe Lumină, ai început să le bănuieşti pe toate. Dar mai bine aşa decât să fii moartă, sau prinsă de treisprezece dintre ele...” În grabă, îşi alungă gândul; nu-l voia în minte.

— Sheriam, ce s-a întâmplat aici? Şi nu mă duce cu vorba, răspunde-mi, începu ea, apoi, văzând că Sheriam îşi arcuise sprâncenele cât putea de mult, încercă să-şi dreagă boacănă. Adică, Sheriam Sedai. Iertare, Sheriam Sedai.

— Ai cam uitat, copilă, că nu eşti încă Aes Sedai, rosti cealaltă pe un ton oţelit; şi totuşi, pe buze i se aşternu un zâmbet, care dispăru într-o clipă. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat, numai că teamă mi-e că era cât pe-aci să mori.

— Cine ştie ce se întâmplă cu cele care nu mai ies dinăuntrul ter'angrealului? spuse Alanna, venind lângă ele. Sora cea Verde era recunoscută pentru firea supărăcioasă şi pentru simţul umorului; se spunea că trecea de la furie la glumă şi înapoi într-o clipită, însă privirea pe care i-o aruncă lui Egwene era aproape timidă. Copila mea, ar fi trebuit să opresc totul cât se mai putea, când am observat pentru prima dată acel... răsunet. S-a revărsat îndărăt. Asta s-a-ntâmplat. S-a revărsat îndărăt, de o mie de ori mai puternic. De zeci de mii de ori. Aproape că mi se părea că ter'angrealul încerca să oprească undele de *saidar* – sau să se topească şi să se prelingă prin podea. Îţi cer iertare, cu toate că vorbele nu sunt de ajuns, pentru ceea ce aproape că ţi s-a-ntâmplat. Iată ce spun şi, datorită Primului Legământ, ştii că ăsta este adevărul. Ca să dovedesc ceea ce simt, am să-i cer Maicii să-mi îngăduie să împart cu tine munca la bucătărie. Da, şi întâlnirile cu Sheriam din cancelarie. Dacă aş fi făcut ceea ce

trebuia să fac, nu ai fi fost în primejdie, şi am de gând să mă căiesc pentru asta.

— Alanna, dar Maica nu va îngădui aşa ceva niciodată, râse, dar cu indignare, Sheriam. O soră să muncească la bucătărie... ca să nu mai vorbim de... Nu s-a mai auzit vreodată! E cu neputinţă! Ai făcut ceea ce-ai crezut că e bine! Nu ai nici o vină.

— Aşa este, Alanna Sedai, zău că-i aşa, spuse Egwene. „De ce face asta? Poate doar ca să mă convingă că nu a avut de-a face cu ceea ce s-a-ntâmplat. Şi poate ca să mă ţină mereu sub ochi.” Tocmai acel tablou, însă, o convinse că gândurile i-o luaseră razna: o trufaşă Aes Sedai, cu mâinile în grăsime până la coate, de trei ori pe zi, numai pentru a urmări pe cineva. Dar şi ceea ce spusese Alanna că va face era de negândit. Oricum, sora cea Verde nu avusese prilejul de a vedea lista de nume, căci se ocupa numai de ter'angreal. „Dar, dacă Nynaeve are dreptate, atunci nici nu avea nevoie s-o vadă. Dacă este din Ajah Neagră, oricum ar fi vrut să mă omoare. Gata, opreşte-te!”

— Dacă aş fi făcut ce trebuia, nu se lăsă Alanna, nu s-ar fi întâmplat aşa. O singura dată am mai văzut aşa o izbucnire. Acum câţiva ani, când am încercat să folosim un ter'angreal în aceeaşi încăpere cu un altul, care ar fi putut, cine ştie cum, să fie înrudit cu el. Să găseşti două de acest fel e foarte rar. S-au topit amândouă şi toate surorile care se aflau acolo, chiar şi la o sută de paşi, au avut asemenea dureri de cap, o săptămână încheiată, încât n-au mai putut conduce nici măcar o picătură de Putere. Ce s-a-ntâmplat, copilă?

Egwene strânsese punguţa atât de tare încât inelul răsucit aproape că-i intrase în palmă, prin stofa groasă. Era, oare, călduţ? „Pe Lumină, mi-am făcut-o cu mâna mea.”

— Nimic, Alanna Sedai. Dar nu ai nici o vină, Aes Sedai. Nu e nevoie să-mi împărtăşeşti pedeapsa. Nu e nici o nevoie! Nici una!

— Puţin cam pătimaşă, rosti Sheriam, dar ai dreptate; Alanna, însă, nu făcu decât să scuture din cap.

— Aes Sedai, întrebă încet Egwene, ce înseamnă să fii din Ajah Verde?

Sheriam făcu ochii mari, amuzată, iar Alanna îi zâmbi larg.

— De-abia ţi-ai pus inelul pe deget, spuse ea, şi deja încerci să te hotărăşti ce Ajah să alegi? Mai întâi de toate, trebuie să îndrăgeşti bărbaţii. Nu să-i iubeşti cu adevărat, ci să-i îndrăgeşti.

Nu ca o Albastră, care îi îndrăgeşte numai câtă vreme îi împărtăşesc scopurile şi nu-i stau în cale. Şi, oricum, nu ca o Roşie, care-i dispreţuieşte pe toţi, de parcă ar fi de vină pentru Frângere.

Alviarin, sora cea Albă care venise cu Suprema, le aruncă o privire rece şi trecu mai departe.

— Şi nu ca o Albă, spuse Alanna râzând, care n-are răgaz în viaţa ei pentru nici un fel de sentiment.

— Nu asta spuneam, Alanna Sedai. Aş vrea să ştiu cum este să fii din Ajah Verde...

Nu era sigură dacă Alanna o putea înţelege, căci, pe undeva, nici ea însăşi nu înţelegea ce voia să afle, însă o văzu încuviinţând încet, de parcă ar fi priceput.

— Brunele caută cunoaştere, Albastrele trag mereu sforile, Albele cugetă la adevăr, cu logica lor neînduplecată. Într-o oarecare măsura, fiecare dintre noi face asta, fireşte. Dar a fi Verde înseamnă a fi pregătită, rosti Alanna, cu o undă de mândrie în glas. Adesea, în vremea Războaielor Troloce, ni se spunea Ajah Luptătoare. Toate femeile Aes Sedai dădeau o mână de ajutor, unde şi când puteau, dar numai Ajah Verde era mereu alături de oştiri, aproape în fiecare luptă. Trebuia să-i înfruntăm pe Stăpânii Spaimei. Ajah Luptătoare. Şi acum suntem pregătite – să-i înfruntam pe troloci, dacă vor coborî din nou spre miazăzi, sau pentru Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie. Vom fi acolo. Asta înseamnă să fii Verde.

— Îţi mulţumesc, Aes Sedai, spuse Egwene. „Oare asta vreau? Sau, dacă nu, ce voi fi? Pe Lumină, aş vrea să ştiu dacă a fost aievea, dacă a avut vreo legătură cu ceea ce se întâmplă acum."

Suprema veni lângă ele şi toate îi făcură plecăciuni adânci.

— Ţi-e bine, fiica mea? o întrebă; o clipă, privirea i se furişă către colţul hârtiilor care ieşeau de sub rochia de novice, apoi, pe dată, se întoarse către chipul ei. Nu mă las până ce nu aflu ce s-a-ntâmplat astăzi aici.

— Mi-e bine, Maică, răspunse Egwene, înroşindu-se în obraji.

Alanna o luă prin surprindere, cerându-i Supremei tocmai ceea ce făgăduise că va cere.

— N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva, răspunse aspru Suprema, trăgând cu ochiul la Egwene, îngrijorată, dar şi mânioasă. Neguţătorul nu se bagă în treaba marinarului, chiar

dacă barca a eşuat în mâl. Dar îţi înţeleg preocuparea, Alanna. Copila asta a făcut multe, dar nu merita aşa ceva. Foarte bine. Ca să te simţi mai bine, îţi îngădui să treci pe la Sheriam. Dar totul va rămâne între voi două. Nu vreau să se râdă de Aes Sedai, nici măcar în Turn.

Egwene deschise gura să mărturisească. N-aveau decât să-i ia inelul – „Nici nu vreau mizeria asta, oricum” – dar Alanna i-o luă înainte.

— Dar cealaltă corvoadă, Maică?

— Nu fi caraghioasă, Fiica mea, răspunse Suprema din ce în ce mai mânioasă. După o zi, ai ajunge bătaia de joc a tuturor – în afară de cele care te-ar crede nebună. Şi să nu crezi că ai scăpa cu atât. Poveştile astea zboară iute. Din Tear şi până în Maradon s-ar vorbi despre slujnica Aes Sedai. Iar asta s-ar răsfrânge asupra tuturor surorilor. Nu. Dacă trebuie să scapi de vinovăţie şi nu-i poţi ţine piept ca o femeie adultă, foarte bine. Ţi-am dat îngăduinţa să treci pe la Sheriam. Du-te şi în seara asta, după ce pleci de-aici. Aşa, o să ai o noapte întreagă să te hotărăşti dacă ţi-a folosit la ceva. Iar mâine te poţi apuca de treabă, să afli ce s-a-ntâmplat în seara asta aici!

— Da, Maică, zise Alanna, cu glasul cel mai firesc din lume.

Egwene nu mai simţea nici un imbold să mărturisească. Alanna lăsase să-i scape un fior de dezamăgire, după ce-şi dăduse seama că Suprema nu avea să-i îngăduie să i se alăture la bucătărie. „Nu vrea să fie pedepsită, aşa cum nici o femeie în toate minţile nu şi-ar dori. Voia un pretext ca să-mi ţină tovărăşie. Pe Lumină, nu e cu putinţă să fi mânuit cu bună ştiinţă ter'angrealul; asta a fost din vina mea. Să fie din Ajah Neagră?” Cufundată în gânduri, auzi cum cineva îşi dregea vocea o dată, apoi încă o dată ceva mai aspru. Privirile i se opriră, în cele din urmă, asupra Supremei care se uita fix la ea şi care-i vorbi, scuipând cuvintele.

— De vreme ce pari să dormi pe tine, copilă, ar fi bine să te duci la culcare. Ai multă treabă mâine, zise, trăgând o clipă cu ochiul la hârtiile aproape ascunse din braţele lui Egwene. Şi nu doar mâine.

O mai cântări o vreme din priviri, apoi se îndepărtă cu paşi mari, fără să le lase răgazul să-i mai facă vreo plecăciune. De îndată, Sheriam se repezi la Alanna, care fierbea, dar în tăcere.

— Chiar eşti nebună, Alanna! Eşti o proastă, şi încă şi mai proastă dacă ai impresia că am să mă port cu mânuşi, numai pentru că am fost amândouă novice cândva. Ţi-a luat Dragonul minţile, de ai...? strigă Sheriam, apoi o observă pe Egwene şi-şi mută ţinta. Parcă Suprema te-a trimis la culcare, Aleaso, nu? Dacă sufli o vorbă despre toate astea, ai să ajungi să-ţi doreşti să te fi îngropat într-un ogor, ca să îngraşi pământul. Mâine dimineaţă te aştept în cancelarie, de îndată ce bate Revărsatul şi nici o clipă mai târziu! Hai, du-te.

Egwene plecă. I se învârtea capul. „Oare pot avea încredere în cineva? În Suprema care ne-a trimis pe urmele a treisprezece femei din Ajah Neagră, uitând să ne spună că tocmai de atâtea e nevoie pentru a trimite pe calea Umbrei, împotriva voinţei sale, o femeie care poate conduce Puterea? În cine să am încredere?”

Nu voia să fie singură, nu îndura gândul, aşa că se grăbi către aripa Aleselor, imaginându-şi cum avea să se mute şi ea acolo. Bătu la uşa lui Nynaeve şi intră pe dată. În ea putea avea încredere. În ea şi în Elayne.

Dar o găsi pe Nynaeve aşezată într-unul din cele două scaune, şi pe Elayne cu capul în poala ei. Umerii i se scuturau de plâns, acel plâns liniştit care vine după ce nu mai ai putere să suspini, dar necazul încă te pârjoleşte. Şi obrajii lui Nynaeve erau umezi. Inelul care-i sclipea pe deget, în timp ce-i mângâia părul lui Elayne, era aidoma cu cel de pe mâna cu care cealaltă o apucase de fustă. Auzind-o pe Egwene, Elayne îşi ridică faţa roşie şi umflată de plâns, pufnind printre suspine.

— N-am putut să fiu atât de ticăloasă, Egwene! Nu am putut!

Povestea ter'angrealului, îngrijorarea că cineva ar fi putut citi hârtiile date de Verin, bănuielile stârnite de toate femeile pe care le întâlnise, toate fuseseră groaznice, numai că o ajutaseră, într-un chip aspru şi lipsit de bunăvoinţă, să se apere de ceea ce avusese loc înăuntrul arcadelor. Veniseră din afara ei – iar toate celelalte, dinlăuntru. Cuvintele lui Elayne făcură să se prăbuşească toate mijloacele de apărare, iar ceea ce era înăuntru o lovi pe Egwene ca şi cum tavanul i-ar fi căzut în creştet. Rand soţul ei, şi Joiya – fiică. Rand pironit la pământ, implorând-o să-l omoare. Rand înlănţuit, aşteptându-şi domolirea.

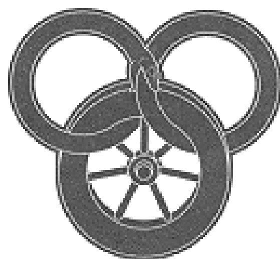
Aproape fără să-şi dea seama că se mişcase din loc, îngenunche alături de Elayne şi toate lacrimile care ar fi trebuit să curgă mai înainte i se revărsară pe pleoape.

— Nu l-am putut ajuta, Nynaeve, suspină ea. L-am lăsat acolo.

Nynaeve tresări, de parcă ar fi lovit-o ceva, dar, în clipa următoare, le îmbrăţişă pe amândouă, le strânse tare şi le legănă în braţe.

— Gata, gata, îngână cu voce blândă. Cu timpul, trece. Devine ceva mai uşor. Într-o bună zi, o să le facem şi pe ele să plătească. Gata, gata.

CAPITOLUL 24

Căutări şi descoperiri

Razele soarelui, strecurându-se prin obloanele trase şi alergându-se una pe alta de-a lungul patului, îl treziră pe Mat. O clipă, el rămase nemişcat, încruntându-se. Nu izbutise să pună nimic la cale pentru a scăpa din Tar Valon, înainte să-l ia somnul, dar nici nu renunţase. Chiar dacă multe dintre amintirile sale erau încă învăluite în ceaţă, nu avea de gând să se lase atât de uşor.

Intrară două slujnice, aducând apă caldă şi o tavă plină cu mâncare. Printre hohote de râs îi spuseră că arăta mult mai bine şi că avea să se pună foarte repede pe picioare, dacă făcea ce-i cereau femeile Aes Sedai. Le răspunse pe scurt, încercând să nu pară amărât. „Mai bine să creadă că am de gând să mă supun.” Stomacul începu să-i ghiorăie, din pricina mirosului de mâncare.

După ce plecară slujnicele, dădu pătura la o parte şi coborî iute din pat, oprindu-se numai pentru a-şi îndesa în gură jumătate de felie de şunca, apoi îşi turna apă pentru spălat şi bărbierit. Tocmai îşi săpunea faţa, când se zări în oglinda de deasupra policioarei şi se opri. Chiar că arăta mai bine.

Obrajii încă îi mai erau supţi, dar începuseră să se împlinească. Nu mai avea cearcăne şi nici ochii atât de înfundaţi în orbite, de parcă, după cina din noaptea precedentă, carnea

începuse să-i crească din nou pe oase. Şi se simţea mai în puteri.

— Păi, aşa, am să dispar înainte să-şi dea ele seama, mormăi; şi totuşi, după ce se bărbieri, se aşeză la masă şi, spre marea-i mirare, hăpăi şunca, napii şi perele până la ultima bucăţică.

Pesemne că, după masă, ar fi trebuit să se bage la loc în pat, însă, în loc de asta, se îmbrăcă. Tropăind, ca să i se aşeze încălţările în picioare, se uită la schimburile de haine pe care le mai avea şi hotărî să le lase unde erau, deocamdată. „Mai întâi trebuie să aflu ce am de făcut. Şi dacă trebuie să plec fără ele ...” Îşi vârî păhăruţele cu zaruri în buzunar. Cu alea, putea dobândi toate hainele de care avea nevoie. Deschizând uşa, trase cu ochiul pe coridor, la şirul de uşi lambrisate cu lemn auriu deschis, între care se aflau tapiserii pline de culori. Podeaua cu lespezi albe era acoperită cu un covor lung şi albastru. Nu era nimeni acolo. Nici un om de pază. Îşi aruncă mantia pe umăr şi se grăbi să plece. Trebuia să găsească o cale pentru a ajunge afară.

Îi luă ceva timp să străbată felurite coridoare, scări şi curţi deschise, până să găsească ce căuta: o uşiţă care dădea afară din turn. Întâlni mai multe persoane: slujnice şi novice îmbrăcate în alb, alergând la treburile lor – novicele fiind chiar mai grăbite decât celelalte – câţiva slujitori în haine simple care cărau cufere mari şi alte poveri, Alese, cu rochiile lor dungate la poale şi chiar una sau două Aes Sedai. Acestea trecură pe lângă el cu paşi mari, parcă fără să-l bage în seamă, preocupate numai de treburile lor, sau, cel mult, aruncându-i în treacăt câte o privire. Hainele pe care le purta erau simple, dar bine croite; nu aducea cu un vagabond. Văzuse cu ochii săi că unor bărbaţi – slujitorii – li se îngăduia să pătrundă în acele părţi ale Turnului, ceea ce însemna că, pesemne, fusese luat drept unul dintre ei, ceea ce-i convenea de minune, câtă vreme nimeni nu-i cerea să care cine ştie ce.

Îi părea oarecum rău că nu se întâlnise cu Egwene, Nynaeve sau măcar Elayne. „E drăguţă fetişcana, chiar dacă stă mai mereu cu nasul pe sus. Şi mi-ar fi putut spune cum să le găsesc pe Egwene şi pe Meştereasă. Nu pot să plec fără să-mi iau rămas bun. Pe Lumină, oare n-o să mă toarne vreuna dintre ele, acum că şi-au pus în gând să devină Aes Sedai? Arde-m-ar focul de prost. N-ar face aşa ceva. Oricum, am să risc.”

Însă, odată ajuns afară, sub cerul senin al dimineţii, umbrit numai de câţiva norişori albi, îşi luă, pentru o vreme, gândul de la cele trei. Se afla într-o curte largă, pavată cu dale; în mijlocul ei era o fântână din piatră simplă, iar de cealaltă parte o cazarmă din piatră cenuşie, care aducea cu un bolovan uriaş, aşezat printre cei câţiva copaci care creşteau în peticele de pământ împrejmuite cu borduri, presărate printre dale. În faţa clădirii lungi şi joase erau aşezaţi câţiva străjeri care-şi curăţau armele, armurile şi harnaşamentele. Tocmai oamenii pe care căuta să-i întâlnească.

Străbătu curtea în pas lejer, urmărindu-i pe soldaţi, ca şi cum nu avea nimic mai bun de făcut. Aceştia vorbeau şi râdeau între ei în timp ce lucrau, ca nişte ţărani după seceriş. Din când în când, se uitau curios la Mat care se plimba printre ei – însă nici unul nu încercă să-l alunge. Izbuti, chiar, să le strecoare câteva întrebări şi, până la urmă, dobândi răspunsul pe care-l căuta.

— De strajă la pod? zise un bărbat îndesat, cu părul negru, cu vreo cinci ani mai în vârstă decât Mat, vorbind cu un accent pronunţat din Illian; era el tânăr, însă pe obrazul stâng avea o cicatrice subţire, iar mâinile cu care îşi curăţa tăişul sabiei păreau foarte pricepute şi obişnuite cu aşa ceva. Trase cu ochiul la Mat, apoi se întoarse la treaba lui şi continuă: Chiar eu zic că fac de strajă la pod, şi chiar în seara asta. De ce întrebi?

— Eram curios să aflu cam cum e de cealaltă parte a râului. „Nici nu mi-ar strica să aflu.” Se călătoreşte uşor? Nu ştiu să fi plouat prea mult, aşa că, pesemne, nu e noroi.

— De care parte a râului ? întrebă netulburat străjerul, fără să-şi ridice ochii de la cârpa îmbibată cu ulei cu care îşi curăţa sabia.

— Păi... la răsărit. Partea de la răsărit.

— Nu-i noroi acolo. Dar e plin de Mantii Albe, făcu celălalt, aplecându-se într-o parte şi scuipând, dar fără să-şi schimbe tonul. Îţi zic că Mantiile Albe şi-au făcut cuib în toate satele, cale de zece mile. Încă n-au făcut nici un rău nimănui, dar oamenii zic că se tulbură numai când îi văd. Bate-m-ar Norocul, zic că, pasămite, vor să ne stârnească – din câte văd eu, ne-ar ataca dac-ar putea. Zic că nu-i prea grozav pentru călători.

— Dar la apus?

— Cam la fel, zise Străjerul, şi îl privi drept în ochi. Dar dumneata, domnişorule, n-ai să treci, nici spre răsărit, nici spre

apus. Matrim Cauthon zic că te cheamă. să mă lase Norocul dacă nu-i aşa. Ieri-noapte a venit la podul unde străjuiam eu una dintre Surori – ce zici de asta? Şi ni te-a zugrăvit în amănunt, o dată, de două ori, de trei ori, până ce zic că fiecare dintre noi a învăţat povestea pe dinafară. Un oaspete, ne-a spus, care nu trebuie să păţească nimic, dar nici n-are voie să iasă din oraş. Dacă altfel nu se poate, trebuie legat de mâini şi de picioare. N-oi fi furat ceva de la ele? întrebă, cu o urmă de neîncredere în glas, privindu-l pe Mat cu ochii mijiţi. Zic că nu prea arăţi a oaspete de-al surorilor.

— N-am furat nimic! se răsti Mat, plin de indignare. „Arde-m-ar, nici măcar nu mi-a lăsat prilejul să-l iau cu binişorul. Pesemne că mă ştiu toţi.” Nu sunt hoţ!

— Nu, nu zic să-ţi citesc aşa ceva pe chip. Nu eşti tâlhar. Numai că tare aduci cu unul care zic că a-ncercat acum trei zile să-mi vândă Cornul lui Vaiere. Să fi văzut – o mizerie de corn, vechi şi prăpădit. N-oi avea şi dumneata un Corn de vânzare? Sau cine ştie, zici c-o fi sabia Dragonului?

Mat tresări, auzind de Corn, însă izbuti să-şi păstreze glasul liniştit. Observă că şi alţi străjeri îşi întorseseră privirile către el. „Pe Lumină, de-acum o să ştie toţi că nu am îngăduinţa să plec.” Se sili să râdă.

— Am fost bolnav şi surorile m-au tămăduit.

Câţiva străjeri se încruntară. Poate că le trecea prin minte că bărbaţii străini ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult respect şi să nu le numească „surori” pe Aes Sedai.

— Pesemne că domniile lor nu vor să mă lase să plec până nu-mi recapăt puterile.

Încercă, prin forţa gândurilor, să-i silească pe toţi cei care-l priveau să încuviinţeze. „Sunt doar un bărbat care-a fost tămăduit. Atât. N-aveţi de ce să vă mai preocupaţi pentru mine.” Omul din Illian făcu un semn din cap.

— Mda, zic că ai, într-adevăr, chipul cam răvăşit de boală. Pesemne că asta o fi pricina. Dar îţi zic eu că n-am mai văzut niciodată atâtea sforţări pentru a împiedica un om bolnav să plece din oraş.

— Asta-i pricina, răspunse Mat, sigur pe el; străjerii încă îl mai priveau. Ei, acum trebuie să plec. Mi-au zis să fac plimbări. Plimbări lungi, pe jos. Ca să-mi recapăt puterile, înţelegeţi.

Îi simţi cum îl urmăreau îndepărtându-se şi se strâmbă. Nu dorise decât să afle cât de bine îi cunoşteau trăsăturile – dacă numai ofiţerii îl puteau recunoaşte, cine ştie dacă n-ar fi izbutit să se strecoare. Se pricepuse dintotdeauna să pătrundă nevăzut peste tot. Şi să iasă. Era nevoie de asemenea înzestrări, mai ales atunci când maică-ta te bănuia fără încetare că pui la cale vreo poznă şi mai aveai şi patru surori care să te pârască. „Iar acum, ce-am făcut? Jumătate de garnizoană o să mă recunoască. Tu-i maica maicilor mă-sii!”

Împrejurul Turnului erau o sumedenie de grădini pline de copaci – ulmi, frunză-lată, scoarţă-tare. Nu trecu mult şi ajunse pe o potecă largă, răsucită, aşternută cu pietriş. Dacă peste vârfurile copacilor nu s-ar fi zărit turnuri de piatră, te-ai fi putut crede undeva la ţară. Cât despre silueta masiva a Turnului însuşi, aceasta era undeva în spate, însă îl apăsa de parcă o ducea în cârcă. Dacă exista vreo cale de scăpare, nepăzită, aici părea locul potrivit s-o caute. Dar, oare, exista?

Pe cărare, în faţa lui, apăru o fată într-o rochie albă, de novice, venind spre el cu paşi mari. Era cufundată în gânduri şi nu-l zări pe dată. După ce se apropie, Mat îi observă ochii mari şi negri şi cosiţele împletite şi rânji. O cunoştea – amintirea apăruse pe neaşteptate, din străfundurile minţii sale – cu toate că nu s-ar fi aşteptat în veci s-o găsească aici. De fapt, nu crezuse să o mai vadă vreodată. „Uite şi-un pic de noroc, după ghinioanele de mai devreme”, rânji în sinea lui. Din câte îşi amintea, fetei tare îi mai fugeau ochii după băieţi.

— Else, îi strigă. Else Grinwell. Îţi aduci aminte de mine, nu? Mat Cauthon. Am trecut pe la ferma tatălui tău, împreună cu un prieten. Doar n-ai uitat. Să înţeleg că te-ai hotărât să devii Aes Sedai?

— De ce te-ai dat jos din pat? făcu ea, rece, oprindu-se şi sfredelindu-l cu privirea.

— Adică ştii şi despre asta, da? încercă Mat, venind mai aproape – însă ea se trase puţin înapoi, făcându-l să se oprească în loc. Nu se ia. Else, am fost tămăduit.

Ochii ei mari şi întunecaţi păreau mult mai ştiutori decât îşi amintea, şi nici pe departe la fel de calzi – pesemne că asta păţeai, dacă te-apucai de învăţătura femeilor Aes Sedai.

— Ce-i cu tine, Else? Arăţi de parcă nu m-ai mai cunoaşte.

— Ba te cunosc, rosti ea; se şi purta altfel decât în amintirile lui Mat, căruia îi trecu prin minte că, de-acum, fata putea să-i dea lecţii până şi lui Elayne. Am… nişte treburi. Lasă-mă să trec.

— Doar ţi-am spus că nu se ia, se strâmbă el – poteca era largă cât pentru şase oameni mergând alături.

— Lasă-mă să trec!

Bombănind ceva pentru sine, se trase la o parte. Ea îl ocoli cât putea de mult, tot trăgând cu ochiul, nu cumva să-l vadă apropiindu-se. Trecând de el, iuţi pasul, uitându-se peste umăr, până ce dispăru după un cot. „Voia să fie sigură că n-o urmăresc, se gândi Mat, cu amărăciune. Întâi străjerii, apoi Else. Azi n-am deloc noroc.”

Porni mai departe. Nu trecu mult şi auzi mare tămbălău venind dintr-o parte – ca şi cum zeci de beţe se tot ciocneau între ele. Curios, o apucă printre copaci, spre locul de unde se auzea zgomotul. După câţiva paşi, ajunse într-un loc întins şi gol, bine bătătorit. Avea pe puţin cincizeci de paşi în lăţime, iar în lungime de două ori pe atât. Din loc în loc, pe sub copacii de pe margini, se aflau rasteluri de lemn, pline cu bâte ţintuite şi cu săbii grosolane, făcute din două bucăţi de lemn legate împreună, nu foarte strâns. Erau şi câteva săbii adevărate, securi şi suliţe.

De jur împrejur văzu o mulţime de bărbaţi, aproape toţi dezbrăcaţi până la brâu. Doi câte doi, se înfruntau cu săbii de lemn, precum cele pe care le observase mai devreme. Unii se mişcau cu atâta supleţe încât păreau că dansează, trecând de la o poziţie la alta, de la atac la apărare, fără să se oprească nici măcar o clipă. În afară de înzestrările acestea, nu era nimic care să-i deosebească de ceilalţi, însă Mat era convins că erau Străjeri.

Cei care se mişcau mai stângaci erau cu toţii tineri. Se luptau doi câte doi, sub privirile atente ale unui bărbat mai în vârstă, care, chiar stând pe loc, părea foarte priceput şi primejdios. „Străjeri şi ucenicii lor”, se gândi Mat. Nu era singurul privitor. La nici zece paşi se afla un grup de vreo şase femei, cu chipurile fără vârstă, de Aes Sedai, şi cam tot atâtea care purtau rochiile albe, cu dungi la poale, ale Aleselor. Urmăreau lupta a doi dintre ucenici, goi până la brâu şi cu trupurile lucind de sudoare, supravegheaţi de un Străjer masiv, ca o stâncă. Acesta le dădea

felurite sfaturi, folosindu-se de o pipă scurtă, fumegândă, pe care o ţinea în mână.

Aşezându-se cu picioarele încrucişate sub un copac, Mat luă de pe jos trei pietre mari şi începu să jongleze cu ele, cu mişcări leneşe. Nu că s-ar fi simţit slăbit, însă era bine să mai şi şadă. Că doar, dacă exista o cale de a scăpa din Turn, nu avea să dispară cât se mai odihnea şi el puţin. Nu trecură nici cinci minute şi îşi dădu seama cine erau cei doi urmăriţi de Aes Sedai şi de Alese. Unul dintre ucenicii masivului Străjer era un tânăr înalt şi zvelt, cu mişcări de pisică. „Şi aproape la fel de frumuşel ca o fată”, se gândi Mat, iritat. Toate femeile îl mâncau din priviri, cu ochii sclipitori – chiar şi surorile Aes Sedai.

Tânărul mânuia sabia de lemn aproape la fel de bine ca un Străjer – din când în când, maestrul său scotea câte un mormăit de aprobare. Nu că tovarăşul său – un băiat mai aproape de vârsta lui Mat, cu părul roşu-auriu – nu s-ar fi priceput. Ba dimpotrivă, se gândi Mat, uitându-se la el – cu toate că nu se fălise niciodată că ar fi înţeles ceva din meşteşugul săbierilor. Tânărul pe care-l urmărea para toate atacurile, înainte să-l ajungă, iar din când în când mai ataca şi el. Însă frumuşelul se mişca fulgerător de iute.

Mat îşi mută pietrele într-o singură mână, fără să le lase să cadă, gândindu-se că nu i-ar fi convenit deloc să trebuiască să-l înfrunte pe vreunul dintre cei doi. Oricum, nu cu sabia.

— Opriţi! răsună glasul Străjerului, ca pietrele care se rostogoleau dintr-o găleată; răsuflând din greu, cei doi tineri îşi plecară săbiile de lemn – erau scăldaţi în sudoare din creştet până în tălpi. Puteţi să vă odihniţi până îmi termin pipa. Dar grăbiţi-vă, că nu mai am mult.

Acum că nu se mai mişcau de colo-colo, Mat se uită mai bine la tânărul cu părul roşu, apoi lasă pietrele să cadă la pământ. „Arde-m-ar, aş pune rămăşag pe tot ce am că ăsta-i fratele lui Elayne. Iar dacă celălalt nu-i Galad, am să-mi mănânc încălţările.” Pe drumul de întoarcere de la Capul Toman, Elayne aproape că nu vorbise de altceva decât despre calităţile lui Gawyn şi defectele lui Galad. A, bine, din câte spunea ea, avea şi Gawyn defecte, dar mici – iar, dinspre partea lui Mat, erau nişte lucruri pe care numai o soră le putea numi defecte. Cât despre Galad, odată ce cântăreai bine vorbele lui Elayne, îţi dădeai seama ca era fiul pe care orice mamă şi l-ar fi dorit, unul

după tovărăşia căruia Mat, de pildă, nu tânjea deloc. De câte ori auzea de el, Egwene roşea – cu toate că nu părea să-şi dea seama că putea s-o observe cineva.

Când cei doi se opriră, femeile adunate să-i privească fremătară, de parcă aveau de gând să se apropie, cu toatele, însă Gawyn îl zări pe Mat, îi şopti ceva lui Galad, şi amândoi veniră spre el, trecând pe lângă ceata de Aes Sedai şi de Alese, care se întoarseră să-i urmărească din priviri. Mat se grăbi să se ridice.

— Eşti Mat Cauthon, nu-i aşa? întrebă Gawyn, cu un rânjet. Sunt sigur că tu eşti – Egwene şi Elayne mi te-au descris. Parcă auzisem că ai fi bolnav. Te-ai mai întremat?

— N-am nimic, zise Mat, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună „Seniore” sau aşa ceva; lui Elayne nu-i spusese niciodată „Domniţă” – nu că ea ar fi cerut-o – aşa că se hotărî să nu-l onoreze nici pe frate.

— Ai venit aici ca să înveţi mânuirea sabiei? întrebă Galad.

Mat clătină din cap.

— Mă plimbam, atâta tot. Nu ştiu mare lucru despre săbii. Mai degrabă m-aş încrede într-un arc bun, sau o bâtă ţintuită. Pe astea ştiu să le mânuiesc.

— Dacă-ţi petreci multă vreme cu Nynaeve, zise Galad, pesemne că ai nevoie de arc, bâtă şi sabie pe deasupra. Şi cred că nici măcar astea nu-ţi sunt de ajuns.

— Ca să vezi, Galad, spuse Gawyn, privindu-l întrebător, aproape că ai făcut o glumă.

— Am şi eu simţul umorului, Gawyn, îi răspunse celălalt, încruntându-se. Numai că nu-mi place să-mi bat joc de oameni, aşa ca altora...

Scuturând din cap, Gawyn se întoarse din nou către Mat.

— Ar trebui să înveţi câte ceva despre mânuirea sabiei. În vremurile noastre, e chiar foarte trebuincioasă. Prietenul tău – Rand al'Thor – avea o sabie foarte neobişnuită. Ce mai ştii de el?

— Nu l-am mai văzut de mult, răspunse iute Mat – i se păruse, vreme de o clipă, că atunci când Gawyn pomenise de Rand, în priviri i se aprinsese o sclipire puternică. „Pe Lumină, oare ştie adevărul despre Rand? Nu e cu putinţă. Dacă ar şti, mi-ar striga în gura mare că sunt Iscoadă, numai pentru că sunt prieten cu Rand. Dar ceva tot ştie.” La urma urmei, săbiile nu sunt totul, continuă, cu glas tare. Dacă-mi daţi o bâtă ţintuită, m-aş putea

descurca binişor împotriva oricăruia dintre voi doi, cu sabie cu tot.

Gawyn tuşi – pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs, fireşte – şi răspunse, cu mult prea multă politeţe în glas:

— Pesemne că eşti foarte priceput.

Pe chipul lui Galad, neîncrederea se citea limpede. Şi... poate pentru că era clar că amândoi îl credeau un lăudăros, poate pentru că nu izbutise să-l tragă de limbă pe Străjer, poate din pricina lui Else care, deşi era atât de atrasă de băieţi, nu stătuse nici o clipă de vorbă cu el, sau a femeilor – Aes Sedai, Alese, tot femei rămâneau – care se holbau la Galad ca o ceată de pisici la un castron cu smântână... toate aceste posibilităţi trecură fulgerător prin mintea lui Mat, care, însă, le alungă mânios, mai ales pe ultima. Ce mai? Se hotărî să o facă, doar aşa, pentru distracţie. Şi poate pentru nişte bani. Nici măcar nu avea nevoie de noroc.

— Pun la bătaie doi arginţi, pentru alţi doi de la fiecare dintre voi, că pot să vă înving pe amândoi în acelaşi timp, aşa cum am spus. Mai cinstit de atât nici că se poate. Sunteţi doi la unul, aşa că e firesc să puneţi mai mult la bătaie, spuse el şi aproape că izbucni în râs, văzându-le feţele împietrite de uimire.

— Nu-i nevoie de nici un rămăşag, Mat, spuse Gawyn. De-abia te-ai ridicat din pat. Poate încercăm asta când te mai înzdrăveneşti.

— N-ar fi nici pe departe cinstit, zise şi Galad. N-am să ţin rămăşagul nici acum, nici mai târziu. Te tragi din acelaşi sat cu Egwene, nu-i aşa? N-aş vrea... n-aş vrea s-o supăr.

— Ce-are de-a face Egwene? Dacă mă atingeţi cu săbiile voastre, fie şi o singură dată, vă dau pe loc câte un argint la fiecare. Dacă vă ating eu şi vă fac, până la urmă, să daţi înapoi, primesc patru în schimb. Ce, nu credeţi că sunteţi în stare?

— E caraghios, făcu Galad. Nici cu un singur săbier priceput n-ai avea nici o şansă, darmite cu doi. Nu mă cobor la aşa o nedreptate.

— Asta credeţi, da? răsună un glas dogit – era Străjerul cel vânjos care se apropiase de ei, încruntându-şi sprâncenele groase. Credeţi că voi doi sunteţi îndeajuns de pricepuţi la mânuirea sabiei încât să dovediţi un băietan cu un băţ în mână?

— N-ar fi cinstit, Hammar Gaidin, spuse Galad.

— A fost bolnav, adăugă Gawyn. Cum să facem aşa ceva?

— Ce atâta zăbavă? făcu Hammar, însoţindu-şi vorbele cu un semn din cap; Galad şi Gawyn se supuseră, aruncându-i priviri mohorâte lui Mat. Şi Străjerul îl cântări din cap până în picioare: Eşti sigur că eşti în stare, băiete? Acum că mă uit mai bine, cred că ar trebui să fii la pat.

— Tocmai m-am ridicat, zise Mat, şi sunt în stare de orice. Trebuie. Că doar n-am să pierd doi arginţi.

— Adică ţii rămăşagul? întrebă Hammar, ridicând iarăşi din sprâncene, uimit.

— Am nevoie de bani, râse Mat.

Dar râsul îi îngheţă pe buze când se întoarse către rastelul cel mai apropiat, ca să-şi aleagă o bâtă, iar genunchii i se înmuiară. Se îndreptă repede pe picioare, încât să nu bage nimeni de seamă că aproape se împiedicase. Nu se grăbi cu alegerea – până la urmă, luă o bâtă grosuţă şi cam cu un picior mai înaltă ca el. „Trebuie să câştig. A vorbit gura fără mine, iar acum trebuie să câştig. Nu pot să pierd doi arginţi. Fără ei, o să-mi ia o veşnicie să fac banii de care am nevoie.” Când se întoarse, cu bâta în mâini, îi văzu pe Gawyn şi Galad care-l aşteptau, în locul în care se înfruntaseră mai devreme. „Trebuie să câştig.”

— Am nevoie de noroc, îngână ca pentru sine. E vremea să arunc zarurile.

— Vorbeşti Limba Străveche, flăcău? îl întrebă Hammar, aruncându-i o privire ciudată.

O clipă, Mat îl privi lung, fără cuvinte. Se simţea îngheţat până în măduva oaselor. Cu multă greutate, se sili să se îndrepte către locul înfruntării.

— Nu uitaţi rămăşagul, spuse, cu glas tare. Câte doi arginţi de la fiecare şi doi şi de la mine.

Dându-şi seama ce se întâmplă, Alesele începură să murmure între ele. Femeile Aes Sedai îi urmăreau în linişte – o linişte rău-prevestitoare. Gawyn şi Galad se îndepărtară de-o parte şi de alta a lui Mat, fără să se apropie şi fără să-şi ridice săbiile pe de-a-ntregul.

— Fără nici un rămăşag, spuse Gawyn.

— N-am să-ţi iau banii în felul ăsta, zise şi Galad, în aceeaşi clipă.

— Păi, nu, eu am să vi-i iau vouă, răspunse Mat.

— S-a făcut! tună Hammar. Dacă ăştia doi nu au curajul să ţină rămăşagul, pun eu însumi banii, băiete!

— Ei, foarte bine, zise Gawyn. Dacă ţineţi neapărat – să fie!

— Să fie, dar, mârâi şi Galad, după câteva clipe. Hai, să începem ca să terminăm cât mai iute!

Şi nu-i lăsă lui Mat decât un răgaz de o clipă – dar îndeajuns. Când Galad se repezi, el îşi plimbă bâta în mâini şi se răsuci pe călcâie. Un capăt îl lovi pe celălalt în coaste, făcându-l să geamă şi să se împiedice. Mat lăsă bâta să sară înapoi şi se roti, tocmai când se apropia şi Gawyn. Un capăt al bâtei se coborî, se strecură pe sub sabia de lemn şi-l lovi pe Gawyn în gleznă, făcându-l să alunece. Tocmai când el se prăbuşea, Mat se răsuci iarăşi, tocmai la timp pentru a-l prinde pe Galad şi a-l lovi peste încheietura ridicată. Acesta scăpă sabia, dar, ca şi cum nu simţea nici o durere, se aruncă la pământ şi se rostogoli, apoi se ridică, având-o din nou în ambele mâini.

Lăsându-l câteva clipe în pace, Mat se întoarse pe jumătate, răsucindu-şi încheieturile pentru a-şi flutura bâta prin aer, pe lângă trup. Gawyn, care tocmai se ridica, primi lovitura în moalele capului, cu un zgomot înfundat. Părul său des îl ajută puţin, dar nu cine ştie ce – se prăbuşi grămadă la pământ.

Cu colţul ochiului, Mat văzu o Aes Sedai venind iute să-i poarte de grijă. „Sper că n-a păţit nimic. Nici n-ar avea ce. Mi s-a întâmplat să mă lovesc mai rău căzând de pe garduri.” Trebuia să se mai ocupe şi de Galad care – judecând după cum se înălţase pe vârfuri, cu sabia aţintită către el – începuse să-l ia în serios.

Tocmai atunci, genunchii i se înmuiară. „Pe Lumină, doar n-o să mă prăvălesc acum.” Simţea cum cădea, încet, încet, pradă vechii slăbiciuni – cum îl cuprindea foamea devastatoare, de parcă nu mai mâncase de zile întregi. „Dacă-l aştept să se apropie, o să cad cu nasul la pământ.” Aşa că se năpusti – cu toate că-i venea greu să-şi ţină genunchii ţepeni. „Noroc, nu mă părăsi.” Şi, încă de la prima lovitură, îşi dădu seama că acel lucru care-l călăuzise până atunci – noroc, meşteşug sau ce-o fi fost – îi era, încă, alături. Galad izbuti să pareze prima lovitură, cu un zgomot puternic, apoi pe a doua, pe a treia, pe a patra… Însă era limpede că trudea din greu. Iscusitul săbier, aproape la fel de priceput ca Străjerii, se lupta din toate puterile pentru a ţine bâta lui Mat la distanţă. Nu ataca – de-abia se putea apăra. Se mişca mereu în lături, încercând să nu dea înapoi, iar Mat se năpustea fără încetare, rotindu-şi bâta din ce în ce mai iute.

Apoi, Galad făcu un pas îndărăt şi încă unul – bucata de lemn nu-l putea ajuta prea mult. Pe Mat, însă, foamea îl rodea ca şi cum ar fi înghiţit o ceată de nevăstuici. Sudoarea îi picura în ochi, iar puterile începură să-l lase, ca şi cum i s-ar fi scurs, încet, încet, din trup. „Încă puţin. Nu pot să mă prăbuşesc acum. Trebuie să câştig. Acum!” Şi, urlând, se porni iarăşi la atac, cu toată energia pe care-o mai avea.

Bâta se strecură pe lângă sabia lui Galad şi-l lovi, într-o clipă, în genunchi, în încheietura, în coaste şi, în cele din urmă, i se înfipse în stomac, precum o suliţa. Gemând, Galad se îndoi de şale, străduindu-se să nu cadă. Bâta tremura în mâinile lui Mat, care tocmai se pregătea pentru ultima lovitură cu care să-i zdrobească celuilalt beregata, când Galad se prăbuşi.

Dându-şi seama ce era să facă. Mat aproape că scapă arma din mână. „Trebuia să câştig, nu să-l omor. Pe Lumină, ce-o fi fost în mintea mea?” Din instinct, înfipse un capăt al bâtei în pământ şi, de îndată, se sprijini în ea, ca să nu cadă din picioare. Foamea îl sfredelea precum un cuţit care scobea măduva din oase. Dintr-odată, îşi dădu seama că nu numai femeile Aes Sedai şi Alesele îi priveau. Şi lecţiile încetaseră. Străjerii şi ucenicii lor stăteau, ca şi femeile, cu ochii aţintiţi către ei. Hammar se apropie de Galad, care gemea, întins pe jos, tot încercând să se ridice. Străjerul ridică glasul, strigând:

— Cine-a fost cel mai mare maestru săbier din toate timpurile?

— Jearom, Gaidin, îi răspunseră, într-un glas, zecile de ucenici.

— Da! zbieră Hammar, întorcându-se, pentru a se face auzit de toţi. În viaţa lui, Jearom s-a luptat de mai mult de zece mii de ori, atât în bătălii, cât şi în dueluri. O singură dată a fost înfrânt – de către un fermier cu o bâtă. Ţineţi minte. Nu uitaţi ceea ce tocmai aţi văzut. Ei, flăcău, continuă, îndreptându-şi privirile către Galad şi coborând vocea, dacă tot nu te poţi ridica, s-a terminat.

Ridică un braţ, iar femeile Aes Sedai şi Alesele se repeziră către Galad. Fără să-şi ia mâna de pe bâtă, Mat se lăsă în genunchi – nici o Aes Sedai nu-i aruncă nici măcar o privire. Numai una dintre Alese, o fată rotunjoară, pe care ar fi putut s-o invite la dans, dacă nu s-ar fi pregătit să devină Aes Sedai, se încruntă la el, pufni, apoi se întoarse să tragă cu ochiul la ceea ce-i făceau femeile Aes Sedai lui Galad. Uşurat, Mat observă că

Gawyn era deja în picioare şi se apropia de el, aşa că se sili să se ridice. „Să nu care cumva să observe cineva. N-o să mai scap în veci de aici, dacă se apucă să stea cu ochii cu mine din zori până-n noapte.” Părul roşu-auriu al lui Gawyn era încleiat, pe o parte, de sânge, cu toate că nu se vedea vreo tăietură sau vreo vânătaie.

— Data viitoare, am să ascult mai cu atenţie, făcu el sec, oferindu-i doi arginţi lui Mat – apoi îi observă privirea şi-şi atinse tâmpla. M-au tămăduit, dar nu a fost cine ştie ce. Elayne m-a bumbăcit mai rău de-atât, şi nu o dată. Chiar că eşti priceput.

— Taică-meu e şi mai şi. A câştigat întrecerile cu bâta la Bel Tine, de multă vreme încoace, aproape în fiecare an. Numai tatăl lui Rand l-a mai bătut de câteva ori.

În ochii lui Gawyn se aprinse aceeaşi sclipire de mai înainte. Mat îşi dori să nu fi pomenit de Tam al'Thor. Femeile Aes Sedai şi Alesele erau încă adunate împrejurul lui Galad.

— Pesemne... pesemne că l-am lovit rău. N-am vrut.

Gawyn trase cu ochiul, dar nu era nimic de văzut – numai spatele femeilor adunate în două cercuri, cu Alesele pe dinafară, iţindu-se peste umerii celorlalte – apoi râse.

— De omorât nu l-ai omorât – l-am auzit gemând – aşa că ar fi trebuit să se ridice deja, însă ele n-au să scape prilejul, acum că au pus mâna pe el. Pe Lumină, uite patru din Ajah Verde!

Mat îi aruncă o privire nedumerită.

— „Ajah Verde? Şi ce dacă?” – iar Gawyn scutură din cap.

— N-are a face. Tu, însă, să stai liniştit – Galad n-are de ce să se teamă decât, poate, să nu se trezească Străjerul uneia din Ajah Verde, înainte să i se limpezească minţile. Dar nu, râse celălalt, n-au să facă aşa ceva. Însă pun rămăşag pe argintii ăia doi ai mei că unele dintre ele şi-o doresc.

— Arginţii mei, zise Mat, îndesându-şi banii în buzunarul surtucului, nu ai tăi.

Nu înţelesese mare lucru din ce-i spusese celălalt. Doar că Galad era bine. Habar nu avea ce se petrecea între Străjeri şi Aes Sedai – numai de la Moiraine şi Lan mai observase câte ceva, şi nici vorbă să fie ceea ce dăduse Gawyn de înţeles.

— Crezi că s-ar împotrivi vreuna dacă m-aş duce să-mi iau banii şi de la el?

— Pesemne că da, zise aspru Hammar, apropiindu-se şi pufnind. Cred că femeile de-acolo nu-ţi sunt foarte prietene, în

clipa asta. Ai zice că până şi Surorile din Ajah Verde ar trebui să ştie mai multe decât nişte copile de-abia scăpate de la fustele mamei. că doar nu-i chiar atât de arătos.

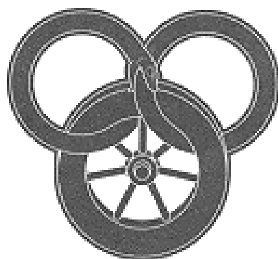
— Nu, nu e, încuviinţă Mat; Gawyn rânji larg, până ce Hammar se uită urât la el.

— Poftim, zise Străjerul, îndesându-i lui Mat în palmă alţi doi arginţi. Am să-i iau eu de la Galad, mai târziu. De unde vii, flăcău?

— Din Manetheren, răspunse Mat, apoi îngheţă, auzind ce-i ieşise din gură. Adică, din Ţinutul celor Două Râuri. Pesemne că am ascultat prea multe poveşti din vechime, făcu, însă ceilalţi doi îl priveau în tăcere. Acum... acum cred că mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare.

Nu sunase nici măcar de amiază, însă ei încuviinţară, de parcă îl înţelegeau. Luă bâta cu el – nimeni nu-i spusese să o pună la loc – şi o porni cu paşi mici, până ce se pierdu printre copaci. Apoi se sprijini în bâtă, de parcă era singurul lucru care-l mai ţinea în picioare – şi pesemne că aşa şi era. Îi trecu prin minte că, dacă şi-ar fi desfăcut surtucul, ar fi dat cu ochii de o gaura în loc de stomac, o gaura din ce în ce mai largă, cu fiecare clipă. Dar aproape că uitase de foame. În minte îi răsunau tot felul de glasuri. „Vorbeşti limba străveche, flăcău? Manetheren.” Se înfioră. „Lumina să mă ajute, cu fiecare pas mă afund şi mai rău. Trebuie să scap. Dar cum?” Se apropia de Turn, şontâcăind ca un om foarte, foarte bătrân. „Cum?”

CAPITOLUL 25

Întrebări

Egwene şedea întinsă în patul lui Nynaeve, cu bărbia în palme, uitându-se la cealaltă cum se plimba de colo-colo. Elayne era în faţa căminului, încă plin de cenuşă de la focul făcut în noaptea dinainte, şi cerceta, nu pentru prima oară, lista de nume pe care le-o dăduse Verin, citind fiecare cuvânt încă o dată, cu răbdare. Celelalte pagini, lista de ter'angreale, erau pe masă; le citiseră o singură dată, tulburate, şi-apoi nici nu mai vorbiseră despre ele, cu toate că discutaseră câte în lună şi în stele. Şi se şi certaseră.

Egwene îşi înăbuşi un căscat. Nu era nici măcar amiază, însă nici una dintre ele nu dormise prea mult. Erau silite să se trezească devreme – să meargă la bucătărie pentru masa de dimineaţa. Dar şi pentru alte lucruri, la care nu voia să se mai gândească. Dormise puţin şi visase urât. „Poate Anaiya mă va ajuta să-mi înţeleg visele, cele care pot fi înţelese, dar... dacă este din Ajah Neagră?” După ce, în seara trecută, se uitase lung la fiecare femeie întâlnită, întrebându-se care dintre ele era din Ajah Neagră, îi venea greu să mai aibă încredere în cineva, în afară de cele două prietene. Şi totuşi îşi dorea să aibă o cale de a înţelege visele.

Coşmarurile legate de ceea ce i se întâmplase înăuntrul ter'angrealului erau uşor de înţeles, cu toată că numai din

pricina lor se trezise plângând. Îi visase şi pe Seanchani, femeile îmbrăcate în rochii brodate cu fulgere care duceau de lesă un lung şir de alte femei, toate cu inelul cu Marele Şarpe pe deget, silindu-le să cheme trăsnetele împotriva Turnului Alb. O făcuseră să se trezească tresărind, scăldată în sudoare rece – dar nici asta nu era decât un coşmar. La fel şi visul cu Mantiile Albe care-i legau mâinile tatălui ei. Un coşmar iscat de dorul de casă, pesemne... Însă altele... Trase iarăşi cu ochiul la cele două prietene. Elayne citea încă, iar Nynaeve se plimba prin cameră, hotărâtă.

Îl visase pe Rand, întinzând braţul către o sabie care părea de cristal, fără să observe plasa fină care cădea peste el. Apoi tot pe el, îngenuncheat, într-o încăpere în care vântul fierbinte ridica praful de pe podele şi felurite vietăţi precum cea de pe flamura Dragonului, însă mult mai mici, pluteau pe aripile acelui vânt şi îi pătrundeau în piele. Şi, iarăşi, îl visase coborând într-o văgăună mare, săpată într-un munte întunecat, puternic luminată de o strălucire roşiatică, iscată parcă de flăcări uriaşe. Şi îl visase, chiar, înfruntându-i pe Seanchani.

Poate că ultimul nu însemna nimic, însă celelalte da – era convinsă. Cândva, demult, pe când era sigură că putea avea încredere în Anaiya, înainte să fi plecat din Turn şi să fi aflat despre Ajah cea Neagră, punându-i cu foarte mare grijă, felurite întrebări, femeii Aes Sedai – cu atât de mare grijă încât Anaiya să nu creadă altceva, ci doar că era curioasă, cum îi stătea în fire – aflase că visele despre ta'veren ale unei Vestitoare erau aproape întotdeauna pline de înţelesuri şi, cu cât omul acela era un ta'veren mai puternic, cu atât mai sigur devenea totul.

Dar şi Mat şi Perrin erau ta'veren, şi-i visase şi pe ei. Vise ciudate, încă şi mai greu de înţeles decât cele despre Rand. Perrin cu un şoim pe umăr, apoi cu un uliu. Ambele păsări erau femele – era convinsă, cu toate că nu ştia de ce – iar uliul avea în gheare o lesă pe care încerca s-o petreacă pe după gâtul lui Perrin. Asta o făcu să se cutremure; nu-i plăcea să viseze lese. Apoi, tot Perrin – cu barbă! – în fruntea unui şir uriaş de lupi care se întindea în depărtare, cât vedeai cu ochii. Iar cele cu Mat fuseseră şi mai rele. Ba îl vedea aşezându-şi ochiul stâng pe talgerul unei balanţe, ba atârnând spânzurat de o creangă. Il visase şi pe el împreună cu Seanchanii – dar asta, pesemne, era doar un coşmar. Trebuia să fie. La fel ca şi visul în care Mat

vorbea în Limba Străveche, care fusese provocat, pesemne, de ceea ce auzise în timpul Tămăduirii.

Oftă, dar oftatul se transformă iarăşi într-un căscat. După masa de dimineaţă, se duseseră toate trei să-l vadă pe Mat, dar nu-l găsiseră înăuntru. „Pesemne că-i merge aşa de bine, încât s-a dus să danseze! Pe Lumină, acum o să-l visez dansând cu Seanchanii! Gata cu visele, îşi spuse cu hotărâre. De-acum, gata. O să mă gândesc la ele când n-am să fiu aşa obosită.” Se gândi la bucătărie, la masa de prânz care se apropia, apoi la cină, apoi iar, a doua zi, la masa de dimineaţă, şi la oalele de frecat care parcă nu se mai terminau. „Oare am să pot să mă odihnesc vreodată?” Foindu-se pe pat, se uită iar la celelalte două. Elayne nu ridicase ochii din foaia cu nume. Nynaeve tot se mai plimba, însă mai încet. „Acuşi, acuşi, o s-o spună iar. Acuşi, acuşi.”

— Lasă alea, zise Nynaeve, oprindu-se şi uitându-se în jos, la Elayne. Le-am citit de douăzeci de ori şi tot n-am găsit nimic folositor. Verin nu ne-a lăsat decât nişte gunoaie. Întrebarea este dacă numai asta avea, sau a făcut-o cu bună ştiinţă?

„Mă aşteptam. De-acum, poate mai trece jumătate de ceas până s-o spună iarăşi.” Egwene îşi privi, încruntată, mâinile, bucuroasă că nu le putea vedea limpede. Inelul cu Marele Şarpe părea... nelalocul lui pe o mână atât de încreţită din pricina cufundării în apă fierbinte, plină de săpun.

— E bine că ştim numele, spuse Elayne, citind în continuare. Şi e bine că ştim cum arată.

— Ştii bine ce vreau să zic, se răsti Nynaeve.

Egwene oftă şi-şi lăsă bărbia pe braţe. În dimineaţa aceea, când ieşise din cancelaria lui Sheriam, nu se vedea nici măcar o geană de lumină. Nynaeve aştepta în coridorul rece şi întunecat, cu o lumânare în mână. Nu se vedea foarte bine, dar i se păruse lui Egwene că era gata să sfarme pietre cu dinţii – ştiind, însă, foarte bine că aşa ceva nu avea să schimbe nimic în următoarele câteva minute. De aceea era acum atât de nervoasă. „E mândră şi orgolioasă ca un bărbat. Dar n-ar trebui să-şi verse furia pe Elayne şi pe mine. Pe Lumină, dacă Elayne poate îndura, ar fi cazul să îndure şi ea. Nu mai e Meştereasă.”

Elayne nici nu părea să bage de seamă dacă Nynaeve era sau nu era nervoasă. Stătea pe gânduri, cu privirile pierdute.

— Liandrin era singura Roşie. Toate celelalte Ajah au pierdut câte două femei.

— Of, taci odată, copilă, spuse Nynaeve.

Elayne îşi flutură mâna stângă, arătându-şi inelul cu Marele Şarpe, îi aruncă lui Nynaeve o privire serioasă şi-i dădu înainte.

— Nu erau două născute în acelaşi oraş, şi numai câte două din fiecare ţară. Cea mai tânără este Amico Nagoyin, doar cu patru ani mai în vârstă decât Egwene şi cu mine. Joiya Byir ne-ar putea fi bunică.

Egwene se amărî la gândul că o femeie din Ajah Neagră purta numele fiicei ei. „Proasto! Se mai întâmplă ca oamenii să aibă acelaşi nume, iar tu nu ai avut niciodată o fată. Nu a fost adevărat!”

— Şi asta ce ne spune? rosti Nynaeve, cu un glas mult prea liniştit; era gata să izbucnească, precum o căruţă plină cu artificii. Ce taine ai aflat tu, pe care eu să nu le fi observat? Că doar îmbătrânesc şi-mi pierd minţile, nu?

— De pildă, văd că totul este mult prea ordonat, răspunse liniştită Elayne. Să fie doar o întâmplare că treisprezece femei, alese numai pentru că erau toate Iscoade, să fie de vârste felurite, fiecare din altă ţară şi din altă Ajah? Oare n-ar fi trebuit să apară trei Roşii, sau patru născute în Cairhien, sau măcar două de aceeaşi vârstă? Mai sunt încă femei din Ajah Neagră în Turn sau altundeva, unde nu sunt cunoscute. Asta trebuie să fie.

— Pe Lumină! exclamă Nynaeve, smucindu-şi aspru cosiţa. Cred că ai dreptate. Chiar ai observat ceva ce eu nu am băgat de seamă. Pe Lumină, şi eu nădăjduiam să fi plecat toate cu Liandrin.

— Nu ştim nici măcar dacă ea era conducătoarea, spuse Elayne, scuipând cuvintele. Poate că i s-a poruncit să... să scape de noi. Mi-e teamă că nu-mi vine în minte decât o pricină pentru care să se străduiască într-atât să-şi şteargă urmele. Înseamnă că femeile din Ajah Neagră sunt alese într-un anume fel.

— Dacă-i pe aşa, spuse Nynaeve, sigură pe sine, o să le descoperim. Elayne, dacă ai învăţat să gândeşti aşa privind-o pe maică-ta cum îşi juca pe degete curtenii, mă bucur că ai fost atentă.

Drept răspuns, Elayne zâmbi, făcând gropiţe în obraji. Egwene o privi pe furiş pe Nynaeve. Părea să se mai fi liniştit.

— Dacă nu cumva, rosti şi ea, ridicând fruntea, tocmai asta vor şi ele – să credem că există un rost şi să ne pierdem vremea căutându-l, cu toate că de fapt nu-i. Nu spun că n-ar fi, doar că încă nu ştim. Să-l căutăm, dar să ne ocupăm şi de altele, nu?

— Deci te-ai hotărât să te scoli, zise Nynaeve, zâmbind în continuare, credeam că ai adormit.

— Are dreptate, spuse scârbită Elayne. Am clădit ditamai palatul dintr-o cărămidă. Mai rău – dintr-o dorinţă. Poate că şi tu ai dreptate, Nynaeve. Ce să facem cu... gunoaiele astea? Rianna are părul negru, cu o şuviţă albă deasupra urechii stângi, continuă, smulgând foile din teanc una după alta. Şi dacă mă apropii de ea până într-atât încât să pot observa asta, înseamnă că deja e de rău. Chesmal Emry este una dintre cele mai înzestrate Tămăduitoare de ani şi ani de zile. Pe Lumină, vă daţi seama cum e să te tămăduiască cineva din Ajah Neagră? Lui Marillin Gemalphin îi plac pisicile şi se dă peste cap să ajute animalele rănite. Pisicile? Bleah! Sunt nişte gunoaie. Nimic de folos, sfârşi ea, mototolind foile în pumn.

Nynaeve îngenunche alături şi, cu blândeţe, îi desfăcu degetele încleştate.

— Poate că da sau poate că nu. Tu însăţi ai găsit ceva important, rosti ea, netezind paginile la piept. Poate că, dacă avem răbdare, vor mai apărea şi alte lucruri. Şi mai e şi lista astălaltă.

Privirea ei, ca şi cea a lui Elayne, se îndreptă pe dată către Egwene. Şi ochii albaştri şi cei căprui erau înneguraţi. Egwene îşi feri ochii de masa pe care se aflau celelalte foi. Nu voia să se gândească la ele, dar nu avea ce face. Lista de ter'angreale i se întipărise în minte. Una la mână – un baston din cristal transparent, neted şi limpede, lung de un picior şi nu foarte gros. Folosinţă – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Doi la mână – o statuetă de femeie, goală, din alabastru, înaltă de o palmă. Folosinţă – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Trei la mână – un disc, părând făurit din fier obişnuit, dar neatins de rugină, nu foarte mare. Pe ambele părţi are incrustat un desen în spirală, foarte fin. Folosinţă – necunoscută. Cercetat ultima dată de Corianin Nedeal. Patru la mână... Prea multe obiecte, şi mai mult de jumătate dintre cele cu folosinţă necunoscută cercetate pentru

ultima dată de Corianin Nedeal. Treisprezece în cap. Egwene se înfioră. „Am ajuns să nici nu mă mai pot gândi la numărul ăsta.”
Pe listă erau şi obiecte a căror folosinţă se cunoştea, însă mai puţine. Nu păreau foarte de ajutor – dar nici înşiruirea lor nu era liniştitoare. Un arici de lemn, micuţ, cât jumătate din degetul mare al unui bărbat. Un lucruşor banal – n-avea cum să facă rău. Şi totuşi, orice femeie care încerca să conducă Puterea în preajma lui, adormea. Jumătate de zi de somn liniştit, fără vise – gândul îi făcea lui Egwene pielea de găină, mai ales că erau încă trei care aveau, într-un chip sau altul, de-a face cu somnul. Se simţise aproape uşurată să întâlnească pe listă şi un baston crestat, din piatră neagră, lung, care arunca focul mistuirii. Alături, Verin scrisese „Primejdios şi aproape cu neputinţa de stăpânit” cu atâta forţă încât hârtia se rupsese în două locuri. Egwene încă nu aflase nimic despre „focul mistuirii”, dar, cu toate că părea, fără discuţie, ceva primejdios, era la fel de sigur că nu avea nimic de-a face cu Corianin Nedeal sau cu visele.
Nynaeve aşeză paginile netezite pe masă, apoi şovăi, înainte de a le întinde pe celelalte în faţa ei. Îşi plimbă degetul pe o pagina, apoi pe următoarea.
— Uite unul care i-ar plăcea lui Mat, spuse ea, cu un glas mult prea liniştit şi vesel. Şase zaruri, cu puncte pe ele, unite la un capăt. Foarte mici. Folosinţă – necunoscută, numai că, atunci când sunt atinse cu ajutorul Puterii, par să împiedice, sau să preschimbe într-un fel, jocul întâmplării. Monedele aruncate în sus în preajma lor au căzut mereu pe aceeaşi parte. Odată, au căzut pe muchie, de o sută de ori la rând. Din o mie de aruncări de zaruri a ieşit numai figura celor cinci coroane. Ce i-ar mai plăcea lui Mat, sfârşi, cu un râs forţat.
Egwene oftă, se ridică în picioare şi se duse lângă cămin. Avea picioarele amorţite. Elayne se ridică şi ea şi o privi atent şi în tăcere, ca Nynaeve. Suflecându-şi mâneca până sus, Egwene vârî braţul în cămin. Atinse cu degetele un petic de lână şi trase afară un ciorap făcut cocoloş şi puţin pârlit, în care era ascuns ceva. Îşi scutură funinginea de pe braţ, apoi duse ciorapul la masă şi-l răsturnă. Inelul răsucit, din piatră vărgată, se roti pe tăblia mesei şi căzu drept pe o pagină din lista ter'angrealelor. Câteva clipe, rămaseră toate cu ochii la el.

— Poate că Verin nu a observat că aşa multe dintre cele furate au fost cercetate de Corianin, şi gata, spuse, în cele din urmă, Nynaeve – dar fără să pară convinsă.

— Am văzut-o odată, mergând prin ploaie, încuviinţă şi Elayne, deşi cam îngândurată. Era udă fleaşcă. I-am dus o mantie. Era atât de cufundată în gânduri, încât cred că nu şi-a dat seama că ploua, până ce i-am pus mantia pe umeri. Poate că i-a scăpat şi asta.

— Poate, răspunse Egwene. Dar dacă nu i-a scăpat, trebuie să-şi fi dat seama că aveam să observ totul, de îndată ce citeam lista. Nu ştiu. Uneori mi se pare că Verin observă mai multe decât lasă să se înţeleagă. Nu ştiu şi gata.

— Deci Verin este printre cele care dau de bănuit, oftă Elayne. Dacă este din Ajah Neagră, înseamnă că duşmanii ştiu deja tot ce facem. Şi mai e Alanna.

Îi aruncă o privire piezişă, tulburată, lui Egwene. Şi ea şi Nynaeve ştiau tot ce se întâmplase – în afară de ce văzuse Egwene înăuntrul ter'angrealului, lucruri pe care nu se îndurase să le povestească, după cum nici celelalte două nu o făcuseră. Le povestise, însă, toate întâmplările din încăperea de piatră, ce-i spusese Sheriam despre îngrozitoarea slăbiciune pe care o aveau toate cele înzestrate, fiecare cuvinţel, oricât de banal, al lui Verin. Singurul lucru pe care le venea greu să-l înţeleagă era povestea cu Alanna. Femeile Aes Sedai nu făceau niciodată aşa ceva – pur şi simplu. Nici o femeie cu mintea întreagă nu ar fi făcut-o, darmite o Aes Sedai... Egwene se uită chiorâş la celelalte. Aproape că le auzea protestând.

— Femeile Aes Sedai n-ar trebui nici să mintă, şi totuşi Verin şi Maica par foarte grijulii cu ceea ce ne spun. N-ar trebui nici să facă parte din Ajah Neagră.

— Mie Alanna îmi place, rosti Nynaeve, smucindu-şi cosiţa, apoi ridică din umeri. Ei, bine... Poate că... adică nu – sigur s-a purtat ciudat.

— Mulţumesc, zise Egwene, iar Nynaeve făcu un semn de încuviinţare, de parcă nu ar fi observat batjocura.

— Oricum, Suprema ştie totul – iar ea poate s-o urmărească pe Alanna mai uşor decât noi.

— Cum rămâne cu Elaida şi Sheriam? întrebă Egwene.

— Mie Elaida nu mi-a plăcut niciodată, grăi Elayne, dar nu pot să cred cu adevărat că ar fi din Ajah Neagră. Iar Sheriam? Cu neputinţă!

— Ar trebui ca nimic din toate astea să nu fie cu putinţă, pufni Nynaeve. N-avem de unde şti dacă, atunci când le găsim, n-o să dăm şi peste unele care ne plac. Dar nu vreau să arunc o asemenea bănuială asupra nici uneia. Trebuie să avem mai multe pricini – nu doar că ar fi putut observa ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. O să-i spunem şi Supremei, continuă ea, după ce observă gesturile de încuviinţare ale celorlalte, dar fără să punem un preţ prea mare pe asta. Mă rog, dacă vine vreodată să ne caute, aşa cum ne-a făgăduit. Elayne, dacă vei fi şi tu cu noi, atunci când vine, să nu uiţi că despre tine nu ştie nimic.

— Cum să uit? se revoltă Elayne. Dar ar fi trebuit să ne lase o altă cale de a-i trimite vorbă. Mama le-ar fi ticluit mai bine.

— Nu şi dacă nu putea avea încredere în vestitori, spuse Nynaeve. O să aşteptăm. Sau, credeţi cumva că ar trebui să vorbim cu Verin? N-ar fi ceva ieşit din comun.

Elayne şovăi, apoi clătină uşor din cap. Egwene i-o luase înainte, şi fusese mai hotărâtă. Ameţită sau nu, Verin îi dăduse mult prea mult de bănuit.

— Bine, rosti Nynaeve, foarte mulţumită. Mie-mi pare chiar bine că nu putem vorbi cu Suprema oricând – aşa, suntem libere să hotărâm ce-avem de făcut şi când, fără să ne sufle-n ceafă. Iar prima hotărâre este legată de ăsta, mai zise ea, plimbându-şi degetul pe lista de ter'angreale, de parcă ar fi citit-o din nou, apoi apucând inelul din piatră vărgată. Este primul lucru, legat într-un chip sau altul de Liandrin şi ale ei, pe care l-am văzut cu ochii noştri. La noapte, am să dorm cu el, sfârşi, încruntându-se şi trăgând aer adânc în piept.

Fără să şovăie, Egwene i-l luă din mână. Ar fi vrut să şovăie, să-şi ţină mâinile acasă, dar nu o făcu şi se simţi mândră de sine.

— Eu sunt cea care-ar putea fi Vestitoare-n vise. Nu ştiu dacă asta mă ajută cu ceva, dar Verin a zis că lucrul ăsta e primejdios. Cine-l foloseşte trebuie să aibă măcar o înzestrare care s-o ajute.

Nynaeve îşi strânse cosiţa în pumn şi deschise gura, ca şi cum ar fi dat să protesteze – dar, în cele din urmă, nu făcu decât să spună:

— Eşti sigură, Egwene? Nici măcar nu e limpede dacă eşti cu adevărat Vestitoare, iar eu pot conduce mai multă Putere ca tine aşa că îmi vine să cred...

— Poţi conduce, într-adevăr, o întrerupse Egwene, dar numai dacă te înfurii. Eşti sigură că în vis te vei putea înfuria? Oare o să ai vreme? Pe Lumină, nu ştim nici măcar dacă se poate conduce Puterea în vis. Dacă tot este ca una dintre noi să facă pasul – şi ai dreptate când spui că este singura legătură pe care-o avem – atunci eu sunt aceea. Poate că sunt într-adevăr Vestitoare şi, oricum ar fi, mie mi-a dat Verin inelul.

Nynaeve părea pusă pe ceartă, dar, în cele din urmă, încuviinţă, cam fără tragere de inimă.

— Bine. Dar Elayne şi cu mine o să fim de faţă. Nu ştiu ce putem face dar, dacă ceva nu-i în ordine, poate te putem trezi sau... O să fim de faţă.

Elayne încuviinţă şi ea. Acum că se învoiseră, Egwene simţi o tulburare în stomac. „Le-am dus cu vorba. Ce n-aş da să nu-mi doresc să mă fi dus ele.” Apoi observă o femeie care stătea în uşă – îmbrăcată în albul novicelor, cu părul împletit în cosiţe lungi.

— Nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă, Else? întrebă Nynaeve.

Egwene ascunse inelul în pumn. Era tare ciudat – i se păruse că Else se holba la el.

— Am o veste pentru voi, spuse liniştita Else, plimbându-şi privirea peste hârtiile împrăştiate pe masă şi peste cele trei femei dimprejur. De la Supremă.

Egwene schimbă priviri mirate cu Nynaeve şi Elayne.

— Ei, ce veste? rosti Nynaeve, iar Else ridică, batjocoritoare, dintr-o sprânceană.

— Lucrurile care-au rămas de la Liandrin şi celelalte se află în a treia cămară pe dreapta, pornind de la scările cele mari, în a doua pivniţă de sub bibliotecă.

Şi trase iar cu ochiul la hârtii, apoi plecă, nici prea repede, dar nici foarte încet. Egwene simţi că se sufocă. „Nouă ne e frică să ne punem încrederea în cineva, iar Suprema se foloseşte, nici mai mult, nici mai puţin, de Else Grinwell?”

— Fata asta neghioabă nu e de încredere. O să sporovăiască! zise Nynaeve, dând să plece. Egwene îşi strânse fustele şi trecu, în fugă, pe lângă ea. Alunecă pe lespezile din coridor, dar zări o

umbră albă care dispărea în josul unei rampe şi se năpusti după ea. „Pesemne că şi ea fuge, de a ajuns atât de departe. Şi de ce fuge?” Umbra dispărea deja pe o altă rampă. Egwene o urmă. Ajunsă jos, se opri mirată. Dăduse peste o altă femeie – nu o cunoştea, dar sigur nu era Else. Era înveşmântată în mătase argintiu cu alb – şi o făcu pe Egwene să simtă lucruri cu totul neaşteptate. Femeia era mai înaltă ca ea, mult mai frumoasă şi cu o privire care-o făcu să se simtă mică, slăbănoagă şi nu prea curată. „Pesemne că e şi mult mai înzestrată decât mine. Pe Lumină, pe lângă asta trebuie că e şi mai deşteaptă decât noi toate la un loc. Nu-i cinstit ca o singură femeie să...” Pe neaşteptate, îşi dădu seama încotro o purtau gândurile. Se înroşi în obraji şi se sili să se trezească. Nu se simţise niciodată mai prejos de o alta – n-avea de gând să înceapă tocmai acum.

— Eşti îndrăzneaţă, spuse femeia, dacă alergi de una singură pe aici, după ce s-au înfăptuit atâtea crime.

Părea de-a dreptul încântată de ce spunea. Egwene se îndreptă de spate şi-şi netezi în grabă fusta, nădăjduind ca cealaltă să nu bage de seamă, dar ştiind că nu-i scăpase nimic, dorindu-şi să nu fi fost văzută alergând ca un copil... Gata cu asta!

— Iertare, căutam o novice care cred că a venit încoace. Are ochii mari şi negri, şi cosiţe întunecate. E micuţă şi, în felul ei, drăguţă. Aţi văzut cumva unde s-a dus?

Femeia o privi de sus până jos, cu un zâmbet. I se păru, chiar, că aruncase o privire scurtă şi către pumnul încleştat în care încă mai strângea inelul de piatră.

— Nu cred că ai s-o mai ajungi din urmă. Am văzut-o. Fugea foarte repede. Cred că de-acum e departe.

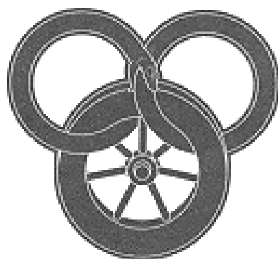
— Aes Sedai, începu Egwene, dar nu mai avu când să întrebe încotro plecase Else. Prin ochii negri ai celeilalte trecu un fulger – poate de mânie, poate de plictiseală.

— Mi-am pierdut deja prea mult timp cu tine. Am şi alte treburi. Du-te.

Şi arătă cu mâna în direcţia din care Egwene tocmai venise. Glasul ei era atât de poruncitor, încât Egwene se întoarse pe călcâie şi începu să urce rampa, înainte să-şi dea seama ce făcea. Furioasă, se întoarse la loc. „Aes Sedai sau nu, am să...” Dar coridorul era gol.

Încruntată, se uită în jur. Erau câteva încăperi, dar acolo nu locuia nimeni, în afară de şoareci. Alergă în jos, pe rampă, trase cu ochiul peste tot, până în capătul coridorului... chiar şi peste balustradă, jos, în micuţa grădină a Aleselor, şi pe celelalte coridoare de deasupra şi de dedesubt. Zări două Alese – una era Faolain, iar pe cealaltă o ştia din vedere, nu după nume. Însă femeia în alb şi argintiu nu era nicăieri.

CAPITOLUL 26

Sub lacăt

Clătinând din cap, Egwene se întoarse la uşile la care se gândise ceva mai devreme. „Trebuie să fi ajuns undeva.” O deschise pe prima şi dădu peste câteva mobile care nici nu se vedeau, din pricina pânzelor prăfuite cu care fuseseră acoperite. Şi aerul părea stătut, ca şi cum uşa nu mai fusese deschisă de ceva vreme. Se strâmbă – prin praf chiar se vedeau urme de şoareci. Altele, însă, nu. Mai deschise, la repezeală, două uşi, şi zări acelaşi tablou. Nu se miră. Mai erau încă multe încăperi goale, în aripa Aleselor. Tocmai când scotea capul din cea de a treia cameră, Nynaeve şi Elayne coborau rampa din spatele ei, fără să se grăbească.

— Ce face, s-a ascuns? întrebă uimită Nynaeve. Acolo?

— Am pierdut-o, răspunse Egwene, uitându-se iarăşi în susul şi în josul coridorului. „Unde s-o fi dus?” Şi nu la Else se gândea.

— Dacă mi-ar fi trecut prin cap că Else fuge mai repede ca tine, spuse, zâmbind, deşi cam îngrijorată, Elayne, aş fi venit şi eu. Numai că de când am văzut-o mi s-a părut prea micuţă ca să alerge bine.

— Va trebui s-o găsim mai târziu, zise Nynaeve, şi să facem în aşa fel încât să nu pălăvrăgească. Cum de o fi avut Suprema încredere în fata asta?

— Mi s-a părut că am prins-o, mărturisi Egwene, dar era altcineva, Nynaeve, şi pe urmă m-am întors o clipă cu spatele şi a dispărut. Nu era Else – pe ea nici n-am văzut-o! – era o femeie pe care întâi am luat-o drept Else. Şi... a dispărut şi nu ştiu unde.

— Să fi fost o Făr-de-Suflet? întrebă Elayne, cu răsuflarea tăiată, privind iute în jur – coridorul era însă pustiu; numai ele se mai aflau acolo.

— Nu, nu, spuse hotărâtă Egwene. M-am... „Dar n-am de gând să le povestesc cum m-a făcut să mă simt ca la şase ani, cu rochia ruptă, faţa murdară, şi nasul curgând.” Nu a fost Vineţie. Este înaltă şi măreaţă, cu ochii şi părul negru. Sare în ochi imediat. N-am văzut-o niciodată, dar cred că trebuie să fie Aes Sedai.

Nynaeve aşteptă o clipă, de parcă voia să audă mai multe, apoi spuse nerăbdătoare:

— Dacă o mai vezi, să mi-o arăţi. Dacă zici tu că merită. N-avem vreme să stăm de poveşti. Am de gând să văd ce-i în cămara aceea, înainte să-i dau prilejul lui Else să bată toba în faţa cui nu trebuie. Poate că le-a scăpat ceva, şi, dacă-i pe aşa, ar fi bine să tragem noi foloase de pe urma zăpăcelii lor.

Egwene se alătură şi ea alaiului şi, dintr-odată, îşi dădu seama că avea încă în mână inelul de piatră – ter'angrealul lui Corianin Nedeal. Puţin cam tulburată, îl vârî în punga de la cingătoare pe care o închise bine. „Câtă vreme nu adorm cu mizeria asta... Dar tocmai asta şi pun la cale, nu?” Numai că asta avea să fie seara şi nu avea rost să-şi bată capul. În timp ce străbăteau Turnul, se tot uită după femeia în argintiu. N-o văzu, iar asta o făcu să se simtă uşurată – dar, oare, de ce? „Sunt mare acum şi pot foarte bine să...” Şi totuşi, se simţi tare mulţumită să nu întâlnească pe nimeni care să arate, fie şi pe departe, ca aceea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că ceva nu era... cum ar fi trebuit. „Pe Lumină! Am început să văd şi sub pat femei din Ajah Neagră. Dar poate că sunt într-adevăr acolo.”

Biblioteca era într-o aripă retrasă, nu chiar în Turnul Alb. Era clădită din piatră alburie, cu dungi albastre, groase, şi arăta precum un talaz împietrit, tocmai când dădea să se reverse. În lumina dimineţii, părea măreaţă ca un palat – Egwene era convinsă că avea o sumedenie de încăperi, toate, însă, pline cu rafturi, iar rafturile pline de cărţi, manuscrise, suluri de

pergament şi hărţi, adunate de peste tot, vreme de trei mii de ani. Da, chiar şi camerele de dedesubtul coridoarelor încâlcite de la caturile de sus, pe unde se aflau şi încăperile lui Verin. Nici măcar marile biblioteci din Tear şi Cairhien nu erau atât de ticsite.

Bibliotecarele – cu toate surori Brune – păzeau rafturile şi uşile cu asprime, ca să fie sigure că nici măcar o bucăţică de hârtie nu dispărea fără ca ele să ştie cine o lua şi de ce. Însă Nynaeve le conduse către o intrare care nu era străjuită. De jur împrejurul bibliotecii, la bază, la umbra unor copaci înalţi, se aflau alte uşi – mai mari sau mai mici. Se întâmpla, câteodată, ca muncitorii să aibă nevoie să pătrundă în cămările de dedesubt – iar bibliotecarelor nu le convenea ca nişte bărbaţi asudaţi să se plimbe printre comorile lor. Una din aceste uşi o deschise Nynaeve – nu era mai mare decât uşa din faţă a unei ferme. Le făcu semn să o apuce pe nişte scări abrupte care coborau în beznă, apoi închise uşa în urma ei şi lumina dispăru cu totul.

Egwene se întinse către *saidar* – aproape că nici nu-şi dădu seama ce făcea, căci de-acum, i se părea ceva foarte firesc – şi conduse prin trupul ei o undă de Putere. O clipă, fiorul care o cuprinse înăbuşi orice altă senzaţie. În palma ei întinsă apăru un glob micuţ de lumină albăstruie. Trase aer adânc în piept şi îşi aminti de ce îşi simţea tot trupul înţepenit. Aşa, se întoarse în lume. Simţi din nou cămăşuţă de in care i se lipea de piele, ciorapii de lână, rochia. Cu o uşoară înţepătură de tristeţe, alungă dorinţa de a sorbi mai mult, de a se lăsa înghiţită de *saidar.*

Elayne aprinse şi ea un glob luminos – împreună, dădeau mai multă lumină decât două felinare.

— Mă simt... minunat, şopti.

— Ai grijă, spuse Egwene.

— Am, oftă Elayne, numai că mă simt atât de bine... O să am grijă.

— Pe aici, le spuse brusc Nynaeve şi trecu pe lângă ele ca să le arate drumul. Nu se îndepărtă, însă. Nu era furioasă, aşa că trebuia să se folosească numai de lumina celorlalte două.

Coridorul dosnic şi prăfuit pe care intraseră, presărat cu uşi de lemn care se deschideau în pereţii din piatră cenuşie, ieşi, după vreo sută de paşi, în coridorul cel mare care se întindea cât

toată biblioteca. Luminile le îngăduiră să observe urmele de paşi, unele peste altele, prin praf, cele mai multe de la încălţări mari, potrivite pentru bărbaţi – cele mai multe deja aproape şterse. Aici, tavanul era mai înalt, iar unele uşi îndeajuns de mari pentru un hambar. Pe scările cele mari din capăt, largi cam cât jumătate din coridor, erau coborâte lucrurile mai voluminoase. Alături se aflau alte scări, care coborau. Fără să pregete, Nynaeve o apucă pe acolo. Egwene o urmă iute. Lumina albastră nu-i îngăduia să vadă la fel ca afară, dar tot i se părea că faţa lui Elayne era mai palidă decât de obicei. „Aici, jos, putem să ţipăm cât ne ţine pieptul, şi tot n-o să ne-audă nimeni.” Se simţi pregătită să cheme un trăsnet şi aproape că se împiedică. Nu mai condusese niciodată două unde în acelaşi timp. Nu părea deloc greu.

Sala cea mare de la catul de dedesubt arăta la fel cu cea de deasupra, largă şi prăfuită, dar cu tavanul mai jos.

Nynaeve se duse iute către cea de-a treia uşă pe dreapta şi se opri. Uşa nu era mare, însă scândurile aspre o făceau să pară foarte groasă. Prin două urechi de fier, una înfiptă în ea şi cealaltă în perete, era petrecut un lanţ gros şi bine strâns, închis cu un lacăt rotund de fier. Lanţul şi lacătul păreau noi – nu erau aproape deloc prăfuite.

— Lacăt! exclamă Nynaeve şi trase de el, fără nici un noroc. A mai văzut careva dintre voi vreun lacăt pe undeva? Eu nu am mai zărit nici o uşă încuiată! Nici măcar una! Sfârşi, în timp ce trase iarăşi de lacăt, îl împinse îndărăt spre uşă atât de tare încât sări înapoi, şi lovi cu pumnul în lemnul aspru.

— Linişteşte-te, îi spuse Elayne. Nu-i nevoie de atâta larmă. Aş putea şi eu să deschid lacătul, dacă aş izbuti să văd înăuntrul lui, cum e alcătuit. O să găsim noi o cale.

— Nu vreau să mă liniştesc, se răsti Nynaeve, vreau să mă înfurii! Vreau...

Egwene o lăsă să spumege şi atinse lanţul. De când plecase din Tar Valon, învăţase multe – nu doar să cheme trăsnetele. De pildă, cum să înţeleagă metalele. Acestea veneau din Pământ – una dintre cele Cinci Puteri de care femeile nu se simţeau foarte apropiate – cealaltă era Focul – însă ea era înzestrată şi putea simţi lanţul, putea pătrunde înăuntrul său, simţind cele mai micuţe bucăţi din metalul rece şi modul în care se legau.

Puterea care-o umplea tremura în ritmul vibraţiilor acelor legături.

— Dă-te la o parte, Egwene.

Privi îndărăt şi o văzu pe Nynaeve, învăluită în nimbul strălucitor şi ţinând în mână o rangă, atât de asemănătoare la culoare cu lumina alb-albastră încât era aproape nevăzută. Nynaeve se uită cu atenţie la lanţ, mormăi ceva despre forţă şi, pe dată, ranga se făcu de două ori mai lungă.

— La o parte, Egwene. Egwene se supuse. Petrecând capătul răngii prin lanţ, Nynaeve o înfipse bine, apoi apăsă din toate puterile. Lanţul se rupse ca un fir de aţă. Luată prin surprindere, Nynaeve făcu ochii mari şi se împletici, iar ranga căzu cu zgomot pe podea. Îndreptându-se, Nynaeve îşi plimbă privirile uimite de la ea către lanţ. Ranga dispăru.

— Cred că asta-i şi din pricina mea, i-am făcut ceva, spuse Egwene. „Tare aş vrea să ştiu ce.”

— Puteai să-mi spui, mormăi Nynaeve, apoi scoase rămăşiţele lanţului şi deschise uşa. Ei? Ce staţi aşa, de piatră?

Dincolo de uşă era o încăpere pătrată, nu foarte mică – avea cam zece paşi pe zece – dar în care se aflau doar câteva boccele mari, îngrămădite, din pânză aspră şi brună. Fiecare era plină ochi, avea o hârtiuţă prinsă pe ea şi era pecetluită cu Flacăra din Tar Valon. Egwene nici nu le mai numără – ştia că erau treisprezece. Duse palma pe care avea globul de lumină către perete, şi-l lăsă acolo. Nu era sigură de ce făcuse, doar că, mişcându-şi mâna, văzu că lumina rămăsese pe loc. „Iarăşi învăţ cum să fac un lucru fără să-l înţeleg”, se gândi, tulburată. Elayne se uită încruntată la ea, ca şi cum stătea pe gânduri, apoi îşi atârnă şi ea globul de lumină pe perete. Privind-o, Egwene avu impresia că înţelege ce trebuia făcut. „A învăţat de la mine, iar eu tocmai ce-am învăţat de la ea.” Se înfioră.

— Rianna. Joiya Byir, zise Nynaeve, care se dusese drept la boccelele pe care le răscolea, citind numele de pe ele. Se pare că am găsit ce căutam. Măcar ştim că nu a trecut nimeni pe aici înaintea noastră, adăugă, cercetând pecetea de ceară a unei boccele, apoi sfărâmând-o şi dezlegând funiile răsucite.

Egwene alese şi ea o boccea şi rupse pecetea, fără să citească numele. Nu era foarte încântată de gândul de a şti în ale cui lucruri scotocea. După ce răsturnă bocceaua pe podeaua goală, descoperi că era plină mai ales cu haine şi încălţări vechi,

şi câteva hârtii rupte şi mototolite, de soiul celor rămase pe sub dulapuri, în încăperile unei femei care nu era foarte preocupată de curăţenie.

— Nu văd nimic de folos aici. O mantie care nici de cârpă nu-i bună. O jumătate de hartă, ruptă – în colţ scrie Tear. Trei ciorapi care trebuie cârpiţi. Asta nu ne-a lăsat nici un semn, mai zise ea, petrecându-şi degetul prin gaura dintr-un papuc desperecheat, de catifea, şi fluturându-l înspre celelalte.

— Nici Amico, spuse mohorâtă Elayne, răscolind hainele cu ambele mâini. Numai cârpe. Ia staţi, uite o carte. Pesemne că cine a strâns boccelele astea s-a grăbit tare, de a lăsat-o aici. „Obiceiuri şi ceremonii de la curtea din Tear”. Nu mai are copertă, dar bibliotecarele o s-o ia şi aşa.

Avea dreptate. Nimeni nu arunca vreo carte, oricât ar fi fost de ruptă.

— Tear, spuse Nynaeve, cu un glas lipsit de expresie; era în genunchi, înconjurată de tot felul de lucruri revărsate din bocceaua pe care o scotocea. Se întinse după ceva ce aruncase deja la o parte. Uite o listă cu corăbiile de negoţ de pe Erinin, cu zilele în care pleacă din Tar Valon şi cele în care sunt aşteptate în Tear.

— Ar putea fi o întâmplare, spuse încet Egwene.

— Poate, răspunse Nynaeve, împăturind foaia pe care şi-o ascunse în mânecă, apoi rupând pecetea de pe altă boccea.

Când, în sfârşit, terminară, după ce scotociseră de două ori prin fiecare boccea şi adunaseră gunoaiele în grămezi, pe lângă pereţi, Egwene se aşeză pe una din boccelele goale, atât de absorbită încât aproape că nu bagă de seamă propria strâmbătură de durere. Strângându-şi genunchii, se uită la cele câteva lucruri adunate şi înşirate pe jos.

— E prea mult, spuse Elayne. Mult prea mult.

— Mult prea mult, încuviinţă Nynaeve.

Mai găsiseră o carte, legată în piele şi zdrenţuită de-i cădeau foile, numită *Remarci despre o vizită în Tear. Î*n căptuşeala unei mantii făcute ferfeniţă, din bocceaua lui Chesmal Emry, găsiseră o a doua listă cu corăbii de negoţ, care ar fi putut aluneca acolo printr-un buzunar rupt. Erau scrise doar numele, însă toate se regăseau şi pe prima lista şi, după ce o citiră, văzură că toate plecaseră în dimineaţa de după ce Liandrin şi celelalte plecaseră din Turn. Mai era şi un plan, desenat în grabă, al unei clădiri

mari. Una din încăperi fusese însemnată, cu litere aproape şterse, drept „Inima Stâncii”. De asemenea, o pagină cu numele a cinci hanuri – în susul foii, mâzgălit şi de-abia văzut, stătea scris „Tear”. Era...

— Câte ceva de la fiecare, şopti Egwene. Fiecare a lăsat în urmă ceva care amintea de o călătorie în Tear. Cum de le-o fi scăpat celor care s-au uitat? Şi de ce Suprema nu ne-a spus nimic despre asta?

— Suprema, rosti cu amărăciune Nynaeve, nu împărtăşeşte totul cu nimeni. Ce contează dacă noi o păţim din pricina asta! Ce mă îngrijorează pe mine, mai spuse, trăgând aer adânc în piept şi strănutând din pricina prafului ridicat în jur, este ca nu cumva astea să fie momeli.

— Momeli? exclamă Egwene, dar îşi dădu seama de îndată ce închise gura.

— Momeli, încuviinţă Nynaeve. O capcană. Sau, poate, praf în ochi. Dar fie una, fie alta, e atât de limpede încât nimeni nu poate cădea pradă.

— Poate că nu le-a păsat dacă cele care găseau urmele îşi dădeau seama sau nu, cine ştie? zise nedumerită Elayne. Sau poate că au făcut-o cu bună ştiinţă. Să fie într-atât de limpede încât nimeni să nu se mai gândească la Tear.

Egwene îşi dori să nu creadă că femeile din Ajah Neagră puteau fi atât de sigure pe ele. Îşi dădu seama că îşi strângea punguţa în pumn, mângâind cu degetul mare marginea inelului dinăuntru.

— Poate că au vrut să le sfideze pe cele care cercetau urmele, spuse încet. S-or fi gândit că acelea aveau să dea năvală pe urmele lor, mânioase şi trufaşe. „Oare au ştiut că noi aveam să găsim boccelele? Oare pot să ne citească aşa de bine?”

— Arde-m-ar de vie! mârâi Nynaeve, luându-le prin surprindere – ea nu vorbea niciodată aşa.

O vreme, rămaseră tăcute, privind lucruşoarele găsite.

— Şi-acum ce facem? întrebă, în cele din urmă, Elayne.

Egwene strânse tare inelul. Vestitul în vise era ceva foarte apropiat de Prorocire. Unei Vestitoare i se putea înfăţişa viitorul, precum şi întâmplări din locuri îndepărtate.

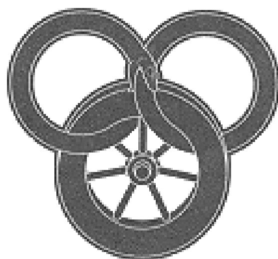
— Poate că o să ştim după noaptea asta.

Nynaeve o privi, fără să vorbească, cu chipul lipsit de expresie, apoi alese o fustă neagră, care părea să nu aibă prea multe găuri şi tăieturi, şi începu să adune lucrurile găsite.

— Deocamdată, o să ducem astea îndărăt la mine şi o să le ascundem. Cred că mai avem vreme. Să nu cumva să întârziem la bucătărie.

„Să întârziem”, se gândi Egwene. Cu cât strângea mai tare inelul, cu atât se simţea mai nerăbdătoare. „Deja am rămas cu ceva paşi în urmă, dar poate că n-o s-ajungem chiar prea târziu.”

CAPITOLUL 27

Tel’aran'rhiod

Camera pe care o primise Egwene, pe acelaşi coridor cu Nynaeve şi Elayne, nu se prea deosebea de cea a lui Nynaeve. Patul era un picuţ mai larg, masa – ceva mai mică. Pe covoraş erau desenate flori, nu spirale. Şi asta era tot. După aripa novicelor, părea o cameră dintr-un palat, numai că, seara târziu, când se adunară toate trei acolo, Egwene se simţea de parcă şi-ar fi dorit să fie îndărăt în aripa novicelor, fără inel pe deget şi dungi colorate pe poale. Celelalte arătau la fel de neliniştite pe cât se simţea şi ea.

Avuseseră de pregătit încă două mese în bucătărie, iar între ele se chinuiseră să înţeleagă rostul a ceea ce găsiseră în cămară. Era o capcană sau o încercare de a trimite urmăritorii pe o cale greşită? Oare Suprema ştia, iar dacă da, de ce nu le pomenise? Discuţiile nu le conduseră către vreun răspuns, iar Suprema, pe care ar fi putut-o întreba, nu apăruse.

În schimb, după prânz, venise în bucătărie Verin, care clipea des de parcă nu era sigură pentru ce se afla acolo.

Văzându-le pe Egwene şi pe celelalte, în genunchi, printre cazane şi ceainice, păruse o clipă surprinsă, apoi se dusese la ele şi întrebase, îndeajuns de tare ca să audă toată lumea:

— Aţi găsit ceva?

Elayne tocmai îşi vârâse capul şi umerii într-un cazan uriaş pentru supă; dând să iasă, se lovi cu capul de margine. Ochii săi albaştri se făcuseră mari ca nişte farfurioare.

— Numai grăsime şi sudoare, Aes Sedai, răspunsese Nynaeve cu o strâmbătură, smucindu-şi cosiţa şi murdărindu-se, astfel, cu grăsime.

— Păi, continuaţi, atunci, mai spusese Verin, încuviinţând din cap, de parcă tocmai acesta era răspunsul aşteptat, apoi se uitase din nou împrejur, cu ochii mijiţi şi încruntată, de parcă se mira că se afla acolo, şi plecase.

Şi Alanna venise în bucătărie după prânz, ca să ia un castron cu agrişe mari şi verzi şi o carafă cu vin. Elaida, Sheriam şi Anaiya apăruseră după cină. Alanna o întrebase pe Egwene dacă nu voia să afle mai multe despre Ajah cea Verde şi se interesase când aveau de gând să continue cu învăţătura, spunându-le că numai pentru că Alesele îşi alegeau singure ce şi cât doreau să înveţe nu însemna că puteau să n-o facă deloc şi că primele săptămâni aveau să fie grele, desigur, dar dacă nu se hotărau mai repede, cineva avea să hotărască în locul lor.

Elaida nu făcuse decât să stea o vreme, cu chipul încruntat şi cu mâinile în şolduri, uitându-se la ele, iar Sheriam – la fel, şi în aproape aceeaşi postură. Şi Anaiya stătuse aşa, dar părând ceva mai îngrijorată, până când observase că o priveau şi chipul său devenise aidoma cu al celorlalte. Egwene încă nu înţelegea ce rost aveau toate aceste vizite. Mai-Marea peste novice avea, fireşte, o pricină de a le supraveghea, la un loc cu celelalte novice care munceau la bucătărie. Şi Elaida putea spune că stătea cu ochii pe Domniţa-Moştenitoare din Andor – Egwene încercă să nu-şi mai aducă aminte cât era de preocupată şi de Rand. Cât despre Alanna, nu era singura Aes Sedai care să vină să ceară un platou cu mâncare în încăperile ei, nedorind să ia masa la un loc cu celelalte. Jumătate dintre surorile din Turn erau prea ocupate şi nu se opreau pentru mese şi nici măcar nu găseau răgazul de a trimite o slujnică să le aducă ceva. Iar Anaiya...? Poate că era îngrijorată pentru Vestitoarea sa. Nu că ar fi făcut ceva pentru a uşura pedeapsa hotărâtă de Suprema Înscăunată. Da, asta ar fi putut fi pricina pentru venirea Anaiyei. Ar fi putut...

În timp ce-şi atârna rochia în dulap, Egwene îşi spuse din nou că până şi scăparea lui Verin ar fi putut fi ceva foarte firesc, căci

sora Brună era adesea distrată. „Dacă a fost într-adevăr o scăpare.” Aşezându-se pe marginea patului, îşi ridică şi cămăşuţa şi începu să-şi dea jos ciorapii. Începuse să urască albul aproape la fel de mult cât urâse cenuşiul. Nynaeve stătea în faţa căminului, ţinând în mână punguţa lui Egwene, iar Elayne şedea la masă, ca pe ghimpi, şi vorbea:

— Ajah Verde, spuse, cam a douăzecea oară de la amiază încoace, după socoteala lui Egwene. Aş putea şi eu să fac aceeaşi alegere, Egwene. Atunci aş putea avea trei sau patru Străjeri, şi, cine ştie, să mă căsătoresc cu unul dintre ei. Cine ar fi mai bun de Prinţ Consort, decât un Străjer? Mă rog, numai să nu fie...

Dar se întrerupse, roşind. Egwene simţi înţepătura geloziei, pe care o crezuse de mult dispărută, împreună cu o undă de simpatie. „Pe Lumină, cum să fiu geloasă când nici nu mă pot uita la Galad fără să mă înfior şi să simt că mă topesc în acelaşi timp? Rand a fost cândva al meu, dar gata. Mi-aş dori să ţi-l pot dărui, Elayne, dar cred că nu ne este sortit nici mie, nici ţie. Domniţa-Moştenitoare n-are decât să se mărite cu un om de rând, numai să fie din Andor, dar nu cu Dragonul Renăscut.” Lăsă ciorapii să-i cadă pe podea, spunându-şi că avea lucruri mai importante decât curăţenia de care să se preocupe în seara aceea.

— Sunt gata, Nynaeve; cealaltă îi dădu punguţa şi o panglică lungă şi subţire de piele.

— Poate o să-şi facă treaba şi cu două în acelaşi timp. Cine ştie... te-aş putea însoţi.

— Şi s-o lăsăm pe Elayne să ne vegheze pe amândouă? răspunse Egwene, petrecând panglica prin inel şi legându-şi-l la gât; dungile şi petele albastre, brune şi roşii păreau şi mai vii, pe lângă albul cămăşuţei. Când Ajah cea Neagră s-ar putea să ştie deja de noi?

— Sunt în stare, spuse hotărâtă Elayne. Sau pot merge eu cu tine, iar Nynaeve să stea de strajă. Când se mânie, este mai puternică decât noi, iar dacă o lăsăm aici, singură, se înfurie sigur.

— Şi dacă nu merge cu două? spuse Egwene, clătinând din cap. Dacă o astfel de încercare îl face să nu mai fie de folos nici măcar pentru una? Nici măcar n-am şti asta decât când ne trezim, iar atunci am pierde o noapte întreagă degeaba. Dacă

este să le ajungem din urmă, nu putem îngădui aşa ceva. Deja am întârziat mult.

Tot ce spusese era adevărat, şi sincer, dar mai avea o pricină, încă şi mai puternică.

— Şi, oricum, aş fi mai liniştită să ştiu că mă vegheaţi amândouă, dacă...

Nu voia s-o spună cu voce tare. Dacă venea cineva, în timp ce ea dormea. Vineţii. Ajah Neagră. Vreunul dintre cei care preschimbaseră Turnul, dintr-un loc sigur, într-o pădure întunecoasă, plină de capcane. Dacă venea cineva, în vreme ce ea zăcea neajutorată. Pe chipurile celorlalte se citea înţelegerea.

În timp ce ea se întinse pe pat şi-şi bătu bine perna, ca s-o facă mai moale, Elayne mută scaunele – câte unul de fiecare parte. Nynaeve stinse lumânările una după alta şi apoi, pe întuneric, se aşeză într-unul din scaune. Elayne îl luă pe celălalt. Egwene închise ochii şi încercă să se gândească la ceva adormitor, dar nu putea uita de lucruşorul care-i apăsa pieptul. Până şi înţepăturile de durere rămase în urma vizitelor în cancelaria lui Sheriam se dovedeau mai slabe decât acela. De-acum, i se părea că inelul atârna greu cât o cărămidă şi toate gândurile despre casa copilăriei sale şi despre oglinda netulburată a lacurilor se sfâşiau când îşi amintea de el. Şi de Tel'aran'rhiod. Lumea Nevăzută. Lumea Viselor. Care o aştepta, dincolo de pragul somnului.

Nynaeve începu să cânte, fără cuvinte, pe înfundate. Egwene recunoscu un cântec fără nume, pe care maică-sa obişnuia să i-l îngâne pe când era mică şi şedea întinsă în pat, în camera sa, cu o pernă moale şi pături călduroase, printre mirosurile amestecate de ulei de trandafir şi de prăjituri coapte de maică-sa şi... „Rand, eşti bine? Perrin? Şi ea cine era?” Astfel, somnul o cuprinse.

Se afla în mijlocul unor dealuri cu pante domoale, smălţuite cu flori de câmp şi presărate cu desişuri mici de copaci frunzoşi, ascunse prin văioage şi pe creste. Pe deasupra florilor pluteau fluturi ale căror aripi scânteiau în galben, albastru şi verde; undeva, aproape, două ciocârlii îşi cântau una alteia. Prin cerul albastru, blând, pluteau norişori pufoşi – nici prea mulţi, nici prea puţini – iar adierea vântului făcea ca împrejur să i se pară când cald, când răcoare, precum în acele câteva zile deosebite de primăvară. Era o zi desăvârşită – nu putea fi decât un vis.

Îşi privi rochia şi chicoti de încântare. Era tocmai culoarea sa preferată – mătase albastră precum cerul, cu dungi albe pe fustă – se încruntă o clipă, iar acestea se schimbară în verde – presărată cu şiruri de perle micuţe pe mâneci şi la piept. Întinse un picior, numai ca să tragă cu ochiul la vârful unui papucel de catifea. Singurul lucru care nu se potrivea era inelul răsucit, din piatră, cu multe culori, care-i atârna la gât, legat cu o panglică de piele. Îl luă în mână şi tresări. Era uşor ca o pană. Dacă-l arunca în sus, era convinsă că avea să plutească precum puful de păpădie. Nu-i mai era frică de el, cu toate că nu ştia de ce. Îl ascunse pe sub gulerul rochiei, ca să nu se mai vadă.

— Deci iată şi Tel'aran'rhiod, de care-mi vorbea Verin, spuse. Lumea Viselor, de care-a scris Corianin Nedeal. Nu-mi pare prea primejdioasă.

Numai că Verin aşa îi spusese şi, că era sau nu din Ajah Neagră, nu avea cum să rostească o minciună – din câte ştia Egwene. „Poate că s-a înşelat.” Dar nu-i venea să creadă.

Se deschise către Puterea Supremă, doar pentru a vedea dacă izbutea. *Saidar* o potopi. Era aproape, chiar şi aici. Conduse unda cu blândeţe, fără grabă, îndreptând-o către adierile de vânt, făcând fluturii să se înalţe în spirale scânteietoare de culori, în cercuri legate de alte cercuri…

Şi, dintr-odată, îi dădu drumul. Fluturii se întoarseră printre flori, fără să pară deranjaţi de mica păţanie. Myrdraalii şi alte Făpturi ale Umbrei puteau să simtă pe cineva care conducea Puterea. Privind împrejur nu-i venea să creadă că asemenea duşmani ar fi putut exista acolo, dar asta nu însemna nimic. Iar femeile din Ajah Neagră aveau cu ele toate ter'angrealele cercetate de Corianin Nedeal. Acest gând care-i făcea silă o ajută să-şi amintească de ce se afla acolo.

— Măcar ştiu că pot conduce Puterea, şopti. Dacă rămân aici, nu voi afla nimic. Poate ar trebui să mă uit în jur…

Făcu un pas… şi se trezi dintr-odată într-un coridor de han, umed şi întunecat. Era fiică de hangiu, aşa că recunoscu împrejurimile fără vreo greutate. Nu se auzea nimic şi toate uşile de pe coridor erau închise bine. Tocmai când se întreba cine se afla dincolo de uşa simplă la care se uita, aceasta se deschise fără zgomot.

Pe podea şedea încolăcit un câine mare, cu botul ascuns sub coada stufoasă – era între uşă şi un stâlp gros, din piatră

neagră, aspră, aflat chiar în mijlocul încăperii. Sprijinit de stâlp şedea un tânăr masiv, cu părul mare; avea pe el doar hainele de corp şi capul îi cădea pe piept, ca şi cum ar fi dormit, împrejurul stâlpului se găsea un lanţ negru, petrecut şi peste pieptul tânărului, care-l ţinea încleştat în pumni. Chiar dacă dormea, muşchii săi puternici se încordau pentru a strânge lanţul, pentru a se lega cât mai bine de stâlp.

— Perrin? spuse uimită Egwene şi pătrunse în cameră. Perrin, ce-ai păţit? Perrin!

Câinele se descolăci şi se ridică. Dar nu era câine, ci un lup, negru cu cenuşiu; îşi arătă colţii albi şi o străpunse cu ochii săi galbeni, ca pe un şoarece. Un şoarece pe care se pregătea să-l înghită. Fără să vrea, Egwene se grăbi să iasă la loc în coridor.

— Perrin! Trezeşte-te! E un lup aici!

Verin îi spusese că tot ce se petrecea în această lume era real şi-i arătase, drept dovadă, şi cicatricea. Colţii lupului erau mari ca nişte pumnale.

— Perrin, trezeşte-te! Spune-i că-ţi sunt prietenă.

Şi sorbi din *saidar.* Lupul veni mai aproape... Perrin ridică fruntea şi deschise ochii, încă ameţit de somn. Două perechi de ochi galbeni se aţintiră asupra ei. Lupul se pregăti să sară...

— Sarsar! strigă Perrin. Nu! Egwene!

Uşa i se închise în nas, iar bezna o învălui. Nu vedea nimic, dar îşi simţea fruntea scăldată de sudoare. Nu din pricina căldurii. „Pe Lumină, unde mă aflu? Nu-mi place locul ăsta. Vreau să mă trezesc!” Auzi un zgomot tremurat şi tresări, apoi îşi dădu seama că era un greiere. Undeva, în întuneric, o broască orăcăi gros; altele îi răspunseră. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, izbuti să zărească siluetele copacilor dimprejur. Stelele se ascundeau în spatele norilor, iar luna se vedea numai ca o aşchie subţire. Undeva, la dreapta, prin pădure, se observa o altă strălucire slabă. Un foc.

Înainte să o pornească, stătu un pic pe gânduri. Îşi dorise să se trezească, dar asta nu fusese îndeajuns pentru a o scoate din Tel'aran'rhiod, şi tot nu găsise nimic care să-i fie de folos. Şi nu păţise nimic. „Deocamdată”, se gândi, înfiorându-se. Dar habar nu avea cine – sau ce – se afla lângă foc. „Ar putea fi Myrdraali. Ca să nu mai spun că nu sunt îmbrăcată aşa cum trebuie pentru a alerga prin pădure.” Acest gând o făcu să se hotărască; îi plăcea să creadă că-şi dădea seama şi singură când se purta

prosteşte. Trăgând aer adânc în piept, îşi adună fustele de mătase şi se apropie, cu grijă. N-o fi fost ea atât de pricepută la furişat, precum Nynaeve, dar tot ştia că nu trebuia să calce pe crenguţele uscate. În cele din urmă, ajunse la un stejar bătrân, aflat chiar lângă foc, şi trase cu ochiul pe după el.

Nu era acolo decât un tânăr înalt, care şedea cu privirile aţintite înspre flăcări. Rand. Dar focul nu fusese făcut cu lemne. Nu vedea să se fi făcut cu nimic. Dănţuia pe o întindere goală de pământ şi, din câte se putea vedea, nici măcar nu-l pârjolea.

Înainte să apuce să facă vreo mişcare, Rand îşi ridică ochii. Rămase mirată să-l vadă fumând o pipă, din care se înălţa un firişor de fum. Părea ostenit, stors de puteri.

— Cine-i acolo? întrebă el, cu glas răsunător. Frunzele foşnesc atât de tare încât să scoale şi morţii. Ştiu că e cineva. Arată-te.

Egwene strânse din buze, dar se arătă. „N-am făcut atâta zgomot!”

— Sunt eu, Rand. Nu-ţi fie frică. E un vis. Cred că ţi-am pătruns în vise.

El se ridică atât de iute încât o făcu să îngheţe pe loc. Părea mai masiv decât îl ţinea minte. Şi oarecum ameninţător. Poate destul de mult, chiar. Privirea albastră-cenuşie părea să ardă, ca nişte flăcări îngheţate.

— Crezi că nu ştiu că e un vis? începu Rand, pe un ton batjocoritor. Dar asta nu înseamnă că nu-i aievea. Cât o să mai încerci? strigă în noapte, cu ochii mânioşi, aţintiţi în întuneric, de parcă se uita după cineva. Câte chipuri ai să mai trimiţi? Maică-mea, taică-meu, acum ea! Nici o fetişcană n-o să mă ademenească prin sărutările ei, nici măcar una pe care-o cunosc. Te sfidez, Părinte al Minciunii! Te sfidez!

— Rand, spuse ea şovăielnic, sunt Egwene. Sunt Egwene. Dintr-odată, din nimic, în mâinile lui apăru o sabie, cu tăişul făurit dintr-o singură flacără, uşor arcuită şi însemnată cu un bâtlan.

— Maică-mea mi-a dat prăjituri cu miere, spuse, cu încordare în glas, care duhneau a otravă de la o poştă. Taică-meu avea un cuţit să mi-l înfigă în coaste. Ea... ea m-a ispitit cu sărutări şi altele. Tu ce-mi aduci? sfârşi, cu chipul scăldat în sudoare şi cu privirea care-o pârjolea.

— Rand al'Thor, ai să stai să m-asculţi, chiar dacă trebuie să te leg, zise Egwene, apoi sorbi din *saidar* şi conduse undele,

pentru a-l strânge într-o plasă făurită din aer. Sabia din mâna lui se răsuci, mugind ca un cuptor. Ea gemu şi se împletici; i se păru că o frânghie mult prea strânsă plesnise, iar capătul i se izbise de trup. Rand râse.

— Am învăţat câte ceva, înţelegi? Când izbutesc..., zise cu o strâmbătură, îndreptându-se spre ea. Aş putea ţine piept oricărui chip, în afară de acesta. Nu-mi arăta chipul ei, arde-te-ar focul!

Sabia sclipi. Egwene o luă la fugă. Fără să-şi dea bine seama ce făcuse şi cum, se trezi înapoi, pe coasta dealurilor, sub cerul însorit, cu ciocârliile care cântau şi dansul fluturilor. Răsuflă adânc, înfiorată. „Am aflat... Ce? Că Rand este încă urmărit de Cel Întunecat? Dar asta ştiam. Că, poate, Cel Întunecat vrea să-l omoare? Asta-i altceva. Dacă nu cumva deja a înnebunit şi nu mai ştie ce vorbeşte. Pe Lumină, de ce nu l-am putut ajuta? Oh, pe Lumină, Rand!” Răsuflă iarăşi, ca să se liniştească.

— Singura cale de a-l ajuta este să-l domolim, şopti. Mai bine-i dau înainte şi-l ucid. Nu, n-am să fac asta! Niciodată! mai strigă, simţindu-şi stomacul ghem.

Pe un tufiş din apropiere se lăsase un prigor, cu creasta ridicată, care-şi lăsă capul într-o parte, privind-o cu mare grijă.

— Ei, nu-i de nici un folos dacă stau aici şi vorbesc singură, aşa-i? îi spuse păsării. Sau cu tine...

Făcu un pas către tufiş şi prigorul zbură. La al doilea pas, încă îl mai vedea, ca o pată roşie în depărtare. La al treilea, dispăru într-un desiş. Ea se opri şi scoase la lumina inelul atârnat pe panglica sa. De ce nu se schimba nimic? Până atunci, totul se schimbase atât de repede încât de-abia izbutise să-şi tragă sufletul. Acum, de ce nu? Sau era vreun răspuns de găsit chiar acolo? Nedumerită, privi împrejur. Florile de câmp îşi băteau joc de ea, cântecul ciocârliilor o lua peste picior. Locul părea să fi fost creat chiar de ea. Hotărându-se, strânse ter'angrealul în pumn.

— Du-mă unde trebuie să mă găsesc.

Închise ochii şi se gândi numai la inel. La urma urmei, era din piatră. Cu ajutorul Pământului, putea să-l înţeleagă într-un fel.

— Haide. Du-mă unde trebuie să mă găsesc.

Sorbi iarăşi din *saidar* şi conduse câteva picături spre inel. Ştia că nu era neapărat nevoie, şi nu încercă să-i facă nimic, decât să-i mai dea puţină Putere pentru a-l ajuta.

— Du-mă acolo unde pot găsi un răspuns. Trebuie să aflu ce vor femeile din Ajah Neagră. Du-mă la răspuns.

— Ei, copilă, în sfârşit ai ajuns. Aici găseşti tot felul de răspunsuri.

Egwene deschise brusc ochii. Se afla într-o încăpere mare, cu tavanul înalt şi boltit, sprijinit de multe coloane masive, din piatră roşie. Spânzurată în văzduh, se găsea o sabie de cristal care sclipea şi revărsa scântei, învârtindu-se încet, pe loc. Nu era chiar sigură, dar se gândi că ar fi putut fi sabia către care se întindea Rand atunci când îl visase, mai demult. În celălalt vis. Totul părea atât de real încât trebuia să-şi tot aducă aminte că şi acum era tot în vis.

Din umbra unei coloane apăru o bătrână, cocârjată, sprijinindu-se într-un baston. Era îngrozitor de urâtă. Avea bărbia osoasă şi ascuţită, nasul încă şi mai sfrijit şi mai încovoiat şi chipul aproape plin de negi.

— Cine eşti? întrebă Egwene; până atunci, nu întâlnise în Tel'aran'rhiod decât oameni pe care-i cunoştea. Oare o cunoscuse cândva şi pe aceea? Nu... nu ar fi putut-o uita niciodată.

— Eu, sărmana bătrână Silvie, Domniţă, îngână femeia, cu glasul spart, aplecându-se de parcă îi făcea o plecăciune sau, poate, se încovoia de durere. Doar o cunoşti pe biata bătrână Silvie, Domniţă. Ţi-a slujit neamul cu credinţă atâţia ani. Oare chipul ăsta bătrân încă te mai sperie? Nu trebuie, Domniţă. Când am nevoie de el, mă serveşte la fel de bine ca unul mai arătos.

— Fireşte că da, spuse Egwene. Arată putere. E un chip numai bun.

Nădăjduia să pară sinceră. Habar nu avea cine era Silvie, însă aceasta părea să creadă c-o cunoaşte. Poate că avea şi răspunsuri.

— Silvie, spuneai că aici s-ar găsi răspunsurile.

— Oh, Domniţă, ai nimerit la locul potrivit. În Inima Stâncii se găsesc toate răspunsurile. Şi tainele. Înalţii Seniori n-ar fi prea fericiţi să ne vadă aici, Domniţă. Nu, nu. Aici nu intră decât ei. Şi slujitorii, fireşte, spuse bătrâna, cu un hohot de râs ascuţit şi viclean. Înalţii Seniori nu mătură şi nu spală. Dar pe slujitori, cine să-i vadă?

— Ce fel de taine? întrebă Egwene, dar Silvie se şi îndrepta, şontâc-şontâc, către sabia de cristal.

— Urzeli, spuse ca pentru sine. Toţi se fac că-l slujesc pe Marele Stăpân, dar nu fac decât să urzească şi să încerce să recapete ce-au pierdut. Şi toţi cred că sunt singurii care-o fac. Ishamael e un neghiob!

— Poftim? spuse aspru Egwene. Ce-ai zis despre Ishamael?

— Vorbesc şi eu ca oamenii sărmani, Domniţă, răspunse bătrâna, întorcându-se spre ea cu un zâmbet ştirb şi slugarnic. Dacă-i faci neghiobi, rătăciţii nu mai au nici o putere. Aşa te simţi bine, la adăpost. Nici măcar Umbra nu rabdă să i se spună aşa. Ia încearcă, Domniţă. Spune: Ba'alzamon este un neghiob!

Pe buzele lui Egwene se aşternu un surâs slab. Era plăcut să-ţi baţi joc de Cel Întunecat.

— Ba'alzamon este un neghiob! Ai dreptate, Silvie. Dar ce e aia? mai întrebă, uitându-se la sabia care să răsucea încet, chiar dincolo de umărul bătrânei care râdea pe înfundate.

— Callandor, Domniţă. O ştii, nu? Sabia care nu poate fi atinsă.

Fără veste, flutură bastonul în spate; când să atingă tăişul, bastonul se opri cu un zgomot sec şi sări înapoi. Rânjetul lui Silvie se lăţi.

— Sabia care nu e sabie, cu toate că foarte puţină lume ştie ce este. N-o poate atinge decât unul singur. Au avut ei grijă... cei care-au adus-o aici. Cândva, Dragonul Renăscut va ţine Callandor în mâini şi, astfel, va dovedi lumii cine este. Asta va fi prima dovadă. Lews Therin se va întoarce, ca toţi să-l vadă şi să se ploconească în faţa lui. Ha, înalţilor Seniori nu le e pe plac s-o aibă aici. Nu vor să ştie de Putere în nici un fel. Dac-ar putea, ar zvârli-o cât colo. Dac-ar putea. Şi cred că s-ar găsi cine s-o ia, dac-ar putea. Ce n-ar da Rătăciţii să ţină în mână Callandor?

Egwene se uită lung la tăişul sclipitor. Dacă Profeţiile Dragonului erau adevărate şi dacă Rand era Dragonul, aşa cum pretindea Moiraine, cândva avea să-l ridice şi el, cu toate că, din ceea ce mai ştia despre profeţiile care vorbeau despre Callandor, nu înţelegea cum. „Dar dacă există o cale, poate că o cunosc şi cele din Ajah Neagră. Şi dacă ele o ştiu, şi eu îmi pot da seama.”

Cu mare grijă, se întinse către sabie cu ajutorul Puterii, cercetând ceea ce o ţinea şi o apăra. Atinse... ceva... şi se opri.

Simţea care dintre cele Cinci Puteri fuseseră folosite aici – Aerul, Focul şi Spiritul. Putea observa şi ţesătura complicată făurită din *saidar,* atât de puternică încât o uimea. Dar erau şi goluri în ţesătură, goluri prin care ar fi trebuit să poată pătrunde. Încercând, descoperi că era ca şi cum ar fi dat să rupă ţesătura în cea mai strânsă parte a ei. Atunci îşi dădu seama prin ce încerca să-şi croiască drum, aşa că se dădu bătută imediat. Jumătate din pavăză fusese făcută din *saidar* – cealaltă, adică partea pe care n-o putea simţi, nici atinge, din *saidin.* Cuvintele nu erau chiar bine alese – căci pavăza era dintr-o bucată, nu din două – dar, la urma urmei, asta era. „Un perete de piatră împiedică o oarbă să-l treacă, la fel de bine ca şi pe unul care-l poate vedea."

În depărtare se auziră zgomote. Paşi. Nu-şi dădu seama câte persoane erau sau de unde veneau, însă Silvie tresări şi, pe dată, îşi întoarse capul către coloane.

— Iar vine să se holbeze, mormăi ea. În somn sau treaz, tot ce vrea... Acum trebuie să pleci, Domniţă, mai spuse, parcă amintindu-şi de Egwene şi zâmbindu-i îngrijorată. Nu trebuie să te găsească aici, şi nici măcar să ştie că ai fost.

Egwene nu mai aşteptase povaţa, ci începuse deja să se tragă înapoi, printre coloane, iar Silvie o urmă, fluturându-şi braţele şi bastonul.

— Plec, Silvie, plec. Numai că trebuie să-mi amintesc drumul. Du-mă îndărăt pe dealuri, zise ea, pipăind inelul, dar nu se întâmplă nimic; încercă să conducă o scânteie de Putere, subţire cât un fir de păr. Du-mă îndărăt pe dealuri.

Stâlpii din piatră roşie o înconjurau, la fel ca înainte. Zgomotul de paşi se apropia – deja nu se mai pierdea printre ecouri.

— Nu ştii pe unde s-o iei, spuse simplu Silvie, apoi continuă, într-un soi de şoaptă care era slugarnică şi batjocoritoare în acelaşi timp, ca o slujnică de-o viaţă care-şi îngăduia să vorbească aşa cum o tăia capul. Of, Domniţă, păi e primejdios să vii încoace, dacă nu cunoşti drumul îndărăt. Haide, să te ducă biata bătrână Silvie. Biata de ea o să te ducă la pătuc şi o să te-nveleească bine, Domniţă.

O înconjură pe Egwene cu ambele braţe, încercând s-o îndepărteze de sabie. Nu că ar fi fost nevoie de prea multe încurajări. Paşii se opriseră; pesemne că... bărbatul acela, cine-o fi fost, se holba la Callandor.

— Arată-mi drumul, atât, şopti şi Egwene, drept răspuns. Sau spune-mi-l. Nu-i nevoie să mă împingi. Şi nu atinge ăla, Silvie, mai spuse, căci degetele bătrânei se încleştaseră, cine ştie de ce, în jurul inelului de piatră.

— La adăpost, în pătuc.

Dintr-odată, lumea se topi din pricina durerii.

Zbierând din toţi rărunchii, Egwene se ridică în capul oaselor, pe întuneric, cu chipul scăldat de sudoare. O vreme, habar nu avu unde se găsea, şi nici măcar nu-i păsa de asta.

— Of, pe Lumină, gemu, ce durere. Pe Lumină, ce durere! îşi pipăi trupul, convinsă că pielea îi era pârjolită sau vătămată, de vreme ce o ardea într-atâta, dar nu găsi nici un semn.

— Suntem aici, spuse Nynaeve, din întuneric. Suntem aici, Egwene.

Egwene se îndreptă în direcţia de unde venea glasul, şi se agăţă, uşurată, de gâtul celeilalte.

— Pe Lumină, m-am întors. Pe Lumină, m-am întors.

— Elayne, spuse Nynaeve.

Într-o clipă, cineva aprinse o lumânare care arunca o lumină firavă. Elayne se opri, cu ea într-o mână, şi cu cremenea şi amnarul în cealaltă. Apoi zâmbi şi toate lumânările din încăpere se aprinseră dintr-odată. Se opri la poliţa de spălat şi se întoarse lângă pat cu o cârpa umedă şi rece, cu care-i spală chipul lui Egwene.

— A fost rău? o întrebă, îngrijorată. N-ai făcut nici o mişcare. N-ai îngânat nimic. Nu mai ştiam dacă să te trezim sau nu.

În grabă, Egwene îşi scoase panglica de piele de la gât şi o aruncă cât colo, odată cu inelul.

— Data următoare, gâfâi ea, ne înţelegem asupra unui moment, şi mă treziţi când ajungem acolo. Chiar dacă, pentru asta, trebuie să-mi băgaţi capul într-un lighean cu apă!

Nici nu-şi dăduse seama că se hotărâse, astfel, să mai încerce o dată. „Ai de gând să-ţi bagi capul în botul ursului, numai ca s-arăţi că nu-ţi e frică? Vrei s-o mai faci o dată, numai pentru că prima oară ai scăpat cu viaţă?” Totuşi, nu era numai asta. De temut, se temea – şi o ştia. Dar câtă vreme femeile din Ajah Neagră aveau cu ele acele ter'angreale pe care le cercetase Corianin, nu avea de ales şi trebuia să se întoarcă. Era convinsă că acolo, în Tel'aran'rhiod, putea afla de ce le doreau. Şi dacă izbutea, atunci poate găsea şi alte răspunsuri; dacă numai

jumătate din ceea ce i se povestise despre Vestitoarele-n vise era adevărat, atunci trebuia să se întoarcă.

— Dar nu în noaptea asta, spuse încet. Încă nu.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Nynaeve. Ce-ai visat?

Egwene se întinse pe pat şi le povesti. Dintre toate, nu le ascunse decât faptul că Perrin vorbise cu lupul. Despre lup nu pomeni deloc. Se simţea puţin vinovată că nu le spunea totul, dar taina îi aparţinea lui Perrin şi el trebuia s-o dezvăluie, atunci când dorea. În rest, le povesti totul, cuvânt cu cuvânt. după ce termină, se simţi pustiită.

— Pe lângă că arată obosit, spuse Elayne, nu părea şi rănit? Egwene, nu-mi vine să cred că voia să-ţi facă rău. Nu pot să cred că ţi-ar fi făcut.

— Rand, spuse sec Nynaeve, va trebui să-şi poarte singur de grijă, o vreme.

Elayne roşi; arăta foarte drăguţă, şi Egwene îşi dădu seama că aşa arăta mereu, şi când plângea, şi când freca oalele.

— Callandor, continuă Nynaeve. Inima Stâncii. Şi asta era însemnată pe desen. Cred că ştim de-acum unde sunt cele din Ajah Neagră.

— Tot o capcană rămâne, spuse Elayne, care se liniştise. Dacă nu-i o înşelăciune, e o capcană.

— Cea mai bună cale pentru a-i prinde pe cei care-ţi întind o capcană, rosti Nynaeve, cu un zâmbet sumbru, este să te prinzi în ea şi să-i laşi să vină.

— Adică vrei să zici să mergem în Tear? spuse Egwene, iar cealaltă încuviinţă.

— Pare-se că Suprema ne-a lăsat de capul nostru. Suntem libere să hotărâm, ţi-aduci aminte? Ştim măcar un lucru – că femeile alea sunt în Tear, şi ştim pe cine să căutăm acolo. Aici, nu putem decât să stăm şi să fierbem, bănuind ba pe una, ba pe alta, întrebându-ne dacă nu mai e vreun Vineţiu pe undeva. Mai bine să fim dulăii, nu iepurii.

— Trebuie să-i scriu mamei, spuse Elayne, apoi, văzând privirile pe care i le aruncaseră, încercă să se apere. Am dispărut deja o dată, fără vreo vorbă. Dacă se mai întâmplă... Nu ştiţi cum poate mama să se mânie. E în stare să-l trimită pe Gareth Byrne şi toată armata să atace Tar Valon. Sau s-o apuce pe urmele noastre.

— Ai putea să râmai aici, zise Egwene.

— Nu, nu, nu vă las singure. N-am de gând să rămân, ca să mă întreb mereu dacă sora care mă învaţă nu este cumva o Iscoadă, sau dacă n-o să vină şi după mine vreun Vineţiu, răspunse cealaltă, cu un scurt hohot de râs. Şi nici să muncesc la bucătărie, în timp ce voi aveţi parte de aventuri. Trebuie doar să-i spun mamei că am plecat din Turn la porunca Supremei, ca să nu se înfurie dacă aude vreun zvon. N-o să-i spun unde mergem, sau de ce.

— Păi, ai face bine, rosti Nynaeve. Dac-ar şti de Ajah Neagră, cred că într-adevăr ar veni după tine. Că veni vorba, nu ştim nici prin câte mâini va trece scrisoarea ta, înainte să ajungă unde trebuie, sau ce ochi au s-o citească. Mai bine nu spune nimic din ceea ce nu-ţi convine să afle şi alţii.

— Mda, ar mai fi ceva, oftă Elayne. Suprema nu ştie că mi-aţi spus. Va trebui să găsesc o cale s-o trimit, fără ca ea s-o vadă.

— O să mă gândesc eu la asta, se încruntă Nynaeve. Poate după ce plecăm. Ai putea s-o laşi în Aringill sau undeva, în josul râului, dacă avem răgaz să găsim acolo pe cineva care merge în Caemlyn. Dacă arătăm hârtiile pe care ni le-a dat Suprema, poate convingem pe unul sau altul. Să nădăjduim că o să meargă şi cu căpitanii de corăbii, dacă nu cumva vreuna dintre voi are mai mulţi bani ca mine.

Elayne clătină amărâtă din cap, dar Egwene nici nu se mai obosi. Toţi banii pe care-i avuseseră se terminaseră pe drumul de la Capul Toman. Mai aveau numai câţiva bănuţi de fiecare.

— Când..., începu ea, apoi se opri să-şi dreagă vocea. Când plecăm? La noapte?

Nynaeve căzu puţin pe gânduri, apoi clătina din cap.

— Ai nevoie de somn, după..., zise ea, arătând către inelul de piatră care se lovise de perete şi acum zăcea pe podea. O să-i mai lăsăm Supremei o zi ca să ne caute. După ce terminăm cu masa de dimineaţă, strângeţi-vă ce vreţi să luaţi cu voi, dar nu prea multe. Nu uitaţi că trebuie să plecăm din Turn fără să ne observe nimeni. Dacă Suprema nu apare până la amiază, am de gând să mă îmbarc pe o corabie, vârându-i hârtia aia pe gât căpitanului, dacă altfel nu se poate, înainte să sune Scăpătatul. Ce ziceţi?

— E minunat, spuse hotărâtă Elayne, iar Egwene, dorindu-şi să pară la fel de încrezătoare, rosti:

— Că-i azi, că-i mâine, cu cât mai repede cu atât mai bine, eu aşa cred.

— Atunci mai bine să dormim puţin.

— Nynaeve, spuse Egwene cu glasul slab, nu... nu vreau să fiu singură în noaptea asta.

Mărturisirea o durea.

— Nici eu, zise Elayne. Mă tot gândesc la cei Făr-de-Suflet. Nu ştiu de ce, dar mă sperie chiar mai mult decât Ajah Neagră.

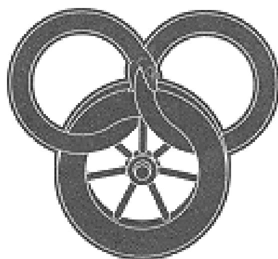
— Mda, până la urmă, nici eu nu vreau să fiu singură, grăi încet Nynaeve, apoi trase cu ochiul la patul lui Egwene. Ăsta pare îndeajuns de mare pentru trei, dacă fiecare-şi ţine coatele acasă.

Ceva mai târziu, pe când se tot foiau, căutând să-şi găsească un loc astfel încât să nu li se mai pară că erau atât de înghesuite, Nynaeve râse pe neaşteptate.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Egwene. Tu nu te gâdili.

— Tocmai m-am gândit la cineva care se va bucura să ducă scrisoarea lui Elayne. Şi să plece din Tar Valon. Aş putea să pun rămăşag.

CAPITOLUL 28

O cale de scăpare

Mat, numai cu pantalonii pe el, tocmai sfârşea o gustare de după micul dejun – puţină şuncă, trei mere, pâine cu unt – când uşa se deschise şi Nynaeve, Egwene şi Elayne intrară, una după alta, zâmbindu-i larg. Se ridică să-şi ia o cămaşă apoi, răzvrătindu-se, se aşeză la loc. Puteau măcar să bată. Oricum, se bucură să le vadă. La început, cel puţin.

— Chiar că arăţi mai bine, zise Egwene.

— Ca şi cum te-ai fi odihnit o lună şi ai fi mâncat pe saturate, făcu Elayne.

Nynaeve îi pipăi fruntea cu palma, iar el dădu să se tragă înapoi, până să-şi aducă aminte că o văzuse făcând asta de cinci ani de zile, dacă nu şi mai mult, pe când încă erau cu toţii acasă. „Pe atunci era doar Meştereasă, se gândi. Nu purta inelul ăla." Ea îi observase tresărirea şi îi zâmbi slab.

— După mine, eşti gata s-o porneşti la drum. Nu te-ai plictisit să stai închis aici? Ţin minte că niciodată nu răbdai să rămâi în casă două zile la rând.

Mat se uită cu jind la ultimul cotor de măr, apoi îl lăsă îndărăt pe farfurie. Îi venea să-şi lingă degetele pline de suc, numai că toate cele trei erau cu ochii la el. Şi zâmbeau fără încetare. Îşi dădu seama că încerca să judece care dintre ele era cea mai drăguţă şi nu izbutea. Dacă ar fi fost altele decât erau, le-ar fi

poftit pe fiecare la un dans, ceva. Acasă, dansase cu Egwene – şi nu o dată – ba chiar şi cu Nynaeve, însă trecuse mult de atunci, sau cel puţin aşa i se părea.

— O fată drăguţă înseamnă distracţie şi dans. Două fete drăguţe înseamnă necazuri acasă. Trei fete drăguţe înseamnă că e vremea s-o iei la fugă, zise, aruncându-i lui Nynaeve un zâmbet încă şi mai încordat decât al ei. Aşa spunea tata. Nynaeve, voi puneţi ceva la cale. Prea zâmbiţi, toate, ca nişte pisici cu ochii la o vrabie prinsă-n tufişul de ciulini – şi pare-mi-se că vrabia sunt eu.

Cele trei se tulburară şi încetară să-i mai zâmbească. Le observă mâinile şi se întrebă de ce arătau de parcă tocmai veneau de la spălatul vaselor. Că doar Domniţa-Moştenitoare din Andor nu făcea aşa ceva. Până şi pe Nynaeve îi venea greu s-o vadă îndeletnicindu-se cu aşa o corvoadă, cu toate că, în Emond's Field, îşi vedea singură de gospodărie. Mai observă şi că, de-acum, purtau toate trei inele cu Marele Şarpe. Asta era ceva nou şi nu tocmai plăcut. „Pe Lumină, trebuia să se întâmple cândva. Dar nu-i treaba mea şi gata. Nu-i treaba mea. Nu e.” O văzu pe Egwene clătinând din cap – dar mai mult pentru celelalte două decât pentru el.

— V-am zis că trebuie să-i spunem totul verde-n faţă. Poate fi încăpăţânat ca un catâr şi viclean ca o pisică. Ştii că aşa eşti, Mat. Ştii bine – nu te mai încrunta!

Mat se supuse pe dată şi îşi reluă rânjetul de la început.

— Taci, Egwene, zise Nynaeve. Mat, vrem să-ţi cerem un serviciu, e drept, dar asta nu înseamnă că nu ne pasă cum te simţi. Ne pasă şi tu o ştii, dacă nu cumva ţi-ai pierdut şi puţina minte pe care-o mai aveai. Eşti bine? Arăţi minunat, faţă de cum te ştiam de ultima dată. Parcă ar fi trecut o lună, nu două zile.

— Sunt gata să alerg cale de zece mile, iar la urmă să-i trag şi un dans, răspunse el; tocmai atunci, îi ghiorăi stomacul, făcându-l să-şi aducă aminte cât de mult mai era până la prânz, însă nu-l băgă în seamă, nădăjduind ca nici ele să nu-l fi auzit. La drept vorbind, chiar se simţea întremat, ca după o lună de stat la pat şi de ospeţe. Ce serviciu vreţi să-mi cereţi? întrebă, cuprins de bănuială; din câte îşi amintea, Nynaeve nu cerea servicii, ci le spunea oamenilor ce să facă, aşteptându-se ca ei să se supună fără întârziere.

— Te-aş ruga să duci o scrisoare din partea mea, zise Elayne, înainte ca Nynaeve să apuce să deschidă gura. Pentru mama, în Caemlyn, continuă, zâmbindu-i, cu gropiţe în obraji. Ţi-aş fi aşa de recunoscătoare, Mat.

Lumina dimineţii părea să se joace în părul ei. „Mă întreb dacă-i place să danseze”, începu Mat în sinea lui, dar alungă pe dată gândul.

— Nu pare prea greu, dar drumul e lung. Ce-mi iese şi mie din asta?

Pe chipul fetei se citea limpede că era printre puţinele dăţi în care gropiţele nu-şi atinseseră ţinta. Ea se sumeţi, îndreptându-se de spate. Parcă o şi vedea aşezată pe tron.

— Eşti un supus devotat al regatului Andor, nu? Nu vrei să slujeşti Tronul Leului şi pe Domniţa-Moştenitoare?

Mat chicoti.

— V-am spus că nici aşa n-o să meargă, spuse Egwene. Nu cu el.

— M-am gândit că merită să încerc, răspunse Elayne, cu o strâmbătură vicleană. Cu Gărzile din Caemlyn mi-a ieşit întotdeauna. Iar tu mi-ai spus că dacă-i zâmbesc..., mai făcu, dar se întrerupse şi-şi întoarse privirea de la el.

„Ce i-ai spus, Egwene? se întrebă Mat, furios. Că sunt un neghiob care cade în plasa oricărei fete, numai să-i zâmbească puţin?” Cu toate astea, nu se pierdu cu firea, şi izbuti să-şi păstreze rânjetul pe chip.

— Mi-aş fi dorit să fie îndeajuns să te rugăm, zise Egwene, dar tu nu faci servicii nimănui, aşa-i, Mat? Mă întreb, ai făcut vreodată ceva fără să fi fost tras pe sfoară, răsplătit sau silit?

— Să ştii, Egwene, îi răspunse el cu un zâmbet, că aş dansa cu dragă inimă cu oricare dintre voi, dar să nu vă aşteptaţi să vă fac şi corvezile.

O clipă, i se păru că fata avea să scoată limba la el.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la gândul cu care plecaserăm? făcu Nynaeve, cu un glas mult prea liniştit. Celelalte două încuviinţară, iar ea se întoarse către Mat. Pentru prima dată de când venise, arăta ca Meştereasa de demult, cu o privire care te putea împietri în loc şi cu cosiţa zbârlită, ca o coadă de pisică. Matrim Cauthon, eşti încă şi mai grosolan decât îmi aminteam. Ai fost bolnav atâta vreme, iar Egwene, Elayne şi cu mine am avut grijă de tine ca de un prunc în scutece, încât aproape că

uitasem cum îţi e firea. Chiar şi aşa, te credeam în stare de puţină recunoştinţă. Ai tot spus că vrei să vezi lumea şi marile oraşe. Ei, de ce nu începi cu Caemlyn? Ai face ceea ce-ţi doreşti de atâta vreme, ţi-ai arăta recunoştinţa şi ai şi ajuta pe cineva în acelaşi timp. Mai mult de atât, ce poţi să ceri?

Scoase de sub mantie o foaie de pergament împăturită şi pecetluită cu un crin de ceară aurie, şi o puse pe masă. Mat se uită cu jind. De-abia îşi amintea că trecuse cândva prin Caemlyn, împreună cu Rand. Mare păcat că trebuia să pună capăt întregii poveşti, şi încă fără zăbavă, dar aşa i se părea a fi cel mai bine. „Dacă vrei să te distrezi la dans, mai devreme sau mai târziu trebuie să plăteşti şi muzicantul.” Şi, după cum se purta Nynaeve, cu cât plata venea mai târziu, cu atât mai rău avea să-i pară.

— Nu pot, Nynaeve.

— Cum adică, nu poţi? Eşti bărbat, sau ce? Ai un prilej să-i faci un serviciu Domniţei-Moştenitoare din Andor, să vezi Caemlyn, poate chiar s-o întâlneşti pe Regina Morgase, iar tu spui că nu poţi? Zău că nu-mi dau seama ce-ai mai putea dori. De data asta, Matrim Cauthon, n-am să-ţi îngădui să te fofilezi! Sau te-ai schimbat într-atât încât a început să-ţi placă să vezi numai de-astea de jur împrejur? se răsti ea, fluturându-i braţul prin faţa ochilor, mai mai să-l lovească peste obraz cu inelul.

— Hai, Mat, te rog..., zise Elayne, iar Egwene îl sfredeli cu privirea de parcă îi crescuseră coarne de troloc.

— Nu-i vorba că n-aş vrea, răspunse el, foindu-se în scaun. Nu pot! Suprema a făcut în aşa fel încât să nu pot pleca de pe insulă, tu-i... Ajutaţi-mă să o fac, şi am să duc scrisoarea în dinţi, Elayne.

Cele trei se priviră, iar Mat se întrebă, aşa cum i se întâmpla adesea, dacă femeile îşi puteau citi gândurile una alteia. Pe ale lui zău că parcă le citiseră, tocmai când îşi dorise asta mai puţin. Acum, însă, chiar dacă luaseră o hotărâre, pe tăcute, între ele, se dovedi că nu ştiau ce-i trecea prin cap.

— Cum adică? făcu, aspră, Nynaeve. De ce să nu te lase Suprema să pleci?

Mat ridică din umeri şi o privi drept în ochi, aruncându-i rânjetul său cel mai plin de regrete.

— Pentru că am fost bolnav şi am zăcut atâta vreme. Mi-a spus că n-are să mă lase să plec, până ce nu va fi convinsă că n-

am să mor aşa, pe neaşteptate, cine ştie pe unde. Ceea ce, fireşte că nu se va întâmpla. Adică n-am să mor.

Nynaeve se încruntă, îşi smuci cosiţa şi, fără veste, îi luă capul în mâini; îl străbătu un fior. „Pe Lumină, Puterea!” Până să-şi ducă gândul la capăt, însă, ea îi şi dăduse drumul.

— Ce...? Ce mi-ai făcut, Nynaeve?

— Nici măcar a zecea parte din cât cred că meriţi, răspunse ea. Eşti sănătos ca un taur. Mai slăbit decât pari, dar sănătos.

— Păi, nu v-am spus? îngăimă Mat, încercând să-şi redobândească rânjetul. Ce mai semăna cu tine, Nynaeve. Suprema, adică. Aşa scundă cum e, părea să umple încăperea. Iar pe mine m-a luat tare de la bun început...

Văzând-o, însă, pe cealaltă cum ridica din sprâncene, se hotărî să o apuce pe o altă cale. Câtă vreme nu-şi aminteau de Corn, era bine. Se întrebă dacă ştiau ceva despre asta.

— Da. Ei, deci cred că vor să mă ţină aici din pricina pumnalului. Adică, până-şi dau seama cum de s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat. Ştiţi cum sunt femeile Aes Sedai, continuă el, cu un hohot slab de râs; cele trei îl priveau în linişte. „Poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Arde-m-ar. Şi astea vor să devină Aes Sedai, ce mama mă-sii. Arde-m-ar, şi uite cum nu-mi tace gura. Mi-aş dori ca Nynaeve să nu mă mai sfredelească aşa cu privirea. Hai, pe scurt.” Suprema a făcut în aşa fel încât să nu pot trece podurile şi să nu mă pot urca pe nici o corabie fără porunca ei. Înţelegeţi, aşadar? Nu că n-aş vrea să v-ajut, dar nu pot.

— Dar dacă te putem scoate din Tar Valon, ai s-o faci? întrebă Nynaeve, cu asprime.

— Scoateţi-mă din oraş, şi o duc şi pe Elayne în spate, până la maică-sa.

De data asta, o văzu pe Elayne ridicând din sprâncene, iar pe Egwene rostindu-i în şoaptă numele, cu o privire aprigă. Câteodată, femeile nu ştiau deloc de glumă. Nynaeve le făcu semn celorlalte să o urmeze la fereastră. Acolo, se întoarseră cu spatele la el şi vorbiră atât de încet încât nu izbuti să audă altceva decât nişte murmure. Nu aveau nevoie decât de una, dacă rămâneau împreună – parcă aşa ceva spusese Egwene. Privindu-le, se întrebă dacă puteau, într-adevăr, să îl facă scăpat de poruncile Supremei. „Dacă o fac, le duc şi scrisoarea, ce mama mă-sii! În dinţi, cum am făgăduit.” Cu gândurile aiurea,

luă de pe masă un cotor de măr şi muşcă. Mestecă puţin, apoi scuipă în grabă, pe masă, sâmburii amari. Când cele trei se întoarseră, Egwene îi oferi o hârtie groasă, împăturită. Mat le privi bănuitor, pe toate, înainte s-o deschidă. Citind, însă, începu să fredoneze ca pentru sine, fără să-şi dea seama.

„Purtătorul acesteia face totul din porunca şi cu îngăduinţa mea. Daţi-i ascultare, fără vreo vorbă. Aşa vă poruncesc.

Siuan Sanche Păzitoarea Peceţilor Flacăra din Tar Valon Suprema Înscăunată”

Iar dedesubt era pecetea – Flacăra din Tar Valon, întipărită într-un rotocol de ceară albă, tare ca piatra. În cele din urmă, Mat îşi dădu seama că fredona „Buzunarul plin de aur” şi se opri.

— E adevărată? Adică n-aţi… Cum aţi dobândit aşa ceva?

— Nu e măsluită, dacă asta întrebai, zise Elayne.

— Şi nu-i treaba ta cum am dobândit-o, făcu Nynaeve. E adevărată, şi cu asta gata. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş apuca să mă fălesc cu ea, altfel Suprema o s-o ia îndărăt. Însă o să te ajute să treci de străji şi să te îmbarci. Nu uita, ai spus că, dacă te ajutăm, duci şi scrisoarea.

— Staţi liniştite, e ca şi cum ar fi deja în mâinile lui Morgase, răspunse Mat; parcă nu-şi putea lua ochii de la foaia cu pecete, însă se sili s-o împăturească la loc, şi o aşeză peste scrisoarea lui Elayne. N-aveţi cumva şi nişte bani? Ceva arginţi? O coroană de aur sau două? Eu am aproape îndeajuns pentru călătorie, dar aud că, în josul râului, totul e mai scump.

— Cum de n-ai bani? întrebă răstit Nynaeve, scuturând din cap. Că doar jucai zaruri cu Hurin aproape în fiecare noapte, până când ai ajuns atât de bolnav încât nu le mai puteai ţine în mână. Şi de ce să fie traiul mai scump în josul râului?

— Păi, Nynaeve, de jucat jucam pe bănuţi de aramă şi, după o vreme, nici măcar aşa. N-are a face, o să mă descurc eu cumva. Dar tu nu asculţi ce se vorbeşte? În Cairhien e război civil, şi aud că nici în Tear nu e prea bine. Cică o cameră la un han din Aringill costă mai mult decât costă un cal bun, la noi în sat.

— N-am avut vreme să ascultăm zvonurile, spuse ea cu asprime, apoi schimbă priviri îngrijorate cu celelalte, făcându-l să intre iarăşi la bănuieli.

— N-are a face. Mă descurc, repetă el – că doar trebuia să găsească ceva jocuri de zaruri, prin hanurile de lângă docuri; o

noapte, nu mai mult, şi dimineaţa se putea urca pe vreo corabie, cu punga plină.

— Tu ai grijă să duci scrisoarea aia Reginei, Mat, zise Nynaeve. Şi să nu cumva să afle cineva de ea.

— I-o duc, i-o duc. Am făgăduit, nu? După cum vorbeşti, s-ar zice că am obiceiul să-mi încalc cuvântul.

Privirile pe care i le aruncară Nynaeve şi Egwene îi amintiră că făcuse şi asta, de vreo câteva ori.

— Am s-o fac, ce mama... Am s-o fac!

Mai rămaseră o vreme împreună, vorbind mai ales de casă. Egwene şi Elayne se aşezaseră pe pat, iar Nynaeve luase jilţul, lăsându-l pe el pe taburet. Auzind vorbindu-se despre Emond's Field, îl cuprinse dorul. Şi Nynaeve şi Egwene păreau triste, de parcă vorbeau despre un loc prin care n-aveau să mai calce vreodată. Era convins că le văzuse ochii umezindu-se, însă când încercă să schimbe subiectul, nu izbuti, căci ele începură iarăşi să vorbească despre oamenii pe care-i cunoşteau, despre sărbătorile de la Bel Tine şi despre Duminică, despre dansurile de după recoltă şi despre şezătorile de la tunsul oilor.

Iar Elayne îi vorbi despre Caemlyn, despre ce-avea să întâlnească în Palatul Regal, oamenii cu care trebuia să vorbească, şi unul sau două lucruri despre oraş. Din când în când, se purta ca şi cum avea deja coroana pe frunte. Numai un neghiob adevărat se putea încurca cu una ca ea, se gândi Mat. Când se ridicară să plece, se întristă – se ridică, simţindu-se, dintr-odată, foarte stânjenit, şi pipăi hârtia Supremei.

— Ce să zic, mi-aţi fost de mare ajutor cu asta. De mare, mare ajutor. Ştiu că o să fiţi cu toatele Aes Sedai – aici se încurcă puţin – şi că tu, Elayne, ai să fii regină într-o bună zi, dar dacă aveţi vreodată nevoie de sprijin, dacă pot să fac ceva pentru voi, am să vin. Bizuiţi-vă pe asta. Ce, am zis ceva caraghios?

Elayne îşi astupase gura cu palma, iar Egwene râdea pe faţă.

— Nu, Mat, zise cu blândeţe Nynaeve – însă şi colţul gurii ei fremăta. E vorba de ceva ce-am observat eu la bărbaţi.

— Numai femeile o pot înţelege, spuse Elayne.

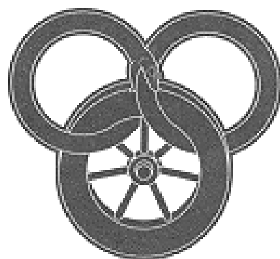
— Să ajungi cu bine, Mat, fără greutăţi, îi ură Egwene. Şi nu uita – dacă o femeie are nevoie de un erou, înseamnă că are nevoie pe loc, nu a doua zi.

Şi izbucni în hohote. Mat rămase cu ochii la uşa care se închidea în urma lor. „Femeile erau făpturi ciudate”, se gândi,

pentru a o suta oară. Apoi îi căzură ochii pe scrisoarea lui Elayne şi pe cealaltă hârtie împăturită. Hârtia de la Supremă, cu binecuvântata ei pecete, cu neputinţă de înţeles dar bine-venită, precum un foc la vreme de iarnă. Începu să ţopăie de pe un picior pe altul, pe covorul cu flori. Avea să vadă Caemlyn, şi să întâlnească o regină. „Propriile dumitale cuvinte au să mă scape, Supremă Înscăunată. Şi de domnia ta, şi de Selene.”

— N-o să mă mai prindeţi niciodată, râse el, gândindu-se la amândouă. Mat Cauthon v-a scăpat din gheare.

CAPITOLUL 29

Capcana

Dulăul de la bucătărie şedea culcat într-un colţ, în largul său. Uitându-se urât la el, Nynaeve îşi şterse fruntea de sudoare şi se chinui să-şi termine corvoada, pe care animalul ar fi trebuit s-o-ndeplinească. „Le credeam în stare şi să mă pună să alerg pe roata de surcele, ca să se rotească frigarea, în loc să mă lase să învârt de mizeria asta de mâner! Aes Sedai! Arde-le-aş pe toate!” Faptul că folosea asemenea vorbe era o dovada că era scoasă din minţi. Altă dovadă – nici măcar nu-şi dădea seama de ce gândea. Era atât de încinsă, încât i se părea că ardea precum flăcările din vatra lungă, de piatră cenuşie. Era sigură că dulăul râdea de ea.

Elayne scotea grăsimea din tigaia cea mare, aşezată sub frigări, folosind o lingură de lemn cu coada lungă. Egwene avea şi ea una la fel, cu care stropea friptura. Împrejurul lor, toată lumea de la bucătărie îşi vedea de treburile obişnuite, de la amiază. până şi novicele se obişnuiseră într-atât să le vadă acolo, încât de-abia de se mai uitau la ele. Oricum, bucătăresele nu le îngăduiau să caşte gura. Munca te făcea om de nădejde, aşa spuneau femeile Aes Sedai, iar bucătăresele aveau mare grijă ca novicele să înţeleagă asta. Şi cele trei Alese, că veni vorba.

Laras, Mai-Marea bucătăriilor – de fapt era numai prima bucătăreasă, însă i se spunea aşa de atât de multă vreme, încât ar fi putut fi, cu adevărat, un titlu – se apropie ca să cerceteze friptura. Şi pe femeile care asudau acolo. Era de-a dreptul grasă, cu mai multe bărbii şi un şorţ alb, fără pată, din care s-ar fi putut croi trei rochii de novice. Avea şi ea o lingură de lemn, cu coadă lungă, pe care o purta ca pe un sceptru. Dar nu pentru a amesteca în mâncare, ci pentru a le da porunci celor din jur şi pentru a le pocni pe altele, care nu se dovedeau de nădejde şi pline de zel, aşa cum le-ar fi dorit. Cercetă fripturile, pufni nemulţumită şi se întoarse, încruntată, către Alese.

Nynaeve îi înfruntă privirea fără să-şi plece ochii şi continuă să învârtă frigarea. Pe chipul celeilalte nu se schimbă nimic. Nynaeve încercase deja să-i zâmbească, dar nici atunci nu obţinuse mare lucru. Când se oprise din muncă pentru a-i vorbi, foarte politicos, fusese o nenorocire. Era deja prea mult că trebuia să se lase dojenită de femeile Aes Sedai şi să se supună lor. Asta trebuia s-o îndure, oricât o durea, dacă era să înveţe cum să-şi folosească înzestrările. Nu că i-ar fi plăcut ce putea face – una era să ştie că femeile Aes Sedai nu erau Iscoade ale Celui Întunecat, cu toate că puteau conduce Puterea, alta, însă, s-o conducă ea însăşi – dar trebuia să înveţe dacă era să se răzbune pe Moiraine; ura împotriva lui Moiraine, care le făcuse ce le făcuse lui Egwene şi celorlalţi din Emond's Field, le stricase vieţile şi-i făcuse să joace după cum le cânta, pentru ţelurile ei de Aes Sedai, era cel mai puternic sprijin pentru Nynaeve. Însă când o vedea pe această Laras purtându-se cu ea precum cu o copilă leneşă şi nu prea isteaţă, când era silită să le facă plecăciuni şi să se supună ordinelor acestei femei pe care, acasă, prin câteva vorbe bine alese, ar fi putut-o pune cu uşurinţă la locul ei, scrâşnea din dinţi aproape la fel de tare ca atunci când se gândea la Moiraine. „Poate dacă nu mă uit la ea... Nu! Nici moartă nu-mi plec privirea în faţa... vacii ăsteia!" Laras pufni şi mai tare şi se îndepărtă, păşind legănat pe dalele cenuşii, de-abia măturate. Fără să se ridice de la locul ei, Elayne îi aruncă priviri arzătoare.

— Dacă femeia aia mă mai loveşte o singură dată, am să-l pun pe Gareth Byrne s-o aresteze şi...

— Taci, şopti Egwene, stropind fără încetare friptura şi fără s-o privească. Are nişte urechi de...

Laras se întoarse de parcă într-adevăr le-ar fi auzit, şi mai încruntată, cu gura larg deschisă. Înainte să apuce să scoată vreun sunet, Suprema Înscăunată intră în bucătărie ca o furtună. Până şi etola dungată pe care-o purta părea zbârlită. Leane nu se vedea nicăieri, ceea ce era ciudat. „În sfârşit, se gândi mohorâtă Nynaeve. Era şi timpul!” Dar Suprema nu se uită la ea şi nu spuse nici o vorbă nimănui. Pipăi cu palma tăblia unei mese curate ca lacrima, apoi îşi privi degetele şi se strâmbă, de parcă le-ar fi găsit murdare. Într-o clipă, Laras veni lângă ea, toată numai un zâmbet, însă privirea lipsită de expresie a Supremei o făcu să tacă şi să înghită în sec. Suprema se plimbă cu paşi mari prin toată bucătăria. Se uită lung la femeile care tăiau plăcintele de ovăz, le măsură din priviri pe cele care curăţau legumele, îşi băgă nasul în cazanele de supă, le aruncă o privire celor care aveau grijă de ele şi pufni – pe dată, acestea îşi plecară ochii şi se prefăcură absorbite de muncă. Căutătura ei le făcu pe fetele care duceau farfurii şi castroane în sala de mese să o ia la fugă, iar pe novice să o apuce care-ncotro, precum şoarecii care-au văzut o pisică. Nu străbătuse nici jumătate din bucătarii şi, deja, fiecare femeie de-acolo trudea de două ori mai repede decât înainte. După ce-şi termină turul, numai Laras mai îndrăznea să-i mai arunce, pe furiş, câte o privire. Suprema se opri în faţa frigărilor, cu mâinile în şolduri, şi o privi. Fără expresie, cu ochii săi albaştri, reci şi aspri, stătea şi o privea.

Femeia cea grasă înghiţi în sec şi-şi netezi şorţul. Bărbiile îi tremurau. Suprema nici nu clipi. Laras lăsă ochii în jos şi se foi de pe-un picior pe altul, stânjenită.

— Să mă ierte Maica, îngână, cu glasul stins, apoi făcu un soi de plecăciune şi se îndepărtă repede, atât de tulburată încât se duse lângă cazanele de supă şi începu să amestece într-unul cu propria sa lingură.

Nynaeve zâmbi, plecând fruntea pentru a nu fi observată. Nici Egwene şi nici Elayne nu se opriră din muncă, dar şi ele trăgeau cu ochiul la Suprema care stătea cu spatele la ele, la nici doi paşi. De-acolo, cântărea din priviri toată bucătăria.

— Dacă au ajuns aşa slabe de înger, murmură ea, poate că într-adevăr am fost prea îngăduitoare, de multă vreme-ncoace.

„Chiar slabe de înger, se gândi Nynaeve. Astea-s femei? N-a făcut decât să se uite la ele!”

Suprema trase cu ochiul peste umăr şi, vreme de o clipă, îi prinse privirea. Dintr-odată, Nynaeve îşi dădu seama că învârtea frigarea ceva mai repede, dar îşi spuse că trebuia să se prefacă speriată, la fel ca celelalte. Ochii Supremei se opriră asupra lui Elayne; pe neaşteptate, cu glas tare, mai-mai să facă să tremure vasele de cupru şi tigăile atârnate pe pereţi, ea spuse:

— Există vorbe pe care n-am să le îngădui în gura unei tinere femei, Elayne din Casa Trakand. Dacă ţi-ai spurcat limba, am să ţi-o curăţ eu!

Toată lumea din bucătărie tresări. Elayne părea zăpăcită, iar Egwene indignată. Nynaeve scutură din cap, pe furiş, dar cu insistenţă. „Nu, fato! Ţine-ţi gura! Nu înţelegi ce face?” Egwene, însă, nu se lăsă, şi spuse, cu respect, dar şi cu hotărâre:

— Maică, dar nu a...

— Linişte! tună Suprema, speriindu-le iarăşi pe toate. Laras! Poţi să găseşti o cale de a le învăţa pe două fete să vorbească atunci când trebuie şi cum trebuie, Mai-Mare a Bucătăriilor? Eşti în stare măcar de-atât?

Laras veni către ele, legănându-se, mai iute decât o văzuse vreodată Nynaeve; se năpusti la Elayne şi Egwene, le apucă de câte o ureche, repetând fără încetare:

— Da, Maică. Pe dată, Maică. Cum porunceşti, Maică.

Şi plecă repede repede din bucătărie, ca şi cum de-abia aştepta să scape de privirea Supremei. Aceasta se apropiase de Nynaeve, plimbându-şi încă privirea prin încăpere. O bucătăreasă tânără, care tocmai venea cu un castron în mână, îi văzu ochii şi ţipă ascuţit, îndepărtându-se.

— Nu voiam s-o păţească şi Egwene, spuse Suprema, abia mişcându-şi buzele, de parcă vorbea pentru sine şi cu aşa o căutătură încât nimeni din bucătărie să nu-şi dorească s-o audă; şi Nynaeve de-abia o înţelegea. Dar poate aşa o să înveţe să gândească înainte să deschidă gura.

Nynaeve învârtea frigarea şi ţinea ochii în jos, încercând să pară că şi ea bombănea ceva pentru sine:

— Credeam că ai să fii cu ochii pe noi, Maică. Pentru a-ţi putea spune ce-am aflat.

— Dacă vin în fiecare zi să mă holbez la voi, Fiică, am să trezesc bănuieli, răspunse Suprema, plimbându-şi privirea prin bucătărie; cele mai multe femei nici nu se mai uitau spre ele, de teamă să n-o înfurie cumva. Voiam să vă aduc în cancelarie

după prânz, să vă dojenesc pentru că nu v-aţi ales ce să studiaţi – aşa i-am dat de înţeles lui Leane. Dar am veşti care nu mai pot aştepta. Sheriam a dat peste o altă Vineţie. Da, o femeie, de astă dată. Moartă ca morţii şi fără vreun semn. Era întinsă ca şi cum ar fi dormit, drept în patul lui Sheriam. N-a fost prea plăcut pentru ea.

Nynaeve se încordă şi, vreme de o clipă, uită să mai învârtă frigarea.

— Sheriam a avut prilejul să vadă listele pe care Verin i le-a dat lui Egwene. La fel şi Elaida. Nu le învinuiesc de nimic, dar au avut prilejul. Iar Egwene spune că Alanna... s-a purtat ciudat.

— Deci ţi-a spus. Alanna e din Arafel, iar cei de-acolo au gânduri ciudate despre onoare şi îndatoriri. Oricum, pot să stau cu ochii pe ea, mai zise Suprema, ridicând din umeri. Aţi aflat ceva ce să ne fie de folos, copila?

— Câte ceva, da, mormăi posomorâtă Nynaeve. „Şi cu Sheriam cum rămâne? Poate că n-a fost o întâmplare că a găsit Vineţiul. Şi pe Elaida o poate urmări, că veni vorba. Deci Alanna chiar...” Nu înţeleg cum de-ai avut încredere în Else Grinwell, dar ce ne-ai spus ne-a fost de ajutor.

Fără prea multe vorbe, îi povesti ce găsiseră în cămara de dedesubtul bibliotecii, lăsând să se înţeleagă că numai Egwene şi cu ea fuseseră acolo, şi ce hotărâri luaseră. Nu-i pomeni, însă, nimic de visul lui Egwene – sau ce-o mai fi fost, căci Egwene le tot spunea că fusese aievea – din Tel'aran'rhiod. Nici despre ter'angrealul dăruit de Verin. Nu avea încredere deplină în femeia cu etola dungată – nici în vreo altă femeie care purta şalul – aşa că i se părea potrivit să mai păstreze câte ceva şi pentru sine. După ce termină, Suprema rămase tăcută – atât de mult încât Nynaeve începu să creadă că nu o auzise. Era pe cale să repete ce spusese, un pic mai tare, dar tocmai atunci Suprema îi răspunse, tot fără să-şi mişte buzele:

— Eu nu v-am trimis nici o veste, Fiica mea. Ce-a rămas de la Liandrin şi celelalte a fost cercetat cu mare atenţie; nu s-a găsit nimic şi toate lucrurile au fost arse. Nimeni nu vrea să folosească gunoaiele celor din Ajah Neagră. Cât despre Else Grinwell... da, o ţin minte. Dacă îi stătea mintea la treabă, putea învăţa, dar ea nu voia decât să le facă ochi dulci bărbaţilor care se antrenau cu Străjerii. Else Grinwell a fost urcată pe o corabie şi trimisă îndărăt la maică-sa, acum zece zile.

Nynaeve simţi cum i se punea un nod în gât şi încercă să-l înghită. Cuvintele Supremei o făcură să se gândească la derbedeii care se luau de copiii mai mici ca ei. Îi dispreţuiau într-atât, fiind convinşi că erau prea proşti ca să-şi dea seama ce se-ntâmpla, încât nici nu se chinuiau să ascundă ce puneau la cale. La fel şi cele din Ajah Neagră – le dispreţuiau. Şi asta o făcea să-i fiarbă sângele în vene. Momeala pe care i-o aruncaseră o umplea de furie. „Pe Lumină, dacă Else nu mai era în Turn... pe Lumină, înseamnă că fiecare femeie cu care vorbesc ar putea fi Liandrin sau una dintre celelalte. Pe Lumină!"

Frigarea se oprise. În grabă, reîncepu s-o învârtă, cu toate că nimeni nu părea să fi băgat de seamă, căci toată lumea încă se ferea de Supremă.

— Şi ce-ai de gând să faci în legătură cu această... capcană, atât de uşor de descoperit? întrebă, încet, Suprema, fără s-o privească. Să cazi iarăşi în ea?

— De data asta, ştiu că e o capcană, Maică, rosti Nynaeve, înroşindu-se la faţă. Şi calea cea mai bună pentru a pune mâna pe cei care-au întins-o este să mă prind în joc şi să-i aştept să apară.

Glasul ei nu mai era la fel de hotărât precum fusese atunci când vorbise cu Egwene şi Elayne – din pricina a ceea ce tocmai aflase – dar tot era sigură pe ea.

— Poate că aşa-i, copilă. Poate că asta-i calea să le găsim. Dacă nu cumva, când apar, tu eşti deja prinsă şi legată fedeleş în năvodul lor, spuse Suprema, oftând neputincioasă. Am să fac în aşa fel încât să găsiţi, în încăperile voastre, bani pentru drum. Şi am să las să se spună din gura în gură că v-am trimis la o fermă să pliviţi varza. O să meargă şi Elayne cu voi?

Nynaeve uită că trebuia să păstreze taina şi se uită drept la cealaltă, vreme de o clipă, apoi îşi coborî iarăşi privirile, strângând puternic, în pumn, mânerul frigării.

— Păcătoasă vicleană... De ce atâta prefăcătorie, dacă ştiai? Ticluirile tale ne-au tulburat la fel de mult precum cele ale femeilor din Ajah Neagră. De ce? mai întrebă, apoi observă că pe chipul Supremei apăruse o încordare, astfel încât se sili să folosească un ton mai respectuos. Dacă-mi îngădui să întreb, Maică.

— Va fi îndeajuns de greu, pufni Suprema, s-o fac pe Morgase, fie că vrea sau nu, să apuce pe calea pe care trebuie să meargă,

chiar şi fără să o fac să creadă că i-am trimis fata pe mare într-o barcă putrezită. Aşa, am să pot să-i spun, fără să o înşel, că eu nu am nici o vină. S-ar putea ca lui Elayne să-i vină cam greu, atunci când se va întâlni, în cele din urmă, cu maică-sa, însă acum am trei dulăi în loc de doi. Ţi-am spus că aş prefera să am o sută, dacă ar fi cu putinţă. Gata, am vorbit destul, zise, aranjându-şi etola pe umeri. Dacă mai stau aşa aproape de tine, s-ar putea să fiu observată. Mai ai ceva să-mi spui, sau să întrebi? Repede, Fiica mea.

— Ce este Callandor, Maică? întrebă Nynaeve.

De data asta, Suprema îşi pierdu cumpătul şi aproape că se întoarse către ea, înainte să se tragă înapoi.

— Să nu cumva să cadă în mâinile lor, şopti ea, de-abia auzit, ca şi cum vorbea doar pentru sine. N-au cum s-o ia, însă..., continuă, răsuflând adânc, apoi ridică puţin vocea, pentru ca măcar Nynaeve să o înţeleagă bine, chiar dacă tot n-ar fi putut fi auzită de la mai mult de doi paşi. Nu sunt mai mult de douăsprezece femei din Turn care să ştie ce e Callandor, şi poate că or fi tot atâtea şi prin lume. Înalţii Seniori din Tear ştiu, însă nu vorbesc niciodată despre asta, decât atunci când înalţă unul nou în rândurile lor. Sabia care nu poate fi atinsă este un sa'angreal, fato. Există numai două care să aibă mai multă putere şi, slavă Luminii, nici unul dintre ele nu a fost vreodată folosit. Ţinând în mână Callandor, copilă, ai putea să culci la pământ un oraş întreg dintr-o singură lovitură. Dacă mori pentru ca lucrul acela să nu cadă în mâinile femeilor din Ajah Neagră – şi tu şi Egwene, şi Elayne – se cheamă că ai fost de mare ajutor pentru întreaga lume, iar preţul plătit nu a fost prea mare.

— Dar cum s-o dobândească? întrebă Nynaeve. Credeam că numai Dragonul Renăscut o poate atinge.

Suprema îi aruncă o privire piezişă, îndeajuns de tăioasă pentru a despica friptura din frigare.

— S-ar putea să caute altceva, rosti ea, după o scurtă vreme. De-aici, au furat ter'angreale. În Stânca din Tear se găsesc aproape la fel de multe ter'angreale ca şi în Turn.

— Credeam că înalţii Seniori nu vor să aibă nimic de-a face cu Puterea, şopti Nynaeve, neîncrezătoare.

— Ei, da, copilă, o urăsc, e drept. O urăsc şi se tem. Când găsesc pe-acolo pe la ei o fată care o poate conduce, o îmbarcă pe o corabie care pleacă în Tar Valon cât pot de iute, fără să-i

dea răgaz să-şi ia rămas-bun de la ai ei, şopti Suprema, pradă unor amintiri amare. Şi totuşi au adunat acolo, în iubita lor Stâncă, atâta Putere cât nu s-a mai văzut aproape nicăieri. Credinţa mea este că tocmai de-asta au adunat atâtea ter'angreale – şi tot felul de alte lucruri care au de-a face cu Puterea – de atâţia ani: pentru că li se pare că, astfel, pot să uite de lucrul de care, de fapt, nu pot scăpa, şi care le aminteşte că sunt osândiţi, de câte ori pătrund în Inima Stâncii. Fortăreaţa lor, care-a frânt sute de oştiri, va cădea ca semn că Dragonul a renăscut. Şi nici măcar nu va fi singurul semn, ci doar unul din multele. Cât trebuie să sufere trufia lor! Căderea aceasta nu va fi nici măcar singurul semn că lumea se schimbă. Şi nici nu pot să pretindă că au uitat, ţinându-se departe de Inima Stâncii, căci tocmai acolo este locul în care Seniorii ţinutului devin înalţi Seniori şi unde, de patru ori pe an, trebuie să celebreze ceea ce ei numesc Ritul Străjii, care spune că ei, chipurile, străjuiesc întreaga lume, stăpânind Callandor. Pesemne că asta îi roade ca şi cum ar fi înghiţit o ştiucă de vie, şi o merită. Mai e ceva, copilă? sfârşi femeia, tresărind, de parcă-şi dăduse seama că spusese mult mai multe decât ar fi dorit.

— Nu, Maică, zise Nynaeve. „Pe Lumină, totul are de-a face cu Rand. Mereu şi mereu ne întoarcem la Dragonul Renăscut”, se gândi, cu toate că-i venea greu să-l numească aşa, chiar şi în gând. Asta e tot.

Suprema îşi aranjă iarăşi etola, încruntându-se către cele care se agitau prin bucătărie.

— Trebuie să îndrept lucrurile. Era musai să vorbesc cu voi fără întârziere, dar Laras este o femeie de treabă şi se pricepe să rânduiască bucătăria şi camările.

Nynaeve pufni, şi vorbi cu ochii în jos, cu mâinile încleştate pe mânerul frigării.

— Laras e un morman de grăsime putredă, şi mult prea liberă cu lingura aia a ei.

Avusese impresia că Suprema nu putea s-o audă, însă cealaltă chicoti viclean.

— Bine te mai pricepi să judeci oamenii, copila. Cred că te descurcai de minune ca Meştereasă în satul tău. Află că Laras s-a dus la Sheriam şi a întrebat-o câtă vreme trebuie să vă mai pună la muncile cele mai grele şi mai murdare, fără să vă îngăduie nici un răgaz. I-a spus că, orice aş fi poruncit eu, nu are

să îngăduie ca vreuna dintre voi să se îmbolnăvească, sau să se prăbuşească sub atâta povară. Bine te mai pricepi să judeci.

Tocmai atunci, Laras apăru în uşă, de parcă şovăia să intre în propriul său regat. Suprema îi ieşi în întâmpinare – nu mai era încruntată, ci zâmbea.

— Totul pare să fie aşa cum trebuie, Laras, vorbi ea, îndeajuns de tare pentru a fi auzită în întreaga bucătărie. Toate sunt la locul lor. E foarte bine. Îţi meriţi laudele, şi numele de Maimare a Bucătăriilor. Am să fac din el un rang adevărat.

Pe chipul masivei femei, uimirea luă locul îngrijorării, apoi se preschimbă în mulţumire. Când Suprema plecă, Laras era toată un zâmbet, dar redeveni pe dată încruntată, când privirea i se mută de la femeia care se îndepărta la celelalte de-acolo. Toate se reapucară iute de treabă. Privirea aspră a lui Laras se opri asupra lui Nynaeve. Învârtind iarăşi frigarea, aceasta încercă să-i zâmbească. Laras se încruntă şi mai tare şi începu să-şi lovească lingura de coapsă, pârând să uite că tocmai ce-o folosise pentru alte pricini decât de obicei. Pe şorţul său alb apărură urme de supă. „Tot o să-i zâmbesc, orice-ar fi”, se gândi Nynaeve, cu toate că trebuia să strângă din dinţi ca să izbutească.

Veniră şi Egwene cu Elayne, care se strâmbau şi se ştergeau la gură cu mâneca. Laras le aruncă o privire care le făcu să se repeadă la frigare şi să se reapuce de treabă.

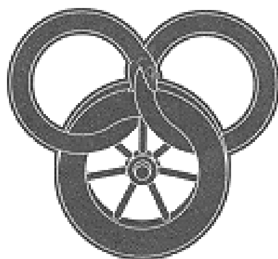
— Ce gust groaznic are săpunul, mormăi îngălat Elayne. În timp ce turna sos peste friptură, Egwene tremura:

— Nynaeve, dacă-mi spui acuma că Suprema ne-a poruncit să rămânem în Turn, am să ţip. Şi poate că am să fug de-adevăratelea.

— Plecăm după ce terminăm cu spălatul vaselor, le zise Nynaeve. Ne luăm lucrurile şi o ştergem cât putem de repede.

În privirile celor două fete apăru o sclipire de nerăbdare, îşi dori să fi fost şi ea la fel de încântată. „Facă Lumina să nu păşim într-o capcană din care să nu mai putem ieşi. Facă Lumina să fie aşa.”

CAPITOLUL 30

Prima aruncare

După plecarea fetelor, Mat îşi petrecu aproape toată ziua în cameră – nu făcu decât o scurtă plimbare. În acest timp, puse la cale ce-avea de făcut. Şi mâncă. Mâncă aproape tot ce-i aduseseră slujnicele şi mai ceru, iar ele îl serviră cu bucurie. Ceru pâine, brânză şi fructe, şi-şi îngrămădi în dulap mere şi pere zbârcite de iarnă, bucăţi de brânză şi pâini, lăsându-le tăvile goale. La amiază, se văzu nevoit să îndure vizita unei Aes Sedai – parcă-şi amintea şi numele, Anaiya. Aceasta îi puse o mână pe cap, umplându-l de fiori reci. „Pesemne că folosise Puterea", se gândi el – fiorii nu erau numai urmarea faptului că fusese atins de o Aes Sedai. Anaiya era o femeie nu prea frumoasă, în ciuda obrajilor netezi şi a seninătăţii, comună tuturor Surorilor.

— Pari într-o stare mult mai bună, îi spuse, zâmbind, făcându-l să-şi aducă aminte de maică-sa. Din câte aud, eşti încă şi mai înfometat decât ne-am aşteptat, dar eşti mai bine. Mi s-a spus că încerci să ne goleşti cămările. Crede-mă, ai să ai parte de toată mâncarea de care ai nevoie. N-ai să pierzi nici o masă, până când nu te însănătoşeşti pe deplin, crede-mă.

Mat îi aruncă un rânjet – cel pe care-l folosea şi cu maică-sa, când voia neapărat să fie crezut.

— Ştiu asta. Şi chiar mă simt mai bine. Aveam de gând să mă plimb puţin prin oraş, în după-amiaza asta. Fireşte, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Diseară, poate, am să trec şi pe la un han. Când stai la taifas în sala mare, uiţi de toate grijile şi suferinţele.

Anaiya păru să-i zâmbească încă şi mai larg.

— Nimeni n-o să încerce să te oprească, Mat. Dar nici tu să nu cauţi să pleci din oraş. N-ai să faci decât să-i superi pe Străjeri, şi aşa te vei trezi adus îndărăt încoace, sub supravegherea lor.

— Nu, Aes Sedai, nici prin cap nu-mi trece. Suprema Înscăunată mi-a spus că, dacă aş pleca, în câteva zile aş muri de foame.

— Aşa-i, făcu ea, încuviinţând, de parcă nu credea nici o iotă; dând să plece, zări bâta cu care el se căpătuise, proptită într-un colţ al încăperii. Doar nu crezi că trebuie să te aperi de noi, Mat. Locul ăsta este mult mai sigur decât altele. Nu cred să mai existe vreunul în care să fii mai bine protejat.

— A, ştiu asta, Aes Sedai. Ştiu.

După ce ea plecă, Mat se încruntă spre uşă, întrebându-se dacă izbutise s-o păcălească vreun pic. Se făcuse târziu, aproape seară, când părăsi încăperea în care nădăjduia că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Cerul se împurpurase, iar soarele, stând să apună, colora norii de la apus în felurite tonuri de roşu. După ce-şi luă mantia, şi-şi puse pe umăr desaga în căutarea căreia plecase ceva mai devreme – îndesând în ea pâinea, brânza şi fructele pe care le furase – aruncă o privire în oglindă şi se gândi că orice om pe care l-ar fi întâlnit îşi putea da seama ce punea la cale. Restul hainelor le legă într-o boccea, folosind una dintre pături, apoi le luă şi pe ele în spate. Bâta îi servea drept toiag de călătorie. Nu lăsă nimic. Buzunarele îi erau pline cu diverse lucruşoare mărunte, însă cele mai de preţ erau în punga de la brâu – hârtia cu pecete, scrisoarea lui Elayne şi păhăruţele cu zaruri.

Încercând să iasă din Turn, dădu cu ochii de câteva Aes Sedai. Unele dintre ele îl observară, dar nu făcură altceva decât să ridice din sprâncene. Nici una nu-i vorbi. Îl văzu şi Anaiya, care-i aruncă un zâmbet şi scutură, cu tristeţe, din cap. Drept răspuns, el ridică din umeri şi o privi cu rânjetul cel mai vinovat cu putinţă, iar femeia trecu în linişte mai departe, tot clătinând din cap. Străjerii de la porţile Turnului nu făcură decât să-l privească.

În sfârşit, străbătu piaţa cea mare şi se pierdu pe străzile oraşului – şi, numai atunci, se simţi cuprins de uşurare, dar şi de bucuria izbânzii. „Dacă nu ai cum să ascunzi ce pui la cale, fă ce-oi face, în aşa fel încât toţi să te creadă nătâng. Atunci au să stea cu mâinile în sân, aşteptând clipa în care au să te vadă căzând în nas. Femeile alea au să aştepte acum ca Străjerii să mă aducă îndărăt. Dimineaţa, văzând că nu m-am întors, au să pornească în căutare. Dar n-au să-şi dea prea mare osteneală, la început, crezând că m-am ascuns pe undeva prin oraş. Până să-şi dea ele seama de adevăr, iepurele va fi departe, în josul râului, iar ogarii nu-l vor mai putea prinde."

Simţindu-se cu sufletul mai uşor ca niciodată, începu să fredoneze *Iarăşi am trecut hotarul,* îndreptându-se către docurile de unde plecau corăbii spre Tear şi spre satele aflate pe malurile râului Erinin. Fireşte, el, unul, nu avea de gând să meargă prea departe, ci doar până în Aringill, cam la jumătatea drumului, în josul apei. De acolo până în Caemlyn, avea să călătorească pe uscat. „Şi am să duc scrisoarea, tu-i mama mă-sii. Auzi şi la ea, să creadă că n-o duc, cu toate că am făgăduit. Şi mort, şi tot o duc, fir-ar ea să fie."

Amurgul începea să acopere oraşul, dar era încă îndeajuns de multă lumină pentru a face cinste minunatelor clădiri şi turnurilor cu forme ciudate, legate între ele prin poduri, înălţate la sute de paşi deasupra capetelor. Străzile erau încă pline de oameni, îmbrăcaţi cu tot felul de haine, încât ai fi putut crede că veneau din toate colţurile lumii. De-a lungul străzilor celor mai largi, mai multe perechi de bărbaţi, cu câte o scară după ei, aprindeau felinarele agăţate în vârful unor stâlpi înalţi. Însă, în acea parte din Tar Valon pe care-o căuta Mat, lumina se revărsa numai prin ferestrele caselor. Palatele şi turnurile din oraş fuseseră clădite de Ogieri, însă alte părţi, ceva mai noi – adică de numai vreo două mii de ani – fuseseră făurite de mâinile oamenilor. Jos, în apropierea portului de la miazăzi, aceştia încercaseră să se apropie, dacă nu să şi imite de-a dreptul, meşteşugul Ogierilor. Hanurile în care chefuiau marinarii de pe corăbii erau împodobite ca nişte palate, cu tot felul de nişe în care se găseau statui, cupole, cornişe şi frize complicate. La fel şi prăvăliile lumânărarilor sau casele negustorilor. Şi aici, pe deasupra străzilor se arcuiau poduri – însă pietrele din pavaj erau mai mici, nu lespezi uriaşe, iar multe dintre poduri erau din

lemn şi nu din piatră. Unele erau joase – se întindeau la al doilea cat al clădirilor pe care le uneau – şi nici unul nu era aşezat mai sus de catul al patrulea.

Străzile întunecate fremătau de viaţă, ca oriunde în Tar Valon. Neguţători, cu barcazurile lor, şi cei care le cumpărau mărfurile, oameni care călătoreau pe râu sau oameni care lucrau pe malurile sale, cu toţii umpleau tavernele şi hanurile, în tovărăşia celor care umblau să le ia banii, pe căi mai mult sau mai puţin cinstite. Felurite instrumente umpleau străzile cu muzica lor zgomotoasă. Primul han în care nimeri Mat găzduia deja trei jocuri de zaruri – oamenii erau ghemuiţi în cercuri pe lângă pereţii sălii mari, strigându-şi unul altuia cine câştiga şi cine nu. Nu voia să-şi petreacă mai mult de un ceas la joc. Numai să mai câştige ceva bani, iar apoi trebuia să găsească o corabie. Dar începu să câştige încontinuu. Fireşte, de când se ştia, avusese destul noroc, iar în Shienar, sau cu Hurin, i se întâmplase să câştige şi de şase sau opt ori la rând. În seara asta, însă, câştiga la fiecare aruncare. La fiecare. După cum îl priveau unii, se bucură că avusese prevederea de a nu-şi folosi propriile zaruri. Tocmai privirile celorlalţi îl convinseră să se urnească din loc. Uimit, observă că strânsese aproape treizeci de arginţi, însă câştigase numai puţin de la fiecare, astfel încât nici unul nu se înfurie, văzându-l pe picior de plecare. Unul singur, un marinar cu pielea mai închisă şi cu capul plin de bucle – un om din Seminţia Mării, după cum îi spusese cineva, cu toate că Mat se mirase să întâlnească un Atha'an Miere atât de departe de ţărmul oceanului – se luă după el pe strada întunecată, cerându-i să-i dea prilejul de a-şi acoperi pierderile. Mat ar fi vrut să ajungă la docuri – treizeci de arginţi erau prea destul, deocamdată – însă marinarul o ţinea una şi bună. Oricum, trecuse numai jumătate de ceas, aşa că se dădu bătut şi intră, împreună cu celălalt, în prima tavernă care le ieşi în cale.

Începu iarăşi să câştige, simţindu-se din ce în ce mai pierdut, ca într-o ceaţă. Câştiga la fiecare aruncare. Se plimbă din taverne în hanuri şi iar în taverne, dar fără să zăbovească prea mult într-un singur loc, astfel încât să nu mânie pe nimeni cu banii pe care-i strângea. Şi câştiga mereu. Dădu peste un zaraf şi schimbă monedele de argint în aur. Juca „plânsul fecioarei”, coroane, cinciari, cu cinci zaruri, cu patru, cu trei şi chiar cu două. Unele jocuri nici nu le cunoscuse, înainte să se aşeze la

masă, sau să se ghemuiască în cerc, printre ceilalţi. Şi tot câştigă. Cândva, în timpul nopţii, marinarul cel negricios – Raab spusese că-l cheamă – se pierdu de el, stors de puteri, dar cu punga plină, căci se hotărâse să pună rămăşaguri numai pe aruncările lui. Apoi, Mat ajunse la un alt zaraf – sau poate doi. Se simţea cuprins de febră şi cu minţile rătăcite, la fel de tulburi cum îi erau şi amintirile. Plecă mai departe, la o altă masă de joc. Şi câştigă iarăşi.

Şi aşa ajunse până la urmă într-o tavernă plină de fum de tutun – Miroasnele din Tremalking, din câte îşi amintea. Habar nu avea câte ceasuri trecuseră. Şedea ciucit într-un colţ, holbându-se la cinci zaruri. Fiecare îi înfăţişa câte o coroană, incrustată adânc în lemn. Cei mai mulţi dintre oamenii dinăuntru nu păreau interesaţi decât să-şi bea minţile, însă zuruitul zarurilor şi strigătele jucătorilor dintr-un alt colţ erau aproape înăbuşite de glasul unei femei care cânta o melodie veselă, la un timpanon ţintuit.

Şi-aş putea să iau la dans
Şi-o fată cu ochi căprui
Şi-ncă una cu ochi verzi,
Însă-n lumea asta mare
Ochi c-ai tăi nimeni nu are.
Şi-aş putea şi săruta
O fată cu părul negru
Sau cu părul auriu
Dar din toate, doar pe tine
Strâns, la piept, mereu te-aş ţine.

Melodia, pe care el şi-o amintea sub numele de *Hai la dans cu mine,* şi cu alte cuvinte, se chema aici *Ce mi-a spus el cândva.* Însă, nu de asta se preocupa Mat, ci numai de zaruri.

— Aruncarea regelui, iarăşi, murmură unul dintre bărbaţii ghemuiţi în cerc, alături de el; era a cincea oară la rând – cu asta, Mat îşi câştigase miza, o monedă de aur, fără măcar să-i mai pese că pusese la bătaie una din Andor, ceva mai grea decât cele din Illian, pe care jucau ceilalţi. Adună zarurile în păhăruţul de piele, îl scutură zdravăn, apoi îl răsturnă iarăşi pe podea. Cinci coroane. „Pe Lumină, nu se poate. Nimeni n-a aruncat vreodată regele de şase ori la rând. Nimeni.”

— Asta-i norocul Celui Întunecat, mârâi altul, un bărbat spătos, cu părul negru strâns la ceafă cu o panglică închisă la culoare, cu umerii laţi, cicatrice pe faţă şi un nas care fusese spart de mai multe ori. Mat se mişcă aproape fără să-şi dea seama – până să se dezmeticească, îl şi trăsese pe celălalt în picioare, izbindu-l cu spatele de perete.

— Să nu spui asta! se răsti. Să nu spui asta niciodată. Celălalt, care-l depăşea cu un cap şi mai bine, îl privi uimit, clipind a mirare.

— E doar o vorbă, mormăi cineva din spatele lor. Pe Lumină, numai atât.

— Nu..., îngână Mat, dându-i drumul celui cu cicatrice şi făcând un pas în spate, nu... nu-mi place când aud spunându-se aşa ceva despre mine. Că doar nu-s Iscoadă! „Arde-m-ar, nu e norocul Celui Întunecat. Asta nu! Of, pe Lumină, oare pumnalul ăla chiar mi-a făcut ceva, sau ce mama mă-sii?"

— N-a zis nimeni aşa ceva, murmură omul cu nasul spart, care părea să-şi fi revenit din uimire, iar acum încerca să se hotărască dacă să se înfurie sau nu.

Adunându-şi lucrurile, care zăceau grămadă undeva, în spate, Mat ieşi din tavernă, lăsând banii să zacă pe podea. Nu voia decât să ajungă afară, la aer curat, să poată gândi. Pe stradă, se sprijini de zidul tavernei, nu departe de uşă, trăgând cu nesaţ în piept aerul rece. De-acum, străzile întunecate din vecinătatea portului de miazăzi erau aproape pustii. Din hanuri şi taverne încă se mai auzeau muzică şi hohote de râs, dar din ce în ce mai puţini oameni îşi croiau drum prin noapte. Ţinându-şi bâta în ambele mâini, drept în faţă, Mat îşi coborî fruntea şi încercă să răsucească problema pe toate feţele.

Ştia că era norocos. Din câte îşi amintea, aşa fusese mereu. Însă, cine ştie de ce, în amintirile din Emond's Field nu era chiar aşa, precum fusese după plecare. Fireşte că scăpase cu bine din multe încurcături, dar îşi amintea şi cum fusese prins, în urma unor farse de care era convins că aveau să izbutească. Maică-sa părea să fi ştiut mereu ce punea el la cale, iar Nynaeve nu se lăsa păcălită de nici un fel de minciuni, oricât de meşteşugite. Dar norocul nu-l însoţise chiar de la plecarea din Emond's Field, ci îşi făcuse apariţia odată cu pumnalul din Shadar Logoth. Îşi amintea cum jucase zaruri acasă, cu un bărbat ciolănos şi cu ochi ageri, care lucra pentru un neguţător, sosit din Baerlon să

cumpere tutun, şi cum îl mai bumbăcise taică-său, aflând că rămăsese dator cu un argint şi patru bănuţi de aramă.

— Dar acum am scăpat de pumnal, ce mama mă-sii, mormăi. Aşa mi-au spus nemernicele alea de Aes Sedai.

Se întrebă cât câştigase în noaptea aceea. Căutându-se prin buzunarele surtucului, le găsi pline cu tot felul de monede, coroane şi mărci, de argint sau de aur, care sclipeau şi străluceau în lumina revărsată pe ferestrele din apropiere. Îşi dădu seama că avea cu el două pungi, nu una, ambele pline ochi. Le desfăcu, şi le găsi pline tot cu aur. Mai avea câte ceva şi în punguţa de la cingătoare, printre păhăruţele cu zaruri şi cele două bucăţi de hârtie. Parcă îşi amintea cum aruncase pumni de bănuţi de argint către fetele care serveau, pentru că-i zâmbeau frumos, sau pentru că aveau ochi frumoşi, sau glezne frumoase şi pentru că bănuţii de argint nu mai meritau păstraţi.

„Nu meritau păstraţi? Aşa o fi fost. Pe Lumină, sunt bogat! Sunt bogat, tu-i mama mă-sii! Poate că mi-au făcut ceva femeile Aes Sedai. Mda, mi-or fi făcut ceva când m-au tămăduit. Din întâmplare, poate. Ar fi cu putinţă. Mai bine aşa, decât altfel. Trebuie că femeile Aes Sedai mi-au făcut-o, arde-le-ar focul pe toate!”

Un bărbat masiv ieşi din tavernă. Mat nu izbuti să-i vadă faţa, căci uşa se închise iute în urma lui, aşa că se lipi de zid, îndesându-şi pungile la loc în surtuc, şi strânse bâta în mâini. Bun, nu ştia din ce pricină avusese atâta noroc, dar nu avea de gând să se lase pungăşit de tot aurul ăla. Omul se întoarse către el, îşi miji ochii şi tresări.

— E c-c-cam răcoare, îi spuse, cu glas de beţiv, şi veni împleticindu-se mai aproape; Mat observă că era mai degrabă gras decât solid. Trebuie să... t-t-trebuie să..., mai făcu grăsanul, apoi porni, împiedicându-se, pe stradă, bâiguind câte ceva ca pentru sine.

— Prostule! mormăi Mat – poate pentru celălalt, poate chiar pentru el însuşi. E vremea să găsesc o corabie, să mă ducă departe de aici. De mult trebuia s-o fac, adaugă, trăgând cu ochiul la cerul întunecat şi încercând să-şi dea seama cât mai era până în zori – nu mai mult de două, trei ceasuri, din câte i se părea.

Stomacul începu să-i ghiorăie. Parcă îşi amintea că îmbucase câte ceva, prin hanuri, dar nu mai ştia ce. Febra zarurilor îl

ameţise cu totul. Îşi îndesă o mână în desagă, dar nu mai găsi decât firimituri.

— Dacă nu mă grăbesc, una dintre ele o să vină şi-o să mă adune cu două degete şi-o să mă vâre în punguţă, la cingătoare, mai spuse, apoi se îndepărtă de zid şi o porni spre docuri, să găsească o corabie.

La început, se gândi că zgomotul slab pe care-l auzea în urma lui era răsunetul paşilor săi pe caldarâm. Apoi îşi dădu seama că îl urmărea cineva, care încerca să se furişeze cum putea mai bine. „Ei, ăsta e sigur tâlhar.” Cântărind bâta în palme, îi trecu prin minte să se întoarcă şi să-l înfrunte. Dar era întuneric, caldarâmul lunecos şi nu ştia nici măcar dacă era, într-adevăr, unul singur. „Te-ai descurcat cu Gawyn şi Galad, dar asta nu te face erou de poveste, tu-i mama mă-sii de treaba.”

O apucă pe o străduţă lăturalnică şi cotită, încercând să meargă pe vârfuri, dar să se şi grăbească în acelaşi timp. Pe acolo, toate ferestrele erau întunecate, iar la cele mai multe erau trase şi obloanele. Ajunsese aproape de capăt, când văzu o mişcare în faţă – doi bărbaţi care trăgeau cu ochiul de după un colţ. Auzi şi un zgomot slab de paşi în urma lui, scârţâitul uşor al încălţărilor de piele pe piatră.

Într-o clipă, se ascunse într-un cotlon întunecat unde o clădire ieşea ceva mai în faţă decât cea de lângă ea – altceva mai bun de făcut, deocamdată nu vedea. Strângând înfrigurat bâta, aşteptă. Din direcţia din care venise el, apăru un bărbat, care se furişa, aplecându-se de spate şi înaintând pas cu pas. În urma lui, altul. Amândoi aveau cuţite şi se mişcau de parcă erau la vânătoare.

Mat se încordă. Dacă se mai apropiau puţin, înainte să-l zărească, putea să-i ia pe nepregătite. Îşi dori să nu-şi mai simtă stomacul plin de fiori. Cuţitele erau mult mai scurte decât săbiile, dar erau din oţel, nu din lemn. Unul dintre bărbaţi îşi miji ochii, privind capătul îndepărtat al străduţei, apoi se îndreptă dintr-odată şi strigă.

— Deci n-a ieşit pe la voi?

— N-am văzut nimic. Numai umbre, îi răspunse un alt glas, cu un accent puternic. Eu nu mai stau. În noaptea asta e plin de tot felul de ciudăţenii.

La nici patru paşi de Mat, cei doi bărbaţi se priviră, îşi puseră cuţitele în teci şi o apucară iute îndărăt, de unde veniseră. Mat

răsuflă adânc. „Ce noroc. Arde-m-ar, uite că e bun şi la altele, nu doar la zaruri.” Pe cei de la gura străzii nu-i mai vedea, însă ştia că erau încă pe acolo pe undeva. Ca şi cei din spate.

Observă că se oprise lângă o clădire cu un singur cat şi cu un acoperiş care părea îndeajuns de plat. Iar, în locul în care aceasta o atingea pe cea învecinată, se găsea o friză cu nişte frunze uriaşe de viţă, sculptate în piatră. Ridică încet bâta, până ce un capăt se înălţa dincolo de acoperiş, apoi o împinse zdravăn, aruncând-o, cu zgomot, pe ţigle. Fără să mai aştepte să vadă dacă-l auzise careva, se căţără pe friză – chiar încălţat, cum era, se putea sprijini cu uşurinţă pe marginea frunzelor. În câteva clipe, îşi găsi şi bâta şi o porni iute pe acoperiş, nădăjduind că norocul avea să-l ajute să nu alunece.

Se mai caţără de încă trei ori, de fiecare dată câte un cat, şi ajunse într-un loc în care acoperişurile de ţiglă, foarte puţin aplecate, se întindeau pe o distanţă îndeajuns de mare. La înălţimea aceea se simţea şi o adiere care-i zbârlea părul de pe ceafă, făcându-l să se creadă urmărit. „Ei, termină, prostule! Pesemne că ăia sunt de-acum la trei străzi de tine, căutând altul cu punga plină. Ghinionul lor.”

Tocmai atunci, alunecă pe ţigle, aşa că se gândi că ar trebui să înceapă să caute o cale să coboare şi el la loc, pe stradă. Cu mare grijă, se apropie de marginea acoperişului şi privi în jos. La mai bine de patruzeci de picioare văzu o strada pustie, de-a lungul căreia se aflau trei taverne şi un han, toate luminate. Însă în dreapta, undeva, dădu cu ochii de un pod de piatră, care unea catul de sus al casei pe care se afla cu cea de dincolo. Părea foarte îngust. Se pierdea în beznă, neatins de luminile tavernei, arcuindu-se deasupra unui hău la fundul căruia îl aşteptau dalele grele de piatră. Cu toate astea, Mat aruncă bâta şi apoi se rostogoli şi el, aşa cum făcuse în copilărie, coborând din pomi. Nimeri bine şi se propti în balustrada de piatră, care-i ajungea cam până la brâu.

„Până la urmă, obiceiurile proaste au şi ele foloase”, îşi spuse, ridicându-se şi luându-şi bâta.

Ferestrele de la celălalt capăt al podului erau întunecate şi cu obloanele trase. Îi trecu prin minte că locuitorii nu ar fi fost prea încântaţi ca un străin să le dea buzna în casă, în miez de noapte. Clădirea era plină de ornamente din piatră, dar nici

unul, cât de mic, în apropierea podului. „Ei, atunci, străin sau nu, înăuntru cu mine.”

Se întoarse cu spatele la balustradă şi, în aceeaşi clipă, dădu cu ochii de un bărbat, cu un cuţit în mână. Tăişul vâjâi prin aer, îndreptându-i-se către beregată, dar Mat se mişcă fulgerător şi izbuti, cu chiu cu vai, să-l prindă pe tâlhar de încheietură. Bâta i se încurcă printre picioare. Căzu pe spate. Se lipi de balustradă, mai-mai să se prăbuşească jos, trăgându-l pe celălalt deasupra. Atârnând aşa, clătinându-se din pricina greutăţii celuilalt, care se zbătea, cu buzele rânjite, simţea la fel de bine şi prăpastia care parcă-l trăgea în jos şi tăişul care, sclipind în lumina lunii, i se apropia, încet, încet, de beregată. De-abia mai strângea încheietura duşmanului, iar braţul celălalt, împreună cu bâta, era strivit între trupul său şi al bărbatului cu cuţitul. Trecuseră numai câteva clipe de când îl zărise, şi nu mai era mult până ce avea să moară, cu un cuţit înfipt în gât.

— E vremea să aruncam zarurile, zise.

Vreme de o clipă, celălalt păru să se tulbure. Iar Mat nu avu nevoie de mai mult. Azvârli din picioare înainte şi, pe dată, se prăbuşiră amândoi în gol.

În răstimpul în care căzu – scurt, dar care lui i se păru o veşnicie – parcă nici nu-şi mai simţea greutatea trupului. Văzduhul îi vâjâia pe la urechi, fluturându-i părul în toate părţile. Celălalt dădu să ţipe, apoi Mat simţi o bufnitură care-i tăie răsuflarea. Prin faţa ochilor începură să-i joace pete negre şi argintii.

După ce-şi recăpăta suflul – şi vederea, îşi dădu seama că zăcea peste trupul celui care-l atacase. Căzând pe el, izbutise să scape cu viaţă.

— Ce noroc, şopti, apoi se ridică în picioare, cu mare greutate, blestemându-şi bâta care-i lăsase pe coaste o ditamai vânătaia.

Celălalt era, aproape sigur, mort – că doar nu multă lume scăpa cu viaţă după ce se prăbuşea în gol, treizeci de picioare, pe dalele de piatră, şi cu altul deasupra. Îl privi şi observă ceva neaşteptat. În cădere, tâlharul îşi înfipsese şi pumnalul în piept, până la plasele. Era un bărbat cu o înfăţişare foarte comună. Pesemne că, într-o încăpere plină de lume, Mat nici nu l-ar fi observat. Şi, totuşi, încercase să-l omoare.

— Ghinionul tău, neică, îi spuse leşului, cu un tremur în glas.

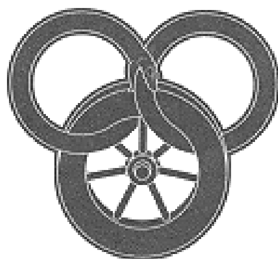
Dintr-odată, îşi aminti tot ce se întâmplase. Paşii care-l urmăreau pe străduţa răsucită. Fuga pe acoperişuri. Omul care-l atacase. Căderea. Ridică ochii, privind podul de deasupra, şi se simţi cuprins de un tremur. „Pesemne că-mi pierdusem minţile. Aventură, aventură, dar aşa ceva, nici Rogosh Ochi-de-Vultur nu şi-ar fi dorit."

Apoi îşi dădu seama că se afla alături de un leş cu un cuţit în piept – nu mai trebuia decât să apară cine ştie cine, care să deschidă gura şi să strige după străjerii cu uniformele brodate cu Flacăra din Tar Valon. Poate că ar fi izbutit să scape de ei, folosind hârtia cu pecetea Supremei – dar pesemne că nu înainte ca aceasta să afle. Putea să se trezească iarăşi în Turn, fără hârtie şi, cine ştie, şi fără îngăduinţa de a-l mai părăsi.

Ştia foarte bine că nu mai avea timp de pierdut – trebuia să ajungă la docuri şi să se îmbarce pe prima corabie, fie ea şi o bărcuţă putrezită, plină de peşte împuţit. Însă genunchii îi tremurau atât de tare, din pricina a ceea ce se întâmplase, încât de-abia putea păşi. Îi trebuia un răgaz de câteva minute, să şadă, să-şi recapete puterile, apoi putea să pornească mai departe.

Tavernele pe care le zărise de sus erau mai apropiate, însă Mat o apucă spre han. Sala cea mare a unui han era un loc prietenos, în care oricine se putea odihni câteva clipe, fără să-şi facă griji că l-ar putea urmări cineva. Ferestrele erau îndeajuns de bine luminate, aşa că observă şi firma, care înfăţişa o femeie cu părul împletit, ţinând în mână ceva ce părea o creangă de măslin. Iar hanul se numea Femeia din Tanchico.

CAPITOLUL 31

Femeia din Tanchico

Sala ce mare era luminată puternic, dar era târziu şi numai vreun sfert dintre mese erau ocupate. Printre bărbaţii aşezaţi se plimbau câteva slujnice cu şorţuri albe, care-i serveau cu vin sau bere, în căni mari, iar murmurul vocilor era aproape înăbuşit de sunetele unei harpe, pe care cineva tocmai o acorda. Clienţii păreau ofiţeri de pe corăbii, sau neguţători de rang mai mic; purtau surtuce bine croite, din lână fină, dar fără fireturile şi broderiile cu care s-ar fi împodobit unii mai bogaţi. Câţiva fumau din pipe, doi şedeau aplecaţi deasupra unei table pe care jucau pietre, dar, ce să vezi, de nicăieri nu se auzea zuruit de zaruri. În vetrele lungi, aflate la cele două capete ale încăperii, ardeau focuri; însă nici fără ele nu ar fi fost prea frig.

Harpistul stătea în picioare, pe o masă, recitând *Mara şi cei trei regi neghiobi,* acompaniindu-se cu o harpă împodobită cu aur şi argint, demnă de un palat. Mat îl cunoştea foarte bine. Cândva, omul îi salvase viaţa.

Era un bărbat slăbănog, destul de înalt, însă adus de spate. Când făcea câte un pas pe masă, şchiopăta. Nici măcar înăuntru, la căldură, nu-şi dăduse jos mantia plină de petice fluturânde, de mai multe culori – semn că nu voia să fie luat vreodată drept altceva decât un menestrel. Avea mustăţi lungi şi sprâncene groase, albe ca zăpada, la fel ca şi claia de păr, iar,

tot recitând aşa, în ochii albaştri i se citea tristeţea. Lucru ciudat – la fel de ciudat ca şi apariţia lui neaşteptată. Din câte îşi amintea Mat, Thom Merrilin nu fusese niciodată un om trist.

Mat se aşeză la o masă, lăsându-şi lucrurile pe podea, şi ceru două căni cu vin. O slujnică drăguţă, cu ochii mari şi căprui, îi zâmbi cu şiretenie.

— Două, domnişorule? Nu pari aşa mare băutor, făcu ea, cu un glas în care răsuna o urmă de batjocură.

După ce se scotoci puţin prin buzunare, el scoase doi bănuţi de argint. Pentru vin, şi unul ar fi fost prea mult, însă al doilea i-l strecură fetei – pentru ochii ei frumoşi.

— Sunt pentru mine şi pentru prietenul meu.

Ştia că Thom îl zărise – văzându-l intrând, mai că nu rămăsese fără glas. Şi asta era ceva nou. Thom nu era omul care să se lase surprins de multe lucruri. Din câte ştia Mat, singura dată când se oprise în mijlocul unei poveşti, fuseseră la mijloc trolocii. Fata aduse cănile cu vin şi câţiva bănuţi de aramă, ca rest, dar Mat le lăsă să zacă pe masă şi ascultă sfârşitul poveştii.

— „Întocmai cum spuneam că s-ar cădea”, zise Regele Madel, încercând să prindă peştele care i se încâlcise în barbă, declamă Thom, de parcă se afla în mijlocul unei săli de marmură, nu într-un han obişnuit, descriind, cu ajutorul muzicii, neghiobia cea de pe urmă a celor trei regi. „întocmai cum spuneam că se va dovedi”, strigă Orander, apoi alunecă în noroi şi căzu în fund, cu un pleoscăit răsunător. „Întocmai cum spuneam că trebuie să fie”, făcu şi Kadar, în timp ce-şi căuta coroana, vârât până la coate în apele râului. „Femeia asta habar n-are despre ce vorbeşte. Ea e neghioaba!” Madel şi Orander încuviinţară şi ei, cu gesturi largi. Cu asta, Mara simţi că se săturase. „Le-am dat toate prilejurile, încă mai mult decât meritau”, şopti în sinea sa, apoi, strecurându-şi coroana lui Kadar în desagă, alături de celelalte două, se urcă pe capra căruţei, îşi îmboldi iepşoara şi se întoarse în sat. Iar, după ce Mara le povesti ce se-ntâmplase, sătenii din Heape nu se mai supuseră nici unui rege.

Şi Thom ciupi corzile, făcând să răsune încă o dată motivul neghiobiei regilor, cu note şi mai înalte, astfel încât aducea mai mult ca niciodată cu râsul, apoi făcu o plecăciune adâncă şi aproape că se prăbuşi de pe masă. Bărbaţii care ascultau începură să râdă şi să bată din picioare, cu toate că, pesemne, fiecare dintre ei auzise povestea de multe ori. Dar era firesc –

istoria Marei era bine primită de toată lumea, poate în afară de regi. Cu toate că i se cerea să nu se oprească, Thom coborî de pe masă, cât pe ce să se prăbuşească iarăşi, apoi se apropie de masa lui Mat, cu un mers mult prea nesigur, chiar şi dacă piciorul i-ar fi amorţit de la cât stătuse nemişcat. Îşi lăsă harpa pe masă, cu un gest leneş, apoi se aşeza pe un taburet, în faţa celei de-a doua căni, şi-i aruncă lui Mat o privire lipsită de expresie. Ochii săi, mereu pătrunzători, păreau acum cam tulburi.

— Vorbită, şi atât, mormăi, cu glasul la fel de adânc, dar nu atât de răsunător ca mai înainte. Povestea asta sună de o sută de ori mai bine dacă e Declamată, e de o mie de ori mai reuşită în Declamarea grandioasă, dar ei nu şi nu.

Şi, fără vreun alt cuvânt, îşi îngropa faţa în cană. Mat nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată lăsându-şi harpa în părăsire, după ce termina de cântat. Şi nici aşa ameţit de băutură nu-l văzuse. Auzindu-l cum se plângea de public, se simţi mai uşurat – Thom avea mereu impresia că nimeni nu era la fel de rafinat ca el. Măcar în această privinţă nu se schimbase. Slujnica se apropie din nou de masa lor, dar fără urmă de sclipire în ochi.

— Of, Thom, făcu ea încet, apoi se răsti la Mat. Dac-aş fi ştiut că el era prietenul pe care-l aşteptai dumneata, nu ţi-aş fi adus vin nici pentru o sută de bănuţi de argint.

— Nu ştiam că-i băut, se împotrivi Mat, însă ea se întorsese din nou către Thom, cu glasul dulce.

— Thom, ai nevoie de odihnă. dacă-i laşi, ăştia au să te ţină până dimineaţa, cu poveştile.

Apăru şi o altă femeie, mai în vârstă decât prima dar la fel de drăguţă – puteau fi surori. Se apropie de Thom, din partea cealaltă, scoţându-şi şorţul.

— O poveste minunată. Dintotdeauna mi-a plăcut, iar tu, Thom, o spui nemaipomenit. Haide. Ţi-am încălzit aşternuturile. Poţi să-mi mai vorbeşti despre curtea din Caemlyn.

Thom trase cu ochiul în fundul cănii, de parcă se mira s-o găsească goală, apoi pufni din mustăţile sale lungi şi îşi plimbă privirea de la o femeie la alta.

— Drăguţa de Mada. Drăguţa de Saal. Oare v-am spus vreodată că, la viaţa mea, am fost iubit de două femei frumoase? Nu toţi se pot făli cu aşa ceva.

— Da, ne-ai spus, Thom, făcu cea mai în vârstă, cu tristeţe, iar cea tânăra se uită urât la Mat, de parcă era vina lui.

— Două, şopti Thom. Morgase era iute la mânie, dar am crezut că asta se poate trece cu vederea. până la urmă, voia să pună mâna pe mine să mă omoare. Iar pe Dena, eu am omorât-o. Nu cu mâinile mele, dar asta nici nu mai contează. Am avut două prilejuri, mai multe ca alţii, şi pe amândouă le-am pierdut.

— Mă ocup eu de el, spuse Mat. Pe dată, Mada şi Saal îi aruncară priviri la fel de veninoase. Le zâmbi cum ştia mai bine, dar degeaba. Tocmai atunci, stomacul îi ghiorăi puternic. Nu cumva simt miros de pui la cuptor? Vreau şi eu trei, sau patru. Thom, tu nu vrei nimic? sfârşi, făcându-le pe cele două să caşte gura şi să-şi arunce priviri mirate.

— Nişte vin de-ăsta bun din Andor m-ar aranja, răspunse menestrelul, ridicându-şi cana, plin de speranţă.

— În seara asta, gata cu vinul, Thom, spuse femeia mai în vârstă; i-ar fi luat şi cana, dacă el nu s-ar fi împotrivit. În aceeaşi clipă, cea mai tânără vorbi şi ea, cu un glas pe jumătate poruncitor, pe jumătate rugător.

— Ia nişte pui, Thom. E foarte bun.

Şi nu plecară de acolo până ce menestrelul nu primi să îmbuce câte ceva, iar, la plecare, îl priviră pe Mat cu atâta mânie şi pufniră, amândouă, cu atâta dispreţ încât lui nu-i mai rămase decât să clatine din cap a deznădejde. „Arde-m-ar, parcă eu aş fi ăla care-l îndeamnă la băutură. Femeile! Dar au ochi frumoşi, e drept.”

— Mi-a spus Rand că eşti în viaţă, îi zise lui Thom, după ce Mada şi Saal se îndepărtară. Nici Moiraine nu te credea mort. Dar auzisem că erai prin Cairhien şi voiai să ajungi în Tear.

— Deci Rand n-a păţit încă nimic? făcu Thom, şi, pentru o clipă, privirea i se limpezi aproape de tot. Mărturisesc că nu m-aşteptam să aud aşa ceva. Şi Moiraine e tot cu el? Ce femeie frumoasă. Ar fi minunată, dacă n-ar fi Aes Sedai, întovărăşeşte-te cu de-alde astea şi-ai să te arzi rău.

— Păi şi de ce să fi păţit Rand ceva? întrebă Mat, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ştii să-l ameninţe vreo primejdie?

— Să ştiu? Nu ştiu nimic, băiete. Am tot felul de bănuieli, care de care mai negre, dar nu ştiu nimic sigur.

Mat se hotărî să schimbe subiectul. „N-are rost să-i întăresc bănuielile. N-are rost să-i spun că şi eu cunosc tot felul de lucruri

primejdioase.” Femeia mai în vârstă – căreia Thom îi spunea Mada – se întoarse, aducând trei pui copţi, cu pielea arămie. Înainte să plece, îi aruncă o privire plină de îngrijorare menestrelului, şi una de dojană lui Mat. Acesta rupse un copan şi începu să înfulece, în timp ce vorbea. Thom rămase încruntat, cu privirile pironite în fundul cănii, şi nici măcar nu se uită la mâncare.

— Ce faci aici în Tar Valon, Thom? E ultimul loc din lume în care m-aş fi aşteptat să te găsesc, cu părerea pe care-o ai despre Aes Sedai. Auzisem că te umpluseşi de bani în Cairhien.

— Cairhien, mormăi bătrânul, cu ochii tulburaţi la fel ca mai înainte. Să omori un om e un lucru foarte greu, chiar dacă o merită...

Făcu un gest uşor şi, dintr-odată, scoase la iveală un pumnal – căci purta cu el mereu felurite pumnale, ascunse peste tot. O fi fost el beat, dar strângea arma în pumn fără să tremure.

— Ucizi un om care îşi merită moartea şi, câteodată, pentru asta plătesc alţii. Întrebarea e, oare chiar merită? E o cumpănă-n toate, să ştii. Bine şi rău. Lumină şi Umbră. Fără asta, n-am fi oameni.

— Bagă ăla la loc, mârâi Mat, cu gura plină. Nu vreau să vorbesc despre moarte. „Pe Lumină, ăla zace acolo, în stradă... Arde-m-ar, ar fi trebuit să fiu de mult pe o corabie.” Te-am întrebat doar ce cauţi în Tar Valon. Dacă a trebuit să pleci din Cairhien pentru că ai omorât pe cineva, nici nu vreau să ştiu. Ce naiba, dacă eşti atât de ameţit încât nu poţi să vorbeşti desluşit, plec imediat.

— Ce caut în Tar Valon? făcu Thom, ascunzând pumnalul, cu o privire mohorâtă. Am venit încoace pentru că ăsta-i locul cel mai primejdios pentru mine, în afară, poate, de Caemlyn. Şi asta merit, băiete. Femeile din Ajah Roşie n-au uitat încă de mine. Mai deunăzi, am văzut-o pe Elaida pe stradă. Dacă ar şti că sunt aici, m-ar jupui de piele, fâşie cu fâşie, şi asta înainte să înceapă cu adevărat distracţia.

— Nu te-am auzit niciodată să-ţi plângi aşa de milă, spuse, scârbit, Mat. Ai de gând să te îneci în vin?

— Da' ce ştii tu, băiete? se răsti Thom. Las' să mai treacă nişte ani, să mai cunoşti viaţa, poate să iubeşti vreo femeie, două, şi-apoi vorbeşte. Dacă eşti isteţ, poate că atunci ai să-ţi dai seama. Aaah! Vrei să ştii ce caut în Tar Valon? Dar tu, tu ce

cauţi? Ţin minte ce mai tremurai când ai aflat că Moiraine e Aes Sedai. Când venea vorba de Putere, mai că nu făceai pe tine. Ce cauţi în Tar Valon, unde sunt Aes Sedai peste tot?

— Tocmai plec! Asta fac, plec! se strâmbă Mat; menestrelul îi salvase viaţa, şi poate încă şi mai mult – fusese la mijloc un Pierit, şi de-asta Thom rămăsese şchiop de piciorul drept. „Dar pe corabie s-ar putea să nu fie atâta vin cât să ajungă să se-mbete în halul ăsta.” Merg spre Caemlyn, Thom. Dacă tot trebuie să-ţi pui viaţa în primejdie, cine ştie de ce, hai cu mine!

— În Caemlyn? rosti Thom, gânditor.

— Da, în Caemlyn, Thom. Pesemne că Elaida se va-ntoarce şi ea acolo, cândva, aşa că nu s-ar putea spune că scapi de ea. Şi, dacă-mi aduc aminte bine, de Morgase ar trebui să-ţi fie încă şi mai teamă.

— Caemlyn, da. Caemlyn mi s-ar potrivi mănuşă, la cum mă simt acum, făcu menestrelul, apoi trase cu ochiul la tava cu mâncare şi tresari. Dar ce-ai făcut, băiete? Ţi-ai vârât friptura în mânecă?

Din cei trei pui nu mai rămăseseră decât oasele şi câteva fâşii de carne.

— Câteodată mi se face foarte foame, îngână Mat, de-abia abţinându-se să-şi lingă degetele. Deci vii sau nu?

— Vin, vin, băiete, cum să nu..., zise Thom, ridicându-se – nu mai părea atât de slab ca mai înainte. Aşteaptă aici – încearcă să nu înfuleci şi masa – să-mi iau lucrurile şi să spun rămas-bun.

Apoi plecă şchiopătat, dar fără să se împleticească. Mat bău o gură de vin şi desprinse fâşiile de carne care mai rămăseseră, întrebându-se dacă avea răgaz să mai ceară încă ceva, dar menestrelul se întoarse pe dată. Purta în spate o boccea, precum şi harpa şi flautul, în cutiile lor de piele, şi avea un toiag înalt cât el. Era înconjurat de cele două slujnice. Uitându-se mai bine la ele, Mat se gândi că erau, pesemne, surori – aveau aceeaşi ochi mari şi căprui, şi aceeaşi înfăţişare. Thom le sărută pe obraz, întâi pe Saal, apoi pe Mada, le mângâie uşor şi se îndreptă spre uşă, făcându-i un semn din cap lui Mat. Până ca acesta să apuce să-şi strângă lucrurile şi să-şi ia bâta, bătrânul ieşise. Cea mai tânără dintre femei, Saal, îi tăie calea.

— Nu ştiu ce i-ai spus, dar te iert că i-ai dat de băut, chiar dacă acum plecaţi. Nu l-am mai văzut aşa de plin de viaţă de câteva săptămâni.

Îi îndesă ceva în pumn, iar Mat făcu ochii mari, văzând ce era – o monedă de argint din Tar Valon.

— Asta-i pentru ceea ce i-ai spus. Ca să nu mai vorbim că, deşi pari lihnit de foame, ai ochi frumoşi.

Şi Saal râse, văzându-i privirea năucă. Parcă fără să vrea, Mat izbucni şi el în râs, în timp ce ieşea, plimbând moneda de colo colo, pe dosul palmei. „Deci am ochi frumoşi, da?” Apoi râsul i se topi pe buze, ca ultima picătură de vin din butoi. Îl văzu pe Thom, dar leşul nu mai era acolo. Iar străjile din oraş nu ar fi luat trupul cu ei, fără să pună câteva întrebări pe la cârciumi, şi pe la Femeia din Tanchico.

— Ce te holbezi aşa, băiete? întrebă Thom. Că doar n-or fi troloci prin cotloanele alea.

— Hoţi de stradă, îngână Mat. Mă gândeam că ar putea fi tâlhari...

— N-ai să vezi aşa ceva în Tar Valon, flăcău. Dacă străjerii prind vreun tâlhar – nu-s mulţi, oricum, fiindcă zvonurile se răspândesc repede – îl duc în Turn. Nu ştiu ce-i fac acolo femeile Aes Sedai, dar a doua zi îl vezi plecând, cu ochii mari şi năuci, ca o fetiţă buimacă. Şi înţeleg că femeile care fură o păţesc şi mai rău. Nu, nu, aici n-ai cum să fii jefuit decât dacă ţi se vinde alamă poleită drept aur, sau dacă dai peste vreunul cu zaruri măsluite. Tâlhari nu sunt.

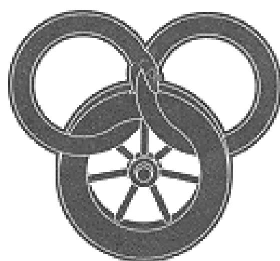
Mat se întoarse pe călcâie şi trecu pe lângă el, îndreptându-se către docuri, izbind cu bâta în pietrele de pe jos, de parcă asta l-ar fi ajutat să meargă mai repede.

— Ne urcăm pe prima corabie, orice-ar fi. Pe prima, Thom.

— Mai încet, băiete, ce-i graba asta? făcu menestrelul, şontâcăind după el. Sunt multe corăbii care pleacă, zi şi noapte. Stai mai încet. Tâlhari nu există.

— Pe prima corabie, Thom, tu-i mama mă-sii de treabă! Chiar dacă se duce la fund, tot ne urcăm! „Dacă nu erau tâlhari, atunci ce erau? Nu se poate, trebuie să fi fost hoţi!”

CAPITOLUL 32

Prima corabie

Ajunseră la Portul de miazăzi. Era un bazin uriaş, făurit de Ogieri, rotund şi înconjurat de ziduri înalte, din aceeaşi piatră albă, vârstată cu argintiu, ca şi celelalte clădiri din Tar Valon. De jur împrejur, în afară de locul în care se deschideau porţile largi care dădeau către râu, se afla un doc lung, acoperit, la care erau rânduite tot felul de corăbii, mai mici sau mai mari. Cele mai multe erau ancorate la pupa. În ciuda orei târzii, cărăuşii cu cămăşile lor fără mâneci şi grosolan ţesute alergau încoace şi încolo, încărcând şi descărcând baloturi, cufere, lăzi şi butoaie, cu ajutorul frânghiilor, scripeţilor, sau, pur şi simplu, cu spinarea. De bârnele acoperişului atârnau lămpi care luminau docul şi o fâşie din întinderea de apă. Bărci mici, neacoperite, se iţeau din întuneric. Lămpile pătrate atârnate de vârfurile catargelor le făceau să pară nişte licurici răspândiţi peste apă. Erau mici, da, dar numai faţă de corăbii – de fapt, unele aveau chiar şi şase perechi de vâsle lungi.

Trăgându-l după el pe Thom care încă mai bombănea ceva, pe sub o arcadă din piatră roşie, frumos şlefuită, apoi în jos pe nişte trepte late care duceau la doc, Mat zări câţiva oameni de pe o corabie cu trei catarge care tocmai dezlegau parâmele. Erau la mai puţin de douăzeci de paşi. Corabia era uriaşă, încât Mat nici n-o putea zări în întregime, având cam cincisprezece

sau douăzeci de lungimi de la prova ascuţită la pupa pătrată, şi o punte plată, cu parapet, aproape la aceeaşi înălţime cu docul. Dar lucrul cel mai bun era că se pregătea să plece. „Prima corabie ce ridică ancora.”

În faţa lor apăru un bărbat cărunt, purtând un surtuc închis la culoare, pe mânecile căruia erau ţesute trei dungi de cânepă – semn că se număra printre supraveghetori. După umerii laţi, s-ar fi zis că începuse prin a fi cărăuş, purtând baloturile de frânghie pe spate, nu pe braţe. Trase cu ochiul, nepăsător, înspre Mat, apoi se opri, părând uimit.

— După bagaje se vede ce gânduri ai, băiete, dar mai bine las-o baltă. Sora mi-a arătat un portret de-al tău. Să nu-ţi intre în cap că ai să izbuteşti să te urci pe vreo corabie. Hai, stânga-mprejur, ca să mă faci să pun un om pe urmele tale.

— Pe Lumină, ce înseamnă...? începu Thom.

— S-au schimbat lucrurile, spuse hotărât Mat.

Cei de pe corabie desfăceau ultima parâmă. Pânzele triunghiulare erau înfăşurate şi legate bine, dar oamenii îşi pregăteau vâslele. Mat scoase din buzunar hârtia Supremei şi i-o vârî sub ochi supraveghetorului.

— După cum vezi, sunt însărcinat cu treburi din partea Turnului, la porunca Supremei înseşi, şi trebuie să mă îmbarc chiar pe corabia aia.

— N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, spuse supraveghetorul, după ce citi hârtia de două ori. De ce să mi se spună din Turn că nu poţi pleca, iar apoi să ţi se dea... asta?

— Dacă pofteşti să afli, întreab-o pe Supremă, îi răspunse Mat, cu un glas plictisit, lăsând să se înţeleagă că nu credea că cineva ar fi putut fi atât de neghiob încât s-o facă. Dar dacă nu plec cu corabia aia, să ştii că o să ne jupoaie pe amândoi.

— Nu mai aveţi cum s-o prindeţi, rosti supraveghetorul, dar, în clipa următoare, îşi duse mâinile căuş la gură. Hei, voi de pe *Pescăruşul cenuşiu!* Opriţi! Arde-v-ar focul, opriţi!

Un bărbat într-o cămaşă fără mâneci, care stătea la cârmă, se uită la ei, apoi vorbi cu unul mai înalt, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă, cu mâneci bufante, care nu-şi lua ochii de la oamenii care coborau vâslele în apă.

— Toţi laolaltă! strigă acesta din urmă, iar vâslaşii se opintiră.

— Ajung eu cumva! spuse răstit Mat. „Am zis prima corabie, şi aşa rămâne!” Haide, Thom!

Fără să mai aştepte să vadă ce făcea menestrelul, o luă la fugă pe doc, strecurându-se printre cărăuşi şi roabe pline cu felurite mărfuri. Distanţa dintre pupa *Pescăruşului* şi doc se mărea cu fiecare coborâre a vâslelor. Săltându-şi bâta, Mat o aruncă spre corabie ca pe o suliţă, mai făcu un pas, îşi luă avânt din toate puterile şi sări. Apa care aluneca pe sub el părea rece ca gheaţa, dar nu trecu decât o clipă şi se trezi dincolo de parapetul corăbiei, rostogolindu-se pe punte. Tocmai când se ridica în picioare, auzi în spatele său un mormăit şi o înjurătură. Thom Merrilin se prinsese de parapet, căţărându-se apoi, la rândul său, pe punte.

— Mi-am pierdut toiagul. O să am nevoie de altul, făcu, masându-şi piciorul drept, trăgând cu ochiul la pupa corăbiei care se tot îndepărta de mal şi înfiorându-se. Astăzi am făcut deja o baie.

Cârmaciul îşi plimba privirile uimite de la el către Mat şi înapoi, strângând cârma în pumni de parcă se întreba dacă o poate folosi pe post de armă de apărare împotriva unor nebuni furioşi. Bărbatul cel înalt părea la fel de năuc. Ochii săi de un albastru deschis se bulbucaseră, iar gura i se mişca fără vreun sunet. Barba neagră, tunsă cu grijă, părea să tremure de furie, iar faţa îngustă i se înroşi.

— Pe Stâncă! urlă, în cele din urmă. Ce înseamnă asta? Nu mai am loc la bord nici măcar pentru o pisică, şi, chiar dac-aş avea, n-aş primi nişte vagabonzi care sar pe punte nechemaţi. Sanor, Vasa! Aruncaţi gunoaiele în apă!

Doi bărbaţi foarte zdraveni, desculţi şi despuiaţi până la brâu, lăsară baltă parâmele pe care le strângeau şi se îndreptară spre pupa. Vâslaşii îşi văzură înainte de treabă – se aplecau, ridicau vâslele, făceau trei paşi mari pe punte, apoi se îndreptau de spate şi păşeau îndărăt, făcând corabia să înainteze. Mat flutură hârtia Supremei pe sub ochii bărbosului – căpitanul, pesemne – iar, cu cealaltă mână, scoase din pungă o coroană de aur, având grijă, cu toată graba, ca omul să vadă că mai erau şi altele acolo. Aruncându-i moneda cea grea şi continuând să fluture hârtia, spuse:

— Asta pentru felul în care ne-am îmbarcat, căpitane. O să mai fie şi altele, pentru călătorie. Avem porunci din partea Turnului Alb şi a Supremei înseşi. Trebuie să plecăm pe dată. Spre Aringill, în Andor. Nu putem zăbovi nici o clipă. Toţi cei ce

ne vor ajuta vor dobândi binecuvântările Aes Sedai; cei ce ne vor sta în cale vor avea parte de mânia Turnului.

Convins că bărbatul apucase să vadă pecetea – dar nu şi cuvintele, din câte nădăjduia – Mat împături hârtia şi o ascunse. Trăgând nesigur cu ochiul la cei doi mateloţi care se opriseră de-o parte şi de alta a căpitanului – „Arde-m-ar, au nişte braţe cât ale lui Perrin!” – îşi dori să fi avut bâta la-ndemână. O şi văzu, pe punte, la câţiva paşi. Încercă să pară un om sigur pe sine şi hotărât, cu care nimeni nu ar fi vrut să se pună rău, un om sprijinit de la spate de întreaga putere a Turnului. „Dar de la mare, mare distanţă, sper.” Căpitanul îl privi neîncrezător şi pe el, dar, încă şi mai mult, pe Thom cu mantia lui de menestrel şi clătinându-se uşor pe picioare. Totuşi, le făcu un semn celor doi mateloţi să se oprească.

— N-aş vrea să le supăr pe cele din Turn. Arde-mi-ar sufletul, câtă vreme negoţul mă poartă mereu din Tear până în acest bârlog de… am prea multă treabă pe-aici ca să-mi doresc să supăr pe cineva. Dar, făcu el, zâmbind încordat, am spus adevărul. Pe Stâncă, nu v-am minţit! Am şase cabine pentru călători şi toate pline. Puteţi dormi pe punte şi puteţi mânca laolaltă cu echipajul. O să vă coste încă o coroană. De fiecare.

— Poftim? se răsti Thom. Nu-mi pasă de ce se-ntâmplă în josul râului. Preţul e mult prea mare!

Cei doi mateloţi se foiră pe loc.

— Asta e, spuse hotărât căpitanul. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar aş prefera să nu am la bord unii ca voi. A-ţi băga nasul în treburi… din astea… e ca şi cum ai plăti pe cineva să te ungă cu smoală fierbinte. Plătiţi sau zburaţi peste bord, iar Suprema Înscăunată n-are decât să vă pescuiască ea însăşi. Iar asta rămâne la mine, pentru necazurile pe care mi le-aţi făcut. Vă foarte mulţumesc.

Şi îşi îndesă moneda de aur într-un buzunar de la haină.

— Cât ceri pentru o cabină? întrebă Mat. O cabină numai pentru noi. Pe cei care sunt deja acolo poţi să-i bagi cu alţii.

Nu voia să doarmă afară, în frig. „Iar un om ca ăsta, dacă nu-l iei tare, o să-ţi fure şi nădragii de pe tine şi-apoi o să spună că-ţi face un serviciu.” Stomacul îi ghiorăi răsunător.

— Iar de mâncat, mâncăm ce mănânci şi dumneata, nu echipajul! Şi pe săturate!

— Mat, parcă eu eram beţivul pe-aicea, zise Thom, apoi se întoarse către căpitan, fluturându-şi mantia peticită cum putea mai bine, cu toate bagajele pe care le avea în spate. Poate oi fi observat, căpitane, că sunt menestrel, începu, cu un glas care, chiar şi afară, părea să răsune. Pentru a plăti călătoria, voi fi mai mult decât mulţumit să-ţi distrez pasagerii şi echipajul...

— Treaba echipajului e să muncească, nu să se distreze, jupâne menestrel, începu căpitanul, mângâindu-şi bărbuţa ascuţită şi cercetând din priviri surtucul simplu al lui Mat, de parcă îl preţuia până la ultimul bănuţ. Deci vrei o cabină, da? i se adresă, cu un hohot scurt de râs. Şi mâncare ca a mea? Păi, îţi dau chiar cabina mea şi mesele care mi se cuvin. Dacă scoţi câte cinci coroane pentru fiecare dintre voi! La greutatea din Andor!

Monedele din Andor erau cele mai grele. Căpitanul izbucni într-un hohot de râs atât de puternic încât de-abia mai putea vorbi. Sanor şi Vasa rânjeau şi ei larg.

— Pentru zece coroane îţi dau cabina mea, mesele care mi se cuvin, iar eu mă duc să stau cu vreun alt călător şi mănânc la un loc cu echipajul. Arde-mi-ar sufletul dacă mint! Pe Stâncă, fac legământ! Pentru zece coroane...

Râsetele îl împiedicară să mai vorbească. Îi dăduseră şi lacrimile şi tocmai se ştergea la ochi, hohotind fără încetare, când Mat scoase la iveală una dintre pungi. Până să apuce el să numere cinci coroane, se termină şi cu râsul. Căpitanul clipi neîncrezător, iar cei doi mateloţi rămaseră cu gura căscată.

— Greutatea din Andor, da? întrebă Mat; fără o balanţă era greu de judecat, aşa că scoase încă şapte monede. Două dintre ele erau chiar din Andor şi, pesemne, celelalte la un loc aveau greutatea cerută. „Pentru ăsta, oricum, merge.” Se mai gândi puţin, apoi adăugă două coroane de aur din Tear, spunând: Astea-s pentru cei pe care o să-i scoţi din cabina pe care-au plătit-o.

Nu prea îi venea să creadă că oamenii aveau să primească ceva, dar uneori merită să te arăţi generos.

— Dacă nu cumva ai de gând să împărţi cabina cu ei? A, nu, fireşte că nu. Atunci li se cuvine şi lor ceva, dacă se văd siliţi să se înghesuie la un loc cu alţii. Dar nu-i nevoie să mănânci cu echipajul, căpitane. Dacă vrei, eşti bine-venit să te ospătezi alături de mine şi de Thom, în cabina dumitale.

Thom se holba la el la fel de uluit ca şi ceilalţi.

— Sunteţi cumva..., şopti răguşit bărbosul, sunteţi cumva... un tânăr senior deghizat?

— Nu sunt nobil, râse Mat; şi avea toate pricinile: *Pescăruşul Cenuşiu* se îndepărtase binişor de doc, care se vedea numai ca o dungă de lumină, îndreptată către peticul întunecat, aflat, de-acum, destul de aproape, în care se aflau porţile către râu. Vâslele făceau corabia să se mişte cu repeziciune. Deja, mateloţii se pregăteau să ridice toate pânzele. Iar căpitanul, cu mâna plină de aur, nu mai părea dornic să arunce pe cineva peste bord. Dacă nu ţi-e cu supărare, căpitane, putem vedea cabina? Cabina dumitale, adică. E târziu, şi eu, unul, vreau să prind câteva ore de somn. Şi o masă, adăugă Mat, după ce stomacul îi trimise, la rândul său, o veste.

În timp ce corabia se îndrepta cu prora către râu, bărbosul însuşi îi conduse pe o scăriţă, către un coridor scurt şi îngust, plin de uşi înghesuite una lângă alta. Căpitanul începu să-şi adune lucrurile din cabina care se întindea pe toată lăţimea corăbiei, cu patul şi celelalte mobile zidite în perete, în afară de două scaune şi câteva cufere. Vorbea încontinuu, aşa că, până să se termine cu aranjatul, Mat află foarte multe lucruri. Mai întâi de toate, căpitanul nu avea de gând să dea nici un călător afară din cabină. Poate nu atât de dragul acestora, dar din pricina respectului pentru banii plătiţi de fiecare. Avea să ia cabina secundului, care avea s-o ia pe a celui de sub el şi tot aşa, sfârşind cu ofiţerul cel mai mic în grad, care avea să treacă să doarmă cu echipajul. Mat ascultă tot ce vorbea celălalt, cu toate că nu credea ca veştile să-i fie de folos. Numai că era bine, întotdeauna, să ştii nu doar unde te îndreptai, ci şi cu cine aveai de-a face. Altfel, puteai ajunge să te întorci acasă prin ploaie, fără manta şi încălţări.

Căpitanul era din Tear şi se numea Huan Mallia. După ce îi cântări din cap până în picioare pe Thom şi pe Mat, îşi dădu drumul la gură. Nu era nobil, le spuse, nici vorbă de aşa ceva, dar nici prostul nimănui nu era. Un tânăr cu atâţia bani la el, mult mai mulţi decât s-ar fi cuvenit, putea fi tâlhar, numai că toată lumea ştia că tâlharii nu scăpau nepedepsiţi din Tar Valon. Un tânăr, îmbrăcat ca un băiat de la ţară, dar sigur pe sine şi mândru ca un senior, ceea ce spunea că nu ar fi... – „Pe Stâncă, eu nu zic că aţi fi, mai ales dacă domnia voastră spuneţi că nu!”,

comentă Mallia, făcându-i cu ochiul, chicotind şi trăgându-se uşor de barbă. Un tânăr care duce cu sine o hârtie cu pecetea Supremei înscăunate, în drum spre Andor... Nu era nici o taină că Regina Morgase trecuse de curând prin Tar Valon, cu toate că nimeni nu ştia din ce pricină. El, Mallia, îşi dăduse seama că între Caemlyn şi Tar Valon se cocea ceva. Iar Mat şi Thom erau soli – pesemne că de-ai lui Morgase, judecând după felul de-a vorbi al lui Mat. Dacă putea fi de ajutor, era plăcerea lui – dar nu voia să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Mat şi Thom, care tocmai îşi aşeza instrumentele sub masa zidită într-unul din pereţi, schimbară priviri uimite.

— Ce prostie, spuse Mat.

— Da, cum ziceţi, făcu Mallia, care tocmai îşi scotea hainele dintr-un cufăr de la piciorul patului, apoi se ridică şi-i zâmbi. Dacă ziceţi că-i o prostie, e o prostie şi cu asta, gata, continuă, scoţând hărţi ale râului, de care, chipurile, avea trebuinţă, dintr-un dulăpior din perete.

Şi totuşi, era limpede că voia să-i tragă de limbă, cu toate că se prefăcea bine. Trăncănea întruna, strecurând felurite întrebări la care Mat răspundea prin mormăieli, ridicări din umeri şi numai câte-o vorbă, două. Thom nu spunea nici măcar atât, ci tot clătina din cap, în timp ce-şi aranja lucrurile.

Mallia îşi petrecuse toată viaţa pe râu, cu toate că visa să navigheze şi pe mare, cândva. Din câte spunea, părea să dispreţuiască toate regiunile, în afară de Tear. Numai despre Andor găsi, în cele din urmă, ceva bun de spus, şi asta cu mari chinuri.

— În Andor sunt cai buni, din câte am auzit. De ispravă. Nu la fel de buni ca în Tear, dar, oricum... Şi la oţel vă pricepeţi, şi la fier, la bronz, la cupru... Am cumpărat adesea mărfuri de la oamenii domniilor voastre, cu toate că preţurile erau mari... Unde mai pui că aveţi şi minele alea de aur, din Munţii de Negură. Noi, în Tear, nu avem aur deloc.

Dintre toate regiunile, cel mai mult dispreţuia Mayene.

— Asta nu-i ţară... nici măcar cât Murandy. Numai un oraş, acolo, şi câteva petice de pământ. Iar noi, cei din Tear, nu ne putem vinde aşa cum ar trebui uleiul nostru minunat de măsline, numai pentru că ăia cu navele lor ştiu să găsească locurile cu ulei de peşte. Asta-i ţară? Ar trebui să dispară de pe faţa pământului. Cât despre Illian..., continuă el, cu un glas plin de ură, cândva o să-l pustiim, o să-i culcăm la pământ toate

oraşele şi satele şi o să aruncăm cu sare peste tot. Pe-acolo, mai făcu el, aproape tremurând de indignare, la gândul stricăciunii care domnea în Illian, până şi măslinele sunt putrede. O să vină o zi în care o să-i aruncăm în lanţuri pe toţi porcii ăia. Asta spune înaltul Senior Samon.

Mat se întrebă dacă omul se gândea, măcar o clipă, ce ar fi făcut oamenii din Tear cu toţi sclavii aceia – dacă-şi vedeau vreodată visul cu ochii. Toţi ar fi trebuit hrăniţi – iar, în lanţuri, n-ar fi putut nici să muncească. Lui totul i se părea o prostie, însă căpitanul vorbea despre asta cu ochii sclipind de fericire. Apoi le spuse că numai nişte oameni fără minte se lăsau conduşi de un rege sau o regină.

— Asta în afară de Regina Morgase, se grăbi să adauge. Am auzit că e o femeie minunată. Şi frumoasă, se spune...

Însă cei care se închinau unui singur om, tot neghiobi rămâneau. Înalţii Seniori din Tear domneau împreună, luau hotărârile la un loc, şi aşa ar fi trebuit să fie peste tot. Înalţii Seniori ştiau tot ce era drept, bun şi adevărat. Mai ales înaltul Senior Samon. Unor asemenea oameni te supui cu plăcere. Mai ales înaltului Senior Samon. Dar, dincolo de regi şi regine, până şi de Illian, se mai afla ceva – pentru Mallia, o pricină de ură încă şi mai adâncă, pe care încerca s-o ascundă. Numai că, tot stră-duindu-se să-i tragă pe străini de limbă, vorbea atât de mult încât nu se mai putu abţine şi lăsă, în cele din urmă, taina să-i scape.

Pesemne că domniile lor călătoreau mereu, fiind în slujba unei mari Regine, precum Morgase. Pesemne că văzuseră multe ţinuturi. El, unul, visa să plece pe mare, pentru că atunci ar fi putut vedea locuri de care doar auzise, ar fi putut găsi uleiul de peşte al celor din Mayene, ar fi putut face negoţ cu Seminţia Marii şi cu porcii din Illian. Şi s-ar fi îndepărtat şi de Tar Valon. Domniile lor îl înţelegeau, pesemne, fiind siliţi, şi ei, să călătorească prin atâtea locuri şi să aibă de-a face cu unii oameni pe care, fără îndoială, nu i-ar fi îndurat, dacă n-ar fi slujit-o pe Regină.

— Nu mi-a plăcut niciodată să vin încoace. La fiecare colţ poţi să dai peste vreuna care foloseşte Puterea, făcu căpitanul, aproape scuipând ultimul cuvânt. Însă, de când l-am auzit odată vorbind pe înaltul Senior Samon... Arde-mi-ar sufletul, acum că

ştiu ce pun la cale, numai când văd Turnul Alb, parcă mi se umple stomacul de viermi.

Înaltul Senior Samon spusese că femeile Aes Sedai aveau de gând să stăpânească lumea, să strivească sub picioare toate neamurile, să-i ia pe toţi oamenii în robie. Spusese că lumea din Tear nu se mai putea mulţumi cu gândul că Puterea era departe de hotarele lor. Ziua de glorie a celor din Tear se apropia, numai că, între ei şi glorie, se afla Tar Valon.

— Nu se mai poate. Mai devreme sau mai târziu, fiecare Aes Sedai trebuie prinsă şi ucisă. Înaltul Senior Samon spune că celelalte ar putea fi salvate – cele tinere, novicele şi Alesele – dar numai dacă sunt aduse în Stâncă. Restul trebuie stârpite. Turnul Alb trebuie distrus – asta spune înaltul Senior. O clipă, Mallia rămase împietrit în mijlocul cabinei, cu braţele pline de haine, cărti şi hărţi făcute sul, cu creştetul aproape lipit de scândurile punţii de deasupra, cu ochii în gol, parcă visând la prăbuşirea Turnului. Apoi tresări, dându-şi seama ce spusese, şi barba îi tremură de nesiguranţă.

— Asta... asta a spus înaltul Senior. Eu, unul, zic că merge prea departe. Când vorbeşte înaltul Senior Samon... parcă te vrăjeşte. după capul meu, dacă Turnul poate face legăminte cu Caemlyn, atunci de ce nu şi cu Tear? sfârşi, înfiorându-se, fără să-şi dea seama.

— Chiar aşa, zise Mat, simţind o pornire nestăvilită de a-şi bate joc. Căpitane, eu zic că ai dreptate. Dar de ce numai câteva Alese? Mai bine chemaţi o duzină de Aes Sedai, sau două duzini. Ia gândeşte – cum ar arăta Stânca din Tear cu două duzini de Aes Sedai înăuntru?

— Am să trimit pe cineva să ia cufărul cu bani, făcu Mallia, înfiorându-se, cu răceală în glas, apoi plecă pe dată.

— Poate n-ar fi trebuit să vorbesc aşa, se încruntă Mat, în urma lui.

— Ei, nu mai spune, de ce? răspunse, sec, Thom. Data viitoare îţi propun să încerci să-l sfătuieşti pe Seniorul Căpitan Comandant al Mantiilor Albe să se însoare cu Suprema Înscăunată. Înaltul Senior Samon, continuă menestrelul, ridicând din sprâncenele groase ca nişte omizi. N-am auzit niciodată de el.

— Păi, începu Mat, la fel de sec, nici măcar tu nu poţi nădăjdui să ştii totul despre regi, regine şi nobili. Unul sau doi trebuie să-ţi fi scăpat, Thom.

— Află, băiete, că ştiu după nume toţi regii şi toate reginele, dar şi toţi înalţii Seniori din Tear. E cu putinţă să fi înnobilat vreun senior mărunt, fireşte, dar aş fi auzit precis dacă unul dintre cei bătrâni ar fi murit, lăsând locul liber. Dacă te-ai fi mulţumit să dai afară vreun amărât, în loc să iei cabina căpitanului, am fi avut fiecare patul său, oricât ar fi fost de înguste şi tari. Acum trebuie să ne înghesuim amândoi. Nădăjduiesc că nu sforăi, băiete. Nu suport aşa ceva.

Mat scrâşni din dinţi. Tocmai îşi amintise că Thom sforăia ca un fierăstrău ruginit. Apăru şi cel trimis de căpitan după cufărul cu bani de sub pat. Era unul dintre cei doi mateloţi zdraveni – Sanor sau Vasa. Nu se recomandă, nu spuse nimic, le făcu doar o vagă plecăciune, se încruntă la ei când i se păru că nu era băgat în seamă, apoi plecă. Mat începuse să se întrebe dacă nu cumva norocul care-l urmărise întreaga seară dispăruse, în sfârşit. Trebuia să se împace cumva cu sforăitul lui Thom şi, la drept vorbind, poate că nici corabia nu era un loc chiar nemaipomenit pentru un mesager care purta cu sine hârtia semnată de Suprema Înscăunată şi pecetluită cu Flacăra Albă. Dintr-un imbold, scoase unul dintre păhăruţele de piele cu zaruri, îl desfăcu şi răsturnă zarurile pe masă. Erau din cele cu puncte. Aruncase de cinci ori unu – „Ochii Celui Întunecat”, o aruncare nenorocoasă în unele jocuri, câştigătoare în altele. „Dar eu ce joc aici?” Adună zarurile şi le aruncă iarăşi. Cinci de unu. Altă aruncare, şi iarăşi Cel Întunecat îi făcu cu ochiul.

— Dacă te-ai folosit de alea ca să-ţi câştigi aurul, spuse încet Thom, care tocmai se dezbrăca, nu mă mir că a trebuit să pleci cu prima corabie. Măi băiete, şi o fetiţă de doişpe ani ţi-ar înfige un cuţit în inimă dacă ar şti că joci cu aşa ceva.

— Nu-s măsluite, îngână Mat. Aşa mi-e norocul. „Noroc de Aes Sedai? Sau norocul Celui Întunecat?”

Vârî zarurile la loc şi astupă păhăruţul. Urcându-se în pat, Thom spuse:

— Înţeleg, deci, că n-ai de gând să-mi spui de unde vine tot aurul ăla.

— L-am câştigat. În seara asta. Şi nu cu zarurile mele.

— Mda. Şi bănuiesc că nici despre hârtia aia n-ai de gând să-mi povesteşti – să ştii că am zărit pecetea, băiete! – nici despre chestia cu Turnul Alb şi pricina pentru care supraveghetorul ştia cum araţi de la o Aes Sedai.

— Am o scrisoare de la Elayne către Morgase, Thom, răspunse Mat, încercând să nu-şi piardă cumpătul. Hârtia mi-a dat-o Nynaeve, care nu ştiu de unde o avea.

— Bine, dacă nu-mi spui, mă culc. Stinge lămpile, rogu-te. Şi Thom se întinse pe o parte şi-şi trase o pernă peste cap. Mat se dezbrăcă, stinse lămpile şi se strecură sub pături – dar tot nu izbuti să adoarmă, cu toate că salteaua lui Mallia era din pene, şi foarte moale. Avusese dreptate în legătură cu sforăitul lui Thom – iar perna nu era de nici un folos. Era întocmai ca un fierăstrău ruginit care încerca să doboare un arbore bătrân şi uscat. Iar gândurile nu-l lăsau deloc în pace. De fapt, cum de Nynaeve, Egwene şi Elayne dobândiseră hârtia aceea de la Supremă? Pesemne că puneau ceva la cale, toate patru – dacă nu o fi fost vreo ticluială de-a Turnului întreg. Numai că, dacă se gândea bine, era limpede că nici măcar Supremei nu-i spuseseră totul.

— „Te rog, Mat, du scrisoarea mamei mele”, făcu, încet, cu un glas ascuţit şi prefăcut. Ce prost am fost! Parcă Suprema nu putea trimite un străjer? Am fost orb şi neghiob, numai pentru că îmi doream atâta să scap din Turn.

Sforăitul lui Thom părea o încuviinţare. Însă, cel mai mult şi mai mult, se frământa cu gândul la norocul care-l urmărea, şi la tâlhari.

Se auzi o bufnitură înfundată – ca şi cum o barcă se lipise de prova. Mat n-o luă în seamă. Nici zgomotul uşor de pe punte nu-i atrase atenţia. Era firesc, pentru o corabie. Trebuia să fie cineva pe punte, care să urmărească drumul. Însă un foşnet slab, ca de paşi furişaţi, împreună cu gândul la tâlhari, care nu-i dădea pace, îl făcură, în cele din urmă, să tresară. Îi dădu un cot în coaste lui Thom şi şopti:

— Trezeşte-te. E cineva afară, pe coridor.

Şi dădu imediat să se ridice din pat, nădăjduind că podeaua – „Sau puntea cabinei, cum mama mă-sii s-o fi numind” – să nu scârţâie. Thom mormăi prin somn, plescăi din buze şi reîncepu să sforăie. Nu mai avea vreme să se ocupe de el. Paşii se apropiaseră. Luându-şi bâta, Mat se postă în faţa uşii şi aşteptă.

Uşa se deschise încet. Zări doi bărbaţi cu mantii, unul în spatele celuilalt, luminaţi de razele de lună care se strecurau prin trapa care se deschidea spre punte. Văzu şi lamele de oţel care le sclipeau în mâini. Amândoi bărbaţii căscară gurile. Era limpede că nu se aşteptaseră să găsească pe cineva treaz. Mat lovi cu bâta, nimerindu-l pe primul tocmai în locul în care i se îmbinau coastele. Lovind, îşi aminti glasul tatălui său. „Asta-i o lovitură ucigătoare, Mat. N-o folosi, decât dacă-ţi este viaţa în primejdie.” Dar cuţitele acelea spuneau totul, iar în cabină nu era loc pentru a-şi roti bâta aşa cum s-ar fi cuvenit.

Tocmai când bărbatul, înecându-se, se prăvălea, chinuindu-se în zadar să răsufle, Mat făcu un pas în faţă şi lovi cu vârful bâtei în beregata celuilalt. Se auzi un trosnet. Omul scăpă cuţitul, duse mâna la gât, apoi căzu peste celălalt, zvârcolindu-se amândoi în chinurile morţii.

Mat rămase împietrit, cu ochii la ei. „Doi. Nu, arde-m-ar focul, trei! în viaţa mea n-am făcut vreun rău cuiva, iar acum am ucis trei oameni într-o singură noapte. Pe Lumină!”

În liniştea care se lăsase, auzi zgomot de încălţări pe puntea de deasupra. Mateloţii umblau desculţi. Încercând nici măcar să nu se gândească la ce făcea, Mat smulse mantia unuia dintre cei doi şi şi-o puse pe umeri. Desculţ, străbătu coridorul şi se urcă pe scăriţă, scoţând numai puţin capul pe trapă. Pânzele întinse erau luminate de lună, însă puntea era încă plină de umbrele nopţii. Nu se auzea decât foşnetul apei. Puntea părea pustie – era un singur bărbat acolo, la cârmă, cu gluga mantiei trasă pentru a se apăra de frig. Se foi în loc, şi încălţările bocăniră uşor, pe scândurile punţii. Ţinând bâta în jos, cu nădejdea că nu avea să fie observată, Mat se apropie.

— Gata cu el, şopti, cu un glas răguşit şi aspru.

— Sper că a guiţat puţin când i-ai luat gâtul, răspunse bărbatul cu un accent puternic, pe care Mat îşi aminti că-l auzise pe străduţa dosnică din Tar Valon. Băiatul ăsta ne-a făcut prea multe necazuri. Ia stai! Cine eşti?

Mat lovi cu toate puterile. Lemnul gros îl izbi pe celălalt în cap, cu un zgomot ca de pepene lovit de podea, doar uşor înăbuşit de stofa glugii. El se prăvăli peste cârmă, iar corabia se legănă, făcându-l pe Mat să se împleticească. Cu coada ochiului, zări o siluetă care se înălţa peste parapet, precum şi sclipirea unei arme, şi înţelese că nu avea cum să-şi ridice bâta la vreme.

Apoi, însă, ceva la fel de sclipitor şuieră prin aer şi se lovi de silueta întunecată cu un zgomot înfundat. Duşmanul se prăvăli la picioarele lui Mat. Cârma se mişcă iarăşi, din pricina greutăţii primului, iar sub punte se înălţară glasuri uimite. Thom ieşi, şchiopătând, la iveală. Era în izmene, cu o mantie pe deasupra, şi ducea cu el un felinar cu oblonul tras.

— Ai avut noroc, băiete. Unul din cei de dedesubt avea asta cu el. Cum zăcea acolo, putea să dea foc corabiei.

La lumina felinarului, Mat zări pumnalul înfipt în pieptul bărbatului care zăcea cu ochii deschişi, fără viaţă. Nu-l mai văzuse niciodată. Şi-ar fi amintit precis de un aşa chip brăzdat de cicatrice. Thom lovi cu piciorul pumnalul încleştat în pumnul mortului, apoi se aplecă să-şi ia propriul cuţit, ştergându-i lama pe mantia celuilalt.

— Foarte mare noroc, băiete. Foarte, foarte mare noroc.

La prova se vedea o frânghie. Thom se apropie, coborând uşor felinarul. Mat veni şi el. La celălalt capăt al frânghiei era o barcă micuţă, de felul celor din Tar Valon. Felinarul de pe catarg era stins, iar vâslele strânse. În ea se aflau încă doi bărbaţi.

— Pe Marele Stăpân, e chiar el! făcu unul, iar celălalt se grăbi să desfacă nodul care ţinea barca.

— Vrei să-i omorâm şi pe ăştia? întrebă Thom cu glas răsunător, de parcă era pe scenă.

— Nu, Thom, răspunse încet Mat. Nu.

Pesemne că cei doi auziseră întrebarea, dar nu şi răspunsul, căci, lăsând baltă frânghia, se aruncară drept în apă. Mat îi auzi cum se chinuiau să se îndepărteze înot.

— Ce proşti, mormăi Thom. Râul se îngustează puţin, după ce iese din Tar Valon, dar nu cred să aibă mai puţin de jumătate de milă, aici. Pe întuneric n-au să izbutească s-ajungă la mal.

— Pe Stâncă! se auzi un strigăt. Ce-i asta? Sunt doi morţi pe coridor! Şi Vasa de ce zace peste cârmă? O să ne lovim de ceva!

Tot în izmene, Mallia se repezi către pupa, smucind leşul şi răsucind cârma la loc, cu mişcări bruşte.

— Ăsta nu-i Vasa! Arde-mi-ar sufletul, cine-s toţi morţii ăştia?

Apărură şi alţii pe punte – mai mulţi mateloţi desculţi şi câţiva călători înspăimântaţi, înfăşuraţi în mantii şi pături. Pe ascuns, Thom tăie frânghia cu cuţitul, dintr-o mişcare, iar bărcuţa se pierdu în întuneric.

— Tâlhari ai apelor, căpitane, spuse. Tânărul Mat şi cu mine v-am scăpat pielea tuturor. Dacă nu eram noi, vă puteau lua gâtul. Poate acum te mai gândeşti puţin în legătură cu preţul călătoriei.

— Tâlhari! făcu Mallia. Sunt destui dintr-ăştia prin Cairhien, dar n-am auzit niciodată de aşa ceva aici, la miazănoapte.

Călătorii înghesuiţi unii într-alţii începură să şoptească între ei despre tâlhari şi despre primejdii. Cu paşi apăsaţi, Mat se îndreptă spre scară. În spatele său, auzi glasul căpitanului:

— Ce om! N-am auzit niciodată ca tronul din Andor să se folosească de asasini, dar, arde-mi-ar sufletul, ăsta-i un ucigaş adevărat. Parcă n-are sânge-n vene.

Mat coborî împleticit scara, păşi peste cele două leşuri şi trânti uşa cabinei în urma sa. Nu apucă să ajungă la pat când îl apucă tremuratul, făcându-l să se lase în genunchi. „Pe Lumină, ce joc e ăsta? Dacă e să câştig, trebuie să ştiu. Pe Lumină, ce joc?”

Cântând încetişor din fluier *Trandafirul zorilor,* Rand trase cu ochiul în tabără. Un iepure înfipt într-o ţepuşă tocmai se frigea deasupra flăcărilor care tremurau uşor, în adierile nopţii. Rand aproape că nu-i simţea mirosul, dar se gândi, în treacăt, că trebuia să găsească nişte sare, în satul sau oraşul în care aveau să se oprească după aceea. Cântase *Trandafirul zorilor* şi la nunţile acelea. „Câte zile au trecut? Chiar atât de multe, sau mi s-a părut? Toate femeile din sat s-au hotărât să se mărite în acelaşi timp. Şi cum se numea satul? Oare deja îmi pierd minţile?”

Avea chipul scăldat în sudoare, dar nu se opri, ci cântă mai departe, aproape neauzit, cu ochii ţintă la foc. Moiraine îi spusese că era ta'veren. Aşa spunea toată lumea. Poate că era adevărat. Oamenii de soiul ăsta făceau ca lucrurile dimprejurul lor să se... schimbe. Poate asta era cu toate nunţile acelea. Numai că nu voia să se gândească la puterile unui ta'veren. Asta îl aducea mult prea aproape de un alt gând care-l chinuia.

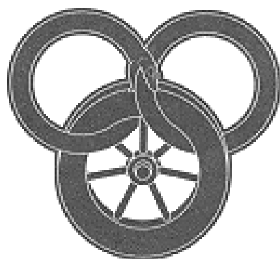
„Se zice că aş fi Dragonul Renăscut. Toţi spun asta. Şi viii, şi morţii. Dar asta nu înseamnă că-i adevărat. Am fost silit să-i las să mă aclame. Era o datorie. N-am avut de ales, dar nu înseamnă că-i adevărat.”

Se simţea de parcă ceva îl silea să cânte fără încetare aceeaşi melodie. Îl ducea cu gândul la Egwene. Cândva, crezuse că avea să se însoare cu ea. Odată, demult... sau aşa i se părea. De-acum, însă, gata. Totuşi o visase. „Poate că era chiar ea. Chipul. Chipul era al ei.” Numai că fuseseră atâtea chipuri pe care le cunoştea... Tam, maică-sa, Mat, Perrin. Cu toţii încercau să-l omoare. Nu fuseseră ei cu adevărat, fireşte. Numai chipurile lor, sub care se ascundeau Făpturile Umbrei. Nu fuseseră ei... sau aşa i se părea, cel puţin. Parcă şi visele îi erau pline de Făpturi ale Umbrei. Dar erau numai vise? Unele erau aievea, asta o ştia. Iar altele erau numai vise, coşmaruri sau nădejdi. Dar cum să le deosebească? Într-o noapte o văzuse pe Min care încercase să-i înfigă un pumnal în spate. Asta-l durea încă – ceea ce era uimitor. Nu se păzise, o lăsase să se apropie, nu se apărase. În preajma lui Min nu simţea nevoia de a se apăra mereu, în ciuda lucrurilor pe care le vedea ea, când îl privea. Lângă ea se simţea de parcă cineva îi alina toate durerile, lecuindu-l de răni. „Apoi a încercat să mă ucidă!” Greşi o notă, iar flautul scoase un sunet ascuţit, apoi îşi reveni. „Dar nu era ea. Era o Făptură a Umbrei cu chipul ei. Min nu mi-ar face niciodată rău. De ea sunt sigur!” Nu ştia de unde îi venea acea încredere, dar era convins că ea o merită.

Atâtea chipuri în vise. O văzuse pe Selene, rece, misterioasă şi atât de frumoasă încât i se usca gâtul numai când se gândea la ea. Îi oferise gloria aşa cum o mai făcuse şi înainte – părea să fi trecut o veşnicie de atunci – însă acum era vorba de sabia pe care, spunea ea, trebuia s-o dobândească. Odată cu sabia, avea să apară şi ea. Callandor. Sabia îi apărea mereu în vise. Mereu. Ca şi chipurile care-l batjocoreau. Braţele care le azvârleau pe Egwene, Nynaeve şi Elayne în cuşti, le prindeau în plase, le chinuiau. De ce să plângă mai mult pentru Elayne decât pentru celelalte două?

I se învârtea capul. Îl durea la fel de tare ca şi şoldul. Avea chipul scăldat în sudoare, dar cânta neîncetat, pe neauzite, *Trandafirul zorilor,* temându-se să adoarmă. Temându-se să viseze.

CAPITOLUL 33

Prinşi în Pânză

Din şa, Perrin se încruntă la piatra teşită, pe jumătate ascunsă în buruienile de la marginea drumului. Drumul acesta bătătorit, ce se numea deja Calea Lugard, acum că se apropiau de râul Manetherendrelle şi de hotarul ţinutului Lugard, fusese pavat odinioară, cu multă vreme în urmă, aşa cum zisese Moiraine cu două zile înainte, şi încă se mai zăreau pe alocuri bucăţi din pietrele de demult. Iar această piatră avea nişte semne ciudate pe ea.

Dacă un câine ar fi putut lăsa urme în piatră, ar fi spus că era urma unui dulău uriaş. Pe pământ nu se vedea nimic, nici măcar în ţărâna mai moale de la marginea drumului, şi nici nu simţea miros de câine. Doar un miros slab de ars, care aducea cu mirosul sulfuros de la artificii. În faţă, acolo unde drumul se întâlnea cu râul, era un oraş; poate că nişte copii se strecuraseră până aici cu nişte lucruri furate de la Artificieri.

„Totuşi e prea departe pentru ca nişte copii să ajungă până aici." Dar văzuse ferme. Se putea să fie vorba de copii de la fermă. „Orice-ar fi, nu are nimic de-a face cu urmele acelea. Caii nu zboară, iar câinii nu lasă urme în piatră. Sunt prea obosit ca să judec cum trebuie."

Căscând, îşi înfipse călcâiele în burta calului, iar armăsarul o luă la galop după ceilalţi. De când plecaseră din Jarra, Moiraine îi

tot îndemna să se grăbească şi nu trecea cu vederea nici o întârziere. Când femeia Aes Sedai îşi punea ceva în minte, era de neclintit. Loial renunţase la cititul în timpul mersului în urmă cu şase zile, după ce se trezise că rămăsese în urmă cu mai bine de o milă şi că toţi ceilalţi aproape că dispăruseră după următorul deal.

Perrin îl struni pe Trăparu când ajunse lângă calul mare al Ogierului, în spatele iepei albe a lui Moiraine, şi căscă din nou. Lan era plecat să cerceteze. Soarele aproape că atingea vârfurile copacilor, însă Străjerul le spusese că înainte de căderea nopţii aveau să ajungă într-un oraş numit Remen, pe râul Manetherendrelle. Perrin nu era sigur că voia să vadă ce era acolo. Nu ştia ce va fi, însă de când plecaseră din Jarra se aştepta la orice.

— Nu pricep de ce nu poţi dormi, îi zise Loial. Eu sunt aşa de ostenit când ne lasă să facem popas, încât adorm înainte să mă întind.

Perrin se mulţumi să clatine din cap. Nu avea cum să-l lămurească pe Loial că nu îndrăznea să doarmă adânc, că până şi somnul cel mai uşor îi era tulburat de vise. Ca acel vis ciudat, cu Egwene şi Sarsar. „Nu-i de mirare că o visez pe Egwene. Lumină, mă întreb cum o duce. La adăpost în Turn, de bună seamă. Învaţă să fie Aes Sedai. Verin o să aibă grijă şi de ea, şi de Mat."

Nu i se părea că Nynaeve avea nevoie de grija cuiva; după părerea lui, ceilalţi trebuiau să fie cu băgare de seama în preajma lui Nynaeve.

Nu voia să se gândească la Sarsar. Izbutea să nu lase lupii vii să îi pătrundă în minte, deşi această cazna îl făcea să se simtă tot timpul ca bătut; nu voia cu nici un chip ca un lup mort să i se furişeze în gânduri. Se scutură şi se sili să deschidă ochii. Nici măcar Sarsar.

Mai erau şi alte pricini pentru care nu dormea bine. Găsiseră din nou semne ale trecerii lui Rand. Între Jarra şi râul Eldar nu fusese nici unul, însă, după ce trecuseră râul pe podul de piatră care unea malurile stâncoase, ajunseseră la un oraş numit Sidon, care fusese ars din temelii. Nici o casă nu mai rămăsese în picioare. Printre sfărâmături nu se mai zăreau decât nişte ziduri de piatră şi câteva coşuri.

Oamenii mânjiţi de funingine spuneau că focul pornise de la un felinar căzut într-un şopron şi apoi se înteţise, iar totul luase o întorsătură proastă. Jumătate dintre găleţile pe care le găsiseră erau găurite. Fiecare perete mistuit de foc se prăbuşise spre exterior, nu spre înăuntru, aprinzând şi casele din jur. Grinzile în flăcări de la han se rostogoliseră cumva până la fântâna din piaţa oraşului, aşa că nimeni nu mai putuse scoate apă ca să stingă focul, iar celelalte trei fântâni din oraş fuseseră şi ele acoperite de case mistuite de foc. Până şi vântul parcă îşi schimbase direcţia, bătând din toate părţile.

Nici nu mai fusese nevoie să o întrebe pe Moiraine dacă toate acestea se petrecuseră din pricina lui Rand. Răspunsul era limpede dacă te uitai la chipul ei, rece şi împietrit. Pânza îşi schimba forma după Rand şi orice era cu putinţă.

După Sidon, trecuseră prin patru orăşele pe unde, după spusele lui Lan, fusese şi Rand. Nu lăsase însă în urmă nici un semn. Rand mergea de ceva vreme pe jos. Îi găsiseră calul lângă Jarra, mort, parcă sfâşiat de lupi sau de câini turbaţi. Lui Perrin îi fusese greu să se stăpânească şi să nu vorbească cu lupii, mai ales când Moiraine ridicase privirea şi se încruntase la el. Din fericire, Lan dăduse peste urmele cizmelor lui Rand, care porneau de la locul unde zăcea calul. Călcâiul de la o cizmă avea o urmă în trei colţuri de la o piatră, aşa că se vedea desluşit pe unde apucase. Dar, călare sau pe jos, rămânea tot în faţa lor.

În cele patru sate de după Sidon, oamenii nu fuseseră tulburaţi decât de vederea lui Loial şi de faptul că aflaseră că era Ogier. Prezenţa lui Loial iscase o asemenea agitaţie încât nu prea luaseră aminte la ochii lui Perrin şi, chiar atunci când băgaseră de seamă... Păi, dacă Ogierii erau adevăraţi, oamenii puteau avea orice culoare de ochi.

Însă după acele sate venise un loc numit Willar, care era în plină sărbătoare. Izvorul de pe pajiştea satului curgea din nou, după ce, vreme de un an, oamenii se chinuiseră să care apă de la o milă depărtare şi toate strădaniile de a săpa fântâni dăduseră greş, iar jumătate dintre săteni plecaseră prin alte părţi. Willar avea să renască. Urmaseră alte trei sate neatinse, toate în aceeaşi zi. În Samaha, toate fântânile secaseră cu o noapte înainte, iar oamenii murmurau că la mijloc era Cel Întunecat. În Tallan, toate nemulţumirile sătenilor ieşiseră la

iveala cu o dimineaţă înainte şi oamenii nu se potoliseră decât după ce avuseseră loc trei omoruri îngrozitoare, în cele din urmă, în Fyall, unde recolta fusese foarte proastă, primarul găsise îngropaţi în spatele casei nişte desagi de piele plini cu aur, aşa încât lumea scăpase de foamete. Nimeni din Fyall nu recunoscuse monedele groase, cu un chip de femeie pe o parte şi un vultur pe cealaltă; Moiraine zisese că fuseseră bătute în Manetheren.

Până la urmă, într-o seară, pe când stăteau în jurul focului, Perrin îi pusese nişte întrebări.

— După Jarra, am crezut că... Erau cu toţii aşa de fericiţi, şi toate nunţile acelea... până şi Copiii Luminii arătaseră ca nişte caraghioşi. Şi la Fyall a fost bine – nu e cu putinţă ca Rand să fi avut ceva de-a face cu recolta; recolta era proastă dinainte să ajungă el acolo, iar aurul era precis bun. Însă restul... Oraşul acela ars din temelii, fântânile secate... Astea sunt fapte nemiloase. Nu pot să cred că Rand e nemilos.

Poate că Pânza se ţese în jurul lui, dar cum e cu putinţă ca Pânza să fie atât de neîndurătoare? Nu are noima, or, lucrurile trebuie să aibă noimă. Dacă faci o unealtă care nu slujeşte la nimic, iroseşti metalul. Pânza nu poate face lucruri de pomană.

Lan îi aruncă o privire piezişă şi se mistui în întuneric ca să verifice tabăra. Loial, care deja se vârâse în pături, îşi înălţă capul ca să asculte, ciulind urechile.

O vreme, Moiraine nu spuse nimic; se mulţumi doar să îşi încălzească mâinile la foc. În cele din urmă zise, cu ochii aţintiţi la flăcări:

— Creatorul e bun, Perrin. Părintele Minciunii e hain. Pânza Vârstei nu e nici una, nici alta. Pânza e ceea ce e. Roata Timpului ţese toate firele vieţilor omeneşti, toate faptele oamenilor într-o Pânză. O pânză care are o singură culoare nu e pânză. Pentru Pânza Vârstei, binele şi răul sunt urzeala şi băteala.

Trei zile mai târziu, călărind prin soarele de sfârşit de după-amiază, Perrin simţea încă înfiorarea pe care i-o pricinuiseră vorbele lui Moiraine. El voia să creadă că Pânza era bună. Voia să creadă că, atunci când oamenii făceau lucruri rele, ei deformau Pânza. Pentru el, Pânza era aidoma lucrării iscusite şi complicate a unui fierar. Îl îngrozea gândul că de fapt Pânza amesteca fierul vechi cu oţelul bun, fără să îi pese.

— Mie îmi pasă, murmură el încetişor. Lumină, chiar îmi pasă.

Moiraine se uită la el, iar Perrin tăcu. Nu ştia prea bine de ce anume îi păsa femeii Aes Sedai, în afară de Rand.

Câteva minute mai târziu se ivi Lan, care îşi opri armăsarul negru lângă iapa lui Moiraine.

— Dincolo de dealul următor e Remen, zise el. Se pare că au avut parte de vreo două zile pline.

Lui Loial îi zvâcniră urechile.

— Rand?

Străjerul clătină din cap.

— Nu ştiu. Poate o să-şi dea seama Moiraine.

Moiraine îl cercetă cu privirea, apoi dădu pinteni iepei.

Ajunseră în vârful dealului; Remen se întindea în faţa lor, înălţându-se lângă râu. Manetherendrelle era lat de mai bine de jumătate de milă în acest loc, şi nu era nici un pod, deşi pe râu pluteau alene două bacuri pline, asemenea unor şlepuri, şi unul aproape gol se întorcea. Alte trei bacuri erau legate de docurile de piatră, alături de vreo şase corăbii negustoreşti, unele cu un singur catarg, altele cu două. Câteva depozite greoaie din piatră cenuşie despărţeau docurile de oraşul în sine. Casele din Remen erau şi ele din piatră, însă acoperişurile erau din ţiglă de toate culorile, de la galben la roşu şi violet, iar străzile porneau toate din piaţa din mijlocul oraşului.

Înainte să meargă mai departe, Moiraine îşi trase gluga de la mantie ca să îşi ascundă faţa.

Ca de obicei, oamenii de pe stradă se zgâiră la Loial, însă de data aceasta Perrin îi auzi şoptind: „Ogier”. Loial stătea drept în şa, cum nu se mai întâmplase în vremea din urmă; urechile îi erau ciulite, iar pe buze îi flutura un zâmbet. Se căznea în mod limpede să nu lase să se vadă că era încântat, dar arăta ca o pisica scărpinată între urechi.

Lui Perrin i se păru că Remen semăna cu orice alt oraş – era plin de arome şi de miros de oameni; bineînţeles, se simţea şi mirosul râului – şi tocmai se întreba ce voise oare să spună Lan când adulmeca o duhoare ce îi dădu fiori. Putoarea dispăru numaidecât, dar Perrin şi-o amintea. O mai simţise şi în Jarra; şi acolo pierise la fel de iute. Nu era un Strâmbat sau un Nezămislit – „Troloc, arde-m-ar, nu Strâmbat! Nu Nezămislit! Myrdraal, Jumate-Om, dar nu Nezămislit!” – nu era troloc sau un

Myrdraal, însă duhoarea era la fel de puternică, la fel de scârnavă. Numai că dispărea repede.

Ajunseră în piaţa oraşului. Un bloc de piatră fusese aşezat în picioare în mijlocul pieţei ca să se facă o spânzurătoare. Un singur par gros era înfipt în pământ şi de el era prinsă o cruce de care atârna o cuşcă de fier, lată de patru paşi. În cuşcă era un bărbat înalt, îmbrăcat numai în cenuşiu şi cafeniu, care îşi ţinea genunchii sub bărbie. Nu avea cum să stea în picioare. Trei băieţaşi aruncau cu pietre în el. Bărbatul privea ţintă înainte şi nici nu tresărea când îl lovea vreo piatră ce izbutise să treacă printre zăbrele. Pe faţă îi curgea sânge. Oamenii care treceau pe acolo nu luau aminte nici la băieţaşi, nici la bărbat, deşi fiecare dintre ei arunca o privire spre cuşcă, cei mai mulţi dând din cap a încuviinţare, alţii înfricoşaţi. Moiraine scoase un sunet de dezgust.

— Mai sunt, spuse Lan. Haideţi. Am luat deja camere la han. Cred că o să găsiţi că e interesant.

Perrin se uită peste umăr la bărbatul din cuşcă. Parcă îl cunoştea de undeva, dar nu îşi dădea seama de unde.

— N-ar trebui să facă asta, zise Loial cu vocea lui tunătoare. Copiii, adică. Ar trebui să fie opriţi.

— Aşa ar trebui, spuse Perrin, distrat. „De ce îmi pare cunoscut?”

Pe firma de deasupra uşii hanului la care îi duse Lan, aproape de râu, scria Fierăria Călătorului, ceea ce lui Perrin îi păru a fi un semn bun, deşi nimic din locul acela nu aducea aminte de o fierărie, afară de bărbatul cu şorţ de piele şi cu un ciocan care era pictat pe firmă. Era o casă cu două caturi din pietre pătrate, cenuşii, cu acoperiş liliachiu, cu ferestre mari şi uşi frumos împodobite, şi dădea impresia de bogăţie. Grăjdarii veniră în fugă să ia caii, făcând plecăciuni şi mai adânci după ce Lan le aruncă nişte bani.

Perrin se uită la oamenii dinăuntru. Bărbaţii şi femeile de la mese păreau îmbrăcaţi în veşminte de sărbătoare – haine brodate, rochii cu volane de dantelă, panglici colorate şi eşarfe cu ciucuri. Numai patru bărbaţi purtau surtuce simple şi ei fură singurii care nu ridicară privirea când Perrin şi ceilalţi intrară în han. Cei patru bărbaţi îşi continuară vorba.

Perrin desluşi câte ceva din ce spuneau, despre cum crescuseră preţurile ca urmare a ceea ce se întâmplă în Saldaea.

Erau, probabil, căpitani de corăbii negustoreşti, se gândi Perrin. Ceilalţi păreau a fi de prin partea locului. Până şi slujnicele erau îmbrăcate în haine bune – pe sub şorţurile lungi purtau rochii brodate, cu gulere de dantelă.

În bucătărie gătitul era în toi; simţea miros de carne de oaie, de miel, de pui şi de vacă, precum şi tot soiul de legume. Şi o prăjitură cu mirodenii care îl făcu să uite o clipă de carne.

Hangiul le veni în întâmpinare, făcându-le o plecăciune şi ştergându-şi mâinile de şorţ. Dacă nu s-ar fi apropiat de ei, Perrin nu l-ar fi luat drept hangiu, căci în loc de şorţ alb purta o haină albastră de lână cu broderie albă şi verde, în care năduşea.

„De ce sunt toţi îmbrăcaţi de sărbătoare?” se întrebă Perrin.

— A, jupânul Andra, zise hangiul către Lan. Şi un Ogier, întocmai cum ai spus. Nu că m-aş fi îndoit, fireşte, acum că s-au întâmplat atâtea... De ce nu şi un Ogier? Prietene Ogier, nici nu îţi dai seama cât mă bucur să te am oaspete. A, şi jupâneasă... Se uită la rochia albastră de mătase a lui Moiraine şi la mantia ei de lână, prăfuită, dar tot aleasă. Iertare, Doamnă. Se înclină atât de adânc, încât semăna cu o potcoavă de cal. Jupânul Andra nu mi-a pomenit ce rang aveţi. Nu am vrut să vă jignesc, Doamnă. Sunteţi chiar mai binevenită aici decât prietenul Ogier. Vă rog, nu vă mâniaţi pe Gainor Furlan şi gura lui slobodă.

— Nicidecum.

Moiraine nu se împotrivi defel să fie numită „Doamnă”. Nu era nici pe departe prima oară când femeia Aes Sedai trecea drept altcineva. Nu era nici prima dată când Perrin îl auzea pe Lan zicându-şi Andra. Moiraine avea încă gluga trasă peste faţă şi cu o mână îşi ţinea mantia strâns pe lângă trup, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc frig. Nu cu mâna pe care purta inelul cu Marele Şarpe.

— Înţeleg că s-au petrecut lucruri curioase în oraş, hangiule. Nădăjduiesc însă că nimic care să-i tulbure pe nişte călători ca noi.

— Vai, Doamnă, au fost într-adevăr lucruri curioase. Prezenţa dumneavoastră luminoasă face cinste acestei case sără-căcioase, la fel şi Ogierul, însă avem şi Corniaţi în Remen. Chiar aici, la han. Oameni ce au pornit din Illian în căutarea Cornului lui Vaiere, dornici de aventură. Şi de aventură au avut parte, Doamnă, chiar aici, în Remen, la o milă sau două în susul râului,

unde s-au luptat cu Aieli. Vă puteţi închipui că în Altara sunt Aieli nemiloşi, cu văl negru pe faţă?

Aieli. Perrin înţelese acum de ce bărbatul din cuşcă i se păruse cunoscut. Văzuse cândva un Aiel, unul dintre acei oameni necruţători care trăiau într-un ţinut sterp, numit Pustiul Aiel. Bărbatul semăna mult cu Rand – mai înalt decât oamenii obişnuiţi, cu ochii cenuşii şi părul roşcat, şi era îmbrăcat precum bărbatul din cuşcă – în cenuşiu şi în cafeniu, ca să se piardă cu uşurinţă printre bolovani şi tufe, cu cizme moi, care îi ajungeau până la genunchi. Perrin auzi din nou glasul lui Min. „Un Aiel într-o cuşcă. Fie va fi o cotitură în viaţa ta, fie se va întâmpla ceva însemnat.”

— De ce aţi...? Se opri să îşi dreagă glasul, ca să nu mai fie aşa răguşit. Cum de aţi închis un Aiel într-o cuşcă în piaţa oraşului?

— A, asta e o poveste...

Furlan nu îşi sfârşi vorba. Îl cercetă din cap până-n picioare, uitându-se cu luare aminte la straiele lui simple, la arcul pe care îl ţinea în mână, la securea şi tolba de săgeţi de la cingătoare. Bărbatul tresări când ajunse la chipul lui Perrin, ca şi cum era prima oară când vedea că Perrin avea ochii galbeni.

— E slujitorul dumitale, jupâne Andra? întrebă el cu băgare de seamă.

— Răspunde-i, se mulţumi Lan să zică.

— A, da, fireşte, jupâne Andra. Dar e cineva aici care poate să vă povestească mai bine decât mine. Seniorul Orban însuşi. Ne-am adunat aici tocmai ca să-l ascultăm.

Un bărbat destul de tânăr, cu părul negru, bandajat la cap şi îmbrăcat într-o haină neagră cobora în cârje scările de lângă sala cea mare. Cracul stâng al pantalonilor fusese tăiat, iar piciorul îi era înfăşurat în fâşii de pânză de la gleznă până la genunchi. Oamenii din han începură să murmure, ca şi cum ar fi văzut ceva nemaipomenit. Căpitanii de corabie nu se întrerupseră din vorbit; acum discutau despre blănuri.

Furlan nu mai aşteptă însă ca bărbatul în haină roşie să le spună ce se întâmplase.

— Seniorul Orban şi seniorul Gann, însoţiţi de doar zece oameni, au înfruntat douăzeci de Aieli dezlănţuiţi. Lupta a fost lungă şi sângeroasă. Şase dintre oamenii seniorilor au murit şi nimeni n-a scăpat nevătămat. Seniorul Orban şi seniorul Gann

mai cu seamă au fost grav răniţi, însă au izbutit să îi ucidă pe toţi Aielii, mai puţin pe cei care au fugit, iar pe unul l-au luat prizonier. Pe el l-aţi văzut în piaţă. De-acum n-are cum să ne mai tulbure.

— Aţi mai avut necazuri cu Aielii pe aici? îl iscodi Moiraine.

Perrin se întreba acelaşi lucru, nedumerit. Dacă unii oameni încă mai spuneau „Aiel cu văl pe faţă” când vorbeau despre cineva violent, era din pricină că îşi aminteau de Războiul Aiel, dar asta fusese cu peste douăzeci de ani în urmă, iar Aielii nu ieşiseră niciodată din Pustiu, nici până atunci, nici de atunci încolo. „Dar eu am văzut un Aiel de partea asta a Osiei Lumii, iar acum l-am văzut pe al doilea.”

Hangiul se scărpina în cap.

— Nu, Doamnă, nu chiar. Dar am fi dat de bucluc cu douăzeci de sălbatici. Toată lumea îşi aminteşte cum au ucis şi au prădat şi au pârjolit când au trecut prin Cairhien. Au fost şi oameni de aici care au luat parte la bătălia de la Zidurile Strălucitoare, când toate neamurile s-au adunat ca să-i alunge. Eu eram înţepenit de spate la vremea aceea şi nu am putut să merg şi eu, dar îmi aduc bine aminte. Nu ştiu cum de au ajuns până aici, aşa de departe de ţinutul lor, sau de ce, însă seniorul Orban şi seniorul Gann ne-au scăpat de ei.

Oamenii îmbrăcaţi în straie de sărbătoare murmurară a încuviinţare.

Orban traversă şchiopătând sala mare, părând să nu vadă pe nimeni altcineva decât pe hangiu. Perrin simţi mirosul de vin stătut înainte ca Orban să se apropie de el.

— Unde a plecat bătrâna aia cu leacurile, Furlan? întrebă Orban cu asprime în glas. Gann are dureri mari, iar eu simt că îmi plesneşte capul.

Furlan aproape că atinse podeaua cu creştetul.

— A, Muma Leich o să se întoarcă dimineaţă, seniore Orban. S-a dus la o naştere, seniore. Dar a zis că v-a cusut şi v-a oblojit rănile şi că nu există pricină de îngrijorare. Precis o să vină să vă vadă de îndată ce se întoarce.

Bărbatul bandajat mormăi ceva în barbă, însă Perrin îl auzi – ceva despre o femeie care stătea să fete şi despre nişte răni cusute ca un sac de faină. Îşi întoarse privirea furioasă şi îi văzu pe nou-veniţi. La Perrin nici nu se uită, ceea ce pe Perrin nu îl miră câtuşi de puţin. Fu puţin uimit când îl zări pe Loial – „A mai

văzut Ogieri, se gândi Perrin, dar nu şi-ar fi închipuit că o să vadă unul în locul acesta”, se uită cu ochii mijiţi la Lan – „A recunoscut în Lan un războinic, dar asta nu i-a fost pe plac”, şi se lumină la faţă când se aplecă să se uite pe sub gluga lui Moiraine, deşi nu era îndeajuns de aproape cât să-i zărească chipul.

Perrin hotărî să nu se gândească la nimic din toate acestea şi spera că şi Moiraine, şi Lan vor face la fel. Zărind însă sclipirea din ochii Străjerului, pricepu că nădejdea fusese în van.

— Voi doisprezece v-aţi bătut cu douăzeci de Aieli? întrebă Lan sec.

Orban tresări şi îşi îndreptă spinarea. Spuse pe un ton voit nepăsător:

— E firesc să se întâmple astfel de lucruri când pleci în căutarea Cornului lui Vaiere. Nu a fost prima dată când Gann şi cu mine am trecut prin aşa ceva, şi de bună seamă nu va fi nici ultima până când vom găsi Cornul lui Vaiere. Dacă Lumina ne va lumina calea. Zise asta ca şi cum Lumina nici nu ar fi putut face altceva. Bineînţeles, nu ne-am luptat numai cu Aieli, dar întotdeauna se găsesc oameni care vor să îi oprească pe Corniaţi. Gann şi cu mine nu suntem uşor de oprit.

Se auzi un alt murmur de aprobare dinspre oamenii de la mese. Orban îşi îndreptă şi mai mult spatele.

— Aţi pierdut şase şi aţi luat unul prizonier.

Din glasul lui Lan nu se înţelegea dacă era de bine sau de rău.

— Da, zise Orban, şi i-am ucis pe ceilalţi, mai puţin pe cei care au fugit. Pesemne că acum îşi ascund morţii; am auzit că aşa obişnuiesc. Mantiile Albe sunt pe urmele lor, dar n-o să-i găsească niciodată.

— Sunt Mantii Albe aici? întrebă Perrin tăios.

Orban îi aruncă o privire şi din nou nu îl băgă în seamă. I se adresă din nou lui Lan:

— Mantiile Albe îşi vâră mereu nasul unde nu trebuie. Nişte pârdalnici de mocofani. O să bată ţinutul în lung şi-n lat, dar cred că n-o să-şi găsească decât propriile umbre.

— Bănuiesc, zise Lan.

Bărbatul bandajat se încruntă, ca şi cum nu înţelegea prea bine ce voia să spună Lan, apoi se întoarse iar spre hangiu.

— Găseşte-o pe bătrâna aia, auzi? Îmi plesneşte capul de durere.

Îi aruncă o ultimă privire lui Lan şi se îndepărtă şontâcăind, urcând treptele una câte una, însoţit de murmurele de admiraţie pentru Corniatul care ucisese Aieli.

— E un oraş în care se petrec multe.

Vocea gravă a lui Loial atrase atenţia tuturor asupra sa. Mai puţin a căpitanilor de corabie, care acum păreau a discuta despre parâme, din câte desluşi Perrin.

— Oriunde mă duc, voi, oamenii, faceţi tot felul de lucruri, vă grăbiţi, vi se întâmplă tot soiul de lucruri. Cum de puteţi îndura atâta frământare?

— Prietene Ogier, zise Furlan, aşa suntem noi, oamenii. Cât de rău îmi pare că nu am putut merge şi eu la Zidurile Strălucitoare. Să îţi spun cum...

— Camerele noastre.

Moiraine nu ridicase glasul, dar vorbele sale îl făcură pe hangiu să se oprească brusc.

— Andra a cerut camere, nu-i aşa?

— Da, Doamnă, iertare. Da, jupânul Andra a plătit pentru camere. Iertare, rogu-vă. Cu toată tulburarea asta nici nu mai gândesc limpede. Vă rog să mă iertaţi, Doamnă. Pe aici, vă rog. Dacă sunteţi buni să mă urmaţi.

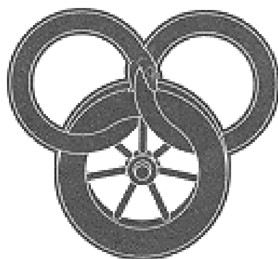
Făcând plecăciune după plecăciune şi tot cerându-şi iertare, Furlan îi conduse în sus pe scări.

Când ajunseră la etaj, Perrin se uită îndărăt. Auzi oamenii murmurând „Doamnă” şi „Ogier”, simţi toate privirile aţintite asupra lor, dar i se păru că simte cu deosebire o pereche de ochi care nu se uita nici la Moiraine, nici la Lan, ci la el.

Îşi dădu numaidecât seama despre cine era vorba. Stătea departe de ceilalţi şi era singura femeie din încăpere care nu avea hainele garnisite cu dantele. Rochia ei de un cenuşiu închis, aproape negru, era la fel de simplă ca straiele căpitanilor de corabie, cu mâneci largi şi strâmtă în partea de jos, fără nici o podoabă. Fustele erau despărţite pentru călărie şi era încălţată cu cizme moi. Era tânără – de-o vârstă cu el, pesemne – şi înaltă pentru o femeie, iar părul negru îi ajungea până la umeri. Avea un nas puţin cam mare, o gură generoasă, pometţi înalţi şi ochi întunecaţi, uşor alungiţi. Perrin nu ştia dacă era frumoasă sau urâtă.

Când privi spre ea, fata se întoarse către una din slujnice şi nu se mai uită deloc spre scări, dar Perrin era sigur că avusese dreptate. Fata se zgâise la el.

CAPITOLUL 34

Un altfel de dans

Furlan tot bodogăni cât îi conduse spre camerele lor, deşi Perrin nu-l prea asculta. Se întrebă dacă fata cu ochi negri ştia ce însemnau ochii lui galbeni. „Arde-m-ar, se uita la mine.” Apoi îl auzi pe hangiu rostind cuvintele „Dragonul din Ghealdan” şi o clipă avu impresia că i se vor ridica urechile ca lui Loial.

Moiraine se opri brusc.

— Mai e un Dragon fals, hangiule? În Ghealdan?

Faţa îi era încă acoperită de glugă, dar parcă se cutremurase. Perrin nu-şi putea lua ochii de la ea; simţea un miros asemănător cu frica.

— A, Doamnă, nu vă temeţi. Sunt o sută de leghe până la Ghealdan şi aici n-o să vă supere nimeni. Mai ales că e şi jupânul Andra prin preajmă, şi seniorul Orban, şi seniorul Gann. De ce...?

— Răspunde-i, îl îndemnă Lan cu asprime. E un Dragon fals în Ghealdan?

— A, nu, jupâne Andra, nu tocmai. Am spus că e un bărbat în Ghealdan care pretinde că e Dragonul. Aşa am auzit acum câteva zile. Omul acela din Tarabon. Deşi unii zic că e din Arad Doman, nu din Tarabon. Oricum, departe de aici. Păi, eu mă aştept ca mâine-poimâine să nu se mai vorbească decât despre

asta, şi poate de poveştile cu întoarcerea armatei lui Aripă-de-Şoim...

Lan îl fulgeră cu privirea; Furlan înghiţi în sec şi începu să îşi frângă mâinile.

— Ştiu numai ce am auzit, jupâne Andra. Se spune că omul are nişte ochi care te pironesc locului şi spune tot felul de prostii despre cum o să vină Dragonul să ne salveze şi cum trebuie să îl urmăm cu toţii şi cum până şi fiarele o să lupte de partea lui. Nu ştiu dacă l-au prins deja. Se prea poate; cei din Ghealdan n-o să rabde prea mult astfel de vorbe.

„Masema, se gândi Perrin. E nenorocitul de Masema.”

— Ai dreptate, hangiule, zise Lan. Nu prea cred că o să vină să ne tulbure aici. Am cunoscut odată un om căruia îi plăcea să spună tot soiul de lucruri nebuneşti. vă aduceţi aminte de el, Doamnă Alys, nu-i aşa? Masema?

Moiraine tresări.

— Masema. Da. Fireşte. Uitasem de el. Urmă pe un ton mai hotărât: Data viitoare când dau ochii cu el, o să-l fac să-i pară rău că nu l-a ucis cineva înainte.

Intră în cameră şi trânti aşa de tare uşa, încât se auzi pe tot coridorul.

— Linişte! ţipă cineva din celălalt capăt. Îmi plesneşte capul!

— Iartă-mă, jupâne Andra, dar Doamna Alys pare o femeie foarte aprigă.

— Numai cu cei care o supără, zise Lan cu blândeţe.

— A, a... Camerele sunt pe aici. Prietene Ogier, când mi-a zis jupânul Andra că urmează să vii, am adus un vechi pat de Ogier din pod, unde stătea şi se prăfuia de mai bine de trei sute de ani. E...

Perrin lasă cuvintele să curgă pe lângă el, fără să le mai audă, aşa cum stânca din râu nu aude apa. Îl îngrijora fata cu părul negru. Şi Aielul închis în cuşcă.

După ce ajunse în cameră – una foarte mică, din spate; Lan nu făcuse nimic ca să-l lămurească pe hangiu că Perrin nu era servitorul lui – rămase cufundat în gânduri. Îşi rezemă arcul într-un colţ, îşi puse pătura şi desagii lângă poliţa cu cele trebuincioase pentru spălat şi îşi aruncă mantia deasupra, îşi atârnă cingătoarea cu tolba şi securea de nişte cuie din perete şi tocmai dădea să se întindă pe pat când îşi aduse aminte cât de primejdios putea fi să doarmă. Patul era îngust, iar salteaua

părea numai cocoloaşe; era mai îmbietor decât orice alt pat pe care îl văzuse vreodată. Se aşeză în schimb pe un scaun cu trei picioare şi cugetă. Îi plăcea să cântărească bine lucrurile.

După o vreme, Loial bătu la uşă şi îşi vârî capul înăuntru. Urechile îi fremătau de încântare şi avea un zâmbet larg pe faţă.

— Perrin, n-o să-ţi vină să crezi! Patul meu e din lemn descântat. Trebuie să aibă peste o mie de ani. De atunci nu a mai existat un Descântător care să fi descântat o bucată aşa de mare de lemn. Nici măcar eu nu m-aş încumeta să încerc, deşi sunt mai înzestrat decât alţii. Ca să fiu cinstit, nu prea mai sunt mulţi Ogieri care să aibă acest har. Dar eu sunt printre cei mai pricepuţi la descântarea lemnului.

— E foarte interesant, spuse Perrin.

„Un Aiel într-o cuşcă. Aşa a zis Min. De ce se uita fata aceea la mine?"

— Aşa mă gândeam şi eu.

Loial părea puţin nedumerit că Perrin nu-i împărtăşea bucuria, însă Perrin nu voia decât să fie lăsat în pace să se gândească.

— Cina e gata, Perrin. Au pregătit cele mai bune mâncăruri pentru Corniaţi, dar o să ne dea şi nouă câte ceva.

— Du-te tu, Loial. Mie nu mi-e foame.

Mirosul de carne care venea de la bucătărie nu îi făcea poftă. Nici nu băgă de seamă când ieşi Loial din cameră.

Cu mâinile pe genunchi, căscând din când în când, încerca să desluşească taina. Era ca jocurile pe care le născocea jupânul Luhhan, unde bucăţile de metal păreau lipite unele de altele. Dar era mereu o şmecherie care te ajuta să desfaci metalul răsucit în chip şi fel. Aşa trebuia să fie şi acum.

Fata se uitase la el. Poate că din pricina ochilor lui galbeni, numai că nici hangiul, nici ceilalţi nu luaseră aminte la ochii lui, acum că în preajmă era un Ogier, şi Corniaţi, şi o Doamnă, şi un Aiel închis într-o cuşcă. Ochii lui erau un lucru prea însemnat ca să le atragă atenţia şi nimic legat de un simplu servitor nu se putea asemui cu restul. „Deci de ce se uita ea la mine?"

Şi Aielul din cuşcă. Ce vedea Min însemna mereu ceva. Dar ce? Ce trebuia el să facă? „Aş fi putut să-i împiedic pe copiii ăia să nu mai arunce pietre. Aşa ar fi trebuit." Degeaba îşi spunea că oamenii i-ar fi zis să îşi vadă de treburi, că nu era străin şi că nu trebuia să ducă grija Aielilor. „Ar fi trebuit să încerc."

Nu găsi nici un răspuns, aşa că o luă de capăt şi se gândi iar şi iar la toate amănuntele. Cu toate acestea, nu găsi decât păreri de rău pentru ceea ce nu făcuse.

Îşi dădu seama după o vreme că se lăsase noaptea. Camera nu era luminată decât de razele lunii. Îşi aminti de lumânarea pe care o văzuse deasupra vetrei, însă el vedea îndeajuns de bine şi aşa. „Trebuie să fac ceva, nu?”

Îşi puse securea la brâu, apoi se opri. Făcuse asta fără să se gândească; se obişnuise să aibă securea la el aşa cum era obişnuit să răsufle. Nu-i plăcea deloc că era aşa. Dar ieşi fără să şi-o dea jos.

Lumina de pe scări se revărsa pe coridor. Din sala mare se auzeau zarvă şi râsete, iar din bucătărie venea miros de mâncare. Se îndreptă cu paşi mari spre partea din faţa a hanului, spre camera lui Moiraine. Bătu o dată la uşă şi intră. Şi se opri, roşu la faţă. Moiraine se înfăşură în roba albastră care îi atârna pe umeri.

— Doreşti ceva? îl întrebă ea rece.

Într-o mână ţinea o perie de argint, iar părul ei negru, ondulat, lucea de parcă tocmai îl periase. Camera ei era mult mai frumoasă decât a lui, cu lambriuri de lemn pe perete, lămpi lucrate în argint şi un foc vesel în vatra mare de cărămidă. Mirosea a săpun de trandafiri.

— Am… am crezut că e Lan aici, izbuti Perrin să îngaime. Staţi mereu la sfat şi m-am gândit că… m-am gândit că…

— Ce vrei, Perrin?

Perrin trase adânc aer în piept.

— Ce face Rand? Ştiu că Lan a mers pe urmele lui până aici şi pare totul foarte ciudat – Corniaţii, Aielii… el a făcut toate astea?

— Nu cred. Voi şti mai multe când îmi va spune Lan ce a descoperit astă-seară. Cu puţin noroc, ce va găsi el mă va ajuta să fac alegerea potrivită.

— Alegere?

— Se poate ca Rand să fi traversat râul şi să fi apucat spre Tear. Sau, la fel de bine, să fi luat o corabie până la Illian, ca de acolo să plece spre Tear. Călătoria ar fi aşa cu câteva leghe mai lungă, însă ar ajunge la Tear cu câteva zile mai devreme.

— Nu cred că o să-l ajungem din urmă, Moiraine. Nu ştiu cum izbuteşte, dar chiar dacă merge pe jos nu putem să-l prindem. Dacă Lan are dreptate, e la jumătate de zi în faţa noastră.

— Mă face să bănuiesc că a învăţat să Plutească, răspunse Moiraine, încruntându-se uşor, numai că, dacă ar fi aşa, s-ar fi dus direct la Tear. Nu, are în el sânge de oameni învăţaţi cu drumurile lungi. Dar noi am putea totuşi să mergem pe râu. Dacă nu îl prind din urmă, o să ajung la Tear puţin după el. Sau o să-l aştept acolo.

Perrin se foi, neliniştit; în glasul lui Moiraine plutea parcă o ameninţare.

— Mi-ai spus odinioară că simţi Iscoadele Celui Întunecat, pe cei care au trecut de partea Umbrei. Şi Lan la fel. Ai simţit ceva de felul acesta şi aici?

Moiraine pufni zgomotos şi se întoarse spre o oglindă înaltă, cu picioarele împodobite cu o lucrătură de argint. Ţinându-şi strâns roba cu o mâna, îşi trecu peria prin păr cu cealaltă.

— Foarte puţini oameni au trecut aşa de mult de partea Umbrei, Perrin, chiar şi din rândurile Iscoadelor. Se opri brusc din periatul părului. De ce mă întrebi?

— Era o fată în sala mare care se uita la mine. Nu la dumneata sau la Loial, ca toată lumea. Ci la mine.

Moiraine continuă să îşi perie părul şi un zâmbet îi flutură pe buze.

— Câteodată uiţi că eşti un tânăr chipeş. Unele fete sunt atrase de băieţii laţi în umeri.

Perrin mormăi şi se foi iar.

— Mai era ceva, Perrin?

— Hmm... nu.

Dacă ar fi întrebat-o despre ceea ce văzuse Min, Moiraine nu ar fi putut să-i spună decât ce ştia deja, anume că era important. Şi nu voia să îi povestească despre ce văzuse Min. Sau măcar să pomenească faptul că Min văzuse ceva.

După ce ieşi pe coridor şi închise uşa în urma lui, se rezemă câteva clipe de perete. „Lumină, am intrat aşa peste ea, iar ea... E o femeie frumoasă. Şi pesemne destul de în vârstă cât să îmi fie mamă.” Îi trecu prin cap că Mat ar fi poftit-o pesemne să coboare în sala mare, să danseze. „Nu, n-ar fi făcut una ca asta. Nici măcar Mat nu e aşa de nebun încât să încerce să facă ochi dulci unei femei Aes Sedai.” Moiraine obişnuia să danseze. Până şi el dansase o dată cu ea. Şi se împiedicase la fiecare pas. „Nu te mai gândi la ea ca la o fată de la ţară doar pentru că ai

văzut... E o nenorocită de Aes Sedai. Trebuie să te gândeşti la Aielul acela.” Se scutură şi coborî scările.

Sala mare era plină ochi; fiecare scaun era ocupat şi fuseseră aduse taburete şi bănci. Cei care nu aveau unde să se aşeze stăteau în picioare pe lângă pereţi. Nu o văzu pe fata cu părul negru şi nimeni nu îl băgă în seamă când traversă grăbit încăperea.

Orban stătea singur la o masă; piciorul bandajat, încălţat într-un papuc moale, era întins pe un scaun. În mână ţinea o cupă de argint, pe care slujnicele aveau grijă să i-o umple tot timpul.

— Da, zicea el adresându-se întregii săli, Gann şi cu mine ştiam că Aieli sunt necruţători, dar nu aveam vreme să şovăim. Mi-am scos sabia şi mi-am înfipt călcâiele în burta Leului...

Perrin tresari, după care înţelese că pe calul lui Orban îl chema Leu. „Îl cred în stare să spună că mergea călare pe un leu.” Se simţi puţin ruşinat; nu-l plăcea pe Orban, dar asta nu era un motiv să creadă că ar merge aşa de departe cu lăudăroşenia. Ieşi fără să se uite înapoi.

Strada din faţa hanului era şi ea plină de oameni; cei care nu îşi găsiseră un loc în sala mare trăgeau cu ochiul pe fereastră, iar alţii se adunaseră în jurul uşii ca să asculte povestea lui Orban. Nici unul nu se uită la Perrin, deşi se auziră câteva murmure de nemulţumire de la cei care trebuiseră să se dea la o parte ca să-i facă loc să treacă. Pesemne că toată lumea care ieşise din casă în noaptea aceea era la han, căci nu zări pe nimeni pe străzi. Doar, câteodată, o umbră care trecea prin faţa unei ferestre luminate. Totuşi, avea senzaţia că este urmărit. Se uită în jur, neliniştit. Nimic – doar străzile cufundate în întuneric, presărate cu ferestre ce luceau slab. În jurul pieţei ferestrele erau întunecate, afară doar de câteva de la caturile de sus.

Cuşca era tot acolo, prea sus ca să poată ajunge la ea. Aielul părea treaz – cel puţin îşi ţinea capul drept – dar nu coborî privirea spre Perrin. Pietrele pe care le aruncaseră copiii erau risipite în jurul cuştii. Cuşca atârna de o frânghie groasă legată de una din zăbrelele de sus şi care trecea printr-un scripete mare legat de cruce, coborând până la doi butuci aşezaţi de o parte şi de alta, ce îi veneau până la brâu. Restul de frânghie zăcea pe jos, făcută colac.

Perrin se uită din nou în jur, cercetând piaţa. Tot i se părea că este urmărit, dar nu desluşi nimic prin preajmă. Ascultă, dar nu

auzi nimic. Simţi miros de fum şi de mâncare din case, şi de sudoare şi sânge uscat de la bărbatul din cuşcă. Nu simţi însă nici un miros de frică.

„Greutatea lui, şi cuşca”, îşi zise Perrin când se apropie de cruce. Nu ştia când luase această hotărâre sau dacă într-adevăr o luase, însă ştia că avea de gând să facă acest lucru.

Se căţăra aşadar pe frânghie, ridicând un pic cuşca, doar atât cât să o slăbească puţin. Felul în care se smuci frânghia îi dădu de înţeles că bărbatul din cuşcă se mişcase în cele din urmă, dar Perrin era prea grăbit ca să se oprească şi să îi spună ce făcea. Izbuti să desfacă frânghia din jurul butucilor şi, încetul cu încetul, coborî cuşca.

Aielul îl privea ţintă. Perrin nu scoase nici o vorbă. Se încruntă când văzu cuşca mai desluşit. Orice lucru, chiar şi aşa ceva, ar fi trebuit făcut bine. Toată partea din faţă a cuştii era o uşă, prinsă cu nişte balamale butucănoase, cu un lacăt bun de fier trecut pe un lanţ la fel de prost lucrat ca şi cuşca.

Găsi prima za slabă de la lanţ şi o tăie cu securea. După câteva clipe desfăcu lanţul, îl scoase şi deschise uşa de la cuşca. Aielul stătea cu genunchii sub bărbie, cercând la el.

— Ei, bine? şopti Perrin răguşit. Am deschis-o, dar n-am de gând să te duc în braţe.

Aruncă o privire prin piaţa cufundată în beznă. Nu zări nimic, dar tot i se părea că nişte ochi sunt aţintiţi asupra lui.

— Eşti puternic, udarule. Aielul îşi mişcă puţin umerii. A fost nevoie de trei oameni ca să mă ridice. Şi acum tu m-ai dat jos. De ce?

— Nu-mi place să văd oameni în cuşti, murmură Perrin. Voia să plece de acolo. Cuşca era deschisă şi cineva îl urmărea. Dar Aielul nu se mişca. „Dacă faci un lucru, fă-l până la capăt.” Ai de gând să ieşi de acolo până apare cineva?

Aielul se prinse de zăbreaua de deasupra capului, se trase în sus, apoi rămase aşa, pe jumătate agăţat. Dacă s-ar fi ridicat în picioare, ar fi fost cam cu un cap mai înalt decât Perrin. Se uită la ochii lui Perrin – Perrin ştia că străluceau ca aurul şlefuit în lumina lunii – dar nu zise nimic.

— Stau în cuşca asta de ieri. Semăna cu Lan. Nu că ar fi avut aceeaşi voce sau acelaşi accent, însă Aielul vorbea la fel de calm şi de sigur pe sine ca Străjerul. Trebuie să mi se dezmorţească întâi picioarele. Sunt Gaul, din septul Imran al Aielilor

Shaarad, udarule. Sunt *Sha'en M'taal,* Câine de Piatră. Apa mea e şi a ta.

— Pe mine mă cheamă Perrin Aybara. Sunt din Ţinutul celor Două Râuri. Sunt fierar. Bărbatul ieşise din cuşcă; putea să plece de-acum. Numai că, dacă venea cineva înainte ca Gaul să poată merge, ar fi ajuns numaidecât la loc în cuşcă sau poate chiar ar fi fost ucis; oricum, nu ar fi servit la nimic că îl scăpase de acolo. Nu m-am gândit să aduc un burduf de apă. De ce îmi spui udar?

Gaul arătă spre râu; Perrin nu desluşi prea bine, dar i se păru că Aielul părea tulburat.

— Acum trei zile am văzut o fată intrând într-un iaz mare. Trebuie să fi avut douăzeci de paşi dintr-o parte în alta. Pur şi simplu, a intrat în apă. Făcu nişte gesturi stângace, încercând să arate cum înotase fata. Foarte curajoasă. Toate râurile astea pe care le-am traversat... mai că mi-am pierdut curajul. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea exista prea multă apă, dar nici nu mi-am închipuit că ar putea exista atâta apă pe lume câtă aveţi voi, udarii.

Perrin clătină din cap. Ştia că în Pustiul Aiel era foarte puţină apă – era unul dintre cele câteva lucruri pe care le ştia despre Pustiul Aiel – dar nu se gândise că era atât de puţină.

— Eşti departe de casă, Gaul. De ce ai venit aici?

— Căutăm, răspunse Gaul încetişor. Îl căutăm pe Cel Care Vine cu Zorile.

Perrin mai auzise acest nume şi ştia ce înseamnă. „Lumină, totul are de-a face cu Rand. Iar eu sunt legat de el ca un cal nărăvaş la potcovit.”

— Cauţi unde nu trebuie, Gaul. Şi eu îl caut. Se îndreaptă spre Tear.

— Tear? Aielul păru mirat. De ce...? Dar aşa trebuie că e. Profeţia spune că, atunci când Stânca din Tear va cădea, vom pleca în sfârşit din ţinutul întreit. Era numele pe care îl dădeau Aielii pustiului. Se spune că ne vom schimba şi vom găsi din nou ce era al nostru şi s-a pierdut.

— Se prea poate. Nu vă cunosc profeţiile, Gaul. Eşti gata de plecare? Să nu care cumva să treacă cineva pe aici.

— E prea târziu ca să mai fug, zise Gaul.

O voce gravă strigă:

— Sălbaticul e liber!

Zece sau doisprezece bărbaţi în mantii albe străbătură alergând piaţa, scoţând săbiile. Coifurile ascuţite pe care le purtau pe cap străluceau în lumina lunii. Copiii Luminii.

Ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, Gaul îşi luă pânza neagră de pe umeri, şi-o înfăşură în jurul capului şi îşi trase un văl gros, negru pe faţă, aşa încât nu i se mai vedeau decât ochii.

— Îţi place să dansezi, Perrin Aybara? îl întrebă el.

Zicând acestea, se repezi la Mantiile Albe care se apropiau.

Preţ de o clipă, Copiii Luminii rămaseră uluiţi, dar se pare că Aielul nici nu avea nevoie de mai mult. Lovi cu piciorul în mâna primului bărbat care ajunse la el, făcându-l să scape sabia, apoi îi frânse gâtul şi lunecă uşor pe lângă el când soldatul căzu. Braţul celui de-al doilea pârâi când i-l rupse Gaul. Aielul îl împinse sub picioarele celui de-al treilea şi îl izbi pe-al patrulea cu piciorul în faţă. Era ca un dans; trecea de la unul la altul fără să se oprească, fără să încetinească, deşi bărbatul căruia îi pusese piedică se ridica anevoie în picioare, iar cel cu braţul ruptul apucase sabia cu mâna cealaltă. Gaul dansa printre ei.

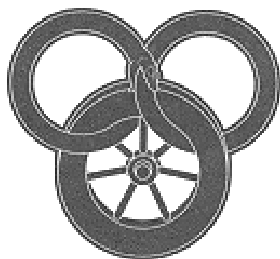
Perrin n-avu nici el parte de linişte, căci nu toate Mantiile Albe îşi îndreptară atenţia spre Aiel. Izbuti să înşface securea cu amândouă mâinile şi să se ferească la vreme de o lovitură de sabie... Învârti securea şi îi veni să urle când lama în formă de semilună tăie gâtul bărbatului. Dar nu avea timp să urle, nu avea timp să-i pară rău; se apropiau alte Mantii Albe. Ura rănile căscate pe care le făcea securea, ura felul în care pătrundea prin zale, ajungând la carnea de dedesubt, felul în care crăpa coifurile şi ţestele deopotrivă. Ura totul. Dar nu voia să moară.

Timpul părea să se micşoreze şi să se lungească totodată, îl durea tot corpul, de parcă lupta de ore întregi, şi răsuflarea îi era întretăiată. Mantiile Albe parcă pluteau, parcă săreau într-o clipă din locul de unde porniseră în locul unde se prăbuşeau. Sudoarea îi şiroia pe faţă, însă îi era frig. Se căznea să rămână în viaţă, şi nu îşi dădu seama dacă bătălia dură câteva secunde sau toată noaptea.

Când, în cele din urmă, se ridică în picioare, gâfâind şi istovit, şi se uită la cei doisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în mantii albe care zăceau pe jos, văzu că luna nu se mişcase mai deloc. Unii dintre Copiii Luminii gemeau; alţii erau nemişcaţi. Gaul stătea în picioare între ei, cu vălul încă tras pe faţă, şi părea ruşinat. Mirosul sângelui şi al morţii era puternic şi amar.

— Nu dansezi rău, Perrin Aybara.
Perrin murmură:
— Nu înţeleg cum de doisprezece oameni v-au înfruntat pe voi douăzeci şi au învins, chiar dacă doi dintre ei sunt Corniaţi.
— Aşa se zice? Gaul râse încetişor. Sarien şi cu mine n-am fost cu băgare de seamă, iar vântul bătea din cealaltă parte, aşa că nu am simţit nici un miros. Am intrat pur şi simplu în ei. Sarien a murit, iar eu am fost închis în cuşcă, deci poate că am plătit un preţ destul de mare. E vremea să plec acum, udarule. Tear. O să ţin minte. Îşi dădu în sfârşit vălul jos. Fie să găseşti mereu apă şi răcoare, Perrin Aybara.
Se întoarse şi o luă la fugă prin noapte.
Perrin începu şi el să alerge, apoi îşi dădu seama că securea pe care o ţinea în mână era mânjită de sânge. Şterse lama curbată de mantia unui bărbat mort. „E mort, arde-m-ar, şi încă mai are sânge pe ea.” Se sili să îşi pună securea la cingătoarea, după care se îndepărtă cu paşi repezi.
Deodată o zări: o siluetă slăbuţă ce stătea la marginea pieţei, îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare. Fata se întoarse ca s-o ia la fugă; Perrin văzu că fustele erau despărţite ca pentru călărie. Fata o apucă grăbită pe stradă şi dispăru.
Lan îi ieşi în cale înainte să ajungă la locul unde stătuse fata. Străjerul se uită la cuşca goală, la movilele albe care zăceau pe jos şi îşi dădu capul pe spate. Cu o voce gâtuită şi aspră spuse:
— Tu ai făcut asta, fierarule? Arde-m-ar Lumina! Te-a văzut cineva?
— O fată, răspunse Perrin. Cred că ea a văzut. Nu vreau să-i faci rău, Lan! S-ar putea să mai fi văzut şi alţii. Sunt multe ferestre luminate în jur.
Străjerul îl apucă pe Perrin de mâneca hainei şi îl împinse spre han.
— Am văzut o fată fugind, dar m-am gândit... N-are importanţă. Adu-l pe Ogier la grajd. Trebuie să ne luăm caii şi să ajungem cât mai iute la docuri. Numai Lumina ştie dacă e vreo corabie care pleacă astă-seară sau cât va trebui să plătim ca să tocmim una. Nu pune întrebări, fierarule. Pleacă! Fugi!

CAPITOLUL 35

Şoimul

Străjerul, cu picioarele lui lungi, i-o luă înainte lui Perrin, şi până să se strecoare el prin mulţimea din faţa hanului, Lan urca deja scările cu paşi mari, fără să pară prea grăbit. Perrin se strădui să meargă şi el la fel de încet. Din spate auzi oameni mormăind nemulţumiţi că fuseseră împinşi la o parte.

— Iar? zicea Orban, aşteptând ca slujnica să îi toarne iar vin în cupa de argint. Prea bine. Stăteau la pândă lângă drum. Nu mă aşteptam la aşa ceva atât de aproape de Remen. S-au repezit asupra noastră, strigând. Într-o clipită au ajuns în mijlocul nostru, împungându-ne cu lăncile, ucigând numaidecât doi dintre oamenii mei şi pe unul din oamenii lui Gann. Mi-am dat seama că sunt Aieli de când am dat cu ochii de ei şi...

Perrin urcă zorit scările. „Ei bine, Orban ştie acum cine sunt Aielii."

Din camera lui Moiraine se auzeau voci. Nu voia să ştie ce avea de spus femeia Aes Sedai despre toate acestea. Se duse şi îşi vârî capul în camera lui Loial.

Patul Ogierului era scund şi masiv, de două ori mai lung şi cu jumătate mai lat decât un pat obişnuit. Ocupa mare parte din cameră, care era de altminteri la fel de mare şi de frumoasă ca a lui Moiraine. Perrin îşi aminti că Loial pomenise că patul era făcut din lemn descântat; în alte împrejurări s-ar fi oprit să

admire curbele delicate care dădeau impresia că patul crescuse cumva din locul unde era aşezat. Pesemne că Ogierii poposiseră cândva în Remen, căci hangiul găsise şi un fotoliu de lemn pe potriva lui Loial, pe care pusese o mulţime de perne. Acolo îl găsi aşezat pe Ogier, îmbrăcat numai în cămaşă şi pantaloni, scărpinându-şi o gleznă cu degetele de la celălalt picior şi scriind într-o carte mare, legată în piele, sprijinită de braţul fotoliului.

— Plecăm! spuse Perrin.

Loial tresări, aproape răsturnând călimara şi scăpând cartea pe jos.

— Plecăm? De-abia am venit, tună el.

— Da, plecăm. Vino la grajd cât de repede poţi. Şi ai grijă să nu te vadă nimeni. Cred că e o scară în spate, pe lângă bucătărie.

Mirosul de mâncare de la capătul coridorului unde era camera lui fusese prea puternic ca să nu fie pe acolo şi o scară.

Ogierul se uită cu părere de rău la pat, apoi se apucă să îşi pună cizmele.

— Dar de ce?

— Mantiile Albe, răspunse Perrin. O să-ţi povestesc mai târziu.

Ieşi înainte ca Loial să îl mai întrebe ceva.

El nu-şi scosese lucrurile. După ce îşi prinse tolba de săgeţi la cingătoare, îşi puse mantia, îşi aruncă pătura şi desagii pe umăr şi luă arcul, nu rămase nici un semn că trecuse vreodată pe acolo. Nici o cută pe păturile împăturite de pe pat, nici o picătură de apă în ligheanul crăpat de pe poliţă. Nici măcar nu aprinsese lumânarea. „Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu o să stau multă vreme aici. Se pare că în ultimul timp nu mai las nici un semn în urma mea."

Într-adevăr, o scară îngustă ducea într-un coridor care trecea pe lângă bucătărie. Aruncă pe furiş o privire în bucătărie. Un câine alerga într-o roată de răchită, întorcând o frigare pe care erau înfipte o pulpă de miel, o bucată mare de viţel, cinci pui şi o gâscă. Dar nu se vedea nimeni prin preajmă, doar câinele. Bucuros că datorită minciunilor lui Orban avea cale liberă, ieşi grabnic din han.

Grajdul era făcut din piatră, ca şi hanul, numai că pietrele din jurul porţilor mari fuseseră lustruite. Un singur felinar atârnat de un par arunca o lumină slabă în jur. Trăparu şi ceilalţi cai erau în

despărţiturile de lângă uşă, iar mai încolo era şi bidiviul uriaş al lui Loial. Mirosul de fân şi de cai era plăcut. Perrin sosise primul.

Nu era decât un grăjdar prin preajmă, un om cu faţa îngustă şi părul lung şi cărunt, îmbrăcat într-o cămaşă murdară, care vru să ştie cine era Perrin de îi poruncea să înşeueze cei patru cai, şi cine era stăpânul lui, şi ce făcea acolo, pregătit de drum, în miez de noapte, şi ştia jupânul Furlan că se furişa aşa afară din han, şi ce ascunsese în desagii aceia, şi de ce avea ochii aşa, era bolnav?

O monedă apăru din spatele lui Perrin, lucind galben în lumina felinarului. Grăjdarul o prinse cu o mâna şi o muşcă.

— Înşeuează-i, spuse Lan.

Vocea îi era blândă, dar tăioasă în acelaşi timp, iar grăjdarul făcu o plecăciune şi se duse să pregătească animalele.

Moiraine şi Loial intrară în grajd tocmai la vreme ca să îşi ia caii de dârlogi. Porniră cu toţii după Lan, pe o stradă care trecea prin spatele grajdului, mergând spre râu. Zgomotul slab făcut de copitele cailor pe strada pavată nu atrase atenţia nimănui; doar un câine costeliv lătră o dată şi apoi o luă la fugă.

— Asta îmi trezeşte tot felul de amintiri, Perrin, zise Loial.

— Vorbeşte mai încet, îi şopti Perrin. Ce amintiri?

— Păi, e ca pe vremuri. Ogierul izbuti să vorbească pe un ton mai scăzut, ca un bondar de mărimea unui câine, nu a unui cal. Plecăm pe ascuns, noaptea, cu duşmani pe urmele noastre şi poate cu alţi duşmani aşteptându-ne în faţă. Primejdia pluteşte în aer. Ne pregătim de aventură.

Perrin se încruntă la Loial.

— Ce tot spui acolo? Cred că începe să îţi placă primejdia! Ai înnebunit?

— Încerc să ţin minte toate amănuntele, zise Loial, pe un ton serios. Sau încercând oarecum să se apere. Pentru carte. Trebuie să scriu despre toate. Cred că într-adevăr începe să îmi placă aventura. Da, de bună seamă. Îi zvâcniră urechile. Trebuie să îmi placă dacă vreau să scriu despre tot ce ni se întâmplă.

Perrin clătină din cap.

Bacurile ca nişte şlepuri stăteau frumos legate de chei, nemişcate şi întunecate, ca mai toate celelalte corăbii. Totuşi, nişte oameni cu felinare se foiau în jurul unei corăbii cu două catarge. Se simţea miros de smoală şi de parâme, însă dintr-un depozit din preajmă venea un miros puternic şi aromat.

Lan îl găsi pe căpitan – un bărbat scund, slab, care avea obiceiul de a-şi ţine capul înclinat într-o parte când asculta. Căzură repede la înţelegere şi caii fură urcaţi la bord. Perrin stătu cu ochii pe cai, vorbind cu ei; caii nu prea acceptau cu dragă inimă lucrurile neobişnuite, însă până şi armăsarul Străjerului păru să se liniştească la auzul vorbelor pe care i le şopti Perrin.

Lan îi dădu aur căpitanului şi argint celor doi marinari care alergară în picioarele goale să aducă nişte saci de ovăz. Alţi marinari priponiră caii între catarge, într-un soi de ţarc făcut din funii, tot mormăind în barbă că se va face mizerie şi ei vor trebui să cureţe. Perrin auzi totuşi ce spuneau.

Gâsca de zăpadă era gata de plecare, ceva mai devreme decât plănuise căpitanul, pe numele său Jaim Adarra. Lan coborî cu Moiraine sub punte, iar Loial porni după ei, căscând. Perrin rămase pe punte, cu arcul lângă el, deşi căsca şi el de îi trosneau fălcile. Se întrebă dacă acum, fiind pe corabie, putea să o ia înaintea lupilor, să scape de vise. Marinarii începură să pregătească vâslele ca să depărteze corabia de doc. Când şi ultima frânghie fu aruncată pe mal şi prinsă de un docher, o fată îmbrăcată în fuste strâmte, despărţite pentru călărie se ivi din umbră între două depozite, cu o legăturică în mână şi o mantie neagră pe umeri. Sări pe punte tocmai când marinarii dădeau drumul la corabie pe râu.

Adarra plecă de la cârmă şi veni iute spre ea, însă fata îşi puse jos legătura şi zise:

— Merg şi eu... până unde merge el. Făcu semn din cap spre Perrin, fără să se uite la el. Pot să dorm pe punte. Frigul şi umezeala nu mă supără.

Se tocmiră ceva vreme. Fata îi dădu căpitanului trei bani de argint şi se încruntă la bănuţii de aramă pe care îi primi îndărăt. Îi vârî în pungă şi veni lângă Perrin.

Mirosea a plante, a proaspăt, a curat. Îl privi cu ochii ei negri şi alungiţi, apoi se întoarse să se uite spre mal. Era cam de-un leat cu el, hotărî Perrin; nu îşi dădea seama dacă avea nasul prea mare sau nu. „Eşti neghiob, Perrin Aybara. Ce îţi pasă cum arată?”

Erau acum la vreo douăzeci de paşi depărtare de chei; vâslele croiau brazde albe în apa neagră. Îi trecu prin cap să o arunce pe fată peste bord.

— Ei, bine, spuse fata după câteva clipe, nu mă aşteptam să ajung aşa de repede înapoi în Illian.

Avea vocea ascuţită şi vorbea pe un ton sec, dar nu neplăcut.

— Mergi şi tu la Illian, nu?

Perrin strânse din buze.

— Nu te posomorî, continuă fata. Tu şi cu Aielul aţi lăsat mare harababură în urmă. Tocmai începea vânzoleala când am plecat eu.

— Nu le-ai spus? întrebă el, mirat.

— Oamenii din oraş cred că Aielul a ros lanţul cu dinţii sau l-a rupt cu mâinile. Încă nu se hotărâseră când am plecat eu. Scoase un sunet ce aducea cu un chicotit. Orban se văicărea cam tare că rănile îl împiedică să pornească el însuşi în căutarea Aielului.

Perrin pufni zgomotos.

— Dacă mai dă vreodată ochii cu un Aiel, o să facă pe el. Îşi drese glasul şi murmură: îmi cer iertare.

— Ei, n-aş fi aşa de sigură, spuse fata. L-am văzut în iarnă la Jehannah. S-a bătut cu patru bărbaţi, a ucis doi şi i-a luat prizonieri pe ceilalţi doi. Fireşte, el a fost cel care a început, dar şi ceilalţi ştiau să se lupte. Nu s-a luat de oameni care nu se puteau apăra. Dar tot neghiob e. Are tot felul de idei despre Marea Pădure Neagră. Cea pe care unii o numesc Pădurea Umbrelor. Ai auzit de ea?

Perrin se uită pieziş la fată. Vorbea despre lupte şi ucideri cum alte femei vorbeau despre copt prăjituri. Nu auzise niciodată de Marea Pădure Neagră, dar Pădurea Umbrelor era la miazăzi de Ţinutul celor Două Râuri.

— Mă urmăreşti? Te-ai uitat la mine când eram la han. De ce? Şi de ce nu le-ai spus ce ai văzut?

— Un Ogier, răspunse fata, e în mod limpede un Ogier, şi n-a fost greu să îmi dau seama cine erau ceilalţi. Am izbutit să mă uit mai bine decât Orban la chipul Doamnei Alys şi am înţeles că bărbatul celălalt era un Străjer. Arde-m-ar Lumina, n-aş vrea să îl văd vreodată furios pe mine. Întotdeauna arată aşa sau a mâncat pietre la ultima masă? Şi mai rămăseseşi tu. Nu-mi plac lucrurile pe care nu mi le pot explica.

Perrin se gândi iar că ar fi mai bine să o arunce peste bord. Însă din Remen nu se mai vedea decât o pată de lumină şi nu

ştia cât de departe erau de mal. Fata păru să ia tăcerea lui ca un imbold să povestească mai departe.

— Aşadar… Se uită în jur, apoi coborî glasul, deşi cel mai apropiat marinar era la zece picioare depărtare de ei: o femeie Aes Sedai, un Străjer, un Ogier… şi tu. La prima vedere, un băiat de la ţară. Ridică privirea şi se uită sfredelitor în ochii lui galbeni – Perrin nu întoarse capul – şi zâmbi. Numai tu ai fost în stare să eliberezi un Aiel închis într-o cuşcă, să vorbeşti îndelung cu el şi apoi să îl ajuţi să căsăpească doisprezece Mantii Albe. Bănuiesc că faci asta destul de des; în orice caz, nu dădeai impresia că ar fi fost ceva neobişnuit pentru tine. Am simţit un miros straniu la voi, iar Corniaţii tocmai asta caută – urme ciudate.

Perrin clipi des.

— Corniat? Tu? Nu e cu putinţă. Eşti fată.

Fata surâse aşa de nevinovat încât Perrin dădu să plece de lângă ea. Ea se trase un pas înapoi, făcu o mişcare largă cu braţele şi, deodată, în fiecare mână îi apăru un cuţit. Făcuse acest lucru cu tot atâta iscusinţă ca bătrânul Thom Merrilin. Unul dintre oamenii de la vâsle făcu ochii mari de uimire, iar alţi doi se poticniră; vâslele se încurcară, iar corabia se înclină puţin. Căpitanul strigă la ei şi lucrurile reveniră la normal. Fata cu părul negru făcu să dispară cuţitele.

— Degetele îndemânatice şi mintea ageră sunt mai de folos decât sabia şi muşchii. Şi privirea pătrunzătoare e de ajutor, însă, din fericire, eu am toate aceste lucruri.

— Şi eşti şi modestă pe deasupra, murmură Perrin. Fata nu păru să bage de seamă.

— Am jurat şi am primit binecuvântarea în Piaţa Mare din Tammaz, în Illian. Poate că eram într-adevăr cea mai tânără, dar în mulţimea aceea, cu toate trompetele şi tobele şi ţambalele şi strigătele… şi un copil de şase ani ar fi putut să jure, nimeni n-ar fi băgat de seamă. Eram peste o mie, poate chiar două mii, fiecare cu ideea lui despre unde trebuie căutat Cornul lui Vaiere. Am şi eu o idee – s-ar putea chiar să fie cea corectă – însă nici un Corniat nu îşi poate permite să nu bage în seamă o urmă neobişnuită, iar eu una nu am mai văzut niciodată o urmă aşa de ciudată. Încotro vă îndreptaţi? Spre Illian sau spre alt loc?

— Şi unde crezi tu că se află Cornul lui Vaiere? o întrebă Perrin. „La adăpost în Tar Valon, nădăjduiesc, şi fie să nu-l mai vedem niciodată.” Crezi că e în Ghealdan?

Fata se încruntă la el – Perrin simţea că fata nu avea să se dea bătută, dar el era gata să încerce să o amăgească – apoi spuse:

— Ai auzit vreodată de Manetheren?

Perrin mai că se înecă.

— Am auzit, răspunse el cu băgare de seamă.

— Toate reginele din Manetheren au fost Aes Sedai, iar regi au fost Străjerii legaţi de ele. Nu-mi pot închipui un astfel de loc, dar aşa scrie în cărţi. Era un ţinut întins – cuprindea mare parte din Andor şi din Ghealdan şi multe alte locuri – dar capitala, oraşul în sine, se afla în Munţii de Negură. Acolo cred eu că se află Cornul lui Vaiere. Doar dacă nu cumva voi patru o să mă conduceţi la el.

Perrin se mânie. Îi ţinea predici de parcă era un mocofan oarecare de la ţară.

— N-o să găseşti nici Cornul, nici oraşul Manetheren. Oraşul a fost distrus în timpul războaielor troloce, când ultima regină s-a servit de prea multă Putere ca să îi nimicească pe Stăpânii Spaimei, care îi omorâseră soţul.

— Nu în Manetheren, zise fata, deşi un asemenea ţinut ar fi o ascunzătoare potrivită. Dar mai erau şi alte neamuri, alte oraşe în Munţii de Negură, aşa de vechi încât nici măcar femeile Aes Sedai nu-şi mai aduc aminte de el. Şi gândeşte-te la toate poveştile în care se spune că poartă ghinion să te duci în munţi. Ce loc mai bun poţi găsi ca să ascunzi Cornul decât unul din acele oraşe uitate?

— Am auzit poveşti despre ceva care fusese ascuns în munţi. Oare avea să-l creadă? Niciodată nu ştiuse să mintă. Poveştile nu spuneau şi ce anume, dar se bănuieşte că e vorba de cea mai mare comoară din lume, şi poate că e tocmai Cornul lui Vaiere. Însă Munţii de Negură se întind pe sute de leghe. Dacă vrei să îl cauţi, n-ar trebui să-ţi pierzi vremea mergând cu noi. Trebuie să porneşti numaidecât dacă vrei să îl găseşti înaintea lui Orban şi a lui Gann.

— Ţi-am spus că aceştia doi sunt de părere că ar fi ascuns în Marea Pădure Neagră. Fata îi zâmbi. Când zâmbea, nu mai avea gura aşa de mare. Şi ţi-am zis că orice Corniat trebuie să meargă pe urmele neobişnuite. Ai avut noroc că Orban şi Gann au fost răniţi în lupta cu Aielii, altminteri ar fi fost şi ei acum aici.

Măcar eu nu o să vă stau în cale, n-o să încep să dau porunci în dreapta şi în stânga şi nici nu o să mă cert cu Străjerul.

Perrin bombăni nemulţumit.

— Suntem nişte simpli călători care merg la Illian. Cum te cheamă? Dacă tot o să fim pe aceeaşi corabie zile la rând, măcar să ştiu cum să-ţi spun.

— Eu îmi spun Mandarb.

Perrin nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs. Fata îl privi mânioasă.

— Să te învăţ ceva, băiete. Nu ridică vocea. În Limba Veche, Mandarb înseamnă „tăiş”. E un nume vrednic de un Corniat!

Perrin izbuti să se oprească din râs. Arată spre ţarcul dintre catarge.

— Vezi armăsarul negru de acolo? îl cheamă tot Mandarb. Fata se înroşi. Mânia i se stinse.

— O! Mă chema de fapt Zarine Bashere, dar Zarine nu e un nume demn de un Corniat. În poveşti Corniaţii au nume precum Rogosh Ochi-de-Vultur.

Părea atât de abătută încât Perrin se grăbi să spună:

— Îmi place numele de Zarine. Ţi se potriveşte.

Ochii fetei scăpărară din nou şi, preţ de o clipă, Perrin crezu că e pe cale să scoată iar la iveală cuţitele.

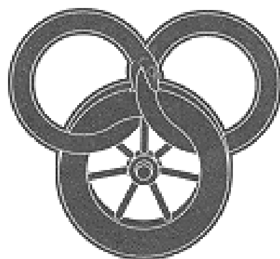
— E târziu, Zarine. Vreau să mă culc.

Se întoarse spre tambuchiul care ducea sub punte. Simţi fiori pe şira spinării. Marinarii încă umblau dintr-o parte în alta pe punte. „Ce neghiob pot fi. O fată nu ar îndrăzni niciodată să împlânte un cuţit în mine. Nu cu atâta lume în jur. Sau ar fi în stare?” Tocmai ajunsese la tambuchi când îl strigă fata.

— Hei, băiete! Poate o să-mi spun Faile. Aşa îmi zicea tata când eram mică. Înseamnă „şoim”.

Perrin încremeni. „Coincidenţă.” Se sforţă să coboare scara, fără să se uite înspre fată. „Trebuie să fie doar o coincidenţă.” Coridorul era întunecat, însă izbuti să îşi croiască drum. Cineva sforăia zgomotos într-una dintre cabine. „Min, de ce trebuia să vezi toate lucrurile alea?”

CAPITOLUL 36

Fiică a nopţii

După ce-şi dădu seama că nu-i spusese nimeni care era cabina lui, luă câteva la rând. Nu se vedea nici o lumină. În schimb, în fiecare dintre ele, dădu peste câte doi bărbaţi care dormeau în paturile înguste. În ultima era numai Loial, aşezat pe podea între paturi – de-abia încăpea – şi scriind înfrigurat în carnetul său legat în piele, la lumina unui felinar fixat pe un suport. Ogierul voia să-i vorbească despre ce se petrecuse peste zi, însă Perrin nu-l băgă în seamă. Scrâşnea din dinţi, silindu-se să nu caşte, convins că, de-acum, corabia se îndepărtase îndeajuns în josul râului pentru a nu mai fi în primejdie când dormea. Şi când visa. Chiar dacă se chinuiau din răsputeri, lupii nu puteau ţine pasul cu vâslele şi curgerea apelor.

În cele din urmă, găsi o cabină goală, fără hublouri, ceea ce-i convenea. Voia să fie singur. „Numele e doar o întâmplare, se gândi, aprinzând felinarul de pe perete. Oricum, de fapt o cheamă Zarine.” Dar nu fata cu pometţii înalţi şi ochii negri, migdalaţi, era cea care-l preocupa cel mai mult. Lăsându-şi arcul şi lucrurile pe patul îngust, aruncă mantia peste ele şi se aşeză la celălalt capăt ca să-şi scoată încălţările.

Elyas Machera găsise o cale să se împace cu ceea ce era – un bărbat legat, cine ştie cum, de neamul lupilor. Şi nu înnebunise. Amintindu-şi, Perrin se gândi că, pesemne, Elyas trăise aşa de

mai mulţi ani, până să-l cunoască pe el. „Vrea să fie aşa. Sau, cel puţin, nu se mai răzvrăteşte.” Dar asta nu era o soluţie. El nu voia să vieţuiască astfel, nu voia să se lase. „Însă dacă n-ai metal decât pentru un cuţit, asta e. Făureşti un cuţit, chiar dacă ai dori un topor. Nu! Viaţa mea nu-i o bucată de metal!”

Cu mare grijă, îşi întinse gândurile, căutând lupi. Nu găsi nimic. Undeva, la mare depărtare, parcă se simţea ceva – ca o urmă. dădu s-o atingă, dar ea dispăru pe dată. Pentru prima oară de multă vreme, era singur. Singur şi fericit. Stingând felinarul, se întinse pe pat. Nu o mai făcuse de ceva timp. „Pe Lumină, cum o să încapă Loial într-unul din astea?” Nopţile aproape nedormite se revărsară asupra lui. Osteneala îi topi toţi muşchii. Îşi dădu seama că izbutise să şi-l alunge din minte pe Aiel. Şi Mantiile Albe. „Secure blestemată! Arde-m-ar, aş vrea să nu-mi fi căzut niciodată în mână.” Cu acest gând, adormi.

Se trezi înconjurat de o mare de ceaţă atât de deasă jos încât nu-şi mai zărea picioarele. Împrejur nu se vedea decât la vreo zece paşi. Acolo nu era nimic, dar cine ştie ce se-ascundea în străfundurile negurii? Ceva nu era în ordine, ceaţa era prea uscată. Duse o mână la cingătoare, căutând să se încurajeze cu gândul că se putea apăra. Tresări. Nu avea securea.

Prin ceaţă se mişcă ceva. Aburii cenuşii se învârtejiră. Ceva venea spre el. Se încordă, întrebându-se dacă să fugă, sau să rămână pe loc, să se lupte. Dar, oare, chiar era vreo făptură acolo? Din vârtejul de negură ieşi, deodată, un lup, a cărui blană deasă părea să se piardă printre umbrele dimprejur.

„Sarsar?”

Lupul şovăi, apoi se apropie. Era cu adevărat Sarsar, însă ceva din făptura sa, o scânteie din ochii aurii care-i întâlniră, pentru o clipă, pe ai săi, îi porunci să facă linişte. Nici o vorbă, nici un gând. Ochii îi cereau să-l urmeze.

Atinse spinarea lupului, iar Sarsar o porni pe dată înainte. Perrin se lăsă condus. Blana de sub palma sa era deasă şi aspră. Părea aievea.

Ceaţa începu să se îngroaşe, până ce numai atingerea îi spunea că Sarsar era încă acolo. Privi în jos, dar nu-şi mai văzu nici măcar pieptul. Doar o mare de ceaţă cenuşie. Parcă ar fi fost îngropat într-un morman de lână de-abia tunsă. Îşi dădu seama că nici de auzit nu mai auzea nimic. Nici măcar zgomotul

paşilor. Dădu din degetele de la picioare, pipăindu-şi încălţările. Spre uşurarea sa, încă le mai avea.

Cenuşiul se întunecă. În curând, lupul şi omul ajunseră să păşească în beznă. Perrin îşi duse mâna la nas, dar nu mai izbuti s-o vadă. Nici nasul, de altfel. Închise ochii, apoi îi deschise la loc. Era la fel. Tăcerea era deplină. Cu palma, simţea blana lui Sarsar, dar parcă sub tălpi nu mai avea nimic.

Dintr-odată, lupul se opri, silindu-l şi pe el s-o facă. Privi împrejur... apoi închise, în grabă, ochii. De-acum vedea o deosebire. O şi simţea – stomacul i se strânsese de greaţă. Se sili să deschidă pleoapele şi să se uite în jos.

Văzu ceva ce nu putea fi – Sarsar şi cu el stăteau în aer. Trupul lupului nu se zărea. Al lui – nici atât. Era ca şi cum n-ar mai fi avut trup – la acest gând, mai că nu-i veni rău. În schimb, dedesubt se întindeau un şir de oglinzi, limpezi ca şi cum ar fi fost luminate cu mii de lămpi, părând să atârne în gol, însă atât de bine orânduite încât parcă ar fi fost aşezate pe o pardoseală. Se pierdeau în zare, în ambele părţi. Numai drept în jos, sub picioarele lui, era un loc gol. Acolo dădu cu ochii de nişte oameni. Dintr-odată, vocile lor ajunseră până la el, răsunând de parcă s-ar fi aflat chiar alături.

— Mare Stăpân, îngână unul dintre bărbaţi, unde sunt? Privi o dată împrejur, văzându-şi imaginea oglindită de o mie de ori, apoi clipi speriat şi rămase ca de piatră. Ceilalţi care se înghesuiau în preajma lui păreau şi mai îngroziţi.

— Eram în Tar Valon, dormeam, Mare Stăpân. Cum e cu putinţă? Unde sunt? Mi-am pierdut minţile?

Unii dintre cei dimprejur purtau haine bogate, brodate, alţii unele mai simple, iar alţii păreau goi, sau doar cu schimburile pe ei.

— Şi eu dorm, aproape că strigă un bărbat dezbrăcat. În Tear. Ţin minte că m-am întins alături de nevastă-mea!

— Şi eu zic că dorm în Illian, rosti unul în roşu şi auriu, părând zguduit. Şi zic că ştiu că dorm, dar asta nu e cu putinţă. Şi zic că visez, dar cum să fie aşa? Unde sunt, Mare Stăpân? Oare chiar ai venit la mine?

Bărbatul cu păr negru care stătea cu faţa la ei era înveş-mântat în haine de culoare închisă, cu dantelă argintie la guler şi la mâneci. Din când în când, îşi ducea palma la piept, de parcă l-ar fi durut. Jos, acolo, era lumină ca ziua, cu toate că nu

se vedea de unde. Însă bărbatul părea învăluit în beznă, întunericul se revărsa peste el, mângâindu-l.

— Linişte! făcu el; nu vorbea tare, dar nici nu avea nevoie. odată cu acel cuvânt, ridică ochii – dincolo de ochii şi gura sa se deschidea un cuptor aprins, numai flăcări şi văpaie.

Atunci, Perrin îl cunoscu. Era Ba'alzamon. Cel la care se holba era Ba'alzamon însuşi. Frica îl izbi, ca o ghioagă ţintuită. Ar fi fugit, dar nu-şi simţea picioarele. Sarsar se foi. Perrin simţi sub palmă blana aspră, şi o apucă strâns. Era ceva real. Mai real, nădăjduia, decât ceea ce vedea. Însă, de fapt, ştia că totul era aievea.

Bărbaţii strânşi laolaltă lăsară capetele în jos.

— Vi s-au dat porunci, rosti Ba'alzamon. Pe unele le-aţi îndeplinit. Cu altele aţi dat greş.

Din când în când, ochii şi gura îi dispăreau în flăcări, care se oglindeau de jur împrejur.

— Cei însemnaţi pentru moarte trebuie să moară. Cei însemnaţi pentru prăpăd trebuie să mi se plece. Nu există iertare, când cineva dă greş în a-l sluji pe Marele Stăpân al întunericului.

Flăcările din ochi sclipiră, iar bezna dimprejurul său se învălătuci şi se învârteji.

— Tu, glăsui, arătându-l pe bărbatul care vorbise despre Tar Valon, îmbrăcat ca un neguţător, cu haine simple din pânza cea mai bună – ceilalţi se îndepărtară de acesta, ca de un ciumat, lăsându-l singur, cu fruntea plecată. Ai îngăduit ca băiatul să scape din Tar Valon.

Omul urlă şi începu să tremure ca o pilă lovită de nicovală. Părea să se topească în aer. Şi glasul i se stingea.

— Visaţi cu toţii, zise Ba'alzamon, dar tot ce se întâmplă în acest vis este real.

Din cel pedepsit rămase numai un vălătuc de ceaţă de forma unui om. Urletul de-abia se mai auzea. Vălătucul se risipi.

— Mi-e teamă că nu se va mai trezi niciodată, râse Ba'alzamon, cu gura mugind de flăcări. Voi, restul, să nu mai daţi vreodată greş. Plecaţi! Treziţi-vă şi supuneţi-vă!

Cu toţii dispărură. O clipă, Ba'alzamon rămase singur, apoi, pe neaşteptate, lângă el apăru o femeie, toată în alb şi argintiu. Perrin rămase năuc. Nu putea uita o femeie atât de frumoasă. Era cea din vis, cea care-l îndemnase să se acopere de slavă.

Lângă ea apăru un tron de argint, bogat împodobit. Femeia se aşeză, aranjându-şi fustele de mătase.

— Văd că te slujeşti după bunul plac de regatul meu, zise.

— Regatul tău? făcu Ba'alzamon. Te pretinzi stăpânitoare aici? Nu-l mai slujeşti pe Marele Stăpân al întunericului?

Bezna care-l împrejmuia păru, pentru o clipă, să se îngroaşe, să clocotească.

— Îl slujesc, răspunse în grabă femeia. Îl slujesc pe Seniorul Asfinţitului de multă vreme. Mult am mai zăcut întemniţată pentru asta, într-un somn greu, fără vise. Numai Vineţiilor şi Myrdraalilor nu le este îngăduit să viseze. Până şi trolocii o fac. Visele au fost ale mele dintotdeauna, să păşesc printre ele şi să le folosesc. Acum sunt iarăşi liberă şi vreau să-mi recapăt dreptul.

— Dreptul, spuse Ba'alzamon, iar vârtejurile de întuneric păreau să răsune de veselia sa. Dintotdeauna te-ai crezut mai mult decât eşti cu adevărat, Lanfear.

Numele îl crestă pe Perrin ca un cuţit de-abia făurit. În visele lui pătrunsese o Rătăcită. Moiraine avea dreptate. Câţiva dintre ei erau liberi. Femeia în alb se ridică, iar tronul dispăru.

— Sunt ceea ce sunt. Tu unde-ai ajuns, cu planurile tale? De mai bine de trei mii de ani tot şopocăi la urechile oamenilor şi tragi sforile păpuşilor încoronate ca o Aes Sedai! făcu ea, scuipând, parcă, ultimele cuvinte. De trei mii de ani! Şi, totuşi, Lews Therin e din nou pe pământ, iar femeile alea îl ţin în laţ. Poţi să-l stăpâneşti? Poţi să-l atragi? A fost al meu, înainte ca flecuşteţul cu păr de paie, Ilyena, să-i ia minţile. Al meu va fi din nou!

— Deci de-acum te slujeşti numai pe tine, Lanfear? rosti Ba'alzamon cu glas blând, deşi flăcările îi mugeau fără încetare în ochi şi în gură. Ai uitat de jurămintele care te leagă de Marele Stăpân?

Vreme de o clipă, bezna îl învălui aproape în întregime. Numai focul mai răzbătea prin ea.

— Dar astfel de jurăminte nu se încalcă atât de uşor precum cele care te legau, odinioară, de Lumină. Pe acelea le-ai sfărâmat, rostind numele noului tău stăpân în Sala Slujitorilor. Şi a lui vei rămâne pe veci, Lanfear. Ce ai de gând? Îl slujeşti, sau alegi chinul veşnic, moartea veşnică, fără scăpare?

— Îl slujesc, răspunse femeia, sfidându-l fără să se plece, în ciuda vorbelor. Îl slujesc pe Marele Stăpân al întunericului şi numai pe el. Pentru vecie!

Şirul de oglinzi începu să dispară, ca şi cum ar fi fost acoperit de valuri negre, care se apropiau mereu. Îi ajunseră pe cei doi. Aceştia se pierdură în beznă. Perrin îl simţi pe Sarsar mişcându-se şi îl urmă bucuros, călăuzindu-se numai după mâna cu care-i strângea blana. De-abia când o porni la drum îşi dădu seama că nu mai era împietrit. Încercă să-şi dea seama ce văzuse, dar fără folos. Ba'alzamon şi Lanfear. Limba i se lipi de cerul gurii. Cine ştie de ce, femeia îl speria mai mult decât bărbatul. Poate pentru că îi pătrunsese în vise, acolo, în munţi. „Pe Lumină! O Rătăcită, în visele mele! Pe Lumină!” Ea îl sfidase pe Cel Întunecat – dacă nu cumva înţelesese totul prost. Din câte ştia, din câte i se povestise, Umbra nu te putea lua în stăpânire dacă o sfidai. Dar cum să sfideze o Iscoadă Umbra – nu doar o Iscoadă, o Rătăcită? „Pesemne că mi-am pierdut minţile, ca fratele lui Simon. Visele astea m-au înnebunit.”

Încet, încet, întunericul se preschimbă iarăşi în ceaţă, iar aceasta se subţie, până ce Sarsar şi cu el ieşiră dintre neguri, ajungând pe creasta unui deal ierbos, care sclipea în lumina zilei. Dintr-un desiş aflat la poale, păsările începură să cânte. Perrin privi în urmă. Până la orizont se întindea o câmpie deluroasă, presărată cu mănunchiuri de copaci. Nici vorbă de ceaţă. Lupul cel mare şi cenuşiu îl privea.

— Ce-a fost asta? întrebă Perrin, căutând să preschimbe întrebările în gânduri pe care animalul să le poată înţelege. De ce mi-ai arătat totul? Ce-a fost?

În mintea sa se revărsară simţăminte şi imagini, pe care le preschimbă în cuvinte. „Ai văzut ce trebuia să vezi. Ai grijă, Tăuraşule. Locul ăsta e primejdios. Fii chibzuit, ca puiul de lup care aleargă după porcul spinos.” De fapt, numele folosit de Sarsar era „Spinare Mică Ghimpoasă” Însă Perrin îl preschimbă în cel pe care-l cunoştea. „Eşti prea tânăr, prea proaspăt.”

— Ce e real?

„Totul, ce se vede şi ce nu se vede.” Alt răspuns, Sarsar nu părea dispus să-i dea.

— Cum de eşti aici, Sarsar? Te-am văzut murind. Am simţit-o!

„Aici sunt toţi. Toţi fraţii şi surorile care-au fost, sunt şi vor fi.” Perrin ştia că lupii nu zâmbeau, nu aşa cum făceau oamenii,

însă, pentru o clipă, i se păru că Sarsar rânjea fericit. „Aici, mă înalţ ca vulturii.” Lupul îşi luă avânt şi sări în văzduh. Se duse din ce în ce mai sus, până ce se făcu un punctuleţ pe cer. „Mă înalţ”, veni ultimul său gând. Perrin rămase cu gura căscată. „A făcut-o!” Dintr-odată, ochii începură să-l ardă. Îşi drese vocea şi se scarpină la nas. „Mai lipseşte să încep să plâng ca o fetiţa.” Fără să se gândească, privi în jur, să vadă dacă nu cumva îl observase cineva, şi, pe neaşteptate, totul se preschimbă.

Se afla pe o creastă, înconjurat de moviliţe şi văioage nedesluşite. Păreau să se piardă în depărtări, însă, cumva, prea repede. Dedesubt era Rand, împrejmuit de o ceată numeroasă de Myrdraali şi bărbaţi şi femei ale căror trăsături rămâneau nedesluşite. Undeva, în zare, se auziră nişte câini urlând, iar Perrin îşi dădu seama că urmăreau pe cineva. Mirosul de Myrdraal şi o duhoare ca de sulf ars se simţea peste tot, făcând să i se zbârlească părul pe ceafă. Myrdraalii şi oamenii se apropiară de Rand, păşind ca prin somn. Iar el începu să-i ucidă. Din palmele sale îşi luară zborul mingi de foc, care pârjoliră două trupuri. De sus se prăvăliră trăsnete, care distruseră altele. Din pumnii prietenului său plecară drugi de lumină, ca oţelul încins la alb, care culcară duşmanii la pământ. Cei care scăpaseră continuau să înainteze încet, ca şi cum nu vedeau ce se-ntâmpla. Mureau unul câte unul, până ce nu rămase nimeni în afara lui Rand, care se prăbuşi în genunchi, gâfâind. Perrin nu ştia dacă râdea sau plângea – poate amândouă, în acelaşi timp.

Peste creste apărură siluete. Soseau alţi duşmani, alţi Myrdraali, cu toţii porniţi împotriva lui Rand.

— Rand! Rand, vin alţii! strigă Perrin, făcându-şi palmele căuş la gură.

Rand privi în sus, rânjind, cu chipul scăldat de sudoare.

— Rand, vin...

— Arde-te-ar focul! urlă Rand.

O lumină puternică îi arse pleoapele lui Perrin, iar durerea întunecă totul.

Gemând, se făcu ghem în patul strâmt. Sub pleoape, lumina încă îl pârjolea. Îl durea pieptul. Îl atinse şi clipi de durere, simţind o arsură pe sub cămaşă, nu mai mare decât un bănuţ. Încet, încet, îşi sili muşchii amorţiţi să-i îngăduie să-şi îndrepte picioarele, şi se întinse pe spate în cabina întunecată. „Moiraine. De data asta, trebuie să-i spun. Numai să-mi treacă durerea.”

Numai că, după ce chinul trecu, îl cuprinse sfârşeala. De-abia apucă să-i treacă prin minte că trebuia să se ridice, când somnul îl trase la loc.

Când deschise din nou ochii, rămase cu privirile aţintite asupra scândurilor de deasupra capului. Pe sub uşă intra lumină. Venise dimineaţa. Îşi duse mâna la piept, ca să se convingă că nu fusese aievea, că-şi închipuise totul cu atâta patimă încât părea real...

Găsi arsura. „Deci nu mi-am închipuit.” Îşi mai amintea, vag, alte câteva vise, care se stingeau cu iuţeală. Vise obişnuite. Se simţea bine – de parcă ar fi dormit o noapte întreagă. „Mi-ar prinde bine încă o zi.” Dar asta însemna că putea dormi. „Măcar câtă vreme nu sunt lupi prin preajmă.”

Îşi aminti că, în acele câteva clipe de trezie de după visul cu Sarsar, luase o hotărâre. Se mai gândi puţin. Era bună.

Bătu din uşă în uşă. De două ori se alese cu blesteme. De alte două ori, găsi cabinele încuiate. În sfârşit, dădu de Moiraine, care era îmbrăcată, dar şedea pe unul dintre paturile înguste, picior peste picior, citind din carnetul său la lumina unui felinar. Era pe la început, observă Perrin. Pesemne că îşi amintea lucruri pe care le observase înainte măcar să vină în Emond's Field. Lucrurile lui Lan erau rânduite pe patul celălalt.

— Am visat ceva, îi spuse, apoi îi povesti totul. Absolut totul. Îşi suflecă până şi poalele cămăşii, pentru a-i arăta arsura mică, roşie, din care porneau dungi roşii, rotunjite. Îi mai ascunsese felurite lucruri, înainte, şi pesemne că avea s-o mai facă. Însă asta era ceva mult prea important. Cuiul care ţinea braţele unei foarfeci era cel mai uşor de făurit şi foarte micuţ. Însă, fără el, restul nu mai era de folos. După ce termină, rămase tăcut, aşteptând.

Moiraine îl privise netulburată, numai că parcă îi cântărise fiecare vorbă, o măsurase şi o cercetase în lumină. Acum veni şi rândul lui s-o cerceteze.

— Ei, spune, e important? întrebă, în cele din urmă. Cred că a fost un vis de lup, precum cele de care mi-ai povestit. Sunt sigur, de fapt. Dar asta nu înseamnă că-i real. Numai că tu ai spus că unii dintre Rătăciţi s-ar putea să fie liberi, iar bărbatul a numit-o Lanfear şi... E important, sau m-am făcut de râs ca un prost?

— Există femei, spuse ea încet, care s-ar da şi peste cap să te domolească, dacă ar auzi ceea ce tocmai mi-ai povestit.

Perrin simţi o răceală de gheaţă pătrunzându-i în piept. Nu mai putea răsufla.

— Nu te acuz că ai putea conduce, continuă ea, iar gheaţa parcă se topi, nici măcar că ai putea învăţa. Încercările de a te domoli nu ţi-ar face nici un rău, în afară de faptul că Ajah Roşie s-ar purta cu asprime, până să afle că nu are rost. Bărbaţii care pot conduce sunt foarte puţini – nici măcar Roşiile, cu toată stăruinţa lor, n-au găsit decât trei în ultimii zece ani. Cel puţin până la izbucnirea falşilor Dragoni. Ceea ce încerc să-ţi spun este că nu cred că ai să-ncepi, pe neaşteptate, să mânuieşti Puterea. Nu te speria de asta.

— Ce să zic, mulţumesc, făcu el, cu amărăciune. Chiar trebuia să-mi bagi frica în oase, numai ca să-mi spui că nu am de ce mă teme?

— Ba ai. Ai de ce te teme, sau, măcar, ai de ce să te îngrijeşti, cum te-a îndemnat lupul. S-ar prea putea ca surorile Roşii, sau altele, să te ucidă, înainte să afle că nu aveau de ce să te domolească.

— Pe Lumină! Arde-m-ar focul! se încruntă Perrin la ea. Încerci să mă duci de nas, Moiraine, dar nu-s viţel şi nu am nici belciug. Nici Ajah Roşie, nici alte femei nu s-ar gândi să mă domolească, dacă n-ar fi ceva adevărat în visele astea. Aşadar Rătăciţii sunt liberi?

— Ţi-am mai spus că e cu putinţă. Măcar câţiva. La… visele astea, Perrin, nu mă aşteptam. Vestitoarele au vorbit, câteodată, de lupi, dar nu mă aşteptam.

— Ei, eu cred că a fost aievea. Cred că am văzut ceva ce s-a-ntâmplat cu adevărat, şi nu ar fi trebuit să observ. „Ai văzut ce trebuia să vezi.” Cred că Lanfear, cel puţin, e liberă. Ce-ai de gând să faci?

— Să ajung în Illian. Apoi în Tear, înaintea lui Rand – aşa nădăjduiesc. Am fost siliţi să plecăm prea repede din Remen. Lan n-a izbutit să afle dacă Rand a trecut râul sau a coborât pe el. Dar ar trebui să ştim, până ajungem. Dacă a venit pe aici, vom găsi semne, sfârşi Moiraine, apoi îşi privi carnetul, de parcă voia să reînceapă să citească.

— Numai atât? Chiar dacă Lanfear şi cine ştie câţi alţii sunt liberi?

— Nu mai pune întrebări, îi răspunse ea, cu răceală. Nu ştii ce să cauţi şi nu ai înţelege nici jumătate din câte ţi-aş povesti. Oricum, n-am de gând să-ţi spun nimic.

Perrin se foi pe loc, până ce îi citi în ochi că nu mai avea să rostească nici o vorbuliţă. Cămaşa i se freca dureros de locul arsurii. Nu părea cine ştie ce – „Doar am fost lovit de trăsnet, putea fi mult mai rău!” – dar felul în care se alesese cu ea era ceea ce-l rănea mai tare.

— N-ai vrea... să mă tămăduieşti?

— Adică te-ai împăcat cu gândul ca o femeie să abată Puterea asupra ta, Perrin? Nu, n-am să te tămăduiesc. Nu e decât un fleac, şi are să-ţi aducă aminte că trebuie să fii chibzuit.

Adică să n-o mai tragă de limbă, înţelese Perrin, să aibă grijă cu visele şi să nu povestească nimănui nimic.

— Mai e ceva, Perrin?

— Da, mai e, făcu el; pornise spre uşă, apoi se oprise în loc. Dacă ai şti că o femeie se numeşte Zarine, asta ce ţi-ar spune despre ea?

— Ce mai e şi cu întrebarea asta?

— E vorba de o fată, răspunse el, stingher. O femeie. Am întâlnit-o astă noapte. E şi ea pe corabie.

Avea de gând s-o lase pe Moiraine să descopere singură că Zarine ştia că era Aes Sedai. Şi că părea să creadă că, ţinându-se pe urmele lor, avea să dea de Cornul lui Vaiere. Nu era ceva prea important şi, câtă vreme Moiraine îşi păstra propriile-i taine...

— Zarine. E un nume din Saldaea. Nimeni nu şi-ar boteza aşa fiica decât dacă s-ar aştepta să iasă din ea o mare frumuseţe. Una care să sfărâme inimile tuturor, sau să stea întinsă pe perne, într-un palat, înconjurată de slujitori şi peţitori, făcu Moiraine, zâmbind slab, dar pârând foarte amuzată. Dacă spui că este şi o Zarine printre călători, Perrin, poate că mai ai o pricină să fii chibzuit.

— Asta şi am de gând, îi spuse el. Măcar ştia de ce fetei nu-i plăcea numele. Nu prea era potrivit pentru o Corniată. „Oricum, mai bine asta decât şoimiţa.” Ieşi pe punte. Lan era acolo, îngrijindu-se de Mandarb. Iar Zarine şedea pe un colac de funie, lângă parapet, ascuţindu-şi un cuţit şi privindu-l. Pânzele mari, triunghiulare, erau întinse şi umflate de vânt, iar *Gâsca de zăpadă* plutea în josul râului.

Perrin se apropie de prova. Zarine îl urmări cu privirea. Prova despica undele râului precum un plug. Căzu pe gânduri, preocupat de vise, de Aieli, de profeţiile lui Min şi de şoimi. Îl durea pieptul. Viaţa nu fusese niciodată atât de încâlcită.

Rand se trezi din somnul său chinuit, înfiorându-se. Mantia cu care se învelise căzu la o parte. Îl durea şoldul, iar vechea rană, primită în Faime, pulsa. Focul aproape se stinsese. Rămăseseră numai câţiva tăciuni şi nişte flăcărui rătăcite, dar era îndeajuns pentru a face umbrele să se alerge de jur împrejur. „Era Perrin! El era! Chiar el, nu un vis. Era acolo, cumva. Aproape l-am ucis! Pe Lumină, trebuie să am grijă!”

Tremurând, luă o creangă de stejar şi dădu să o îndese în vatră. Printre dealurile din Murandy, în apropiere de malurile râului Manetherendrelle, copacii erau rari. Găsise, totuşi, lemne pentru foc, îndeajuns de moi, dar nu putrede. Înainte să apuce să vâre creanga în foc, se opri. Se apropiau nişte cai, vreo zece sau doisprezece, la pas. „Trebuie să am grijă. Nu mai pot face greşeli.”

Caii se apropiară de focul slab, pătrunseră în cercul de lumină palidă şi se opriră. Călătorii nu se vedeau din umbră, dar cei mai mulţi păreau să fie bărbaţi cu feţe aspre care purtau coifuri rotunde şi surtuce lungi, de piele, cusute cu o mulţime de cerculeţe de metal, ca solzii de peşte. Era şi o femeie căruntă, cu privire aprigă. Purta o rochie din lână simplă, dar foarte meşteşugit ţesută, la care-şi prinsese un ac în formă de leu. Pesemne că era o negustoreasă. Rand mai văzuse femei de soiul ei, printre cei care veneau în Ţinutul celor Două Râuri să cumpere lână şi tutun. O negustoreasă şi străjile sale.

„Trebuie să am grijă, se gândi, ridicându-se-n picioare. Fără greşeli.”

— Ţi-ai ales un loc bun pentru tabără, tinere, îi spuse femeia. L-am folosit şi eu, de multe ori, în drum spre Remen. E pe-aici şi un pârâiaş. Nădăjduiesc că mă primeşti şi pe mine aici, da?

Bărbaţii începuseră deja să descalece, strângându-şi cingătorile şi scoţând căpestrele cailor.

— Fireşte, îi spuse Rand. „Mare grijă.” Din doi paşi, ajunse îndeajuns de aproape şi sări în văzduh, răsucindu-se – Puf de păpădie plutind în furtună. Sabia de foc, însemnată cu pecetea bâtlanului, îi apăru în mână. Capul femeii zbură de pe umeri

înainte ca uimirea să apuce a i se împrăştia pe faţă. „Era cea mai primejdioasă.” În clipa în care capul se rostogoli pe crupa calului, se lăsă şi el la pământ. Străjile zbierau şi dădeau să-şi scoată săbiile, apoi urlau şi mai tare când simţeau sabia pârjolindu-i. Iar el dănţuia de la unul la altul, folosind figurile pe care le învăţase de la Lan. Ştia că i-ar fi putut omorî şi cu o armă din oţel obişnuit, însă cea pe care-o avea făcea parte din el. Căzu şi ultimul. Cu gândurile aiurea, crezându-se la antrenament, Rand dădu să vâre sabia în teacă, folosind figura numită Evantaiul se strânge, până să-şi aducă aminte că nu avea nici o teacă, iar sabia ar fi făcut-o cenuşă, la prima atingere.

Lăsând sabia să se topească în văzduh, se întoarse să cerceteze caii. Cei mai mulţi fugiseră, dar unii nu apucaseră să se îndepărteze, iar juganul masiv al femeii stătea pe loc, cu ochii daţi peste cap, nechezând speriat. Leşul fără cap se prăbuşise pe pământ, cu frâiele încă încleştate în pumn, trăgând în jos capul animalului.

Rand smuci frâiele şi nu se opri decât ca să-şi adune cele câteva lucruri, apoi sări în şa. „Trebuie să am grijă, se gândi, privind morţii. Fără greşeli.”

Puterea continuă să i se reverse în trup, unda saidinului mai dulce ca mierea, mai scârboasă decât carnea putredă. Pe neaşteptate, o conduse – fără să-şi dea seama ce făcea, sau cum, ştiind doar că aşa părea drept. Leşurile se ridicară în aer. Le aşeză în şir, în faţa lui, cu genunchii plecaţi, cu frunţile-n ţărâna, dacă mai aveau cap. Îngenuncheaţi, cu toţii, în faţa lui.

— Dacă sunt cu adevărat Dragonul Renăscut, le spuse, atunci aşa trebuie să fie, nu?

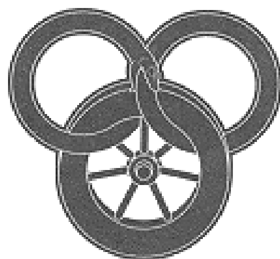
Îi venea greu să dea drumul la saidin, dar o făcu, totuşi. „Dacă sorb prea mult, cum o să mai ţin nebunia în frâu?” Hohoti amar. „Sau e deja prea târziu?”

Încruntându-se, privi şirul de leşuri. Fusese sigur că erau numai zece, însă acolo văzu acum unsprezece. Ultimul nu avea armură, dar strângea încă în pumn un cuţit.

— Nu ţi-ai ales bine tovarăşii, îi spuse Rand. Îmboldindu-şi juganul cu călcâiele, porni la galop prin noapte. Mai avea încă mult până în Tear, însă voia să ia calea cea mai dreaptă, chiar dacă trebuia să omoare caii, sau să-i fure. „Am să pun capăt

ispitei, batjocurii. Am să-i pun capăt.” Callandor îl chema fără încetare.

CAPITOLUL 37

Focurile din Cairhien

Egwene mulţumi, printr-o graţioasă înclinare a capului, plecăciunii respectuoase pe care i-o făcu marinarul care trecu uşor pe lângă ea, desculţ; se ducea să mai tragă puţin de o parâmă care, ei, i se părea deja întinsă – pesemne că avea să întoarcă, puţintel, una dintre pânze. Termină treaba şi se întoarse la cârmă, unde se afla şi căpitanul, alături de cârmaci. Trecând pe lângă ea, se plecă iarăşi, iar Egwene îi mulţumi, la fel ca mai înainte, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către ţărmul împădurit din Cairhien, despărţit de *Cocorul Albastru* prin numai vreo douăzeci de lungimi de apă.

Tocmai treceau pe lângă un sat – sau ceea ce fusese cândva un sat. Jumătate dintre case erau numai nişte dărâmături fumegânde – numai coşurile mai rămăseseră în picioare. Uşile altora se clătinau în vânt, iar uliţele erau pline de mobile, zdrenţe şi tot felul de unelte, aruncate în toate părţile. Nu mai era nimeni în viaţă pe acolo, în afară de un câine, aproape mort de foame, care nici nu băgă în seamă corabia, ci dispăru din vedere, în spatele zidurilor prăvălite ale unei clădiri care părea să fi fost un han. De câte ori vedea aşa ceva, Egwene se simţea rău de la stomac, cu toate că încerca să-şi păstreze seninătatea şi liniştea, aşa cum, pesemne, ar fi făcut o adevărată Aes Sedai. Nu o ajuta foarte mult. Dincolo de sat, se înălţa o pală groasă de

fum. La vreo trei sau patru mile, din câte i se părea. Şi nu era prima pe care o vedea, de când râul intrase în hotarele Cairhienului, nici primul sat distrus. Măcar de data asta nu se vedeau şi morţii. Câteodată, căpitanul Ellisor trebuia să tragă mai aproape de mal, din pricina peticelor mâloase, despre care spunea că îşi tot schimbau locul. Niciodată, însă, nu se zărise vreun om viu.

Satul şi pala de fum dispărură în urma corabiei, dar în faţă apăruse deja un alt stâlp de fum, ceva mai departe de râu. Pădurea se subţia – începuseră să apară sălcii, precum şi alţi copaci care creşteau pe malurile apelor, dintre care pe unii nici nu-i cunoştea.

Vântul îi umflă mantia, dar Egwene o lăsă să fluture, bucurându-se de aerul rece şi curat şi de libertatea de a purta brun, în loc de alb, cu toate că nu era chiar culoarea pe care ar fi ales-o. Totuşi, rochia şi mantia erau din lâna cea mai bună, frumos croite şi cusute.

Un alt marinar trecu pe lângă ea, plecându-se. Egwene îşi făgădui în sine să înveţe măcar câte ceva din ce făceau – nu-i plăcea să se simtă neştiutoare. Inelul cu Marele Şarpe purtat pe mâna dreaptă îi atrăsese o sumedenie de plecăciuni din partea căpitanului şi a marinarilor, cu toţii născuţi în Tar Valon.

Se certase binişor cu Nynaeve, dar câştigase, până la urmă. Nynaeve declarase că ea singură putea trece drept Aes Sedai, celelalte două fiind prea tinere. Dar greşise. Fireşte că Egwene şi Elayne îşi atrăseseră priviri destul de uimite, când se urcaseră la bordul corăbiei, în acea după-amiază, iar căpitanul Ellisor ridicase atât de tare din sprâncene încât ar fi putut să-şi atingă părul de pe frunte, dacă l-ar mai fi avut – dar nu le întâmpinase decât cu zâmbete şi plecăciuni.

— O mare cinste, Aes Sedai. Trei Aes Sedai care să călătorească pe corabia mea? O mare, mare cinste. Vă făgăduiesc că vom ajunge repede, oriunde doriţi. Şi fără vreun necaz cu tâlharii din Cairhien. Nu mai trag niciodată la mal pe acea parte a râului... decât dacă mi-o cereţi, Aes Sedai. Oricum, unele orăşele de pe malul din Cairhien sunt ocupate de soldaţi din Andor. O mare cinste pentru mine, Aes Sedai.

Când le auzise cerând o singură cabină pentru toate trei, ridicase iarăşi din sprâncene – nici măcar Nynaeve nu dorea să rămână singură noaptea, dacă nu era musai. Le putea oferi trei

cabine, fără să le ceară bani mai mulţi, le spusese căpitanul. Nu avea alţi pasageri, toată încărcătura era la bord, iar dacă voiau să plece pe dată, el nu avea să mai aştepte nici măcar jumătate de ceas, pentru a găsi alţii doritori să călătorească. Dar ele îi repetaseră că aveau să se mulţumească doar cu o cabină. Asta îl uimise, şi era limpede că nu înţelegea deloc pricina, dar Chin Ellisor, născut şi crescut în Tar Valon cum era, nu avea de gând să încerce să tragă de limbă vreo Aes Sedai, odată ce aceasta îi spusese ce dorea. Şi dacă două dintre ele păreau foarte tinere, ei, şi ce – mai erau şi femei Aes Sedai tinere.

Dărâmăturile părăsite dispărură în urma lui Egwene. Stâlpul de fum se apropie, iar undeva, nu foarte departe, începu să se zărească altul. Pădurea începuse să facă loc unor dealuri joase, ierboase, pe care se vedeau ici şi colo desişuri de copaci. Aceia care înfloreau primăvara erau plini de floricele mici, roşii sau albe ca zăpada. Unul, dintr-un soi care-i era necunoscut, era acoperit de flori rotunde şi albe, mai mari decât palmele ei împreunate. Din loc în loc se vedeau tufe de trandafiri sălbatici, care se iţeau, galbeni sau albi, printre ramurile ascunse de verdele frunzelor şi de roşul florilor. Era o mare deosebire faţă de culorile stinse ale dărâmăturilor pârjolite, şi tocmai din pricina asta nu se putea bucura pe de-a-ntregul de ce vedea.

Îşi dori să fi avut lângă ea o Aes Sedai, pentru a-i pune întrebări. Una de încredere. Pipăindu-şi punguţa de la cingătoare, de-abia izbuti să simtă ter'angrealul pe care-l purta înăuntru. Îl pusese la încercare în aproape toate nopţile, de la plecarea din Tar Valon şi, de fiecare dată, se întâmplase altceva. Pătrunsese mereu în Tel'aran'rhiod, fireşte, dar singurul lucru pe care-l văzuse, care s-ar fi putut dovedi, cumva, de ajutor, fusese Inima Stâncii, unde se tot întorcea, dar fără s-o mai găsească pe Silvie care să-i mai spună felurite lucruri. Cât despre Ajah cea Neagră, nu găsise nici o urmă.

Şi visele pe care le avea fără ter'angreal fuseseră pline de tablouri care i se păruseră aproape nişte frânturi din Lumea Nevăzută. Rand, ţinând în mână o sabie care sclipea ca soarele, atât de tare încât de-abia se vedea ce era, sau cine o mânuia. Rand ameninţat în zeci de feluri, nici unul, însă, real. Într-un vis îl văzuse pe o uriaşă tablă de joc, plină de pietre albe şi negre, mari ca nişte bolovani, ferindu-se de mâinile monstruoase care le mişcau şi care păreau să încerce să-l strivească. Ar fi putut

însemna ceva. Pesemne că aşa şi era, dar dincolo de faptul că Rand era în primejdie, din pricina unei persoane sau două – asta, cel puţin, era limpede – altceva nu mai înţelegea. „Acum nu-l pot ajuta. Am şi eu treburile mele. Nici măcar nu ştiu unde e, cu toate că, pesemne, e la cinci sute de leghe de aici.”

Îl visase pe Perrin cu un lup, cu un şoim şi un uliu – care se luptau între ei – apoi fugind de ceva care-l punea în primejdie de moarte sau păşind de bunăvoie peste marginea unei râpe înalte şi spunând „Trebuie. Trebuie să învăţ să zbor înainte să ajung jos.” Visase şi un Aiel, despre care credea că avea, cumva, de-a face cu Perrin, deşi nu era sigură. Apoi pe Min care punea piciorul pe o capcană de oţel, dar trecea mai departe, netulburată, ca şi cum nici nu o observase. Sau pe Mat. Mat cu zarurile care se roteau împrejurul său – asta nu era greu de înţeles – apoi urmărit de un bărbat care nu era acolo – asta, pe de altă parte, nu o înţelegea: era un bărbat pe urmele lui Mat, poate mai mult de unul, dar, cine ştie cum, de fapt nu era nimeni – apoi călărind, deznădăjduit, către ceva nevăzut, din depărtare, la care trebuia să ajungă, apoi însoţit de o femeie care părea să arunce în jurul său artificii. Artificieră, pesemne, dar asta era la fel de ciudat ca şi toate celelalte.

Visase atât de multe lucruri încât începea să le pună pe toate la îndoială. Poate din pricină că folosea atât de des ter'an-grealul, sau poate numai pentru că-l purta cu ea. Poate că, în cele din urmă, învăţa ce însemna să fie Vestitoare-n vise. Vise fără rost, pline de imagini. Bărbaţi şi femei care ieşeau dintr-o cuşcă şi-apoi îşi puneau pe cap coroane. O femeie care se juca cu marionete, şi un alt vis în care marionetele erau legate de braţele unor marionete mai mari, acestea de altele şi mai mari, şi aşa mai departe până ce ultimele sfori dispăreau, la înălţimi de neînchipuit. Regi pe moarte, regine plângând, bătălii dezlănţuite. Mantiile Albe pustiind Ţinutul celor Două Râuri. Îi visase până şi pe Seanchani, iarăşi şi nu doar o dată. Aceste vise, însă, le închisese într-un cotlon întunecat al minţii şi nu-şi îngăduia să se gândească la ele. Îşi visase mama şi tatăl, în fiecare noapte.

De asta, era sigură ce înseamnă – sau, cel puţin, aşa credea. „Înseamnă că am plecat pe urma femeilor din Ajah Neagră şi nu ştiu ce rost au visele mele, sau cum să fac pentru ca prostia asta de ter'angreal să mă ajute, şi mi-e frică şi mi-e... dor de

casă.” Îi trecu prin minte ce bine ar fi fost ca maică-sa s-o trimită noaptea la culcare, cu credinţa că, a doua zi dimineaţă, totul avea să fie bine. „Numai că, de-acum, mama nu mai poate să mă scoată din necazuri, şi nici tata să-mi jure că va alunga monştrii, iar eu să-l cred. De-acum trebuie s-o fac singură.”

Ce mult timp trecuse. Nu că ar fi vrut cu adevărat să se întoarcă în copilărie, însă fusese o perioadă plină de fericire, iar acum părea foarte îndepărtată. Ar fi fost minunat să-şi mai vadă părinţii, să le audă glasurile. „O s-o fac, atunci când o să capăt dreptul de a purta inelul pe ce deget vreau.”

În cele din urmă, le îngăduise şi lui Nynaeve şi lui Elayne să doarmă, măcar o noapte, cu inelul. Rămăsese ea însăşi surprinsă de cât de greu se împăcase cu gândul de a nu-l mai avea. Când se treziseră, cele două vorbiseră de o lume care era, limpede, Tel'aran'rhiod, dar nici una dintre ele nu văzuse nici măcar în treacăt Inima Stâncii şi nu aflase nimic care să le fie de folos.

De-acum, *Cocorul Albastru* ajunsese în dreptul stâlpului de fum. Era pe la cinci, şase mile de ţărm, din câte putea judeca. Celălalt foc se vedea numai ca un soi de pată, la orizont. Ar fi putut fi un nor, dar era sigură că nu se înşela. Pe alocuri, pe mal creşteau copaci care alcătuiau mici desişuri, iar între ele, iarba ajungea chiar până la marginea apei, în afara porţiunilor în care malul se prăbuşise.

Elayne ieşi pe punte şi veni lângă ea. Vântul îi flutura şi ei mantia. Purta tot veşminte din lână simplă. Şi pentru asta se certase cu Nynaeve, dar pierduse. Egwene susţinea morţiş că femeile Aes Sedai purtau întotdeauna lucruri dintre cele mai bune, chiar şi în călătorie – se gândea la mătăsurile pe care le purta în Tel'aran'rhiod – dar Nynaeve îi explicase că, deşi Suprema le lăsase mulţi bani, o pungă mare şi plină, nu aveau de unde şti cât avea să le coste traiul în ţinuturile din josul râului. Slujitorii le spuseseră că Mat avusese dreptate în legătură cu războiul civil din Cairhien, şi cu ceea ce se întâmplase cu preţurile. Spre mirarea lui Egwene, şi Elayne ţinuse să arate că surorile Brune purtau mai ales veşminte de lână, nu de mătase. Dar asta, pesemne, pentru că era atât de dornică să scape de munca la bucătărie. Ar fi purtat şi nişte zdrenţe. „Mă întreb cum o duce Mat. Pesemne că joacă zaruri cu căpitanul, iar gajul este corabia pe care s-a-mbarcat.”

— Groaznic, şopti Elayne. E groaznic.

— Ce anume? întrebă Egwene, cu minţile aiurea. „Sper că nu se laudă prea tare cu hârtia pe care i-am dat-o.”

Elayne îi aruncă o privire uimită, apoi se încruntă şi arătă către fumul care se ridica în depărtare.

— Asta? Cum poţi să fii aşa nepăsătoare?

— Sunt nepăsătoare pentru că nu vreau să mă gândesc la oameni şi la necazurile prin care trec, pentru că nu pot face nimic ca să-i ajut şi pentru că noi trebuie să ajungem în Tear. Acolo se află prada.

Rămase uimită de propriul ton. „Dar chiar nu pot face nimic pentru ei. Iar femeile din Ajah Neagră chiar sunt în Tear.” Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că trebuia să găsească o cale pentru a pătrunde în Inima Stâncii. O fi fost adevărat că acolo nu li se îngăduia să intre decât înalţilor Seniori, dar era din ce în ce mai sigură că tot acolo se găsea cheia pentru a înşela aşteptările femeilor din Ajah Neagră şi pentru a le învinge.

— Ştiu asta, Egwene, şi tot sufăr pentru oamenii din Cairhien.

— Am învăţat câte ceva despre războaiele dintre Andor şi Cairhien, spuse sec Egwene. Bennae Sedai spune că voi şi oamenii de-aicea v-aţi luptat de mai multe ori decât oricare alte neamuri, în afară de Tear şi Illian.

Cealaltă îi aruncă o privire piezişă. Nu se obişnuise cu gândul că Egwene refuza să accepte că era şi ea tot din Andor. Sau, cel puţin, aşa spuneau liniile aşternute pe hartă, iar Elayne credea în ele.

— Ne-am luptat, Egwene, dar de când au păţit-o aşa de rău în Războiul cu Aielii, Andor le-a vândut aproape la fel de multe grâne ca şi Tear. Acum, negoţul s-a oprit. De vreme ce fiecare Casă din Cairhien se luptă cu celelalte pentru Tronul Soarelui, cine să cumpere grânele sau să aibă grijă să fie împărţite oamenilor? Dacă luptele sunt aşa de crâncene cum îmi vine mie să cred după ce-am văzut pe mal... Ce să zic? E greu să hrăneşti un neam vreme de douăzeci de ani, iar apoi să nu-ţi pese când moare de foame.

— Un Vineţiu, spuse Egwene, iar Elayne tresări, încercând să privească în toate părţile, în acelaşi timp; nimbul de *saidar* se şi aprinsese împrejurul ei.

— Unde?

Egwene îşi roti şi ea privirea pe punte, ca să fie sigură că nu era nimeni îndeajuns de aproape ca s-o audă. Căpitanul Ellisor era tot la cârmă, alături de cârmaciul dezbrăcat până la brâu. Alt marinar se urcase tocmai la vârful catargului, cercetând apele şi căutând urmele porţiunilor de mâl, iar alţi doi se tot foiau pe punte, mai potrivind, din când în când, parâmele. Ceilalţi erau sub punte, cu toţii. Unul dintre cei doi se opri să cerceteze frânghiile cu care era legată barca trasă pe punte; îl aşteptă să termine, apoi vorbi.

— Ce proastă! De mine e vorba, Elayne, nu de tine, nu te mai uita aşa urât. Un Vineţiu îl urmăreşte pe Mat, continuă ea în şoaptă. Pesemne că asta însemna visul, dar nu mi-am dat seama. Sunt o proastă.

— Ei, nu-i chiar aşa, şopti Elayne, drept răspuns; nimbul care-o împrejmuia se stinsese. Poate că asta înseamnă, dar nici eu, nici Nynaeve nu ne-am dat seama. Dar nu se leagă, Egwene, mai spuse ea, clătinându-şi capul cu bucle roşu aurii. Ce să caute un Vineţiu pe urmele lui Mat? În scrisoarea pentru mama nu se găseşte nimic care să ne poată face vreun rău.

— Nu ştiu de ce, se încruntă Egwene, dar o pricină trebuie să fie. Sunt sigură că asta însemna visul.

— Chiar dacă ai dreptate, Egwene, nu-l poţi ajuta cu nimic.

— Ştiu asta, recunoscu Egwene cu amărăciune; nu ştia nici măcar dacă Mat era înaintea sau în urma lor. Pesemne că înainte, dacă plecase fără întârziere. Oricum, bombăni ca pentru sine, nu foloseşte la nimic. În sfârşit mi-am dat seama de rostul unuia dintre vise, şi nu m-ajută nici cât negru sub unghie.

— Dar dacă ai descoperit asta, îi spuse Elayne, poate ai să descoperi şi alte lucruri. Dacă le discutăm pe îndelete, poate...

Cocorul Albastru se clătină puternic, aruncând-o pe Elayne pe punte, cu Egwene peste ea. Ridicându-se în picioare, văzu că ţărmul nu mai aluneca pe lângă ele. Corabia se oprise, cu prora ridicată şi puntea înclinată pe o parte. Pânzele fluturau cu zgomot. Chin Ellisor se chinui să se ridice, apoi fugi la prora, lăsându-l pe cârmaci să se ridice de unul singur.

— Ţăran chior ce eşti! tună el către omul de veghe, care se agăţase de parapet, ca să nu cadă în hău. Pui de capră râioasă! Nu ţi-ai petrecut încă destul timp pe apă încât să vezi cum se scurge râul peste un petic de noroi?

Îl apucă de umeri şi-l trase pe punte, dar numai pentru a-l da la o parte din calea sa şi a putea vedea ce era dincolo de proră, cu ochii săi.

— Dacă mi s-a găurit carena, am să fac clei din maţele tale!

De-acum, şi ceilalţi se ridicaseră în picioare. De sub punte apăruseră şi alţii, care se adunară împrejurul căpitanului. O văzu şi pe Nynaeve, în capul scării care ducea la cabinele pasagerilor. Încă îşi mai îndrepta fustele. Smucindu-şi cosiţa, se încruntă la bărbaţii de la proră, apoi se apropie cu paşi mari de Egwene şi Elayne.

— Am dat peste ceva, aşa-i? După cât ne-a împuiat urechile cu ce bine cunoaşte el râul, ca pe nevastă-sa... Pesemne că biata femeie n-are parte nici măcar de un zâmbet din partea lui.

Îşi smuci iar cosiţa şi plecă mai departe, croindu-şi drum printre marinari, ca să ajungă la căpitan. Cu toţii erau cu ochii aţintiţi la undele apei. Nu avea nici un rost să mai meargă şi ea, se gândi Egwene. „Dacă l-ar lăsa în pace, totul s-ar rezolva mai repede.” Pesemne că Nynaeve începuse să-i explice cum să-şi facă treaba. Elayne părea să gândească la fel, judecând după felul în care scutură din cap, privindu-i pe căpitan şi pe marinarii care, plini de respect, îşi întorseseră ochii către Nynaeve, uitând de ceea ce se afla dedesubt.

Grupul de bărbaţi fremăta, din ce în ce mai tare. O clipă, se zăriră şi braţele căpitanului, fluturând peste creştetele celorlalţi, de parcă protesta, apoi o văzură pe Nynaeve care se îndepărta – ceilalţi îi făcură loc, cu plecăciuni. Ellisor alerga pe lângă ea, ştergându-şi faţa cu o batistă mare, roşie. Când se apropiară, Egwene îi auzi şi glasul îngrijorat.

— ... Vreo cincisprezece mile până în satul următor, pe malul din Andor, Aes Sedai, şi cel puţin cinci, dacă nu şase, în josul râului pe malul din Cairhien. E drept că satul e ocupat de soldaţi din Andor, dar ei nu păzesc şi drumurile de aici până acolo!

Şi-şi şterse faţa de parcă era scăldată în sudoare.

— O corabie scufundată, le spuse Nynaeve celorlalte două. Căpitanul crede că e din pricina tâlharilor de pe râu. Vrea să încerce să dea înapoi, cu vâslele, dar parcă nu-i vine să creadă că o să iasă.

— Mergeam iute când ne-am lovit, Aes Sedai. Voiam să ajung repede, de dragul domniilor voastre, spuse Ellisor, frecându-şi şi mai tare faţa. Egwene îşi dădu seama că-i era teamă ca nu

cumva nişte femei Aes Sedai să dea vina pe el. Ne-am înfipt adânc. Dar nu cred că luăm apă, Aes Sedai. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi. O să mai apară altă corabie şi, cu două rânduri de vâsle, o scoatem precis. Nu-i nevoie să debarcaţi, Aes Sedai. Jur pe Lumină!

— Te gândeai să debarcăm? întrebă Egwene. Crezi că e înţelept?

— Fără îndoială că e...! începu Nynaeve, apoi se opri şi se încruntă; netulburată, Egwene îi întoarse privirea, iar Nynaeve continuă, ceva mai liniştită, deşi tot încordată: Căpitanul spune că, până să apară o corabie care să aibă îndeajuns de multe vâsle, poate să treacă un ceas, sau o zi, sau două, cine ştie. Şi nu cred că putem pierde două zile, stând degeaba. Putem ajunge în satul ăsta... cum i-ai zis, căpitane? Jurene? Putem ajunge în Jurene în două ceasuri, sau mai puţin. Dacă şi corabia se desţepeneşte aşa de iute cum crede căpitanul Ellisor, putem să ne urcăm iarăşi la bord. O să se oprească în sat, să se uite după noi, aşa mi-a zis. Dar dacă nu, putem găsi altă corabie în Jurene. Poate chiar una care se află deja acolo. Căpitanul spune că se întâmplă ca neguţătorii să tragă la mal, datorită soldaţilor din Andor. Ei, aţi înţeles, sau vreţi să vă mai explic? sfârşi, răsuflând adânc, cu nelinişte în glas.

— Eu am înţeles, spuse repede Elayne, înainte ca Egwene să apuce să deschidă gura. Şi pare un gând bun. Aşa crezi şi tu, Egwene, nu?

— Mda, mă rog, să zicem, încuviinţă, fără tragere de inimă, Egwene.

— Dar, Aes Sedai, protestă Ellisor, măcar apucaţi-o pe malul din Andor. Gândiţi-vă că e război. Sunt tâlhari fel de fel şi nici soldaţii nu-s cu mult mai breji decât ei. Chiar epava asta de care ne-am izbit arată ce soi de oameni sunt.

— Nu am văzut nici o făptură vie pe malul din Cairhien, zise Nynaeve, şi, oricum, nu suntem nici noi neajutorate, căpitane. Şi n-am de gând să merg cincisprezece mile, dacă pot scăpa cu şase.

— Fireşte, Aes Sedai, răspunse căpitanul care începuse, într-adevăr, să asude. Nu voiam să spun... Fireşte că nu sunteţi neajutorate, Aes Sedai. Nu voiam să spun aşa ceva.

Şi îşi şterse cu furie faţa, care, însă, tot îi mai sclipea. Nynaeve deschise gura, se uită la Egwene, apoi păru să se răzgândească, rostind altceva decât ce-ar fi dorit mai înainte.

— Mă duc jos să-mi iau lucrurile, spuse ea, uitându-se drept, printre Egwene şi Elayne, apoi se întoarse către Ellisor. Căpitane, pregăteşte barca.

El făcu o plecăciune şi dădu fuga, înainte ca ea să apuce să ajungă la scări. Până să dispară Nynaeve, el şi strigă la oameni să coboare barca.

— Când una dintre voi zice „sus”, şopti Elayne, cealaltă zice „jos”. Dacă nu vă potoliţi, n-o să mai ajungem în Tear.

— Ba o să ajungem, zise Egwene. Şi chiar şi mai repede, odată ce Nynaeve înţelege că nu mai este Meştereasă. Suntem cu toatele... de-o seamă, de-acum.

Ar fi vrut să spună Alese, dar se ferise de bărbaţii care se foiau pe lângă ele. Elayne oftă. În scurtă vreme, erau pe mal, cu toiegele în mână, cu toate lucrurile strânse în boccele pe care le duceau în spate, sau în pungile şi punguţele pe care le aveau peste tot. Erau înconjurate de dealuri joase şi desişuri, răspândite ici şi colo, cu toate că, la numai câteva mile distanţă de mal, se vedeau păduri dese. La bordul *Cocorului Albastru,* vâslele tăiau apa, dar nu izbuteau să mişte corabia. Egwene se întoarse şi o apucă spre miazăzi, fără să mai arunce vreo privire în urmă, înainte ca Nynaeve să aibă vreme să treacă în frunte.

Când o ajunseră şi celelalte, Elayne îi aruncă o privire de reproş, dar Nynaeve merse drept înainte, fără să întoarcă fruntea. Elayne îi povesti şi lui Nynaeve ce discutaseră mai devreme, despre Mat şi Vineţiu, dar cealaltă nu spuse decât:

— Va trebui să se descurce singur.

Şi nici măcar nu se opri. După o vreme, Domniţa-Moştenitoare se dădu bătută, nu mai încercă să le provoace la discuţii, aşa că merseră în tăcere. Nu trecu mult şi corabia dispăru în spatele unor pâlcuri de copaci, sălcii şi stejari de apă, crescuţi unii lângă alţii. Oricât de mici ar fi fost desişurile, le ocoliră. Sub copaci se putea ascunde orice. Printre desişuri, aproape de râu, creşteau nişte tufişuri joase, dar erau prea rare pentru a ascunde şi un copil, darmite un bandit, şi distanţa dintre ele era mare.

— Dacă vedem bandiţi, spuse Egwene, am de gând să mă apăr. Aici n-o mai avem pe Supremă să se uite peste umărul nostru.

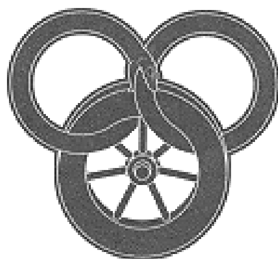
Nynaeve strânse din buze.

— Dacă-i nevoie, vorbi ea, cu ochii aţintiţi în faţă, putem să băgăm spaima în bandiţi, cum am făcut-o cu Mantiile Albe. Dacă nu găsim altă cale.

— Mai bine nu vorbiţi de bandiţi, spuse Elayne. Aş vrea să ajung în satul ăsta fără...

Din spatele unui tufiş singuratic, drept în faţa lor, apăru o siluetă în veşminte brune şi cenuşii.

CAPITOLUL 38

Fecioarele Lăncii

Egwene atinse *saidar* aproape imediat după ce deschise gura să ţipe şi o văzu şi pe Elayne înconjurată de nimbul sclipitor. Se întrebă în treacăt dacă Ellisor le auzise ţipetele şi avea să le trimită ajutor – *Cocorul Albastru* era la cel mult o milă în susul râului. Apoi, însă, îşi spuse că nu aveau nevoie – începuse deja să ţeasă unde de Aer şi Foc, pentru un trăsnet, în urechi încă îi mai răsunau ţipetele pe care le scoseseră.

Nynaeve stătea liniştită, cu braţele încrucişate pe piept şi o înfăţişare severă, dar Egwene nu era sigură din ce pricină: poate că nu se mâniase îndeajuns pentru a atinge Adevăratul Izvor sau, poate, pentru că observase deja ceea ce observă, la un moment dat, şi ea – persoana din faţa lor era o femeie, cam de aceeaşi vârstă cu Egwene, deşi ceva mai înaltă.

Dar nu renunţă la *saidar.* Bărbaţii erau, câteodată, îndeajuns de proşti pentru a crede că o femeie nu putea face nici un rău. Egwene nu avea asemenea închipuiri. Cu colţul ochiului, văzu că Elayne nu mai era înconjurată de nici un nimb. Pesemne că Domniţa-Moştenitoare încă mai credea în anumite neghiobii. „Dar ea nu a fost niciodată roaba Seanchanilor.”

Oricum, pesemne că nu s-ar fi găsit nici măcar prea mulţi bărbaţi care să creadă că femeia din faţa lor nu era primejdi-oasă, chiar dacă avea mâinile goale şi nu purta nici o armă la

vedere. Avea ochii verzi-albaştri şi părul roşcat, tuns scurt, în afară de o cosiţă subţire care-i atârna pe umeri, cizme moi, înalte până la genunchi şi legate, veşminte strânse pe trup, în culorile pământului şi ale pietrelor. Cândva, cineva îi descrisese asemenea veşminte; femeia era Aiel.

Privind-o, simţi ceva ciudat: o bruscă apropiere. Nu înţelegea. „Zici că-i vară cu Rand, pesemne că de-asta.” Dar nici măcar acea senzaţie – aproape ca o legătură de rudenie – nu-i putea înăbuşi curiozitatea. „Pe Lumină, ce fac Aielii prin părţile astea? N-au mai plecat niciodată din Pustie, încă din vremea Războaielor.” Toată viaţa nu auzise decât că întâlnirile cu ei erau o primejdie de moarte – şi cu aceste Fecioare ale Lăncii era la fel ca şi cu războinicii – dar nu se simţea prea înfricoşată, ba chiar era uşor supărată pe sine pentru că se lăsase înspăimântată mai înainte. *Saidar* o umplea de Putere, şi nu avea de ce să se teamă de nimeni. „Poate doar de o soră adevărată, recunoscu. Dar, oricum, nu de o singură femeie, fie ea şi Aiel.”

— Mă cheamă Aviendha, spuse femeia, cu un glas la fel de lipsit de expresie precum îi era şi chipul, şi sunt din septul Apei Amare al Aielilor Taardad. Sunt *Far Dareis Mai,* Fecioară a Lăncii. Nu vi se vede nimic pe faţă, dar purtaţi inelele, continuă, după ce le cântări puţin cu privirea. Pe la voi sunt femei care seamănă mult cu înţeleptele noastre, femei numite Aes Sedai. Sunteţi din Turnul Alb?

O clipă, Egwene chiar se simţi neliniştită. „Să fie mai multe?” Privi în jur, cu mare grijă, dar nu mai văzu pe nimeni în spatele vreunui tufiş, cale de douăzeci de paşi. Dacă mai erau, pesemne că se aflau în desişul următor, până la care mai erau vreo două sute de paşi, sau în ultimul pe lângă care trecuseră, de care se îndepărtaseră cam de două ori pe-atât. Prea departe pentru a fi o primejdie. „Dacă n-au cumva arcuri.” Dar şi dacă aveau, ar fi trebuit să fie tare pricepute. Acasă, la întrecerile de la Bel Tine şi Duminică, numai arcaşii cei mai buni puteau arunca săgeata la mai mult de două sute de paşi.

Şi, totuşi, era uşurată să ştie că putea asmuţi trăsnetul împotriva oricui ar fi încercat aşa ceva.

— Suntem, răspunse liniştită Nynaeve; până şi Elayne începuse să tragă cu ochiul în jur, însă ea nu, şi făcea şi tot ce putea pentru ca acest lucru să se observe. Nu ştiu, însă, dacă

vreuna dintre noi poate fi considerată înţeleaptă. Ce vrei de la noi?

Aviendha zâmbi, iar Egwene îşi dădu seama că era o femeie foarte frumoasă; căutătura încruntată de până atunci nu-i îngăduise s-o vadă.

— Vorbeşti ca înţeleptele. Fără ocolişuri şi fără prea multă îngăduinţă pentru neghiobii, spuse ea, apoi zâmbetul i se şterse, deşi glasul îi rămase liniştit. Una dintre noi e rănită grav, poate chiar pe moarte. Adesea, înţeleptele îi vindecă pe unii care, fără ele, ar muri cu siguranţă, şi am auzit că femeile Aes Sedai pot face chiar mai mult. Vreţi s-o ajutaţi?

Egwene aproape că nu-şi credea urechilor. „O prietenă de-a ei e pe moarte? După cum vorbeşte, s-ar zice că a venit să ne ceară cu împrumut o cană de făină!”

— Am s-o ajut, dacă pot, spuse încet Nynaeve. Dar nu făgăduiesc nimic, Aviendha. S-ar putea să moară, în ciuda strădulnţei mele.

— Moartea ne aşteaptă pe toţi, spuse femeia Aiel. Nu putem alege decât felul în care s-o-nfruntăm, atunci când s-apropie. Urmaţi-mă, vă voi conduce.

La cel mult zece paşi de ele apărură alte două femei în veşminte asemănătoare, una ridicându-se din spatele unei movile, unde Egwene crezuse că nu s-ar fi putut ascunde nici măcar un câine, iar alta dintr-un petic de iarbă care nici nu-i ajungea până la genunchi. Ridicându-se, îşi coborâră vălurile negre, făcând-o iarăşi să tresară – îşi aducea bine aminte cum îi povestise Elayne că Aielii nu-şi ascundeau feţele decât dacă se pregăteau să omoare – şi îşi lăsară pe umeri bucăţile de pânză cu care-şi acoperiseră capetele. Una avea părul roşcat, la fel ca Aviendha, şi ochii cenuşii, cealaltă – ochii de un albastru închis şi părul ca o flacără. Nici una nu era mai în vârstă decât Egwene sau Elayne, şi ambele păreau pregătite să folosească suliţele scurte pe care le-aveau în mâini.

Femeia cu părul ca de foc îi dădu Aviendhei armele: un pumnal lung, cu tăişul gros, pe care să-l poarte la cingătoare, şi o tolbă plină ochi, apoi un arc închis la culoare şi curbat, care sclipea mat, de parcă ar fi fost făcut din corn, într-un acoperământ de piele care se putea duce pe spate, şi patru suliţe scurte, dar cu vârfurile lungi, pe care Aviendha le luă în mâna stângă, împreună cu un scut mic şi rotund, din piele. Le

purta foarte firesc, aşa cum femeile din Emond's Field îşi purtau baticele – la fel şi tovarăşele sale.

— Haideţi, spuse ea, şi o apucă spre desişul de care tocmai trecuseră.

În cele din urmă, Egwene dădu drumul la *saidar.* Îi trecuse prin cap că fiecare dintre cele trei putea să-i înfigă o suliţă în inimă, dacă poftea, înainte ca ea să se poată împotrivi; însă, cu toate că păreau reţinute şi încordate, nu credea că aveau s-o facă. „Şi dacă Nynaeve nu le poate tămădui prietena? Bine-ar fi făcut să întrebe, înainte să ia hotărâri din astea care ne privesc pe toate.”

În timp ce se îndreptau către copaci, femeile Aiel cercetau totul în jur, de parcă se aşteptau ca acele locuri pustii să fie pline de duşmani la fel de pricepuţi la furişat ca şi ele. Aviendha mergea înainte, cu paşi mari, cu Nynaeve alături.

— Sunt Elayne, din Casa Trakand, spuse prietena lui Egwene, foarte liniştită, Domniţa-Moştenitoare, fiica Reginei Morgase din Andor.

Egwene se împiedică. „Pe Lumină, a înnebunit? Ştiu că cei din Andor s-au luptat şi ei în Războaiele cu Aielii. Or fi trecut douăzeci de ani, dar se zice că Aielii nu uită nimic prea repede.” însă cea cu părul de foc, care se afla lângă ea, nu spuse decât:

— Iar eu sunt Bain, din septul Stâncii Negre al Aielilor Shaarad.

— Şi eu Chiad, se auzi femeia mai micuţă şi cu părul ceva mai deschis la culoare, de pe cealaltă parte, din septul Râului cu stânci al Aielilor Goshien.

Ambele se uitară către Egwene, fără să se schimbe la faţă, dar lăsându-i, cumva, impresia că o considerau cam nepoliticoasă.

— Eu sunt Egwene al'Vere, le spuse; păreau să aştepte mai mult, aşa că adăugă: Fiica lui Marin al'Vere, din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri. Asta păru să le mulţumească, pe undeva, cu toate că ar fi putut pune rămăşag că nu înţelegeau mult mai mult decât înţelesese ea din povestea cu septele şi clanurile. „Cumva, trebuie să fie ca nişte familii.”

— Sunteţi surori-dintâi? întrebă Bain, părând să vorbească despre toate trei la un loc.

— Da, spuse Egwene, crezând că vorbeau de surori aşa cum o făceau şi femeile Aes Sedai.

— Nu, răspunse Elayne, în aceeaşi clipă.

Chiad şi Bain schimbară o privire iute; păreau să creadă că vorbeau cu unele care nu erau în toate minţile.

— Surori-dintâi, explică Elayne, de parcă ţinea o lecţie, înseamnă femei care au aceeaşi mamă. Surori de-al doilea înseamnă că mamele lor erau surori. Nici una dintre noi nu ştie mare lucru despre neamul vostru, mai zise ea, întorcându-se către femeile Aiel. Vă rog să ne iertaţi pentru nepricepere. Câteodată mă gândesc la Egwene ca la o soră-dintâi, dar nu suntem rude de sânge.

— Atunci de ce nu rostiţi vorbele cuvenite, în faţa înţeleptelor voastre? întrebă Chiad. Bain şi cu mine am devenit surori-dintâi.

— Cum adică? rosti Egwene, clipind surprinsă. Ori aveţi aceeaşi mamă, ori nu. Nu caut să vă insult. Cam tot ce ştiu despre Fecioarele Lăncii, şi nu e foarte mult, mi-a fost povestit de Elayne. Ştiu că purtaţi războaie şi nu ţineţi la bărbaţi, dar cam atât.

Elayne încuviinţă; din felul în care i le descrisese lui Egwene, Fecioarele Lăncii păreau un fel de încrucişare de femei Străjer cu surorile din Ajah Roşie. Însă pe chipul celor două apăruse aceeaşi privire care spunea că nu erau prea convinse că Egwene şi Elayne aveau toţi boii acasă.

— Nu ţinem la bărbaţi? şopti Chiad, de parcă era surprinsă, iar Bain îşi încreţi fruntea:

— Vorbele tale se apropie de adevăr, dar nu-l ating nici măcar în treacăt. Atunci când ne logodim cu lancea, jurăm să nu ne legăm vreodată de un bărbat sau de un prunc. Se întâmplă ca unele femei să pună lancea jos, de dragul bărbaţilor sau al copiilor – pe chip i se citea că nu înţelegea cum de era cu putinţă aşa ceva – dar, odată ce-ai făcut-o, n-o mai poţi lua înapoi.

— Sau dacă sunt alese să meargă în Rhuidean, spuse şi Chiad. O înţeleaptă nu poate fi logodită cu lancea.

— Da, aşa e, cu toate că unele încearcă să se împotrivească, zise Bain, privind-o de parcă ar fi anunţat că cerul e albastru sau că ploaia cădea din nori; apoi trase cu ochiul către Egwene şi Elayne, părând că se întreba dacă ştiau sau nu asemenea lucruri.

— Se împotrivesc, repetă Chiad pe un ton care lăsa să se înţeleagă că ea şi Bain împărtăşeau o taină.

— Dar m-am abătut prea mult de la ce voiam să vă explic, continuă Bain. Fecioarele nu dănţuiesc cu lancea una împotriva celeilalte, nici măcar atunci când clanurile noastre se lupta, însă Aielii Shaarad şi Aielii Goshien şi-au purtat duşmănie pe viaţă şi pe moarte de mai bine de patru sute de ani, astfel că Chiad şi cu mine am înţeles că jurămintele rostite nu erau îndeajuns. Am mers să spunem vorbele cuvenite în faţa înţeleptelor din clanurile noastre – ea şi-a primejduit viaţa în ţinutul meu, eu într-al ei – ca să ne legăm una de alta, precum surorile-dintâi. Şi, aşa cum se cuvine pentru Fecioarele care sunt surori-dintâi, ne păzim spatele una alteia şi nici una dintre noi nu-i îngăduie vreunui bărbat să treacă pe la ea, fără cealaltă. N-aş spune că nu ţinem la bărbaţi. Acum ţi-e limpede, Egwene? încheie ea, în timp ce Chiad încuviinţa din cap, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Da, spuse încet Egwene, trăgând cu ochiul la Elayne şi văzând-o la fel de uimită precum, pesemne, era şi ea. „Deci nu Ajah Roşie. Verde, poate. O încrucişare între Străjeri şi Ajah Verde, dar mai mult de atât nu înţeleg nimic.” De-acum totul mi-e limpede, Bain. Mulţumesc.

— Dacă voi două vă simţiţi legate, precum nişte surori-dintâi, zise Chiad, ar trebui să mergeţi la înţeleptele voastre, să rostiţi cuvintele cuvenite. Dar sunteţi şi voi înţelepte, deşi sunteţi tinere. În cazul ăsta, nu ştiu cum se face.

Egwene nu ştia dacă să râdă sau să roşească. Se tot vedea împărţind acelaşi bărbat cu Elayne. „Nu, asta e numai pentru surorile-dintâi care sunt şi Fecioare ale Lăncii, nu?” Elayne era roşie în obraji – pesemne că se gândea la Rand. „Dar pe el nu-l împărţim, Elayne. Nici una dintre noi nu-l poate avea.”

— Nu cred că-i nevoie, Chiad, zise Elayne, dregându-şi vocea. Egwene şi cu mine deja ne păzim spatele una alteia.

— Cum aşa? întrebă încet Chiad. Nu sunteţi logodite cu lancea. Şi sunteţi înţelepte. Cine să ridice braţul împotriva unei înţelepte? Asta mă tulbură. Ce nevoie aveţi să vă păziţi spatele?

Tocmai când Egwene se chinuia să găsească un răspuns potrivit, ajunseră la desiş. Sub copaci, bine ascunse, dar aproape de râu, se aflau încă două femei: Jolien, din septul Câmpului de sare al Aielilor Nakai, o femeie cu ochii albaştri şi părul roşu-auriu, aproape ca al lui Elayne, care o păzea pe Dailin, din septul şi clanul Aviendhei. Părul acesteia, năclăit de sudoare, părea de un roşu ceva mai închis; avea ochii cenuşii,

dar nu-i deschise decât o dată, auzindu-le cum se apropiau, apoi îi închise la loc. Haina şi cămaşa pe care le purtase zăceau alături. Avea mijlocul bandajat, iar fesele erau pătate de sânge.

— A fost rănită cu o sabie, spuse Aviendha. Nişte neghiobi cărora Ucigaşii-de-Copaci care-şi calcă jurămintele-n picioare le spun soldaţi ne-au luat drept unii dintre tâlharii care bântuie prin ţinut. A trebuit să-i ucidem ca să-i convingem de greşeală, dar Dailin... Puteţi s-o vindecaţi, Aes Sedai?

Nynaeve se lăsă în genunchi, alături de femeia rănită, şi ridică puţin bandajele pentru a se uita sub ele.

— Aţi mişcat-o din loc, de când a fost rănită? întrebă, încruntându-se din pricina a ceea ce vedea. Rana începuse să se închidă, dar coaja s-a rupt.

— Voia să moară lângă apă, zise Aviendha, trăgând o clipă cu ochiul la râu, apoi întorcându-şi repede fruntea; lui Egwene i se păru că se şi înfiorase.

— Ce prostie! începu Nynaeve, scotocind în punguţa cu ierburi. Puteaţi s-o omorâţi, cărând-o pe braţe, cu aşa o rană. Voia să moară lângă apă! repetă ea, scârbită. Dacă purtaţi arme, ca bărbaţii, înseamnă că trebuie şi să gândiţi ca ei? Umple asta, îi porunci lui Chiad, dându-i o cană mare din lemn. Îmi trebuie apă, să-i dau o licoare să bea.

Chiad şi Bain se apropiară de mal, apoi se întoarseră împreună; nu se schimbaseră la faţă, dar s-ar fi zis că se aşteptaseră ca râul să se înalţe şi să le înghită.

— Dacă n-am fi adus-o aici la... râu, Aes Sedai, zise Aviendha, nu v-am fi întâlnit şi tot ar fi murit.

Nynaeve pufni şi începu să toarne ierburi pisate în cana cu apă, bombănind ca pentru sine.

— Asta ca să-i îngroaşe sângele, asta ca să se prindă carnea şi asta care-i bună la toate, fireşte, şi…

Apoi coborî glasul, încât nu se mai înţelese ce zicea. Aviendha o privea încruntată.

— Înţeleptele folosesc ierburi, dar auzisem că femeile Aes Sedai, nu.

— Folosesc ce poftesc! se răsti Nynaeve, apoi se apucă iarăşi să-şi cerceteze ierburile, bombănind înfundat.

— Chiar că aduce cu o înţeleaptă, îi spuse Chiad lui Bain, în şoaptă, iar cealaltă încuviinţă, încordată. Dailin era singura fără arme, toate celelalte păreau gata să le folosească, într-o clipă.

„Nynaeve nu face decât să le zgândăre, se gândi Egwene. Ar trebui să vorbim despre ceva. Orice. Nimănui nu-i vine să sară la luptă, dacă vorbeşte despre ceva paşnic.”

— Să nu vă supăraţi, începu ea cu mare grijă, dar am observat că râul vă nelinişteşte. Să ştiţi că nu se umflă, decât dacă e vreo furtună. Aţi putea să şi înotaţi, dacă vreţi, deşi trage cam tare când te îndepărtezi de mal.

Elayne clătină din cap. Femeile Aiel păreau nedumerite, iar Aviendha spuse:

— Am văzut odată un bărbat, din Shienar... Înotând, aşa cum zici tu.

— Nu înţeleg, spuse Egwene. Ştiu că nu e foarte multă apă în Pustie, dar Chiad a spus că este din septul Râului cu stânci. Pesemne că ai înotat măcar o dată, nu?

Elayne o privi de parcă înnebunise.

— Să înot? rosti stângace Chiad. Asta înseamnă... să intru în apă? În toată apa aia? Fără nimic de care să mă ţin? Aes Sedai, începu ea înfiorată, înainte să trec Zidul Dragonului, nu văzusem niciodată o undă peste care să nu pot trece cu pasul. Râul cu stânci... unii spun că avea, cândva, şi apă, dar asta nu-i decât laudă deşartă. Sunt numai stânci. Cele mai vechi însemnări ale înţeleptelor şi şefilor de clan spun că n-a fost niciodată altceva, din prima zi în care septul nostru s-a desprins din cel al Câmpiei înalte şi a pus stăpânire pe ţinut. Numai stânci. Să înot?

Şi îşi apucă suliţele, de parcă se pregătea de luptă. Şi Bain se îndepărtă, cu un pas, de râu. Egwene oftă, apoi roşi, prinzând privirea lui Elayne. „Ei, şi? Nu sunt eu Domniţa-Moştenitoare, să ştiu toate lucrurile-astea. Dar am să le-nvăţ.” Privind în jur, la femeile Aiel, îşi dădu seama că nu le liniştise nici pe departe, ci le făcuse să se încordeze şi mai tare. „Dacă încearcă ceva, am să le prind cu Aerul.” Nu era sigură dacă putea opri în loc patru femei deodată, dar se întinse către *saidar,* ţesu undele de Aer şi le păstră la-ndemână. Puterea zvâcnea în ea, dornică de a fi folosită. Nu văzu, însă, nici un nimb împrejurul lui Elayne şi se întrebă de ce. Elayne o privi drept în ochi şi clătină din cap.

— N-aş face niciodată rău vreunei Aes Sedai, spuse dintr-odată Aviendha. Să ştiţi asta. Chiar dacă Dailin moare, nu e nici o deosebire. N-aş folosi niciodată asta – şi ridică uşor una din suliţele sale scurte – împotriva altei femei. Iar voi sunteţi Aes Sedai.

Pe neaşteptate, Egwene avu impresia că Aviendha încerca să le liniştească pe ele, nicidecum invers.

— Ştiam dinainte, spuse Elayne, ca şi cum vorbea cu Aviendha; din ochi, însă, Egwene înţelese că vorbele erau pentru ea. Nimeni nu ştie prea multe despre neamul vostru, dar am fost învăţată că Aielii nu fac nici un rău femeilor decât dacă sunt... cum spuneţi voi? Logodite cu lancea.

Bain părea să creadă că Elayne iarăşi nu înţelesese bine.

— Nu e chiar aşa, Elayne. Dacă o femeie, chiar fără să fie logodită cu lancea, ar veni cu armele împotriva mea, aş părui-o până i-ar veni mintea la cap. Bărbaţii... bărbaţii ar putea să creadă că femeile din ţinuturile voastre sunt logodite cu lancea, dacă le-ar vedea purtând arme. Nu ştiu. Bărbaţii sunt ciudaţi, uneori.

— Fireşte, spuse Elayne. Dar, câtă vreme nu ne năpustim cu armele împotriva voastră, nu veţi încerca să ne faceţi nici un rău.

Toate cele patru păreau tulburate; Elayne îi aruncă lui Egwene o privire scurtă şi plină de înţelesuri. Totuşi, Egwene nu dădu drumul la *saidar*. În ciuda faptului că Elayne învăţase ceva care se potrivea cu ce spuneau Aielii, nu însemna că era şi adevărat. Şi se simţea... bine, când atingea *saidar.* Nynaeve o ridică uşor pe Dailin de ceafă şi începu să-i toarne licoarea în gură.

— Bea, spuse aspru. Ştiu că are gust rău, dar bea tot.

Dailin înghiţi, se înecă, apoi înghiţi iarăşi.

— Nici măcar atunci, Aes Sedai, îi spuse Aviendha lui Elayne, dar fără să-şi ia ochii de la Dailin şi Nynaeve. Se zice că odată, înainte de Frângerea Lumii, i-am slujit pe Aes Sedai, cu toate că poveştile nu ne spun şi cum. Şi nu ne-am îndeplinit datoria. Poate că acesta-i păcatul care ne-a trimis în Ţinutul întreit. Nu ştiu. Nimeni nu ştie... poate doar înţeleptele şi şefii de clan, iar ei nu ne spun. Se zice că dacă se mai întâmplă o dată, Aes Sedai ne vor distruge.

— Bea tot, bombăni Nynaeve. Săbii! Săbii, muşchi şi nici un pic de minte!

— Noi cu siguranţă n-o să vă distrugem, spuse cu convingere Elayne, iar Aviendha încuviinţă.

— Fie cum zici, Aes Sedai, dar toate vechile poveşti afirmă limpede un lucru: Nu ne este îngăduit să ne luptam cu Aes

Sedai. Dacă te năpusteşti asupra mea cu trăsnete şi focul mistuirii, am să dansez cu ele, dar n-am să-ţi fac nici un rău.

— Oameni străpunşi cu sabia, şuieră Nynaeve; o lăsă jos pe Dailin, care închisese iarăşi ochii, şi-i puse o mână pe frunte. Femei străpunse cu sabia!

Aviendha se foi în loc şi se încruntă iarăşi, la fel ca şi celelalte tovarăşe ale ei.

— Focul mistuirii, spuse Egwene. Ce-i asta, Aviendha?

— Nu ştii, Aes Sedai? întrebă femeia Aiel, întorcându-se către ea. Poveştile spun că toţi Aes Sedai îl foloseau. Se zice că era înfricoşător, dar mai multe nu ştiu. Se zice că am uitat mult din ce ştiam cândva.

— Poate că şi cele din Turnul Alb la fel, zise Egwene. „Şi eu ştiam de el, în acel... vis, sau ce-o fi fost. Era aievea, la fel ca în Tel'aran'rhiod. Aş pune rămăşag pentru asta şi cu Mat."

— Nu-i drept! se răsti Nynaeve. Nimeni n-are voie să ciopârţească un om în halul ăsta! Nu e drept!

— E furioasă? întrebă îngrijorată Aviendha, iar Chiad, Bain şi Jolien schimbară priviri tulburate.

— Totul e bine, spuse Elayne.

— Mai mult decât atât, adăugă Egwene. E pe cale să se înfurie, iar asta e minunat.

Dintr-odată, împrejurul lui Nynaeve se aprinse strălucirea *saidarului.* Egwene se aplecă înainte, încercând să observe tot. Elayne la fel. Dailin se înfioră şi ţipă, cu ochii larg deschişi. Într-o clipă, Nynaeve o luă în braţe, ajutând-o să se întindă la loc, iar strălucirea se stinse. Dailin închise ochii şi rămase nemişcată, gâfâind. „Am văzut, se gândi Egwene. Cred... cred că am văzut." Nu era deloc sigură că ar fi putut vreodată să ţeasă atâtea unde, mai ales aşa cum o făcuse Nynaeve. Nu-i luase mai mult decât câteva clipe, dar era ca şi cum ar fi ţesut deodată patru covoare, cu ochii legaţi.

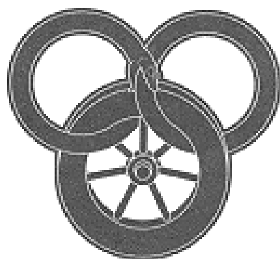
Nynaeve luă bandajele pline de stânge şi şterse trupul lui Dailin de picăturile roşii de sânge proaspăt şi de cojile înnegrite şi închegate. Nu mai era nici o rană, nici o cicatrice, doar piele sănătoasă şi mult mai albă decât chipul femeii.

Strâmbându-se, Nynaeve luă cârpele însângerate, se ridică şi le aruncă în râu.

— Spălaţi-o, spuse, şi îmbrăcaţi-o. Îi e frig. Şi fiţi gata să-i daţi ceva de mâncare. O să fie hămesită.

Şi îngenunche la malul apei ca să se spele pe mâini.

CAPITOLUL 39

Iţe în Pânză

Tremurând, Jolien atinse talia lui Dailin, acolo unde fusese rana; dând de pielea netedă, neatinsă, rămase cu gura căscată de parcă nu-şi credea ochilor. Nynaeve se îndreptă, ştergându-şi palmele pe mantie. E drept că lâna era mult mai potrivită pentru asta, decât mătasea sau catifeaua – recunoscu Egwene.

— Ce v-am spus eu să faceţi? se răsti Nynaeve. Spălaţi-o şi îmbrăcaţi-o.

— Da, înţeleapto, spuse repede Jolien, sărind în picioare împreună cu Chiad şi Bain.

Aviendha scoase un hohot de râs care suna aproape ca un suspin.

— Am auzit că o înţeleaptă din septul Crestei Zimţate e în stare să facă asta, precum şi alta din Patru Găuri, dar am crezut mereu că sunt numai laude deşarte. Aes Sedai, îţi sunt datoare, continuă ea, după ce răsuflă adânc, pentru a se linişti. Apa mea este a ta, iar septul meu te va adăposti oricând de razele soarelui. Dailin îmi este soră de-a doua... adică fiica surorii mamei mele – adăugă, văzând-o nedumerită pe Nynaeve. Suntem rude apropiate, Aes Sedai. De-acum am o datorie de sânge.

— Dacă mi se cere sânge, zise sec Nynaeve, am să-l vărs eu însămi, iar dacă vrei să mă răsplăteşti, spune-mi dacă există vreo corabie în Jurene... primul sat de la miazăzi.
— Satul în care sunt soldaţii cu flamura Leului Alb? întrebă Aviendha. Ieri, când am mers în recunoaştere, am văzut o corabie acolo. Am auzit de asemenea lucruri din poveşti, dar a fost tare ciudat să văd cu ochii mei.
— Facă Lumina să mai fie încă acolo, rosti Nynaeve, începând să-şi strângă ierburile pisate. Am făcut tot ce-am putut pentru fată, Aviendha, iar acum trebuie să plecăm. Nu mai are nevoie decât de hrană şi odihnă. Încercaţi să faceţi în aşa fel încât să n-o mai străpungă nimeni cu sabia.
— Ce este, este, Aes Sedai, răspunse femeia Aiel.
— Aviendha, spuse Egwene, dacă râurile vă tulbură atât de tare, cum faceţi să le treceţi? Sunt convinsă că este cel puţin unul, la fel de mare ca Erinin, pe drumul de-aici în Pustie.
— Alguenya, completă Elayne. Sau, cumva, l-aţi ocolit?
— Aveţi multe râuri pe aici, dar unele au şi... cum le zice, poduri, în locurile pe unde am trecut, iar altele nu erau prea adânci şi le-am trecut cu piciorul. Pe urmă, Jolien şi-a adus aminte că lemnul pluteşte. Copacii ăştia sunt mari, mai zise Aviendha, lovind cu palma în trunchiul unuia, dar plutesc la fel de bine ca o ramură. Am găsit trunchiuri moarte şi ne-am făurit o... corabie, una mică, din două sau trei de-astea, ca să trecem râurile mai late.
Vorbea foarte liniştită, iar Egwene rămase cu gura căscată la ea, întrebându-se dacă ar fi putut, la rândul ei, să înfrunte un lucru de care să-i fie atât de frică precum Aielilor de apă. Nu prea credea. „Dar Ajah Neagră? întrebă un glas înfundat, din mintea ei. De asta nu te mai temi? E altceva, îşi spuse.
Acolo nu-i vorba de curaj. Ori le iau urma, ori stau ca un iepure care aşteaptă şoimul să vină să-l sfâşie. Mai bine ciocan, decât cui, aşa cum spune vechea zicală."
— Trebuie să plecăm, zise Nynaeve.
— O clipă, grăi Elayne. Aviendha, de ce-aţi făcut atâta drum şi-aţi îndurat atâtea greutăţi?
— Nici n-am ajuns prea departe, răspunse cealaltă, scuturând scârbită din cap. Am fost printre ultimii care-au plecat, înţeleptele au sărit la mine ca nişte lupi care dau târcoale oii, spunându-mi că am alte îndatoriri. Ele, adăugă, arătând către

celelalte, au rămas ca să-şi bată joc de mine şi necazurile mele. Cel puţin aşa au spus – dar nu cred că înţeleptele mi-ar fi dat drumul să plec, dacă nu le-aş fi avut însoţitoare.

— Îl căutăm pe cel prorocit, spuse Bain, care o sprijinea pe Dailin, pentru ca Chiad s-o poată îmbrăca. Cel care vine cu zorii.

— El ne va scoate din Ţinutul întreit, adăuga Chiad. Profeţiile spun că s-a născut dintr-o Far Dareis Mai.

— Credeam, începu Elayne, uimită, că Fecioarelor Lăncii nu le este îngăduit să aibă copii. Nu aşa aţi spus? Sunt sigură că aşa ştiam şi eu dinainte.

Bain şi Chiad schimbară, iarăşi, o privire; însemna că nici acest lucru nu era, pe de-a-ntregul, adevărat.

— Dacă o Fecioară dă naştere unui copil, îi spuse grijulie Aviendha – la fel ca celelalte, părea că explica ceva la mintea cocoşului – îl dă înţeleptelor din septul ei, iar acestea îl adăpostesc lângă o altă femeie, în aşa fel încât nimeni să nu ştie al cui e. Toate sunt dornice să primească un asemenea copil, în nădejdea că ar fi Cel care vine cu zorii.

— Se mai poate şi ca mama pruncului să lase lancea jos şi să se căsătorească, zise Chiad.

— Mai este, câteodată, pricină şi pentru asta, adăuga Bain. Aviendha le aruncă o privire de neînţeles, apoi continuă, de parcă nici nu le-ar fi auzit:

— Numai că, de ceva timp, înţeleptele ne-au spus că îl vom găsi aici, dincolo de Zid. „Sânge din sângele nostru, amestecat cu sânge străvechi, crescut într-un ţinut de demult, dar nu al nostru.” Eu, una, nu înţeleg, dar înţeleptele au spus-o în aşa fel, încât nu mai este nici o îndoială. Mi-aţi pus multe întrebări, Aes Sedai, mai spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Acum am şi eu una pentru voi. Trebuie să înţelegeţi că suntem în căutare de semne şi vestiri. Ce caută trei Aes Sedai, pe jos, într-un ţinut în care braţul care nu înşfacă pumnalul este braţul unuia prea slăbit de foame pentru a-l mai putea ridica? Unde vă duceţi?

— Mergem în Tear, spuse aspru Nynaeve, şi facă Lumina s-ajungem înainte ca Inima Stâncii să se prăbuşească în ţărână, dar nu cred să fie, dacă mai stăm aicea la palavre.

Elayne începu să-şi strângă legăturile boccelei pe care-o purta şi să se pregătească pentru drum. Pe dată, Egwene o urmă. Femeile Aiel schimbau priviri între ele. Jolien, care tocmai îi încheia surtucul lui Dailin, rămăsese împietrită în loc.

— Tear? întrebă Aviendha, cu uimire în glas. Trei Aes Sedai, străbătând un ţinut frământat, în drum spre Tear. E ciudat. Şi de ce mergeţi în Tear, Aes Sedai?

Egwene trase cu ochiul la Nynaeve. „Pe Lumină, mai adineauri râdeau, iar acum sunt iar încordate.”

— Suntem pe urmele unor femei ticăloase, răspunse reţinută Nynaeve. Iscoade de-ale Celui Întunecat.

— Femei care păşesc în Umbră, rosti Jolien, strâmbându-se de parcă ar fi muşcat dintr-un măr putred.

— Şi care bântuie prin Tear, începu Bain, iar Chiad, parcă luându-i vorba din gură, continuă:

— Şi trei Aes Sedai care caută Inima Stâncii.

— N-am spus asta, ripostă, pe dată, Nynaeve, ci doar că nu vreau s-ajung şi s-o găsesc prăbuşită la pământ. Egwene, Elayne, sunteţi gata?

Şi părăsi desişul, fără să mai aştepte răspuns, lovind pământul cu toiagul şi îndepărtându-se, cu paşi mari, spre miazăzi. Celelalte două îşi luară, în pripă, rămas-bun şi o urmară. Femeile Aiel rămaseră cu ochii în urma lor. După ce se îndepărtaseră puţin printre copaci, Egwene zise:

— Mi s-a oprit inima-n piept când ţi-ai spus numele. Nu ţi-a fost frică să nu încerce să te omoare sau să te ia prizonieră? N-a trecut chiar atât de mult de la Războaiele cu Aielii şi, în ciuda făgăduinţelor că nu vor face nici un rău femeilor care n-au arme, mie mi s-au părut pregătite să se folosească de suliţele alea.

Dar Elayne clătina puternic din cap.

— Tocmai am aflat cât de puţin ştiu despre Aieli. Însă, din ce-am învăţat mai demult, ei nu consideră acel război ca unul adevărat. După cum s-au purtat cu mine, cred că asta cam aşa e. Sau poate pentru că au crezut că sunt Aes Sedai…

— Elayne, ştiu că sunt un neam ciudat, dar trei ani de lupte neîntrerupte nu sunt altceva decât un război. Nu-mi pasă cât de mult se luptă ei între ei. Războiul e război.

— Pentru ei, nu. Aielii au trecut cu miile Osia Lumii, dar, din câte se pare, ei se vedeau doar ca nişte oameni veniţi să-l prindă sau să-l omoare pe un tâlhar, Regele Laman din Cairhien, care săvârşise păcatul de a tăia din rădăcini Avendoraldera. Pentru ei nu era un război, ci o pedeapsă.

Cândva, Verin le explicase că Avendoraldera era o mlădiţă din însuşi Copacul Vieţii, adusă în Cairhien cu vreo patru sute de ani

înainte, ca dar de pace din partea Aielilor. Fusese ceva nemaiîntâlnit până atunci. Aielii oferiseră şi dreptul de a străbate Pustia, de care nu se mai bucuraseră până atunci decât neguţătorii ambulanţi, menestrelii şi Tuatha'an. O mare parte din bogăţiile din Cairhien preveniseră din negoţul cu fildeş, parfumuri şi mirodenii şi, mai presus de orice, mătase – din ţinuturile aflate dincolo de Pustie. Nici măcar Verin nu ştia cum de Aielii dobândiseră o mlădiţă din Avendesora – pe de-o parte, din cărţi se înţelegea limpede că aceasta nu făcea fructe; pe de alta, nimeni nu ştia unde se afla Copacul Vieţii, despre care se vorbea numai în câteva poveşti, care erau cu siguranţă plăsmuite, căci el nu putea avea nimic de-a face cu un asemenea neam – şi nici de ce Aielii îi botezaseră pe cei din Cairhien „Tovarăşi de apă” sau de ce le ceruseră ca alaiurile de căruţe ale neguţătorilor să poarte flamuri brodate cu frunza întreită de Avendesora. În sinea ei şi fără tragere de inimă, Egwene se gândi că înţelegea de ce Aielii porniseră la război – chiar dacă ei nu-l vedeau aşa – după ce Regele Laman tăiase copacul, pentru a-şi făuri un tron ca nici un altul din lume. Păcatul lui Laman – aşa i se spunea. Din ce le spusese Verin, după război, negoţul din Pustie încetase şi, mai mult, oamenii din Cairhien care se aventurau într-acolo dispăreau, fiind, chipurile, „vânduţi ca nişte vite” în ţinuturile de dincolo de Pustie – cu toate că nici măcar Verin nu pricepea cum să fie „vânduţi” nişte oameni.

— Egwene, spuse Elayne, cred că-ţi dai seama cine este Cel-care-vine-cu-zorii, nu?

Cu ochii ţintă la Nynaeve, pe care încă n-o prinseseră din urmă, Egwene clătină din cap. „Are de gând să ne-alerge aşa până în Jurene?” Apoi, dându-şi seama de ce auzise, mai că nu se opri în loc.

— Doar nu vrei să spui...

— Ba cred că da, încuviinţă Elayne. Nu ştiu mare lucru despre Profeţiile Dragonului, dar am auzit câte ceva. Ţin minte un vers: „Se va naşte în văile Piscului Dragonului, ca fiu al unei fecioare necăsătorite”. Egwene, Rand seamănă bine cu un Aiel. Seamănă şi cu Tigraine, aşa cum am văzut-o în portrete, dar ea a dispărut înainte de naşterea lui şi nu prea cred că avea cum să-i fie mamă. Cred că mama lui Rand a fost Fecioară a Lăncii.

Egwene căzu pe gânduri, în timp ce iuţea pasul, cântărind tot ce ştia despre naşterea lui Rand. Fusese crescut de Tam al'Thor, după moartea lui Kari, dar dacă Moiraine le spusese adevărul, aceştia nu-i puteau fi adevăraţii părinţi. Din când în când, şi Nynaeve părea că ar fi ştiut o taină legată de naşterea lui Rand. „Dar pun rămăşag că nici cu cleştele nu i-aş putea-o scoate din gură!”

O ajunseră din urmă şi pe Nynaeve, care privea drept înainte, către Jurene şi corabia pe care spera s-o găsească acolo. Egwene era cufundată în gânduri şi privea urât împrejur, iar Elayne se încrunta la ele, de parcă erau doi copii care se certau pe o bucată mare de plăcintă. După ceva vreme, spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine, Nynaeve. Şi cu Tămăduirea, şi cu celelalte. Nu cred că le-a trecut vreo clipă prin minte că n-ai fi Aes Sedai. Şi, văzându-te pe tine cum te porţi, s-au convins şi de noi.

— Da, a fost bine, spuse şi Egwene, după câteva clipe. Până acum, n-am mai urmărit cu atenţie ce se întâmpla în timpul Tămăduirii. Pe lângă asta, chemarea trăsnetului pare joacă de copii.

— Mulţumesc, şopti Nynaeve, pe chipul căreia apăruse un surâs de surprindere, apoi se întinse s-o tragă uşor de păr, aşa cum îi făcea în copilărie.

„Dar nu mai sunt copil.” Clipa trecu, la fel de repede precum venise, apoi îşi continuară drumul în tăcere. Elayne oftă tare. Mai străbătură o milă, sau poate mai mult, şi încă destul de repede, deşi se îndepărtaseră de râu pentru a ocoli desişurile de pe mal. Nynaeve ţinuse morţiş să nu se apropie de copaci. Lui Egwene îi trecuse prin cap că era o prostie să creadă că mai erau Aieli ascunşi pe-acolo, dar ocolul pe care-l făceau, din pricina desişurilor, nu era mare. Elayne, pe de altă parte, nu-şi lua ochii de la copaci. Dintr-odată, o auziră strigând:

— Atenţie!

Egwene întoarse iute capul; de sub copaci apăruseră nişte bărbaţi, care-şi roteau praştiile deasupra capului. Dădu să apuce *saidar,* însă ceva o lovi în cap şi întunericul înghiţi totul.

Se simţea legănată. Ceva se mişca sub ea. Capul o durea cumplit. Încercă să-şi ducă mâna la tâmplă, dar îşi simţi încheieturile legate strâns.

— … Mai bine decât să stăm toată ziua acolo, aşteptând întunericul, spuse un glas aspru de bărbat. Cine ştie cât o să mai treacă până să apară altă corabie. Iar eu n-am încredere în barca aia a lui. Ia apă.

— Roagă-te ca Adden să te creadă că ai văzut, într-adevăr, inelele alea, înainte să te hotărăşti, răspunse un altul. Pare-mi-se că el vrea încărcătura serioasă, nu femei.

Celălalt mormăi ceva grosolan despre ce putea să facă Adden cu barca lui putredă şi cu încărcăturile.

Deschise ochii. Prin faţă îi jucau licăriri argintii; simţi că-i venea să vomite pe pământul care aluneca, încet încet, pe sub ea. Era pe spinarea unui cal, legată fedeleş, cu o frânghie petrecută pe sub burta calului, care-i unea încheieturile şi gleznele. Avea părul desfăcut.

Noaptea nu căzuse încă. Se răsuci puţin, ca să privească în jur. Era înconjurată de bărbaţi îmbrăcaţi cu haine grosolane, atât de mulţi încât nu-şi dădea seama dacă şi celelalte două fuseseră prinse. Unii dintre bărbaţi purtau şi bucăţi de armură – câte un coif plin de zgârieturi, o platoşă găurită, un surtuc pe care fuseseră cusute bucăţele de metal – dar cei mai mulţi aveau numai nişte haine care nu mai fuseseră curăţate de luni de zile, cel puţin. După miros, nici ei nu se mai spălaseră de mult. Cu toţii aveau săbii, la brâu sau pe spate.

Egwene se simţi cuprinsă de turbare şi de teamă, dar, mai presus de toate, de furie. „Nu mai vreau să fiu prizonieră! Nu vreau să fiu legată! N-am să mă las!” Dădu să soarbă din *saidar,* dar se simţi cuprinsă de o durere care aproape că-i smulse capul de pe umeri. De-abia izbuti să-şi înăbuşe un geamăt.

Calul care-o ducea se opri. Se auziră strigăte, apoi scârţâind unor balamale ruginite, apoi calul mai merse câţiva paşi iar bărbaţii începură să coboare din şei, făcându-i astfel loc lui Egwene să observe unde se aflau. Erau înconjuraţi de o palisadă din buşteni, clădită pe o movilă mare şi rotundă. Peretele era înalt atât cât străjerii cu arcuri, care stăteau pe o rampă de lemn, de jur împrejur, să poată privi pe deasupra buştenilor grosolan tăiaţi. Lipită de movila de pământ se afla o clădire din buşteni, fără ferestre, mai erau primprejur şi câteva colibe micuţe şi atât. În afară de bărbaţii şi caii care tocmai intraseră, locul era plin de focuri pentru gătit, cai priponiţi şi alţi bărbaţi la fel de nespălaţi. Erau, pesemne, cel puţin o sută. Caprele închise

în cuşti, porcii şi găinile făceau un zgomot puternic, care se împletea cu râsetele şi strigătele grosolane. Larma îi străpungea tâmplele.

Le văzu, în cele din urmă, şi pe celelalte două – ca şi ea, erau legate în şaua câte unui cal, cu capul atârnându-le pe piept. Nici una nu părea să se mişte; cosiţa lui Nynaeve se târâia pe jos, la fiecare pas al calului. Avusese o slabă speranţă ca una dintre ele să fi scăpat, pentru a le ajuta şi pe celelalte – dar şi aceasta se stinsese. „Pe Lumină, nu mai pot suporta să fiu iarăşi prinsă. Nu mai pot.” Încetişor, dădu iarăşi să se apropie de *saidar* – de data asta n-o mai duru atât de tare – doar ca şi cum cineva i-ar fi dat cu o piatră în cap – dar nici acum nu izbuti să se cufunde şi să devină una cu trandafirul.

— Una s-a trezit! răsună glasul înspăimântat al unui bărbat.

Egwene încercă să rămână nemişcată şi să pară neajutorată. „Pe Lumină, doar sunt legată ca un burduf. Cine s-ar simţi în primejdie din pricina mea? Arde-m-ar, trebuie să trag de timp. Trebuie!”

— N-am să vă fac nici un rău, îi spuse bărbatului asudat care venea în fugă către ea. Sau încercă să-i spună. Nu era convinsă cât apucase să rostească, înainte să simtă o altă lovitură la cap şi să se cufunde, simţind că-i vine greaţă, în beznă.

A doua oară se trezi ceva mai uşor. Tot o mai durea capul, dar nu atât de tare, cu toate că gândurile păreau să i se învârtă ameţitor. „Măcar cu stomacul stau bine… Pe Lumină, mai bine nu mă mai gândesc.” În gură avea un gust de vin acru şi altceva amar. Prin despărţiturile din peretele grosolan intrau raze de lumină, însă ea zăcea în beznă, întinsă pe spate. Pe pământ, pesemne. Se zărea şi uşa – tot grosolan tăiată şi cam strâmbă, dar solidă.

Se ridică în patru labe şi observă cu uimire că nu era legată. Un perete al încăperii era din buşteni necurăţaţi, dar celălalt părea din piatră aspră. La lumina care pătrundea prin crăpături, le zări pe Nynaeve şi Elayne, zăcând în întuneric. Chipul Domniţei-Moştenitoare era plin de sânge. Nici una dintre ele nu se mişca – doar răsuflarea slabă îi mai arăta că erau în viaţă. Egwene şovăi, neputându-se hotărî dacă să le trezească pe dată sau, mai întâi, să caute să vadă ce era dincolo de perete. „Doar să trag cu ochiul, îşi spuse. N-ar fi deloc rău să aflu cine ne păzeşte, înainte să le trezesc.”

Încercă să se convingă că nu-i era deloc teamă că nu le-ar putea trezi. Lipindu-şi ochiul de o crăpătură de lângă uşă, se gândi la chipul însângerat al lui Elayne şi încercă să-şi aducă aminte ce-i făcuse Nynaeve lui Dailin.

Cealaltă încăpere era mare – pesemne că ocupa tot restul cabanei din buşteni pe care-o zărise – şi fără ferestre, dar bine luminată cu ajutorul unor lămpi argintii şi aurii, atârnate de ţepuşele înfipte în perete sau în tavan. Nu exista nici o vatră. Pe podeaua de pământ bătătorit se aflau mese şi scaune grosolane, ca de la ţară, cu sipete incrustate şi placate cu fildeş. Era acolo şi un pat uriaş, cu baldachin şi cu stâlpi auriţi, alături de care se afla un covor ţesut cu un desen care reprezenta păuni. În pat erau îngrămădite pături şi plăpumi murdare. De jur împrejurul încăperii se aflau vreo doisprezece bărbaţi, cu ochii aţintiţi asupra altuia, masiv şi blond, care ar fi fost chipeş, dacă s-ar mai fi spălat puţin. Acesta stătea în picioare, cu capul plecat, lângă o masă cu picioare spiralate şi incrustaţii de aur. Îşi ţinea o mână pe mânerul sabiei, iar cu cealaltă plimba un obiect nevăzut pe tăblia mesei, învârtindu-l de colo-colo. Uşa care dădea în afară se deschise, lăsând să intre un bărbat deşirat. Avea urechea stângă retezată, şi-i lipseau şi două degete de la mână.

— N-a venit încă, spuse el, aspru. Nu-mi place să am de-a face cu cei de soiul lui.

Blondul nu-i dădu nici o atenţie, în schimb continuă să se joace cu lucruşorul nevăzut.

— Trei Aes Sedai, murmură el, apoi râse. Se iau bani buni pe Aes Sedai, dacă ai curajul să cauţi cumpărătorul potrivit, ştiind că o să-ţi scoată stomacul pe gură, dacă-i vinzi marfă prefăcută. E mai uşor să le tai beregatele marinarilor, nu, Coke? Sau nu eşti de-aceeaşi părere?

Ceilalţi bărbaţi se foiră nervoşi, iar cel căruia i se vorbise, un om îndesat, cu priviri furişe şi foarte tulburat, se aplecă înainte.

— Sunt într-adevăr Aes Sedai, să ştii, Adden, spuse, iar Egwene îi recunoscu glasul; era bărbatul pe care-l auzise în timpul călătoriei. Inelele astea o dovedesc! Îţi zic că nu mai încape îndoială!

Adden luă ceva de pe masă – un rotocol care sclipea auriu, în lumina lămpii. Egwene scoase un mic oftat de urnire şi-şi pipăi degetele. „Mi-au luat inelul!”

— Nu-mi place, murmură cel deşirat, fără o ureche. Aes Sedai. Fiecare dintre ele ne poate ucide pe toţi, până la unul. Bătu-m-ar Norocul! Zic că tu, Coke, eşti prost ca noaptea, şi ar trebui să-ţi tai gâtul. Dacă se trezeşte vreuna până să apară ăla?

— O să mai doarmă încă multe ceasuri, răspunse un grăsan, cu glasul răguşit şi rămas fără aproape nici un dinte în gură. Le-am dat un leac pe care l-am aflat de la bună-mea. O să doarmă până la răsărit, iar ăla n-are cum să întârzie atât. Egwene îşi reaminti de gustul de vin acru şi de amărăciunea pe care îl simţea pe limba. „Nu ştiu ce leac e ăsta, dar bună-ta te-a minţit! Păcat că nu te-a sugrumat pe când erai în leagăn!” Înainte să apară cel de care vorbeau, acel om care avea impresia că poate cumpăra nişte Aes Sedai – „ca o scursură de Seanchan!” – avea de gând să le trezească şi pe celelalte două. Se duse de-a buşilea către Nynaeve. Din câte putea să-şi dea seama, aceasta dormea, aşa că începu prin a o scutura. Spre marea-i mirare, Nynaeve deschise ochii pe dată.

— Ce...?

Exact la timp, Egwene îi acoperi gura cu palma.

— Ne-au luat prinse, şopti. Dincolo de perete sunt vreo doisprezece bărbaţi, iar afară încă şi mai mulţi. Ne-au dat ceva să dormim, dar văd că n-a prea ţinut. Ţi-ai adus aminte?

— Da, spuse Nynaeve, dându-i mâna la o parte, cu glasul scăzut şi aspru; se strâmbă, plescăi din buze apoi, dintr-odată, râse pe înfundate. Rădăcina de vis-dulce, amestecată cu vin. Asta ne-au dat, nătângii. Şi un vin foarte acru, pare-mi-se. Zi repede, mai ţii minte ceva din ce te-am învăţat? Ce face rădăcina de vis-dulce?

— Te scapă de dureri de cap, ca să poţi dormi, răspunse Egwene, la fel de încet, şi, la început, la fel de aspru; apoi, însă, îşi dădu seama. După ce-o bei, îţi vine să te culci puţin, dar numai atât. „Grăsanul nu a ascultat cu atenţie ce-i spunea bună-sa.” De fapt, ne-au ajutat să ne treacă ameţeala, după ce ne-au lovit în cap.

— Chiar aşa, spuse Nynaeve. Şi după ce-o trezim pe Elayne, o să le mulţumim cu atâta înflăcărare că n-o să ne uite niciodată, sfârşi ea, apoi se ridică şi se duse lângă Domniţa-Moştenitoare.

— Când ne-au adus încoace, aveam ochii deschişi. Cred că sunt vreo sută afară, şopti Egwene. Nădăjduiesc că, de astă dată, n-ai să te-mpotriveşti să folosim Puterea ca armă. Am aflat

că vine chiar şi unul să ne cumpere. Am de gând să-i fac tot ce pot ca să păşească în Lumină până la sfârşitul zilelor sale. Dar ce s-a-ntâmplat? mai şopti, văzând că Nynaeve nu se mişca de la căpătâiul lui Elayne.

— E rănită rău, Egwene. Cred că are capul spart, şi de-abia respiră. E pe moarte, la fel cum era şi Dailin ceva mai devreme.

— Nu poţi face nimic? întrebă Egwene, încercând să-şi amintească toate undele pe care le ţesuse Nynaeve pentru a o tămădui pe femeia Aiel, însă fără să izbutească. Trebuie să poţi!

— Mi-au luat ierburile, mormăi aspră Nynaeve, cu glasul tremurat. Nu pot! Fără ierburi, nu pot! îngână, şi Egwene îşi dădu seama cu mirare că mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Arde-i-ar focul pe toţi, nu pot fără…! Arde-te-ar focul, fato! strigă, luând-o pe Elayne de umeri, de parcă avea de gând s-o ridice, aşa, fără cunoştinţă, şi s-o scuture. Nu te-am adus până aici ca să mori! Trebuia să te las să freci vasele! Trebuia să te vâr într-un sac, pentru ca Mat să te ducă la maică-ta! Nu te las să mori! Auzi, nu te las!

Dintr-odată, *saidar* începu să sclipească împrejurul ei, iar Elayne deschise larg ochii şi gura. Egwene îi acoperi gura cu palma, tocmai la timp pentru a o împiedica să scoată vreun sunet, dar, atingând-o, vârtejul de Putere cu care Nynaeve o tămăduise o prinse precum un pai aflat în calea unei tornade. Un frig cumplit îi pătrunse în oase, izbindu-se de un val de fierbinţeală care dădea să urce, de parcă era pe punctul de a izbucni în flăcări. Lumea dimprejur dispăru. Avea senzaţia că zboară, se răsuceşte, cade – toate în acelaşi timp. Când, în cele din urmă, totul se sfârşi, Egwene gâfâia, ochi în ochi cu Elayne, căreia încă îi mai ţinea mâinile pe gură. Capul n-o mai durea deloc. Pesemne că fuseseră de ajuns câteva picături de Putere de la Nynaeve, pentru a o tămădui şi pe ea. Murmurul de glasuri de alături era la fel de scăzut, aşadar, chiar dacă Elayne, sau ea însăşi, scoseseră vreun sunet, acesta trecuse neauzit de Adden şi de ceilalţi. Nynaeve era în patru labe, cu capul plecat, tremurând.

— Pe Lumină! îngăimă ea. Parcă… parcă… m-am jupuit singură de piele. Of, Lumină! Cum te simţi, fato? întrebă, uitându-se la Elayne; Egwene îi luă mâinile de la gură.

— Ostenită, răspunse Elayne. Şi înfometată. Unde suntem? Erau nişte bărbaţi cu praştii…

În câteva cuvinte, Egwene îi povesti ce se întâmplase. Nu terminase de vorbit, şi Elayne era deja neagră la faţă de mânie.

— Iar acum, adăugă Nynaeve, cu glasul de oţel, o să le arătam mocofanilor ăstora ce înseamnă să se pună cu noi.

Nimbul sclipitor o înconjură iarăşi. Elayne sorbi şi ea Puterea, chinuindu-se să se ridice. Egwene făcu la fel, aproape cu bucurie. Dar, când traseră cu ochiul prin crăpături, ca să vadă mai bine cu ce aveau de-a face, dincolo apăruseră trei Myrdraali. Stăteau împrejurul mesei, cu mantiile lor negre care atârnau nemişcate. Toţi bărbaţii, în afară de Adden, se îndepărtaseră de ei cât puteau mai mult, lipindu-se de pereţi, cu ochii în jos. Adden stătea de cealaltă parte a mesei, înfruntând privirile nevăzute, dar cu chipul scăldat de sudoare. Un Pierit ridică de pe masă un inel care, observă Egwene, era ceva mai mare decât cele cu Marele Şarpe. Cu chipul lipit de buşteni, Nynaeve oftă slab, şi începu să se caute pe sub rochie.

— Trei Aes Sedai, şuieră Jumate-Omul, încântat, cu un glas care amintea de trupurile putrezite care se făceau pulbere, iar una dintre ele purta asta la gât.

Aruncă inelul la loc pe masă, cu un zgomot puternic.

— Pe ele le căutam şi noi, spuse altul. O să fii răsplătit regeşte, omule.

— Trebuie să-i luăm prin surprindere, zise încet Nynaeve. Cum e ferecată uşa asta?

Egwene izbuti să zărească lacătul aflat pe cealaltă parte a uşii, un lacăt mare, din fier, cu un lanţ îndeajuns de solid pentru a ţine în loc un taur înfuriat.

— Fiţi pregătite, spuse, apoi culese o undă de Pământ mai subţire decât un fir de păr, nădăjduind că Jumate-Oamenii nu aveau să simtă aşa un firicel de Putere, cu care atinse lanţul, pătrunzându-i în străfunduri.

Un Myrdraal ridică fruntea. Altul se aplecă peste masă, către Adden.

— Simt ceva, omule. Eşti convins că dorm?

Adden înghiţi în sec şi făcu un semn din cap că da. Cel de-al treilea Myrdraal se întoarse pentru a se uita la uşa îndărătul căreia se aflau ele. Lanţul căzu la pământ, iar el rânji, iar în clipa aceea uşa care dădea afară se deschise, şi din beznă se revărsă moartea, sub forma unor siluete cu văl negru pe chip. Bărbaţii dinăuntru se năpustiră să-şi ia săbiile, urlând, în timp ce Aielii îi

împungeau cu suliţele. Myrdraalii îşi scoaseră săbiile, mai negre chiar decât veşmintele, şi se încleştară în luptă siliţi, până şi ei, să-şi apere vieţile. Egwene îşi aminti că văzuse cândva o bătaie între şase pisici – dar ce se întâmpla aici era de o sută de ori pe atât. Cu toate acestea, după numai câteva clipe, se lăsă liniştea. Sau aproape.

Toţi oamenii care nu purtau văluri negre zăceau morţi, străpunşi de suliţe. Adden fusese ţintuit de perete. Printre dărâmături şi celelalte leşuri, se vedeau şi doi Aieli, morţi. Cei trei Myrdraali stăteau spate în spate în mijlocul încăperii, cu săbiile trase. Unul se ţinea de şold, de parcă fusese rănit, cu toate că nu se vedea nici o urmă. Altul avea o tăietură lungă pe chipul palid, dar nu sângera. Cei cinci Aieli care scăpaseră cu viaţă le dădeau târcoale, gata de luptă. De afară se auzeau strigăte şi zgomote metalice, semn că mai erau şi alţi Aieli care se ocupau de cei rămaşi. În acest timp, cei dinăuntru, învârtindu-se împrejurul duşmanilor, îşi loveau suliţele de scuturile mici de piele, scoţând sunete înfundate, ca de tobă.

„Tum-tum-TUM-tum... tum-tum-TUM-tum... tum-tum-TUM-tum”

Myrdraalii se răsuceau şi ei, părând oarecum tulburaţi, uimiţi că oamenii care-i înfruntau nu se arătau cuprinşi de groaza răspândita de privirile lor de taină.

— Dansează cu mine, Umbrărău, strigă dintr-odată un Aiel, în bătaie de joc; după glas, părea tânăr.

— Dansează cu mine, Făr-de-Ochi, se auzi şi o femeie.

— Dansează cu mine.

— Dansează cu mine.

— Cred că a venit momentul, spuse Nynaeve, îndreptându-se, apoi dădu uşa de perete şi păşiră tustrele în încăpere, învăluite în nimburi de *saidar.*

S-ar fi zis că, pentru Myrdraali, Aielii încetaseră să mai existe; aceştia, la rândul lor, uitaseră de duşmani, şi se holbau la Egwene şi la celelalte pe deasupra vălurilor, de parcă nu înţelegeau ce văd. Egwene auzi una dintre femei oftând răsunător. Ceva se schimbase şi în căutătura nepătrunsă a Myrdraalilor, de parcă Jumate-Oamenii ştiau că îi aştepta moartea – că doar puteau să recunoască femeile care atingeau Adevăratul Izvor. Şi Egwene mai simţea încă ceva, la ei – o dorinţă arzătoare de-a o vedea murind, chiar şi cu preţul vieţii

lor, şi una încă şi mai puternică de a-i smulge sufletul din trup şi de a le face pe amândouă unelte ale Umbrei. De-abia intrase în cameră cu ei, dar parcă îi înfruntase ceasuri în şir.

— Gata cu asta, spuse, şi slobozi o undă de Foc.

Toţi cei trei Myrdraali izbucniră în flăcări care se revărsau în toate direcţiile, şi începură să urle ascuţit, ca aşchiile de oase prinse în tocător. Însă Egwene uitase că nu era singură, că Elayne şi Nynaeve erau şi ele acolo. În timp ce Jumate-Oamenii ardeau, aerul însuşi păru să se închege, strivindu-i într-o minge de flacără şi beznă care se făcea din ce în ce mai mică. Zbieretele lor se înfigeau în mintea lui Egwene. Din braţul lui Nynaeve, porni ceva – un soi de raza subţire de lumina albă, pe lângă care soarele de amiază părea o ceaţă întunecată, o pală de foc alături de care metalul topit părea rece. Îi atinse pe Myrdraali, iar aceştia încetară să mai existe, de parcă n-ar fi fost nicicând acolo. Nynaeve tresări de uimire, iar nimbul care-o împrejmuia se stinse.

— Ce... ce era asta? întrebă Elayne.

— Nu ştiu, zise Nynaeve, scuturând din cap, la fel de uimită ca şi ele. Eram aşa de furioasă, aşa de înspăimântată de ce aveau de gând să facă... nu ştiu ce era.

„Focul mistuirii”, se gândi Egwene. Nu ştia de unde îşi dăduse seama, dar era convinsă. Fără tragere de inimă, se sili să dea drumul la *saidar,* îl sili şi pe acesta să-i dea drumul – ceea ce era la fel de greu. „Şi n-am văzut nimic din ce-a făcut!”

Aielii îşi dezveliră şi ei chipurile, în mare grabă, ca şi cum ar fi vrut să le spună celor trei că nu mai aveau de gând să lupte. Trei dintre ei erau bărbaţi – unul ceva mai în vârstă, cu multe fire cărunte amestecate printre cele de un roşu închis. Erau, cu toţii, înalţi şi, tineri sau bătrâni, aveau privirea sigură şi mişcările uşoare, ameninţătoare, care aminteau de cele ale Străjerilor. Veneau odată cu moartea, o ştiau, şi nu se temeau. Una dintre femei era Aviendha. Strigătele şi zgomotele de afară începuseră să se stingă. Nynaeve dădu să se apropie de Aielii căzuţi.

— N-ai ce să faci, Aes Sedai, spuse bărbatul mai în vârstă. Pieriţii i-au atins cu săbiile lor.

Totuşi, Nynaeve se aplecă să se uite la ei, dându-le vălurile la o parte ca să le poată desface pleoapele şi pipăi gâturile. Se albi, la vederea celui de-al doilea trup. Era Dailin.

— Arde-v-ar! Arde-v-ar focul! strigă; nu era limpede dacă se referea la Dailin, la bărbatul cărunt, la Aviendha sau la toţi Aielii. Nu de-asta am tămăduit-o, ca să moară aşa!

— Moartea ne iese tuturor în cale, începu Aviendha, dar Nynaeve se întoarse spre ea şi o făcu să tacă. Aielii se priviră, de parcă se întrebau dacă Nynaeve nu avea să le facă şi lor ce le făcuse Myrdraalilor. În ochi, însă, nu li se citea frica, doar faptul că îşi dădeau seama că era cu putinţă.

— Sabia Umbrărăului ucide, nu răneşte, continuă Aviendha; bărbatul în vârstă o privi, uşor surprins – Egwene îşi dădu seama că, la fel ca Lan, era un om obişnuit să nu-şi trădeze gândurile decât, cel mult, printr-un tremurat al genelor – iar ea îi explică: Sunt unele lucruri pe care ele nu le cunosc, Rhuarc.

— Îmi pare rău, spuse Elayne, cu glas tare, că v-am întrerupt... dansul. Poate nu trebuia să ne amestecăm.

Egwene îi aruncă o privire uimită, apoi înţelese ce făcea. „Vrea să-i liniştească şi pe ei, şi să-i dea răgaz lui Nynaeve să-şi vină în fire."

— Vă descurcaţi de minune, spuse şi ea. Poate că v-am jignit cu ceea ce-am făcut.

— Aes Sedai, începu bărbatul cărunt – Rhuarc, cu un hohot înfundat de râs, eu unul vă sunt recunoscător pentru... ceea ce-aţi făcut.

O clipă li se păru că nu era chiar convins de ce spunea, însă apoi îşi recapătă buna-dispoziţie. Avea un zâmbet frumos şi o faţă pătrată, curajoasă; era chipeş, deşi ceva mai în vârstă.

— Puteam să-i dovedim, însă trei Umbrărăi... Ar fi ucis şi ei vreo doi sau trei dintre noi, fără îndoială, sau poate pe toţi. Nu sunt chiar sigur că am fi ieşit învingători. Pentru cei tineri, moartea este un duşman pe care caută să-l înfrunte. Pentru noi, cei mai împovăraţi de ani, este o veche prietenă, o veche iubită, una pe care nu ne dorim s-o reîntâlnim prea curând.

La auzul acestor vorbe, Nynaeve păru să se liniştească, de parcă i-ar fi făcut mult bine să întâlnească un Aiel care nu părea dornic să moară.

— Ar trebui să vă mulţumesc, zise, şi asta am să şi fac. Recunosc, însă, că mă uimeşte să te văd aici, Aviendha. Te aşteptai să dai peste noi? Cum?

— V-am urmărit, spuse femeia Aiel, fără sa pară stânjenită. Să văd ce-aveţi de gând să faceţi. I-am observat pe bărbaţii care v-

au prins, dar eram prea departe ca să vă pot ajuta. Eram sigură că mă puteaţi zări, dacă mă apropiam prea tare, aşa că eram cam la o sută de paşi în urma voastră. Până ce mi-am dat seama că nu vă puteaţi descurca singure, era prea târziu să mai încerc ceva.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce-ai putut, îngână Egwene. „Doar la o sută de paşi? Pe Lumină, şi tâlharii n-au văzut nimic.”

— Ştiam unde să-l găsesc pe Corarn, continuă Aviendha, de parcă ar fi înţeles că Egwene o îndemna să spună mai departe. Iar el ştia unde să dea de Dhael şi de Luaine, care... Nu mă aşteptam să fie şi un şef de clan, mai zise, după o scurtă pauză, privindu-l pe bărbatul mai în vârstă, cu atât mai puţin tocmai cel al clanului din care fac parte. Dacă tu eşti aici, Rhuarc, cine-i conduce pe Aielii Taardad?

Rhuarc ridică din umeri, de parcă nici nu avea importanţă.

— Căpeteniile septelor au să facă cu schimbul, încercând să-şi dea seama dacă, la moartea mea, unul dintre ei chiar va dori să meargă în Rhuidean. N-aş fi venit, numai că Amys, Bair, Melaine şi Seana se ţineau după mine ca fiarele de pradă pe urmele caprei sălbatice. Visele spuneau că trebuia să pornesc la drum. M-au întrebat dacă voiam, într-adevăr, să mor bătrân şi gras, în patul meu.

Aviendha râse, ca de o glumă foarte izbutită.

— Am auzit spunându-se că un bărbat preferă să se lupte cu doisprezece duşmani deodată, decât să fie prins la mijloc, între nevastă şi o înţeleaptă. Pesemne că unul care are de-a face cu patru înţelepte deodată, dintre care una îi este şi nevastă, e gata să plece să-l înfrunte pe Foc-n-Văz.

— M-am gândit şi la asta, spuse Rhuarc, încruntându-se la vederea inelelor cu Marele Şarpe, căzute pe jos, împreună cu celălalt inel de aur, mai mare. Şi mă gândesc încă. Totul trebuie să se schimbe, dar eu, unul, n-aş vrea să iau parte la aşa ceva, dacă n-aş fi silit. Trei Aes Sedai, în drum spre Tear...

Ceilalţi Aieli se priviră pe furiş, de parcă n-ar fi vrut să fie observaţi de cele trei.

— Vorbeai de vise, spuse Egwene. Oare înţeleptele voastre ştiu să citească în ele?

— Unele, da. Dacă vrei să afli mai multe, trebuie să vorbeşti cu ele. Poate că unei Aes Sedai au să-i spună. Bărbaţilor nu le dezvăluie decât ce le cer visele să facă, rosti Rhuarc, părând,

dintr-odată, stors de puteri. Adică tocmai ceea ce noi n-am vrea să facem, dacă s-ar putea.

Se aplecă şi luă inelul cel mare, cu pecetea care înfăţişa un cocor zburând, cu o lance şi o coroană dedesubt. Egwene îl recunoscu – îl văzuse de multe ori la gâtul lui Nynaeve, atârnând de o panglică de piele. Nynaeve se apropie de îndată şi i-l smulse din mână, călcând peste celelalte inele; era roşie la faţă, de mânie, dar şi din alte multe pricini pe care Egwene nu le înţelegea. Rhuarc nu i se împotrivi, ci continuă, cu acelaşi glas ostenit:

— Una dintre Aes Sedai are cu ea un inel de care-am auzit, pe când eram mic. Inelul regilor din Malkier. Pe vremea tatii, ei i-au înfruntat pe Aieli, alături de războinicii din Shienar. Erau pricepuţi la dansul suliţelor. Dar Malkier a fost înfrânt de Mană. Se zice că numai pruncul de regi a scăpat cu viaţă, şi că, acum, dă târcoale morţii care i-a îngenuncheat regatul precum alţi bărbaţi dau târcoale femeilor. Acest lucru, Aes Sedai, este cu adevărat ciudat. Dintre toate ciudăţeniile pe care m-aşteptam să le văd, odată ce Melaine m-a silit să-mi părăsesc ţinutul şi să trec Zidul Dragonului, nici una nu se poate măsura cu asta. Nu credeam s-o apuc vreodată pe calea pe care mi-o deschizi dumneata.

— Eu nu deschid nimic, spuse aspru Nynaeve. Nu vreau decât să-mi continui drumul. Oamenii ăştia aveau cai. O să luăm şi noi trei dintre ei şi o să plecăm.

— La vreme de noapte, Aes Sedai? întrebă Rhuarc. Oare vă grăbiţi atât de tare încât să străbateţi aceste ţinuturi pline de primejdii, pe întuneric?

— Nu, zise Nynaeve, deşi era limpede că nu-i venise uşor să recunoască. Dar vreau să plecăm de îndată ce răsare soarele, sfârşi ea, pe un ton ceva mai hotărât.

Aielii duseră morţii dincolo de palisadă, dar nici Egwene nici celelalte două nu se simţiră ispitite să încerce patul murdar în care dormise Adden. Îşi luară inelele şi dormiră sub cerul liber, învelite în mantii şi în păturile pe care le aveau Aielii.

La revărsatul zorilor, Aielii scoaseră din desagi câteva bucăţi de carne uscată, tare – Egwene şovăi s-o guste, până ce Aviendha îi spuse că era de capră – lipii aproape la fel de greu de mestecat şi o brânză cu vinişoare albastre, cu un gust puternic, şi îndeajuns de tare pentru ca Elayne să observe în

şoaptă că, pesemne, Aielii puteau să mestece şi pietre – ceea ce n-o împiedică să mănânce mai mult decât celelalte două laolaltă. Aielii eliberară caii – ei nu călăreau decât dacă erau siliţi, le explică Aviendha, pe un ton de parcă şi ea ar fi preferat să meargă pe jos, chiar şi cu bătături la picioare – nu înainte să aleagă trei dintre cei mai buni. Erau masivi, aproape la fel de mari ca unii antrenaţi pentru luptă, cu gâturi lungi şi priviri aprige. Un armăsar negru pentru Nynaeve, o iapă roşcată pentru Elayne şi una sură pentru Egwene, care o boteză Negura, nădăjduind că un astfel de nume avea s-o liniştească. Şi, într-adevăr, când o porniră spre miazăzi, de îndată ce soarele îşi arătă chipul, iapa se dovedi foarte mulţumitoare.

Mergeau cu ele şi Aielii, toţi cei care scăpaseră cu viaţă din bătălie. Pe lângă cei ucişi de Myrdraali, mai muriseră încă trei, astfel încât acum erau nouăsprezece. Se ţineau cu mare uşurinţă pe urmele cailor. La început, Egwene îşi ţinu iapa la pas, însă asta li se păru Aielilor ceva de-a dreptul caraghios.

— Hai să ne întrecem, zece mile, zise Aviendha, să vedem cine câştigă, eu sau calul tău.

— Hai douăzeci! strigă şi Rhuarc, râzând.

Şi păreau să vorbească serios, aşa că toate trei îşi îmboldiră caii într-un trap ceva mai iute. Nici un Aiel nu rămase în urmă. după o vreme, zăriră acoperişurile de stuf ale caselor din Jurene.

— Rămâneţi cu bine, Aes Sedai, le spuse atunci Rhuarc, pe un ton destul de sumbru. Fie să aveţi mereu parte de apă şi răcoare. Poate ne vom mai întâlni, până ca totul să se schimbe.

Aielii îşi continuară drumul spre miazăzi. Aviendha, Chiad şi Bain le făcură cu mâna, înainte să pornească mai departe. Nu mai aveau de ţinut pasul cu caii, dar nu părură să încetinească – dimpotrivă, parcă alergau ceva mai repede, iar lui Egwene îi trecu prin minte că aşa aveau s-o ţină până la sfârşitul drumului.

— Ce-o fi vrut să spună? întrebă. Poate că ne vom mai întâlni, până ca totul să se schimbe.

Elayne scutură din cap, în semn de neştiinţă.

— N-are a face ce-a vrut să spună, zise Nynaeve. Mă bucur că ne-au găsit, astă-noapte, dar mă bucur şi că au plecat. Nădăjduiesc să găsim aici o corabie.

Jurene nu era o aşezare mare – erau acolo câteva căsuţe de lemn, toate cu câte un singur cat. Deasupra, însă, flutura flamura Leului Alb din Andor, iar satul se afla în stăpânirea a

cincizeci dintre Gărzile Reginei, soldaţi în surtuce roşii, cu gulere albe, mari, peste care îşi petrecuseră platoşele sclipitoare. Căpitanul le spuse că fuseseră puşi acolo pentru ca refugiaţii care doreau să treacă în Andor să poată găsi un loc sigur, însă numărul acestora scădea cu fiecare zi. De-acum, cei mai mulţi începuseră să se îndrepte către satele aflate mai departe, în josul râului, mai aproape de Aringill. Cele trei ajunseseră tocmai la timp, căci, din câte aflară, trupa se aştepta să primească ordinul de a se întoarce în Andor din clipă în clipă, luându-i cu ei, pesemne, şi pe cei câţiva locuitori din Jurene şi lăsând ce mai rămânea în seama tâlharilor şi a soldaţilor feluritelor Case învrăjbite din Cairhien.

Elayne îşi ţinu chipul ascuns în faldurile glugii de lână, însă nici unul dintre soldaţi nu părea să facă vreo legătură între fata cu păr roşcat şi Domniţa-Moştenitoare. Unii îi cerură să mai rămână, iar Egwene nu-şi dădu seama dacă prietena ei se simţea mai degrabă măgulită, sau tulburată. Dinspre partea ei, Egwene le răspunse că nu avea vreme. Ciudat, dar asemenea vorbe păreau să-i facă plăcere; sigur că nu avea nici un imbold să dăruiască vreunuia vreun sărut, dar era bine să i se reamintească, din când în când, că unii bărbaţi o considerau la fel de drăguţă ca şi Elayne. Nynaeve îi trase şi o palmă unuia dintre ei, ceea ce-o făcu pe Elayne să zâmbească larg, şi pe Egwene să pufnească în râs, pe înfundate. Pesemne că unul dintre soldaţi o ciupise – şi, culmea, nici măcar Nynaeve nu părea pe de-a-ntregul nemulţumită, cu toate că arunca fulgere din priviri.

Inelele şi le scoseseră. Nynaeve le convinsese – şi nici nu-i venise foarte greu – că Tear era ultimul loc de pe pământ în care să vrea să fie luate drept Aes Sedai, mai ales dacă erau acolo şi femeile din Ajah Neagră. Pe al său, Egwene îl purta în punguţa în care se afla şi ter'angrealul de piatră; le pipăia deseori, ca să se convingă că nu dispăruseră. Nynaeve, pe de altă parte, îşi atârnase inelul pe aceeaşi panglică pe care îl purta şi pe cel dăruit de Lan.

Găsiră, într-adevăr, o corabie, ancorată la unicul doc de piatră care se întindea către celălalt mal al râului. Pesemne, însă, că nu era cea zărită de Aviendha – Egwene se amărî, când dădu cu ochii de ea. Era de două ori mai lată decât *Cocorul Albastru* şi se

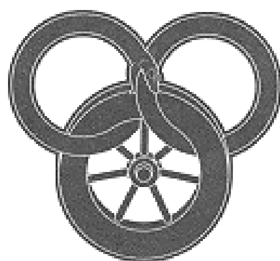
numea *Năluca,* însă avea prora rotundă şi voluminoasă, mai ceva ca burta căpitanului, şi făcea numele de ruşine.

Nynaeve îl întrebă pe căpitan dacă era o corabie iute, iar acesta, om cu capul pe umeri, pesemne, clipi mirat şi se scarpină după ureche.

— Iute? Am cala plină cu lemn de mare preţ din Shienar şi covoare din Kandor. Cu aşa încărcătură, ce-mi trebuie o corabie iute? Preţurile cresc mereu. Mda, or fi şi altele mai iuţi în urma mea, dar alea nu se opresc aici. Nici eu nu m-aş fi oprit, dacă nu găseam toată carnea putrezită. Auzi şi la mine, să-mi fac nădejdi că găsesc carne de vânzare în Cairhien. *Cocorul Albastru?* Da, l-am văzut pe Ellisor azi-dimineaţă. Se împotmolise undeva. Nu scapă el aşa uşor, pare-mi-se. Asta păţeşti cu corăbiile iuţi.

Nynaeve plăti cât i se ceruse – şi încă de două ori pe-atât, pentru cai – cu asemenea căutătura fioroasă, încât nici Egwene, nici Elayne nu îndrăzniră să-i vorbească, mult după ce *Năluca* se îndepărtase, legănându-se, de Jurene.

CAPITOLUL 40

Un erou în umbră

Sprijinit de bord, Mat privea zidurile târgului Aringill apropiindu-se, pe măsură ce vâslaşii purtau *Pescăruşul Cenuşiu* către docurile lungi din scânduri cătrănite. Acestea erau apărate de vânturi şi furtuni cu ajutorul unor ziduri laterale, din piatră. Erau pline de oameni cărora li se adăugau cei ce coborau, neîncetat, de pe corăbiile şi bărcile mai mici sau mai mari. Unii împingeau roabe sau trăgeau după ei sănii ori harabale, pline de mobile şi de cufere legate strâns. Cei mai mulţi, însă, de-abia dacă aveau câte o bocceluţă de dus în spate. Câţiva erau grăbiţi, dar mulţi se înghesuiau unii într-alţii, înspăimântaţi, cu copiii după ei. Soldaţii cu surtuce roşii şi cu platoşe sclipitoare încercau să-i facă să plece de pe docuri şi să intre în oraş, dar mulţi păreau într-atât de înfricoşaţi încât împietriseră în loc.

Mat se întoarse şi-şi duse mâna la frunte, ca să poată privi în susul râului. Erau mai multe corăbii decât văzuse de la plecarea din Tar Valon – vreo douăsprezece, de felurite mărimi. Una cu prova ascuţită şi două vele triunghiulare, alta cu prova rotunjită şi pânze pătrate, corăbii de negoţ, dar şi altele care nu făceau decât să poarte oamenii de pe un mal pe celălalt. Chiar şi acum, două dintre ele, cu punţile pustii, se îndreptau către un târguşor de pe malul din Cairhien, iar alte trei se întorceau, pline de oameni. Soarele, apropiindu-se de asfinţit, îl împiedica pe Mat să

vadă flamura care flutura deasupra târguşorului, însă el ştia oricum că, deşi malul ţinea de Cairhien, flamura înfăţişa Leul Alb din Andor. În cele câteva orăşele din Andor în care *Pescăruşul* făcuse scurte escale, auzise fel de fel de poveşti.

Clătină din cap. Politica nu-l interesa. „Numai să nu mai aud pe cineva spunându-mi că sunt şi eu un om al regatului, şi asta numai din pricina unei hărţi. Arde-m-ar, dacă mizeria asta din Cairhien se răspândeşte, cine ştie dacă n-au să încerce să mă facă să lupt în armata lor. Să primesc ordine. Pe Lumină!” Înfiorându-se, se întoarse la loc, către Aringill. Mateloţii desculţi de pe puntea corăbiei pregăteau parâmele pe care să le arunce oamenilor de pe docuri. Căpitanul Mallia trăgea cu ochiul la el, de la locul său de lângă cârmă. Nu se lăsa deloc şi tot încerca să se pună bine cu ei, ca să le afle pricina călătoriei. În cele din urmă, Mat îi arătase scrisoarea pecetluită şi-i spusese că i-o ducea Reginei, din partea Domniţei-Moştenitoare. Veşti de la o fiică supusă către mama sa. Atât. Dar Mallia părea să nu fi auzit decât cuvintele „Regina Morgase”.

Mat rânji ca pentru sine. Într-un buzunar al surtucului avea două pungi, încă şi mai pline decât atunci când se urcase la bord. Mai avea şi alte monede rătăcite, îndeajuns cât să mai umple două. Norocul nu-l ajutase chiar ca în acea primă, uluitoare, noapte, când zarurile păruseră s-o ia razna, laolaltă cu toate celelalte lucruri, dar nici nu se putea spune că-l părăsise. după trei nopţi în care încercase să-i câştige prietenia la jocul de zaruri, Mallia se lăsase păgubaş – dar era deja prea târziu. Cufărul cu bani se cam golise, iar în Aringill avea să se golească şi mai mult. Că doar trebuia să-şi reînnoiască proviziile fără întârziere, dacă putea – se gândi Mat, trăgând cu ochiul la docurile pline de lume – cu orice preţ.

Rânjetul i se şterse de pe chip când îşi aminti de scrisoare. Chinuindu-se puţin, cu lama încinsă a unui cuţit, izbutise să ridice pecetea. Dar nu găsise nimic: Elayne scria că muncea din greu, învăţa tot mai mult şi era dornică de cunoaştere. Era o fiică ascultătoare, însă Suprema Înscăunată o pedepsise pentru că fugise, spunându-i să nu mai pomenească de asta vreodată, aşa că mama sa avea să înţeleagă de ce nu-i explica ce se întâmplase. Fusese Aleasă, şi încă foarte repede, ceea ce era minunat, nu? Acum avea însărcinări mai importante şi trebuia să

plece numai puţin din Tar Valon, la porunca Supremei. Aşa că mama să nu se îngrijoreze.

„Mda, uşor de spus.” Dar asta îl băga pe el, pe Mat, la strâmtoare. Pesemne că oamenii aceia veniseră pe urmele lui numai din pricina prostiei de scrisoare, însă nici măcar Thom nu izbutise să înţeleagă ceva din ea, cu toate că începuse să bodogăne despre „coduri”, „cifruri” şi „Marele Joc”. După ce o închisese la loc, Mat îşi cususe scrisoarea în căptuşeală. Era convins că nimeni n-avea cum s-o observe, dar, dacă cineva o voia îndeajuns de tare pentru a nu se sfii să-l omoare, poate că avea să încerce din nou. „Nynaeve, ţi-am făgăduit s-o duc şi o s-o duc, în mama mă-sii, oricine ar încerca să mă oprească.” Dar, chiar şi aşa, avea să le spună el vreo două muieruştelor acelora, când se întâlneau din nou – „Dacă ne mai întâlnim vreodată. Pe Lumină, la asta nu m-am gândit!”

În timp ce mateloţii se îndeletniceau cu parâmele, Thom urcă pe punte, cu instrumentele în spate şi bocceaua într-o mână. Chiar dacă şchiopăta, se îndreptă cu paşi mari spre parapet, fluturându-şi uşor poalele mantiei, ca să-şi pună în valoare peticele colorate, şi pufnind trufaş din mustăţile sale lungi şi albe.

— Nu se uită nimeni, Thom, îi spuse Mat. Nici nu cred că te-ar băga cineva în seamă, decât dacă le aduci de mâncare.

— Pe Lumină! făcu Thom, uitându-se spre mal. Auzisem că-i rău, dar nici chiar aşa. Sărmanii neghiobi! Uite, jumătate dintre ei par lihniţi. S-ar putea să-ţi goleşti o pungă întreagă pentru un loc de dormit la noapte. Şi alta pentru mâncare, dacă o ţii ca până acum. Uitându-mă la tine, mai că nu mi-a venit rău. Dacă mănânci aşa şi de faţă cu ăia de-acolo, au să sară la tine.

Mat nu făcu decât să zâmbească. Mallia apăru şi el, bocănind pe punte şi trăgându-se de barbă, tocmai când *Pescăruşul* era tras la locul lui. Mateloţii se grăbiră să coboare o pasarelă, iar Sanor se postă de paza, cu braţele încrucişate pe piept, ca nu cumva mulţimea să încerce să dea năvală la bord. Dar nu se întâmplă.

— Deci, aici mă părăsiţi, îi spuse căpitanul lui Mat, zâmbind ceva mai acru decât de obicei. Sigur nu vă mai pot ajuta cu nimic? Arde-mi-ar sufletul, n-am văzut niciodată aşa o ceată de nespălaţi. Soldaţii ar trebui să cureţe docurile – cu săbiile, dacă-i nevoie! – pentru ca neguţătorii cinstiţi să-şi poată vedea de

treabă. Poate că Sanor izbuteşte să vă croiască drum până la un han.

„Ca să afli unde tragem? N-aş prea crede, tu-i maica mă-sii!”

— Mă gândeam să mănânc ceva, înainte să debarc, şi poate să fac şi o partidă de zaruri, să mai treacă timpul.

Mallia se albi.

— Totuşi, parcă aş vrea să simt pământul sub picioare, când îmi alin foamea. Aşa că acum te părăsim, căpitane. Şi-ţi mulţumim de călătorie.

Pe chipul celuilalt, uimirea se împletea cu uşurarea. Mat îşi adună lucrurile şi, folosindu-şi bâta ca pe un toiag, se apropie de pasarelă împreună cu Thom. Mallia îi urmă şi, fără să coboare, începu să le vorbească despre cât de rău îi părea să-i vadă plecaţi, în fraze ba foarte prefăcute, ba cât se poate de sincere. Mat era convins că omul regreta nespus faptul că nu apucase să afle nimic despre înţelegerile dintre Andor şi Tar Valon, ca să se pună bine cu acel înalt Senior Samon de care tot pomenea.

— Ştiu că nu-i un om prea plăcut, şopti Thom în timp ce-şi croiau drum prin mulţime, dar de ce ţi-ai bătut atâta joc de el? Nu era de ajuns că ai ras toată mâncarea care ar fi trebuit să le ajungă până în Tear?

— De aproape două zile n-am mai mâncat atât de mult. –într-o dimineaţă, foamea i se topise pur şi simplu, spre marea-i uşurare, de parcă scăpase şi de ultimul laţ azvârlit din Tar Valon. – Am aruncat aproape tot peste bord, şi m-am şi chinuit să nu mă vadă nimeni.

I se păruse caraghios, dar acum, printre acele chipuri supte, multe de copii, parcă nu mai era aşa.

— Mallia merită însă. Ce zici de corabia aia, pe care-am văzut-o ieri, eşuată pe un banc de nisip? Putea să se oprească să ajute, dar nici nu s-a apropiat, oricât de mult au strigat după el.

În faţa lor era o femeie cu părul lung şi negru, care ar fi fost drăguţă dacă n-ar fi arătat stoarsă de puteri. Se uita lung la fiecare bărbat care trecea, de parcă era în căutarea cuiva. Un băiat care de-abia îi venea până mai sus de mijloc şi două fetiţe încă şi mai mici se agăţau de fustele ei, plângând.

— Tâlhari de pe râu şi capcane. Numai de asta vorbea. Mie nu mi s-a părut nici pe departe aşa ceva.

Thom ocoli o harabă în care se afla o cuşcă mare, cu doi porci care grohăiau ascuţit, şi aproape că se împiedică de o sanie trasă de un bărbat şi o femeie.

— Iar tu te dai şi peste cap să ajuţi lumea, nu? Ciudat, cum mi-a scăpat asta până acum!

— Ajut pe oricine plăteşte, spuse hotărât Mat. Numai neghiobii din poveşti o fac pe degeaba.

Cele două fetiţe suspinau, cu nasul în fustele mamei, în timp ce băiatul se lupta cu plânsul. Ochii femeii, adânciţi în orbite, se opriră câteva clipe asupra lui Mat, cercetându-i chipul, apoi trecură mai departe. Părea să-şi dorească să poată izbucni şi ea în lacrimi. Dintr-un imbold neaşteptat, el scoase un pumn de monede, fără măcar să se uite ce erau, şi i le îndesă în palmă. Ea tresări de uimire, rămase cu ochii căscaţi la tot aurul şi argintul, apoi zâmbi şi deschise gura, cu ochii umezi de lacrimile recunoştinţei.

— Cumpără-le ceva de mâncare, zise iute Mat, apoi plecă mai departe, până ca ea să apuce să vorbească. La ce te holbezi? făcu, observându-l pe Thom care-l privea lung. N-o să duc lipsă de bani, dacă găsesc pe cineva căruia îi place să joace.

Thom încuviinţă încet, dar Mat nu era sigur că-l făcuse să înţeleagă. „Plânsul copiilor mă scotea din sărite, ce mama mă-sii! Acum, prostul de menestrel o să se-aştepte să dau de pomană la fiecare muiere care-mi iese în cale. Prostul naibii!” Foarte stânjenit, se gândi că ultimele cuvinte puteau fi şi pentru el, nu doar pentru Thom.

Hotărât să nu se mai lase, nu mai zăbovi cu privirea asupra nici unui chip, până ce nu-l găsi pe cel căutat. La capătul docului dădu peste un soldat fără coif, cu surtuc roşu şi platoşă, care-i îndemna pe oameni să pătrundă în oraş. Părea un veteran, obişnuit să aibă câţiva oameni la poruncă. Aşa cum stătea cu ochii mijiţi, către soarele la apus, îi amintea de Uno – deşi nu era chior. Părea la fel de ostenit ca oamenii pe care-i mâna de la spate.

— Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, striga, cu glasul răguşit. Că n-o să staţi aici, ce naiba! Hai, în oraş cu voi!

Mat se postă în faţa lui şi-şi aşternu pe chip un zâmbet.

— Iertare, căpitane, mi-ai putea spune unde să găsesc un han cumsecade? Şi un grajd cu cai buni de vânzare? Ne aşteaptă un drum lung şi trebuie s-o pornim mâine de dimineaţă.

Soldatul îl privi din cap până în picioare, trase cu ochiul la mantia lui Thom, apoi se întoarse către Mat.

— Căpitane, zici? Uite ce-i, flăcău, dacă găseşti un han la care să tragi, ăsta-i norocul Celui Întunecat şi nimic mai mult. Cei mai mulţi dorm pe sub tufişuri. Iar dacă găseşti şi un cal care n-a fost măcelărit şi mâncat, cred că va trebui să te iei la trântă cu stăpânul, ca să ţi-l vândă.

— Carne de cal de mâncare, bombăni Thom, scârbit. Chiar aşa de rău stau lucrurile de partea asta a râului? Oare Regina nu trimite merinde?

— Da, jupân menestrel, e de rău, făcu soldatul, parcă scuipând cuvintele. Refugiaţii sosesc mult mai repede decât pot morile să macine, sau căruţele să aducă de-ale gurii de pe la ferme. Dar n-o să mai ţină mult. A sosit poruncă. De mâine nu mai lăsăm pe nimeni. Dacă încearcă să treacă, îi trimitem înapoi.

Şi se încruntă la oamenii înghesuiţi pe doc, de parcă era vina lor, apoi îşi îndreptă privirea aspră către Mat.

— Hai, călătorule, nu mai ocupa locul. Mişcă-te, spuse, şi reîncepu să strige la toţi cei care-l puteau auzi: Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă. Nu puteţi rămâne aici, ce mama mă-sii! Mişcaţi-vă!

Mat şi Thom se adăugară şirului de oameni, căruţe şi sănii care se îndrepta către porţile oraşului. Trecură de ele şi pătrunseră pe o stradă dintre cele mari din Aringill, pavată cu piatră cenuşie, dar atât de plină de lume încât până şi lespezile de sub picioare erau greu de observat. Cei mai mulţi oameni păreau să rătăcească de colo-colo, pur şi simplu, fără vreun ţel, iar cei care se lăsaseră deja bătuţi şedeau pe vine, deznădăjduiţi, de-o parte şi de alta. Numai câţiva – cei mai fericiţi! – aveau alături boccele cu lucruri, sau strângeau în braţe vreun obiect de preţ. Mat văzu trei bărbaţi care aveau cu ei ceasul de perete şi încă vreo duzină cu pocale sau tăvi de argint. Cele mai multe dintre femei îşi strângeau la piept copiii. Văzduhul răsuna de murmure înfundate şi tulburi. El se strecură prin mulţime, încruntat, căutând să găsească un han. Clădirile erau de toate felurile, de lemn, de cărămidă, de piatră, cu acoperişuri de ţiglă, şindrilă sau stuf.

— Nu cred să fie porunca lui Morgase, spuse Thom după o vreme, parcă pentru sine; sprâncenele sale groase se lăsaseră în jos, ca o săgeata albă care-i arăta spre vârful nasului.

— Ce anume? întrebă Mat, cu gândurile aiurea.

— Asta... să-i împiedice să treacă. Să trimită oamenii înapoi. O fi ea iute la mânie, dar a avut dintotdeauna un suflet mare şi n-a lăsat pe nimeni să sufere de foame sau de sărăcie, zise Thom, clătinând din cap.

Tocmai atunci, Mat zări o firmă – „Omul de la râu”, un bărbat desculţ şi gol până la brâu, care dănţuia – şi se întoarse către han, croindu-şi drum cu bâta.

— Dacă nu-i porunca ei, atunci a cui? Las-o încolo pe Morgase, Thom. Mai avem mult până-n Caemlyn. Hai să vedem, mai bine, de cât aur e nevoie pentru un pat.

Sala cea mare a hanului părea la fel de înghesuită ca şi străzile. Auzind ce voia Mat, hangiul începu să râdă de i se clătinau toate rândurile de bărbii.

— Am câte patru în fiecare pat. Şi maică-mea dac-ar veni, n-aş putea să-i dau nici un preş lângă foc.

— Pesemne că ai observat, jupâne, începu Thom, cu glasul său răsunător, că sunt menestrel. Nu trebuie decât să ne găseşti un culcuş, şi am să-ţi distrez clienţii cu poveşti, jonglerii şi scamatorii fel de fel.

Hangiul le râse în faţă. Mat îl trase pe Thom după el. Ajunşi în stradă, acesta zise, cu glasul său firesc:

— Nu m-ai lăsat nici măcar să întreb de grajd. Un loc într-o căpiţă tot găseam.

— M-am săturat de dormit în grajduri şi hambare, îi spuse Mat. De când am plecat din Emond's Field, numai de-asta şi de tufişuri am avut parte. Vreau să dorm într-un pat.

Numai că şi hangiii următoarelor patru hanuri întâlnite în cale îi dădură acelaşi răspuns. Ultimii doi fură cât pe-aci să-l arunce grămadă în stradă, când se oferise să joace la zaruri pentru un pat. Iar când al cincilea – stăpânul unui loc numit, nici mai mult nici mai puţin, Miloasa Regină – îi spuse că nici măcar Reginei nu-i putea oferi un preş, oftă şi întrebă:

— Bine, atunci cum rămâne cu grajdul? Cât ne ceri ca să ne laşi să ne cuibărim într-o căpiţă?

— Grajdul e pentru cai, spuse bărbatul cel rotofei. Nu că ar mai fi mulţi în oraş.

Vorbind cu ei, se îndeletnicea să lustruiască o cupă de argint. Apoi deschise uşa unui dulăpior mic, aşezat pe un cufăr lat, cu mai multe sertare, şi aşeză cupa la un loc cu altele, toate

diferite între ele. Pe cufăr, chiar lângă uşa dulăpiorului, se vedea un păhăruţ de piele cu zaruri.

— Nu las pe nimeni să intre, să-mi sperie caii şi, cine ştie, să plece cu ei cu tot. Cei care mă plătesc să le îngrijesc animalele le vor îndărăt în stare bună. Şi mai am şi eu doi, acolo. Grajdul meu nu-i pentru dormit.

Cufundat în gânduri, Mat trase cu ochiul la păhăruţ, apoi scoase din pungă o coroana de aur din Andor şi o aşeză pe cufăr. Peste ea veni rândul unei mărci de argint din Tar Valon, apoi al uneia de aur şi al unei coroane din Tear. Hangiul privi monedele şi-şi umezi buzele grase. Mat mai scoase încă două mărci de argint din Illian, altă coroană din Andor, apoi se uită la el. Hangiul şovăi. Mat întinse mâna să ia banii, dar celălalt se dovedi mai iute.

— Ei, dacă sunteţi numai doi, poate că n-o să tulburaţi caii cine ştie ce.

— Vorbind de cai, îi zâmbi Mat, cât ceri pentru cei doi ai dumitale? Cu harnaşament cu tot, fireşte.

— Nu sunt de vânzare, spuse omul, strângând banii la piept.

Mat luă păhăruţul şi-l scutură.

— Pun la bătaie de două ori pe-atât pentru cai, şei şi căpestre, zise, clătinându-şi poala surtucului, pentru a face banii să zornăie; astfel, arăta că poate ţine rămăşagul. Eu arunc o dată, dumneata de două ori.

Pe chipul hangiului se aşternu o expresie pofticioasă. Mat simţi că-i venea să râdă.

Când pătrunse în grajd, mai întâi de toate îi dădu ocol în căutarea a doi jugani murgi. Nu erau cine ştie ce frumuseţi, dar erau ai săi. Aveau mare nevoie de hrană, însă altfel păreau bine îngrijiţi, mai ales că la han nu mai rămăsese decât un grăjdar. Hangiul le povestise cu mult dispreţ cum slujitorii săi îi ceruseră să le mărească simbria, pentru că nu mai puteau trăi cu ce le dădea. În ochii lui, până şi faptul că singurul om rămas avusese îndrăzneala să plece acasă mai devreme, după ce trudise cât trei, părea o crimă.

În spatele lui Mat, Thom trase şi el cu ochiul la grajd. Nu părea încântat defel, de parcă nu ar fi fost ideea lui. Grăunţe de praf sclipeau în ultimele raze de soare, iar frânghiile cu care se mutau de colo-colo baloturile cu fân atârnau de cârligele din

tavan ca nişte corzi de viţă. Partea de sus era cufundată în întuneric.

— De cinci ori şase, îngână menestrelul. Când lui i-au căzut patru de şase şi un cinci, la a doua aruncare, a fost sigur că a câştigat, şi eu la fel. De ceva vreme încoace, nu mai câştigi chiar de fiecare dată.

— Lasă că de câştigat, câştig îndeajuns, zise Mat, care era de-a dreptul uşurat că începuse să mai şi piardă. Norocul era una, dar amintirea acelei prime nopţi îi îngheţa încă sângele-n vene. Totuşi, în seara aceea, scuturând păhăruţul, parcă ştiuse ce avea să-i iasă. Îşi aruncă bâta într-o căpiţă, tocmai când un tunet bubui pe cer, apoi se căţără pe scară, strigându-i lui Thom: Bună idee ai avut. Nu cred că ţi-ai fi dorit să fim afară, în ploaie.

Fânul era, în cea mai mare parte, strâns în baloturi îngrămădite lângă pereţi, însă tot mai rămăsese îndeajuns pentru a-şi putea încropi un pat, acoperindu-l cu mantia. Thom apăru în capul scării tocmai când Mat scotea dintr-o desagă de piele două pâini şi o roată de brânză cu vinişoare verzui. Hangiul – pe numele său Jeral Florry – le vânduse mâncarea pe un preţ destul de mic: numai cât să-şi cumpere un cal, în vremurile mai bune. Se puseră pe mâncat, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiş, însoţindu-şi dumicaţii cu câte un gât de apă din ploscă – Jeral nu avusese să le dea vin, oricât i-ar fi oferit ca preţ. La sfârşit, Thom îşi scoase amnarul şi-şi îndesă pipa lungă cu tutun, apoi se întinse să fumeze.

Mat se lăsă şi el pe spate, privind acoperişul cufundat în întuneric şi întrebându-se dacă ploaia avea să înceteze până dimineaţa. Voia să scape cât putea mai repede de scrisoare. Tocmai atunci, auzi scârţâitul unei osii jos, în grajd. Rostogolindu-se pe o parte, trase cu ochiul – mai era încă lumină, cât să vadă ce se-ntâmpla.

Înăuntru tocmai intrase o căruţa nu prea mare, trasă după ea de o femeie înaltă şi zveltă. Aceasta îşi scoase mantia şi o scutură de apă, îngânând ceva ca pentru sine. Avea părul împletit într-o mulţime de cosiţe scurte şi o rochie de mătase – verde pal, din câte observă Mat – cu broderii meşteşugite la piept. Cândva, fusese un veşmânt minunat, dar acum era zdrenţuită şi pătată. Femeia îşi dezmorţi umerii, continuând să bombăne pe înfundate, apoi se grăbi spre uşa grajdului, să tragă

cu ochiul afară. Închise uşile, cu mişcări la fel de iuţi, făcând grajdul să se cufunde în beznă. Se auziră un foşnet, un clincănit şi o bolboroseală, apoi, pe neaşteptate, felinarul pe care femeia îl ţinea în mână se aprinse. Ea se uită împrejur, găsi un cârlig, atârnă felinarul şi se apropie de căruţă, începând să scotocească pe sub coviltir.

— Tare iute s-a mai mişcat, şopti Thom, cu pipa în gură. Aprinzând aşa amnarul, pe întuneric, putea să dea foc la grajd.

Femeia reapăru, având în mână o pâine pe care începu s-o mestece de parcă era tare veche, dar ei, la cât îi era de foame, nu-i păsa.

— A mai rămas brânză? şopti Mat, iar Thom clătină din cap. Femeia începu să adulmece în jur. Mat îşi dădu seama că simţise, pesemne, mirosul tutunului lui Thom. Se pregătea să se ridice, să-i spună că erau şi ei acolo, când uşa grajdului se deschise din nou. Femeia se ghemui, gata să fugă, la vederea celor patru bărbaţi care intrară, dându-şi la o parte mantiile ude pe sub care purtau surtuce de culoare deschisă, cu mâneci largi şi brodate pe piept, şi pantaloni bufanţi, cu broderii până jos. Erau ei bine îmbrăcaţi, dar erau oameni zdraveni şi cu chipuri ameninţătoare.

— Deci n-ai fugit atât de iute precum nădăjduiai, Aludra, zise unul cu un surtuc galben, vorbind cu accent care lui Mat îi suna ciudat.

— Tammuz, răspunse femeia, de parcă îngâna un blestem; avea acelaşi accent ca şi urmăritorul ei. Cap de bivol ce eşti, nu-i de ajuns că, din pricina stângăciei tale, am fost alungată din Breaslă? Acum te mai şi ţii după mine? Crezi că mă bucur să te văd?

— Mare proastă mai eşti, Aludra, râse cel numit Tammuz, dar asta ştiam de mult. Dacă ai fi plecat pur şi simplu, ai fi putut să trăieşti mult şi bine într-un colţişor liniştit. Dar tainele pe care le-ai aflat nu le puteai uita, nu? Credeai că n-o să auzim cum încerci să-ţi câştigi traiul, folosind lucruri care numai celor din Breaslă le sunt îngăduite? O să-mi facă mare plăcere să-ţi tai gâtul, Aludra, sfârşi el, scoţând un pumnal.

Până să apuce să-şi dea seama ce făcea, Mat se ridică şi apucă una dintre cele două frânghii care se legănau din tavan, apoi se lăsă să cadă. „Arde-m-ar focul de neghiob şi fără minte!” Nu avu răgaz decât pentru acel gând, apoi se trezi izbindu-se de

bărbaţii cu mantie, pe care-i dărâmă ca pe nişte popice. Frânghia îi alunecă din mâini. Căzu, rostogolindu-se peste podeaua acoperită cu paie, vărsându-şi buzunarele pline de monede, până ce se propti de un perete. Când se ridică, văzu că şi ceilalţi o făcuseră, ba mai scoseseră şi cuţitele. „Neghiob orbit de Lumină! Arde-m-ar să mă ardă!”

— Mat!

Ridică ochii şi-l văzu pe Thom care-i aruncă bâta. O prinse din aer, exact la vreme ca să-i smulgă lui Tammuz cuţitul din mână şi apoi să-l lovească peste cap. Bărbatul se prăbuşi, dar ceilalţi trei erau chiar în spate. Câteva clipe, Mat nu izbuti decât să-şi rotească bâta prin aer, ca să ţină cuţitele la distanţă, lovind genunchii, gleznele şi coastele, până să apuce să-i culce la pământ, izbindu-i în cap. După ce căzu şi ultimul, rămase o clipă cu ochii în gol, apoi se îndreptă spre femeie, străpungând-o din priviri.

— Tocmai grajdul asta trebuia să-l alegi ca să fii atacată?

— Te-aş fi ajutat, făcu ea, strecurându-şi îndărăt, la cingătoare, un pumnal cu lamă îngustă, dar mă temeam să nu mă iei drept unul dintre neisprăviţii ăia dacă mă apropiam cu arma în mână. Iar grajdul l-am ales pentru că ploaia e udă, şi la fel sunt şi eu, şi nimeni nu stătea de pază.

Era mai în vârstă decât o crezuse la început, cu zece sau chiar cincisprezece ani mai în vârstă ca el, dar tot drăguţă, cu ochii mari, negri şi o gură mică, dar plină, cu colţurile uşor lăsate, de parcă se pregătea să se strâmbe. „Sau să se lase sărutată.” Mat râse slab şi se sprijini în bâtă.

— Ei, ce-a fost a fost. Că doar nu încercai să ne bagi şi pe noi în încurcături.

Thom cobora scara, cu ceva greutate, din pricina piciorului, iar Aludra îşi plimbă privirea de la el la Mat. Menestrelul îşi pusese mantia la loc; nu se prea lăsa văzut fără ea, mai ales când întâlnea o persoană necunoscută.

— E ca într-o poveste, zise femeia. Un menestrel şi un tânăr erou m-au salvat de – şi se încruntă la bărbaţii care zăceau la podea – puii ăştia de scroafă.

— De ce voiau să te omoare? întrebă Mat. Parc-am auzit ceva de nişte taine...

— Taina fabricării artificiilor, îl întrerupse Thom, cu glasul său răsunător, de parcă era pe scenă, dacă nu greşesc. Dumneata

faci parte din rândul Artificierilor, nu? Eu sunt Thom Merrilin, menestrel, după cum ai observat, continuă, făcându-i o plecăciune curtenitoare şi fluturându-şi mantia, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva neînsemnat, sfârşi: Iar el este Mat, un tânăr care ştie cum să se vâre în necazuri.

— Am făcut parte dintre ei, spuse cu asprime Aludra, dar porcul ăsta de Tammuz a stricat un spectacol ţinut în cinstea Regelui din Cairhien şi mai că nu a distrus şi Canonicatul. Numai că eu, eu eram Mai-Marea peste Canonicat, aşa că Breasla a dat vina pe mine. Orice-ar spune Tammuz, continuă ea, ceva mai reţinută, nu dezvălui nimănui tainele Breslei, dar nici n-am să mă las să mor de foame, câtă vreme pot fabrica artificii. Nu mai sunt în Breaslă, aşa că nu mai trebuie să mă supun legilor sale.

— Galldrian, zise Thom, aproape la fel de amar ca şi ea. Ei, de-acum regele e mort şi n-o să mai aibă parte de nici un spectacol.

— Breasla, spuse femeia, parcă stoarsă de puteri, Breasla mai că nu dă vina pe mine pentru războiul ăsta din Cairhien, de parcă Galldrian a murit numai din pricina acelei singure nopţi nenorocite!

Thom se strâmbă, dar ea continuă:

— Pare-se că nu mai pot rămâne aici. Tammuz şi boii ăştia se vor trezi curând. Poate de astă dată au să le spună soldaţilor că lucrurile pe care le am cu mine sunt de furat, nu făurite cu mâinile mele. Trebuie să vă răsplătesc, mai spuse, cântărindu-i din priviri şi încruntându-se, gânditoare, de parcă încerca să ia o hotărâre, dar nu am bani. Totuşi, am ceva poate la fel de preţios ca aurul. Dacă nu şi mai mult. Să vedem ce părere aveţi.

Şi se puse să caute în căruţă. Mat schimbă o privire cu Thom. „Am să-i ajut pe toţi care plătesc.” I se păru că în ochii albaştri ai menestrelului apăruse o sclipire gânditoare. Aludra luă o boccea, care părea absolut la fel cu cele din jurul ei – un sul scurt şi gros de pânză tare, unsă cu ulei, pe care de-abia îl putea cuprinde cu braţele. Îl aşeză pe jos şi desfăcu legăturile care-l ţineau. De-a lungul bucăţii de pânză erau patru rânduri de buzunare, din ce în ce mai mari. În fiecare buzunar erau suluri de hârtie cerată, cu bucăţi de funie la capete, îndeajuns de mari cât să treacă puţin peste marginea buzunarelor.

— Artificii, spuse Thom. Ştiam eu. Aludra, nu-i nevoie să faci aşa ceva. Dacă vinzi astea, poţi trăi zece zile, sau mai mult, la

un han bun, mâncând pe săturate. Oriunde, în afară de Aringill, mă rog.

Ea pufni, lăsându-se în genunchi lângă pânza întinsă pe podea, şi-i vorbi fără asprime.

— Ia taci, om bătrân. N-am voie să-mi arăt recunoştinţa? Crezi că v-aş da astea dacă n-aş mai avea altele de vânzare? Ia fiţi atenţi aici.

Mat se lăsă pe vine alături de ea, vrăjit. Nu văzuse artificii decât de două ori în viaţă. Sfatul Sătesc din Emond's Field le cumpărase pe bani grei de la neguţătorii ambulanţi. Odată, pe când avea zece ani, încercase să taie una în două, ca să vadă ce era înăuntru, şi iscase un mare tămbălău. Bran al'Vere, Starostele, îl pălmuise peste ceafă. Doral Barran, Meştereasa de atunci, îl bătuse cu varga, iar când ajunsese acasă îi trăsese şi taică-său câteva curele. O lună de zile, nimeni din sat, în afară de Rand şi de Perrin, nu-i vorbise. Iar cei doi prieteni nu-i pomeneau decât despre marea prostie pe care-o făcuse. Dădu să atingă pânza, dar Aludra îl lovi peste mână.

— Întâi fii atent la mine, n-auzi? Astea, cele mai mici – erau cam cât degetul mic de la mâna lui Mat – fac un zgomot puternic, dar atât. Următoarele pocnesc şi scot şi o lumină. Cele din rândul al treilea pocnesc, scot flăcări şi aruncă împrejur cu scântei. Iar ultimele – erau mai groase decât degetul lui cel mare – fac de toate, dar scot scântei de felurite culori. Aproape ca floarea nopţii, dar nu sus pe cer.

„Floarea nopţii?” se întrebă Mat.

— Cu astea să fiţi foarte atenţi. Vedeţi, fitilul e foarte lung. Ăsta, ăsta, mai făcu ea, văzându-i privirea uimită şi fluturându-i pe sub nas bucata de funie neagră.

— Da, locul de unde se aprind, ştiu, îngână el; Thom chicoti şi-şi mângâie mustăţile cu dosul palmei, de parcă îşi acoperea un zâmbet, iar Aludra pufni.

— Da, de unde se aprind. Da. Să nu staţi aproape de nici una, însă la astea mari, după ce aprindeţi fitilul, s-o luaţi la fugă. Pricepeţi? Dacă vreţi, puteţi să le vindeţi, mai spuse, legând pânza la loc. Sau să le folosiţi. Dar să nu cumva să le lăsaţi lângă foc. Focul o să le facă pe toate să explodeze. Cu atâtea la un loc, puteţi să culcaţi la pământ o casă, cred. Şi mai e ceva, ceva ce poate aţi auzit, continuă ea, parcă şovăind în timp ce lega sforile. Să nu cumva să le tăiaţi, cum fac unii proşti, ca să

vadă ce-i înăuntru. Câteodată, pulberea explodează fără foc, numai când dă de aer. Puteţi să rămâneţi fără degete, sau chiar fără o mână.

— Am auzit asta, spuse sec Mat.

Femeia se încruntă, de parcă se întreba dacă nu cumva tot voia s-o facă, apoi, în cele din urmă, îi oferi sulul de pânză.

— Poftim. Trebuie să plec până nu se trezesc puii ăştia de ţap.

Trăgând cu ochiul la uşa rămasă deschisă, şi la ploaia care cădea, oftă.

— Poate mai găsesc vreun loc uscat. Cred că mâine o pornesc spre Lugard. Porcii ăştia, ei se aşteaptă să mă îndrept spre Caemlyn, da?

Până în Lugard era încă şi mai mult decât până în Caemlyn, iar Mat îşi aminti, dintr-odată, de bucata de pâine uscată. Ba le mai spusese şi că nu avea bani. Artificiile nu le putea vinde decât când dădea peste cineva care-şi permitea. Şi nici măcar nu trăsese cu ochiul la aurul şi argintul care-i curseseră lui din buzunare, şi care sclipeau printre paie, în lumina felinarului. „Pe Lumină, doar n-o s-o las să rabde de foame.” Se aplecă şi adună cât putea de multe monede.

— Ăăă... Aludra? Vezi dumneata, eu am o sumedenie. Mă gândeam că, poate..., începu, apoi îi întinse banii. Dacă rămân fără, mai câştig eu.

Ea se opri în timp ce-şi lega mantia pe umăr, apoi îi zâmbi lui Thom.

— E tânăr, nu?

— Tânăr, încuviinţă Thom. Şi mai de ispravă decât îi place să se creadă. Cel puţin câteodată.

Mat se uită urât la ei şi lasă mâna în jos. Aludra ridică hulubele, întoarse căruţa şi o apucă spre uşă, lovindu-l pe Tammuz în coaste cu piciorul. Acesta gemu ameţit.

— Aş vrea să-mi spui ceva, Aludra, zise Thom. Cum de-ai aprins atât de iute felinarul, pe întuneric?

Ea îi zâmbi peste umăr, oprindu-se drept în uşa grajdului.

— Dar ce vrei, să-mi afli toate tainele? Vă sunt recunoscătoare, dar nu mi-aţi furat inima. Taina asta nici Breasla n-o ştie, căci eu şi numai eu am descoperit-o. Dar ascultaţi la mine. după ce aflu cum să le stăpânesc şi cum să mă folosesc de ele numai când vreau şi cum vreau, cu beţele astea am să fac avere.

Apoi, opintindu-se în hulube, ieşi în ploaie şi se pierdu în beznă.

— Beţe? făcu Mat, întrebându-se dacă nu cumva Aludra avea minţile cam rătăcite.

Tammuz gemu din nou.

— Mai bine facem şi noi ca ea, băiete, zise Thom. Altfel, ori trebuie să le tăiem gâtul ăstora, ori să ne pierdem câteva zile ciorovăindu-ne cu Gărzile Reginei. Ăştia par în stare să-i pună pe urmele noastre, numai din râcă. Nu că n-ar avea pricină, mă rog.

Unul dintre tovarăşii lui Tammuz zvâcni, de parcă era gata să-şi revină, şi mormăi ceva de neînţeles. Până să-şi adune ei lucrurile şi să pună şaua pe cai, Tammuz se ridicase şi el în patru labe, cu capul în jos, iar ceilalţi începuseră să geamă şi să se mişte. Urcându-se în şa, Mat se uită lung la ploaia care cădea, mai tare ca niciodată.

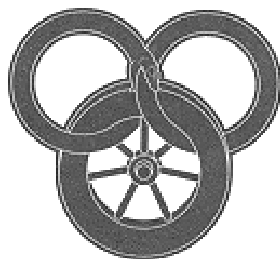
— Erou, ce mama mă-sii, spuse. Thom, dacă mai fac vreodată pe eroul, dă-mi un picior.

— Şi, mă rog, cum altfel ai fi vrut să procedezi?

Mat se strâmbă la el, apoi îşi trase gluga şi acoperi sulul gros, pe care-l legase în spatele şeii, cu poala mantiei. O fi fost pânza îmbibată cu ulei, dar nu-i strica să mai fie puţin apărată de ploaie.

— Dă-mi un picior şi gata! spuse, apoi dădu pinteni calului şi o porni la galop prin noaptea ploioasă.

CAPITOLUL 41

Jurământul Corniatului

În timp ce *Gâsca de zăpada* se apropia de docurile lungi de piatră din Illian, cu pânzele strânse şi împinsă de vâsle, Perrin şedea la prova, privind cârdurile de păsări cu picioare lungi care se plimbau prin iarba înaltă de mlaştină de care măreţul port era înconjurat aproape în întregime. Cunoştea cocorii cei mici şi albi şi-i ghici şi pe fraţii lor mai mari cu penaj albastru, însă cele mai multe dintre păsările cu creastă – roşii sau rozalii, unele cu ciocuri mai late chiar decât cele de raţă – îi erau cu totul străine. Pe deasupra se roteau zeci de pescăruşi de tot felul, iar o pasăre neagră cu un cioc lung şi ascuţit plutea chiar deasupra apei, brăzdând valurile. Portul era plin de corăbii, unele ancorate, altele aşteptându-şi rândul la docuri sau schimbarea fluxului, pentru a putea pleca mai departe. Unele erau de trei sau patru ori mai mari decât *Gâsca.* Bărcuţe pescăreşti se învârteau pe lângă mlaştină sau urcau pe canalele ei, cu câte doi, trei bărbaţi la bord, care ţineau de năvoade sau trăgeau după ei nişte pari lungi, de-o parte şi de alta.

Vântul aducea un miros puternic de sare şi nu îi alina mai deloc pe călătorii care sufereau de căldură. Soarele coborâse binişor spre amurg, dar părea să fie la amiază. Văzduhul părea... jilav. Nu era cuvânt mai potrivit decât acesta: jilav. Perrin prinse mirosul de peşte proaspăt, de la bărcuţe, peşte putred şi noroi

din mlaştină, precum şi duhoarea unei vopsitorii mari care se înălţa pe o insulă golaşă, în mijlocul ierbii de mlaştină.

Undeva, lângă el, căpitanul Adarra bombănea ceva. Cârma scârţâi, făcând *Gâsca* să-şi schimbe puţin cursul de până atunci. Mateloţii desculţi păşeau de parcă nu voiau să scoată nici un zgomot. Perrin trase cu ochiul la ei, dar numai pentru o clipă. Apoi, rămase cu privirile aţintite asupra vopsitoriei şi a bărbaţilor care frecau pieile întinse pe rame de lemn, sau le scoteau din cazanele uriaşe, îngropate, cu ajutorul unor beţe lungi. Din când în când, adunau pieile cu roabele şi le duceau într-o clădire lungă şi joasă, de la marginea vopsitoriei. Alteori, le aruncau la loc în cazane, turnând deasupra licori din oale mari de piatră. Pesemne că făceau mai multe piei într-o zi decât într-o lună în Emond's Field. Iar pe altă insulă, de alături, se vedea încă o vopsitorie.

De fapt, lui Perrin nu-i păsa prea mult nici de corăbii, nici de bărcile pescăreşti, nici de vopsitorii, şi parcă nici de păsări – cu toate că se întreba ce puteau pescui cele roşietice, cu ciocurile lor late, şi cu toate că, dacă nu se stăpânea, parcă poftea să-şi înfigă colţii în carnea altora – însă orice era mai bine decât să privească ce se întâmpla în spatele său, pe punte. De aşa ceva, securea de la cingătoare nu-l putea apăra. „Şi nici măcar un zid gros de piatră.”

Moiraine nu păruse nici supărată, nici mulţumită că Zarine – „N-am să-i spun Faile, chiar dacă aşa pretinde c-o cheamă. Nu e şoimiţă!” – ştia că era Aes Sedai, cu toate că fusese, pesemne, puţin mânioasă pe el pentru că nu-i povestise. „Puţin mânioasă. M-a făcut prost, dar nu mai mult de-atât. Atunci.” Cât despre faptul că Zarine era Corniată, pe asta Moiraine părea să nu dea nici doi bani. După ce aflase, însă, că fata credea că ei aveau s-o conducă la Cornul lui Vaiere, şi că Perrin ştiuse de multă vreme, dar îşi ţinuse gura – în vreme ce Zarine însăşi se arătase de-a dreptul dornică să trăncănească despre asta –, în privirea albastră a lui Moiraine se aprinsese o sclipire îngheţată, precum crivăţul din miezul iernii. Nu spunea nimic, însă îl ţintuia cu privirea mult prea adesea, făcându-l să se foiască stânjenit.

Perrin trase cu ochiul peste umăr, apoi se întoarse iute cu faţa la ţărm. Zarine şedea cu picioarele încrucişate, pe punte, alături de caii priponiţi de catarg. Bocceaua şi mantia sa închisă la culoare zăceau lângă ea. Aranjându-şi meşteşugit fustele

înguste, de călărie, se prefăcea că se uită la acoperişurile şi turnurile oraşului care se apropia. Şi Moiraine făcea acelaşi lucru, de la locul ei, chiar în faţa vâslaşilor, însă, din vreme în vreme, îi arunca fetei o privire aspră, pe sub gluga largă a mantiei sale din lână fină, cenuşie. „Cum de nu moare de cald, cu aia?” se întrebă Perrin, care se descheiase la surtuc şi-şi desfăcuse şi cămaşa la gât. Zarine înfrunta fiecare privire a femeii Aes Sedai cu un zâmbet, însă când Moiraine se întorcea la loc, ea înghiţea în sec şi-şi ştergea fruntea.

Perrin simţea pentru ea un fel de admiraţie, pentru că izbutea să zâmbească în ciuda căutăturii lui Moiraine. El, unul, n-ar fi putut. N-o văzuse niciodată pe femeia Aes Sedai să-şi piardă, cu adevărat, firea, însă parcă şi-ar fi dorit mai degrabă ca ea să ţipe, să trântească, să facă ceva, nu doar să-l ţintuiască din priviri. „Pe Lumină, poate totuşi unele lucruri ar fi mai bine să nu le facă!” Până şi privitul era mai bun decât ceea ce-i trecuse prin minte.

Lan şedea mai aproape de pupa. Mantia în culori schimbătoare şi-o lăsase în desagii pe care-i avea la picioare. Părea preocupat numai de tăişul sabiei, pe care-l cerceta fără încetare, dar nici măcar nu încerca să-şi ascundă buna-dispoziţie. Din când în când, buzele i se strâmbau ca într-o vagă urmă de zâmbet. Sau, cel puţin, aşa i se părea lui Perrin. În mod firesc, pe lângă Străjer, şi un baros părea mai vesel. Fireşte că ambele femei se simţeau la fel de furioase de asta, însă Străjerului nu părea să-i pese de căutăturile lor încruntate. Cu câteva zile în urmă, Perrin o auzise pe Moiraine întrebându-l, cu un glas ca de gheaţa, dacă găsea ceva de râs.

— De tine n-aş putea râde niciodată, Moiraine Sedai, răspunsese Lan, liniştit. Dar, dacă ai într-adevăr de gând să mă trimiţi la Myrelle, poate că ar trebui să mă obişnuiesc. Am auzit că se întâmplă ca ea să le spună Străjerilor săi felurite glume. Gaidinii trebuie să zâmbească, dacă aşa vrea cea care le ţine laţul pe grumaz. Şi tu ai rostit adesea vorbe de care te aşteptai să mă amuz, nu-i aşa? Poate că, până la urmă, ai prefera să rămân lângă tine?

Femeia îi aruncase o privire care, pe un altul, l-ar fi lipit de catarg, însă Străjerul nici nu clipise. Pe lângă el, oţelul rece părea o simplă tinichea.

De câte ori Moiraine şi Zarine erau amândouă pe punte, echipajul se deprinsese să păşească în vârful picioarelor, fără vreo vorbă. Căpitanul stătea cu capul în jos, de parcă aştepta să se întâmple ceva foarte rău. Poruncile le dădea în şoaptă, după ce, la început, zbierase cât îl ţinea gura. De-acum, toată lumea ştia că Moiraine era Aes Sedai şi că era nemulţumită de ceva. Perrin se lăsase atras într-o ceartă aprigă cu Zarine şi unul dintre ei, nu-şi mai amintea cine, lăsase să-i scape vorbele fatale. De-acum, aflase tot echipajul. „A naibii femeie!” Nici el nu ştia dacă se gândea la Moiraine sau la Zarine. „Dacă ea e şoimul, atunci unde o fi uliul? Adică am să mă aleg cu încă una la fel ca ea? Pe Lumină, nu! Nu e ea şoimul şi cu asta, gata.” Singurul lucru bun era că, având la bord o femeie Aes Sedai mânioasă, nimeni nu se mai uita la ochii lui.

Loial nu se vedea nicăieri. Când Zarine şi Moiraine ieşeau pe punte, Ogierul rămânea în cabina lui înăbuşitoare – chipurile, lucra. Nu ieşea decât noaptea, să-şi fumeze pipa. Asta, Perrin n-o înţelegea deloc. Pe lângă arşiţa de sub punte, până şi încordarea dintre cele două femei era mai bună.

Oftă, şi rămase cu ochii la Illian. Era un oraş mare – la fel de întins precum Cairhien şi Caemlyn, singurele oraşe adevărate pe care ajunsese să le vadă. Se înălţa dintr-o mlaştină uriaşă, care se lăţea pe mai multe mile, precum o câmpie acoperită cu iarbă deasă. Nu erau ziduri. Illian părea alcătuit numai din turnuri şi palate. Toate clădirile erau dintr-o piatră de culoare deschisă, în afară de câteva, care păreau văruite în alb. Piatra în sine avea tonuri de alb, cenuşiu, roşu pal şi chiar un soi de verde şters. Acoperişurile de ţiglă sclipeau în razele soarelui, în tot felul de culori. La docuri se aflau multe corăbii – pe lângă *Gâsca de zăpadă,* unele păreau uriaşe –, gemând de cărăuşii care încărcau sau descărcau mărfuri. La capătul celălalt al oraşului se vedea un şantier de corăbii, cu tot felul de vase, unele doar nişte schelete de scânduri, altele aproape gata de a fi lăsate la apă.

Poate că oraşul era îndeajuns de mare pentru a ţine lupii la depărtare. Că doar nu aveau ce să vâneze prin mlaştini. *Gâsca* izbutise să lase în urmă lupii care-l urmăriseră din munţi. Îşi întinse, uşurel, gândurile către ei, dar nu simţi nimic, în afară de el însuşi, singur într-un pustiu apăsător. Asta îl nedumeri – şi-o dorise, doar, de ce îl supăra atât? Din acea primă noapte în care

Moiraine îl întrebase despre vise, cu răceală în glas, iar el îi spusese adevărul, visele de lup îl părăsiseră aproape cu totul. Numai de două ori se rătăcise prin ele şi, de fiecare dată, apăruse Sarsar care-l alungase, spunându-i că era încă prea tânăr, prea fraged. Habar nu avea ce înţelesese Moiraine din asta; lui nu-i zisese decât să aibă mare grijă.

— Cât despre asta, nici o teamă, mârâi. Aproape că se obişnuise cu gândul că Sarsar era mort dar trăia, cel puţin în visele lui de lup. În spate, auzi cum căpitanul Adarra tropăia pe punte şi bombănea surprins că îndrăznise cineva să ridice glasul.

Oamenii de pe corabie azvârliră parâme. Înainte chiar ca acestea să fie legate de stâlpii pontonului, căpitanul cel micuţ se trezi şi începu să şopocăiască aprig cu echipajul său. Pasarela nici nu apucase bine să fie coborâtă, că apărură deja scripeţii cu care caii să fie aduşi pe ţărm. Armăsarul cel negru al lui Lan zvâcni din copite, gata-gata să rupă scripetele. Pentru animalul uriaş şi păros pe care călărea Loial, trebuiră folosiţi doi.

— O mare cinste, îi şopti Adarra lui Moiraine, cu o plecăciune, după ce ea păşi pe pasarela lată care cobora pe doc. A fost o mare cinste să vă slujim, Aes Sedai.

Femeia coborî cu paşi mari, fără să-l privească, cu chipul ascuns de faldurile glugii. Loial nu se arătă decât după ce toţi ceilalţi, cu cai cu tot, ajunseseră la docuri. Ogierul coborî cu paşi apăsaţi, cărându-şi desagii uriaşi şi aşternutul făcut sul, precum şi mantia pe un braţ.

— Nu ştiam că am ajuns, tună el, de-abia răsuflând. Îmi reciteam...

Dar trase cu ochiul la Moiraine şi tăcu. Femeia părea preocupata numai de Lan, care punea şaua pe Aldieb, însă Ogierul zvâcni din urechi precum o pisică speriată.

„Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-mi arunc un ochi pe însemnările astea ale lui”, se gândi Perrin.

Simţi ceva ce-i zbârli părul de pe ceafă. Tresări, apoi îşi dădu seama că prinsese un miros curat, ca de ierburi, care se amesteca printre mirodeniile, smoala şi duhorile de la docuri. Zarine îşi flutură degetele, zâmbind.

— Dacă sari aşa când n-am făcut decât să te ating cu un deget, ţărănuşule, mă întreb cum ai face când...?

Perrin începuse să se sature de ochii aceia negri, migdalaţi, care-l tot cântăreau. „O fi drăguţă, dar mă priveşte cum aş privi eu o unealtă nouă, încercând să-mi dau seama cum e făcută şi la ce poate folosi."

— Zarine, rosti Moiraine cu un glas rece, dar liniştit.

— Faile mă cheamă, răspunse cealaltă, sigură pe ea; vreme de o clipă, cu nasul său mare, păru aidoma unui şoim.

— Zarine, repetă, hotărâtă, Moiraine, a venit vremea să ne despărţim. O să-ţi meargă mai bine cu căutarea în altă parte. Cu noi, primejdia e prea mare.

— Nu cred, se împotrivi Zarine, la fel de hotărâtă. Corniatul trebuie să se ţină de urma pe care-o găseşte. Cum să părăsesc o urmă precum cea lăsată de voi patru? Iar numele meu este Faile.

Înghiţise uşor în sec, ceea ce strică puţin tabloul, dar înfruntă privirea femeii Aes Sedai fără să clipească.

— Eşti sigură? şopti Moiraine. Eşti sigură că n-ai să te răzgândeşti... Şoimiţă?

— Sunt. Nici dumneata, nici Străjerul Chip-de-Piatră nu mă puteţi opri, începu Zarine, apoi şovăi puţin şi adăugă încet, de parcă de-abia atunci s-ar fi hotărât să dezvăluie tot adevărul. Din puţinul pe care-l ştiu despre Aes Sedai, înţeleg că dumneata ai avea ce să-mi faci, numai că n-ai să-ţi îngădui asemenea lucruri. Şi Chip-de-Piatră m-ar putea opri, cu forţa, dar nu cred că ar face-o.

— Eşti chiar aşa convinsă? îngână Lan, fără să se schimbe la faţă; Zarine înghiţi încă o dată în sec.

— N-o mai ameninţa, Lan, zise Perrin, trezindu-se, spre marea-i uimire, că se uita la Străjer cu fulgere în priviri; ochii lui Moiraine îi făcură, însă, pe amândoi să tacă.

— Crezi că ştii ce are voie şi ce nu are voie să facă o Aes Sedai? rosti ea, şi mai încet decât înainte, cu un zâmbet fioros. Dacă vrei să mergi cu noi, trebuie şi tu să faci un lucru. E musai.

Lan clipi uimit; cele două femei se priveau, precum şoarecele şi şoimul, dar, de astă dată, şoimul nu era Zarine.

— Ai să te legi cu Jurământul Corniatului să faci ce spun eu, să mă asculţi şi să nu pleci de lângă noi. Ai să ajungi să afli mai multe decât s-ar cuveni despre treburile noastre, aşa că nu pot îngădui să cazi pe mâini rele. Ascultă, fato, şi crede-mă! Ai să juri să te porţi ca una dintre noi şi să nu faci nimic care ne-ar

putea primejdui ţelurile. N-ai să întrebi niciodată unde mergem şi de ce. Ai să te mulţumeşti cu ce găsesc eu de cuviinţă să-ţi spun. Jură, sau fii sigură – iată că rostesc şi eu un legământ – că ai să râmai aici în Illian, şi n-ai să pleci din oraş până ce nu mă întorc eu să-ţi dau drumul, chiar dacă asta va însemna o viaţă întreagă.

Zarine îşi lăsă capul pe-o parte, privind-o pe Moiraine cu un ochi, părând tulburată.

— Dacă jur, vă pot însoţi?

Femeia Aes Sedai încuviinţă.

— Am să fiu una dintre voi, precum Loial sau Chip-de-Piatră. Dar n-am voie să pun întrebări. Ei au voie?

Moiraine părea gata să-şi piardă răbdarea. Zarine îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia.

— Foarte bine, atunci. Mă leg cu Jurământul Corniatului. Dacă-ţi ies din cuvânt, se cheamă că-l voi fi încălcat şi pe acela. Jur!

— Bun, zise Moiraine, atingând-o pe frunte; Zarine se înfioră. Perrin, tu ne-ai adus-o, deci acum e sarcina ta.

— Cum adică, a mea? se împotrivi el.

— Nu sunt sarcina nimănui! făcu Zarine, aproape strigând.

— Pare-se că ai găsit şoimul de care vorbea Min, ta'veren, continuă femeia Aes Sedai, netulburată, ca şi cum nu i-ar fi auzit. Am încercat s-o sperii, dar nu se dă dusă de pe umărul tău, orice aş face. S-ar zice că Pânza vă ţese un viitor. Dar nu uita un lucru. Dacă trebuie, am să-i smulg iţa vieţii din Pânză. Dacă ea va pune în primejdie ceea ce trebuie să se întâmple, ai să-i împărtăşeşti soarta.

— Dar nu i-am cerut eu să vină, se împotrivi Perrin; Moiraine urcă liniştită în şa, potrivindu-şi mantia. Nu i-am cerut nimic!

Loial ridică din umeri şi-i spuse ceva, pe neauzite. Fără îndoială că era vorba despre primejdiile care-l pasc pe cel care mânie o Aes Sedai.

— Eşti ta'veren? zise Zarine, parcă nevenindu-i să creadă, privindu-i hainele simple, de ţăran, apoi ochii aurii. Ei, poate că da. Însă văd că nu şovăie să te ameninţe la fel de aspru ca şi pe mine. Cine-i Min? Cum adică nu mă dau dusă de pe umărul tău? mai întrebă ea, înăsprindu-se la faţă. Dacă te văd că începi să te porţi de parcă aş fi, într-adevăr, sarcina ta, am să-ţi rup urechile, pricepi?

Strâmbându-se, Perrin îşi aranjă arcul petrecându-l pe sub hamurile calului, şi se urcă în şa. Amorţit de zilele petrecute pe corabie, murgul începu să tropăie, meritându-şi numele, până ce el îl linişti, trăgând de hăţuri şi mângâindu-l pe grumaz.

— Nici nu meriţi răspuns, mârâi către Zarine. „Fir-ar a naibii, Min i-a spus. Arde-te-ar focul, Min! Şi pe tine, Moiraine! Şi pe Zarine!” Nu-şi amintea ca Rand sau Mat să fi fost vreodată bruscaţi aşa de femei, din toate părţile. Nici el nu fusese, înainte să plece din Emond's Field. Poate doar de Nynaeve. Şi de jupâneasă Luhhan, fireşte, care-l mâna de la spate ca şi pe bărbatu-său, oriunde în afara fierăriei. Şi Egwene era destul de aprigă, câteodată, dar mai ales cu Rand. Jupâneasă al'Vere, mama lui Egwene, zâmbea mereu, însă, până la urmă, lucrurile se făceau cum voia ea. Iar cele din Soborul Femeilor se amestecau fără încetare în toate... Bombănind pe înfundate, se aplecă şi o luă pe Zarine de braţ. Ea ţipă şi aproape că-şi scăpă bocceaua, în timp ce o ridică în şa, în spatele său. Cu fustele alea despărţite, putea să călărească fără nici o greutate.

— Va trebui ca Moiraine să-ţi cumpere un cal, îi spuse încet. Doar n-ai să mergi pe jos tot drumul.

— Eşti puternic, fierarule, zise Zarine, frecându-şi braţul, însă eu nu-s o bucată de fier. Dacă e nevoie, continuă, îndesându-şi bocceaua şi mantia în locul dintre ei, îmi cumpăr şi singură cal. Că veni vorba, unde trebuie să ajungem?

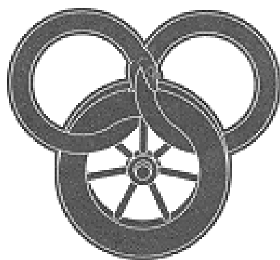
Lan, cu Moiraine şi Loial pe urme, aproape că ajunsese în oraş. Ogierul întoarse capul după cei doi.

— N-ai voie să pui întrebări, da? Iar numele meu e Perrin, Zarine. Nu „bărbăţoiule” sau „fierarule” sau altceva. Perrin. Perrin Aybara.

— Iar numele meu e Faile, coamă-deasă!

Scoţând un soi de mârâit, el îşi îmboldi murgul la drum atât de aprig, încât Zarine trebui să-i cuprindă mijlocul cu braţele, ca să nu cadă peste crupă. I se păru că o auzea râzând pe înfundate.

CAPITOLUL 42

La Bursucul împăcat

Zarva oraşului înăbuşi în scurtă vreme râsetele lui Zarine – dacă asta erau. Amintindu-şi de Cairhien şi Caemlyn, Perrin văzu că şi aici era la fel. Vacarmul avea, parcă, un ritm mai lent şi un ton mai ascuţit, cu toate că, de fapt, erau aceleaşi zgomote. Încălţămintea de piele, roţile şi copitele care răsunau pe lespezile neşlefuite, grosolane, osiile care scârţâiau, muzica şi hohotele care se revărsau din hanuri şi taverne. Şi glasurile. Un zumzet de glasuri, ca înăuntrul unui uriaş stup. Illian era un oraş mare şi plin de viaţă.

Din josul unei străduţe, veni zgomotul unui ciocan pe nicovală. Fără să-şi dea seama, Perrin îşi îndreptă umerii. Îi era dor să ţină în palme barosul sau cleştii, îi era dor de metalul încins la alb căruia îi dădea formă cu loviturile sale. Fierăria rămase în urmă. Scârţâitul roţilor de la căruţe şi zarva târgoveţilor şi neguţătorilor înăbuşi orice alt sunet. În străfunduri, pe sub mirosurile de oameni şi de case, de mâncare şi pâine coaptă, pe sub o sută de alte mirosuri îngemănate, ale oraşului, Perrin simţi mlaştinile şi apa sărată.

Cu uimire, văzu că ajunseseră la un pod aflat chiar în oraş – o arcadă joasă din piatră, întinsă peste un canal care nu avea mai mult de treizeci de picioare în lăţime. Era primul pe care-l vedea. Apoi, însă, întâlniră altul, şi altul, iar Perrin îşi dădu

seama că oraşul era străbătut de canale, la fel de numeroase ca străzile. Erau tot atâţia oameni care împingeau barje încărcate cu mărfuri, cât şi cei care le duceau cu căruţele. Prin mulţime, îşi croiau drum lectici, precum şi, din când în când, câte o caleaşcă lăcuită, pesemne a vreunui nobil sau neguţător bogat, cu blazonul Casei sau al Breslei pictat pe uşi. Mulţi bărbaţi aveau bărbi de formă ciudată, care le lăsau dezgolită buza de sus, iar femeile păreau să prefere pălăriile cu boruri largi şi cu eşarfe pe care le purtau în jurul gâtului.

Străbătură o piaţă largă, împrejmuită cu coloane uriaşe şi groase din marmură albă, care nu susţineau decât nişte cununi sculptate în piatră, chipurile din crengi de măslin. La capetele pieţei se aflau două palate albe, măreţe, alcătuite parcă dintr-o înşiruire de alei umbrite de coloane şi tot felul de balcoane mari, turnuleţe zvelte şi acoperişuri violete. La prima vedere, cele două palate erau la fel. Apoi, Perrin observă că unul era puţin mai mic. Turnuleţele sale erau mai scurte – cu cel mult o palmă.

— Palatul Regelui, spuse Zarine din spatele lui, şi sala cea mare a Sfatului. Se zice că primul Rege din Illian le-a îngăduit celor Nouă Sfetnici să-şi clădească un palat, oricum ar fi dorit, numai să nu încerce să-l facă mai mare decât al său. Aşa că Sfetnicii au clădit unul aidoma, dar cu două picioare mai mic, la fiecare măsurătoare. Şi aşa a fost, de atunci încoace, în Illian. Regele şi cei Nouă se înfruntă, iar Marea Adunare se luptă şi cu unul, şi cu ceilalţi. În timpul ăsta, oamenii îşi văd de viaţă aşa cum vor, căci nimeni nu-şi bate prea tare capul cu ei. Nu-i un trai rău, pentru cei care pot îndura să se lege de un singur oraş. Pesemne că ai fi bucuros să afli, fierarule, şi că aceasta este piaţa lui Tammaz, unde am rostit eu Jurământul Corniaţilor. Ştii ce? Dacă te mai învăţ multe astfel de lucruri, până la urmă oamenii cu care te-ntâlneşti n-au să mai observe că ai buclele pline de fân.

Perrin nu-i răspunse, cu toate că nu-i veni prea uşor. În acelaşi timp, se hotărî să nu mai rămână aşa, cu gura căscată la ce vedea. Cât despre Loial, el părea să treacă aproape neobservat. Câţiva oameni, e drept, se uitară lung la el, iar o ceată de copii se ţinu o vreme pe urmele lor, dar, una peste alta, oamenii din Illian păreau obişnuiţi cu Ogierii, aşa cum erau şi cu căldura şi umezeala din văzduh.

Era prima dată când Loial nu părea fericit de faptul că lumea îl privea cu bunăvoinţă. Sprâncenele sale lungi îi atârnau pe obraji, iar urechile parcă i se ofiliseră – cu toate că asta putea să fie din cauza căldurii, se gândi Perrin, care-şi simţea şi el cămaşa năclăită de sudoare şi de umezeala dimprejur.

— Nu cumva ţi-e frică să nu dai aici peste alţi Ogieri, Loial? îl întrebă; de îndată, simţi cum Zarine se foia în şa şi-şi blestemă gura spartă. Ar fi vrut ca femeia să nu afle nici măcar atât cât avea Moiraine de gând să-i dezvăluie. Poate că aşa avea să se plictisească şi să plece. „Asta dacă o s-o mai lase Moiraine. Ardemi-ar sufletul, nu vreau nici un şoim cuibărit pe umăr, nici măcar dacă-i vorba de o femeie drăguţă ca ea.”

— Da, meşterii zidari din neamul nostru vin câteodată pe aici, încuviinţă Loial; nu mai tuna, cum făcea de obicei, ci vorbi într-o şoaptă pe care până şi lui Perrin îi veni greu s-o audă. Chiar din steddingul Shangtai. O bună parte din Illian a fost clădită de zidarii noştri: Palatul Marii Adunări, Sala Sfatului şi altele. Când e nevoie de reparaţii, cei de-aici trimit după noi. Perrin, dacă întâlnesc Ogieri, au să mă ia pe sus în stedding, cu ei. Trebuia să mă fi gândit dinainte. Locul ăsta mă sperie, făcu el, zvâcnind neliniştit din urechi.

Perrin veni mai aproape şi se întinse să-l bată pe umăr. Nu-i veni prea uşor, căci Ogierul îl depăşea cu mult în înălţime. Îşi alese cuvintele cu mare grijă, ştiind că Zarine îl asculta cu urechile ciulite.

— Loial, nu cred că Moiraine are să-i lase să te ia. Ai fost cu noi de multă vreme. Pare-se că vrea să te ţină aproape şi de-acum încolo. N-are să-i lase. „Dar de ce oare? se întrebă, deodată. Pe mine m-a luat pentru că are impresia că Rand ţine la mine, şi poate pentru că nu vrea să povestesc nimănui ceea ce ştiu. O fi la fel şi cu el.”

— Fireşte că n-are să-i lase, zise Loial, ceva mai înviorat, ridicând din urechi. La urma urmei, sunt de mare folos. Poate că va avea nevoie să o apuce din nou pe Căile de Taină, iar fără mine n-ar putea s-o facă.

Zarine se foi, iar Perrin clătină din cap, încercând să prindă privirea Ogierului, însă nu izbuti. Loial părea să-şi fi dat seama ce spusese, căci urechile i se pleoştiră la loc, în timp ce se uita în jur.

— Dar nădăjduiesc să nu fie asta. Ştii ce, Perrin, oraşul ăsta nu-mi place deloc.

Moiraine se apropie de Lan şi-i şopti ceva. Perrin izbuti să audă: „Ceva nu e bine aici, în oraş.” Lan încuviinţă. Perrin simţi un fior pe spinare. Femeia Aes Sedai părea de-a dreptul sumbră. „Întâi Loial, pe urmă ea. Eu de ce nu-mi dau seama?” Razele soarelui sclipeau pe acoperişuri şi se răsfrângeau în zidurile de piatră alburie. În case, pesemne, era răcoare. Clădirile erau curate şi vesele, la fel ca şi oamenii. Oamenii.

La început, nu văzuse nimic neobişnuit la ei. Bărbaţii şi femeile îşi vedeau de treburi, cu toate că se mişcau ceva mai încet decât cei de la miazănoapte, cu care era el obişnuit. Poate din cauza căldurii. Apoi observă un ucenic de brutar, mergând în josul străzii şi ducând pe creştet o tavă mare, plină de pâini proaspete, care se strâmba ciudat, de parcă mârâia ca un câine. O femeie din faţa prăvăliei unui ţesător părea gata să-i sară la beregata acestuia, care tocmai îi arăta mai multe bucăţi de pânză, vopsite în culori vii. Un saltimbanc de la colţ de stradă scrâşnea din dinţi şi se uita la cei care-i aruncau bani de parcă-i ura. Nu erau toţi aşa, însă, după socoteala lui Perrin, cam un chip din cinci era strâmbat de furie şi turbare. Şi oamenii înşişi parcă nici nu-şi dădeau seama.

— Ce-i? întrebă Zarine. Te-ai încordat. Parcă mă ţin de o stâncă.

— Ceva nu e bine, îi spuse. Nu ştiu ce, dar precis că-i aşa. Loial încuviinţă trist, bâiguind ceva despre cum avea să fie trimis înapoi. Trecând mai multe poduri, ajunseră, până la urmă, în cealaltă parte a oraşului. Clădirile dimprejur începură să se schimbe. Zidurile nevăruite, grosolane, se înmulţiră. Palatele şi turnurile dispărură, înlocuite de hanuri şi depozite. Bărbaţii de pe străzi, ca şi unele dintre femei, păşeau ciudat, parcă într-o parte, şi umblau desculţi aşa cum făceau, de obicei, marinarii. În aer mirosea puternic a smoală şi cânepă, a lemn, fie uscat, fie proaspăt, precum şi a noroi. Şi mirosul canalelor se schimbă, făcându-l pe Perrin să strâmbe din nas. „Oale de noapte, se gândi. Oale de noapte şi private necurăţate.” Stomacul i se strânse.

— Podul Florilor, le spuse Lan, arătându-le cu degetul şi trăgând aer adânc în piept. Iar acum intrăm în Cartierul Parfumurilor. Oamenii din Illian sunt nişte adevăraţi poeţi.

Zarine îşi îngropă faţa în spinarea lui Perrin, ca să-şi înăbuşe râsul. Ca şi cum, dintr-odată, s-ar fi săturat să umble în pasul lent al oamenilor de pe stradă, Străjerul îi conduse iute pe străduţe, către un han cu două caturi, din piatră grosolană, cu vinişoare verzi, şi cu un acoperiş din ţiglă verde pal. Se lăsa seara. Soarele înainta către asfinţit. Se făcuse un pic mai răcoare, dar numai un pic. Băietanii care şedeau pe stănoage, în faţa hanului, săriră să le ia caii. Un puşti de vreo zece ani, cu părul negru, îl întrebă pe Loial dacă era Ogier. Auzind că da, spuse:

— Aşa zic că ziceam şi eu c-ai fi.

Şi încuviinţă din cap, mulţumit de sine, apoi se îndepărtă, ducând de căpăstru calul cel masiv al lui Loial, şi jucându-se cu moneda pe care-o primise. Înainte să intre în han, Perrin cercetă încruntat firma. Era un castor cu blană vărgată cu alb, care dansa pe picioarele din spate, împreună cu un bărbat care ducea cu el un soi de lopată argintie. La Bursucul împăcat, se numea hanul. „O fi din vreo poveste pe care n-am auzit-o."

Sala cea mare avea podeaua presărată cu rumeguş. De jur împrejur mirosea a fum de tutun, a vin, a peşte care se cocea în bucătărie, şi a parfum – un parfum puternic, ca de flori, încăperea avea tavanul înalt, brăzdat de căpriori grosolan cioplіţi şi înnegriţi de vreme. Era devreme, aşa că numai vreun sfert dintre scăunaşe şi bănci erau ocupate, de către bărbaţi cu haine simple, ca de muncitori. Unii erau desculţi, ca marinarii. Şedeau, cu toţii, adunaţi cât puteau mai aproape în jurul unei mese pe care o fată drăguţă, cu ochii negri – de la ea era parfumul – cânta, însoţindu-se de un timpanon cu douăsprezece corzi, şi dansa, fluturându-şi poalele rochiei. Purta o bluză largă şi albă, foarte decoltată. Perrin recunoscu cântecul – *Fata care dănţuieşte* – dar versurile erau altfel decât le ştia el.

În oraş, cândva, din Lugard sosi
O fată frumoasă, frumoasă.
Cu ochii mari, cu un zâmbet vrăji
Un băiat, apoi doi, apoi trei.
Dar şi-un căpitan se lăsă ispitit
De pielea-i ca neaua, de glezna aleasă.
Cu-n oftat, cu un hohot meşteşugit
Scotea tot ce voia de la ei.

Începu strofa următoare, iar Perrin roşi, auzind vorbele. Crezuse că nu avea să-l mai tulbure nimic, după ce le văzuse dansând pe fetele Spoitorilor, însă acelea se mulţumeau să spună lucrurile pe ocolite, în timp ce cântăreaţa le zicea de-a dreptul. Zarine începuse să dea din cap în ritmul muzicii, rânjind. Privindu-l, zâmbi şi mai larg.

— Nu, zău, ţărănuşule, nu cred să mai fi văzut vreodată un bărbat de vârsta ta care să roşească.

Se uită urât la ea şi de-abia se abţinu să rostească ceva ce ştia că ar fi o prostie. „La naiba, femeia asta mă scoate din sărite la fiecare vorbă. Pe Lumină, pun rămăşag că nu crede nici măcar că aş fi sărutat vreodată o fată.” încercă să nu mai plece urechea la cântec. Dacă roşeaţa nu-i dispărea de pe chip, Zarine avea să continue cu glumele.

Stăpâna hanului, o femeie masivă şi dolofană, avea părul strâns într-un coc la ceafă şi mirosea puternic a săpun. Văzându-i intrând, pe chip i se aşternuse uimirea, însă îşi reveni iute şi se grăbi spre Moiraine.

— Jupâneasă Mari, spuse. Zic că nici prin cap nu-mi trecea că aveam să te văd azi aici.

Şovăi, trăgând cu ochiul la Perrin şi la Zarine; îl privi şi pe Loial, dar nu aşa de scrutător ca pe ei, ba chiar cu o sclipire de bucurie la vederea unui Ogier. Întreaga sa atenţie era îndreptată către Moiraine şi către Lan, pe care părea să-l considere o parte din femeia Aes Sedai.

— Oare porumbeii mei n-au ajuns aşa cum trebuia?

— Ba sunt sigură că da, Nieda, zise Moiraine. Eu am fost plecată, dar sunt sigură că Adine şi-a notat toate veştile pe care i le-ai trimis. „Castorul” era mult mai liniştit, altădată, mai făcu ea, privind-o pe cântăreaţă, dar fără ca pe chip să i se poată citi ce credea despre aceasta.

— Da, jupâneasă Mari, zic că aşa era. Însă mocofanii se cred tot în timpul iernii, pare-mi-se. De zece ani încoace, n-am mai avut parte de nici o bătaie în hanul meu, până iarna asta. Le făcu un semn cu capul către un bărbat, încă şi mai masiv decât Perrin. Era singurul care nu se apropiase de cântăreaţă, ci stătea lipit de perete, cu braţele groase încrucişate pe piept, bătând ritmul din picior.

— Vă zic că până şi lui Bili i-a venit greu să-i ţină în frâu, aşa că am adus-o pe fata asta, ca să mai liniştească lucrurile. Zice că vine de undeva din Altara, rosti Nieda, lăsându-şi capul pe o parte ca s-o audă mai bine. Are glas frumos, dar zic că eu cântam mai bine – da, şi la dans eram mai pricepută – pe când eram de vârsta ei.

Perrin rămase cu gura căscată, parcă şi văzând-o pe femeia cea zdravănă ţopăind pe o masă şi cântând acel cântec – prinse şi câteva cuvinte: „Şi-mi scot cămaşa de tot. De tot.” – până ce Zarine îl înghionti tare în coaste, făcându-l să geamă. Moiraine îl privi de parcă îl dojenea pentru întrerupere, iar Nieda spuse:

— Am să trimit să-ţi facă un amestec de miere şi sulf, flăcău. E numai bun pentru gât. Doar nu vrei să răceşti acum, înainte să se încălzească afară, mai ales când ai cu tine aşa o fată drăguţă.

— Ciudată poveste îmi spui, zise Moiraine. Îmi aduc bine aminte cum face nepotul dumitale să împiedice bătăile. S-a întâmplat, oare, ceva de oamenii îşi pierd cumpătul mai uşor?

— Poate că da, grăi Nieda, după câteva clipe de gândire. Dar e greu de spus cu siguranţă, zic. Păi, copilandrii nobililor au coborât dintotdeauna la docuri ca să bea şi să chefuiască aşa cum nu le e îngăduit în palatele lor. Poate să zic că acum vin mai des, de când s-a înăsprit iarna. Poate. Şi zic că şi alţii sar mai uşor la bătaie. Dar iarna a fost grea, şi asta-i mânie şi pe bărbaţi şi pe femei. Atâta ploaie şi frig. Păi, vă zic că în două dimineţi la rând, mi-am găsit ligheanul cu apă îngheţat. Mai că-mi vine să zic că acum cred poveştile alea gogonate despre apa îngheţată care cade din cer.

Şi chicoti – ciudat sunet, din partea unei asemenea femei – ca să le arate că, de fapt, nu credea nici o iotă. Perrin clătină din cap. „Nu crede că există zăpadă?” Pe de altă parte, dacă pentru ea o asemenea vreme se putea numi răcoroasă, era firesc. Moiraine căzu pe gânduri, cu chipul ascuns de faldurile glugii.

Cântăreaţa tocmai începea o nouă strofă, iar Perrin se trezi că o ascultă, fără voia lui. Nu auzise niciodată ca o femeie să facă lucrurile de care se pomenea în cântec, dar părea interesant. Observă că Zarine îl urmărea, şi încercă să se prefacă a nu fi auzit nici un cuvânt.

— Şi ce alte ciudăţenii s-au mai întâmplat în Illian în ultima vreme? spuse, în cele din urmă, Moiraine.

— Păi, primirea Lordului Brend în Sfat ai putea zice că-i ciudată, făcu Nieda. Bătu-m-ar Norocul, înainte de iarna asta nici nu-mi aduc aminte să-i fi auzit numele pomenit. Dar zic că a apărut în oraş – cică de pe undeva, de la hotarul cu Murandy – şi într-o săptămână, a şi fost primit. Se zice că-i om bun, cel mai puternic dintre Cei Nouă – zice lumea că toţi i se supun, cu toate că de-abia l-au cunoscut. Dar eu, una, am visat nişte lucruri tare ciudate despre el.

Moiraine dădu să spună ceva – pesemne că voia să-i atragă atenţia Niedei că o interesau mai ales ultimele câteva nopţi – dar, auzind de vise, şovăi, şi-i ceru Niedei să-i dea amănunte.

— Ei, numai prostii, jupâneasă Mari, numai prostii, răspunse aceasta. Chiar zici că vrei s-auzi? L-am visat pe Lordul Brend în nişte locuri ciudate, păşind pe un pod care plutea în aer. Tare ceţoase visele astea, vă zic, dar le am aproape în fiecare noapte. Aţi mai auzit vreodată aşa ceva? Bătu-m-ar Norocul, numai prostii. Dar zic că-i ciudat. Şi Bili mi-a spus că are parte de aceleaşi vise, dar cred că, de fapt, mă ascultă pe mine povestind şi apoi mă imită. Câteodată îmi vine să cred că Bili nu-i un bărbat prea isteţ.

— S-ar putea să-l nedreptăţeşti, şopti slab Moiraine. Perrin o privi. După vorbe, părea zguduită, chiar mai mult decât atunci când auzise că în Ghealdan apăruse un alt fals Dragon. Nu simţea mirosul fricii, dar... Moiraine era speriată. Gândul îl tulbura mai tare decât dacă ar fi văzut-o mâniindu-se. Asta şi-o mai putea închipui, dar s-o vadă înfricoşată, era cu neputinţă.

— Ce-i mai dau cu gura, făcu Nieda, aranjându-şi cocul la ceafă. Ca şi cum aş zice că visele mele neghioabe au vreo importanţă.

Şi chicoti iarăşi, însă ceva mai încet, de parcă asta nu era chiar aşa o prostie precum povestea cu zăpada.

— Jupâneasă Mari, zic că pari ostenită. Să vă conduc în camere, apoi vă pregătesc o masă de roşcăţei proaspeţi.

„Roşcăţei?” Pesemne că erau nişte peşti, după mirosul care venea de la bucătărie.

— Camere, zise Moiraine. Da. Da, ne trebuie camere. Dar masa mai poate aştepta. Corăbii. Nieda, ce corabie pleacă spre Tear mâine dimineaţă, devreme? În noaptea asta am ceva de făcut.

Lan se încruntă la ea.

— Spre Tear, jupâneasă Mari? râse Nieda. Păi, nici una. Corăbiilor nu le mai este îngăduit să plece sau să vină din Tear, încă de-acum o lună, prin hotărârea Celor Nouă. Dar zic că celor din Seminţia Mării nu prea le pasă de asta, numai că, acum, nu-i nici o corabie de-a lor în port. Ciudată poveste, zic. Porunca Celor Nouă, adică. Iar Regele tace mâlc, când, de obicei, nu-i lasă să facă nici un pas fără să se-mpotrivească. Sau poate nu-i chiar aşa. Zice-se că pornim la război împotriva celor din Tear, dar barcagiii şi căruţaşii care duc provizii soldaţilor cică toţi se uită spre miazănoapte, către Murandy.

— Căile Umbrei sunt întortocheate, spuse încordată Moiraine. Noi, însă, vom face ceea ce trebuie făcut. Întâi camerele, Nieda, apoi stăm şi la masă.

Pentru cum arăta hanul, camera pe care-o primi Perrin se dovedi foarte plăcută, cu un pat larg şi moale. Uşa era din scânduri subţiri. Când deschise fereastra, înăuntru pătrunse o adiere care aducea mirosurile din port, laolaltă şi cu unele direct din canale, într-adevăr, dar care, măcar, era răcoroasă. Perrin îşi atârnă mantia într-un cui, alături de tolbă şi secure, şi-şi lăsă arcul în colţ. Nu-şi mai desfăcu nici boccelele, nici aşternutul. Nu era sigur că avea să se poată odihni. Semnele de teamă pe care le arătase Moiraine mai înainte nu fuseseră nimic, pe lângă clipa în care spusese că avea ceva de făcut chiar în noaptea aceea. Pentru o clipă, dinspre ea venise mirosul groazei, precum cel al unei femei care se pregătea să-şi bage mâna într-un cuib de viespi, pe care să le strivească între degete. „Pe Lumină, ce pune la cale? Dacă ea e înspăimântată, eu cum ar trebui să fiu?”

Dar îşi dădu seama că nu era, câtuşi de puţin, înfricoşat. Se simţea... plin de elan, gata pentru ce avea să se întâmple, aproape dornic. Şi hotărât. Recunoscu senzaţiile. Aşa erau lupii, când se pregăteau să se arunce în luptă. „Arde-m-ar focul, mai bine m-aş teme!”

Când coborî îndărăt în sala mare, îl găsi acolo numai pe Loial. Nieda le pregătise o masă mare, cu scaune cu spătar, nu cu bănci. Găsise chiar şi un jilţ mare, pentru Ogier. Fata începuse acum un cântec despre un neguţător bogat care, după ce-şi pierduse atelajul, într-un chip greu de crezut, se hotărâse, cine ştie de ce, să se înhame el însuşi la caleaşca. Bărbaţii adunaţi în jurul cântăreţei râdeau în hohote. Privind pe fereastră, Perrin

văzu că se întunecă, mai repede decât crezuse el. În aer mirosea a ploaie.

— La hanul ăsta, există şi camere pentru Ogieri, îi spuse Loial. De fapt, am auzit că aşa e peste tot, în Illian. Hangiii nădăjduiesc să-i atragă pe meşterii zidari, atunci când mai vin prin oraş. Nieda crede că aduce noroc să adăposteşti un Ogier. Dar pesemne că nu se-ntâmplă prea des. Zidarii stau mereu împreună, când pleacă Afară să muncească. Oamenii sunt pripiţi, iar Fruntaşii se tem ca nu cumva vreunul să-şi iasă din fire şi să-şi facă rost de o secure cu mâner lung.

Şi trase cu ochiul împrejur, de parcă îi bănuia pe bărbaţii de-acolo de gânduri necurate. Urechile i se pleoştiseră iarăşi. Neguţătorul cel bogat era pe cale să-şi piardă şi caleaşca, stârnind alte hohote de râs.

— Ai aflat cumva dacă mai sunt în Illian alţii din steddingul Shangtai?

— Erau, dar Nieda spune că au plecat toţi, în timpul iernii. Pare-se că nici nu-şi terminaseră treaba. Nu înţeleg. Meşterii zidari nu aveau cum să lase lucrul neisprăvit, decât dacă nu erau plătiţi, dar Nieda zice că nu era asta. Într-o dimineaţă, dispăruseră pur şi simplu. Cică i-ar fi văzut cineva pe Calea înălţată, la vreme de noapte. Perrin, mie nu-mi place oraşul ăsta. Nu ştiu de ce… dar mă tulbură.

— Ogierii, spuse Moiraine, apropiindu-se, simt anumite lucruri.

Femeia Aes Sedai purta o altă mantie, mai subţire, din pânză de in, albastru închis – pesemne că Nieda trimisese pe cineva să i-o cumpere – dar tot cu gluga trasă peste faţă. Nu mai răspândea mirosul fricii, însă părea încordată. Lan îi ţinu scaunul să se aşeze. Avea o privire îngrijorată. Zarine coborî ultima, trecându-şi degetele prin părul proaspăt spălat. Mirosul de ierburi al trupului ei era încă şi mai puternic. Se uită la tava pe care Nieda o aşezase pe masă şi bombăni încet:

— Mi-e scârbă de peşte.

Hangiţa cea zdravănă adusese toată mâncarea pe un soi de răftuleţ pe roţi, uşor prăfuit, de parcă fusese de-abia scos din cămări, în cinstea lui Moiraine. Şi farfuriile erau din porţelanul Seminţiei Mării, deşi cam ciobite.

— Mănâncă, spuse Moiraine, uitându-se drept către Zarine. Ţine minte că orice masă se poate dovedi ultima. Ai ales să vii

cu noi, aşa că, în seara asta, mănânci peşte. Mâine poţi să-ţi găseşti moartea.

Li se serviseră nişte peşti aproape rotunzi, albi cu dungi roşii. Perrin nu-i cunoştea, dar miroseau frumos. Îşi luă doi pe farfurie, şi-i rânji lui Zarine, printre dumicaţi. Şi gustul era bun. Pesemne că fuseseră presăraţi cu ceva mirodenii. „Ia să te văd cum mănânci peştii ăştia scârboşi, Şoimiţo”, se gândi. Zarine părea gata să sară să-l muşte.

— Vrei să-i spun fetei să nu mai cânte, jupâneasă Mari? întrebă Nieda, care tocmai aşeza pe masă castroane cu mazăre şi cu un soi de terci gros şi galben. Ca să puteţi mânca în linişte?

Cu ochii în farfurie, Moiraine nu păru s-o fi auzit. Lan ascultă câteva clipe – neguţătorul îşi pierduse, pe rând, caleaşca, mantia, cizmele, aurul şi veşmintele, iar acum era silit să se lupte cu un porc, pentru a dobândi ceva de mâncare – apoi clătină din cap.

— Nu ne supără, zise, părând, pentru o clipă, pe cale să zâmbească; apoi o privi pe Moiraine şi redeveni îngrijorat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Zarine, care nici nu se uita la peşte. Ştiu că e ceva. N-am mai văzut să te schimbi aşa la faţă, Chip-de-Piatră, de când te-am cunoscut.

— Gata cu întrebările! spuse cu asprime Moiraine. Ai să afli ce-ţi spun eu şi atât!

— Şi ce-ai să-mi spui? făcu Zarine.

— Mănâncă-ți peştele, îi zâmbi femeia Aes Sedai.

După asta, masa se desfăşură într-o tăcere aproape completă. Se auzeau doar cântecele care răsunau prin încăpere: întâi unul despre un bogătaş de care soţia şi fiica îşi băteau joc iarăşi şi iarăşi, fără să-l poată face mai puţin fălos, apoi unul despre o tânără care se hotăra să plece la plimbare dezbrăcată şi altul despre un fierar care se potcovea pe sine însuşi în locul calului. La acesta din urmă, Zarine aproape că se îneca de râs şi uită ce avea în farfurie, aşa că luă o îmbucătură şi se înverzi deodată, de parc-ar fi înghiţit noroi. „N-am să-mi bat joc de ea, îşi spuse Perrin. E caraghioasă de-a dreptul, dar am să-i arăt ce înseamnă bună-creştere.”

— Au gust bun, nu-i aşa? spuse; Zarine îl fulgeră din ochi, Moiraine se încruntă pentru că-i întrerupsese firul gândurilor, şi cam atât.

În vreme ce Nieda lua farfuriile şi aşeza pe masă tot felul de brânzeturi, o duhoare neaşteptată îi zbârli lui Perrin părul de pe ceafă. Era un miros de ceva ce nu ar fi trebuit să existe. Îl mai simţise de două ori, până atunci. Privi neliniştit împrejur.

Fata cânta în continuare, un grup de bărbaţi se îndrepta spre uşă, iar Bili rămăsese sprijinit de perete, bătând din picior. Nieda îşi aranjă cocul, se uită repede împrejur, şi dădu să se întoarcă la bucătărie.

Îşi privi şi tovarăşii. Cum era firesc, Loial îşi scosese o carte din buzunar şi părea să fi uitat unde se găsea. Zarine, jucându-se cu o bucăţică de brânză, îşi tot muta privirile de la el la Moiraine şi înapoi, deşi încerca să se prefacă nepăsătoare. Însă cel mai mult îl interesau Lan şi Moiraine. Ei puteau să simtă Myrdraalii, trolocii şi celelalte Făpturi ale Umbrei, încă de la o sută de paşi. Însă femeia Aes Sedai şedea cu privirile în gol, iar Străjerul tocmai îşi tăia o felie de brânză, privind-o. Duhoarea nefirească se simţea de jur împrejur, precum în Jarra şi în Remen şi, de astă dată, nu se mai risipea. Părea să vină de la ceva dinăuntru.

Perrin cercetă iarăşi încăperea. Bili lipit de perete, câţiva bărbaţi care veneau spre ei, fata care cânta şi cei care hohoteau împrejurul mesei sale. „Bărbaţi care vin spre noi?” Se încruntă la ei. Şase bărbaţi cu chipuri şterse care se îndreptau hotărâţi către masa lor. Chipuri foarte şterse. Tocmai se pregătea să-şi întoarcă iarăşi ochii către cei care-o ascultau pe cântăreaţă, când îşi dădu seama că duhoarea venea numai de la cei şase. Pe dată, aceştia scoaseră cuţitele, de parcă înţeleseseră că-i descoperise.

— Au pumnale! tună Perrin şi aruncă în ei tava cu brânzeturi.

În sala cea mare începu hărmălaia. Bărbaţii strigau, cântăreaţa urla, Nieda îl chema pe Bili, totul întâmplându-se în acelaşi timp. Lan sări în picioare, din palmele lui Moiraine plecă o minge de foc, Loial înşfăca jilţul ca pe-o măciuca, iar Zarine se dădu din drum, blestemând. Avea şi ea un cuţit în mână, însă Perrin era mult prea ocupat ca să mai observe şi altceva. Străinii păreau să privească drept la el. Iar securea rămăsese atârnată în camera sa, de un cui.

Apucând un scaun, rupse o scândură din spătar, aruncă restul către duşmani şi începu să-şi fluture arma grosolană prin aer. Cei şase dădeau să-l ajungă cu pumnalele, de parcă Lan şi

ceilalţi nu erau, pentru ei, decât nişte piedici fără importanţă. Îl înconjuraseră, aşa că nu putea decât să le lovească tăişurile, pentru a le arunca în lături. Când făcea mişcări mai largi, risca să-i lovească pe Lan, Loial sau Zarine. Cu colţul ochiului, o văzu pe Moiraine care stătea de-o parte, neputincioasă. Erau prea aproape, aşa că ea nu avea ce să facă, dacă nu voia să-şi vatăme tovarăşii. Duşmanii nici n-o băgau în seamă – nu se afla între ei şi Perrin.

Gâfâind, izbuti să-l lovească pe unul peste cap, atât de tare încât auzi osul trosnind. Apoi, pe neaşteptate, îi văzu pe toţi prăbuşiţi la podea. I se părea că ţinuse un sfert de ceas, dar văzu că Bili de-abia se oprea din fugă, privind cele şase trupuri întinse pe jos. El nici n-avusese măcar răgazul să intre în luptă. Lan era şi mai sumbru ca de obicei; începu să scotocească leşurile, cu mare grijă, dar şi cu o iuţeală care-i trăda scârba. Loial ridicase scaunul deasupra capului, gata să lovească; tresări şi-l puse jos, rânjind stânjenit. Moiraine se uită lung la Perrin, la fel ca şi Zarine, după ce-şi scoase cuţitul din pieptul unuia dintre duşmani. Duhoarea nefirească dispăruse, pesemne odată cu ei.

— Vineţii, spuse încet femeia Aes Sedai, pe urmele tale.

— Vineţii? râse Nieda, tare, dar cam tulburată. Nu zău, jupâneasă Mari, după asta ai să-mi spui că dumneata crezi şi în alte arătări, şi-n Pieriţi, şi-n Taica Prăpădurilor care călăreşte cu câinii săi în Alaiul Sălbatic.

Câţiva dintre bărbaţii rămaşi râseră şi ei, cu toate că se uitau la fel de neliniştiţi la Moiraine şi la leşuri. Şi cântăreaţa se holba la femeia Aes Sedai. Perrin îşi aminti de mingea de foc, care lovise înainte ca totul să se învârtejească. Într-adevăr, unul dintre Vineţii avea urme de arsuri, lăsând un miros dulce şi greţos de fum. Moiraine se întoarse de la Perrin către hangiţa şi spuse liniştită:

— Omul poate păşi pe calea Umbrei şi fără să fie Făptura ei.

— Ei, da, Iscoadele, făcu Nieda, cu mâinile pe şoldurile sale voluminoase, încruntându-se la leşuri.

Lan termină de căutat, privi către Moiraine şi clătină din cap, de parcă, la urma urmei, nici nu se aşteptase să găsească ceva.

— Dar cred că erau, mai degrabă, tâlhari, continuă hangiţa, cu toate că n-am mai auzit până acum să fie vreunii atât de îndrăzneţi încât să atace la un han. Aici, la *Castor,* n-am mai

avut niciodată morţi. Bili! Aruncă-i într-un canal şi presară rumeguş proaspăt. Dar prin spate, ai grijă. Nu vreau să-şi bage Garda nasul pe aici.

Bili încuviinţă, de parcă de-abia aştepta să ajute, după ce, mai devreme, nu avusese prilejul. Apucă în fiecare mână cingătoarea câte unui leş şi le duse către bucătărie.

— Aes Sedai? făcu fata cu ochi negri care cânta, acoperindu-şi cu palmele sânii, aproape dezgoliţi. Nu voiam să insult pe nimeni cu cântecele mele. Pot alege altele, dacă doreşti.

— Cântă ce vrei, fetiţo, zise Moiraine. Turnul Alb nu e atât de departe de lume cum crezi tu. Am auzit şi versuri mult mai deşucheate la viaţa mea.

Chiar şi aşa, nu părea prea mulţumită că lumea aflase că era Aes Sedai. Îl privi pe Lan, îşi luă mantia şi o porni spre uşă. Străjerul îi tăie pe dată calea. Schimbară câteva cuvinte, lângă uşă, cu voce înceată – dar, pentru Perrin, era ca şi cum ar fi vorbit chiar lângă urechea lui.

— Pleci fără mine? zise Lan. M-am legat să te ţin în viaţă, Moiraine, atunci când m-am alăturat ţie.

— Dar ştii foarte bine că sunt primejdii pe care tu nu le poţi înfrunta, Gaidin. Trebuie să mă duc singură.

— Moiraine...

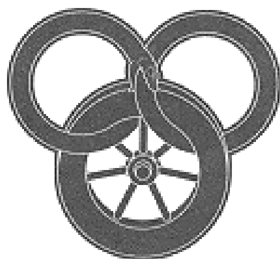
— Ascultă-mă, Lan, îl întrerupse ea. Dacă nu izbutesc, tu ai s-o ştii, şi ai să fii silit să te întorci în Turnul Alb. Acest lucru nu l-aş schimba, chiar dacă aş avea vreme. Nu vreau să mori, încercând în zadar să mă răzbuni. Ia-l cu tine pe Perrin. Umbra ne-a arătat că el deţine un loc important în Pânză, chiar dacă nu ştim pentru ce. Am fost proastă. Rand e un ta'veren atât de puternic, încât pe ceilalţi doi nici nu i-am mai băgat în seamă. Cu Perrin şi Mat, poate că Suprema va izbuti să schimbe mersul lucrurilor. Va fi silită s-o facă, dacă Rand rămâne slobod. Povesteşte-i totul, Gaidin.

— Vorbeşti de parc-ai fi murit deja, spuse cu asprime Lan.

— Roata ţese după cum îi este voia, iar Umbra întunecă lumea. Ascultă-mă şi supune-te, Lan, aşa cum ai jurat.

Şi, cu asta, dispăru pe uşă.

CAPITOLUL 43

Fraţii de Dincolo

Fata cu ochi negri se urcă la loc pe masă şi începu iarăşi să cânte, cu glas tremurat. Era un cântec pe care Perrin îl ştia drept *Cocoşul jupânesei Aynora* şi, cu toate că vorbele erau iarăşi altele, spre dezamăgirea sa – şi, în egală măsură, spre ruşinea pe care i-o pricinuia gândul – cocoşul rămăsese personajul principal. Nici măcar jupâneasă Luhhan nu s-ar fi împotrivit unor asemenea versuri. „Pe Lumină, sunt mai rău ca Mat."

Ascultătorii nu se plânseră. Unii păreau, ce-i drept, cam nemulţumiţi, dar la fel de dornici să nu se pună rău cu Moiraine, ca şi cântăreaţa. Nimeni nu-şi dorea să insulte vreodată o Aes Sedai, chiar dacă plecase. Bili se întoarse şi mai luă doi Vineţii. Câţiva bărbaţi traseră cu ochiul la leşuri şi clătinară din cap, iar unul scuipă în rumeguşul de pe jos. Lan veni în faţa lui Perrin.

— De unde i-ai cunoscut, fierarule? întrebă încet. Nu sunt atât de spurcaţi încât Moiraine şi cu mine să-i simţim. S-a întâmplat ca Vineţiii să treacă printre o sută de gărzi, în rândul cărora se aflau şi Străjeri.

Ştiind că Zarine îl privea, Perrin încercă să-i răspundă încă şi mai încet.

— I-am... i-am mirosit. Şi mi s-a mai întâmplat, Lan, în Jarra şi în Remen, însă acolo mirosul s-a risipit. Pesemne că plecaseră înainte să ajungem noi.

Nu era sigur dacă Zarine auzise sau nu; ea se aplecase către ei, trăgând cu urechea, dar prefăcându-se neatentă. Fără să pară deloc surprins, Străjerul răspunse:

— Deci erau pe urma lui Rand. Iar acum au fost pe urmele tale. Fierarule, continuă Lan, ridicând puţin glasul, acum ies să cercetez pe afară. Poate că ochii tăi au să zărească ceva ce mie mi-ar putea scăpa.

Perrin încuviinţă. Pesemne că celălalt era tare îngrijorat, dacă ajunsese să ceară ajutor.

— Şi neamul tău vede mai bine decât altele, Ogierule.

— Oh, da, făcu Loial. Da, pot veni şi eu cu voi. Dar, mai spuse, uitându-se către cei doi Vineţii care mai rămăseseră pe podea, nu cred să mai fie şi alţii. Voi?

— Ce căutam, Chip-de-Piatră? întrebă Zarine.

Lan o privi lung, apoi clătină din cap de parcă se hotărâse să nu-i dezvăluie cine ştie ce.

— Ce-om găsi, fato. O să ştim când o să vedem.

Perrin se gândi să urce după secure, dar Străjerul porni spre uşă, fără sabie la cingătoare. „Nu că ar avea nevoie, se gândi Perrin, morocănos. Şi fără ea, e aproape la fel de primejdios." Cât despre el, nu lăsă din mână piciorul de scaun. Observă, cu uşurare, că Zarine avea pumnalul în mână.

Cerul era plin de nori negri. Strada era cufundată în penumbra asfinţitului şi pustie. Pesemne că oamenii nu mai aşteptaseră să-i prindă ploaia. Perrin zări un singur bărbat, care alerga în josul unei străduţe, către un pod. Vântul începea să se înteţească. O bucată de cârpă zbură peste lespezile inegale. Alta, prinsă de o stănoagă, flutura cu un zgomot sec. Începu să şi tune. Perrin strâmbă din nas. Prinsese un miros de artificii. „Nu, parcă n-ar fi chiar asta." Era un miros ca de sulf ars. Sau pe aproape. Zarine îi lovi scândura cu tăişul cuţitului.

— Chiar că eşti puternic, bărbăţoiule. Ai rupt scaunul ăla de parcă era din nuieluşe.

Perrin mormăi ceva. Îşi dădu seama că-şi ţinea spinarea foarte dreaptă şi, cu bună ştiinţă, lăsă umerii în jos. „Fată neghioabă!" Zarine râse pe înfundate, făcându-l să nu mai ştie cum să stea. „Şi tu, eşti la fel de neghiob ca ea! Parcă plecaseşi în căutare. Dar după ce?" Pe stradă nu se vedea nimic, şi nu se simţea decât mirosul care aducea cu cel de sulf ars. Şi Zarine. Fireşte.

Loial părea să se întrebe şi el ce anume căutau. Se scărpină în dosul unei urechi, trase cu ochiul în stânga, în dreapta, apoi se scarpină în dosul celeilalte şi ridică ochii către acoperişul hanului. Lan apăru de pe o alee alăturată şi ieşi în stradă, cercetând umbrele care se aşterneau printre clădiri.

— Poate că i-o fi scăpat ceva, îngână Perrin, cu toate că nu-i prea venea să creadă, şi se întoarse către alee. „Dacă trebuie să caut, caut. Cine ştie dacă, totuşi, nu i-a scăpat ceva."

Lan se oprise la câţiva paşi de ei, cu ochii aţintiţi asupra lespezilor pe care calea. Apoi o apucă îndărăt către han, în pas iute, dar cu privirile în jos, de parcă urmărea ceva. Ajunse la o stănoagă, aflată chiar lângă uşa hanului, şi se opri acolo, privind bucata de piatră cenuşie. Perrin se hotărî să nu mai coboare pe alee – între altele, pentru că mirosea la fel de urât precum un canal – şi, în schimb, se apropie şi el. Văzu pe dată ce observase Străjerul. În piatră erau întipărite două urme, ca şi cum un câine uriaş se ridicase cu labele pe stănoagă. Mirosul ca de sulf se simţea încă şi mai puternic. „Dar, pe Lumină, câinii nu lasă urme în piatră!" Văzu şi urma după care se luase Lan. Câinele venise pe stradă, până la stănoagă, apoi se întorsese şi plecase pe acelaşi drum, lăsând urme de parcă ar fi păşit pe pământul de-abia arat. „Nu se poate aşa ceva!"

— Dulău-Strigoi, spuse Lan, iar Zarine căscă gura şi Loial gemu slab – pentru un Ogier. Fierarule, să ştii că Dulăii nu lasă nici o urmă în praf, nici măcar în noroi, ci doar în piatră. N-au mai fost văzuţi la miazăzi de Munţii Dhoom, de pe vremea Războaielor Troloce. Ăsta căuta ceva, aş zice. După ce-a găsit prada, s-a întors să-i spună stăpânului.

„Pe mine mă căuta? se gândi Perrin. Mă vânează Vineţii şi Dulăi-Strigoi? Asta-i o nebunie!"

— Adică avea dreptate Nieda? întrebă Zarine cu un tremur în glas. Taica Prăpădurilor a ieşit la vânătoare, în fruntea Alaiului Sălbatic? Pe Lumină! Am crezut că asta era doar o poveste.

— Nu fi atât de slabă de minte, fetiţo, îi răspunse cu asprime Lan. Dacă Cel Întunecat ar fi liber, am avea parte cu toţii de o soartă mai rea decât moartea. Însă, continuă el, uitându-se în josul străzii, unde duceau urmele, Dulăii-Strigoi există cu adevărat. Sunt aproape la fel de primejdioşi ca Myrdraalii, şi mai greu de omorât.

— Poftim, acum Pieriţii, mormăi Zarine. Vineţii. Pieriţi. Dulăi-Strigoi. Ai face bine să mă duci la Cornul lui Vaiere, ţărănuşule. Ce surprize îmi mai pregăteşti?

— Fără întrebări, îi spuse Lan. Nu ştii încă prea multe. Moiraine te-ar elibera de jurământ, dacă făgăduieşti să nu te ţii după noi. Poţi să juri asta aici, în faţa mea, şi-apoi să pleci. Şi ai fi înţeleaptă s-o faci.

— Nu mă sperii tu, Chip-de-Piatră, zise Zarine. Nu mă sperii aşa de uşor.

Totuşi părea îngrozită. Începuse să răspândească şi mirosul care-o dădea de gol.

— Am o întrebare, grăi Perrin, şi vreau răspuns. Nici tu, Lan, nici Moiraine nu aţi simţit acest Dulău. Cum de nu?

Străjerul căzu pe gânduri. Într-un târziu, răspunse:

— S-ar prea putea, fierarule, ca răspunsul să fie unul pe care nici tu, nici eu nu vrem să-l ştim. Nădăjduiesc numai să nu ne omoare pe toţi. Duceţi-vă şi dormiţi cât puteţi. Mă îndoiesc să rămânem în Illian până mâine. Ne aşteaptă un drum lung şi greu.

— Dar tu? întrebă Perrin.

— Mă duc după Moiraine, să-i povestesc despre Dulău. Nu se poate mânia dacă mă ţin pe urmele ei pentru asta, mai ales că n-are de unde să afle, până când nu-i sare în spate.

Primele picături de ploaie loviră pământul tocmai când ei intrau în han. Bili îi luase şi pe ultimii Vineţii şi acum strângea rumeguşul pătat de sânge. Fata cu ochi negri cânta ceva trist, despre un băiat care-şi părăsea iubita. Jupânesei Luhhan i-ar fi plăcut nespus. Lan fugi înaintea lor, urcă scările şi, până să ajungă Perrin la al doilea cat, le şi coborî, legându-şi sabia la cingătoare şi purtând pe braţ mantia în culori schimbătoare, de parcă nu-i mai păsa cine-o observa.

— Dacă poartă asta în oraş..., începu Loial, clătinând din cap, cu creştetul aproape de tavan. Nu ştiu dacă voi putea dormi, dar am să încerc. Visele s-ar putea dovedi mai plăcute decât trezia.

„Nu întotdeauna, Loial”, se gândi Perrin, în timp ce Ogierul se îndepărta. Zarine părea dornică să rămână cu el, însă o trimise la culcare şi-i închise hotărât uşa în nas. Dezbrăcându-se, privea îngândurat aşternuturile.

— Trebuie să aflu, oftă, şi se strecură în pat. Afară răpăia ploaia şi mugeau tunetele. Prin cameră sufla o adiere care

aducea un pic din răcoarea ploii, dar tot nu avea nevoie de păturile care se aflau la picioare. Ultimul lucru care-i trecu prin minte înainte să se cufunde în somn era că uitase iarăşi să aprindă o lumânare, deşi în cameră era întuneric. „Nechibzuit. Nu trebuie să fiu nechibzuit. Asta strică totul.”

Visele i se învârtejiră în minte. Dulăii-Strigoi îl urmăreau; nu-i vedea, dar le auzea urletele. Apoi Pieriţii şi Vineţiii. Din când în când, văzu un bărbat înalt şi zvelt, cu un surtuc brodat şi elegant şi cu cizme cu ciucuri de aur. De cele mai multe ori, avea în mână un soi de sabie care strălucea ca soarele, şi râdea victorios. Uneori şedea pe un tron, şi regii şi reginele se plecau în faţa lui. Era ciudat – parcă nici nu erau visele lui, ci ale altcuiva.

Apoi totul se schimbă, şi Perrin înţelese că pătrunsese în visul de lup pe care-l căuta. De astă dată, de bună voie. Stătea în vârful unei ridicături de piatră. Vântul îi făcea părul să fluture, aducându-i la nas mii de mirosuri de uscăciune şi, de la mare depărtare, mirosul foarte slab al unui curs de apă. O clipă, îi trecu prin minte că luase chip de lup, şi începu să-şi pipăie trupul, ca să se convingă că se vedea, cu adevărat, pe sine. Da, avea propriul surtuc, pantalonii şi încălţările. Purta arcul şi avea tolba la şold, dar fără secure.

— Sarsar! Sarsar, unde eşti?

Lupul nu apăru. Era înconjurat de munţi cu creste zimţate, precum şi de alte ridicături, despărţite de platouri pustii şi de creste neregulate. Din loc în loc, erau prăpăstii. Văzu câteva ierburi, dar nu prea verzi, ci cu firele scurte şi aspre. Erau şi tufişuri desfrunzite, pline de ghimpi, şi alte frunze late, care păreau, şi ele, ţepoase, precum şi copaci rari, chirciţi, strâmbaţi de vânt. Dar lupii îşi găseau prada până şi aici.

În timp ce se uita împrejur, un munte se cufundă, dintr-o dată, în beznă. Nu-şi dădea seama cât era de departe de el, însă privirea îi străbătu până dincolo de umbre. Îl văzu pe Mat, scuturând un păhăruţ cu zaruri. Adversarul său îl privea cu ochi de foc. Mat nu părea să-l vadă, dar Perrin îl cunoştea.

— Mat! strigă. E Ba'alzamon! Mat, joci zaruri cu Ba'alzamon!

Mat aruncă. Zarurile se rostogoliră. Imaginea se stinse şi muntele apăru din nou din beznă.

— Sarsar! Sarsar!

Perrin se răsuci încet, privind în toate părţile. Chiar şi în sus, către cer – „De-acum poate să zboare.” – unde norii se adunau a ploaie. Pământul uscat, aflat undeva, departe, sub el, avea să înghită totul pe dată.

Printre nori se formă o altă negură, o poartă către cine ştie unde. Egwene, Nynaeve şi Elayne stăteau în jurul unei cuşti uriaşe, de metal, cu uşiţa ridicată şi ţinuta în loc de un arc mare. Păşiră înăuntru şi se întinseră, toate trei, să scoată piedica. Uşiţa cu zăbrele se închise cu zgomot în urma lor. O femeie cu părul împletit în cosiţe râse batjocoritor, iar o alta, toată în alb, râse şi ea, uitându-se către prima. Poarta din cer se închise. Rămaseră doar norii.

— Sarsar, unde eşti? strigă Perrin. Am nevoie de tine! Sarsar!

Şi, dintr-odată, lupul cenuşiu apăru, lăsându-se pe ridicătura de piatră de parcă ar fi sărit de undeva mai sus. „Primejdie. Te-am prevenit, Tăuraşule. Prea tânăr. Încă prea proaspăt.”

— Trebuie să ştiu, Sarsar. Ai spus că sunt lucruri pe care trebuie să le văd. Dar am nevoie să aflu mai multe, să văd şi altele.

Şovăi, cu gândul la Mat, Egwene, Nynaeve şi Elayne.

— Ciudăţeniile pe care le văd aici sunt reale?

Sarsar păru să şovăie, de parcă răspunsul era atât de simplu încât un lup nu înţelegea de ce trebuia să explice, sau cum. În cele din urmă, însă, gândul luă formă.

„Ce-i real nu e real. Ce nu-i real este. Carnea e vis şi visele au trup.”

— Dar asta nu-mi spune nimic, Sarsar. Nu înţeleg.

Lupul îl privi de parcă spusese că nu înţelegea că apa e udă.

— Ai zis că trebuie să văd ceva. Mi i-ai arătat pe Ba'alzamon şi Lanfear.

„Muşcă-Inimă. Vânează-n-Noapte.”

— De ce, Sarsar? De ce trebuia să-i văd?

„Vine Ultima Vânătoare.” Gândul era trist şi, cumva, resemnat. „Ce va fi trebuie să fie.”

— Nu înţeleg! Ultima Vânătoare? Ce-i asta? Sarsar, în seara asta au venit după mine nişte Vineţii.

„Nemorţii te vânează?”

— Da! Vineţii! După mine! Iar în afara hanului era un Dulău-Strigoi! Vreau să ştiu de ce mă urmăresc.

„Fraţii de dincolo!” Sarsar se ghemui, privind în toate părţile, de parcă aştepta să fie atacaţi. „De mult nu i-am mai văzut pe Fraţii de Dincolo. Pleacă, Tăuraşule! Mare primejdie! Fugi de Fraţii de Dincolo!”

— De ce mă urmăresc, Sarsar? Tu ştii. Ştiu că ştii!

„Fugi, Tăuraşule.” Sarsar se năpusti, lovindu-l cu labele în piept, aruncându-l pe spate, în prăpastie. „Fugi de Fraţii de Dincolo.”

În cădere, vântul îi şuiera pe la urechi. Sarsar şi ridicătura de piatră se pierdeau în văzduh.

— De ce, Sarsar? strigă Perrin. Trebuie să ştiu de ce!

„Vine Ultima Vânătoare.”

Avea să se lovească. O ştia. Se apropia năvalnic de pământ. Se încordă, aşteptând izbitura care să-l...

Apoi sări în capul oaselor, cu ochii ţintă la lumânarea care tremura pe măsuţa de lângă pat. Afară fulgera, iar tunetele zguduiau fereastra.

— Ce-o fi vrut să spună? îngână. „Lumânarea asta n-am aprins-o eu.”

— Vorbeşti singur. Şi te zvârcoleşti în somn.

Perrin tresări, blestemându-se în gând pentru că nu simţise mirosul de ierburi dimprejur. Zarine şedea pe un scăunel, lângă masă, cu bărbia în palmă, cu cotul pe genunchi, privindu-l.

— Eşti ta'veren, zise, ca şi cum făcea o listă. Chip-de-Piatră crede că ochii ăia ciudaţi ai tăi pot zări lucruri pe care el nu le vede. Vineţiii vor să te omoare. Călătoreşti cu o Aes Sedai, un Străjer şi un Ogier. Scoţi Aielii din cuşcă şi omori Mantii Albe. Cine eşti tu, ţărănuşule? Dragonul Renăscut?

Glasul ei spunea că era lucrul cel mai caraghios care-i trecuse prin minte. Totuşi, Perrin se foi stingher.

— Oricine-ai fi, bărbăţoiule, adăuga Zarine, ţi-ar trebui mai mult păr pe piept.

El se răsuci, blestemând, şi-şi trase o pătură până la gât. „Pe Lumină, mereu îmi face aşa.” Chipul fetei era aproape ascuns în beznă. N-o putea vedea bine decât când fulgera. Sclipirile puternice îi fluturau pe chip urmele nasului mare şi ale pometţilor înalţi. Dintr-odată, îşi aminti că Min îi spusese că trebuia să fugă de o femeie frumoasă. După ce-o recunoscuse, în visul de lup, pe Lanfear, crezuse că despre ea era vorba – că doar nu era cu putinţă să existe o femeie mai frumoasă ca

aceea – dar era numai un vis, în timp ce Zarine era aievea, şi-l privea cu ochii negri, migdalaţi, cugetând, cântărindu-l.

— Ce faci aici? o întrebă. Ce vrei? Cine eşti?

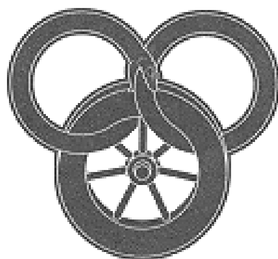
Ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Sunt Faile, ţărănuşule, o Corniată. Cine crezi că sunt, femeia visurilor tale? De ce-ai sărit aşa? Parcă te-ai speriat de mine.

Până să găsească ce să-i răspundă, uşa se trânti de perete şi apăru Moiraine, trasă la faţă şi palidă ca moartea.

— Visele tale de lup sunt adevărate precum cele ale unei Vestitoare, Perrin. Rătăciţii sunt într-adevăr liberi, iar unul dintre ei stăpâneşte în Illian.

CAPITOLUL 44

Vânătoarea

Perrin se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace, fără să-i pese dacă Zarine îl urmărea sau nu. Ştia ce avea de făcut în continuare, dar totuşi o întrebă pe Moiraine:

— Plecăm?

— Dacă vrei să te întâlneşti cu Sammael, poţi să rămâi, răspunse ea, sec. Ca la un semnal, fulgeră şi se auzi un tunet. Femeia Aes Sedai parcă nici n-o băga în seamă pe Zarine. Îndesându-şi poalele cămăşii în pantaloni, Perrin îşi dori, dintr-odată, să fi avut surtucul şi mantia pe el. Rostirea numelui Rătăcitului părea să fi făcut întreaga încăpere să se răcească. „Parcă n-ar fi fost de ajuns Ba'alzamon; acum sunt liberi şi Rătăciţii. Pe Lumină, oare mai contează dacă-l găsim pe Rand, sau e deja prea târziu?” Continuă, totuşi, să se îmbrace, apoi îşi trase încălţările. Dacă nu mergea mai departe, însemna că se lăsa bătut, dar oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu erau niciodată aşa.

— Sammael, îngână Zarine. Unul dintre Rătăciţi stăpâneşte în...? Pe Lumină!

— Tot mai vrei să vii cu noi? întrebă încet Moiraine. N-aş putea să te silesc să rămâi aici, acum, dar am să-ţi mai dau un ultim prilej să juri că vei pleca departe de mine.

Zarine şovăi, iar Perrin se opri cu surtucul pe jumătate îmbrăcat. Era convins că nimeni nu putea dori să li se alăture unora care-şi atrăseseră mânia Rătăciţilor. Mai ales acum că Zarine ştia ce aveau de înfruntat. „Dacă nu cumva are o pricină foarte puternică.” De fapt, toţi cei care auzeau că unul dintre Rătăciţi era liber ar fi trebuit s-o ia la fugă şi să le ceară celor din Seminţia Mării să-i ducă dincolo de Pustie, nu să stea pe gânduri.

— Nu, spuse Zarine, în cele din urmă, iar el se linişti. Nu, n-am să jur asta. Fie că mă conduceţi la Cornul lui Vaiere sau nu, nici măcar cel care îl găseşte nu va avea o asemenea poveste ca a mea. Aes Sedai, cred că istorisirea asta va dăinui secole de-a rândul, iar eu vreau să fiu părtaşă.

— Nu! se răsti Perrin. Nu te cred. Sigur mai vrei ceva!

— N-avem vreme să ne ciondănim, îi întrerupse Moiraine. Din clipă în clipă, Lordul Brend poate afla că unul dintre Dulăii săi a murit. Fără îndoială că îşi va da seama că a fost un Străjer la mijloc, adică şi o Aes Sedai, şi va veni în căutarea mea. Vreţi să rămâneţi aici până vă găseşte? Copii neghiobi, mişcaţi-vă. Mişcaţi-vă!

Şi dispăru pe coridor, înainte ca Perrin să apuce să deschidă gura. Nici Zarine nu mai zăbovi, ci plecă în fugă, fără lumânare. Perrin se grăbi să-şi adune lucrurile şi se năpusti spre scările din spate, legându-şi securea la cingătoare. Pe drum, se întâlni cu Loial, care încerca să-şi îndese în desagi o carte cu coperte din lemn şi, în acelaşi timp, să-şi lege mantia. Perrin îl ajută. Zarine îi ajunse din urmă înainte să fi apucat să iasă în ploaia torenţială.

Perrin se ghemui sub mantie şi alergă spre grajd, străbătând curtea bătută de furtună, fără să-şi mai ridice gluga. „Are ea o pricină. Numai o nebună ar face aşa ceva pentru a fi părtaşă la o aventură.” Ploaia îi făcu părul fleaşcă, lipindu-i-l de cap, până să ajungă în grajd. Moiraine era deja acolo, învăluită într-o mantie din pânză unsă, încă plină de picături. Nieda ţinea un felinar, pentru ca Lan să poată termina de înşeuat caii. Apăruse încă unul, un jugan murg, cu nasul şi mai mare decât al lui Zarine.

— Am să trimit porumbei în fiecare zi, spuse Nieda. N-o să mă bănuiască nimeni. Bătu-m-ar Norocul. Până şi Mantiile Albe zic că mă vorbesc de bine.

— Ascultă-mă, femeie! se răsti Moiraine. Nu vorbesc despre o Mantie Albă sau o Iscoadă. Ai să fugi din oraş şi ai să-i iei cu tine pe toţi la care ţii. M-ai slujit de doisprezece ani. Fă-o şi acum!

Fără nici o tragere de inimă, Nieda încuviinţă, iar Moiraine mârâi, scoasă din răbdări.

— Asta-i pentru tine, fato, îi spuse Lan lui Zarine, arătându-i juganul. Urcă-te. Dacă nu ştii să călăreşti, va trebui să înveţi din mers sau să primeşti propunerea mea.

Ea se urcă în şa fără nici o greutate.

— Acum că mă gândesc mai bine, am mai fost o dată în viaţă pe un cal, Chip-de-Piatră.

Şi se răsuci să-şi lege lucrurile la spate.

— Ce-ai vrut să spui, Moiraine? întrebă Perrin, înşeuându-şi calul. Cum adică, va afla unde sunt? Ştie doar! Ai uitat de Vineţii?

Nieda chicoti, făcându-l să se întrebe mânios cât de multe ştia sau credea dintre lucrurile despre care pretindea că ar fi doar închipuiri.

— Nu Sammael a trimis Vineţiii, răspunse Moiraine, urcând în şa cu mişcări sigure, de parcă nu era nici o grabă. Dar Dulăul-Strigoi era al lui. Cred că mie mi-a luat urma. Nu avea cum să-i trimită şi pe unii şi pe celălalt. Cineva vrea să pună mâna pe tine, dar cred că Sammael nici nu ştie că exişti, încă.

Cu un picior în scări, Perrin se opri şi o privi lung, însă ea părea mai preocupată să-şi mângâie iapa pe grumaz, decât de întrebările de pe chipul lui.

— Bine că m-am luat după tine, zise Lan, iar femeia Aes Sedai pufni tare.

— Ce n-aş da să fii femeie, Gaidin. Te-aş trimite novice în Turn, să înveţi să te supui.

El ridică dintr-o sprânceană şi-şi atinse mânerul sabiei, iar Moiraine oftă.

— Poate că, uneori, e bine că eşti neascultător. De fapt, cred că nici măcar Sheriam şi Siuan Sanche împreună nu te-ar putea învăţa să fii supus.

— Nu înţeleg, făcu Perrin. „Nu-i prima oară când spun asta, şi m-am săturat. Vreau răspunsuri pe care să le înţeleg.” Se urcă în şa, pentru ca Moiraine să nu-l mai poată privi de sus; nu voia să-i dea şi satisfacţia asta. Dacă nu el a trimis Vineţiii, atunci cine? Un Myrdraal, poate, un alt Rătăcit, şi atunci..., începu, dar

se opri să înghită în sec. „Alt Rătăcit? Pe Lumină!” Dacă i-a trimis altcineva, de ce nu i-a spus şi lui? Că doar sunt cu toţii Iscoade, nu? Şi de ce eu, Moiraine? De ce eu? Rand e Dragonul Renăscut, fir-ar a naibii de treabă.

Le auzi pe Zarine şi Nieda oftând surprinse şi de-abia atunci îşi dădu seama ce spusese. Privirea lui Moiraine părea să-l jupoaie ca o sabie. „La naiba cu gura asta spartă a mea. De ce nu m-am gândit, înainte să vorbesc?” Pesemne că îşi pierdea minţile de câte ori simţea că Zarine îl urmărea din priviri.

— De-acum eşti legată de noi, îi spuse Moiraine acesteia din urmă. Nu mai ai cum să te întorci din drum. Niciodată.

Zarine părea că vrea să spună ceva, dar îi era frică. Însă femeia Aes Sedai îşi întorsese deja privirile în altă parte.

— Nieda, fugi din Illian chiar în noaptea asta! Pe loc! Şi ţine-ţi gura încă şi mai bine închisă decât în anii de până acum. Sunt oameni pe lume care ţi-ar tăia limba, dacă ai lăsa să-ţi scape ceva, până să ajung eu să te găsesc.

Tonul ei aspru nu lăsa să se înţeleagă limpede ce voia să spună, dar Nieda încuviinţă cu hotărâre, de parcă pricepuse toate posibilităţile.

— Cât despre tine, Perrin, făcu femeia Aes Sedai, apropiindu-se şi făcându-l, fără voia sa, să se tragă în spate, află că în Pânza sunt ţesute multe fire, unele la fel de negre ca Umbra însăşi. Ai grijă să nu te sugrume vreunul.

O îmboldi pe Aldieb şi iapa se năpusti în ploaie. Mandarb o urmă îndeaproape. „Arde-te-ar focul, Moiraine”, se gândi Perrin, călărind în urma lor. „Uneori parcă nici nu mai ştiu de ce parte eşti.” Trase cu ochiul la Zarine care călarea în spatele lui, cu mare uşurinţă, de parcă s-ar fi născut în şa. „Dar tu, de ce parte eşti oare?”

Din pricina ploii, oamenii se retrăseseră înăuntru, aşa că nu văzură pe nimeni care să caşte gura la plecarea lor, însă caii puteau să alunece pe lespezile neregulate. Până să ajungă la Calea înălţată, o fâşie lată de pământ bătătorit care se ducea spre miazănoapte, străbătând mlaştina, potopul începu să se mai domolească. Tuna încă, dar fulgerele rămăseseră mult în urma lor, pesemne în largul mării. Perrin se simţi ceva mai încurajat. Ploaia căzuse îndeajuns de mult pentru a le ascunde fuga, însă de-acum părea că urma o noapte senină, numai bună de călărit. O şi spuse, dar Lan clătină din cap.

— Dulăii-Strigoi se bucură de nopţile cu lună, fierarule, iar ploaia îi sperie cel mai tare. O furtuna zdravănă poate să te ferească de ei mai bine ca orice armă.

Ca la un semn, ploaia se opri aproape de tot. Perrin îl auzi pe Loial gemând, undeva în urma lui. Calea înălţată se isprăvi, laolaltă cu mlaştina, la vreo două mile de oraş. Însă drumul mergea mai departe, abătându-se uşor spre răsărit.

Umbrele serii se topiră în noapte. Ploaia continuă să cadă slab. Moiraine şi Lan îi duceau într-un trap iute. Copitele cailor plescăiau prin băltoace. Luna strălucea printre nori. Împrejurul lor începură să apară dealuri joase şi copaci din ce în ce mai deşi. Perrin se gândi că aveau să ajungă la o pădure, ceea ce nu-l prea încânta. Pădurile puteau să-i ascundă de urmăritori, sau să-i ajute pe aceştia să se apropie pe neaşteptate.

Departe, în urma lor, se auzi un schelălăit subţiratic. O clipă, crezu că era un lup şi, aproape fără să-şi dea seama, Perrin dădu să-i atingă gândurile, dar se opri la timp. Urletul se auzi iarăşi şi îl făcu să-şi dea seama că nu era lup. Îi răspunseră şi altele, de la mai multe mile depărtare, nişte bocete nefireşti care vorbeau de sânge şi moarte, şuierăturile coşmarurilor. Spre mirarea sa, Lan şi Moiraine încetiniră. Femeia Aes Sedai începu să cerceteze dealurile dimprejur, prin noapte.

— Sunt departe, zise el. N-au să ne prindă, dacă nu ne oprim.

— Dulăii? făcu Zarine. Ăia sunt Dulăii-Strigoi? Eşti convinsă că nu e Alaiul Sălbatic, Aes Sedai?

— Dar tocmai asta şi este, îi răspunse Moiraine.

— De Dulăii-Strigoi nu scapi cu fuga, fierarule, zise Lan, nici dacă ai un cal iute. Trebuie să-i înfrunţi şi să-i învingi, altfel au să te sfâşie.

— Puteam să rămân în stedding, ştiţi? făcu Loial. Pesemne că maică-mea m-ar fi însurat, până acum, dar n-ar fi fost o viaţă rea. Aş fi avut multe cărţi. Nu era musai să călătoresc.

— Acolo, le zise Moiraine, arătându-le o movilă înaltă, fără copaci, undeva la dreapta. Nici în jurul ei nu erau copaci, pe o distanţă de vreo două sute de paşi, şi nici mai departe nu erau foarte deşi. Trebuie să-i vedem venind, dacă e să avem o şansă.

Urletele Dulăilor se înălţară din nou, ceva mai aproape. Acum că Moiraine alesese locul, Lan îl îmboldi uşor pe Mandarb. În timp ce urcau, copitele cailor răsunau pe pietrele aproape îngropate în noroi şi umezite de ploaie. Lui Perrin i se păru că

aveau prea multe colţuri perfect pătrate pentru a fi opera naturii. Ajunşi în vârf, descălecară împrejurul a ceva ce părea a fi un bolovan micuţ, rotunjit. Luna apăru printre nori, iar Perrin se trezi uitându-se la un chip din piatră, lung cam de doi paşi şi bătut de vremuri. Pesemne că era de femeie, după lungimea părului, iar ploaia o făcea să pară că plânge. Moiraine descălecă şi se duse să se uite în direcţia din care veneau urletele. Picăturile de ploaie îi sclipeau de-a lungul mantiei unse. Loial îşi aduse calul mai aproape, ca să se poată uită la capul sculptat, apoi se aplecă şi-l pipăi.

— Cred că era Ogier, spuse, în cele din urmă. Dar locul ăsta nu-i unul dintre steddingurile vechi. Aş fi simţit. Am fi simţit-o cu toţii, şi am fi fost la adăpost de Făpturile Umbrei.

— La ce vă uitaţi? făcu Zarine, mijindu-şi ochii. Ce e? Adică, cine e ea?

— De la Frângere încoace, multe neamuri s-au ridicat şi s-au prăbuşit, spuse Moiraine fără să se întoarcă. Unele n-au lăsat în urmă decât un nume pe o pagină îngălbenită sau nişte linii pe un petic de hartă. Oare noi vom putea lăsa măcar atât?

Urletele înfricoşătoare se auziră din nou, mereu mai aproape. Perrin încercă să-şi dea seama cât de repede se apropiau, şi se gândi că Lan avusese dreptate. Nu ar fi putut scăpa cu fuga. Nu mai aveau mult de aşteptat.

— Loial, spuse Lan, tu şi cu fata ţineţi caii. Cuţitele tale nu sunt de mult folos aici, fato, îi spuse lui Zarine care dădea să se împotrivească. Nici măcar asta – şi îşi trase din teacă sabia care sclipi în lumina lunii – nu e cine ştie ce. Par să fie vreo zece, nu unul. Treaba ta e să ţii caii, ca să nu fugă când vor simţi mirosul. Nici măcar Mandarb nu-l îndură.

Dacă sabia Străjerului nu era de folos, pesemne că nici securea. Perrin simţi un soi de uşurare la acest gând. Nu va trebui să folosească securea, chiar dacă aveau de înfruntat Făpturi ale Umbrei. Îşi scoase arcul.

— Poate ăsta să fie bun la ceva.

— Dacă vrei să încerci, fierarule, n-ai decât, zise Lan. Dulăii mor greu. Poate izbuteşti să omori unul.

Perrin scoase din pungă o coarda nouă, încercând să o apere de ploaia rară. Învelişul de ceară era subţire şi nu putea ţine multă vreme piept umezelii. Luând arcul între coapse, îl încordă cu uşurinţă. Când ridică ochii, văzu şi Dulăii-Strigoi. Alergau în

galop, precum caii. Văzându-i, se năpustiră şi mai iute. Erau zece siluete masive, alergând prin noapte, strecurându-se printre copacii rari. Scoase din tolbă o săgeată cu vârful lat, o puse în arc, dar nu-i dădu drumul. Nu era nici pe departe cel mai bun arcaş din Emond's Field, dar printre tineri, numai Rand îl întrecea. Se hotărî să tragă de la trei sute de paşi. „Prostule! La distanţa aia, până şi o ţintă nemişcată ţi-ar fi greu să atingi. Dar dacă aştept, la cum se mişcă...” Venind lângă Moiraine, ridică arcul. „Trebuie doar să-mi închipui că umbra aia mişcătoare e un câine mare.” Trase. Era convins că nimerise silueta cea mai apropiată, însă nu se auzi decât un mârâit. „Nu merge. Vin prea repede.” Scosese deja a doua săgeată. „Moiraine, de ce nu faci nimic?” Le vedea ochii care sclipeau ca argintul, dinţii ca de oţel. Erau negri ca noaptea însăşi, mari cât un ponei. Se năpusteau spre ei, în tăcere, căutând prada. Vântul aduse cu sine un miros ca de sulf ars; caii, până şi armăsarul lui Lan, începură să necheze de teamă. „Arde-te-ar focul, Aes Sedai, fă ceva!” Slobozi o altă săgeată. Dulăul din frunte se împletici. „Pot să moară!” Mai trase o dată şi Dulăul se împiedică iarăşi şi, în cele din urmă căzu. Chiar şi aşa, îl cuprinse deznădejdea. Unul mort, dar ceilalţi nouă deja se apropiaseră. Păreau să alerge încă şi mai iute, ca nişte umbre plutind peste pământ. „Mai am vreme pentru o săgeată, apoi trebuie să iau securea. Arde-te-ar focul, Aes Sedai!” Trase din nou.

— Acum, spuse Moiraine, când săgeata plecă din arc; văzduhul dintre palmele ei se aprinse şi se revărsă către Dulăi, alungând noaptea. Caii nechezară şi se ridicară în două picioare. Perrin îşi acoperi ochii cu braţul ca să se apere de strălucirea albă şi fierbinte ca un cuptor. Într-o clipă se făcu, parcă, amiază, apoi totul se stinse. Când îşi luă braţul, văzu în faţa ochilor pete colorate şi urma palei de foc. În locul în care fuseseră Dulăii-Strigoi, nu mai era decât pământul întunecat, umezit de ploaie. Singurele umbre mişcătoare rămăseseră cele ale norilor care acopereau luna. „Crezusem că avea să arunce flăcări, sau să cheme trăsnetul, dar asta...”

— Ce-ai făcut? întrebă, cu glasul răguşit.

Moiraine se uită iarăşi spre Illian, ca şi cum putea vedea la atâtea mile, prin beznă.

— Poate n-a văzut, spuse, ca pentru sine. E departe şi, dacă nu stătea de veghe, poate n-a observat.

— Cine? întrebă Zarine, cu un tremur în glas. Sammael? Ziceai că e în Illian. Cum să vadă până aici? Ce-ai făcut?

— Ceva neîngăduit, spuse rece Moiraine. Ceva interzis prin legăminte aproape la fel de puternice precum Cele Trei.

Luă căpăstrul lui Aldieb şi începu să-şi mângâie iapa pe grumaz, s-o liniştească.

— Ceva ce nu s-a mai văzut de aproape două mii de ani. Simplul fapt că ştiu să ţes aceste unde ar putea să-mi aducă ferecarea.

— Ce-ar fi...? mugi slab Loial. Ce-ar fi să mergem? Să nu mai apară şi alţii.

— Nu cred, zise femeia Aes Sedai, urcându-se în şa. Nu şi-ar irosi el două cete, chiar dacă le-ar avea. S-ar năpusti unii la alţii, uitând de pradă. Şi nu cred că pe noi ne vrea cel mai tare, altfel ar fi venit chiar el. Îl sâcâiam, dar cam atât, cred, continuă ea, liniştită, cu toate că era limpede că nu-i plăcea să fie privită cu atâta dispreţ. I-ar fi convenit să se fălească puţin cu prinderea noastră, dacă nu-l costa prea mult. Totuşi, mai bine să ne îndepărtăm cât putem mai iute de el.

— Rand? întrebă Perrin; o şi vedea pe Zarine cum se apleca să audă mai bine. Dacă nu pe noi ne vânează, să fie Rand?

— Poate, răspunse Moiraine. Sau poate Mat. Aminteşte-ţi că şi el e ta'veren, şi a suflat din Cornul lui Vaiere.

Zarine se înecă.

— A suflat din Corn? Deci a fost deja găsit?

Femeia Aes Sedai n-o băgă în seamă. Se aplecă în şa să-l privească pe Perrin în ochi, de-aproape. Ochii negri ca tăciunii se înfruntară cu cei aurii.

— Din nou, întâmplările mi-au luat-o înainte şi mi-au scăpat din mână. Nu-mi place. Nici ţie n-ar trebui să-ţi placă. Dacă pe mine mă depăşesc, pe tine, şi restul lumii, s-ar putea să le calce în picioare.

— Mai avem mult până în Tear, zise Lan. Mai bine facem cum a spus Ogierul.

Şi se urcă în şa. O clipă mai târziu, Moiraine se îndreptă şi-şi îmboldi iapa cu călcâiele. Până să apuce Perrin să-şi scoată coarda din arc şi să ia căpăstrul pe care i-l întindea Loial, ei erau deja la jumătatea pantei. „Arde-te-ar focul, Moiraine! Găsesc eu răspunsurile undeva!”

Sprijinit de un buştean prăbuşit, Mat se lăfăia la căldura focului de tabără. De trei zile, ploile se îndepărtaseră către miazăzi, dar tot se mai simţea ud. Totuşi, în clipa aceea, aproape că nici nu băga în seamă flăcările care dănţuiau, căci cerceta cu atenţie cilindrul mic de hârtie cerată pe care-l avea în mână. Thom era preocupat să-şi acordeze harpa, bodogănind ceva despre ploaie şi umezeală, fără să-l privească. În desişul întunecat dimprejurul lor era plin de greieri. Fiindcă apusul îi prinsese înainte să fi apucat să ajungă într-un sat, îşi aleseseră acest loc, aflat departe de drum. De câte ori încercaseră să se adăpostească pe la ferme, fermierii îi alungaseră, asmuţind câinii împotriva lor.

Mat îşi scoase cuţitul de la brâu, apoi şovăi. „E vorba de noroc. Nu explodează întotdeauna, din câte spunea Aludra.” Cu mare, mare grijă, desfăcu tubul. Era într-adevăr de hârtie, aşa cum crezuse de la bun început – şi acasă, după focurile de artificii, observase că pe jos rămâneau bucăţele de hârtie – din mai multe straturi, iar înăuntru avea ceva care aducea cu noroiul uscat, sau cu nişte pietricele aproape negre, amestecate cu praf. Şi le turnă în palmă şi începu să le pipăie cu un deget. „Pe Lumină, cum să explodeze nişte pietricele?”

— Arde-m-ar focul! tună Thom, îndesându-şi harpa în cutie, parcă pentru a o apăra de ceea ce se afla în palma lui Mat. Vrei să ne ucizi pe-amândoi, băiete? Nu ţi-a spus nimeni că treburile alea explodează de zece ori mai tare în aer decât dacă le dai foc? Artificiile sunt aproape ca nişte unelte de Aes Sedai.

— Poate, spuse Mat, însă Aludra nu arăta ca o Aes Sedai. Şi despre ceasul lui Jupân al'Vere credeam, cândva, că trebuie să fi fost făurit de Aes Sedai, dar după ce l-am deschis am văzut că era plin de bucăţele de metal.

Amintindu-şi întâmplarea, se foi stingherit. De data aceea, prima care pusese mâna pe el fusese jupâneasă al'Vere. Meştereasa, taică-său şi Starostele i se alăturaseră, şi nici unul dintre ei nu îl crezuse că nu voia decât să se uite. „Oricum, puteam să pun totul la loc aşa cum era.”

— Cred că şi Perrin ar putea să făurească un ceas, odată ce-ar vedea toate rotiţele, arcurile şi mai ştiu eu ce.

— Nu ştiu ce să zic, băiete, spuse sec Thom. Un ceasornicar, chiar dacă nu e foarte priceput, poate face avere. Însă un ceas nu-ţi explodează în faţă.

— Păi, nici asta n-a explodat. Oricum, acum nu mai e de folos.

Aruncă în foc hârtia şi pietricelele, care se mistuiră într-o ploaie de scântei şi de sclipiri, lăsând un miros de fum acru. Thom scoase un strigăt ascuţit.

— Deci chiar vrei să ne omori pe amândoi, spuse, cu un glas şovăielnic, din ce în ce mai tare şi mai subţiratic. Dacă mă hotărăsc că vreau să mor, am să merg la Palat, când ajungem în Caemlyn, şi am s-o ciupesc pe Morgase! Să nu mai faci aşa ceva niciodată! sfârşi, pufnind în mustăţi.

— Dar n-a explodat, zise Mat, încruntându-se la foc, apoi scoase un tub ceva mai mare din sulul de pânză pe care-l avea alături. Mă întreb de ce n-a pocnit.

— Mă doare în cot de ce n-a pocnit! Să nu mai faci!

— Ei, gata, nu mai tremura, Thom, râse Mat. N-are de ce să-ţi fie frică. De-acum ştiu ce e înăuntru. Sau, măcar cum arată, căci, de fapt... Gata, nu-i nevoie să-mi spui. N-am să le mai deschid. Oricum, e mai distractiv să le dai foc.

— Nu mi-e frică, cioban necioplit ce eşti, spuse Thom, făcând pe ofensatul. Tremur de mânie pentru că sunt silit să călătoresc cu un hăndrălău fără minte care poate să ne omoare pe-amândoi fiindcă nu se gândeşte decât la...

— Hei, voi de la foc!

În timp ce străinii care îi strigaseră se apropiau în pasul cailor, Mat şi Thom se priviră. La cât de târziu era, numai oamenii cu intenţii rele mai puteau fi pe drum. Totuşi, prezenţa Gărzilor Reginei ţinea primejdiile la depărtare de Caemlyn, iar cei patru calatori nu arătau a tâlhari. Era şi o femeie printre ei. Toţi bărbaţii purtau mantii lungi, şi păreau să fie slujitorii ei. Femeia era drăguţă, cu ochi albaştri, purtând o rochie de mătase cenuşie, un colier de aur la gât şi o mantie de catifea cu gluga lată. Bărbaţii descălecară. Unul apucă de căpăstru armăsarul stăpânei, altul îi ţinu scara, iar ea îi zâmbi lui Mat şi începu să-şi scoată mănuşile, apropiindu-se de foc.

— Teamă mi-e că ne-a prins noaptea pe drum, domnilor, spuse, aşa că v-aş ruga să ne spuneţi cum să ajungem la un han, dacă ştiţi.

Mat rânji şi dădu să se ridice. Nici nu se mişcase bine, când îl auzi pe unul dintre bărbaţi şoptind ceva. Altul scoase la iveala o arbaletă, deja încordată, cu siguranţa pusă.

— Omoară-l, prostule! strigă femeia, iar Mat aruncă tubul de hârtie în foc şi se năpusti să-şi ia bâta. Se auzi un trosnet puternic, însoţit de o fulgerare de lumină.

— Aes Sedai! strigă un bărbat.

— Artificii, dobitocule! zbieră femeia, iar Mat se rostogoli pe o parte şi se ridică exact la vreme pentru a vedea ţepuşa slobozită din arbaletă înfigându-se în buştean, în locul în care stătuse el, şi pe cel care mânuia arma prăbuşindu-se la pământ, cu unul dintre cuţitele lui Thom înfipt în piept.

Dar numai atât mai apucă să vadă, căci ceilalţi doi se şi apropiară de el, scoţându-şi săbiile. Dintr-odată, unul căzu în genunchi şi scăpă arma, întinzând mâna către pumnalul care i se înfipsese în spinare, apoi se prăbuşi cu faţa în jos. Ultimul nici nu-şi văzuse tovarăşul căzând; era limpede că se aştepta ca Mat să fie silit să riposteze în ambele părţi – aproape dispreţuitor, la vederea atacului fără vlagă al duşmanului, Mat îl lovi peste încheietură cu un capăt al bâtei, făcându-l să scape sabia, iar cu celălalt îl izbi în frunte, spărgându-i osul. Omul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. Cu colţul ochiului, Mat o văzu pe femeie apropiindu-se, şi îndreptă un deget către ea, ca pe un cuţit.

— Frumoase haine pentru o hoaţă, femeie! Stai pe loc până hotărâm ce e de făcut cu tine, sau...

Dintr-odată, însă, din gâtul ei începu să ţâşnească sângele, ca o floare roşie cu petale desfăcute. Pârând la fel de uimită de asta cum era şi Mat, ea se prăbuşi. Mat dădu s-o prindă, apoi se opri, ştiind că nu era de nici un folos, aşa că o lăsă să zacă, înveăluită în mantia din care se vedeau doar chipul şi mânerul pumnalului lui Thom.

— Arde-te-ar focul, mormăi Mat. Arde-te-ar focul, Thom Merrilin! O femeie! Pe Lumină, puteam s-o legăm şi s-o dăm pe mâna gărzilor din Caemlyn, mâine. Sau chiar să-i dăm drumul. Fără ceilalţi trei, nu mai putea tâlhări pe nimeni. Iar ăsta rămas în viaţă n-o să mai vadă bine şi n-o să mai poată ţine sabia în mână vreme de câteva luni. Arde-te-ar focul, Thom, nu trebuia s-o omori!

Menestrelul se apropie, şchiopătând, de leşul femeii, şi dădu mantia la o parte, arătându-i pumnalul care-i căzuse pe jumătate din mână, lung de două palme şi gros cât degetul lui Mat.

— Era mai bine s-o las să-ţi înfigă ăsta în coaste, băiete? Apoi îşi luă propriul cuţit şi-l şterse de sânge pe mantia ei. Mat îşi dădu seama că începuse să fredoneze „Masca de pe chipul ei” şi se opri. Se aplecă, şi-i trase moartei gluga peste faţă.

— Hai să mergem, spuse încet. Nu vreau să dau explicaţii Gărzilor, dacă apar pe aici.

— Fireşte, încuviinţă Thom. Nu vezi ce haine are pe ea? Pesemne că au jefuit vreo nevastă de neguţător, sau caleaşca vreunui nobil. Dar, dacă e să plecăm, băiete, continuă el, cu glasul ceva mai blând, ar trebui să pui şaua pe cal, nu?

— Da, da, aşa ar trebui, zise Mat, tresărind şi luându-şi ochii de la moartă, hotărât să n-o mai privească nici o clipă, măcar. Cu bărbaţii, însă, era altceva. Nu se holba la ei, dar nici nu întorcea capul, dacă se nimerea să-i vadă. Numai după ce îşi pusese şaua pe cal şi-şi legase lucrurile la spate, tocmai când arunca pământ peste foc, se trezi cercetându-l din ochi pe cel cu arbaleta. I se părea cunoscut, mai ales aşa, cu chipul luminat pe jumătate de focul care se stingea. „Ce noroc, îşi spuse. Norocul e cu mine întotdeauna.”

— Ăsta de-aici a fost un bun înotător, Thom, zise, în timp ce se urca în şa.

— Ce prostii mai vorbeşti? făcu menestrelul, care încălecase şi el şi era mai preocupat de cum să-şi aşeze instrumentele, decât de leşuri. De unde poţi să ştii asta?

— A străbătut înot râul Erinin, în miez de noapte. Pesemne că, după asta, şi-a istovit tot norocul.

Legându-şi artificiile la şa, se gândi: „A explodat doar una, şi prostul ăla a crezut că sunt Aes Sedai prin preajmă. Ce-ar fi zis dacă le aruncam pe toate?”

— Eşti sigur, băiete? Pare greu de crezut să fie acelaşi om... Nici măcar tu nu ai pune rămăşag pe aşa o întâmplare.

— Sunt sigur, Thom. „Elayne, când pun mâna pe tine, am să-ţi sucesc gâtul. Şi lui Egwene şi lui Nynaeve la fel.” Şi sunt la fel de sigur că vreau să scap de scrisoarea asta, la un ceas după ce ajungem în Caemlyn.

— Ţi-am mai spus că scrisoarea n-are nimic de a face. Am jucat Daes Dae'mar de când eram mai tânăr ca tine, aşa că pot să-mi dau seama când există mesaje ascunse, chiar dacă nu ştiu codul.

— Ei, Thom, eu n-am jucat niciodată nenorocitul tău de Joc, ce mama mă-sii, şi tot îmi dau seama când mă urmăreşte cineva. Şi nu cred că m-au urmărit atâta drum numai pentru aurul din buzunare. Nici un cufăr întreg de aur nu ar fi fost de ajuns. Scrisoarea trebuie să fie. „Arde-m-ar, mereu intru în necazuri din pricina unor fete drăguţe.”

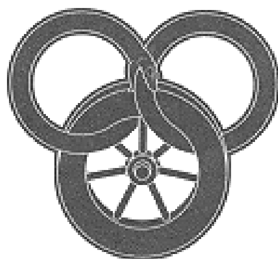
— Ai mai putea dormi, după întâmplarea asta?

— Ca un prunc, băiete. Dar, dacă tu vrei să pornim, atunci la drum!

Mat îşi aminti de chipul femeii cu pumnalul înfipt în gât. „N-ai avut noroc, drăguţo!”

— La drum! strigă, cuprins de turbare.

CAPITOLUL 45

Caemlyn

Mat îşi amintea, vag, de Caemlyn. Cu toate astea, când se apropie de oraş la câteva ceasuri după răsărit, avu impresia că nu-l mai văzuse niciodată. Alţi călători începuseră să apară pe drum încă din zori, aşa că acum el şi Thom erau înconjuraţi de alţi călăreţi, de căruţele neguţătorilor şi de şiruri de oameni pe jos, îndreptându-se, cu toţii, spre măreţul oraş.

Acesta era clădit pe nişte dealuri şi era cel puţin la fel de mare ca Tar Valon, împrejmuit cu ziduri uriaşe, cam de cincizeci de picioare, dintr-o piatră pală, cenuşie, cu vinişoare albe şi argintii care sclipeau în soare, presărate cu turnuri înalte, rotunde, în vârful cărora flutura flamura Leului Alb din Andor, pe fundalul său roşu. Iar dincolo de ziduri, de jur împrejur, părea să se mai fi întins încă un oraş măreţ, numai din cărămidă roşie, piatră cenuşie şi pereţi văruiţi în alb, hanuri înghesuite printre case cu trei sau patru caturi, atât de frumoase încât pesemne că erau ale unor neguţători bogaţi, prăvălii cu mărfurile întinse pe tarabe, sub apărătorile de pânză, sau depozite uriaşe, fără ferestre. De ambele părţi ale drumului se întindeau pieţele deschise, cu acoperişuri roşii sau violete, în care târgoveţii începuseră deja să-şi atragă cumpărători, ţipând cât îi ţinea gura, în timp ce viţeluşii închişi în ţarcuri, oile, caprele şi porcii, gâştele, găinile şi raţele din colivii făceau zgomotul încă şi mai

asurzitor. Mat parcă îşi amintea că, prima dată când fusese aici, oraşul i se păruse mult prea zgomotos. Acum, îl asemăna cu o inimă uriaşă prin care pulsa bogăţia.

Drumul ducea la nişte porţi arcuite, de douăzeci de picioare în înălţime, deschise şi străjuite de Gărzile Reginei, cu platoşe sclipitoare şi surtuce roşii. Nu păreau preocupaţi decât ca lumea să nu se înghesuie, ci să se mişte fără încetare. Nu se uitară prea atent nici la Thom, nici la Mat, în ciuda bâtei pe care el o purta pe şa, în faţă. Pătrunzând în oraş, dădură cu ochii de turnuri zvelte care se înălţau chiar mai sus decât cele de pe ziduri, şi de cupole sclipitoare, albe şi aurii, deasupra străzilor pline de oameni. Chiar dincolo de poartă, drumul se despărţea în două străzi paralele, între care se întindea o fâşie lată de pământ cu iarbă şi copaci. Dealurile pe care era clădit oraşul urcau ca nişte trepte către o culme împrejmuită cu un alt zid care strălucea la fel de alb precum cele din Tar Valon, dincolo de care erau cupole şi turnuri. Mat îşi aminti că acela era Oraşul Interior, iar pe culmile dealurilor mai înalte se găsea Palatul Regal.

— Nu vreau să mai pierd vremea, îi spuse lui Thom. Mă duc pe dată cu scrisoarea.

Cântări din priviri lecticile şi caleştile care-şi croiau drum prin mulţime şi prăvăliile cu mărfuri la vedere.

— În oraşul ăsta te poţi îmbogăţi, Thom, dacă găseşti vreun joc de zaruri sau cărţi la care să te alături.

Nu era el la fel de norocos la cărţi ca la zaruri, dar, oricum, astfel de jocuri erau numai pentru cei nobili şi bogaţi. „Şi tocmai pe ei ar trebui să-i caut.” Thom îl privi, căscând, şi se înveli în mantia de menestrel ca într-o pătură.

— Am călărit toată noaptea. Hai, întâi, să găsim ceva de mâncare. La Binecuvântarea Reginei se mănâncă bine. Şi paturile sunt moi, sfârşi, căscând încă o dată.

— Da, ţin minte, spuse încet Mat; pe undeva, îşi amintea, într-adevăr. Hangiul era un bărbat cărunt şi gras, Jupân Gill. Acolo, Rand şi cu el fuseseră ajunşi din urmă de Moiraine, tocmai când credea că scăpaseră, în sfârşit, de ea. „Dar acum ea e cu Rand, să-şi ţească urzelile. Nu mai are nimic cu mine. Gata.” Du-te tu înainte, Thom. Ţi-am zis că am de gând să scap de scrisoare într-un ceas după ce ajung în oraş. Dar nu sta după mine.

Thom încuviinţă şi o porni la pas, căscând şi strigându-i peste umăr:
— Să nu te pierzi, băiete. Oraşul e mare.
„Şi bogat.” Mat îşi îmboldi calul, apucând-o în susul unei străzi pline de oameni. „Să mă pierd? Lasă că găsesc eu drumul, ce mama mă-sii!” După boală, rămăsese cu un soi de găuri în minte. Se uită la un han care, la caturile de sus, era mult mai larg decât la cel de jos, la firma care scârţâia în bătaia vântului, şi îşi amintea că îl mai văzuse, însă clădirea aflată chiar alături nu-i spunea nimic. Cale de o sută de paşi, totul i se părea cunoscut, apoi împrejurimile îi deveneau străine. Dar, chiar şi aşa, era sigur că nu mai fusese niciodată în Oraşul Interior sau în Palat. „Asta n-aş putea-o uita!” Nu că ar fi fost nevoie să ştie dinainte drumul. Străzile Oraşului Nou – numele şi-l aminti pe neaşteptate: era acea parte din Caemlyn veche de mai puţin de două mii de ani – se îndreptau în toate direcţiile, însă bulevardele mari duceau, cu toatele, spre Oraşul Interior, iar străjerii de la porţi nu căutau să oprească pe nimeni.
Dincolo de ziduri erau clădiri aproape la fel de mândre precum cele din Tar Valon. Străzile în spirală urcau dealurile, lăsând să se vadă ici şi colo câte un turn subţire, ale cărui ziduri sclipeau într-o sută de culori, în razele soarelui, sau înconjurând câte un parc plantat special pentru a fi privit de sus, ori dezvăluind vederii panorame uluitoare ale oraşului, cu câmpiile şi pădurile de dincolo. Nici nu conta pe ce strada o apuca. Toate se îndreptau către ţintă: Palatul Regal.
Nu trecu mult şi ajunse la piaţa uriaşă, ovală, din faţa Palatului, pe care o străbătu la pas, apropiindu-se de porţile înalte şi poleite. Aşa alb şi imaculat cum era, Palatul ar fi fost la locul lui printre minunăţiile din Tar Valon, cu turnurile sale zvelte şi cupolele aurite sclipind în soare, cu balcoanele înalte şi dantelăriile din piatră. Numai foiţa de aur de pe cupole i-ar fi fost de ajuns lui Mat pentru a trăi un an de zile în puf.
În piaţă era mai puţină lume. Pesemne că oamenii nu se înghesuiau aici decât cu prilejurile mai deosebite. În faţa porţilor închise erau câteva Gărzi, cu arcurile pregătite, pe care toţi le ţineau ridicate exact în acelaşi unghi, de-a curmezişul platoşelor sclipitoare, şi cu chipurile ascunse îndărătul coifurilor cu vizieră. Un ofiţer masiv, cu mantia aşezată în aşa fel încât să i se vadă epoletul auriu, se plimba în sus şi în jos pe lângă soldaţi,

cântărindu-i din priviri, de parcă se aştepta să vadă vreo pată de rugină sau de praf. Mat se apropie şi începu, zâmbind:

— Bună dimineaţa, Căpitane.

Ofiţerul se întoarse şi-l privi lung prin vizieră, cu ochii mici şi adânciţi în orbite, ca un şobolan într-o cuşcă. Era mai bătrân decât s-ar fi aşteptat Mat – de mirare că nu dobândise mai mulţi epoleţi aurii – şi mai degrabă gras decât zdravăn.

— Ce pofteşti, fermierule? întrebă cu asprime.

Mat trase aer în piept. „Grijă mare. Ia-i ochii, ca să nu te ţină aici toată ziua. N-ai prea vrea să fie nevoie să-i arăţi hârtia Supremei.”

— Vin din Tar Valon, din Turnul Alb, cu o scrisoare din partea...

— Tu? Din Tar Valon, fermierule? făcu ofiţerul, râzând de-i tresăltă burta, apoi, însă, se potoli, de parcă cineva i-ar fi retezat hohotul de pe buze cu un cuţit, şi începu să se uite urât la Mat. N-avem nevoie de scrisori din Tar Valon, nespălatule, chiar dacă ai într-adevăr cu tine aşa ceva. Buna noastră Regină – s-o scalde Lumina! – nu mai primeşte nici o veste din Turnul Alb până ce nu-i este redată Domniţa-Moştenitoare. Iar eu n-am auzit niciodată de vreun sol al Turnului care să sosească în haine de ţăran. E limpede că pui ceva la cale, pesemne crezi că ai să te alegi cu vreun ban dacă vii cu basme dintr-astea. Ai să fii norocos să nu ajungi în temniţă! Dacă soseşti, într-adevăr, din Tar Valon, întoarce-te acolo şi spune-le celor din Turn să o aducă pe Domniţa-Moştenitoare, până nu mergem noi s-o luăm! Dar dacă eşti numai o haimana care vrea bani, pleacă din ochii mei, să nu-ţi trag o mamă de bătaie de n-ai să te vezi. Că-i una, că-i alta, neghiobule, cară-te!

După ce încercase în zadar să-l întrerupă, Mat prinse prilejul şi spuse, iute:

— De la ea e scrisoarea, omule. De la...

— Nu ţi-am zis să te cari, haimana? urlă grasul, care se făcuse roşu la faţă, aproape cât surtucul pe care-l purta. Piei din ochii mei, vagabondule! Dacă nu pleci până număr la zece, te arestez pentru că murdăreşti piaţa cu jegul de pe tine! Unu! Doi!

— Ştii să numeri atât de mult, umflatule? se răsti Mat. Îţi spun că m-a trimis Elayne...

— Gărzi! strigă ofiţerul, de-acum stacojiu. Puneţi mâna pe Iscoada asta!

Mat şovăi o clipă, crezând că nimeni nu avea să ia acuzaţia în serios, însă Gărzile cu uniformele lor roşii se repeziră spre el, vreo doisprezece cu toţii, aşa că făcu stânga împrejur şi o porni îndărăt, la galop, urmărit de strigătele grăsanului. Juganul lui nu era cine ştie ce alergător, dar, oricum, soldaţii nu puteau ţine pasul. Oamenii pe care-i întâlnea, pe străzile spiralate, se trăgeau la o parte, ameninţându-l cu pumnul şi bălăcărindu-l la fel de rău ca ofiţerul.

„Ce bou”, se gândi, mai întâi despre ofiţer, apoi, în egală măsură, despre el însuşi. „Nu trebuia decât să rostesc numele de la bun început, ce mama mă-sii. Elayne, Domniţa-Moştenitoare din Andor, trimite veste mamei sale, Regina Morgase. Pe Lumină, cine-ar fi crezut că o să-i găsesc atât de îndârjiţi împotriva celor din Tar Valon?” Din câte îşi amintea, de când fusese ultima oară, femeile Aes Sedai şi Turnul Alb se numărau printre favoriţii oamenilor din Gardă, numai puţin după Regina însăşi. „Arde-o-ar focul pe Elayne, putea să-mi spună. Dar şi eu puteam să întreb”, adăugă în gând, cam fără voia lui. Până să ajungă la porţile arcuite care dădeau în Oraşul Nou, încetini pasul, căci, pesemne, soldaţii care-l urmăriseră se lăsaseră păgubaşi şi nu avea rost să atragă privirile trecătorilor, ieşind pe poartă la galop. Oricum, însă, nimeni nu-l băgă în seamă, la fel ca la venire.

Trecând pe sub arcadă, zâmbi şi mai că nu se întoarse din drum. Îşi amintise dintr-odată ceva, iar gândul îl atrăgea cu mult mai mult decât cel de a pătrunde prin poarta Palatului. L-ar fi atras oricum, chiar dacă n-ar fi fost la mijloc şi grasul.

Căutând „Binecuvântarea Reginei” se rătăci de două ori. În cele din urmă, zări firma cu bărbatul îngenuncheat în faţa femeii cu păr roşu auriu şi cu o coroană de trandafiri galbeni, care-i ţinea o mână pe cap. Era o clădire din piatră, lată, cu trei caturi şi cu ferestre înalte chiar şi sub acoperişul din ţiglă roşie. Îi dădu ocol ca să ajungă la grajduri, unde un bărbat cu faţă de cal, cu o vestă de piele subţire, îi luă hăţurile. Parcă îşi amintea şi numele. „Mda, Ramey.”

— A trecut mult de când nu ne-am văzut, Ramey, zise, aruncându-i o marcă de argint. Mă mai ţii minte, nu?

— Pai, nu prea..., începu celălalt, apoi zări sclipirea argintului, în locul aramei pe care-o aştepta, îşi drese glasul şi, în loc să-şi aplece puţin fruntea, aşa cum plănuise, făcu un soi de

plecăciune tremurată, cu dosul palmei la frunte. Da, fireşte, domnişorule. Iertare. Îmi ieşise din minte. Nu sunt bun la oameni. Sunt bun la cai. La cai mă pricep. Zău. Ce animal de ispravă, domnişorule. Fiţi sigur că am să mă îngrijesc de el cum se cuvine.

Spuse totul dintr-o suflare, fără să-i îngăduie lui Mat să rostească şi el ceva, apoi duse iute juganul în grajd, până ca „domnişorul” să-i ceară şi amănunte. Cu o strâmbătură, Mat luă artificiile la subsuoară şi restul bagajelor în spinare. „Ăsta habar nu avea de mine.” Lângă uşa care dădea în bucătărie văzu un bărbat masiv şi musculos, aşezat pe un butoi, care scărpina urechile unei pisici cu blană în dungi albe şi negre, ghemuită pe genunchiul său. Acesta îl cântări din priviri, mai ales văzându-l cu bâta pe umăr, dar nu lăsă pisica. Mat şi-l amintea vag, dar nu-i ştia numele, aşa că trecu pe lângă el fără nici o vorbă. Nici celălalt nu i se adresă. „De ce să mă ţină minte? Pesemne că nu trece o zi fără să apară femei Aes Sedai care să le ia clienţii după ele.”

În bucătărie erau două ajutoare de bucătar şi trei slujnice care fugeau de colo-colo, printre plite şi frigări, sub ochii unei femei rotunde, cu părul strâns în coc şi cu o lingură lungă de lemn, cu care le arăta celorlalte ce trebuia făcut. Şi-o amintea, era convins. „Coline, ce mai nume pentru una atât de mare. Toată lumea îi spune Bucătăreasa.”

— Ei, bucătăreaso, zise, uite că m-am întors, după mai puţin de un an.

Ea îl cerceta din priviri, cu ochii mijiţi, apoi încuviinţă.

— Da, te ştiu.

Mat rânji.

— Erai împreună cu acel tânăr prinţ, nu? continuă femeia. Cel care aducea atât de tare cu Tigraine, fie-i amintirea lăudată. Eşti slujitorul lui, nu? O să se întoarcă şi el pe la noi?

— Nu, răspunse Mat, aspru. „Prinţ! Pe Lumină!” Nu cred să se întoarcă prea curând, şi nici nu cred că v-ar plăcea să-l vedeţi venit.

Ea se împotrivi, spunând că prinţul era un tânăr minunat şi atât de arătos – „Arde-m-ar, o fi vreo femeie pe lume care să nu caşte gura la Rand şi care să nu facă ochii mari când i se pomeneşte numele? Dac-ar şti astea cu ce se îndeletniceşte acum, ar începe să ţipe, ce mama mă-sii.” – dar el o întrerupse.

— Jupân Gill e aici? Dar Thom Merrilin?

— În bibliotecă, i se răspunse, cu un oftat. Şi să-i spui lui Basel Gill, când îl vezi, că scurgerile trebuiesc curăţate. Astăzi, chiar. Nu pune atâta, copilă, continuă bucătăreasa, observând ce făcea una dintre ajutoare. Dacă pui atâta arrath, ai să faci carnea prea dulce.

De Mat părea să fi uitat cu totul, aşa că el o porni, clătinând din cap, către biblioteca pe care nu şi-o mai amintea defel. Şi mai era ceva: nu-şi mai amintea dacă bucătăreasa era, cumva, măritată cu Jupân Gill. Însă, la cât de poruncitor vorbea, pesemne că da. O slujnicuţă drăguţă, cu ochi mari, chicoti şi-i arătă drumul, în josul unui coridor de lângă sala mare.

După ce pătrunse în bibliotecă se opri şi făcu căscă ochii. Erau o sumedenie de cârti: poate vreo trei sute cu toatele, pe rafturile zidite în pereţi, şi altele care zăceau pe mese. Nu văzuse niciodată atâtea cărţi la un loc. Observă un volum legat în piele din *Călătoriile lui Jaim Neopritul.* Era pe o măsuţă de lângă uşă. Avusese de multă vreme de gând să citească acea carte – Rand şi Perrin îi povesteau mereu despre ea – numai că, cine ştie cum, nu găsise răgazul.

Basel Gill, roşu la faţă ca de obicei, şedea la o masă, în faţa lui Thom. Jucau pietre, cu pipele în gură, scoţând pale de fum albastru. Pe o masă alăturată, lângă un păhăruţ de lemn cu zaruri în el, şedea întinsă o pisica vărgată, cu coada încolăcită peste lăbuţe, privind jocul. Mantia menestrelului nu se vedea, aşa că, pesemne, acesta dobândise deja o cameră.

— Ai terminat mai repede decât credeam, băiete, îi spuse Thom, fără să-şi scoată pipa din gură, apoi se trase de mustaţa lungă şi albă, cugetând unde să-şi aşeze următoarea piatră. Basel, el e Mat Cauthon, îl ţii minte.

— Cum să nu, zise hangiul cel gras, mijind ochii la tabla de joc. Când te-am văzut ultima dată, erai cam bolnav, parcă aşa ţin minte. Nădăjduiesc că te-ai înzdrăvenit, flăcău.

— M-am înzdrăvenit, răspunse Mat. Numai asta ţii minte, jupâne? Că eram bolnav?

Jupân Gill clipi, nemulţumit de mutarea lui Thom, şi-şi scoase pipa din gură.

— Dacă ne gândim cu cine erai pe atunci, flăcău, şi cum stau lucrurile acum, pesemne că-i mai bine aşa.

— Deci femeile Aes Sedai nu mai sunt aşa la mare cinste, da? întrebă Mat, lăsându-şi lucrurile pe un fotoliu mare, în spatele căruia îşi proptise bâta, şi trântindu-se în altul, cu un picior atârnându-i peste braţ. Din câte am văzut, Gărzile de la Palat învinovăţesc Turnul Alb de răpirea lui Elayne.

Neliniştit, Thom trase cu ochiul la artificii, la pipa sa aprinsă, apoi, bombănind ceva, îşi întoarse iar ochii către tablă.

— Nici chiar aşa, spuse Gill, însă tot oraşul ştie că fata a dispărut din Turn. Thom zice că s-a întors, dar noi aici n-am auzit aşa ceva. Poate că Morgase ştie, însă, oricum, toată lumea, până la slujitorii cei mai de jos, umblă în vârful picioarelor ca nu cumva s-o facă să-şi iasă din fire. Lordul Gaebril a împiedicat-o să dea pe cineva pe mâna călăului, dar eu, unul, zic că ar fi în stare să facă şi asta. Şi e foarte înverşunată pe Tar Valon. Aici, cred că Lordul a făcut mai mult rău decât bine.

— Morgase are un sfetnic nou, făcu Thom, aspru. Gareth Byrne nu-l suferea, aşa că a fost trimis îndărăt la moşie, să-şi privească oile păscând. Basel, pui piatra sau nu?

— O clipă, Thom. O clipă. Vreau să joc cât pot de bine, răspunse Gill, strângând muştiucul între dinţi şi încruntându-se la tablă, pufăind fără încetare.

— Regina are un sfetnic duşman celor din Tar Valon, zise Mat. Ei, acum înţeleg de ce s-au purtat aşa Gărzile cărora le-am spus de unde veneam.

— Dacă le-ai spus asta, rosti Gill, ai avut mare noroc să scapi întreg. Mai ales dacă ai dat peste cei noi. Gaebril a înlocuit jumătate din Gărzi cu oameni aleşi de el – mare lucru, dacă ne gândim că nu-i aici decât de puţină vreme. Zice-se că Morgase s-ar putea să-l ia de bărbat, continuă hangiul, dând să aşeze o piatră, apoi luând-o înapoi şi scuturând din cap. Vremurile se schimbă. Şi oamenii la fel. După capul meu, e prea mult. Dar, pesemne că am ajuns eu prea bătrân.

— La cât şovăi cu piatra aia, o să îmbătrânim amândoi şi mai mult până să terminăm jocul, mormăi Thom; pisica se dezmorţi şi se întinse peste masă, cerând să fie scărpinată pe spate. Dacă vorbeşti toată ziua, n-ai să găseşti nici o mutare bună. Mai bine lasă-te bătut, Basel.

— Niciodată, spuse hotărât Gill. Te bat eu, Thom, până la urmă, ai să vezi.

Şi aşeză o piatră albă, în locul în care se întâlneau două linii. Însă, din câte vedea Mat, nu stătea prea bine.

— Trebuie să fac cumva să ocolesc Gărzile şi să las scrisoarea lui Elayne drept în mâinile maică-sii. „Mai ales dacă toţi soldaţii sunt ca grăsanul ăla fără minte. Pe Lumină, oare chiar le-o fi spus că sunt Iscoadă?”

— Deci n-ai scăpat de ea? făcu Thom. Credeam că de-abia aşteptai.

— Ai o scrisoare de la Domniţa-Moştenitoare? spuse tare Gill. Thom, de ce nu mi-ai zis?

— Iertare, Basel, mormăi menestrelul, străfulgerându-l pe Mat pe sub sprâncenele groase şi pufnind în mustăţi. Băiatului i-a intrat în cap că unii vor să-l omoare pentru c-o are în stăpânire, aşa că m-am gândit să-l las pe el să povestească numai ce vrea. Dar pare-mi-se că nu-i mai pasă.

— Ce soi de scrisoare? întrebă Gill. Elayne vine acasă? Şi Seniorul Gawyn? Eu aşa nădăjduiesc. Am auzit vorbindu-se de-a dreptul despre un război cu Tar Valon, ca şi cum lumea ar fi atât de proastă încât să plece la luptă împotriva unor Aes Sedai. După mine, e un zvon – la fel ca poveştile despre femei Aes Sedai în slujba falsului Dragon de la apus, care folosesc Puterea ca armă. Şi nici aşa nu văd ce i-ar apuca pe oameni să plece la luptă împotriva lor. Ba chiar dimpotrivă.

— Coline e soţia dumitale, jupâne? întrebă Mat, iar Gill tresări.

— Lumina să mă apere, nici vorbă! Şi-acuma lumea crede că ea e stăpâna hanului. Dacă mi-ar fi soţie... Dar ce-are asta de-a face cu scrisoarea Domniţei-Moştenitoare?

— Nimic, zise Mat, numai că ai vorbit atât încât m-am gândit că ai şi uitat ce voiai să întrebi.

Gill se înecă, iar Thom râse scurt. Mat se grăbi să continue, înainte ca hangiul să-l întrerupă.

— Scrisoarea e pecetluită, iar Elayne nu mi-a spus ce scrie acolo.

Thom îl privea pieziş, mângâindu-şi mustăţile. „Ce credea, că am să recunosc că am deschis-o?”

— Totuşi, nu cred că vine acasă. Din câte ştiu eu, vrea să devină Aes Sedai.

Apoi le povesti cum încercase să ducă scrisoarea, omiţând câteva amănunte pe care ceilalţi doi nu se cuvenea să le ştie.

— Soldaţi d-ăştia noi, făcu Gill. Cel puţin ofiţerul, din câte spui. Pun rămăşag. Cei mai mulţi dintre ei sunt nişte ticăloşi fără minte, iar cei care au ceva în cap sunt vicleni ca nişte tâlhari. Ştii ce, flăcăule? Aşteaptă până după-amiază, când se schimbă garda. Apoi pomeneşte-le de la început despre Domniţa-Moştenitoare şi ploconeşte-te puţin, în caz că ofiţerul peste care dai e tot de-al lui Gaebril. Fii mai umil şi n-ai să dai de necazuri.

— Arde-m-ar focul, nici nu mă gândesc. Eu nu mă căciulesc în faţa nimănui. Nici măcar în faţa lui Morgase. A doua oară nici nu mă mai apropii de străjeri. „Mai ales că nu vreau să mă gândesc ce vorbe a răspândit grăsanul."

Cei doi îl priveau de parcă înnebunise.

— Şi, rogu-te, spuse Gill, cum ai de gând să intri în Palat fără să treci de Gărzi? Pe Lumină, continuă, făcând ochii mari de parcă îşi amintise ceva, doar nu vrei să... Băiete, dacă faci aşa ceva, n-ai să scapi de-acolo decât cu norocul Celui Întunecat.

— Ce tot zici acolo, Basel? Mat, ce nebunie ţi-ai pus în cap?

— Sunt un om norocos, jupân Gill, zise Mat. Dumneata vezi de o masă îmbelşugată, să mă aştepte când mă întorc.

Ridicându-se, luă păhăruţul cu zaruri şi le aruncă pe masă, ca să-şi încerce norocul. Pisica cea tărcată sări jos, îşi arcui spinarea şi-l scuipă. Zarurile se învârtiră, apoi căzură. De cinci ori unu. „Ochii Celui Întunecat."

— Cea mai bună aruncare, spuse Gill, sau cea mai proastă. Depinde ce joc joci, nu, flăcău? Pesemne că tu te-ai băgat în ceva primejdios. Mai bine ia paharul şi du-te în sala mare, să pierzi câţiva bănuţi. Îmi pari un om care nu se dă în lături de la ceva rămăşaguri. De scrisoare mă ocup eu, să ajungă la Palat în siguranţă.

— Coline zice să cureţi scurgerile, făcu Mat, apoi se întoarse către Thom; hangiul rămăsese împietrit, mormăind ca pentru sine şi clipind des. Pare-mi-se că-i totuna: ori iau o săgeată în piept, încercând să duc scrisoarea, ori un cuţit în spate, stând şi aşteptând. Câte bune, atâtea rele. Ai tu grijă de masă, Thom.

Şi aruncă o monedă de aur în faţa lui Gill.

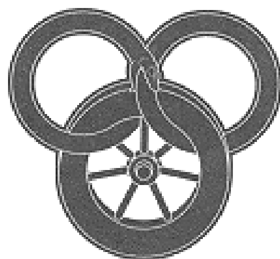
— Jupân hangiu, vezi să-mi ducă cineva lucrurile într-o cameră. Dacă mai e nevoie de bani, plătesc. Grijă mare cu sulul de pânză. Thom e mort de spaimă când dă cu ochii de el.

Tocmai când ieşea, îl auzi pe Gill:

— Îl credeam o haimana. De unde are atâta aur?

„L-am câştigat, aşa cum fac mereu, se gândi Mat, posomorât. O dată mai trebuie să câştig, apoi am terminat-o cu Elayne şi, că veni vorba, şi cu Turnul Alb. Doar o dată.”

CAPITOLUL 46

Vorbe din umbră

În timp ce se întorcea în Oraşul Interior, pe jos, Mat se tot frământa, întrebându-se dacă ceea ce punea la cale avea să iasă. Depindea de un singur lucru: oare era adevărat ce i se povestise cândva? Ocolind piaţa ovală din faţa Palatului, o apucă de-a latul, pe lângă zidurile care împrejmuiau clădirile şi grădinile, pe creasta dealului. Cupolele aurite sclipeau batjocoritoare, de neatins. Mai avea puţin şi ajungea înapoi în piaţă când găsi locul: o pantă abruptă plină de flori, care se înălţa din stradă până la un zid din piatră albă, neşlefuită. Dincolo de acesta se zăreau copaci, iar câteva crengi pline de frunze se îndreptau în afară. Una dintre grădinile Palatului!

„Un zid care aduce cu un povârniş şi dincolo de el o grădină. Poate că Rand spunea adevărul.”

Aruncă priviri în stânga şi-n dreapta, ca să se asigure că era singur pe strada. Trebuia să se grăbească. Nu izbutea să vadă prea departe. În orice clipă, putea să apară cineva. Se căţără pe povârniş, ajutându-se cu mâinile, fără să-i pese de urmele pe care le lăsa printre straturile de flori roşii şi albe. Piatra neşlefuită a zidului îi îngădui să urce uşor, fără vreo primejdie, chiar şi încălţat.

„Ce lipsă de grijă. Oricine poate intra pe aici”, se gândi, în timp ce se căţăra. Dintr-odată, îşi aminti de o călătorie pe care-o

făcuse împreună cu Rand şi cu Perrin, pe când erau acasă. Trecuseră de Dealurile Nisipoase, ajungând la poalele Munţilor de Negură. La întoarcerea în Emond's Field, îşi atrăseseră mânia tuturor celor care puseseră mâna pe ei – mai ales el, căci toţi credeau că fusese capul răutăţilor. Însă, vreme de trei zile, se căţăraseră pe creste, dormiseră sub cerul liber, mâncaseră ouă furate din cuiburile păsărilor sălbatice, găini de munte ucise cu săgeţile sau cu praştiile sau iepuri prinşi în laţ, râzând fără încetare şi spunându-şi că nu le era frică de acele locuri, zise cu ghinion, şi că puteau găsi şi o comoară. Din acea călătorie, adusese cu sine o piatră ciudată, în care, cine ştie cum, rămăsese incrustat capul unui peşte măricel, o pană lungă şi albă, din coada unui vultur al zăpezilor şi o bucată de piatră albă, mare cât palma lui, care aducea cu o ureche. Rand şi Perrin nu fuseseră de aceeaşi părere, dar Tam al'Thor îi spusese că era cu putinţă. Deodată, degetele îi alunecară dintr-o scobitură nu prea adâncă, îşi pierdu echilibrul şi piciorul stâng i se duse în jos. Gemând, izbuti să se prindă de culmea zidului şi să se ridice în mâini. O clipă rămase întins pe spate, răsuflând din greu. Povârnişul nu era mare, dar tot şi-ar fi frânt gâtul. „Ce neghiob, să-mi las gândurile să rătăcească aşa. Şi atunci era s-o păţesc la fel. Ce mult a trecut.” Pesemne că maică-sa aruncase deja toate lucruşoarele acelea. Cu o ultimă privire, ca să fie sigur că nu-l văzuse nimeni – strada de dedesubt era, însă, pustie – se lăsă să cadă în grădină.

Era destul de mare şi străbătută de alei pietruite care se strecurau printre peticele de iarbă de sub copaci, apărate de pavilioane pe care se încolăceau corzi de iederă. Peste tot erau flori – flori albe de păr, roz şi albe de măr, trandafiri de toate culorile, raza-soarelui cu petale aurii şi panseluţe, precum şi multe pe care nu le cunoştea. Unele parcă nici nu erau adevărate. Aveau petale în auriu şi stacojiu şi aduceau foarte bine cu păsările, sau arătau ca nişte tulpini de raza-soarelui, numai că aveau cam două picioare de-a curmezişul corolei şi tulpini înalte cât un Ogier.

Pe pietrişul unei alei se auzi zgomot de paşi, iar Mat se ghemui în spatele unui tufiş de lângă zid. Doi străjeri trecură pe lângă el, cu gulerele lungi şi albe care le atârnau peste platoşe. Nici măcar nu se uitară spre el, ceea ce-l făcu să rânjească

mulţumit. „Norocul. Cu puţin noroc, n-au să mă vadă, până nu-i dau mizeria aia lui Morgase.”

Se strecură prin grădină ca o umbră, ca şi cum pândea după iepuri, oprindu-se după vreun tufiş sau lipindu-se de trunchiul unui copac de câte ori auzea paşi. Încă două perechi de străjeri trecură pe lângă el, ultimii la nici doi paşi de locul în care se ascunsese. După ce aceştia dispărură printre flori şi copaci, Mat se aplecă, luă o floare roşie ca focul şi şi-o înfipse în plete, rânjind. Era la fel de amuzant ca pe vremea când fura plăcinte cu mere, la sărbătoarea de Duminică, şi mai uşor pe deasupra. Femeile îşi păzeau prăjiturile cu străşnicie; proştii de soldaţi nu-şi luau ochii de la pământul pe care călcau.

Nu trecu mult şi ajunse la zidul alb al Palatului. Începu să-i dea ocol, prin spatele unui rând de trandafiri albi, înfloriţi, căutând o uşă. Erau multe ferestre înalte şi arcuite, chiar deasupra capului său, dar se gândi că i-ar fi fost mai greu să dea explicaţii, dacă era găsit căţărându-se pe fereastră, decât păşind pe un coridor. Apărură încă doi soldaţi, iar el îngheţă; aveau să treacă la vreo trei paşi depărtare. De pe fereastra sub care se oprise veneau voci. Erau doi bărbaţi, care vorbeau îndeajuns de tare ca să-i poată înţelege.

— ... Pe drum către Tear, înălţime, zise unul, părând speriat şi umil.

— N-au decât să-l încurce, dacă pot, răspunse un glas mai profund şi mai răsunător, al unui bărbat obişnuit să poruncească. Dacă trei fetişcane pot să-i pună beţe în roate, aşa-i trebuie. Dintotdeauna a fost un neghiob, şi aşa a rămas şi acum. De băiat se ştie ceva? El e cel care ne poate distruge pe toţi.

— Nu, înălţime. A dispărut. Dar, înălţime, una dintre fete este puştoaica lui Morgase.

Lui Mat îi veni să se întoarcă brusc, apoi se linişti. Soldaţii se apropiau, dar nu păreau a-l fi observat, printre tufişurile dese. „Mişcaţi-vă, idioţilor! Treceţi odată, ca să văd cine-i ăsta, tu-i mama mă-sii!” Pierduse, deja, o bucată din discuţie.

— ... A fost mult prea repezit de când şi-a recâştigat libertatea, spunea glasul cel profund. Nu şi-a dat încă seama că planurile cele mai bune au nevoie de timp. Vrea să dobândească lumea întreagă într-o zi, şi Callandor pe deasupra. Umbra să-i

mănânce sufletul! Ar putea să pună mâna pe fată, ca să se folosească de ea. Iar asta m-ar încurca şi pe mine.

— Cum spuneţi, înălţime. Să poruncesc să fie scoasă din Tear?

— Nu. Neghiobul ar putea vedea asta ca pe o mişcare împotriva lui, dacă ar fi să afle. Şi cine ştie încotro se uită, dacă îşi mută privirile de la sabie. Ai grijă ca fata să moară neobservată, Comar. Să nu ştie nimeni, făcu bărbatul, şi scoase un hohot de râs înfundat, ca un tunet. Să vedem pe unde scot cămaşa după asta bibilicile alea din Turn. Da, aşa e bine. Fă-o repede. Repede, până să n-o prindă el.

Cei doi soldaţi ajunseseră aproape în dreptul lui Mat, care încercă, prin forţa gândurilor, să-i facă să se mişte mai repede.

— Înălţime, spuse primul bărbat, şovăielnic, s-ar putea să fie greu. Ştim că fata e în drum spre Tear, dar corabia pe care se îmbarcase a fost găsită în Aringill, şi toate trei coborâseră deja. Nu ştim dacă au luat altă corabie, sau au apucat-o calare spre miazăzi. Iar după ce ajung în Tear, ar putea fi greu de găsit. Poate înălţimea Voastră să...

— Lumea asta de-acum e plină numai de proşti? spuse aspru al doilea. Crezi că aş putea face vreo mişcare în Tear fără ca el să afle? Nu vreau să-l înfrunt, cel puţin nu acum. Adu-mi capul fetei, Comar. Adu-mi capetele celor trei, sau ai să mă rogi în genunchi să ţi-l iau pe al tău.

— Da, înălţime. Cum porunciţi. Da. Da.

Soldaţii trecură, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Mat sări în picioare de îndată şi se ridică în mâini pe pervazul ferestrei, îndeajuns cât să vadă înăuntru. Aproape că nu băgă în seamă covorul cu franjuri din Tarabon, care preţuia o pungă bună de arginţi. Una dintre uşile late, cu incrustaţii, tocmai se închidea. Un bărbat înalt, cu umeri laţi şi cu pieptul voluminos, îmbrăcat într-un surtuc de mătase verde, cu fir de argint, care de-abia îl cuprindea, rămăsese cu ochii albaştri, întunecaţi, aţintiţi la uşă. Avea o barbă tăiată scurt, cu o şuviţă albă care-i venea chiar pe bărbie. Una peste alta, părea un om aspru, obişnuit să dea porunci.

— Da, înălţime, spuse el, dintr-odată, iar Mat mai că nu căzu de pe pervaz; crezuse că acesta era omul cu glasul răsunător, însă era celălalt, cel umil – ceva mai puţin temător ca mai înainte. Cum porunciţi, înălţime, continuă omul, cu amărăciune.

Am să le tai chiar eu capetele celor trei fetişcane, de îndată ce le găsesc!

Apoi ieşi din încăpere cu paşi mari, iar Mat se lăsă să alunece la loc în grădină. O clipă, rămase ghemuit în spatele tufişurilor. Cineva din Palat voia ca Elayne să fie ucisă. Iar Egwene şi Nynaeve erau la mijloc. „Pe Lumină, ce le-a venit să plece în Tear?” Era convins că despre ele se discutase.

Scoase din căptuşeala scrisoarea Domniţei-Moştenitoare şi o privi încruntat. Poate că Morgase avea să-l creadă, văzându-l ce-i aducea. Pe unul dintre bărbaţi putea să-l descrie. Dar nu mai avea vreme să se furişeze. Duşmanul putea pleca spre Tear până s-o găsească el pe Morgase. Orice s-ar fi făcut atunci, nu mai era sigur că aveau să-l prindă.

Răsuflând adânc, Mat se strecură printre două tufişuri, izbutind să nu se zgârie prea rău, şi o apucă pe potecă, în urma soldaţilor. Ţinea scrisoarea sus, astfel încât pecetea cu crinul de aur să se vadă limpede. Îşi plănui fiecare mişcare. Pe când se furişase, străjerii apăruseră nici una, nici două prin preajma lui, dar acum străbătu grădina fără să vadă măcar unul. Trecu pe lângă mai multe uşi. Nu părea o idee bună să intre în Palat fără îngăduinţa – poate că Străjerii aveau să atace înainte să-i dea prilejul să vorbească – dar începuse deja să se gândească ce uşă să aleagă, când una dintre ele se deschise şi un ofiţer tânăr, cu un epolet aurit, paşi afară.

Bărbatul duse pe dată mâna la sabie şi apucă s-o scoată pe jumătate, înainte ca Mat să-i arate scrisoarea.

— Elayne, Domniţa-Moştenitoare, trimite veşti pentru mama sa, Regina Morgase, Căpitane.

Şi ridică scrisoarea, astfel ca pecetea să se vadă de la distanţă. Ofiţerul trase cu ochiul în ambele părţi, ca şi cum se uita dacă nu mai erau şi alţii, dar fără să-l scape din vedere pe Mat.

— Cum ai ajuns aici, în gradină? întrebă, fără să-şi scoată sabia mai mult din teacă, dar şi fără s-o bage la loc. La poarta mare este Elber. O fi el un prost, dar n-ar lăsa niciodată un străin să se vânture liber prin Palat!

— Un grăsan cu ochi de şobolan? făcu Mat, apoi îşi blestemă în gând limba prea slobodă, însă ofiţerul încuviinţă scurt şi mai că zâmbi, cu toate că rămase la fel de bănuitor şi vigilent. Când i-am spus că vin din Tar Valon, s-a înfuriat şi nici nu m-a lăsat să-i arăt scrisoarea sau să pomenesc de Domniţa-Moştenitoare.

A spus că mă arestează, dacă nu plec pe dată, aşa că am sărit un zid. Înţelegeţi, Căpitane, am făgăduit să las asta în mâinile Reginei. Am făgăduit şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. Vedeţi pecetea?

— Iarăşi zidul ăla, tu-i mama mă-sii, mormăi ofiţerul. Ar fi trebuit să fie de trei ori pe-atâta de înalt. Şi nu-mi mai zice căpitan, îi spuse lui Mat. Sunt Locotenent al Gărzii. Tallanvor mă cheamă. Recunosc pecetea Domniţei-Moştenitoare.

Îndesându-şi, în sfârşit, sabia în teacă, întinse braţul celălalt.

— Dă-mi scrisoarea şi am să i-o duc Reginei. După ce te conduc afară. Dacă te găsea altcineva, nu cred că scăpai aşa uşor.

— Am făgăduit să i-o duc chiar eu, zise Mat. „Pe Lumină, nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea să nu mă lase să i-o dau.” I-am făgăduit Domniţei-Moştenitoare.

Pe neaşteptate, se trezi cu sabia ofiţerului la gât.

— Am să te duc la Regină, fermierule, spuse încet Tallanvor. Dar să nu uiţi că pot să-ţi iau gâtul într-o clipită, dacă te gândeşti măcar să-i faci vreun rău.

Mat zâmbi cum ştia el mai dulce; tăişul sabiei, uşor curbat, îl înţepa la gât.

— Sunt loial regatului meu, spuse, şi un supus credincios al Reginei, s-o scalde Lumina. Dac-aş fi fost aici pe timpul iernii, l-aş fi urmat fără îndoială pe Lordul Gaebril.

Tallanvor îl privi lung, fără să vorbească, apoi, în cele din urmă, îşi puse sabia în teacă. Mat înghiţi în sec şi de-abia se abţinu să-şi ducă mâna la gât, să vadă dacă nu fusese tăiat.

— Scoate-ţi floarea din păr, rosti Tallanvor. Crezi că ai venit în peţit, sau ce?

Mat se supuse de îndată şi o porni în urma lui. „Ce tâmpit, să-mi pun flori în păr. Gata, de-acum s-a terminat cu joaca.” Tallanvor îl conduse prin Palat, mergând, însă, nu în faţa lui, ci de-o parte, pe jumătate întors, ca să nu-l scape din ochi. Alcătuiau un tablou de-a dreptul ciudat, mai ales că Mat se străduia să pară nevinovat ca un bebeluş. Pereţii palatului erau acoperiţi de tapiserii colorate, foarte preţioase, la fel ca şi covoarele întinse peste lespezile albe, chiar şi pe coridoare. Peste tot se vedeau obiecte din aur şi argint, farfurii şi tipsii, pocale şi cupe, aşezate pe cufere sau pe dulăpioare joase din lemn şlefuit, la fel de frumoase precum cele din Tar Valon.

Slujitorii umblau peste tot, îmbrăcaţi în livrele roşii, cu gulere şi manşete albe şi cu Leul brodat pe piept. Mat se trezi întrebându-se dacă Morgase juca vreodată zaruri. „Ce prostie. Reginele nu joacă aşa ceva. Dar, după ce-i dau scrisoarea şi-i spun că cineva din Palat vrea s-o vadă pe Elayne moartă, pun rămăşag că-mi dăruieşte o pungă plină.” O clipă, se amăgi cu gândul că avea să fie înnobilat. Că doar omul care vine să dezvăluie aşa o taină, merită pe deplin răsplata.

Tallanvor îl conduse de-a lungul atâtor coridoare şi prin atâtea curţi, încât începu să se întrebe dacă avea să mai găsească drumul înapoi fără ajutor. Pe neaşteptate, pătrunseră într-o curte în care nu erau decât slujitori. Era împrejmuită de coloane, iar în mijloc avea un bazin rotund, în care peşti albi şi galbeni înotau pe sub florile de nufăr. Bărbaţii purtând surtuce colorate, cu broderii din fir de aur şi argint, şi femeile cu rochii largi, încă şi mai elegante, stăteau respectuoşi în jurul unei femei cu părul roşu-auriu, care şedea pe marginea bazinului, înmuindu-şi degetele în apă şi privind cu tristeţe la peştii care se ridicau la suprafaţă, nădăjduind să primească de mâncare. Pe degetul mijlociu de la mâna stângă purta inelul cu Marele Şarpe. Lângă ea stătea un bărbat înalt şi brun, cu o haină de mătase roşie acoperită aproape în întregime cu broderii înfăţişând spirale şi frunze.

Mat îşi îndreptă întreaga atenţie către femeie. Chiar şi dacă n-ar fi avut cununa din trandafiri lucraţi în aur, rochia albă cu dungi roşii şi etola lungă, în aceleaşi culori, brodată cu Leii din Andor, tot ar fi ştiut că se afla în faţa lui Morgase, Regina în Andor prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Cea Dintâi din Casa Trakand. Arăta la fel de frumoasă cum avea să devină, cândva, Elayne. Pe lângă ea, toate femeile adunate acolo păreau şterse. „Aş lua-o la un dans, şi i-aş fura şi un sărut sub razele de lună, chiar dacă e mai în vârstă, se gândi, apoi se dojeni singur: Vezi, poate uiţi cu cine vorbeşti.”

Tallanvor se lăsă într-un genunchi, proptindu-şi pumnul pe lespezile albe.

— Regina mea, iată un sol cu o scrisoare de la Domniţa Elayne.

Mat trase cu ochiul la cum se aşezase celălalt, dar se mulţumi cu o plecăciune adâncă.

— Din partea Domniţei-Moştenitoare... ăăă... Regina mea. Plecându-se, ridică scrisoarea, ca să se poată observa pecetea de ceară aurie. „După ce-o citeşte şi află că Elayne e bine, am să-i spun.” Morgase îşi întoarse înspre el privirea albastră. „Pe Lumină. Mai bine aştept să se mai înveselească puţin.”

— O scrisoare de la copila mea cea nesăbuită? făcu Regina pe un ton liniştit, dar care lăsa de înţeles că se putea mânia oricând. Asta înseamnă că, măcar, este în viaţă. Unde-i acum?

— În Tar Valon, Regina mea, izbuti Mat să îngaime. „Pe Lumină, mi-ar plăcea s-o văd înfruntându-se din priviri cu Suprema”, chicoti în sinea-i, apoi se gândi mai bine şi recunoscu că nu i-ar fi plăcut deloc. Cel puţin acolo era când am plecat eu.

Morgase flutură din mână, nerăbdătoare, iar Tallanvor se ridică, luă scrisoarea de la Mat şi i-o dădu. O clipă, ea privi încruntată pecetea, apoi o rupse cu o mişcare bruscă. În timp ce citea, îngâna ca pentru sine şi clătina din cap la fiecare rând.

— Nu-mi poate spune mai mult, da? Vedem noi dacă o să fie aşa şi când... Gaebril, se întrerupse ea, brusc, luminându-se la faţă. A fost Aleasă, şi asta după mai puţin de un an în Turn.

Dar zâmbetul i se şterse la fel de repede precum apăruse, iar colţurile gurii i se strânseră.

— Când am să pun eu mâna pe ea, are să-şi dorească să fie iarăşi novice.

„Pe Lumină, nimic n-o poate face să se înveselească?” se gândi Mat, apoi se hotărî să dea pe faţă taina, oricum ar fi fost, chiar dacă Regina părea gata să trimită pe cineva la moarte.

— Regina mea, s-a întâmplat să aud...

— Tăcere, băiete, spuse liniştit bărbatul cu haina brodată. Era chipeş, aproape la fel de frumos ca Galad, şi arăta aproape la fel de tânăr, cu toate că tâmplele îi încărunţiseră, însă era mai înalt şi mai masiv, cam cât Rand şi cu umeri cât ai lui Perrin.

— O să ascultăm ce ai de spus, în câteva clipe, făcu el, apoi se întinse peste umărul lui Morgase şi-i luă scrisoarea din mână; ea îl fulgeră cu privirea – Mat o şi vedea izbucnind – dar bărbatul îi apăsă umărul, fără să-şi ia ochii de la ce citea, şi Regina se linişti. Deci înţeleg că a părăsit iarăşi Turnul. În slujba Supremei înscăunate. Ţi-am mai spus, Morgase, femeia aia n-are măsură.

Mat amuţi. „Ce noroc!” Limba parcă i se lipise de cerul gurii. „Câteodată mă întreb dacă nu cumva e mai bine aşa.” Bărbatul cel brun era cel pe care-l auzise mai devreme, căruia i se

spusese „înălţime” şi care voia moartea lui Elayne. „I-a spus Gaebril. Sfetnicul ei vrea să-i ucidă fata? Pe Lumină!” Iar Morgase îl privea ca un câine devotat. Gaebril îşi aţinti ochii aproape negri către Mat. Avea o privire poruncitoare şi ştiutoare.

— Ce poţi să ne spui despre asta, băiete?

— Nimic... ăăă... Seniore, începu Mat, apoi îşi drese vocea; privirea lui Gaebril era mai rea decât a Supremei. Am fost în Tar Valon să-mi văd sora. E novice acolo. Else Grinwell. Numele meu e Thom Grinwell, Seniore. Domniţa Elayne a aflat că voiam să trec prin Caemlyn în drum spre casa – sunt din Comfrey, Seniore, un sătuc la miazănoapte de Baerlon; până să ajung în Tar Valon n-am văzut nici un loc mai mare decât Baerlonul – şi atunci ea – adică Domniţa Elayne – mi-a dat să aduc scrisoarea.

I se păru că Morgase îi aruncase o privire, atunci când spusese că venea de la miazănoapte de Baerlon, însă ştia că acolo se afla un sat numit Comfrey. Îşi amintea că auzise pomenindu-se. Gaebril încuviinţă, dar spuse:

— Nu ştii încotro pleca Elayne, băiete? Sau cu ce treabă? Spune adevărul şi n-ai de ce te teme. Dacă minţi, însă, ai să fii pedepsit.

Pe faţa lui Mat apăru o expresie încruntată şi îngrijorată, deloc prefăcută.

— Seniore, am văzut-o o singură dată pe Domniţa-Moştenitoare. Mi-a dat scrisoarea – şi o marcă de aur! – şi mi-a spus să i-o aduc Reginei. Nu ştiu mai multe despre misiva decât ce-am auzit aici.

Gaebril părea gânditor; pe chipul întunecat nu se putea citi dacă-l credea sau nu.

— Nu, Gaebril, spuse, dintr-odată, Morgase. Prea mulţi oameni au fost trimişi la tortură. Înţeleg că uneori este nevoie, aşa cum mi-ai explicat, dar nu şi acum. E doar un băiat care-a adus o scrisoare despre care nu ştia nimic.

— Mă supun poruncilor Reginei mele, spuse bărbatul, pe un ton respectuos, apoi, însă, o atinse pe obraz într-un fel care-o făcu să roşească şi să-şi deschidă puţin buzele, ca în aşteptarea unui sărut.

— Spune-mi, Thom Grinwell, făcu Morgase, răsuflând greu, fiica mea era bine, când ai văzut-o?

— Da, Regina mea. Zâmbea, râdea şi-i batjocorea pe toţi... adică...

— Nu te teme, tinere, îi spuse Morgase, râzând uşor şi privindu-i chipul. Ştiu că Elayne are limba ascuţită şi poate avea necazuri din pricina asta. Mă bucur că e bine. Unui tânăr care şi-a părăsit sătucul, continuă ea, cercetându-l cu ochii săi albaştri, nu-i vine întotdeauna uşor să se întoarcă. Pare-mi-se că ai să călătoreşti mult până să ajungi iarăşi în Comfrey. Poate ai să te întorci chiar şi în Tar Valon. Dacă o faci şi dacă o mai vezi pe fiica mea, spune-i că se întâmplă adesea să te căieşti de vorbele rostite la mânie. N-am de gând s-o iau din Tar Valon înainte de vreme. Spune-i că mă gândesc adesea la anii pe care i-am petrecut şi eu acolo, şi că mi-e dor de discuţiile tihnite cu Sheriam, din cancelaria ei. Să-i spui asta, Thom Grinwell.

— Da, Regina mea, răspunse Mat, ridicând stingherit din umeri. Dar... ăăă... nu am de gând să mă întorc vreodată în Tar Valon. Cred că o dată e de ajuns. Taică-meu are nevoie de mine la fermă. Aşa, surorile mele trebuie să-l ajute la muls.

— Tare nerăbdător mai eşti să te întorci la vaci, băiete, râse tunător şi batjocoritor Gaebril. Poate că ar trebui să mai vezi lumea, până să se schimbe. Poftim!

Scoase o pungă şi i-o aruncă. Prinzând-o, Mat simţi că avea în ea câteva monede.

— Dacă Elayne ţi-a dat o marcă de aur ca să-i duci scrisoarea, eu am să-ţi dau zece pentru că ai adus-o în siguranţă. Vezi lumea, înainte să te întorci la vaci.

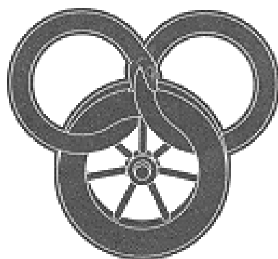
— Da, Seniore, făcu Mat, bucuros de pungă, izbutind să zâmbească slab. Mulţumesc, Seniore.

Însă bărbatul îi făcuse deja semn să plece, şi se întorsese către Morgase, cu mâinile în şolduri.

— Morgase, cred că a venit vremea să curăţăm puroiul care s-a întins la hotarul regatului. Prin căsătoria cu Taringail Damodred, ai dreptul să urci pe Tronul Soarelui. Cu ajutorul Gărzilor, eşti printre cei mai puternici pretendenţi. Şi pot să dau şi eu o mână de ajutor, cumva. Ascultă-mă.

Tallanvor atinse braţul lui Mat, şi amândoi se traseră înapoi, cu plecăciuni, dar fără să fie băgaţi în seamă de nimeni. Gaebril vorbea şi toţi nobilii păreau vrăjiţi de ce auzeau. Morgase ascultă încruntată, dar încuviinţa din cap, aşa cum făcea toată lumea.

CAPITOLUL 47

La întrecere cu Umbra

Tallanvor îl conduse pe Mat din curtea cu bazinul până la ieşirea din Palat, la porţile cele mari şi poleite care sclipeau în soare. Se apropia amiaza. Mat îşi dorea să se vadă cât mai repede plecat, să se grăbească. Îi venea greu să-şi potrivească pasul după cel al tânărului ofiţer. Dar, dacă o lua la fugă, putea stârni uimire şi cine ştie – cine ştie? – dacă nu cumva înţelesese totul greşit. Poate că Gaebril nu-l bănuia că ar şti ceva mai mult decât spusese. „Poate.” Îşi aminti de ochii aceia aproape negri care se îndreptaseră către el şi-i străpunseseră mintea ca o furcă ascuţită. „Pe Lumină, poate.” Se strădui să meargă la pas, ca şi cum avea tot timpul din lume – „Sunt doar un nătărău de la ţară care se holbează la covoare şi la foiţa de aur. Nici prin cap nu-mi trece că cineva mi-ar putea dori moartea.” – până ce Tallanvor îl duse la o poartă mai mică şi ieşi după el în piaţă.

Ofiţerul cel gras cu ochi de şobolan era încă acolo. Când îl văzu pe Mat, se făcu iarăşi roşu la faţă. Însă, până să apuce să deschidă gura, Tallanvor îi zise:

— A adus o scrisoare de la Domniţa-Moştenitoare către Regină. Elber, bucură-te că nici Morgase, nici Gaebril nu ştiu că ai încercat să-l opreşti. Lordul Gaebril a fost tare interesat de misiva de la Domniţa Elayne.

Chipul lui Elber se făcu alb ca gulerul pe care-l purta. Îl fulgeră cu privirea pe Mat, apoi se întoarse la soldaţii lui, cercetându-le chipurile prin viziere, parcă pentru a-şi da seama dacă îi observaseră frica.

Mat îi mulţumi lui Tallanvor – şi era sincer: până să-l vadă pe grăsan uitase cu totul de el – apoi îşi luă rămas-bun. O apucă de-a curmezişul pieţei ovale, încercând să nu păşească prea repede, şi rămase uimit când Tallanvor i se alătură. „Pe Lumină, o fi omul lui Gaebril sau al lui Morgase?” Tocmai începuse să-l mănânce între umeri, de parcă simţea un cuţit înfigându-i-se în spate – „Dar nu ştie, arde-m-ar! Gaebril nu mă bănuieşte de nimic!” – când, în sfârşit, tânărul ofiţer deschise gura:

— Ai stat mult în Tar Valon? În Turnul Alb? Ai apucat să afli câte ceva despre el?

— Numai trei zile, răspunse, cu grijă, Mat; poate şi-atât era prea mult – dacă scrisoarea nu l-ar fi silit să spună că venea din Tar Valon, nici n-ar fi recunoscut că fusese acolo – însă un frate venit să-şi vadă sora nu avea cum să plece îndărăt în aceeaşi zi. „Pe Lumină, ce urmăreşte?” N-am apucat să văd prea multe. Nimic important. Că doar nu m-a condus nimeni să-mi arate. Eram acolo s-o văd pe Else.

— Dar ceva trebuie să fi auzit, omule. Cine e Sheriam? Discuţiile din cancelaria ei înseamnă ceva?

Mat scutură tare din cap, ca să nu lase să i se vadă uşurarea.

— Nu ştiu cine e, îi spuse, cu toată sinceritatea; poate că auzise cândva numele de la Egwene, sau poate de la Nynaeve – o fi fost vreo Aes Sedai? Dar de ce credeţi că ar trebui să însemne ceva?

— Nu ştiu, îngână Tallanvor. Multe lucruri îmi scapă. Uneori cred că ea încearcă să ne spună ceva... Thom Grinwell, făcu, privindu-l aspru pe Mat, eşti credincios regatului?

— Fireşte că sunt. „Pe Lumină, dacă mai spun asta de multe ori, am să încep s-o cred.” Dar dumneavoastră? Îi slujiţi cu credinţă pe Morgase şi Gaebril?

Tallanvor îi aruncă o privire care putea străpunge stânca.

— Pe Morgase o slujesc, Thom Grinwell. Pe ea, până la moarte. Rămâi cu bine.

Se întoarse şi plecă spre Palat, cu o mână încleştată pe mânerul sabiei. Privindu-l, Mat bombăni pe înfundate:

— Pun rămăşag pe asta – şi cântări în palmă punga primită – că Gaebril spune acelaşi lucru.

Habar nu avea ce jocuri se jucau în Palat, dar nu voia să se bage la mijloc. Şi avea de gând să facă în aşa fel încât să le scoată şi pe Egwene şi celelalte. „Femei fără minte! Acum trebuie să văd de viaţa lor, în loc să mă îngrijesc de a mea!” Mai străbătu vreo câteva străzi la pas, apoi o luă la fugă.

Dădu năvală la Binecuvântarea Reginei, unde găsi aproape acelaşi tablou ca şi la plecare. În bibliotecă, Thom şi hangiul şedeau la masa de pietre. Începuseră un joc nou, din câte văzu, dar lui Gill îi mergea la fel de prost. Pisica tărcată se urcase la loc pe masa ei şi se spăla. Alături de ea se afla o tavă, cu urmele unui prânz pentru doi. Bagajele sale dispăruseră de pe fotoliu. Fiecare dintre cei doi bărbaţi avea alături un pahar cu vin.

— Jupân Gill, eu am să plec, zise Mat. Moneda poţi s-o păstrezi şi să scazi de-acolo preţul pentru o masă. Rămân cât să mănânc ceva, apoi o pornesc spre Tear.

— Ce te grăbeşti aşa, băiete? făcu Thom, care părea mai atent la pisica decât la masa de joc. De-abia ce-am ajuns.

— Deci ai dus scrisoarea Domniţei Elayne? întrebă însufleţit hangiul. Şi văd că ai scăpat întreg. Chiar te-ai căţărat pe zid, ca tânărul ălălalt? Ei, n-are a face asta. Morgase s-a mai liniştit sau tot stă să se mânie în orice clipă?

— Cred că s-a liniştit, spuse Mat. Nu sunt sigur, dar aşa părea.

Şovăi puţin, cântărind în palmă punga de la Gaebril care clincănea uşor; nu se uitase înăuntru, dar, după greutate, păreau într-adevăr să fie zece monede de aur.

— Jupân Gill, ce-mi poţi spune despre Gaebril? Pe lângă că nu le înghite pe Aes Sedai. Parcă spuneai că nu e de multă vreme în Caemlyn.

— La ce te interesează asta? se răsti Thom. Basel, pui sau nu piatra aia?

Hangiul oftă şi aşeză pe masă o piatră neagră, iar menestrelul clătină din cap.

— Ei, băiete, zise Gill, nu sunt multe de spus. A venit dinspre apus, în timpul iernii. De undeva de pe la voi, cred. Poate chiar din Ţinutul celor Două Râuri. Am auzit pomenindu-se ceva de munţi.

— Pe acolo nu sunt lorzi, rosti Mat. Or fi vreunii pe lângă Baerlon, habar n-am.

— Or fi, băiete. Eu nu mai auzisem niciodată de el, dar nici nu-i cunosc pe toţi lorzii din regat. A venit când Morgase era încă în Tar Valon, şi jumătate din oraş se temea ca Turnul să n-o facă şi pe ea să dispară. Cealaltă jumătate nu mai voia s-o vadă întoarsă. Au izbucnit revolte, la fel ca anul trecut, la sfârşitul iernii.

— Nu-mi pasă mie de politică, jupân Gill, spuse Mat, clătinând din cap. Eu vreau să ştiu despre Gaebril.

Thom se uită urât la el şi începu să-şi cureţe pipa cu un pai.

— Păi de Gaebril e vorba, flăcău, răspunse Gill. În timpul revoltelor, s-a pus în fruntea taberei care-o sprijinea pe Morgase – a fost şi rănit în lupte, cică – şi, până să se întoarcă ea, a izbutit să le înăbuşe. Gareth Byrne nu se împăca deloc cu ceea ce-l văzuse făcând – Gaebril e un bărbat foarte aspru, câteodată – însă Morgase a fost bucuroasă că a găsit oraşul împăcat, aşa că l-a numit în slujba pe care-o avusese Elaida.

Hangiul tăcu. Mat îl aşteptă să continue, dar degeaba. Thom îşi îndesă pipa cu tutun şi se duse s-o aprindă de la o lămpiţă de pe cămin, ţinută tocmai pentru asta.

— Şi? făcut Mat. Trebuie să aibă el vreo pricină pentru ceea ce face. Dacă se însoară cu Morgase, la moartea ei o să fie rege? Dacă moare şi Elayne, adică.

Thom se înecă, trăgând din pipă, iar Gill râse.

— Pe tronul din Andor stă o femeie. Numai o femeie. Dacă ar muri şi Morgase şi Elayne – facă Lumina să nu fie aşa! – atunci tronul l-ar dobândi ruda cea mai apropiată. Şi, de data asta, e limpede despre cine e vorba. De verişoara reginei, Doamna Dyelin. Nu e ca pe vremea Succesiunii, când a dispărut Tigraine. A trecut mai mult de un an până ca Morgase să se urce pe Tronul Leului. Dyelin l-ar putea păstra pe Gaebril ca sfetnic, sau l-ar putea lua de soţ ca să întărească spiţa, cu toate că nu cred că ar face-o decât dacă Morgase ar avea un copil cu el. Chiar şi atunci, ar rămâne doar Prinţ Consort. Doar atât. Slavă Luminii, Morgase e încă tânără. Iar Elayne e sănătoasă. Pe Lumină! Doar nu scria în scrisoare că ar fi bolnavă, nu?

— E bine. „Cel puţin deocamdată.” Altceva nu-mi mai poţi spune despre el? Nu pare să-ţi fie pe plac. De ce?

Hangiul căzu pe gânduri, se încruntă, îşi scarpină bărbia şi clătină din cap.

— Parcă n-aş vrea să-l văd însurându-se cu Morgase, dar nu ştiu de ce. Se zice că e un bărbat de ispravă; nobilii sunt morţi după el. Însă oamenii pe care i-a adus în Gardă nu-mi plac deloc. S-au schimbat prea multe de când a apărut el, cu toate că nu numai din pricina lui. Parcă s-au înmulţit cei care murmură pe la colţuri. Ai zice ca ne-am preschimbat în oamenii din Cairhien, aşa cum erau înainte de războiul civil. Numai ticluieli şi capcane. De când a venit Gaebril, am început să visez urât. Şi nu numai eu. Ce prostie, să-ţi faci griji din pricina unor vise. Pesemne că suntem doar îngrijoraţi pentru Elayne şi pentru ce vrea să facă Morgase cu Turnul Alb, şi pentru că oamenii se poartă ca în Cairhien. Nu ştiu. De ce mă tot întrebi despre Lordul Gaebril?

— Pentru că vrea s-o ucidă pe Elayne, zise Mat, şi pe Egwene şi Nynaeve.

Nimic din ce-i spusese Gill nu era de folos. „Arde-m-ar, dar nu trebuie să înţeleg de ce le vrea moarte, trebuie doar să-l opresc.” Cei doi se uitau lung la el, ca şi cum înnebunise. Iarăşi.

— Nu cumva eşti pe cale să cazi iar la pat? spuse bănuitor Gill. Ţin minte că, data trecută, nu aveai încredere în nimeni. Ori e asta, ori vrei să-ţi râzi de noi. Pare-mi-se că-ţi place să-ţi baţi joc de oameni. Dar să ştii că nu-i o glumă bună.

— Nu-i nici o glumă, tu-i mama mă-sii, se strâmbă Mat. L-am auzit spunându-i unuia, Comar, să-i taie capul lui Elayne. Şi, dacă tot o făcea, să le ucidă şi pe Egwene şi Nynaeve. Comar asta e un bărbat zdravăn, cu o şuviţă căruntă în barbă.

— Mda, am auzit de el, zise, încet, Gill. Era un soldat priceput, dar cică a plecat din Gardă, din pricina unor necazuri cu zaruri măsluite. Nu că ar îndrăzni cineva s-o spună tare; Comar era printre cei mai pricepuţi săbieri din Gardă. Deci chiar nu-ţi baţi joc de noi?

— Nu prea cred, Basel, făcu Thom. Parcă deloc nu-mi vine să cred.

— Să ne scalde Lumina! Şi Morgase ce-a zis? I-ai spus, da? Arde-te-ar focul, nădăjduiesc că i-ai spus!

— O, fireşte, spuse acru Mat. Sub nasul lui Gaebril, la care ea se uita ca un câine credincios. I-am spus: „Oi fi eu doar un om de la ţară, care de-abia ce-a sărit zidul Palatului acum jumătate de ceas, dar uite că se-ntâmplă să ştiu că sfetnicul matale de-

acolo, ăsta de care pari îndrăgostită, are de gând să-ţi omoare fata.” Pe Lumină, omule, mi-ar fi luat capul.

— Mda, ar fi fost în stare, zise Thom, privindu-şi gânditor pipa şi trăgându-se de mustăţi. Îi sare ţandăra foarte repede, şi e periculoasă ca o furtună.

— Tu ştii cel mai bine, Thom, rosti Gill, cu minţile aiurea şi cu ochii în gol, trecându-şi palmele prin părul cărunt. Trebuie să fie ceva de făcut. N-am mai ţinut o sabie în mână de la Războiul cu Aielii, dar... Nu, asta n-ar folosi la nimic. Aş fi ucis în zadar. Dar trebuie să fac ceva!

— Zvonuri, şopti Thom, care părea să cerceteze tabla de pietre şi să vorbească pentru sine. Zvonurile nu pot fi împiedicate să ajungă la urechile lui Morgase. Dacă aude asta iarăşi şi iarăşi, până la urmă va intra la bănuieli. Zvonul este glasul poporului care spune adesea adevărul. Morgase o ştie. Nici un om în viaţă n-o întrece în Marele Joc. Îndrăgostită sau nu, după ce va începe să-i bănuiască pe Gaebril, o să afle totul despre el. Şi dacă află că are de gând să-i facă rău lui Elayne – aşeză o piatră pe tablă; părea o mişcare fără rost, dar Mat văzu că, după alte trei, o mare parte din pietrele lui Gill aveau să fie înconjurate – Lordul Gaebril va avea parte de o soartă cruntă.

— Tu şi Jocul tău, mormăi Gill. Dar ar putea să iasă. Ştiu şi cui să-i spun, ca să pun totul în mişcare, zâmbi el, dintr-odată. Trebuie numai să-i pomenesc Gildei că am visat aşa ceva. În trei zile, toate slujnicele din Oraşul Nou au s-o afle şi au s-o ia de bună. Gilda e cea mai gură-spartă femeie din lumea asta mare.

— Ai grijă, însă, ca nimeni să nu poată afla că a pornit de la tine.

— Nici o teamă, Thom. Acum o săptămână, un om mi-a povestit unul din visele mele urâte, ca şi cum l-ar fi auzit de la altul, care-l ştia de la altul şi aşa mai departe. Pesemne că Gilda a tras cu urechea când îi povesteam lui Coline. Am încercat să dau de izvor şi m-am dus chiar să-l întreb pe omul de la care, chipurile, plecase totul, undeva în cealaltă parte a oraşului. Numai de curiozitate, ca să văd prin câte guri trecuse zvonul. Şi ăla spunea sus şi tare că fusese propriul său vis. Deci nici o teamă, Thom.

Mat nu dădea doi bani pe toată discuţia asta despre zvonuri – zvonurile nu le puteau ajuta pe cele trei fete – însă un lucru îl uimea.

— Cum de eşti aşa de liniştit, Thom? parcă Morgase era iubirea vieţii tale.

Menestrelul îşi privi iarăşi pipa.

— Mat, o femeie foarte înţeleaptă mi-a spus cândva că timpul vindecă rănile şi alină orice durere. N-am crezut-o. Dar avea dreptate.

— Adică n-o mai iubeşti pe Morgase?

— Băiete, au trecut cincisprezece ani de când am plecat din Caemlyn, cu călăii pe urmele mele. Cerneala cu care Morgase semnase condamnarea mea nici nu se uscase încă. Şezând aici şi ascultându-l pe Basel trăncănind – Gill dădu să-l întrerupă, dar Thom ridică vocea – trăncănind, spun, despre Morgase şi Gaebril, cum au să se ia, mi-am dat seama că patima s-a stins de multă vreme. Ţin la ea, poate chiar o şi iubesc un pic, dar nu mai sunt îndrăgostit cum eram odată.

— Şi eu care credeam că ai să dai fuga la Palat s-o previi, râse Mat şi, spre uimirea lui, Thom i se alătură.

— Nu-s chiar aşa prost. Toată lumea ştie că bărbaţii şi femeile gândesc altfel, câteodată, dar cea mai mare deosebire e asta: Bărbaţii uită, dar nu iartă; femeile iartă, dar nu uită niciodată. Poate că Morgase m-ar fi sărutat pe obraz, mi-ar fi turnat un pahar cu vin şi mi-ar fi spus că i-a fost dor de mine. după care, cine ştie dacă n-ar fi chemat Gărzile să m-arunce în temniţă, la călăi. Nu. Morgase e una dintre femeile cele mai descurcăreţe pe care le-am văzut. Şi asta nu-i puţin lucru. Aproape că mi-e milă de ce i se va întâmpla lui Gaebril, după ce Regina află ce se pune la cale. Vorbeai de Tear? Nu s-ar putea să pleci mâine? Mi-ar prinde bine un somn zdravăn la noapte.

— Vreau să ajung cât mai departe, înainte de căderea nopţii, făcu Mat, uimit. Adică vii cu mine? Credeam că ai de gând să râmai aici.

— N-ai auzit ce vorbeam adineauri? M-am hotărât să nu mor. Tear pare un loc mai sigur pentru mine decât Caemlyn şi, dintr-odată, asta îmi sună ademenitor. Şi ţin la fetele alea.

Cu o mişcare agilă, Thom scoase de undeva un cuţit, apoi, într-o clipă, îl ascunse la loc.

— N-aş vrea să li se întâmple ceva. Dacă ai de gând să ajungi iute în Tear, trebuie să ne întoarcem în Aringill. Cu o corabie o să sosim cu trei zile mai repede decât călare, chiar dacă am

galopa fără încetare. Crede-mă că nu spun asta doar pentru că mi-am tăbăcit fundul în şa atâta vreme.

— Atunci aşa rămâne. Numai să ajungem iute.

— Ei, băiete, zise Gill, dacă pleci, mai bine mă duc să văd de masă.

Se ridică şi dădu să iasă. Mat îi aruncă punguţa primită de la Gaebril.

— Jupân Gill, păstrează asta pentru mine.

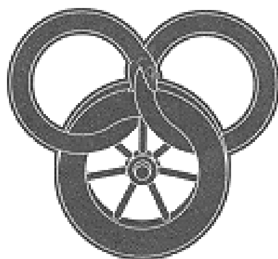
— Ce-i înăuntru? Bani?

— Un gaj. Gaebril nu ştie, dar tocmai am pus un rămăşag cu el.

Pisica sări jos, când Mat luă păhăruţul de lemn şi aruncă zarurile pe masă. De cinci ori şase.

— Un rămăşag. Şi eu câştig întotdeauna.

CAPITOLUL 48

Una mai meşteră ca alta

Năluca se îndrepta legănat către docurile din Tear, pe malul de apus al râului Erinin, dar Egwene nu vedea nimic din oraşul de care se tot apropiau. Aplecată peste parapet, cu ochii în jos, privea fix prora lată care despica valurile, şi prima vâslă din şir care-i tot apărea în faţă şi apoi dispărea, lăsând dâre înspumate prin unde. Mişcarea îi făcea rău la stomac, dar ştia că, dacă ridica fruntea, avea să se simtă încă şi mai prost. Dacă se uita la ţărm, legănatul încet al *Nălucii* o ameţea mai tare.

Nu ştia, şi nici nu-i pasa, cum navigase corabia până să ajungă în Jurene, dar de când se urcaseră ele la bord, aşa fusese. Uneori îşi dorea ca *Năluca* să se fi dus la fund, până să dea ochii cu ea. Sau ca ele să-l fi silit pe căpitan să oprească în Aringill, ca să-şi găsească o altă corabie. Sau să nu se fi apropiat de o corabie în viaţa lor. Îşi dorea multe, pentru că numai aşa îşi mai putea lua mintea de la propriile-i necazuri.

Legănatul era mai slab când înaintau cu ajutorul vâslelor decât când întindeau pânzele, dar trecuseră mult prea multe zile ca să mai conteze asta. Stomacul lui Egwene tremura şi se unduia, precum laptele într-o cană de piatră. Înghiţi în sec, şi încercă să uite această imagine.

La bordul *Nălucii* nu izbutiseră să mai pună la cale cine ştie ce, căci Nynaeve vomita cam din zece în zece minute, iar, la

vederea ei, şi Egwene dădea afară toată mâncarea pe care izbutise s-o înghită. Pe măsură ce coborau spre miazăzi se făcea din ce în ce mai cald, şi asta nu le ajuta cu nimic. Şi-acum, Nynaeve era tot sub punte. Pesemne că Elayne îi ţinea ligheanul.

„Of, Lumină, nu! Nu te gândi la asta! Câmpii înverzite, pajişti. Pe Lumină, pajiştilor, nu vă mai legănaţi aşa. Ciripit de mierle. Nu, nu mierle. Ciocârlii. Ciripit de ciocârlii."

— Doamnă Josslyn? Doamna Josslyn?

Îi trebuiră câteva clipe să se dezmeticească şi să recunoască numele pe care şi-l alesese, şi glasul Căpitanului Canin. Ridică încet fruntea şi îşi aţinti privirile asupra feţei sale prelungi.

— Tragem la mal, Doamnă Josslyn. Mi-aţi tot spus că de-abia aşteptaţi să coborâţi de pe corabie. Ei, am ajuns, spuse căpitanul, fără să încerce să-şi ascundă nerăbdarea de a scăpa de cele trei călătoare, dintre care două nu făceau altceva decât să bolească, aşa cum obişnuia să zică el, şi să geamă toată noaptea.

Marinarii desculţi şi dezbrăcaţi până la brâu aruncau parâmele către bărbaţii aflaţi pe docul de piatră, care păreau să prefere, în loc de cămăşi, vestoane de piele. Vâslele fuseseră deja retrase, în afară de două, de care se foloseau pentru a nu se lovi prea tare de docul ud. În aer plutea o mireasmă de ploaie de-abia sfârşită, liniştitoare. Legănatul încetase de ceva timp, dar Egwene descoperi că stomacul său încă nu-l uitase. Soarele se îndrepta spre apus. Încercă să nu se gândească la cină.

— Foarte bine, Căpitane Canin, zise, cât putea mai demn. „Nu mi-ar fi vorbit pe tonul ăsta dacă mi-aş fi purtat inelul, chiar dacă mi-ar fi venit rău pe încălţările lui", îi trecu prin minte; imaginea o făcu să se înfioare.

De ceva timp, inelul cu Marele Şarpe şi ter'angrealul răsucit îi atârnau la gât, pe o panglică de piele. Simţea răcoarea pietrei – care o mai apăra de fierbinţeala umedă din jur – dar, dincolo de asta, de la o vreme descoperise că, cu cât folosea mai des ter'angrealul, cu atât îşi dorea să nu se mai despartă de el, aşa că nu-l mai ţinea niciodată în punguţă.

Cu toate acestea, în Tel'aran'rhiod nu aflase încă cine ştie ce lucruri folositoare. Câteodată, dar mai ales în visele sale proprii, fără ter'angreal, îi văzuse pe Rand, Mat sau Perrin, fără însă să înţeleagă ce era cu ei. Apăruseră şi Seanchanii, la care nu voia

să se gândească. Avusese coşmaruri în care un soldat cu mantie albă îl aşeza pe Jupân Luhhan în mijlocul unei capcane uriaşe, dinţate, pe post de momeală. De ce umbla Perrin cu un şoim pe umăr, şi ce importanţă avea că trebuia să aleagă între securea pe care-o purta la brâu şi ciocanul de fierar? Ce însemna că Mat juca la zaruri cu Cel Întunecat, şi de ce tot striga „Vin!”? Apoi Rand. Rand care se strecura prin bezna nepătrunsă către Callandor, în timp ce, de jur împrejur, mergeau şase bărbaţi şi cinci femei, unii ţinându-se pe urmele lui, alţii nebăgându-l în seamă, unii încercând să-l călăuzească spre sabia din cristal sclipitor, alţii – să-l împiedice s-o atingă. Păreau să nu ştie unde se afla el, cel puţin nu tot timpul. Unul dintre bărbaţi avea ochi de foc, şi-l dorea pe Rand cu o îndârjire pe care până şi ea putea să o simtă. I se părea că-l cunoaşte. Ba'alzamon. Dar cine erau ceilalţi? Îl văzuse iarăşi pe Rand în acea încăpere aridă şi prăfuită, cu toate făpturile micuţe care i se cuibăreau în piele. Sau înfruntând o hoardă de Seanchani. Sau înfruntând-o pe ea şi femeile adunate în jurul ei, printre care se afla şi una din neamul Seanchanilor. Nu pricepea nimic. Trebuia să nu se mai gândească la Rand şi la ceilalţi, şi să se preocupe de ceea ce-o aştepta. „Ce pune la cale Ajah Neagră? De ce nu visez nimic despre ele? Pe Lumină, de ce nu pot să învăţ cum să fac să aflu ce-mi doresc?”

— Porunceşte să fie debarcaţi caii, căpitane, îl rugă pe Canin. Am să merg să vorbesc cu Doamna Maryim şi cu Doamna Caryla – adică, fireşte, Nynaeve şi Elayne.

— Am trimis pe cineva să le spună, Doamnă Josslyn. Iar caii domniilor voastre vor fi la doc cât se poate de iute.

Părea foarte bucuros că scăpa de ele. Egwene se gândi să-i spună să nu se mai grăbească aşa, dar renunţă pe dată. Chiar dacă *Năluca* nu se mai legăna, voia să simtă iarăşi pământul sub picioare. Cât de repede. Cu toate acestea, se opri puţin să-şi mângâie iapa pe bot, ca să-i arate lui Canin că nu se grăbea din cale-afară.

Nynaeve şi Elayne apărură în capul scărilor care duceau sub punte, împovărate cu toate boccelele şi desagii de la şei. Elayne era, în plus, împovărată şi cu Nynaeve, însă aceasta, dând cu ochii de Egwene, se îndepărtă de Domniţa-Moştenitoare şi merse fără ajutor până la bordul corabiei, unde marinarii pregătiseră o pasarela îngustă. Alţi doi se apropiară de iapa

cenuşie, înnodându-i un năvod mare pe sub burtă, iar Egwene se grăbi să coboare să-şi ia lucrurile. Odată întoarsă pe punte, văzu că iapa ajunsese deja pe ţărm, iar cea roşcată pe care călărea Elayne atârna în aer, prinsă cu năvodul, deja la jumătatea drumului.

Ajunsă, în sfârşit, pe uscat, se simţi uşurată că nu se mai legăna nimic împrejur. Apoi, după numai câteva clipe, începu să privească oraşul în care ajunseseră cu atâta caznă.

De-a lungul docurilor se întindeau un şir de depozite din piatra. Erau acolo o sumedenie de corăbii, mai mici sau mai mari, ancorate de-a lungul pontoanelor sau mai departe, în apele râului – le cântări o clipă din ochi, apoi îşi întoarse grăbită privirea. Oraşul fusese clădit pe loc întins – nu se vedea aproape nici o ridicătură. De-a lungul uliţelor noroioase, nepavate, care se aflau printre depozite, se vedeau case, hanuri şi cârciumi din lemn sau din piatră. Acoperişurile de ţiglă aveau nişte colţuri ciudat înclinate, iar unele erau ţuguiate. În spatele acestora, Egwene zări un zid înalt din piatră cenuşie, dincolo de care se înălţau turnuri cu balcoane aflate la mare înălţime, şi palate cu cupole albe. Acestea din urmă aveau o formă vag pătrată, în timp ce turnurile erau ascuţite, precum clădirile de dincoace de zid. Una peste alta, Tear era oricum la fel de mare precum Caemlyn sau Tar Valon. Cu toate că nu era atât de frumos, se număra printre cele mai măreţe aşezări din lume. Erau multe de văzut în jur, dar ochii lui Egwene erau atraşi fără încetare către Stâncă.

Auzise de aceasta din poveşti, ştia că era cea mai mare şi mai veche fortăreaţă de pe faţa pământului, prima clădită după Frângerea Lumii, dar, văzând-o pentru prima oară, tot se simţi năucită. La început i se păru că era un deal uriaş, cenuşiu, de piatră, sau un munte mai mic şi golaş, întins pe o mare distanţă – de la apele râului, către apus, dincolo de zid, pătrunzând adânc în inima oraşului. Chiar şi după ce văzu uriaşa flamură care fâlfâia în vârf – trei crai de lună albi, pe un câmp jumătate roşu, jumătate auriu – la cel puţin trei sute de paşi deasupra râului, dar îndeajuns de mare pentru a fi observată aşa cum trebuia, chiar şi după ce urmări cu ochii contururile crenelurilor şi turnurilor, îi veni greu să creadă că Stânca din Tear fusese clădită de mâna omului, şi nu scobită dintr-un munte aflat deja acolo.

— E făurită cu ajutorul Puterii, şopti Elayne, care se uita şi ea, cu gura căscată, la Stâncă. Unde de Pământ, ţesute pentru a scote piatra din străfunduri, Aer pentru a o aduce din toate colţurile lumii, Pământ şi Foc pentru a o strânge într-o singură bucată, fără crăpături, lipituri sau mortar. Atuan Sedai zice că, în zilele noastre, nici toate femeile din Turn n-ar mai putea face asta. Curios, dacă te gândeşti ce părere au înalţii Seniori despre aşa ceva.

— Cred, spuse încet Nynaeve, trăgând cu ochiul la docherii care se plimbau prin jurul lor, că, tocmai din aceasta pricină, n-ar mai trebui să pomenim anumite lucruri cu glas tare.

Elayne părea indignată – căci vorbise într-o şoaptă de-abia auzită – şi, în acelaşi timp, părea să-i dea dreptate celeilalte, aşa cum făcuse din ce în ce mai des în ultima vreme – lucru care nu-i era pe plac lui Egwene. Însă, se văzu silita să recunoască, o făcea numai când Nynaeve avea dreptate, în Tear, orice femeie care purta inelul sau era, într-un fel sau altul, legată de Tar Valon avea să fie supravegheată îndeaproape. Docherii desculţi, cu veste de piele, nu le dădeau nici o atenţie, văzându-şi de treaba lor, cărând, cu roaba, dar, de multe ori, şi cu spinarea, lăzi şi baloturi. Mirosea puternic a peşte. La cele trei docuri din apropierea lor trăseseră zeci de bărcuţe de pescuit, la fel ca cele din tabloul Supremei. Bărbaţi goi până la brâu şi femei desculţe descărcau coşurile cu peşte, grămezi argintii, arămii, verzi, precum şi de alte culori. Nici prin cap nu-i trecuse lui Egwene că puteau exista peşti roşii, albaştri ca cerul sau de un galben strălucitor, unii dungaţi sau pătaţi cu alb şi cu alte nuanţe.

— Are dreptate, Caryla, spuse ea. Să nu uiţi cine eşti. Vorbise încet, dorindu-şi să fie auzită numai de Elayne, nu şi de Nynaeve. Nu izbuti. Nynaeve auzi totul, şi, cu toate că nu se schimbă la faţă în nici un fel, începu să radieze de mulţumire, precum o soba încinsă.

Marinarii tocmai coborau armăsarul cel negru. Harnaşamentele fuseseră deja aduse şi lăsate, grămadă, pe piatra udă. Nynaeve trase cu ochiul la cai, apoi deschise gura – Egwene era convinsă că se pregătea să poruncească, cine ştie cui, să pună şaua pe ei – apoi o închise la loc cu un oftat, de parcă ar fi fost un mare efort. Îşi smuci puternic cosiţa şi, fără întârziere, petrecu o pătură cu dungi albastre pe spinarea

armăsarului, potrivindu-şi, deasupra, şaua înaltă. La celelalte două nici nu se uită.

Egwene nu era prea încântată de ideea de a călări – mişcările calului se asemănau destul de bine cu legănatul *Nălucii* – însă vederea străzilor pline de noroi o convinse. Purta încălţări zdravene, dar nu voia să-şi piardă timpul curăţându-le de noroi, şi nici să meargă suflecându-şi poalele rochiei. Îşi înşeuă în grabă iapa şi se urcă în spinarea ei, potrivindu-şi fustele, ca să nu aibă vreme să se răzgândească. Elayne îşi petrecuse câteva ceasuri, la bordul *Nălucii,* înarmată cu ac şi aţă – Domniţa-Moştenitoare se pricepea de minune la cusut – şi le despărţise tuturor rochiile, pentru a nu mai fi silite să călărească pe o parte.

Nynaeve se urcă şi ea în şa, iar armăsarul se hotărî, tocmai în clipa aceea, să se foiască, ceea ce-o făcu să se schimbe uşor la faţă, dar se ţinu tare, strângând frâiele, şi izbuti să-l facă repede să se liniştească. Până să apuce să treacă, la pas, de şirul de depozite, îşi recăpătase şi glasul.

— Trebuie să le găsim pe Liandrin şi pe celelalte, fără ca ele să ştie că suntem pe urmele lor. E limpede că se aşteaptă să fie urmărite – de noi sau de altcineva – dar aş vrea să nu ştie că am ajuns, până când e prea târziu. Mărturisesc că nu mi-a venit în minte nici o cale pentru a izbuti aşa ceva, spuse ea, răsuflând adânc. Încă. Poate aveţi voi vreo propunere.

— Poate un amuşinar, spuse Elayne fără să şovăie; Nynaeve se încruntă.

— Ca Hurin, adică? spuse Egwene. Dar Hurin era în slujba regelui. Pesemne că toţi amuşinarii de pe aici sunt în slujba înalţilor Seniori.

Elayne încuviinţă. O clipă, Egwene o invidie pentru că avea stomacul aşa de bun.

— Da, pesemne că da, spuse fata. Dar ei nu sunt precum Gărzile Reginei, sau Protectorii Stâncii din Tear. Îi slujesc pe stăpânitori, dar se întâmplă şi să ia bani de la oamenii care au fost tâlhăriţi, pentru a le regăsi bunurile, sau chiar pentru a lua urma altora. Aşa e în Caemlyn, cel puţin, şi cred că şi pe aici la fel.

— Atunci să tragem la un han, zise Egwene, şi să-i cerem hangiului să ne găsească un amuşinar.

— Nu la han, spuse Nynaeve, cu aceeaşi asprime cu care strângea şi frâiele armăsarului, pe care nu-l lăsă nici o clipă să-i scape din mână; apoi, însă, continuă ceva mai blând: Liandrin ne cunoaşte, şi poate nu doar ea – ar trebui să ne aşteptam să ne mai ştie şi altele. Pesemne că supraveghează toate hanurile, aşteptând să apară cineva. Am de gând să le prind în capcană doar pe ele, nu şi pe noi. Nu tragem la nici un han.

Lui Egwene îi stătea pe limbă să pună o întrebare, dar nu-i dădu satisfacţia. Însă o făcu Elayne:

— Şi atunci unde? Dacă aş da pe faţă cine sunt – şi dacă aş putea convinge pe cineva să mă şi creadă, câtă vreme sunt îmbrăcată aşa şi nu am nici un alai – am fi poftite pe dată în cele mai nobile Case, poate chiar înăuntrul Stâncii. Între Caemlyn şi Tear sunt legături strânse. Numai că, aşa, ar afla toată lumea, încă înainte de căderea nopţii. Zău, Nynaeve, unde să stăm în altă parte, dacă nu la han? Nu cumva vrei să tragem la o fermă din afara oraşului? De-acolo n-am putea face nimic.

— O să găsesc eu un răspuns, zise Nynaeve, trăgând cu ochiul la Egwene. Lăsaţi-mă să-l caut.

Încruntată, Elayne îşi plimbă privirea de la una la cealaltă.

— Dacă nu-ţi plac cerceii, nu înseamnă că trebuie să-ţi tai urechile, bombăni.

Fără să şovăie, Egwene îşi aţinti privirea asupra străzii. „Arde-m-ar focul, n-am să-i dau impresia că îmi fac probleme din pricina asta.”

Pe străzi nu era multă lume – nici pe departe ca în Tar Valon. Poate că şi din pricina stratului gros de noroi. Pe lângă ele treceau legănat căruţe cu sau fără coviltir, cele mai multe trase de nişte boi cu coarne late, ai căror stăpâni mergeau alături, la pas, ţinând în mâini beţe lungi, dintr-un lemn deschis la culoare şi striat. Pe asemenea străduţe nu se vedeau, fireşte, nici o trăsură şi nici o lectică. Încă mai mirosea a peşte, peste tot, şi o bună parte dintre oamenii pe lângă care treceau duceau în spate coşuri uriaşe cu peşti. Prăvăliile nu păreau prea înstărite. Nici una nu avea tejghele cu mărfuri scoase în stradă, şi nici lumea nu prea intra să târguiască. Cu toatele aveau firme – un ac şi un balot de pânză pentru croitor, un cuţit şi o pereche de foarfeci pentru cuţitar, un război pentru ţesător şi aşa mai departe – dar cele mai multe erau cojite şi neîngrijite. Cele câteva hanuri aveau şi ele firme la fel de prăpădite, şi nu păreau

prea căutate. Multe dintre căsuţele înghesuite printre hanuri şi prăvălii aveau acoperişurile sparte. Era limpede că se aflau într-una dintre părţile sărace ale oraşului. Din ce se citea pe chipurile oamenilor, nu erau mulţi cei care să viseze la mai bine. Se mişcau, munceau, dar nu-şi mai făceau nădejdi. Aproape nici unul nu se uită la cele trei femei care călăreau prin acele locuri, unde toată lumea mergea pe jos.

Bărbaţii purtau nădragi largi, în general legaţi la glezne. Numai câţiva aveau haine – veşminte lungi, de culoare închisă, care strângeau braţele şi pieptul, apoi se lărgeau de la brâu în jos. Alţii, însă, nu purtau nici haină, nici cămaşă, în schimb îşi legau nădragii cu o bandă de pânză, petrecută peste umăr, colorată şi adesea murdară. Unii purtau pe cap pălării conice de paie, alţi câţiva – berete de pânză care le atârnau pe un obraz. Femeile aveau rochii cu guler înalt, adesea până la bărbie, şi lungi până la glezne. Multe purtau şorţuri scurte, în culori palide, chiar două sau trei unul peste altul, din ce în ce mai mici, şi pălării de paie precum cele ale bărbaţilor, însă vopsite, pentru a se potrivi cu şorţurile.

Văzând o femeie care tocmai trecea, Egwene înţelese cum făceau oamenii să se ferească de noroi – îşi legau de încălţări nişte tălpice din lemn, înalte cam de două palme. Femeia mergea sigură pe ea, ca şi cum ar fi păşit direct pe pământ. Egwene zări şi alţii care foloseau tălpicele, atât femei, cât şi bărbaţi. Erau şi femei desculţe, dar nu la fel de multe precum bărbaţii.

Tocmai se întreba ce soi de prăvălie vindea tălpice din acelea, când Nynaeve o apucă brusc pe o alee dintre o casă lungă şi îngustă, cu două caturi, şi prăvălia din piatră a unui olar. Egwene schimbă o privire cu Elayne – Domniţa-Moştenitoare ridică din umeri – apoi o urmară. Nu ştiau unde mergea şi de ce – şi Egwene avea de gând să-i spună vreo două cu privire la asta – dar nu voiau nici să se piardă de ea.

Aleea sfârşi brusc, într-o curte mică din spatele casei, îngrădită de clădirile dimprejur. Nynaeve descălecase deja, şi tocmai îşi priponea calul de un smochin, într-un loc din care armăsarul nu putea ajunge la plantele care creşteau într-un petic de grădină, aproape cât jumătate din curticică, străbătut de o cărăruie din pietre care ducea la uşa din spate. Nynaeve se apropie de uşa aceea şi bătu.

— Ce e? întrebă Egwene, nemaiputându-se abţine. De ce ne oprim aici?

— N-ai văzut ierburile aşezate la fereastra din faţă? o întrebă Nynaeve, ciocănind a doua oară.

— Ierburi? făcu Elayne.

— O Meştereasă, zise Egwene, descălecând şi priponindu-şi iapa alături de armăsarul negru. „Gaidin nu e un nume potrivit pentru un cal. Ce, crede că nu ştiu la cine se gândeşte?” Nynaeve a găsit o Meştereasă, sau o Căutătoare, sau cum i-or mai fi zicând pe aici.

Uşa se deschise. Din spatele ei ivi o femeie, care trase cu ochiul la ele, bănuitoare. La început, lui Egwene i se păru grasă, apoi, însă, odată ce deschise uşa pe de-a-ntregul, văzu că trupul său era alcătuit mai degrabă din muşchi decât din grăsime. Părea la fel de puternică precum jupâneasa Luhhan – iar unii locuitori din Emond's Field erau gata să jure că aceasta era la fel de solidă ca soţul ei. Nu era chiar aşa, dar nici prea departe de adevăr.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse femeia, cu un accent precum cel al Supremei; avea părul cărunt, des şi cârlionţat, care-i încadra chipul. Purta trei şorţuri în nuanţe de verde deschis, din ce în ce mai stinse. Care dintre domniile voastre are nevoie de mine?

— Eu, zise Nynaeve. Am nevoie de un leac pentru greaţă. S-ar putea ca şi uneia dintre tovarăşele mele să-i prindă bine. Oare am nimerit la locul potrivit?

— Nu sunteţi din Tear, spuse femeia. Ar fi trebuit să-mi dau seama după veşminte, încă dinainte să deschideţi gura. Maica Guenna mi se zice. Unii spun că aş fi o Iscusită, dar am trăit îndeajuns de mult ca să nu mai pun mare preţ pe astfel de vorbe. Intraţi. O să vă pregătesc ceva pentru stomac.

Pătrunseră într-o bucătărie curată, deşi nu prea mare, cu cratiţe de aramă atârnate pe pereţi, şi legături de ierburi spânzurate de tavan, printre şiruri de cârnaţi. Erau acolo mai multe dulapuri din lemn de culoare deschisă, pe uşile cărora era incrustat un model cu fire înalte de iarbă. Tăblia mesei era albită de-atâta frecat, iar spătarele scaunelor aveau incrustaţii de flori. Pe plita din piatră clocotea o oală cu ciorbă care răspândea miros de peşte, alături de un ceainic cu gâtul lung care tocmai dădea în fiert. În vatră nu era foc – iar Egwene se simţi uşurată să observe asta, căci plita dădea şi-aşa mult prea multă căldură,

cu toate că Maicii Guenna nu părea să-i pese. Pe policioară erau rânduite vase; altele erau clădite unul peste altul, pe rafturile aflate de ambele părţi. Podeaua părea măturată de curând. Maica Guenna închise uşa în urma lor, apoi se apropie de un dulăpior.

— Ce fiertură te-ai gândit să-mi dai? întrebă atunci Nynaeve. Frânghiuţă? Albăstrică?

— Dacă aş avea aşa ceva, ţi-aş da, domniţă, spuse Maica Guenna, scormonind într-un raft din care scoase un vas de piatră. Dar n-am avut de mult răgazul să plec la cules, aşa că am să-ţi dau o fiertura din albicioară de mlaştină.

— Nu ştiu ce-i asta, rosti încet Nynaeve.

— E la fel de bună ca frânghiuţă, dar are un gust amar care nu le e multora pe plac, răspunse femeia masivă, presărând într-un ceainic albastru frunze uscate, fărâmiţate, apoi ducându-se la sobă să toarne şi apă. Aşadar, cunoşti şi dumneata meşteşugul? Aşezaţi-vă! mai spuse, arătând către masă cu mâna în care ţinea două căni smălţuite cu albastru, pe care le luase de pe policioară. Aşezaţi-vă, să vorbim. Cine mai are necazuri cu stomacul?

— Mie mi-e bine, rosti liniştită Egwene, trăgându-şi un scaun. Ţie ţi-e greaţă, Caryla?

Domniţa-Moştenitoare, părând oarecum scoasă din sărite, scutură din cap.

— Ei, bine, atunci, făcu femeia căruntă, turnând în ceaşca lui Nynaeve o licoare întunecată şi apoi aşezându-se la masă, în faţă ei. Am făcut cât pentru două, însă fiertura de albicioară ţine mai mult decât peştele sărat. Cu cât stă, cu atât e mai bună, însă se face şi mai amară, încât unii nu se îndură să o guste, oricât de tare i-ar chinui stomacul. Hai, fato, bea. Vezi? Nu-ţi face rău, adaugă după o clipă, umplând a doua cană şi luând o înghiţitură.

Nynaeve duse cana la buze, strâmbându-se puţin după ce gustă. Când o lăsă jos, însă, era din nou netulburată.

— Poate că e puţin amăruie. Spune-mi, Maică Guenna, mai trebuie să îndurăm mult ploile şi nămolul?

Cealaltă se încruntă, plimbându-şi privirea mohorâtă de la una la alta, apoi întorcându-se iarăşi către Nynaeve.

— Nu sunt din Seminţia Mării, fato, să pot cerca vânturile, răspunse, cu glas scăzut. Chiar dacă aş şti să prevestesc vre-

mea, mai degrabă mi-aş vârî o ştiucă în sân decât să recunosc, în ochii Protectorilor, aşa ceva e aproape treabă de Aes Sedai. Acum spune, cunoşti meşteşugul sau nu? Pare-mi-se că veniţi de la drum. Ce fiertura e bună pentru osteneală? întrebă pe neaşteptate, cu asprime.

— Ceai de frunză-lată, răspunse liniştită Nynaeve, sau rădăcină de andilee. Dacă tot ai adus vorba, ce-ai face pentru a-i uşura chinurile unei femei care naşte?

— Aş căuta prosoape fierbinţi, fato, pufni Maica Guenna, şi poate că i-aş da să bea puţină iarbă-clară, dacă aş vedea că se chinuie din cale-afară. Pe lângă astea, e îndeajuns să ai o mână pricepută. La aşa întrebări poate răspunde orice nevastă de fermier. Dar ce e bun pentru dureri la inimă, din cele care te pot omorî?

— Pulbere din floare de ghinadină, pe limbă, rosti acră Nynaeve.

— Dacă o femeie are dureri cumplite la burtă şi scuipă sânge, ce faci?

Şi o ţinură aşa, parcă punându-se la încercare una pe alta, aruncându-şi întrebări şi răspunsuri din ce în ce mai iute. Din când în când o luau mai încet dacă, de pildă, una vorbea despre o plantă pe care cealaltă o cunoştea sub un alt nume, însă apoi morişca se pornea iarăşi. Care erau mai bune, fineturile sau ceaiurile, irul sau prişniţa, şi când se foloseau? Încet, încet, întrebările începură să se lege mai ales de acele ierburi şi rădăcini pe care una le cunoştea, iar cealaltă nu. Se iscodeau una pe alta, dornice să afle cât mai multe. Ascultându-le, Egwene începu să-şi piardă răbdarea.

— După ce-i dai să bea strânge-osul, spunea Maica Guenna, legi osul rupt cu prosoape cufundate în fiertură de iarba-caprei, dar ai grijă, numai din cea cu frunza albastră – Nynaeve încuviinţă, de parcă era la mintea cocoşului – cât se poate de fierbinţi. Cam nouă măsuri de apă la una de iarba-caprei, nu mai puţin. Prosoapele trebuie înlocuite de îndată ce nu mai ies aburi din ele, şi ţinute aşa o zi întreagă. Osul se va lega la loc de două ori mai repede decât dacă foloseşti numai ceaiul, şi va fi de două ori mai puternic.

— O să ţin minte, zise Nynaeve. Ai pomenit ceva de limba-oii, cum că ar fi bună pentru durerile de ochi. Nu am auzit niciodată să...

— Maryim, o întrerupse Egwene, care nu mai putea îndura, chiar crezi că vei mai avea vreodată nevoie de cunoştinţele astea? Nu mai eşti Meştereasă. Ai uitat?

— N-am uitat nimic, răspunse, cu asprime, Nynaeve. Ba chiar îmi amintesc de o vreme când şi tu ardeai de dorinţa de a şti cât mai multe lucruri.

— Maică Guenna, spuse Elayne, cu răceală, ce-i de făcut cu două femei care se ceartă întruna?

Femeia cea căruntă strânse din buze şi se încruntă, cu ochii în jos.

— De cele mai multe ori le spun, şi bărbaţilor şi femeilor, să se ţină cât mai departe unul de celălalt. E lucrul cel mai uşor de făcut şi cel mai nimerit.

— Aşa? făcu Elayne. Dar dacă există o pricină pentru care nu e cu putinţă? Dacă sunt surori?

— Este o cale pentru a face certurile să înceteze, grăi încet femeia – lui Egwene i se păru că pe buze începea să-i înflorească un zâmbet. Nu îndemn pe nimeni să încerce aşa ceva, dar se mai întâmplă să vină lumea la mine pentru sfaturi. Femeilor le cer câte un argint. Bărbaţilor câte doi, pentru că fac tămbălău mai mare. Unii sunt gata să cumpere orice, dacă preţul e îndeajuns de ridicat.

— Dar care-i leacul? întrebă Elayne.

— Le cer să vină la mine, împreună cu persoana cu care au ce au de împărţit. Fiecare se aşteaptă să-i închid gura celuilalt.

Fără voia ei, Egwene se trezi ascultând-o şi văzu că şi Nynaeve părea foarte atentă.

— După ce primesc plata, continuă Maica Guenna, încordându-şi braţul puternic, îi duc pe amândoi certăreţii în spate şi le cufund capetele în butoiul cu apă de ploaie, până ce se lasă convinşi să termine cu prostiile.

Elayne izbucni în râs.

— Am făcut şi eu ceva foarte asemănător, la viaţa mea, spuse Nynaeve, cu un glas mult prea vesel pentru a fi sincer. Egwene nădăjduia că pe chipul ei nu se oglindise aceeaşi expresie de mulţumire prefăcută.

— Nu m-ar mira, zise Maica Guenna, care începuse să rânjească larg. Şi le mai spun că, dacă îmi ajunge la urechi că tot nu s-au potolit, a doua oară nu le mai cer bani pentru tratament, ci-i duc drept la râu. N-o să credeţi, dar ţine – mai

ales cu bărbaţii. Şi uite aşa, mi se duce şi buhul. Din cine ştie ce pricină, nici unul dintre cei pe care-i vindec aşa nu le povesteşte altora ce-a trebuit să păţească, aşa că la fiecare câteva luni mai apare câte-un doritor. După ce-ai făcut neghiobia să înghiţi plătica de noroi, nu te duci la alţii să baţi toba. Are vreuna dintre voi chef să cheltuiască un argint?

— Nu prea cred, spuse Egwene, uitându-se urât la Elayne care râdea în hohote.

— Atunci e bine, zise femeia. De multe ori, cei vindecaţi mă ocolesc – dacă nu cumva cad cu adevărat bolnavi. Însă tovărăşia voastră îmi face plăcere. De ceva vreme, vin să mă vadă numai oameni pe care-i chinuie coşmarurile, şi care se amărăsc din cale-afară aflând că nu am ce să le dau, continuă ea, încruntându-se uşor şi frecându-şi tâmplele. Îmi prinde bine să văd în faţa ochilor trei chipuri care nu par să fi ajuns la capătul puterilor. Dacă mai rămâneţi în Tear, mai treceţi pe la mine. Parcă am auzit că te numeşti Maryim, da? Mie-mi zice Ailhuin. Data următoare o să gustăm un ceai bun, adus de Seminţia Mării, nu fiertura asta care-ţi usucă limba. Pe Lumină, gustul de albişoară de mlaştină e îngrozitor, cred că mai bună-i plătica de noroi. Că veni vorba, dacă aveţi vreme, pot să fierb şi-acum un ceai negru de Tremalking. Nu mai e mult până la cină. Am numai pâine, supă şi brânză, dar sunteţi bine-venite.

— Ar fi minunat, Ailhuin, spuse Nynaeve. Şi, dacă tot ai adus vorba... dacă ai avea un dormitor nefolosit, te-aş ruga să ne găzduieşti aici, pe toate trei. Plătim cinstit.

Femeia cea masivă le privi pe rând, în tăcere. Ridicându-se, puse la loc vasul cu albişoară, apoi scoase un ceainic roşu şi o pungă. Nu le mai vorbi, până ce nu dădu în fiert ceaiul negru, de Tremalking, puse pe masă patru căni curate, linguriţe şi un castronel cu fagure de miere şi se aşeză la loc.

— Sunt trei dormitoare nefolosite, sus. Toate fetele mele s-au măritat. Soţul meu, să-l scalde Lumina, s-a pierdut acum vreo douăzeci de ani, printre Degetele Dragonului. Dacă mă hotărăsc să vă dau găzduire, nici să n-aud de bani. Dar încă nu m-am hotărât, Maryim, mai spuse, amestecând în ceai şi cântărindu-le cu privirea.

— Şi cum ai să faci să te hotărăşti? întrebă încet Nynaeve; Ailhuin amesteca de zor, uitând să mai şi bea.

— Trei femei tinere, pe cai de soi. Nu mă pricep la cai, dar după capul meu ai voştri sunt la fel de frumoşi precum cei pe care călăresc nobilii şi domniţele lor. Dumneata, Maryim, cunoşti meşteşugul îndeajuns de bine încât ai fi putut să-ţi atârni deja ierburile la fereastra, sau măcar să fi început să-ţi cauţi un loc. Nu am auzit niciodată ca vreo femeie să meargă să-şi câştige traiul prea departe de locul său de baştină, însă, după cum vorbeşti, dumneata pari să nu fii de pe-aici. Cosiţe ca ale dumitale, continuă, cu ochii la Elayne, nu se întâlnesc prea des. După vorbă, pare-mi-se că te tragi din Andor. Bărbaţii îndrugă mereu prostii despre fetele cu păr de aur de pe-acolo. Dar de ce – asta vreau eu să ştiu. Fugiţi de ceva? Sau după ceva? N-aş crede să fiţi hoaţe, şi nici să vă ţineţi, toate trei, pe urma unui bărbat – asta nu s-a mai auzit niciodată. Aşa că spuneţi-mi pricina. Dacă-mi este pe plac, vă găzduiesc. Iar dacă vreţi să plătiţi câte ceva, mai cumpăraţi, când şi când, nişte carne. E tare scumpă, de când nu se mai face negoţ cu Cairhien. Dar întâi pricina, Maryim.

— Am plecat în căutare, Ailhuin, spuse Nynaeve. Pe urmele unora, mai bine zis.

Egwene se sili să tacă şi nădăjdui că se descurca la fel de bine ca Elayne, care sorbea din ceai netulburată, de parcă asculta o discuţie despre rochii, căci privirile întunecate ale lui Ailhuin Guenna păreau să observe totul.

— Au furat ceva, Ailhuin, continuă Nynaeve. De la mama. Şi au ucis. Am venit să ne facem dreptate.

— Arde-mi-ar sufletul, spuse femeia, dar pe la voi nu exista bărbaţi? E drept că ei se pricep la ridicat poveri şi cam atât, în rest numai ţi se încurcă printre picioare – de sărutări şi alte alea nu vorbim – dar când e vorba de lupte sau de prins tâlhari, aş zice că e treaba lor. Şi în Andor e la fel, pare-mi-se, că doar nu suntem Aieli.

— În afară de noi, nu mai avea cine să plece, spuse Nynaeve. Cei care ne-ar fi putut lua locul au fost ucişi.

„Cele trei femei Aes Sedai, se gândi Egwene. Ele nu aveau cum să fie din Ajah Neagră. Dar dacă n-ar fi fost ucise, oricum Suprema nu ar fi putut avea încredere în ele. Iar Nynaeve se chinuie să nu încalce cele Trei Legăminte, dar, la naiba, e foarte aproape să o facă.”

— Aha, rosti, cu tristeţe, Ailhuin. V-au ucis bărbaţii? Fraţi, soţi, taţi? Nu, nu-i nevoie să-mi spui, fată dragă, făcu ea, înşelându-se asupra pricinii pentru care Nynaeve se îmbujorase la faţă. Nu vreau să mai scormonesc suferinţele de demult. Mai bine să zacă în străfunduri, până se topesc. Haide, haide, linişteşte-te.

Egwene mai avea puţin şi începea să urle de scârbă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, rosti Nynaeve, cu un glas răguşit şi la fel de roşie în obraji. Ucigaşii şi tâlharii aceştia sunt Iscoade de-ale Celui Întunecat. Sunt femei, dar la fel de primejdioase ca un maestru săbier, Ailhuin. Dacă te-ai întrebat cumva de ce nu tragem la vreun han, acum ai aflat. S-ar putea să ştie că suntem pe urmele lor şi să ne aştepte.

— Dintre cei mai primejdioşi patru oameni pe care-i cunosc, pufni dispreţuitoare Ailhuin, două sunt femei care nu poartă cu ele nici măcar un cuţit, şi doar unul dintre bărbaţi este săbier. Cât despre Iscoade... Maryim, când ai să ajungi de vârsta mea, ai să înveţi că falşii Dragoni sunt primejdioşi, la fel şi leii de mare, rechinii şi furtunile iscate pe neaşteptate la miazăzi. Însă Iscoadele sunt numai nişte neghiobi. Scârboşi, e drept, dar tot neghiobi. Cel Întunecat e ferecat acolo unde l-a azvârlit Creatorul, şi nici Culegătorii, nici peştii-colţ de care se sperie pruncii n-au să-l scoată la lumină. Neghiobii nu mă sperie, decât dacă sunt la cârma bărcii în care m-am urcat. Pesemne că nu aveţi nici o dovadă, ca să mergeţi să vorbiţi cu Protectorii Stâncii, nu? Ar trebui să vă creadă pe cuvânt.

„Ce-or fi Căutătorii? se întrebă Egwene. Şi peştii-colţ?”

— Dovezi o să avem când le găsim, spuse Nynaeve. Pesemne că au asupra lor ce-au furat, iar noi putem descrie prada. Sunt lucruri vechi, şi nu-s de preţ decât pentru noi şi pentru prietenii noştri.

— Ai fi uimită să afli cât preţuiesc lucrurile vechi, spuse sec Ailhuin. Anul trecut, moş Leuese Mulan a scos cu năvodul, de pe fundul Degetelor Dragonului, trei castroane din inimă de piatra şi un pocal. Acum, în loc de bărcuţă de pescuit, are o corabie cu care face negoţ pe râu. Prostul bătrân nici nu ştia ce-a găsit. A trebuit să-i spun eu. Pesemne că mai sunt şi alte lucruşoare pe-acolo, dar Leuese nici măcar nu-şi mai aduce aminte unde era. Cum o fi izbutit vreodată să prindă peşti, nu-mi dau seama. După aceea, luni de zile, jumătate dintre bărcuţele din Tear numai pe acolo s-au plimbat şi numai după cuendillar, nu la

peşte. Erau şi câţiva seniori care-i îndrumau pe unii unde s-arunce năvoadele. Atâta preţ au lucrurile cu adevărat vechi. Mda. Pare-mi-se că aveţi, într-adevăr, nevoie de un bărbat, şi ştiu şi de cine.

— De cine? întrebă pe dată Nynaeve. Dacă vorbeşti de un nobil, de unul dintre înalţii Seniori, nu uita că nu avem dovezi, până ce nu le găsim.

— Ei, fato, îngăimă Ailhuin, după ce râsese îndelung, din toţi rărunchii, oamenii din Maule nu cunosc înalţi Seniori şi nici un fel de nobili. Plătica de mâl nu face pereche cu solz-de-argint. Am să vi-l aduc pe acel om primejdios de care vorbeam, cel mai primejdios, şi care nu e săbier – Juilin Sandar îl cheamă, şi treaba lui este să prindă tâlharii. E cel mai priceput de pe faţa pământului. Nu ştiu cum o fi în Andor, dar pe aici, un om ca el poate lucra şi pentru unii ca mine sau ca voi, nu doar pentru nobili sau neguţători. Şi nici nu cere aşa de mult. Dacă femeile astea sunt de găsit, le va găsi el, şi vă va aduce totul înapoi, fără să trebuiască să vă apropiaţi de vreo Iscoadă.

Nynaeve nu părea pe de-a-ntregul convinsă, dar încuviinţă. Ailhuin îşi legă tălpicele – cărora ea le spunea saboţi – şi se grăbi să plece. Egwene o privi printr-una dintre ferestrele bucătăriei şi o văzu îndepărtându-se, trecând de cai şi dând colţul, să iasă în strada mare.

— Văd că ai învăţat cum să fii Aes Sedai, Maryim, spuse, întorcându-se cu spatele la fereastra. Te foloseşti de oameni cu la fel de multă iscusinţă ca şi Moiraine.

Nynaeve se albi la faţă. Elayne sări din loc şi-i trase o palmă zdravănă. Egwene rămase atât de uimită încât nu mai găsi nimic de zis.

— Ai mers prea departe, spuse cu asprime fata cu cosiţe blonde. Prea departe. Dacă nu învăţăm să trăim împreună, o să murim cu toatele! Ia zi: oare i-ai dezvăluit lui Ailhuin numele adevărat? Nynaeve i-a spus tot ce-a putut, şi anume că suntem pe urmele unor Iscoade, ale unor femei primejdioase, ucigaşe. Şi-aşa, e un lucru primejdios de aflat. Ce-ai fi vrut, să-i povestească despre Ajah Neagră? Aici, în Tear? Ai îndrăzni aşa ceva, fără să ştii dacă Ailhuin are să-şi ţină gura sau nu?

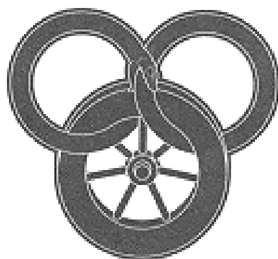
Egwene îşi frecă uşor obrazul. Elayne avea palma grea.

— O fi, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă ce facem.

— Ştiu, oftă Elayne. Nici mie nu-mi place. Dar nu avem de ales.

Egwene se întoarse la fereastră, să tragă cu ochiul la cai. „Ştiu. Dar nu înseamnă că trebuie să-mi placă.”

CAPITOLUL 49

Furtună în Tear

În cele din urmă, Egwene se întoarse la masa pe care-şi lăsase ceaiul. Poate că Elayne avea dreptate, poate că mersese prea departe, dar nu se simţea în stare să-şi ceară scuze, aşa că rămaseră tăcute. La un moment dat, Ailhuin se întoarse împreună cu un bărbat slăbănog, de vârstă mijlocie, care arăta ca sculptat dintr-un lemn uscat. Juilin Sandar îşi scoase saboţii, de îndată ce intră, şi îşi atârnă într-un cui pălăria conică de paie, cu vârful turtit. Purta o haină brună, iar la cingătoare îi atârna un pumnal rupe-săbii, foarte asemănător cu cel al lui Hurin, dar care avea şi două fante ceva mai scurte de ambele părţi ale celei lungi. Avea un toiag cât el de înalt, gros cam cât degetul mare şi făcut din lemn de culoare deschisă, precum beţele căruţaşilor, care părea alcătuit din mai multe tubuşoare spiralate unite între ele. Avea părul negru, tuns scurt şi drept, şi nişte ochi întunecaţi şi vioi care păreau să observe şi să reţină fiecare amănunt. Egwene putea să pună rămăşag că pe Nynaeve o cântărise de cel puţin două ori din priviri – iar aceasta rămase nemişcată ca o statuie, semn – pentru Egwene, cel puţin – că observase atenţia care-i era acordată. Ailhuin îl pofti să ia loc la masă, iar el îşi suflecă mânecile, le făcu celor trei câte o plecăciune, şi se aşeză, cu toiagul sprijinit pe umăr. Nu deschise

gura decât după ce gazda pregăti încă o porţie de ceai şi le umplu tuturor cănile.

— Maica Guenna mi-a povestit despre necazurile domniilor voastre, spuse încet bărbatul, aşezându-şi cana la loc pe masă. Am să vă ajut, dacă pot, dar este cu putinţă ca şi Marii Seniori să-mi dea, în scurtă vreme, ceva de făcut.

— Haide, Juilin, pufni Ailhuin, de când ai început să te târguieşti ca un precupeţ care încearcă să vândă inul la preţ de mătase? Doar nu vrei să spui că ştii dinainte când au să te cheme Marii Seniori.

— Nu spun aşa ceva, grăi Sandar, zâmbind, dar ce ştiu este că am observat oameni stând de veghe pe acoperişuri, la vreme de noapte. De-abia i-am putut zări – se pricep să stea ascunşi mai bine decât somnul în mâl – dar până la urmă le-am observat mişcările. Nu s-a dus vestea despre nici o tâlhărie, deocamdată, dar oraşul e plin de hoţi – poţi să pui rămăşag pe bucatele de la cină, ascultă ce-ţi spun. Până într-o săptămână am să fiu chemat să prind tâlharii care au spart casele neguţătorilor, sau chiar conacele nobililor. Protectorii apără oamenii pe străzi, e adevărat, dar când e vorba de prins hoţi, puţini sunt cei care se pricep, iar eu sunt primul chemat. Nu încerc să măresc preţul. Spun doar că, dacă mă pun în slujba acestor frumoase domniţe, va trebui să mă mişc repede.

— Cred că spune adevărul, zise Ailhuin, cam posomorâtă. Când vine vorba să ceară o sărutare, e în stare să pretindă că luna e verde şi apa mării albă, însă, una peste alta, minte mai puţin decât alţi bărbaţi. S-ar prea putea să fie cel mai cinstit bărbat care s-a născut vreodată în Maule.

Elayne îşi acoperi gura cu palma, şi Egwene se strădui să nu izbucnească în râs. Nynaeve, însă, şedea nemişcată şi, fără îndoială, nerăbdătoare. Sandar se strâmbă la gazdă, apoi, parcă dorind să pretindă că n-ar fi auzit nimic, îi zâmbi lui Nynaeve.

— Recunosc că sunt curios să aud despre hoaţele acelea. Femei care să fure am văzut la viaţa mea, precum şi cete de tâlhari, dar cu o ceată de femei care să se ocupe cu aşa ceva n-am mai avut de-a face. Iar Maicii Guenna îi mai sunt şi îndatorat, sfârşi el, cântărind-o iarăşi cu privirea pe Nynaeve.

— Cât ceri? întrebă aceasta, cu asprime.

— Pentru a aduce înapoi bunurile furate, răspunse bărbatul, la fel de iute, simbria mea este a zecea parte din preţul acestora.

Pentru a găsi pe cineva – câte un argint de om. Maica Guenna zice că lucruşoarele care vi s-au furat nu valorează cine ştie ce decât pentru domniile voastre, domniţelor, aşa că v-aş propune să alegeţi prima cale, adăuga, şi le zâmbi iarăşi, cu dinţii săi foarte albi. Nici nu v-aş cere bani, însă aşa ceva nu ar fi pe placul frăţiei. Am să vă iau cât pot de puţin. Unul, doi bănuţi, numai atât.

— Cunosc şi eu un bărbat care se ocupă de prins tâlhari, îi spuse Elayne. E din Shienar. Un om foarte politicos. Poartă cu sine şi o sabie, nu doar pumnalul. Dumneata de ce nu ai?

O clipă, Sandar păru uimit, apoi supărat pe sine însuşi pentru că se lăsase luat prin surprindere. Nu înţelesese aluzia, sau se hotărâse să se poarte ca şi cum n-ar fi înţeles-o.

— Domniile voastre nu sunteţi din Tear. Am auzit şi eu poveşti despre Shienar, domniţă. Cică pe-acolo sunt troloci şi fiecare bărbat e un războinic, spuse el, zâmbind, de parcă toate astea erau basme.

— E adevărat, spuse Egwene. Sau aproape. Am fost în Shienar.

— Eu unul nu sunt senior, continuă Sandar, privind-o cu o urmă de uimire, nici neguţător bogat, nici măcar soldat. Protectorii Stâncii îi lasă în pace pe străinii care poartă sabie – dacă nu cumva aceştia vor să rămână mai multă vreme pe aici, fireşte – dar eu, unul, dacă aş fi prins, aş fi aruncat într-o temniţă. Există legi, domniţă, mai zise, pipăindu-şi toiagul, parcă fără să-şi dea seama. Şi mă descurc bine şi fără sabie. Ei, sfârşi, întorcându-se iarăşi către Nynaeve şi zâmbindu-i, ce-ar fi să-mi descrieţi lucruşoarele furate...

Dar se opri din vorbă, văzând-o cum îşi scoate punga cu bani, din care îi numără treisprezece monede de argint. Le alesese pe cele mai uşoare, din câte i se păru lui Egwene – aproape toate erau bătute în Tear, una singură în Andor. Suprema le dăduse mulţi bani, dar un pic de grijă nu strica niciodată. Nynaeve se mai uită o dată în pungă, apoi o strânse la loc şi o vârî la cingătoare.

— Ai de găsit treisprezece femei, Jupân Sandar. După ce afli unde sunt, vei mai primi încă o dată pe-atât. Dumneata găseşte-le, că de lucrurile furate ne ocupăm noi.

— Dar pot s-o fac şi eu, şi fără atâţia bani, se împotrivi bărbatul. Nu-i câtuşi de puţin nevoie de altă plată. Cât spun, atâta iau. Nu vă temeţi, nu mă las cumpărat.

— Asta aşa-i, încuviinţă Ailhuin. V-am spus că e un om cinstit. Numai dacă vă spune că vă iubeşte să nu-l credeţi.

Sandar o privi pieziş. Nynaeve, însă, nu se înmuie:

— Eu plătesc, Jupân Sandar, aşa că eu aleg ce cumpăr. Spune – încuviinţezi să ni le găseşti pe femeile astea, atât şi nimic mai mult? Bine, continuă ea, după ce-l văzu încuviinţând, cam şovăielnic. Poate că sunt împreună sau poate nu. Prima e din Tarabon. E puţin mai înaltă ca mine, cu ochii întunecaţi şi părul de culoarea mierii, pe care-l poartă împletit în multe cosiţe, după obiceiul de-acolo. Unora li s-ar putea părea drăguţă, dar ei nu-i plac astfel de vorbe. Are gura mică şi buzele uşor răsfrânte, cu o înfăţişare posomorâtă. A doua e din Kandor. Are părul lung şi negru, cu o şuviţă albă deasupra urechii stângi şi...

Nu le rosti numele şi nici Sandar nu i le ceru. Numele puteau fi schimbate cu uşurinţă. Acum că trecuseră la treaba, bărbatul nu mai zâmbea. Ascultă cu atenţie descrierea celor treisprezece femei, iar, la sfârşit, Egwene putea jura că reţinuse totul, cuvânt cu cuvânt.

— Poate că Maica Guenna ţi-a spus deja, sfârşi Nynaeve, dar am să ţi-o repet. Femeile astea sunt mai primejdioase decât ai putea crede. De mâinile lor au murit deja mai mult de zece oameni, asta din câte ştiu eu. Nu m-ar mira să fie mult mai mulţi de-atât. – Auzind asta, Sandar şi Ailhuin făcură ochii mari. – Dacă te prind că le-ai luat urma, ai să mori. Dacă pun mâna pe dumneata, au să te facă să spui totul, şi pesemne că Maica Guenna va muri şi ea, împreună cu noi. – Femeia părea neîncrezătoare, însă Nynaeve îi aruncă o privire care, parcă, îi cerea să-i dea crezare. – să crezi ce îţi spun! Dacă nu, îmi iau banii înapoi şi caut alt bărbat cu mai multă minte-n cap!

— Pe când eram tânăr, spuse foarte serios Sandar, o hoaţă de buzunare mi-a înfipt pumnalul în coaste, numai din pricină că n-am crezut că o fetişcana drăguţă poate fi aşa de iute încât să izbutească să înjunghie un bărbat. Acum nu mai fac astfel de greşeli. Am să mă port de parcă aceste femei ar fi toate Aes Sedai, şi încă din Ajah Neagră, continuă; Egwene aproape că se înecă, auzind asta, iar el îi aruncă un rânjet viclean, adunând banii pe care şi-i puse într-o pungă, la brâu. Îmi pare rău că v-

am speriat, domniţă. În Tear nu sunt Aes Sedai. S-ar putea să-mi ia câteva zile, dacă nu le găsesc pe toate împreună. Toate treisprezece ar fi uşor de aflat; dacă s-au despărţit, va fi mai greu. Oricum am să le găsesc. Şi n-au să ştie nimic, înainte ca domniile voastre să aflaţi veştile.

Îşi puse la loc pălăria şi saboţii, apoi plecă pe uşa din spate. Atunci, Elayne zise:

— Ailhuin, sper că nu e prea plin de sine. Am auzit ce-a spus, dar... crezi că înţelege cu adevărat că femeile alea sunt primejdioase?

— Juilin nu e prost. Îşi mai pierde el minţile după o femeie cu ochi frumoşi sau glezna fina, răspunse gazda, dar ce bărbat nu face la fel? În Tear, nu e altul mai priceput ca el. Nu vă temeţi. Vă găseşte el Iscoadele.

— Până dimineaţă o să înceapă iar să plouă, zise Nynaeve, înfiorându-se, în ciuda căldurii dinăuntru. Simt că se apropie o furtună.

Ailhuin clătină din cap şi începu să umple castroanele cu ciorbă de peşte, pentru masa de seară. După ce mâncară şi spălară vasele, Nynaeve şi cu ea se aşezară la masă, vorbind despre ierburi şi leacuri. Elayne lucră puţin – începuse să-şi brodeze pe umărul mantiei un model cu flori micuţe, în albastru şi alb – apoi se apucă să citească dintr-o carte găsită pe unul dintre răftuleţele lui Ailhuin, „Muncile lui Willim din Manaches”. Egwene încercă şi ea să citească, dar nici *Muncile,* nici *Călătoriile lui Jaim Neopritul,* nici poveştile amuzante ale Aleriei Elffin nu izbutiră să-i reţină atenţia mai mult de câteva pagini. Îşi tot pipăia, prin stofa rochiei, ter'angrealul de piatră. „Unde sunt? Ce caută în Inima Stâncii? Numai Dragonul – Rand – poate atinge Callandor. Ce-ar putea căuta ele? Ce?”

Noaptea se adâncea. Ailhuin le conduse la catul de sus, fiecare într-un alt dormitor, însă după plecarea ei se întâlniră toate trei la Egwene, la lumina unei singure lămpi. Egwene era deja în cămaşă, având împrejurul gâtului panglicuţa cu cele două inele. Piatra vărgată atârna şi mai greu decât aurul. De când plecaseră din Tar Valon, nu trecuse nici o noapte fără o nouă încercare, în afară de cea petrecută printre Aieli.

— Treziţi-mă după un ceas, spuse.

— Aşa de puţin, de data asta? se încrunta Elayne.

— Te nelinişteşte ceva? o întrebă şi Nynaeve. Poate că l-ai folosit prea mult.

— Dacă n-aş fi făcut-o, am fi încă în Tar Valon, frecând oalele şi nădăjduind să găsim o Soră Neagră înainte să ne găsească pe noi vreun Vineţiu, răspunse cu asprime Egwene.

„Pe Lumină, Elayne are dreptate. Am început să mă răstesc la ele ca un copil mofturos.” Poate că sunt, puţin, neliniştită, continuă, răsuflând adânc. Să fie din pricină că suntem atât de aproape de Inima Stâncii? De Callandor. De capcana care ne aşteaptă...

— Ai mare grijă, spuse Elayne, iar Nynaeve, cu glasul ceva mai stins, şi smucindu-şi încet cosiţa, adaugă:

— Da, ai mare grijă, Egwene. Te rog.

Începu să tune. Egwene se întinse pe patul jos; celelalte două o vegheau, de-o parte şi de alta, şezând pe taburete. Adormi greu.

Se găsea iarăşi pe dealurile cele molcome – aşa i se întâmpla mereu, după ce ajungea în Tel'aran'rhiod. Era o zi de primăvară, cu soare, cu flori şi fluturi, adieri uşoare şi ciripit de păsări. De data asta era îmbrăcată în mătase verde, cu păsări aurii brodate pe piept, şi avea conduri verzi, din catifea. Ter'angrealul părea, dintr-odată, uşor ca o pană – i-ar fi zburat din sân, dacă nu l-ar fi tras în jos greutatea inelului cu Marele Şarpe.

Prin încercări repetate, învăţase câte ceva despre legile cărora li se supunea acel târâm, căci până şi aceasta Lume a Viselor, Lumea Nevăzută, avea regulile sale, destul de ciudate. Nu cunoştea nici măcar a zecea parte, era convinsă, învăţase şi o cale pentru a ajunge acolo unde dorea, închizând ochii, îşi goli mintea ca şi cum se pregătea să atingă *saidar.* Nu era la fel de uşor, pentru că în gând îi tot apărea bobocul de trandafir; simţea prezenţa Adevăratului Izvor, ardea de dorinţa de a sorbi, dar golul trebuia umplut cu altceva. Se gândi la Inima Stâncii, aşa cum o văzuse în vis, îşi aminti fiecare amănunt. Coloanele uriaşe, şlefuite, din piatra roşie. Lespezile mâncate de vreme de pe jos. Cupola foarte înaltă. Sabia de cristal, neatinsă, care se rotea încet prin aer. În clipă în care totul deveni atât de real încât era convinsă că putea întinde braţul pentru a atinge piatra,deschise ochii şi se trezi chiar acolo. În Inima Stâncii, aşa cum exista aceasta în Tel'aran'rhiod.

Văzu coloanele, văzu Callandor, iar împrejurul sabiei, aproape la fel de întunecate şi de schimbătoare precum nişte umbre, văzu treisprezece femei, şezând cu picioarele încrucişate, cu privirile aţintite asupra ei. Era şi Liandrin, cu cosiţele sale de culoarea mierii. Întoarse capul şi privi drept către Egwene, cu ochii aceia mari şi întunecaţi. Gura ca un boboc de trandafir se deschise într-un zâmbet. Cu răsuflarea tăiată, Egwene se ridică în capul oaselor, în pat, atât de repede încât mai că nu căzu pe o parte.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Elayne. Ce-ai păţit? Pari înfricoşată.

— De-abia ce-ai închis ochii, spuse încet Nynaeve. E pentru prima dată că te întorci fără să fie nevoie să te trezim noi. S-a-ntâmplat într-adevăr ceva, nu? o întrebă, smucindu-şi tare cosiţa. Ai avut vreun necaz?

„Cum m-oi fi întors? se întrebă Egwene. Pe Lumină, nici nu ştiu ce-am făcut.” Nu ştia decât că parcă se silea să amâne ceea ce avea de zis. Dezlegându-şi panglica de la gât, cântări în palma cele două inele.

— Ne aşteaptă, spuse, în cele din urmă, fără să mai simtă nevoia de a rosti şi vreun nume. Şi cred că ştiu că ne aflăm în Tear.

Afară, furtuna se dezlănţuise asupra oraşului.

În timp ce picăturile de ploaie răpăiau în puntea de deasupra, Mat se uită fix la tabla acoperita cu pietre dintre el şi Thom, dar mintea nu-i prea stătea la joc, în ciuda monedei de argint din Andor care fusese pusă la bătaie. Bubuiau tunetele, iar fulgerele sclipeau prin hublouri. Se aflau în cabina căpitanului de pe *Agera,* luminată de patru lămpi. „O fi mizeria asta de corabie lunguiaţă ca o pasăre, dar tot durează prea mult, fir-ar a naibii de treabă.” Vasul tresări uşor, o dată, de două ori, apoi păru să se mişte altfel decât înainte. „Ar face bine să nu ne bage în noroi, mă-sa pe gheaţă! Dacă se întâmplă ceva care să ne oprească din drum, am să-i bag aurul pe gât!” Căscând – nu dormise prea bine de la plecarea din Caemlyn, căci era mai tot timpul îngrijorat – aşeză o piatră albă în locul în care se întâlneau două linii. Din trei mişcări, avea să cucerească aproape a cincea parte dintre pietrele negre ale lui Thom.

— Ai putea fi un jucător bun, băiete, spuse menestrelul, cu pipa în gură, mirosind a felurite frunze şi seminţe, aşezând şi el o piatra, dacă ţi-ai da puţin silinţa.

Mat dădu să apuce o altă piatră din grămada aflată lângă cotul său, apoi clipi uimit şi o lăsă unde era. Din aceleaşi trei mutări, piesele lui Thom aveau să prindă la mijloc cam o treime dintre ale sale. Nu prevăzuse asta, şi nu vedea cum să scape.

— Tu nu pierzi niciodată? Ai pierdut vreun joc, la viaţa ta?

— Nu mi s-a mai întâmplat de mult, răspunse Thom, mângâindu-şi mustaţa. Când jucam cu Morgase, pierdeam cam jumătate dintre partide. Se zice că aceia care ştiu să conducă Marele Joc – iar ea ştie – precum şi generalii iscusiţi – nu mă îndoiesc că şi la asta s-ar pricepe – sunt cei mai buni la pietre.

— N-ai vrea să jucăm mai bine nişte zaruri? Pietrele mănâncă prea mult timp.

— Îmi place să pot câştiga mai mult decât un joc din zece, răspunse sec menestrelul.

Uşa se deschise cu zgomot. Mat sări în picioare, văzându-l pe Căpitanul Derne intrând. Bărbatul cu faţa lată îşi dădu mantia jos de pe umeri, dintr-o mişcare, blestemând cu glas scăzut.

— Lumina să-mi pârjolească oasele, habar n-am de ce m-am învoit să vă închiriez *Agera.* Până şi-n noaptea cea mai neagră, pe ploaia cea mai crâncenă, n-aud decât „Mai repede, mai repede”! Morţii mă-sii de treaba, puteam să eşuăm de o sută de ori până acum!

— Ai vrut aurul, spuse cu asprime Mat. Ai zis că grămada asta de scânduri vechi e o corabie iute, Derne. Când ajungem în Tear?

— Chiar acum tragem la mal, spuse căpitanul, aruncându-i un zâmbet încordat. Şi focul să mă ardă dacă mai iau în viaţa mea la bord făpturi înzestrate cu darul vorbirii! Vreau să-mi văd aurul!

Mat se grăbi spre hublouri şi se uită afară. În lumina puternică a fulgerelor se zărea un doc de piatra şi cam atât. Îşi pescui din buzunar cea de-a doua pungă cu aur, pe care i-o aruncă lui Derne. „Cine-a mai auzit de un marinar care să nu joace la zaruri?”

— Era şi timpul, mârâi. „Facă Lumina să fi ajuns la timp!” Hainele şi păturile şi le înghesuise pe toate în taşca de piele pe care şi-o atârnă de un umăr. Pe celălalt îşi aburcă artificiile

înşirate pe pânza lor. Acoperindu-se cu mantia, nu se mai vedea nimic – cu toate că în faţă nu se încheia chiar până la capăt. Dar mai bine să se ude el decât artificiile. Omul se usca şi era ca nou, artificiile însă nu. Făcuse o încercare cu o găleată cu apă şi aflase. „Pesemne că tatăl lui Rand avea dreptate.” El, unul, crezuse dintotdeauna că Sfatul Satului nu încuviinţa jocurile de artificii pe ploaie pentru că s-ar fi văzut mult mai bine într-o noapte cu cer senin.

— Nici acum nu vrei să vinzi alea? întrebă Thom, potrivindu-şi pe umeri mantia de menestrel, care-i acoperea fluierul şi harpa adăpostită în cutia sa de piele; bocceaua cu hainele şi cu păturile, însă, şi-o atârnă de umăr, pe deasupra.

— Nu le vând până nu-mi dau seama care le e taina, Thom. Ia gândeşte-te ce distracţie va fi când le aprind.

— Numai să nu le-aprinzi pe toate deodată, băiete, se înfioră menestrelul. Şi să nu le arunci în cămin, la vremea cinei. După cum te văd, eşti în stare. Mare noroc că n-am fost aruncaţi peste bord, acum două zile.

— N-ar fi făcut căpitanul aşa ceva, râse Mat. Era la mijloc o pungă plină, nu, Derne?

— Până acum nu v-am întrebat, spuse căpitanul, jucându-se cu punga cu bani, dar, odată ce mi-am primit aurul, aş putea. Arde-m-ar focul, de ce atâta grabă?

— Am pus un rămăşag, Derne, zise Mat, căscând şi luându-şi bâta, gata de plecare. Un rămăşag.

— Un rămăşag! îngăimă celălalt, holbându-se la pungă, geamănă celei care se afla deja încuiată în cufărul său. Pesemne că e un regat la mijloc, lua-m-ar dracii!

— Mai mult de-atât, zise Mat.

Ploaia cădea atât de deasă încât scândurile punţii nici nu se vedeau, decât la lumina vreunui fulger. Din pricina răpăitului, mai că nici nu-şi auzea gândurile. Şi totuşi, undeva în susul unei străzi se vedeau lumini. Pesemne că pe-acolo erau hanuri. Căpitanul nu mai ieşise pe punte să-i petreacă, iar marinarii se adăpostiseră şi ei din calea ploii, aşa că Mat şi Thom debarcară de unii singuri.

Mat înjură simţind cum încălţările i se afundau în noroiul de pe stradă, dar nu avea ce să facă, aşa că merse înainte, cu paşi mari, înnămolindu-se din ce în ce mai tare. Împrejur mirosea puternic a peşte stricat, în ciuda ploii.

— Să găsim un han, spuse el, ridicând glasul ca să poată fi auzit, apoi merg să-l caut.

— Pe vremea asta? îi strigă Thom, drept răspuns; avea chipul ud, dar părea mai preocupat de instrumente decât de propria-i persoana.

— Comar putea să fi plecat din Caemlyn înaintea noastră. Dacă avea un cal bun, nu mârţoagele noastre, putea să fi ridicat ancora din Aringill cu o întreagă zi mai devreme, şi n-avem de unde şti dacă idiotul de Derne s-a grăbit într-adevăr, aşa cum i-am cerut, ca să-l prindă din urmă.

— Totuşi, călătoria n-a ţinut mult, făcu Thom. *Agera* îşi merită numele.

— O fi, Thom, dar, că plouă sau nu plouă, trebuie să-l găsesc înainte ca el să ajungă la Nynaeve, Egwene şi Elayne.

— Câteva ceasuri nu înseamnă nimic, băiete. Într-un oraş atât de mare cum e Tear sunt sute de hanuri, şi e cu putinţă să fie încă pe-atâtea dincolo de ziduri, unele micuţe şi cu zece, douăşpe' odăi, pe lângă care poţi să treci fără să le observi. O să-ţi ia săptămâni întregi până cauţi peste tot, continuă menestrelul, bombănind înfundat, şi trăgându-şi gluga mai jos. Dar şi lui Comar la fel. Noaptea asta putem s-o petrecem la căldurică. Pun rămăşag pe toţi banii pe care-i mai ai că el aşa o să facă.

Mat clătină din cap. „Hanuri micuţe cu zece, douăşpe' odăi.” Până să plece din Emond's Field, nu văzuse clădire mai mare decât Izvorul cu vin, şi pesemne că Bran al'Vere nu avea nici el mai mult de douăsprezece odăi de închiriat. Egwene locuise împreună cu părinţii şi surorile sale în încăperile din faţă, la catul al doilea. „Arde-m-ar, câteodată cred că nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să plece din Emond's Field.” Numai că Rand nu avea de ales, fireşte, iar Egwene putea să şi moară dacă nu ajungea în Tar Valon. „Şi-acum poate să moară tocmai pentru că a ajuns.” Cât despre el însuşi, nu era sigur că mai putea îndura gândul de a-şi petrece viaţa la o fermă. Că doar vacile şi oile nu jucau zaruri. Dar Perrin încă mai avea o şansă de a se întoarce. „Du-te acasă, Perrin, se trezi gândind. Du-te acasă cât mai poţi.” Apoi se dojeni singur. „Prostule! De ce-ar face-o?” Se gândi la un pat moale şi călduros, dar apoi se trezi din visare. „Nu încă.”

Pe cer apăru un fulger, alcătuit din trei linii scânteietoare, care aruncă o lumină albă asupra unei căsuţe înguste, la

ferestrele căreia păreau să atârne mănunchiuri de ierburi, şi asupra unei prăvălii ferecate care, judecând după firma pe care erau desenate castroane şi blide, părea să fie a unui olar.

Căscând, Mat îşi vârî capul între umeri, ca să se mai apere de ploaie, şi încercă să meargă mai repede, cu tot noroiul care i se lipea de tălpi.

— Cred că partea asta a oraşului putem s-o lăsăm baltă, Thom, strigă. Cu tot noroiul ăsta şi mirosul de peşte. Oare ar putea Nynaeve sau Egwene – sau Elayne! – să locuiască aici? Femeilor le place acolo unde-i ordine şi curăţenie, Thom, şi miroase frumos.

— O fi, băiete, mormăi Thom, apoi tuşi. Ai fi uimit să afli câte pot îndura femeile. Dar o fi cum spui tu...

Trăgându-şi mantia ca să ţină artificiile la adăpost, Mat grăbi pasul.

— Haide, Thom. Vreau să-l găsesc ori pe Comar, ori pe fete în noaptea asta, fie ce-o fi.

Thom îl urmă şchiopătând şi tuşind din când în când.

Trecură de porţile căscate ale oraşului – nepăzite, din pricina ploii – şi, cu o mare uşurare, Mat simţi din nou sub tălpi pietrele din pavaj. Nu făcură mai mult de cincizeci de paşi şi găsiră un han. Pe ferestrele sălii mari, lumina se revărsa în stradă. Se auzea şi muzica. Până şi Thom, cu şchiopătatul lui, străbătu acei cincizeci de paşi în goana mare.

Hangiul de la Cornul de Lună era atât de gras încât haina lungă şi albastră era la fel de strâmtă pe trupul său şi de la brâu în sus, dar şi în jos, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor aşezaţi la mese, pe scaunele cu spătar jos. Pantalonii largi, legaţi la glezne, deasupra unor încălţări cu talpă subţire, era îndeajuns de mari pentru doi bărbaţi obişnuiţi – câte unul pe fiecare crac. Slujnicele purtau rochii negre, cu guler înalt, şi şorţuri mici şi albe. Între cele două cămine se afla un ins care cânta la timpanon. Thom îl cântări din priviri şi clătină din cap.

Hangiul cel rotund, pe nume Cavan Lopar, se dovedi mai mult decât fericit să le ofere camere. Se încruntă la vederea încălţărilor pline de noroi, dar apoi, după ce Mat scoase ceva argint din buzunar – aurul era pe terminate – iar Thom îşi arătă mantia peticită, îşi descreţi şi el fruntea. Thom îi spuse că, măcar câteva nopţi, putea să cânte şi el acolo, pe bani puţini, iar hangiului începură să-i tremure bărbiile de încântare. Nu ştia

nimic despre un bărbat masiv cu o şuviţă albă în barbă şi nici despre trei femei care să semene cu descrierea făcuta de Mat. Mat îşi lăsă în cameră totul, în afară de mantie şi toiag. În goana mare, trase cu ochiul la pat – gândul la somn îl atrăgea, dar se împotrivi – apoi hăpăi o tocană aromată de peşte şi dădu fuga îndărăt afară. Rămase uimit să-l vadă şi pe Thom însoţindu-l.

— Parcă voiai la căldurică, Thom.

Menestrelul îşi pipăi cutia flautului pe care o purta pe sub mantie. Celelalte lucruri şi le lăsase înăuntru.

— Băiete, oamenii îşi dezleagă limbile când vorbesc cu un menestrel. S-ar putea să aflu ceva ce tu n-ai cum afla. Şi eu vreau să le ştiu pe fete în siguranţă, la fel de mult ca tine.

La vreo sută de paşi în josul străzii bătute de ploaie se afla un alt han, apoi altul, la încă vreo două sute de paşi, apoi altele... Mat se opri la toate, zăbovind doar cât să-i dea răgaz lui Thom să-şi fluture mantia şi să spună o poveste, apoi să bea o cană cu vin, pe banii vreunuia de acolo, în timp ce Mat întreba de un bărbat înalt, cu barbă tunsă scurt şi cu o şuviţa albă, sau de trei femei. Câştigă ceva bani la zaruri, dar nu află nimic. Nici Thom. Se bucură să observe că menestrelul nu bea mai mult de două trei înghiţituri de vin la fiecare han. Pe corabie, aproape că nu pusese gura, dar Mat nu fusese convins că nu avea să se scape iarăşi la băutură, odată ajunşi în Tear. După ce trecuseră prin două duzini de hanuri, Mat îşi simţea pleoapele ca de fier. Ploaia se mai domolise, dar tot cădea cu stropi mari. Mai mult, se înteţise şi vântul. Cerul era cenuşiu – se apropiau zorii.

— Băiete, mormăi Thom, dacă nu ne întoarcem la Cornul de Lună, am să adorm aici în ploaie. Îţi dai seama, continuă după ce tuşi, că am trecut de trei hanuri fără să ne pese? Pe Lumină, sunt aşa de ostenit că nu mai pot gândi. Nu cumva ţi-ai dat seama unde trebuie să ajungem şi nu mi-ai spus?

De-abia ţinându-şi ochii deschişi, Mat se holbă la un bărbat înalt, învăluit în mantie, care tocmai dădea un colţ, mergând cu paşi iuţi. „Pe Lumină, chiar că sunt stors de puteri. Nu putea fi Rand. Ăla e la cinci sute de leghe de-aici, jucându-se de-a Dragonul, morţii mă-sii.”

— Poftim? Trei hanuri?

Se opriseră chiar în faţa altuia, pe firma căruia scria Pocalul de aur. Nu aducea a păhăruţ pentru zaruri, dar se hotărî să încerce oricum.

— Haide încă unul, Thom. Dacă nu găsim nimic nici aici, ne întoarcem şi ne culcăm.

Somnul îl ispitea mai mult decât un joc de zaruri cu miza de o sută de galbeni, dar se sili să intre. Nu făcuse nici doi paşi şi îl zări. Bărbatul cel masiv purta o haină verde cu mâneci largi şi dungi albastre pe ele, dar era, fără îndoială, Comar – cu bărbuţa sa tunsă scurt, şuviţa căruntă pe bărbie şi toate celelalte. Şedea într-unul dintre scaunele acelea ciudate, cu spătarul jos, la o masă aflată în colţul îndepărtat al încăperii, scuturând în mână un păhăruţ de piele pentru zaruri şi zâmbindu-i celui aflat în faţa lui. Acela purta o haina lungă şi pantaloni largi, şi nu zâmbea, ci se holba la monedele de pe masă de parcă şi-ar fi dorit să le aibă la loc în pungă. Lângă cotul lui Comar se afla un alt păhăruţ. Acesta aruncă zarurile pe masă şi începu să râdă, fără să le lase măcar să se oprească.

— Cine urmează? întrebă cu glas răsunător, adunând gajurile. Grămada de arginţi din faţa lui era, deja, destul de mare; strânse zarurile la loc în păhăruţ şi le scutură. Trebuie să mai fie cineva care să vrea să-şi încerce norocul.

Dar părea să nu mai fie nimeni. Comar îşi tot scutura zarurile şi râdea.

Hangiul era uşor de descoperit, cu toate că nu purta şorţ – pesemne că nu aşa se obişnuia în Tear. Avea, în schimb, o haină de culoare albastru închis, la fel cu toţi hangiii cu care vorbise Mat în noaptea aceea. Era durduliu, deşi numai pe jumătate cât Lopar şi fără atâtea bărbii. Şedea singur la o masă, frecând o carafă şi uitându-se urât la Comar, dar numai când acesta îşi întorcea privirile în altă parte. La fel de urât se uitau şi alţii. Dar tot ferindu-se. Mat îşi înăbuşi prima pornire, aceea de a se năpusti la Comar să-i tragă una după ceafă cu bâta şi să-l întrebe de Egwene şi de celelalte. Ceva nu era bine. Nu mai văzuse nici un alt bărbat încins cu sabia – dar în privirile celorlalţi nu se citea numai teama că ar fi putut avea de-a face cu un săbier. Până şi slujnica venită să-i aducă lui Comar o cană cu vin – care primi, drept răsplată, o ciupitură – răspunse printr-un râs nervos.

„Cântăreşte lucrurile pe toate părţile, se gândi Mat, ostenit. Mereu intri în buclucuri pentru că nu faci asta. Trebuie să cântăresc totul.” Din pricina oboselii, parcă avea capul plin cu

smocuri de lână. Îi făcu semn lui Thom şi amândoi se apropiară de masa hangiului care-i privi bănuitor când se aşezară.

— Cine-i bărbatul cu barba înspicată? întrebă Mat.

— Nu sunteţi din oraş, aşa-i? zise hangiul. Şi el e străin. În seara asta l-am văzut prima dată, dar ştiu ce este. Un venetic care s-a îmbogăţit din negoţ, sosind încoace. Un neguţător îndeajuns de bogat pentru a purta sabia. Dar asta nu-i o pricină ca să se poarte aşa cu noi.

— Dacă nu l-ai mai văzut până acum, de unde ştii că-i neguţător? întrebă Mat.

— După haină, omule, răspunse hangiul, privindu-l ca pe un netot. Şi după sabie. Dacă nu-i de pe aici, nu poate fi nobil sau soldat, aşa că numai neguţător mai poate fi, adăugă, scuturând din cap, de parcă se mira de prostia străinilor. Cu toţii vin încoace să ne privească de sus şi să ne pipăie fetele sub ochii noştri – fără vreo îndreptăţire. Dacă eu cobor în Maule, nu mă apuc să joc la zaruri bănuţii pescarilor. Dacă mă duc în Tavar, nu stau la masă cu fermierii veniţi să-şi vândă recoltele. Ce mai noroc are, mormăi, frecând din ce în ce mai tare carafa. Pesemne că aşa s-a-mbogăţit.

— Câştigă mereu, da? făcu Mat, căscând şi întrebându-se cum s-ar descurca dacă s-ar pune la joc cu alt om înzestrat cu noroc.

— Mai şi pierde, bombăni hangiul, dar numai dacă mizele sunt mici. Uneori. Dar dacă se ajunge la un argint întreg... A câştigat de zece ori şi mai bine, în noaptea asta. L-am văzut câştigând la Coroane – de trei ori coroana, de două ori trandafirul. Şi la Mare-n sus, de cele mai multe ori i-au ieşit trei şesari şi doi cinciari. La Treiari aruncă numai cu şase, iar la Busolă, de fiecare dată, trei şesari şi un cinciar. Cu asemenea noroc, eu zic să-l scalde Lumina şi-i doresc numai bine, dar să se ducă să joace cu alţi neguţători, aşa cum se cuvine. Poate un om să fie atât de norocos?

— Zaruri măsluite, spuse Thom, apoi tuşi. Când vrea să câştige la sigur, foloseşte zaruri care cad întotdeauna la fel. E îndeajuns de deştept ca să nu caute aruncarea cea mai preţioasă – oamenii intră la bănuieli dacă-ţi iese mereu regele, de pildă, adăugă, ridicând dintr-o sprânceană către Mat, ci una care-i aproape cu neputinţă de bătut. Însă îi va ieşi mereu acelaşi lucru, aici n-are ce face.

— Am auzit de aşa ceva, spuse încet hangiul. Ăi din Illian folosesc zaruri dintr-astea. Dar, continuă tot el, clătinând din cap, ambii jucători dau cu aceleaşi zaruri şi acelaşi păhăruţ. Cum se poate?

— Adu-mi două păhăruţe, zise Thom, şi zaruri pentru ele. Cu coroane, cu puncte, n-are a face, numai să fie toate la fel.

Hangiul se încruntă, dar se duse – luându-şi şi carafa cu el, pentru prudenţa – întorcându-se cu două păhăruţe din piele. Thom răsturnă zarurile dintr-unul pe masă, în faţa lui Mat. Acesta nu văzuse niciodată alt soi de zaruri, fie ele cu puncte – precum acelea – sau cu semne, care să nu fie făcute din os sau din lemn. Le luă şi se încruntă la Thom.

— Şi ce-ar trebui să observ?

Menestrelul îşi răsturnă în palmă zarurile din cel de-al doilea păhăruţ, apoi, cu o mişcare atât de iute încât putea trece aproape neobservată, le puse la loc şi aşeză păhăruţul pe masă cu fundul în jos, înainte ca zarurile să apuce să se rostogolească, acoperindu-l cu palma.

— Fă câte un semn pe fiecare zar, băiete. Ceva mic. Numai să se poată vedea că sunt ale tale.

Mat se trezi schimbând o privire uimită cu hangiul. Apoi se uitară amândoi către păhăruţul de sub palma lui Thom. Ştia că i se pregătea ceva – menestrelii făceau tot felul de lucruri care păreau cu neputinţă, precum a mânca foc sau a scoate de nicăieri eşarfe de mătase – dar nu înţelegea ce putea face Thom, dacă-l urmărea cu atenţie. Îşi luă cuţitul de la brâu şi zgârie uşor fiecare zar, pe faţa cu şase puncte.

— Aşa, spuse, aşezându-le la loc. Arată-mi şmecheria. Thom întinse mâna, le luă, apoi le aşeză din nou ceva mai departe.

— Ia caută semnele, băiete.

Mat se încruntă. Palma lui Thom nu se mişcase de pe păhăruţ, iar menestrelul nu apropiase celelalte zaruri de primele. Le luă... şi clipi uimit. Nu aveau nici o zgârietură. Hangiul căscă gura. Thom îşi întoarse palma liberă în sus, dând la iveală cinci zaruri.

— Semnele sunt aici. Asta face Comar. E ceva cum nu se poate mai uşor, cu toate că nu-l credeam atât de agil.

— Până la urmă, nu prea am poftă să joc zaruri cu tine, grăi încet Mat; hangiul se holba în continuare, dar nu părea să aibă vreo soluţie. Cheamă Paza, sau cum îi mai spuneţi pe-aicea, îi zise Mat, ca să-l aresteze. „Dacă-l aruncă în temniţă, n-o să mai

omoare pe nimeni. Dar dacă a făcut-o deja?” Încercă să nu plece urechea, dar gândul nu se dădea bătut. „Atunci am să-l ucid şi pe el, şi pe Gaebril, orice-ar fi! Dar n-a făcut-o, arde-m-ar! Nu se poate!”

— Cum? făcu hangiul, clătinând din cap. Eu, să dau un neguţător pe mâna Protectorilor? Nici nu s-ar uita la zarurile lui. Ar fi de ajuns să spună o vorbă, şi m-aş trezi în lanţuri, împingând la pompe în Degetele Dragonului. Ar putea să mă taie în două pe loc, iar Protectorii ar spune că am meritat-o. Poate pleacă, totuşi.

Mat îi aruncă o privire piezişă şi vicleană.

— Dacă-l dau de gol, ar fi îndeajuns? Atunci chemi şi dumneata Paza, sau Protectorii, sau ceva?

— Nu sunteţi de pe-aici şi nu înţelegeţi. Chiar dacă şi el e străin, e un om bogat, de vază.

— Aşteaptă aici, îi spuse Mat lui Thom. N-am de gând să-i las să ajungă la Egwene şi la celelalte, orice-ar fi.

Căscând, îşi dădu scaunul în spate. Thom se ridică şi el, cu chiu cu vai, şi îi spuse cu un glas slab, dar poruncitor.

— Stai, băiete. Arde-te-ar focul, nu ştii în ce te bagi! Mat îi făcu semn să rămână unde era, apoi se apropie de Comar. La provocarea acestuia nu mai răspunsese nimeni, aşa că el îl privi cu interes pe Mat, care-şi lasă bâta pe masă şi se aşeză, apoi îi cercetă veşmintele şi rânji cu răutate.

— Ce-i, fermierule, ai venit să joci pe câţiva bănuţi? Nu-mi pierd eu vremea cu..., începu, dar se întrerupse când Mat aşeză pe masă un galben din Andor şi-i cască în faţă, fără să se obosească să-şi ducă palma la gură. Nu prea spui multe, ţărane, cu toate că ţi-ar prinde bine să te-nveţe cineva cum să te porţi, dar aurul are şi el glas şi n-are nevoie de lecţii. Dar, ia priveşte, mai spuse, apoi scutură păhăruţul de piele şi aruncă zarurile pe masă, chicotind înainte să le vadă oprindu-se – erau două coroane şi trei trandafiri. N-ai cum să mă învingi, fermierule. Poate mai ai şi alte monede de pierdut, prin zdrenţele alea de buzunare? Ce-ai făcut? Ţi-ai tâlhărit stăpânul? dădu să ia zarurile, dar Mat ajunse mai repede la ele. Comar se uită urât, dar îl lăsă să ia păhăruţul. Dacă aruncau la fel, urma să continue până ce unul câştiga. Scuturând zarurile, Mat zâmbea. Nu avea de gând să-l lase pe Comar să le schimbe. Dacă aruncau acelaşi lucru de trei sau patru ori la rând, până şi Protectorii aceia

aveau să asculte. Toţi cei din sala mare puteau vedea şi povesti ce văzuseră. Aruncă zarurile pe masă. Se rostogoleau ciudat. Simţi ceva... ca un freamăt, de parcă norocul său o luase razna. Camera părea să se rotească, să se strâmbe în fel şi chip, trăgând zarurile cu nişte fire nevăzute. Îi venea să se uite la uşă, dar nu-şi luă ochii de la masă. În cele din urmă, zarurile se opriră. Cinci coroane. Lui Comar mai că nu-i ieşiră ochii din cap.

— Ai pierdut, spuse, încet, Mat; dacă era atât de norocos, poate că venise momentul să meargă mai departe. Un glas din străfundurile minţii îi şopti să se mai gândească puţin, dar era prea ostenit să-l asculte. Cred că ţi se cam sfârşeşte norocul, Comar. Iar dacă le-ai făcut vreun rău fetelor, s-a terminat de tot.

— Nici măcar nu le-am găsit..., începu Comar, holbându-se la zaruri, apoi se smuci şi ridică fruntea; era alb ca varul. De unde-mi ştii numele?

Nu le găsise încă. „Noroc, Noroc scump, nu mă părăsi!”

— Întoarce-te în Caemlyn, Comar. Spune-i lui Gaebril că n-ai dat peste ele. Spune-i că-s moarte. Spune-i ce vrei, dar pleacă din Tear chiar în noaptea asta. Dacă te mai văd pe aici, te omor.

— Cine eşti? rosti şovăielnic bărbatul. Cine...?

În clipa următoare, îşi şi scosese sabia din teacă, ridicându-se în picioare. Mat împinse masa către el, răsturnând-o, apoi se întinse să-şi ia bâta. Uitase cât era Comar de mare. Bărbosul împinse şi el masa, lovindu-l. Mat căzu peste scaun, de-abia izbutind să nu scape bâta, iar Comar dădu masa din drum şi încercă să-l străpungă. Mat îl lovi cu picioarele în stomac, ca să-i taie avântul, apoi îşi flutură stângaci bâta, îndeajuns pentru a prinde sabia. Atunci, însă, bâta îi zbură din mână şi se trezi apucând, în schimb, încheietura lui Comar. Tăişul era la numai o palmă de ochii lui. Gemând, se răsuci pe spate, împingând din picioare cu toată forţa. Comar făcu ochii mari, se rostogoli peste Mat şi se prăbuşi pe o masă, cu faţa în sus. Fără să pregete, Mat îşi caută bâta, dar, când se întoarse, văzu că duşmanul nu se mai mişca.

În schimb, zăcea cu picioarele pe tăblia mesei şi cu restul trupului atârnând în jos. Creştetul îi atingea podeaua. Cei care şezuseră acolo erau în picioare, la ceva distanţă, frângându-şi mâinile şi privindu-se unul pe altul, înfricoşaţi. De jur împrejur răsuna un murmur înăbuşit, de îngrijorare. Mat se aşteptase să audă cu totul altceva.

Sabia lui Comar căzuse undeva, aproape de mâna sa, dar el nu făcea nici un gest să o apuce. În schimb, se uita cu ochii căscaţi la Mat, care împinse arma cu piciorul şi se lăsă într-un genunchi, alături. „Pe Lumină! Cred că şi-a rupt spatele!”

— Ţi-am zis că trebuia să pleci, Comar. S-a zis cu norocul tău!

— Prostule, şopti celălalt. Crezi... că eram... singurul care... le urmărea? N-o să mai apuce... să vadă...

Privea fix la Mat, cu gura deschisă, dar nu mai spuse nimic. Tăcuse pentru totdeauna. Mat se holba şi el, de parcă încerca să-i smulgă vorbele din minte. „Arde-te-ar focul, de cine vorbeşti? De cine? Unde sunt ele? Norocul meu, mama mă-sii, ce s-a-ntâmplat cu norocul meu?” îşi dădu seama că hangiul îl trăgea deznădăjduit de braţ.

— Trebuie să plecaţi. Repede, până nu vin Protectorii. Am să le arăt zarurile. Am să le spun că era un străin, unul înalt şi zdravăn, cu parul roşcat şi ochii cenuşii. N-o s-o păţească nimeni. E doar un bărbat pe care l-am visat azi-noapte. Nu-i aievea. Nimeni nu va spune altceva. Ăsta le-a luat banii la toţi. Dar voi trebuie să plecaţi pe dată! Pe dată! Toţi ceilalţi îşi întorseseră privirile, cu bună ştiinţă. Mat se lăsă târât şi împins afară, în ploaie, unde Thom deja îl aştepta. Acesta îl apucă de braţ şi o porni şchiopătând pe stradă, în goana mare, trăgându-l cu putere în urma lui. Gluga lui Mat atârna pe spate, ploaia îi năclăia părul şi-i curgea pe faţă şi pe gât, dar el nu băgă de seamă. Menestrelul se tot uita peste umăr, să vadă ce se-ntâmpla în urma lor.

— Dormi pe tine, băiete? Acolo, înăuntru, erai foarte treaz. Haide odată. Protectorii au să-i aresteze pe toţi străinii peste care dau, orice le-ar spune hangiul.

— E vorba de noroc, mormăi Mat. Mi-am dat seama. Zarurile. Norocul meu mă ajută cel mai bine atunci când e vorba de ceva... la voia întâmplării. Precum zarurile. Nu-i prea bun la cărţi, sau la pietre, pentru că acolo e vorba şi de gândire. Trebuie să fie ceva la voia întâmplării. Până şi acum, când l-am găsit pe Comar. Nu mai intrasem în fiecare han. Am intrat acolo din întâmplare. Thom, dacă este să le găsesc pe Egwene şi pe celelalte la timp, trebuie să le caut fără să stau să cuget unde-ar putea fi.

— Ce tot vorbeşti? Ăla a murit. Dacă le-a omorât deja... atunci înseamnă că le-ai răzbunat dacă nu, le-ai salvat. Mişcă-te mai repede, fir-ar a naibii de treabă! Protectorii o să apară imediat, iar ei nu sunt la fel de blânzi ca Gărzile Reginei.

Mat îşi smuci braţul şi iuţi pasul, clătinându-se pe picioare, târâindu-şi bâta după el.

— Înainte să moară, i-a scăpat ceva. Mi-a spus că nu le-a găsit încă, dar că mai era cineva. Thom, eu îl cred. M-am uitat în ochii lui şi ştiu că spunea adevărul. Tot trebuie să le găsesc, Thom. Iar acum nici măcar nu ştiu cine le urmăreşte. Trebuie să le găsesc.

Ducându-şi pumnul la gură, ca să-şi înăbuşe căscatul, Thom îi trase gluga peste faţă.

— Dar nu în noaptea asta, băiete. Am nevoie de somn şi tu la fel.

„Sunt ud. Îmi cade părul în ochi.” Şi capul i se învârtea, şi asta, îşi dădu repede seama, pentru că trebuia să doarmă puţin. Iar faptul că trebuia să cugete, pentru a înţelege ce era cu el, însemna că era stors de puteri.

— Bine, Thom. Dar, cum se face lumină, am să pornesc iar în căutare.

Thom încuviinţă şi tuşi, aşa că se îndreptară în grabă către Cornul de Lună, prin ploaie.

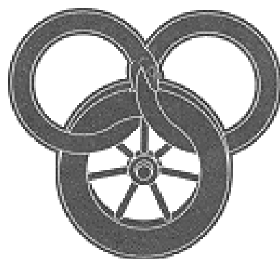
Nu trecu mult până să apară zorii. Mat se sili să se ridice din pat şi, împreună cu Thom, porni să caute prin fiecare han de dincolo de zidurile oraşului. Se duse încotro îl purtau paşii, o apucă pe fiecare stradă care-i ieşea înainte, fără să caute musai hanurile, iar uneori dădu cu banul ca să se hotărască încotro s-o ia. Trei zile şi trei nopţi o ţinu tot aşa, iar în tot timpul ăsta plouă fără încetare, uneori cu tunete, alteori fără, dar mereu la fel de aprig.

Thom tuşea din ce în ce mai rău, aşa că nu mai izbutea să cânte din fluier sau să spună poveşti. Harpa nu şi-o putea lua cu el, din pricina ploii, însă nu se lăsă, ci-l însoţi de fiecare dată. Era încă în stare să-i descoasă pe cei întâlniţi. Norocul lui Mat la zaruri părea din ce în ce mai puternic, după ce-şi începuse plimbările la voia întâmplării, cu toate că nu rămânea pe nicăieri prea multă vreme, ci doar cât era nevoie pentru a câştiga câteva monede. Nici unul dintre ei nu auzi nimic folositor. Erau zvonuri despre un război cu Illian. Despre o invazie în Mayene.

Despre invazia celor din Andor, despre încetarea negoţului cu Seminţia Mării sau despre armatele lui Artur Aripă-de-Şoim reîntoarse din morţi. Despre venirea Dragonului. Oamenii cu care juca Mat erau la fel de posomorâţi la auzul tuturor acestor zvonuri, de parcă le vânau pe cele mai sumbre dintre toate şi aproape că le credeau. Dar nu auzi nici o şoaptă măcar care să-l conducă la Egwene şi la celelalte. Nici măcar un hangiu nu văzuse vreo femeie care să se potrivească descrierilor. Începu să viseze urât, din pricina îngrijorării, fireşte. Egwene, Nynaeve, Elayne, împreună cu un individ cu părul alb, tuns scurt, purtând o haină cu mânecile largi şi dungate precum cea a lui Comar, care râdea şi arunca peste ele un năvod. Numai că, uneori, cea care-l îmboldea era însăşi Moiraine, iar alteori avea în mână o sabie de cristal, care ardea ca un soare, de îndată ce o atingea. Uneori, cel care ţinea sabia era Rand, pe care, cine ştie de ce, îl visa de multe ori.

Era convins că toate astea se întâmplau pentru că nu dormea îndeajuns şi nu mânca decât atunci când îşi aducea aminte, dar tot nu se oprea. Îşi spunea că avea un rămăşag de câştigat, şi trebuia să-l câştige, chiar dacă asta însemna să-şi piardă viaţa.

CAPITOLUL 50

Ciocanul

Sub un soare fierbinte de după-amiază, bacul ajunse în Tear. Din băltoacele de pe doc se înălţau aburi. Lui Perrin, aerul i se părea la fel de umed ca şi în Illian. Mirosea a smoală, lemn şi frânghie udă – ceva mai jos, pe râu, se vedea un şantier de corăbii – a mirodenii, fier şi hamei, a parfumuri, vinuri, precum şi alte sute de arome pe care nu le putea deosebi unele de altele, cele mai multe venind din depozitele de lângă docuri. Vântul se mută, o vreme, mai la miazăzi, aducându-i miros de peşte, apoi se schimbă la loc. Nu părea a fi nimic de vânat. Perrin îşi întinse gândurile, căutând lupi, apoi îşi dădu seama ce făcea şi se opri. O făcuse mult prea des, în ultima vreme. Nu era nici un lup pe-aproape, fireşte, într-un oraş mare ca acesta. Îşi dori să nu se mai simtă atât de... singur.

De îndată ce se coborî rampa care ţinea barja închisă, îşi luă calul şi păşi pe doc, în urma lui Moiraine şi a lui Lan. La stânga lor se vedea silueta uriaşă a Stâncii, împrejmuită de umbre astfel încât arăta ca un munte, în ciuda flamurii care-i flutura în vârf. Nu voia să se uite la ea, dar părea cu neputinţă să privească împrejurimile oraşului fără s-o vadă. „O fi ajuns? Pe Lumină, dacă a încercat deja să pătrundă, poate fi deja mort.” Şi-atunci, totul ar fi fost în zadar.

— Ce căutăm aici? întrebă Zarine, în spatele său; punea la fel de multe întrebări ca oricând, dar nu mai încerca să scoată nimic de la femeia Aes Sedai şi de la Străjer. În Illian am avut parte de Vineţii şi de Alaiul Sălbatic. Ce ne aşteaptă în Tear, locul ăsta de care cineva s-a chinuit atâta să te ţină departe?

Perrin privi în jur; nici unul dintre cărăuşii de la docuri nu părea să fi auzit. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi simţit mirosul fricii, era convins. Îi venea să-i dea un răspuns răutăcios, dar se abţinu. Limba ei era mai ascuţită şi mai iute ca a lui.

— Ce n-aş da să nu mai pari atât de dornică de primejdii, tună Loial. N-o să mai fie la fel de uşor ca în Illian, Faile.

— Uşor? îngâna Zarine. Uşor? Loial, era să fim ucişi de două ori într-o singură noapte. Numai din asta s-ar putea scoate un cântec întreg. De ce ţi se pare uşor?

Perrin se strâmbă. Nu-i plăcea deloc că Loial se hotărâse s-o cheme pe Zarine după numele pe care şi-l alesese; aşa, îşi amintea mereu că Moiraine credea că ea era şoimul despre care vorbise Min. Ca să nu mai pună la socoteală că se tot întreba dacă nu cumva era şi femeia cea frumoasă de care fusese prevenit să fugă. „Măcar nu m-am întâlnit cu uliul. Sau cu Pribeagul cu sabie! Ăsta ar fi lucrul cel mai ciudat din toate, pe cinstea mea!”

— Termină cu întrebările, Zarine, zise, urcându-se în şa. Ai să afli de ce suntem aici când Moiraine se va hotărî să-ţi spună.

Încerca din răsputeri să nu privească Stânca. Ea îl privi cu ochii negri, migdalaţi.

— Cred că nici tu nu ştii, fierarule. Cred că de-asta nu-mi spui nimic. Hai, recunoaşte, ţărănuşule.

Oftând uşor, Perrin o porni după Moiraine şi Lan. Nici Ogierul nu-i răspundea fetei la întrebări, dar, de el, Zarine nu-şi bătea joc aşa. Pesemne că încerca să-l ia tare, ca să-l facă să-i folosească numele ales. S-aştepte!

Moiraine îşi legase mantia unsă cu ulei la spatele şeii, pe deasupra boccelei în care era legată flamura Dragonului, şi, în ciuda arşiţei, purta mantia albastră de in din Illian, cu gluga trasă peste faţă. Inelul cu Marele Şarpe îl avea la gât, pe o panglică. Din câte le spusese, femeilor Aes Sedai le era îngăduit să pătrundă în Tear, dar nu şi să conducă Puterea, însă Protectorii Stâncii le supravegheau îndeaproape pe toate femeile care purtau inelul, iar ea, una, nu voia aşa ceva.

Lan îşi vârâse mantia în culori schimbătoare în desagi încă de vreo două zile, după ce se convinseseră că acela care trimisese Dulăii-Strigoi – „Sammael”, se gândi Perrin, cu un fior, încercând să-şi alunge numele din minte – nu avea să-i mai urmărească. În rest, sfidând arşiţa din Tear aşa cum o sfidase şi pe cea din Illian, îşi purta surtucul cenuşiu încheiat până la gât.

Perrin, pe de altă parte, se descheiase pe jumătate şi-şi desfăcuse şi gulerul cămăşii. O fi fost un pic mai răcoare decât în Illian, dar tot era la fel de cald ca în miezul verii din Ţinutul celor Două Râuri şi, aşa cum se întâmpla după ploaie, aerul umed făcea arşiţa încă şi mai greu de îndurat. Securea şi-o agăţase la oblâncul şeii. Aşa, îi era la îndemână, dar nu trebuia s-o poarte la brâu, ceea ce-i convenea de minune.

Rămase uimit să vadă străzile pline de noroi. Numai satele şi târguşoarele aveau străzi nepietruite, din câte observase, iar Tear era unul dintre oraşele mari. Dar oamenilor nu părea să le pese. Mulţi erau desculţi. O femeie care mergea pe nişte tălpici de lemn îi atrase, o vreme, atenţia. Se întrebă de ce nu făceau toţi la fel. Nădragii largi purtaţi de bărbaţi păreau mai răcoroşi decât pantalonii săi, dar îşi dădea seama că ar arătat foarte caraghios îmbrăcat cu ei. Încercă să se vadă în minte, în nădragi şi cu o pălărie rotundă de paie, şi chicoti.

— Ce ţi se pare de râs, Perrin? întrebă Loial, care privea îngrijorat în jur, cu urechile pleoştite de tot. Oamenii ăştia par… înfrânţi. Nu arătau aşa, când am fost ultima dată pe-aici. Nici măcar unii care-au îngăduit ca desişul să le fie tăiat nu merită aşa ceva.

Perrin începu să se uite mai cu atenţie la chipurile oamenilor şi ajunse să-i dea dreptate. Ceva dispăruse de pe feţele lor. Poate speranţa. Poate curiozitatea. Îi priveau în treacăt pe cei cinci călători, apoi se dădeau la o parte din calea lor. În ciuda armăsarului uriaş pe care călărea, Ogierul le era la fel de indiferent precum Perrin sau Lan.

După ce trecură de un zid înalt, din piatră cenuşie, străzile se schimbară. De-acum erau pietruite cu lespezi late. Soldaţii de pază îi priviră cu ochi aspri. Purtau platoşe, peste nişte haine roşii cu mâneci largi şi cu manşete albe, strânse, la capete, şi coifuri rotunde. În locul nădragilor largi, aveau pantaloni strânşi pe picioare, îndesaţi în cizmele care le veneau până la genunchi. Văzând sabia lui Lan, se încruntară şi-şi pipăiră, ei înşişi, săbiile.

Şi securea lui Perrin îi nelinişti, însă, cine ştie cum, şi chipurile lor erau mohorâte şi triste, de parcă, la urma urmei, nimic din ceea ce vedeau nu mai merita atenţie.

Dincolo de ziduri, clădirile erau mai mari şi mai înalte, cu toate că arătau cam la fel cu cele de dincoace. Acoperişurile, se gândi Perrin, erau mai ciudate, mai ales cele ascuţite. Însă, de când plecase de acasă, văzuse fel de fel de acoperişuri, astfel încât nu se întrebă decât ce fel de cuie foloseau. În unele locuri prin care trecuseră, oamenii nici nu aveau nevoie de cuie, pentru acoperişurile de ţiglă.

Printre clădirile mai simple se vedeau conace şi palate. Păreau aruncate la întâmplare. De cealaltă parte a unei înşiruiri de turnuri şi cupole pătrate, albe, înconjurată pe toate părţile de străzi largi, se vedeau prăvălii, hanuri şi case modeste. Un palat cu coloane pătrate, cam de patru paşi în lăţime, şi cu vreo cincizeci de trepte care duceau la uşile măreţe, de aramă, avea de-o parte o brutărie, de alta prăvălia unui croitor.

Aici, cei mai mulţi bărbaţi purtau surtuce şi pantaloni precum cei ai soldaţilor, dar în culori mai vii şi fără armură. Unii aveau şi săbii. Nu erau desculţi – nici măcar cei cu nădragi largi pe ei. Rochiile femeilor erau mai lungi la poale, dar foarte decoltate, lăsându-le la vedere umerii şi chiar sânii. Multe erau de mătase. Seminţia Mării aducea multă mătase în Tear, pentru negoţ. Pe străzi erau şi căruţe trase de boi, dar şi lectici şi căleşti. Numai că multe chipuri erau întunecate şi mohorâte.

Hanul ales de Lan, Steaua, avea de-o parte o ţesătorie, de alta o fierărie, de care era despărţit prin alei înguste. Fierăria era din piatră cenuşie, nevăruită, iar hanul şi prăvălia ţesătorului din lemn. Steaua avea patru caturi şi ferestre mici tăiate chiar sub acoperiş. Zgomotul războaielor de ţesut se întrecea cu bocănitul ciocanelor. Dându-le caii grăjdarilor, cei cinci intrară în han. De la bucătărie venea miros de peşte, de pâine şi, poate, de tocană, precum şi cel de carne de oaie în frigare. Bărbaţii dinăuntru purtau, cu toţii, haine strâmte şi nădragi largi. După capul lui Perrin, oamenii mai bogaţi – era convins că bărbaţii cu surtuce colorate şi mâneci largi, şi femeile cu umerii goi şi rochii de mătase erau bogătaşi sau nobili – nu ar fi putut îndura vacarmul. Pesemne că de-asta îi dusese Lan tocmai aici.

— Cum să dormim în hărmălaia asta? bombăni Zarine.

— Asta-i singura întrebare pe care-o ai? îi răspunse Perrin, cu un zâmbet; o clipă, se aşteptă s-o vadă scoţând limba la el.

Hangiul era chel şi cu faţa rotundă. Purta o haină lungă, albastru închis, şi nădragii largi care se răsfrângeau peste palmele încleştate pe burtă. Arăta obosit şi mofluz.

— Să vă scalde Lumina, domniţelor, bine aţi venit, oftă. Să vă scalde Lumina, domnilor, bine aţi venit.

Tresări puţin, văzând ochii aurii ai lui Perrin, apoi trecu, la fel de lipsit de vlagă, la Loial.

— Să te scalde Lumina, prietene Ogier, bine ai venit. A trecut mai mult de un an de când neamul dumitale nu a mai fost văzut în Tear. Cândva, mai veneau pentru a lucra la Stâncă. Acolo şi locuiau, fireşte, dar i-am văzut pe unii pe stradă, într-o zi.

Îşi sfârşi vorba cu un oftat, de parcă nu mai avea puterea să se întrebe ce căuta Ogierul – sau ce căutau ceilalţi, că veni vorba – în Tear. Îl chema Jurah Haret. Îi conduse el însuşi în camere. Pesemne că, din pricina lui Moiraine care purta o rochie de mătase şi-şi ascundea chipul, şi a lui Lan, cu faţa lui aspră şi cu sabia, îi luase drept o doamnă nobilă şi omul său de pază, aşa că meritau să se ocupe în persoană de ei. Cât despre Perrin, era limpede că îl considera un soi de slujitor. De Zarine nu ştia ce să creadă – ceea ce pe fată o scârbea profund. Iar Loial era, una peste alta, Ogier. Îşi chemă oamenii să lipească unul de altul paturile pentru acesta din urmă, şi-i oferi lui Moiraine o încăpere mai retrasă în care să ia masa, dacă dorea. Ea încuviinţă, şi-i mulţumi.

Rămaseră împreună, până ce hangiul le arătă tuturor camerele de la catul de sus. Apoi, Haret le făcu o plecăciune, oftă şi plecă, lăsându-i în faţa uşii lui Moiraine. Pereţii erau văruiţi în alb. Creştetul lui Loial se freca de tavan.

— Groaznic om, bombăni Zarine, scuturându-şi praful de pe fustă cu ambele mâini. Pun rămăşag că m-a luat drept camerista dumitale, Aes Sedai. N-am să îndur aşa ceva!

— Ai grijă ce spui, zise Lan, încet. Dacă mai foloseşti acest nume undeva unde poţi fi auzită, are să-ţi pară rău, fato.

Ea îl privi, de parcă voia să se împotrivească, însă ochii albaştri, îngheţaţi, o făcură, de astă dată, măcar să tacă, dacă nu să se şi liniştească. Moiraine, însă, nu-i băga în seamă. Cu ochii în gol, îşi mototolea mantia în mâini de parcă îşi ştergea

palmele de murdărie. Lui Perrin i se păru că nici nu ştia ce făcea.

— Cum să-l găsim pe Rand? o întrebă, dar ea parcă nu-l auzea. Moiraine?

— Rămâneţi prin apropierea hanului, răspunse, după o clipă. Oraşul asta e primejdios pentru cei care nu-l cunosc. Aici, Pânza poate fi sfâşiată, îngână, cu glasul aproape stins; apoi continuă, ceva mai tare: Lan, hai să vedem ce putem afla fără să atragem atenţia. Voi, restul, nu vă îndepărtaţi de han!

— „Nu vă îndepărtaţi”, o maimuţări Zarine, după ce femeia şi Străjerul dispărură în josul scărilor, dar nu îndeajuns de tare pentru a fi auzită. Rand ăsta... El e cel pe care l-ai numit...?

Aşa tulburată cum era, nu prea mai aducea a şoimiţă.

— Şi acum ne aflăm în Tear, unde, în Inima Stâncii, se găseşte... Iar Profeţiile spun... Arde-m-ar focul, ta'veren, oare chiar vreau să fac parte din povestea asta?

— Nu-i o poveste, Zarine, răspunse Perrin, simţindu-se aproape la fel de neputincios ca hangiul. Roata ţese iţele noastre în Pânză. Tu ai hotărât să te amesteci printre noi. De-acum, e prea târziu să te mai eliberezi.

— Pe Lumină! mârâi fata. Acum vorbeşti ca... aia.

O lăsă cu Loial şi se duse să-şi ducă lucrurile în cameră. Patul era jos, moale, dar cam scurt, potrivit, pesemne, pentru un slujitor; mai erau acolo un lighean pentru spălat, un scăunel şi câteva cârlige, în peretele crăpat. Ieşind, văzu că cei doi plecaseră. Zăngănitul ciocanului pe nicovală îl ispitea.

La câte ciudăţenii văzuse în Tear, pătrunzând în fierărie se simţi uşurat. La catul de jos era o singură încăpere. Peretele din spate era alcătuit, de fapt, din două uşi care stăteau deschise, dând într-o curte unde erau potcoviţi caii şi boii, cu un pripon în mijloc. Erau mai multe rasteluri cu ciocane, iar pe pereţi erau atârnaţi cleşti de felurite mărimi. Pe banchete de lemn erau înşirate feluritele unelte trebuincioase unui potcovar, laolaltă cu dăltiţe, cârlige, şi fel de fel de alte lucruşoare de care se folosea fierarul. Erau cinci roţi de tocilă, mai aspre sau mai moi, şase nicovale şi trei cuptoare de piatră, cu foale cu tot. Unul singur avea cărbuni în el. În apropiere de cuptoare, Perrin văzu butoaiele cu apă, pentru răcit metalul.

Fierarul tocmai dădea formă unei bucăţi de fier, care sclipea încinsă, ţinând-o cu nişte cleşti. Purta nădragi largi şi avea ochii

de un albastru deschis, însă vesta lungă de piele, pe care o purta peste pieptul gol, şi şorţul nu se deosebeau prea mult de cele pe care le aveau Perrin şi Jupân Luhhan acasă, în Emond's Field. Braţele groase şi umerii laţi arătau că se ocupase de meseria aceea de ani buni. Avea părul negru, cu fire cărunte – cam tot atâtea câte avea şi Jupân Luhhan, din ce-şi amintea Perrin. Pe pereţi atârnau alte câteva veste şi şorţuri, ca pentru ucenici care, însă, nu se vedeau pe nicăieri. Focul din cuptor îi aducea aminte de casă, la fel ca şi mirosul fierului încins.

Fierarul se întoarse să vâre la loc, printre cărbuni, bucata de fier, iar Perrin se apropie să treacă la foale. Omul îl privi, dar nu spuse nimic. Perrin mânui foalele cu mişcări încete, blânde, pentru ca în cuptor să fie întocmai cât trebuia de cald. Fierarul scoase iarăşi bucata de fier şi o aşeză, de asta dată, pe capătul ascuţit al nicovalei. Pesemne că făurea o răzuitoare. Loviturile repezi ale ciocanului răsunau ascuţit împrejur. Fără să ridice ochii, bărbatul îl întrebă doar atât:

— Ucenic?

— Da, răspunse Perrin, la fel de simplu.

O vreme, fierarul munci în tăcere. Era, într-adevăr, o răzuitoare pentru curăţat butoaiele pe dinăuntru. Din când în când, îl cântărea din priviri pe Perrin. Lăsând, pentru o clipă, ciocanul jos, luă o bucată nu prea lungă de metal, destul de groasă, pe care i-o dădu celuilalt, apoi se întoarse la treabă.

— Vezi ce poţi face cu asta, zise.

Fără să stea pe gânduri, Perrin se apropie de nicovala din celălalt capăt şi lovi uşor cu bucata în ea. Zgomotul scos îl mulţumi. Însemna că oţelul nu fusese lăsat multă vreme în cuptor şi nu se amestecase cu prea mult cărbune. Îl îndesă în cuptorul aprins, aproape până la capăt, gustă din cele două butoaie cu apă ca să-l găsească pe cel în care fusese pusă sare – al treilea era cu ulei de măsline – apoi îşi scoase surtucul şi cămaşa şi-şi alese o vestă care să-l cuprindă. Oamenii din Tear nu erau chiar aşa de voinici ca el, dar găsi, până la urmă, una. Cu şorţul se descurcă mai uşor.

Întorcându-se, văzu că fierarul, cu toate că nu ridicase privirile, încuviinţa din cap şi zâmbea ca pentru sine. Însă faptul că ştia unde să găsească lucrurile trebuincioase în fierărie nu însemna că era şi înzestrat. Asta urma să se vadă mai târziu.

Întorcându-se la nicovală, cu două ciocane, o pereche de cleşti lungi şi o daltă bine ascuţită, văzu că oţelul se încinsese, colorându-se într-un roşu puternic, în afară de bucăţica pe care o lăsase afară. Mânui foalele, privind metalul care se făcu, până la urmă, de un galben aproape alb. Apoi îl scoase cu cleştii, îl puse pe nicovală şi luă cel mai mare dintre ciocane – de vreo zece kilograme, din câte i se păru, cu un mâner pe care oamenii nepricepuţi l-ar fi putut crede prea lung. Îl ţinea de capăt. Metalul încins scotea scântei, câteodată. Văzuse, cândva, cicatricele rămase pe mâinile unui fierar nechibzuit. Nu voia să făurească ceva prea meşteşugit. Un lucru simplu părea de preferat, în clipa aceea. Începu prin a rotunji capetele drugului, apoi lovi cu ciocanul în mijloc, obţinând o lamă lată care, la un capăt, era aproape la fel de groasă precum fusese la început, lungă cam de o un cot. Din când în când, băga din nou metalul în cuptor, ca să-l păstreze încins. După o vreme, trecu la ciocanul mai uşor, cam jumătate din greutatea primului. Subţie lama, la celălalt capăt, apoi o îndoi pe nicovală, făurind un soi de cârlig pe care putea fi potrivit un mâner de lemn. Apoi, dintr-o singură lovitură cu ciocanul şi folosindu-se de dalta cea bine ascuţită, desprinse unealta pe care o făurise. Era aproape terminată. Avea să fie un cuţit pentru curăţat şi netezit doagele butoiului, odată prinse laolaltă, dar putea folosi şi la altele, după ce-l isprăvea. Răzuitoarea celuilalt îl făcuse să se gândească tocmai la asta.

De îndată ce desprinse unealta, o aruncă, încă fierbinte, în butoiul cu apă sărată. Cel cu apă limpede era pentru metalul cel mai tare, iar uleiul pentru bucăţile mai fine, precum pumnalele. Auzise că era şi pentru săbii – dar aşa ceva nu făurise niciodată.

După ce metalul se răci îndeajuns, colorându-se într-un cenuşiu închis, îl scoase din apă şi-l duse la roata de tocilă. Nu-i luă mult pentru a-l netezi. Cu mare grijă, încinse din nou bucata care avea să fie lama. De data aceasta, culorile erau altele – galben pai, apoi arămiu. Când arămiul se întinse, ca un val, puse unealta de-o parte, să se răcească. Apoi putea fi ascuţită. Dacă ar fi cufundat-o iarăşi în apă, ar fi stricat totul.

— Foarte curată treabă, îi spuse fierarul. N-ai irosit nici timpul, nici uneltele. Cauţi de lucru? Ucenicii mei tocmai au plecat. Toţi trei. Nişte neghiobi. Am multe să-ţi dau de făcut.

— Nu ştiu cât am să mai rămân în Tear, zise Perrin, scuturând din cap. Dar mi-ar plăcea să mai lucrez puţin, dacă îmi daţi voie. A trecut mult. Mi-e dor de meşteşugul ăsta. Poate că aş putea face treburile lăsate baltă de ucenici.

— Eşti cu mult mai bun decât nătărăii ăia, pufni tare fierarul. Nu făceau decât să piardă timpul, să caşte gura şi să se plângă de coşmaruri. Vise urâte are toată lumea, din când în când. Da, poţi să munceşti aici cât vrei. Pe Lumină, trebuie să făuresc vreo duzină de răzuitori şi încă vreo trei tesle pentru un dogar, tâmplarul din josul străzii are nevoie de-un ciocan şi... Sunt prea multe să ţi le spun pe toate. Începe cu răzuitorile şi vedem unde ajungem până la căderea nopţii.

Perrin se cufundă în muncă, uitând, pentru o vreme, de toate, în afară de fierbinţeala metalului, de loviturile ciocanului şi de mirosul fierăriei. În cele din urmă, ridicând ochii, văzu că fierarul – Dermid Ajala, din câte îi spusese – tocmai îşi scotea vesta, iar în curte se lăsase întunericul. Lumina venea numai de la cuptor şi de la două lămpi. Iar Zarine şedea pe o nicovală, lângă un cuptor stins, privindu-l.

— Deci eşti chiar fierar, fierarule, spuse.

— Fără îndoială, jupâniţă, făcu Ajala. Se dă drept ucenic, dar, dinspre partea mea, treaba pe care-a făcut-o azi aici îl îndreptăţeşte să-şi zică meşter. Loveşte bine şi braţul nu-i tremură deloc.

Perrin se foi stânjenit, auzindu-i laudele, iar fierarul îi zâmbi. Zarine se uita la ei fără să priceapă. Perrin se duse să agate vesta şi şorţul la loc. După ce şi le scoase, îşi dădu seama că Zarine îl privea din spate. Pentru o clipă, se simţi de parcă l-ar fi atins. Mirosul ei de ierburi părea să-l copleşească, îşi trase repede cămaşa peste cap, o îndesă în pantaloni şi-şi luă surtucul. Întorcându-se, văzu că Zarine zâmbea, aşa cum făcea de multe ori. Un zâmbet slab, tainic, care-l tulbura.

— Deci asta vrei să faci? întrebă. Ai venit atâta drum ca să fii iar fierar?

Ajala, care tocmai închidea uşile din spate, se opri să asculte. Perrin luă ciocanul cel mare pe care-l folosise, cu mânerul lung cât antebraţul lui. Se simţea bine cu el în mână. Se simţea împlinit. Fierarul îi privise ochii aurii o singură dată şi nici măcar nu clipise; importantă era munca, iscusinţa, nu culoarea ochilor.

— Nu, răspunse, cu tristeţe. Cândva, aşa nădăjduiesc. Dar încă nu.

Dădu să pună ciocanul la loc pe perete.

— Ia-l, făcu Ajala, dregându-şi glasul. De obicei, nu-mi dau de pomana ciocanele cele mai bune, dar... Munca ta de azi face mult mai mult, şi poate că are să te ajute... cândva. Omule, eşti făcut să ţii în mână ciocanul de fierar, ascultă ce-ţi spun. Aşa că ia-l. Păstrează-l.

Perrin strânse unealta în pumn. Se simţea împlinit, într-adevăr.

— Mulţumesc. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Ţine minte, ai spus că te vei întoarce cândva. Asta să nu uiţi niciodată.

Pe când se îndepărtau, Zarine ridică ochii spre el şi grăi:

— Ai habar vreun pic ce ciudaţi sunt bărbaţii, fierarule? Nu? Mă aşteptam.

Apoi iuţi pasul, lăsându-l cu ciocanul într-o mână şi scărpinându-se în creştet cu cealaltă.

Cei adunaţi în sala mare nici nu-l băgară în seamă, de parcă un bărbat cu ochi aurii şi un ciocan în mână era cel mai firesc lucru din lume. Urcă în camera sa, amintindu-şi, cine ştie cum, să aprindă o lumânare de seu. Tolba şi securea erau atârnate pe perete, în acelaşi cui. Luă securea într-o mână, ciocanul în cealaltă. La greutate, securea cu tăişul său de semilună şi ţepuşa groasă era mult mai uşoară decât ciocanul – însă lui i se părea că-l împovăra de zece ori mai mult. Mânerele erau aproape la fel, două bucăţi groase de lemn. Şi alte două de metal, nici ele prea deosebite... Vreme îndelungată, rămase aşezat pe un scăunel, cântărindu-le din priviri. Asta făcea şi când Lan bagă capul pe uşă.

— Vino, fierarule. Avem lucruri de vorbit.

— Da, asta sunt, sunt fierar, răspunse Perrin, iar Străjerul se-ncruntă.

— Nu-mi spune că te-a cuprins rătăcirea iernii, fierarule. Dacă nu te mai ţii pe picioare, ne poţi trage în prăpastie pe toţi.

— Am să mă ţin, mârâi Perrin. Am să fac ce e de făcut. Ce vrei?

— Am venit să te caut. Nu asculţi? Haide, ţărănuşule. Numele pe care-l auzise atât de des din gura lui Zarine îl făcu să se ridice mânios în picioare. Lan tocmai se întorcea. Perrin se grăbi

să iasă şi-l urmă, având de gând să-i spună că se saturase de „fierar” şi „ţărănuş” şi că-l chema Perrin Aybara. Străjerul se strecură în încăperea cea retrasă, singura de acest fel din han, cu ferestre care dădeau în stradă. Perrin îl urmă.

— Ia ascultă, Străjerule. Vreau să-ţi...

— Mai bine ascultă tu, Perrin, zise Moiraine. Taci şi ascultă.

Părea netulburată la faţă, dar privirea îi era la fel de mohorâtă ca şi glasul. Perrin nici nu observase că se mai afla cineva înăuntru, în afară de el şi de Străjerul care stătea sprijinit de policioara căminului, în care focul nu fusese aprins. Moiraine şedea în mijloc, la masa simplă, din lemn negru de stejar. Celelalte scaune cu spătar înalt şi cioplit erau goale. Zarine se sprijinea de perete, la depărtare de Lan, încruntându-se, iar Loial se aşezase pe jos, pentru că nu-l cuprindea nici un scaun.

— Ce mă bucur că ai binevoit să vii, ţărănuşule, zise, batjocoritoare, Zarine. Moiraine nici nu voia să deschidă gura până nu apăreai tu. Se tot uită la noi de parcă ar cântări pe cine să trimită la moarte. Eu, una...

— Taci, spuse aspru Moiraine. Unul dintre Rătăciţi e în Tear. Înaltul Senior Samon este Be'lal.

Perrin se înfioră, iar Loial strânse pleoapele şi gemu:

— Puteam să fi rămas în stedding. Pesemne c-aş fi fost foarte fericit, căsătorit cu cea aleasă de mama. Mama ştie mersul lumii şi nu m-ar fi dat pe mâna unei neveste rele.

Urechile păreau să-i fi dispărut cu totul, pierdute prin claia de păr.

— Poţi să te întorci în steddingul Shangtai, îi zise Moiraine. Dacă doreşti, poţi pleca acum. N-am să te opresc.

— Pot să plec? făcu Loial, deschizând un ochi.

— Dacă vrei, veni răspunsul.

Ogierul oftă stins, deschise şi celălalt ochi şi se scarpină pe obraz cu degetele sale butucănoase cât nişte cârnăciori.

— Păi... păi... Dacă am de ales... atunci am să rămân cu voi. Am notat multe lucruri, dar nu îndeajuns ca să-mi termin cartea şi n-aş vrea să-i părăsesc pe Perrin şi pe Rand...

— Bine, Loial, îl întrerupse Moiraine cu răceală în glas. Mă bucur că rămâi. Ştii multe lucruri care ne-ar putea prinde bine. Dar, deocamdată, n-am vreme să-ţi ascult jelaniile.

— Cât despre mine, zise Zarine cu un tremur în glas, pesemne că nu pot pleca, nu? Nici nu mă aşteptam, continuă, după ce-o

privise pe Moiraine, înfiorându-se. Fierarule, dacă scap cu viaţă din asta, ai să mi-o plăteşti!

Perrin rămase cu gura căscată. „Eu? Proasta asta crede că-i din vina mea? I-am cerut eu să vină?” Deschise gura să-i răspundă, prinse privirea lui Moiraine şi o închise la loc. După câteva clipe, rosti:

— Oare... omul acela... Îl urmăreşte pe Rand? Vrea să-l oprească, sau să-l omoare?

— Nu cred, răspunse încet femeia Aes Sedai, cu un glas oţelit. Mi-e teamă că vrea să-l lase să pătrundă în Inima Stâncii şi să ia Callandor, apoi să i-o răpească. Cred că pune la cale să-l ucidă pe Dragonul Renăscut, folosindu-se chiar de arma care-i anunţă venirea.

— O luăm iar la fugă? întrebă Zarine. Ca în Illian? Când am rostit Jurământul Corniatului, nici prin cap nu-mi trecea că am să fug din calea primejdiei, dar nici că am să mă-ntâlnesc vreodată cu un Rătăcit.

— De data asta nu fugim, zise Moiraine. Nu putem. Pe umerii lui Rand stă povara sorţii întregii lumi. El e Dragonul Renăscut. De data asta, luptăm.

— Moiraine, începu Perrin, aşezându-se, copleşit de tulburare, văd că rosteşti cu voce tare o seamă de lucruri la care noi nu aveam voie nici să gândim. Camera asta e apărată, da? Nu ne poate auzi nimeni, nădăjduiesc.

Ea scutură din cap, iar Perrin îşi încleștă pumnii pe marginea mesei, atât de tare încât făcu lemnul să trosnească.

— Aici nu vorbim de Myrdraali, Perrin. Nimeni nu ştie cât sunt Rătăciţii de puternici, ci doar că Ishamael şi Lanfear sunt cei mai puternici dintre toţi. Oricum, până şi cel mai slab dintre ei e în stare să simtă curgerea Puterii, de la o milă şi mai bine depărtare. Şi ne poate face bucăţele într-o clipă, fără măcar să se mişte din loc.

— Cu alte cuvinte, n-ai nici o nădejde să-l învingi, îngână Perrin. Pe Lumină! Ce putem face? Suntem neputincioşi!

— Nici măcar Rătăciţii nu pot ţine piept focului mistuirii, răspunse Moiraine, făcându-l să se întrebe dacă asta folosise atunci, împotriva Dulăilor; ceea ce văzuse şi auzise în noaptea aceea nu-i dădea pace. În anul din urmă, Perrin, am învăţat câte ceva. Sunt... mai tare decât atunci când am pătruns în Emond's Field. Dacă izbutesc să mă apropii îndeajuns de mult de Be'lal, îl

pot distruge. Dar dacă mă vede, ne va rupe în bucăţele pe toţi, înainte să-mi dea vreun prilej cât de mic. Ce poţi să-mi spui despre el? întrebă, întorcându-se către Loial.

Perrin clipi uimit. „Loial?”

— De ce-l întrebi pe el? izbucni mânioasă Zarine. Mai întâi îi spui fierarului că vrei să ne pui să înfruntăm un Rătăcit – care ne poate ucide cât ai zice peşte! – iar acum îl întrebi pe Loial?

Ogierul încercă s-o oprească, şoptindu-i ceva, dar ea îi dădu înainte la fel de furioasă:

— Credeam că femeile Aes Sedai ştiu totul. Pe Lumină, măcar eu sunt îndeajuns de deşteaptă să nu mă leg să lupt cu cineva până nu aflu tot ce se poate despre el. Iar dumneata...

Privirea neabătută a lui Moiraine o făcu să tacă.

— Ogierii, grăi aceasta, sigură pe ea, îşi amintesc multe. De la Frângere încoace s-au stins mai mult de o sută de generaţii de oameni, mai puţin de treizeci de Ogieri. Din poveştile lor, încă se mai pot afla lucruri necunoscute nouă. Spune, Loial. Ce ştii de Be’lal? încearcă să nu te lungeşti. Am nevoie de fapte, nu de ocolişuri.

Loial îşi drese vocea, precum un buştean care se prăvăleşte pe un horn.

— Be'lal, făcu; urechile i se iţiră dintre plete, ca aripile unei păsări, apoi se ascunseră la loc. Nu ştiu dacă există lucruri de spus despre el pe care să nu le cunoaşteţi. Nu e pomenit prea des, decât în legătură cu pustiirea Sălii Slujitorilor, care s-a petrecut chiar înainte ca Lews Therin Ucigaşul-de-Neam şi cei o Sută de Tovarăşi să-l închidă lângă Cel Întunecat. Jalanda, fiul lui Aried, fiul lui Coiam a scris că i se spunea Pizmaşul, că a păşit în Umbră pentru că-l pizmuia pe Lews Therin, la fel ca şi pe Ishamael şi Lanfear. Moilin, fiica Hamadei, fiica lui Juendan are o carte – *Despre Războiul Umbrei* – în care îl numeşte Păpuşarul, dar nu ştiu de ce. Pomeneşte şi că ar fi jucat pietre cu Lews Therin şi l-ar fi înfrânt, lucru cu care se fălea din cale-afară. Încerc să vorbesc pe scurt, mormăi el, trăgând cu ochiul la Moiraine. Nu ştiu nimic important despre el. Câţiva scriitori spun că Be’lal şi Sammael s-au numărat printre fruntaşii luptei împotriva Celui Întunecat, înainte să se rătăcească de Lumină, şi că amândoi erau maeştri săbieri. Asta-i tot ce ştiu, cu adevărat. O fi pomenit şi în alte cârti, în alte poveşti, dar eu nu le-am citit.

De Be’lal nu se vorbeşte foarte mult, din păcate. Îmi pare rău că nu cunosc nimic folositor.

— Ba poate că da, îi zise Moiraine. Păpuşarul... numele ăsta nu-l ştiam. Nici că-l pizmuia pe Dragon, şi pe tovarăşii săi din Umbră. Asta îmi întăreşte credinţa că vrea Callandor. Pesemne că de-asta s-a dat drept înalt Senior aici, în Tear. Păpuşarul... hmmm – porecla unuia căruia-i place să tragă sforile, să ticluiască pe ascuns, cu răbdare. Îţi mulţumesc, Loial.

Ogierul zâmbi, vreme de-o clipă, cu gura sa lată, apoi se posomorî la loc.

— Nu spun că nu-mi e frică, zise dintr-odată Zarine. Numai unui prost nu i-ar fi frică de Rătăciţi. Dar am jurat să fiu alături de voi. Am să mă ţin de cuvânt. Asta-i tot ce aveam de spus.

Perrin clătină din cap. „E nebună, precis. Eu unul mi-aş dori să nu fiu aici, să fiu îndărăt acasă, la fierăria lui Jupân Luhhan.” Dar, cu voce tare, rosti:

— dacă Be'lal se ascunde înăuntrul Stâncii, aşteptându-l pe Rand, înseamnă că trebuie să intrăm şi noi. Cum să facem? toată lumea spune că acolo nu se pătrunde fără îngăduinţa înalţilor Seniori. Nu văd nici o cale de a scăpa neobservaţi.

— Tu nu intri nicăieri, zise Lan. Numai Moiraine şi cu mine vom încerca. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât va fi mai greu. Oricum, nici pentru noi doi n-are cum să fie prea la-ndemână.

— Gaidin, începu hotărâtă Moiraine, dar Străjerul o întrerupse la fel de aspru:

— Mergem împreună, Moiraine. De data asta, nu mă dau la o parte.

După o clipă, ea încuviinţă şi, din câte i se păru lui Perrin, Lan se mai linişti puţin.

— Voi aţi face bine să vă culcaţi, continuă Străjerul. Trebuie să mă duc să cercetez Stânca. Mai e o veste, continuă, după o clipa de tăcere, de care poveştile tale, Moiraine, m-au făcut să uit. Nu e mare lucru, dar nu văd ce-ar putea însemna, în Tear sunt Aieli.

— Aieli! făcu Loial. Cu neputinţă! Tot oraşul s-ar înspăimânta dacă până şi un singur Aiel ar pătrunde pe poartă.

— N-am spus că i-am văzut pe străzi, Ogierule. Însă pe acoperişuri, printre hornuri, se pot piti la fel de bine ca în Pustie. Am văzut trei, nici mai mult nici mai puţin, cu toate că se pare

că nimeni altcineva nu i-a zărit. Şi dacă eu am văzut trei, poţi fi sigur că mai sunt mulţi alţii.

— Asta nu înseamnă nimic, rosti încet Moiraine. Perrin, de ce te încrunţi aşa?

— Mă gândeam, începu Perrin, care nici nu-şi dăduse seama că se încrunta, la Aielul din Remen. A spus că, atunci când va cădea Stânca, neamul său va părăsi Ţinutul întreit. Asta-i Pustia, nu? A zis că aşa s-a profeţit.

— Am citit fiecare cuvinţel din Profeţiile Dragonului, îngână Moiraine, în fiecare traducere. Aielii nu sunt pomeniţi. Noi orbecăim, iar Be'lal trage sforile şi Roata ţese Pânza de jur împrejur. Să fie Aielii găselniţa Pânzei, sau a lui Be'lal? Lan, trebuie să găseşti o cale să pătrundem în Stâncă, iute. Nu avem vreme de zăbavă.

— Cum porunceşti, Aes Sedai, făcu el, cu un glas mult mai cald decât cuvintele rostite, apoi dispăru pe uşă.

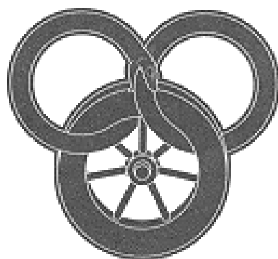
Moiraine rămase pe gânduri, cu ochii aţintiţi la tăblia mesei. Zarine se apropie să-l privească pe Perrin, lăsându-şi capul pe-o parte.

— Şi tu ce-ai să faci, fierarule? Pare-mi-se că ni s-a poruncit să stăm şi s-aşteptăm, în timp ce ei pleacă după aventuri. Nu că m-aş plânge.

De asta, Perrin se cam îndoia.

— Mai întâi, îi spuse, am să caut ceva de mâncare. Apoi am să mă gândesc la un ciocan. „Şi am să-ncerc să-mi dau seama ce simt pentru tine, Şoimiţo."

CAPITOLUL 51

Momeala din năvod

Lui Nynaeve i se părea că zărise, cu colţul ochiului, un bărbat înalt şi cu părul roşcat, îmbrăcat cu o haină largă, brună, undeva în josul străzii bătute de soare. Numai că, atunci când se întoarse pentru a trage cu ochiul pe sub borul larg al pălăriei albastre, de paie, pe care i-o dăduse Ailhuin, dădu peste o căruţă trasă de boi, care o împiedica să-l mai vadă. După ce aceasta trecu, în sfârşit, bărbatul dispăruse. Era aproape sigură că îl observase ducând în spate o cutie de lemn, cu un fluier înăuntru, şi că veşmintele pe care le purta nu erau din Tear. „Dar nu putea fi Rand. Numai pentru că îl tot visez, nu înseamnă că o să apară aici, atât de departe de Şesul Almoth."

Pe lângă ea trecu în grabă un bărbat desculţ, cu un coş în spate, din care se iţeau cozi de peşte în formă de seceră. Acesta se împiedică deodată şi căzu. Peştii îi zburară peste cap. Se prăbuşi în patru labe în noroi şi rămase cu gura căscată. Toţi peştii căzuţi din coş se înfipseseră cu botul în noroi, alcătuind un cerc perfect. Şi alţi câţiva trecători observaseră întâmplarea şi rămăseseră cu ochii holbaţi. Omul se ridică încet, parcă fără să-şi dea seama că era plin de noroi. Dându-şi coşul jos din spate, începu să-şi adune peştii, clătinând din cap şi bombănind.

Nynaeve rămase şi ea cam uimită de ce văzuse, însă omul cu care avea treabă era tâlharul cu faţă de bou care-o privea din

uşa prăvăliei; în spatele lui, pe nişte cârlige, atârnau bucăţi de carne însângerată. Îşi smuci cosiţa şi-l ţintui cu privirea.

— Bine, spuse ea, cu asprime. Am s-o cumpăr, dar dacă atâta ceri dumneata pentru o bucată aşa proastă, data viitoare mă duc să târguiesc în altă parte.

El ridică netulburat din umeri, luă banii, apoi înveli coasta grasă de berbec într-o bucată de pânză pe care i-o dăduse ea, din coşul de pe braţ. În tot acest timp, Nynaeve îl sfredeli cu privirile, dar în zadar. Se răsuci pe călcâie, dând să plece... şi mai că nu se prăbuşi. Nu se obişnuise cu saboţii, care i se tot înnămoleau, şi nu-şi dădea seama cum se descurcau ceilalţi. Nădăjduia ca razele soarelui să usuce cât mai repede pământul, cu toate că bănuia că noroiul era mai mult sau mai puţin veşnic, în Maule.

Păşind cu grijă, o apucă îndărăt către casa lui Ailhuin, bombănind cu glas scăzut. Totul costa foarte mult, se găseau numai lucruri proaste şi nimănui nu părea să-i pese, nici cumpărătorilor, nici vânzătorilor. Se simţi uşurată să treacă pe lângă o femeie care zbiera la un prăvăliaş, fluturându-i prin faţa ochilor un fruct roşiatic, cu pete galbene – Nynaeve nu-l recunoscu; erau o sumedenie de fructe şi legume pe-aici de care nu auzise în viaţa ei – şi chemându-i pe toţi să vadă ce gunoaie se vindeau acolo. Prăvăliaşul, însă, se uita liniştit la ea, fără măcar să catadicsească să zică şi el ceva.

Ştia şi din ce pricină preţurile erau atât de ridicate – Elayne îi explicase despre grâul care zăcea în hambare, pradă şobolanilor, pentru că locuitorii din Cairhien nu-l mai cumpărau, după ce negoţul cu Cairhien crescuse întruna de la Războaiele cu Aielii – dar asta nu însemna că lumea trebuia să se resemneze. În Ţinutul celor Două Râuri văzuse recolte întregi distruse de grindină sau de lăcuste, turme lovite de molimă, câmpuri întregi de tutun bătute de mană, astfel că nu mai era nimic de vândut când coborau neguţătorii din Baerlon. Îşi amintea că fuseseră doi ani la rând în care nu avuseseră mare lucru de mâncare, în afară de napi şi ovăz şi, din când în când, dacă aveau noroc, câte un iepure mai mult piele şi os, dar oamenii de acolo se ridicau, după orice lovitură, şi se întorceau la treabă. Aici, în schimb, fusese un singur an prost şi, cel puţin, pescarii şi alţi meseriaşi păreau s-o ducă bine, ceea ce, dinspre partea ei, însemna că nu meritau înţelegere. Necazul era că,

într-un fel, îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să gândească aşa. Erau altfel de oameni decât cei pe care-i cunoştea ea, cu obiceiuri ciudate, iar lucrurile care pe ea o revoltau lor li se păreau fireşti – până şi Ailhuin şi Sandar erau la fel. Pesemne că trebuia să se arate mai răbdătoare. „Atunci de ce să nu mă arat la fel şi faţă de Egwene?”, îi trecu prin minte, dar alungă gândul. Copila se purta groaznic, sărea în sus la fiecare propunere, se împotrivea mereu, chiar şi când se vorbeau numai lucruri de bun-simţ. Se lăsa greu, chiar dacă era limpede ce aveau de făcut. Nynaeve nu era obişnuită să trebuiască să-i convingă pe alţii să-i dea ascultare, mai ales pe unii cărora le schimbase scutecele. Între ea şi Egwene erau doar şapte ani diferenţă, dar asta nu conta.

„E numai din cauza coşmarurilor, îşi spuse. Nu-mi dau seama ce înseamnă, iar acum Elayne şi cu mine am început să visăm şi noi, şi nici asta nu ştiu ce înseamnă, iar Sandar ne tot duce cu vorba, cum că tot caută, tot caută, nu putem face nimic şi asta mă înfurie în aşa hal încât aş putea... să scuip!” îşi smuci cosiţa atâta de tare încât simţi o durere. Măcar izbutise s-o convingă pe Egwene să nu mai folosească ter'angrealul, să-l dea jos de la gât şi să-l pună la loc în pungă. Dacă Ajah cea Neagră pătrunsese în Tel'aran'rhiod... Dar nu voia să se gândească la asta. „O să le găsim precis!”

— Am să le distrug, bombăni. Au încercat să mă vândă ca pe o vită! Să mă vâneze ca pe un animal! De data asta nu mai sunt eu iepurele, sunt vânătorul! Şi Moiraine! Dacă n-ar fi venit ea în Emond's Field, aş fi putut s-o învăţ pe Egwene îndeajuns cât să... Şi pe Rand... aş fi putut... aş fi putut să-l ajut cumva.

Ştia că asemenea vorbe nu erau adevărate, dar asta nu o ajuta cu nimic, ba chiar era şi mai rău. O ura pe Moiraine aproape la fel de mult ca pe Liandrin şi pe tovarăşele acesteia, poate la fel de mult ca pe Seanchani.

Trecu de un colţ şi mai că nu-l călca în picioare pe Juilin Sandar. Acesta aproape că se împiedică în saboţi, cu toate că era obişnuit cu ei, şi numai cu ajutorul toiagului izbuti să nu se prăbuşească în noroi, cu faţa în jos. Toiagul era făcut dintr-o tulpină numită bambus, aflase între timp Nynaeve, şi era mai tare decât părea.

— Domniţă... Domniţă Maryim, spuse Sandar, îndreptându-se pe picioare. Tocmai... vă căutam. V-aţi mâniat pe cineva? întrebă, zâmbindu-i slab. De ce mă priviţi aşa de încruntată?

— Nu la dumneata mă încruntam, Jupân Sandar, răspunse Nynaeve, descreţindu-şi fruntea. Măcelarul... N-are a face. De ce mă căutai? Nu cumva le-ai găsit? mai întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul privi în jur, de parcă îi bănuia pe trecători că trăgeau cu urechea.

— Ba da. Da. Trebuie să veniţi cu mine. Celelalte vă aşteaptă. Celelalte. Şi Maica Guenna.

— De ce eşti aşa tulburat? Doar nu te-ai dat de gol în faţa lor? îl întrebă Nynaeve, cu asprime. Ce te-a înspăimântat aşa?

— Nu! Nu, domniţă... nu m-am dat de gol, făcu Sandar, apoi privi iarăşi în jur şi veni mai aproape, coborând glasul. Femeile pe care le căutaţi locuiesc în Stâncă. Sunt în ospeţia unuia dintre înalţii Seniori, pe nume Samon. De ce le numiţi hoaţe? Înaltul Senior Samon! repetă, ascuţindu-şi glasul, cu chipul scăldat de sudoare.

„În fortăreaţă? Împreună cu un înalt Senior? Pe Lumină, cum ajungem la ele?” Cu mare greutate, îşi înfrânse nerăbdarea.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, Jupân Sandar, spuse Nynaeve, pe un ton de încurajare. Totul are o explicaţie care ţi se va părea foarte mulţumitoare. „Sper să fie aşa. Pe Lumină, dacă ăsta dă fuga să-i spună înaltului Senior că le-am luat urma unora pe care el le găzduieşte...” Hai cu mine la Maica Guenna. Josslyn, Caryla şi cu mine o să vă explicăm totul. Crede-mă. Hai.

Barbarul făcu un mic semn de încuviinţare, deşi încă nu se liniştise pe de-a-ntregul, şi i se alătură, mergând ceva mai încet pentru ca ea să nu se împiedice în saboţi, dar părând gata s-o ia la fugă. Odată ajunşi, ocoliră casa, căci nimeni nu folosea uşa din faţă, din câte observase Nynaeve, nici măcar Maica Guenna însăşi. Între timp, caii fuseseră priponiţi de o stinghie de bambus – la ceva distanţă de smochinii de-abia sădiţi ai lui Ailhuin, şi de grădina de legume. Harnaşamentele erau înăuntru. Nynaeve nu se opri nici măcar pentru a-l mângâia pe Gaidin pe bot, lăudându-l şi spunându-i, aşa cum făcea de obicei, că nu era nici pe departe atât de neghiob ca omul după care-l botezase. Sandar se opri să-şi cureţe noroiul de pe saboţi, cu toiagul, dar ea dădu buzna înăuntru. Ailhuin Guenna şedea pe unul dintre

scaunele sale cu spătar înalt, cu braţele întinse pe lângă corp, cu ochii mari de furie şi teamă. Părea a se zbate, dar nu izbutea să mişte un deget. Nynaeve nici nu mai avu nevoie să simtă unda subţire de Aer pentru a şti ce se întâmplase. „Pe Lumină, ne-au găsit. Arde-te-ar focul, Sandar!”

Mânia o cuprinse şi culcă la pământ pavezele care o îndepărtau de Putere. Coşul îi căzu din mână şi, în aceeaşi clipă, ea se preschimbă într-o floare albă, pe o crenguţă plină de ghimpi, deschizându-se pentru a atinge *saidar,* deschizându-se... Dar, dintr-odată, parcă s-ar fi lovit de un zid, de data aceasta unul din sticlă limpede; simţea apropierea Adevăratului Izvor, dar zidul o împiedica să-l soarbă. Nu putea decât să tânjească după el.

Coşul se lovi de podea şi sări în lături. În acea clipă, uşa din spatele ei se deschise şi Liandrin intră, urmată de o femeie cu părul negru şi cu o şuviţă albă deasupra urechii stângi. Purtau rochii lungi de mătase, în culori vii, care le lăsau umerii dezgoliţi, şi erau învăluite într-un nimb de *saidar.* Liandrin îşi netezi rochia roşie şi zâmbi, cu buzele sale posomorâte. Faţa ei de păpuşă sclipea de veselie.

— Acum înţelegi, nu-i aşa, sălbăticiune? Nu ai nici...

Nynaeve o lovi în gură cât putu de tare. „Pe Lumină, trebuie să scap.” Îi trase şi Riannei un dos de palmă, atât de puternic încât o făcu să cadă în fund, pe rochia sa de mătase, cu un geamăt. „Pesemne că au pus mâna pe celelalte, dar, dacă izbutesc să ies de aici, să ajung îndeajuns de departe ca să nu mă mai poată opri să conduc, găsesc eu ce să fac.” O împinse cu forţă pe Liandrin, dând-o la o parte din uşă. „Numai să mă îndepărtez şi...”

Asupra ei se coborî o ploaie de lovituri venite din toate părţile, ca şi cum ar fi fost atacată cu pumnii şi cu beţele. Nici Liandrin, căreia începuse să-i curgă sânge din colţul gurii posace, nici Rianna, cu părul răvăşit şi rochia mototolită, nu ridicaseră un deget. Nynaeve simţea undele de Aer care se ţeseau în jurul ei, la fel de bine ca şi loviturile. Încă se mai chinuia să ajungă la uşă, dar îşi dădu seama că era în genunchi, iar loviturile venite de nicăieri nu se opreau. Pumnii şi beţele o înghionteau în spate şi în stomac, în cap şi în coapse, în umeri, sâni, picioare, ceafă. Gemând, căzu pe o parte şi se ghemui, încercând să se apere. „Pe Lumină, am încercat. Egwene! Elayne! Am încercat! N-am

să plâng! Arde-v-ar focul, puteţi să mă ucideţi în bătaie, dar n-am să plâng!”

Loviturile încetară, dar Nynaeve nu se putea opri din tremurat. Se simţea vânătă din cap până în picioare. Liandrin se aşeză alături de ea, ţinându-şi genunchii cu braţele. Mătasea de pe ea foşnea. Găsise răgazul să-şi şteargă sângele de la gură. O privea cu ochi întunecaţi şi aspri; orice urmă de bună-dispoziţie dispăruse.

— Pesemne că eşti prea proastă ca să ştii când să te dai bătută, sălbăticiune. Te-ai luptat aproape la fel de aprig ca şi ailaltă proastă, Egwene. Aproape că înnebunise. Trebuie să învăţaţi să vă supuneţi. Şi o s-o faceţi.

Nynaeve se înfioră şi se întinse iarăşi către *saidar.* Nu că ar mai fi avut vreo speranţă, dar trebuia să facă măcar ceva. Înfrângându-şi durerea, se întinse... şi dădu iarăşi de pavăza nevăzută. Liandrin părea din nou amuzată, ca un copil răutăcios care smulge aripile muştelor.

— De asta, oricum, nu avem nevoie, spuse Rianna, care se dusese lângă Ailhuin. Am să-i opresc inima.

Maicii Guenna stăteau să-i iasă ochii din cap.

— Nu! făcu Liandrin, întorcându-şi capul cu cosiţele de culoarea mierii, dintr-o mişcare scurtă. Prea eşti grăbită să ucizi. De morţi nu se poate folosi decât Marele Stăpân. Ai văzut soldaţii care-au venit cu noi, bătrâno, mai spuse ea, zâmbindu-i femeii care nu se mai putea mişca, în scaunul ei. Ştii cine ne aşteaptă în fortăreaţă. Înaltul Senior Samon, care nu va fi prea mulţumit să audă că ai povestit cuiva ce s-a-ntâmplat astăzi acasă la tine. Dacă-ţi ţii gura, ai să trăieşti, şi poate că ne vei mai sluji vreodată. Dacă vorbeşti, n-ai să-l slujeşti decât pe Marele Stăpân al întunericului. Ce alegi?

Dintr-odată, Ailhuin izbuti să-şi mişte capul. Îşi scutură buclele cărunte şi rosti:

— Am... am să-mi ţin gura. Ce folos aş avea să vorbesc? mai spuse, întristată, aruncându-i lui Nynaeve o privire ruşinată, înalţii Seniori îmi pot lua capul numai ridicând dintr-o sprânceană. Cu ce-aş putea să-ţi fiu de folos, fato? Cu ce?

— Nu te frământa, spuse ostenită Nynaeve. „Cui ar putea să-i spună? Ar muri degeaba.” Ştiu că m-ai ajuta, dac-ai putea.

Rianna îşi dădu capul pe spate şi râse. Ailhuin se lăsă moale. Era liberă, de-acum, dar nu se ridică, ci rămase în scaun, cu

ochii în jos. Liandrin şi Rianna o traseră pe Nynaeve în picioare şi o împinseră către partea din faţă a casei.

— Dacă ne faci necazuri, îi spuse cu asprime femeia cu părul negru, am să te silesc să-ţi jupoi singura pielea şi să dănţuieşti aşa pe stradă.

Lui Nynaeve aproape că-i veni să râdă. „Ce necazuri să le fac?” Era împiedicată să ajungă la Adevăratul Izvor. Trupul o durea atât de tare încât de-abia mai putea sta în picioare. Orice-ar fi făcut, nu era mai primejdioasă decât un copil năzuros. „Dar o să-mi treacă şi durerea, arde-v-ar focul, iar voi o să faceţi o greşeală şi atunci...”

În camera din faţă erau mai multe persoane. Doi soldaţi masivi, cu coifurile lor rotunde şi largi, şi cu platoşele sclipitoare, peste surtucele cu mâneci largi, roşii, cu chipurile scăldate de sudoare, care aruncau priviri neliniştite în jur, de parcă erau la fel de speriaţi ca şi ea. O văzu şi pe Amico Nagoyin, zveltă, drăguţă, cu gâtul ei lung şi pielea albă, părând nevinovată ca o fetiţă care adună flori. Joiya Byir avea un chip prietenos, netulburat – ca o femeie care a avut de-a face cu Puterea de multă vreme – aproape ca o bunicuţă, cu toate că nu avea nici măcar un fir de păr cărunt şi nici un rid. Ochii săi cenuşii aduceau mai degrabă cu ochii mamei vitrege din poveşti, cea care ucidea copiii primei soţii a bărbatului său. Ambele femei erau înconjurate de nimbul Puterii. Elayne stătea între ele, cu un ochi vânăt, un obraz umflat şi buza spartă. Una dintre mânecile rochiei îi fusese aproape smulsă.

— Îmi pare rău, Nynaeve, spuse, cu greutate, de parcă o dureau fălcile. Nu le-am văzut decât când era prea târziu.

Egwene zăcea grămadă pe podea, cu chipul umflat de lovituri, aproape de nerecunoscut. Tocmai când intră Nynaeve, unul dintre soldaţi o ridică pe umăr. Fata atârna moale, ca un sac de ovăz pe jumătate gol.

— Ce i-aţi făcut? întrebă Nynaeve. Arde-v-ar focul, ce...! Dar ceva nevăzut o lovi peste gură, îndeajuns de tare pentru a o ameţi, vreme de o clipă.

— Haide, haide, spuse Joiya Byir cu un zâmbet pe atât de blând pe cât îi era de fioroasă căutătura; şi la vorbă aducea cu o bunicuţă. Ai grijă cum vorbeşti şi nu mai pune întrebări. Răspunzi numai când ţi se vorbeşte.

— Zic că ţi-am mai spus că fata aia tot nu se dădea bătută, da? întrebă Liandrin. Să-ţi fie învăţătură de minte. Dacă încerci să ne faci necazuri, ai să păţeşti şi tu acelaşi lucru.

Nynaeve ardea de dorinţa de a-i sări în ajutor lui Egwene, dar se lăsă, totuşi, târâtă în stradă. Le făcu să o îmbrâncească, aşa, ca o mică încercare de a se împotrivi, de a nu se supune, dar altceva nu mai avea ce face. Pe strada plină de noroi nu erau prea mulţi oameni, de parcă se hotărâseră cu toţii că era mai bine pentru ei să nu fie acolo. Puţinii pe care-i văzu treceau în grabă, pe cealaltă parte, fără să arunce măcar o privire către trăsura lucitoare, lambrisată cu negru, la care erau înhămaţi şase cai albi, aidoma unul cu altul, cu frâiele împodobite cu pene. Pe capră se afla un vizitiu îmbrăcat la fel ca soldaţii, dar fără platoşă şi sabie. Un lacheu le deschise uşa, de îndată ce le văzu ieşind din casă. Înainte să o facă, însă, Nynaeve zări blazonul pictat. Un pumn într-o mânuşă de argint care strângea un mănunchi de fulgere. Pesemne că era blazonul înaltului Senior Samon. „Şi pesemne că este şi el Iscoadă, de vreme ce are de-a face cu Ajah Neagră. Arde-l-ar Lumina!” însă atenţia îi fu atrasă mai degrabă de bărbatul care îngenunche în noroi, la vederea lor.

— Arde-te-ar focul, Sandar, de ce...? începu ea, dar tresări când ceva ce părea a fi un băţ de lemn o lovi peste umeri. Joiya Byir îi zâmbi răutăcios şi-i făcu un semn cu degetul.

— Fii politicoasă, copilă, ca să nu rămâi fără limba aia ascuţită.

Liandrin râse, îşi înfipse o mână în părul negru al lui Sandar şi-i trase capul pe spate. El o privea cu ochi de câine credincios – sau de javră care-şi aşteaptă bătaia.

— Nu fi prea supărată pe bărbatul ăsta, grăi, rostind până şi cuvântul „bărbat” de parcă ar fi spus „câine”. A trebuit să fie... convins... să ne slujească. Dar eu mă pricep să conving lumea, nu-i aşa?

Şi râse iarăşi. Sandar întoarse capul către Nynaeve, privind-o năucit.

— A trebuit s-o fac, Domniţă Maryim, a... trebuit. Liandrin îl smuci de păr, iar el întoarse iarăşi capul spre ea, cu aceeaşi privire de câine.„Pe Lumină, se gândi Nynaeve, ce i-au făcut? Şi nouă ce-au să ne facă?” Elayne şi cu ea se treziră îmbrâncite să urce în trăsură. Egwene zăcea între ele, fără cunoştinţă. Liandrin

şi Rianna se aşezară pe bancheta din faţa lor, fără să dea drumul la *saidar.* Nu văzu unde se duseseră celelalte, dar nici nu-i păsa. Voia să ajungă la Egwene, s-o atingă, s-o mângâie, dar era ţeapănă de la gât în jos şi nu putea decât să se zbată. Undele de Aer le ţineau prizoniere pe toate trei, ca nişte frânghii bine strânse. Trăsura o porni legănat la drum, zgâlţâindu-se prin noroi, în ciuda arcurilor.

— Dacă i-aţi făcut vreun rău... „Pe Lumină, e limpede că i-au făcut. De ce nu spun ce gândesc?” se întrebă, dar îi venea aproape la fel de greu să rostească vorbele ca şi să ridice un braţ. Dacă aţi ucis-o, n-am să închid ochii până ce nu vă stârpesc pe toate, ca pe nişte câini turbaţi.

Rianna o privi urât, dar Liandrin se mulţumi să pufnească dispreţuitor.

— Nu fi aşa de proastă, sălbăticiune. E nevoie de voi în viaţă. Cu momeală moartă nu prinzi nimic.

„Momeală? Pentru ce? Sau pentru cine?”

— Tu eşti proastă, Liandrin. Crezi că suntem singure? Numai noi trei, care nici măcar nu suntem încă Aes Sedai. Suntem într-adevăr momeala, Liandrin, iar voi aţi căzut în capcană ca nişte potârnichi nătânge.

— Nu-i spune asta! strigă Elayne, iar Nynaeve rămase cu gura căscată, înainte să-şi dea seama că fata îi sărise, de fapt, în ajutor. Dacă te laşi cuprinsă de mânie, ai să le spui ce nu trebuie să audă. E musai să ne ducă în fortăreaţă! Trebuie să ajungem la Stâncă...

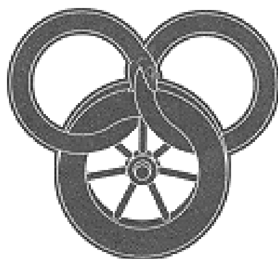
— Taci! se răsti şi Nynaeve. Tu nu te gândeşti la ce spui? Elayne izbuti să pară că se căia din pricina a ce lăsase să-i scape. „Aşa, ia să se mai frământe şi ele”, se gândi Nynaeve. Însă Liandrin îi răspunse printr-un zâmbet.

— După ce vă faceţi treaba, o să ne dezvăluiţi totul, de bună voie. Se zice că veţi fi foarte puternice, într-o bună zi, iar eu am să fac în aşa fel încât să ascultaţi mereu de mine, încă dinainte ca Marele Stăpân Be'lal să-şi ducă gândurile la îndeplinire, cu voi. A trimis după Myrdraali. Treisprezece, sfârşi ea, râzând, cu gura ca un boboc de trandafir.

Nynaeve simţi că i se întorcea stomacul pe dos. Un Rătăcit! Mintea îi amorţise din pricina loviturii. „Cel Întunecat şi cu toţi Rătăciţii sunt ferecaţi în Shayol Ghul, ferecaţi de Creator în clipa facerii...” Dar litania n-o mai ajuta – ştia că multe lucruri erau

neadevărate. Apoi îşi mai dădu seama de încă ceva. Treisprezece Myrdraali. Şi treisprezece surori din Ajah Neagră. Auzi ţipătul lui Elayne, înainte să observe că ţipa şi ea, zvârcolindu-se fără folos în chingile de Aer. Şi, poate şi mai tare decât ţipetele lor deznădăjduite, răsunau hohotele de râs ale Riannei şi ale lui Liandrin.

CAPITOLUL 52

În căutare de leacuri

Prăbuşit pe un scăunel în camera menestrelului, Mat se strâmbă, auzindu-l pe Thom tuşind din nou. „Cum să continuăm căutarea, dacă ăsta-i aşa de bolnav încât nu poate merge, tu-i mama mă-sii?” De îndată, se ruşină. Thom fusese la fel de zelos ca şi el, pe drumuri zi şi noapte, cu toate că, pesemne, ştia că era pe cale să se îmbolnăvească. Mat fusese atât de preocupat de misiunea lui încât nu dăduse mare atenţie semnelor care prevesteau boala. Iar faptul că, după nesfârşitele ploi, se lăsase arşiţa înrăutăţise totul.

— Haide, Thom, zise. Lopar spune că nu departe de aici locuieşte o Iscusită. Pesemne ca aşa se numesc Meşteresele din partea asta a lumii – Iscusite. Ce i-ar mai plăcea lui Nynaeve!

— N-am nevoie de nimeni... care să-mi toarne pe gât... cine ştie ce leacuri scârboase, băiete, făcu Thom, îndesându-şi pumnul în mustaţă, încercând, fără folos, să-şi înăbuşe accesul de tuse. Tu dă-i bătaie. Lasă-mă să stau... câteva ceasuri... în pat... apoi vin şi eu, sfârşi, îndoindu-se de mijloc, până ce aproape că-şi atinse genunchii cu fruntea.

— Adică să fac eu toată treaba câta vreme tu te lăfăi în pat? spuse voios Mat. Fără tine nu pot găsi nimic. Că doar tu afli cele mai multe zvonuri, nu eu.

Asta nu era chiar adevărat; lumea vorbea la fel de liber la masa de joc ca şi în faţa unui menestrel; ba chiar mai liber decât cu un menestrel care tuşea de-şi rupea pieptul, făcându-i să se teamă să nu se molipsească. Numai că Mat începuse să creadă că boala lui Thom nu avea să treacă de la sine. „Dacă ţapul ăsta bătrân moare, cu cine mai joc eu pietre?” îşi spuse, cu asprime.

— Oricum, boala ta nu mă lasă să dorm, nici măcar în odaia vecină, ce mama mă-sii, mai spuse, şi-l trase pe Thom în picioare; rămase uimit să observe cât era de slăbit. În ciuda căldurii umede de-afară, Thom ţinu morţiş să-şi ia mantia peticită. Mat îşi purta surtucul descheiat până jos, şi cămaşa desfăcută larg la gât, însă îi făcu pe plac. Străbătură sala mare – Thom de-abia se târa, încât Mat trebuia aproape să-l ducă în spate – şi ieşiră în aerul ceţos de după-amiază.

Hangiul le arătase unde să meargă, şi nu părea prea greu de ajuns, însă, odată ce văzu poarta şi stratul de noroi care acoperea străzile din Maule, Mat se gândi să se întoarcă şi să caute altă Iscusită, că doar într-un oraş aşa de mare trebuia să mai existe măcar una. Însă, auzind răsuflarea chinuită a lui Thom, se hotărî. Strâmbându-se, păşi în noroi, târându-l pe menestrel. Din indicaţiile primite, îi trecuse prin cap că pesemne trecuseră deja pe lângă casa Iscusitei, în prima noapte petrecută în Tear – iar la vederea căsuţei lungi şi înguste, cu mănunchiurile de ierburi atârnate la ferestre, aflată lângă prăvălia unui olar, îşi aduse aminte. Lopar îl sfătuise să intre pe uşa din spate, numai că se săturase de noroi.

„Şi de mirosul ăsta de peşte”, se gândi, privindu-i încruntat pe bărbaţii desculţi care mergeau încoace şi încolo, lipăind prin noroi, cu coşurile în spate. Pe stradă se vedeau urme de roţi, care tocmai începuseră să se şteargă sub paşii trecătorilor şi ai boilor înhămaţi la căruţe. Erau de la o căruţă trasă de cai – sau, poate, o trăsură. Ciudat – prin Maule nu se vedeau decât atelaje de boi, căci nobilii şi neguţătorii erau prea mândri cu armăsarii lor şi nu-i lăsau să fie puşi la nici un fel de muncă; nici trăsuri nu mai văzuse, odată ce ieşise din partea împrejmuită a oraşului. Alungându-şi, însă, din minte caii şi urmele de roţi, îl duse pe Thom până la uşa din faţă şi ciocăni. După o vreme, ciocăni din nou. Şi din nou.

Tocmai era pe cale să se dea bătut şi să se întoarcă la Cornul de Lună, în ciuda lui Thom care tuşea chiar lângă umărul său,

când auzi paşi înfundaţi înăuntru. Uşa se crăpă, şi o femeie masivă, căruntă, trase cu ochiul afară.

— Ce vreţi? întrebă, cu o voce obosită.

Mat îşi aşternu pe faţă cel mai mieros zâmbet. „Pe Lumină, ce m-am săturat de oamenii ăştia care vorbesc de parcă n-ar mai fi nici un pic de speranţă, mama mă-sii de treabă."

— Maica Guenna? Mă numesc Mat Cauthon. Cavan Lopar mi-a spus că l-ai putea vindeca de tuse pe prietenul meu. Plătesc bine.

Femeia îi cântări o vreme din priviri, de parcă asculta gâfâielile lui Thom, apoi oftă.

— Mda, pesemne că asta încă mai pot s-o fac. Haideţi, intraţi, rosti, apoi deschise uşa şi, fără să-i mai aştepte, se îndreptă iarăşi către partea din spate a casei. Accentul ei era atât de asemănător cu al Supremei încât Mat se înfioră, însă o urmă, cu Thom în spate.

— N-am nevoie... de aşa ceva, şuiera menestrelul. Leacurile ăstora... au gust... de bălegar!

— Taci din gură, Thom.

După ce-i conduse în bucătărie, femeia scotoci într-un dulăpior din care scoase câteva castronele de piatră şi pacheţele cu ierburi, mormăind ca pentru sine. Mat îl aşeză pe Thom într-unul dintre scaunele cu spătar înalt şi trase cu ochiul pe fereastră. În spate erau priponiţi trei cai de soi. Rămase surprins că înţeleapta avea cai, şi încă mai mulţi. În Tear, numai nobilii şi cei bogaţi călăreau – din câte văzuse el. Iar animalele priponite în curte păreau să fi costat ceva bănişori. „Iar sunt cu gândul la cai. Ce mama mă-sii, că doar nu de asta trebuie să mă îngrijesc acum!" Maica Guenna fierse un ceai tare, care mirosea urât, şi-l sili pe Thom să-l bea, apucându-l de nas când îl văzu împotrivindu-se. Văzând-o cum îl apucase pe menestrel cu braţul şi-l ţinea strâns, turnându-i licoarea pe gât oricât de tare s-ar fi zbătut, Mat se gândi că, la urma urmei, trupul ei masiv era mai mult muşchi decât grăsime. După ce se termină totul, Thom tuşi şi începu să se frece la gură din toate puterile.

— Puaaah... femeie... nu ştiu dacă voiai... să mă îneci... sau să mă ucizi... cu licoarea asta îngrozitoare! Băga-s-ar dracii... că puteai să fii... fierăriţă!

— Ai să bei asta de două ori pe zi, până-ţi trece tuşea, îi spuse netulburată Maica Guenna. Şi o să-ţi dau şi un ir cu care să te

freci pe piept în fiecare seară, continuă, cu un glas ceva mai puţin ostenit, uitându-se urât la menestrel, cu mâinile în şolduri. Mirosul irului e la fel de neplăcut ca şi gustul fierturii, dar tot ai să te dai cu el, şi încă bine de tot – altfel te iau pe sus ca pe-un crap prins în năvod şi te leg de pat cu mantia aia peticită! N-am mai avut niciodată în vizită vreun menestrel, şi n-am de gând să-l las pe primul care-mi calcă pragul să moară de tuse.

Thom o fulgeră cu privirea, apoi tuşi de-i fluturară mustăţile; părea, totuşi, să-i fi luat în serios ameninţările, căci nu mai spuse nimic – cu toate că arăta de parcă stătea să-i arunce ceaiul şi irul în ochi.

Mat se gândi că Maica Guenna semăna din ce în ce mai tare cu Suprema, cu fiecare vorbă. Prinzând privirea posomorâtă a lui Thom, şi văzând-o şi pe ea, cât era de hotărâtă, se băgă în discuţie încercând să-i liniştească pe amândoi, înainte ca menestrelul să-i respingă ajutorul, iar femeia să treacă la acţiune.

— Am cunoscut cândva o femeie care vorbea la fel ca dumneata, spuse. Numai de peşti, năvoade şi altele de soiul ăsta. Şi la ton semănaţi. Aveţi acelaşi accent. Pesemne că şi ea e tot din Tear.

— Pesemne, încuviinţă femeia; pe neaşteptate, părea stoarsă de puteri, la fel ca atunci când îi întâmpinase, şi nu-şi mai ridica ochii din podea. Şi eu am cunoscut cândva nişte fete care vorbeau ca dumneata. Două dintre ele, cel puţin.

Şi oftă din greu. Mat simţi o mâncărime în creştetul capului. „Că doar n-oi avea atâta noroc!” însă, în acelaşi timp, părea greu de crezut că mai trecuseră vreodată prin Tear alte două femei din Ţinutul celor Două Râuri.

— Erau cumva trei fete? Adică femei tinere? Pe nume Egwene, Nynaeve şi Elayne? Asta din urmă are părul ca razele soarelui şi ochii albaştri.

— Foloseau alte nume, se încruntă Maica Guenna, dar am bănuit că nu erau cele adevărate. Însă m-am gândit că or fi avut pricinile lor. Da, una dintre ele era o fată drăguţă cu ochii albaştri, sclipitori, şi cu părul până la umeri, roşu-auriu.

Apoi o descrise pe Nynaeve, cu cosiţa care-i ajungea la brâu, şi pe Egwene cu ochii ei mari şi întunecaţi, şi zâmbetul care-i înflorea mereu pe buze.

— Văd că le cunoşti, sfârşi. Îmi pare rău, băiete.

— De ce? De mult tot încerc să le găsesc! „Pe Lumină, şi am trecut chiar pe lângă locul ăsta, de cum am sosit. Drept pe lângă ele! Şi mai voiam să las totul la voia întâmplării – păi ce poate fi mai întâmplător de-atât? O noapte ploioasă, corabia trage la mal, fulgeră... şi unde-mi pică ochii? Arde-m-ar! Arde-m-ar focul!” Maică Guenna, spune-mi unde sunt.

Femeia căruntă rămăsese cu ochii aţintiţi la soba pe care-i clocotea un ceainic. Părea stoarsă de puteri. Mişcă buzele, dar nu rosti nici o vorbă.

— Unde sunt? întrebă Mat. E important! Dacă nu le găsesc, sunt în primejdie.

— Nu înţelegi nimic, spuse ea încet. Eşti străin. Înalţii Seniori...

— Nu-mi pasă de nici un..., începu Mat, apoi clipi şi se uită la Thom, care părea încruntat, dar tuşea atât de tare încât nu se înţelegea ce voia. Ce au de-a face înalţii Seniori cu prietenele mele?

— Nu înţelegi şi gata...

— Nu-mi mai tot spune că nu înţeleg! Am să plătesc pentru orice veste!

Maica Guenna îl privi urât, cu o căutătură fioroasă.

— Nu iau bani pentru... Îmi ceri să-ţi dezvălui lucruri de care mi s-a poruncit să nu pomenesc. Ştii ce-am să păţesc dacă vorbesc, iar tu laşi, după aceea, să-ţi scape numele meu? Pentru început, o să-mi fie smulsă limba, apoi alte mădulare, iar la sfârşit înalţii Seniori au să mă spânzure, aşa, schiloadă, şi au să mă lase să urlu câteva ceasuri, până mor, pentru ca toţi să-şi amintească să se supună poruncilor. Şi nici măcar fetelor n-o să le fie de vreun ajutor!

— Îţi făgăduiesc, îţi jur că n-am să pomenesc nimănui de numele dumitale. „Şi am să-mi ţin jurământul, bătrâno, numai să-mi spui unde sunt, tu-i mama mă-sii!” Te rog, fetele sunt în primejdie, înţelege...

Ea îl privi lung, până ce-l făcu să creadă că aflase totul despre el.

— Ai jurat, aşa că am să-ţi spun. Fetele alea... Îmi erau dragi. Dar nu poţi face nimic pentru ele. Ai venit prea târziu, Matrim Cauthon, trei ceasuri prea târziu. Au fost duse în Stâncă. Înaltul Senior Samon a trimis după ele, făcu Maica Guenna, clătinând din cap, uimită şi îngrijorată. A trimis nişte femei... care...

conduceau Puterea. Eu, una, nu am nimic de împărţit cu femeile Aes Sedai, însă asta e împotriva legilor, chiar cele date de înalţii Seniori. Şi chiar dacă orice altă lege ar putea fi încălcată, asta nu. Şi de ce un înalt Senior să trimită femei Aes Sedai pentru a-i duce poruncile la îndeplinire? Ce-o fi vrut cu fetele alea?

— Aes Sedai? zise Mat, mai mai să izbucnească în râs. Maică Guenna, m-ai speriat de moarte. Dacă au venit femeile Aes Sedai după ele, nu mai avem nici o pricină de îngrijorare. Toate trei sunt pe cale să devină ele însele Aes Sedai. Nu că aş încuviinţa, dar dacă asta vor...

Însă zâmbetul i se şterse, văzând-o cum scutura din cap.

— Băiete, fetele alea s-au luptat ca leii-de-mare prinşi în năvod. Că vor sau că nu vor să devină Aes Sedai, au fost luate pe sus şi aruncate cât colo ca nişte gunoaie. Prietenii nu se poartă aşa unii cu alţii.

Mat căzu pe gânduri. „Femei Aes Sedai care le-au luat pe sus şi le-au bătut? Pe Lumină, ce-i asta? Stânca, tu-i mama mă-sii. Pe lângă asta, Palatul din Caemlyn pare un hambar. Arde-m-ar! Stăteam uite acolo, în ploaie, şi mă holbam la casa asta! Arde-m-ar focul de neghiob, orb şi fără minte!”

— Dacă-ţi rupi mâna, spuse Maica Guenna, am să ţi-o leg şi am să-ţi pun o prişniţă, dar dacă-mi strici peretele te jupoi de piele ca pe-un tipar.

Mat clipi, apoi îşi privi pumnul. Avea zgârieturi pe dosul palmei. Nici măcar nu-şi amintea să fi lovit în perete. Femeia cea masivă îi luă mâna între-ale ei. Îl strângea ca într-un cleşte, dar numai pentru a-i pipăi palma, cu degete uimitor de blânde.

— Nu-i ruptă, mormăi, după câteva clipe, privindu-i chipul cu ochi la fel de blânzi. Pare-mi-se că ţii la ele. Sau măcar la una dintre ele. Pesemne că asta-i. Îmi pare rău, Mat Cauthon.

— Să nu-ţi pară, îi răspunse el. Măcar acum ştiu unde să le găsesc. Nu trebuie decât să le scot de-acolo. Uite, pentru leacurile lui Thom, adăugă, scoţând ultimele două coroane de aur din Andor şi îndesându-i-le în palmă. Şi pentru că mi-ai spus despre ele. Iar asta-i de la mine, sfârşi, sărutând-o, pe neaşteptate, pe obraz şi zâmbindu-i.

Luată pe nepregătite, femeia îşi atinse obrazul, tot plimbându-şi privirea de la el la bani.

— Să le scoţi de-acolo, da? Atât şi nimic mai mult. Din fortăreaţă. Îmi aminteşti de bărbatu-meu, Mat Cauthon, făcu ea,

dintr-odată, împungându-l în coaste cu un deget aspru, ca o rădăcină de copac. Era încăpăţânat ca un catâr, în stare să se bage cu toate pânzele sus în ghearele furtunii, râzând. Mai că-mi vine să cred că ai să izbuteşti.

Apoi îi văzu cizmele pline de noroi, parcă pentru prima oară.

— Mi-a luat şase luni până să-l învăţ să nu mai intre cu noroiul pe tălpi la mine în casă. Dacă izbuteşti să le scoţi, parcă văd că şi fata aia care ţi-a sucit minţile o să se chinuie la fel de tare, până să scoată din tine un om de ispravă.

— Numai dumneata ai putea-o face, spuse el, cu un rânjet, care se lărgi, la vederea fulgerelor din ochii ei. „Să le scot, atât. Numai atât mai am de făcut. Să le scot din Stânca din Tear, ce mama mă-sii!” Thom tuşi iarăşi. „Nu poate să vină cu mine în halul asta. Dar cum să-l opresc?” Maica Guenna, pot să-mi las prietenul aici? Cred că e prea bolnav ca să se mai întoarcă la han.

— Poftim? făcu Thom, încercând să se ridice şi tuşind atât de tare încât de-abia mai putea vorbi. Mă iei de prost... băiete! Crezi că... în fortăreaţă... se intra la fel de uşor... ca la maică-ta... în bucătărie? Fără mine... n-ai să treci... nici de poartă!

Se sprijini de spătarul scaunului. Din pricina tusei şi a răsuflării întretăiate, nu izbutea să se ridice decât pe jumătate. Maica Guenna îi puse o mână pe umăr şi-l împinse la loc, fără nici o greutate, ca pe un copil. Menestrelul îi aruncă o privire uimită.

— Am eu grijă de el, Mat Cauthon, spuse femeia.

— Nu! strigă Thom. Nu poţi... nu poţi să-mi faci asta!... Nu poţi... să mă laşi aici... cu bătrâna asta...

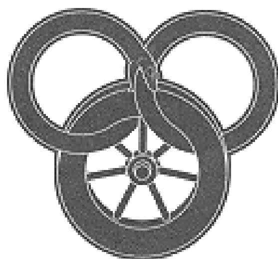
S-ar fi îndoit de şale, dacă mâna ei nu l-ar fi ţinut. Mat îi rânji larg.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Thom. Grăbindu-se să iasă, căzu pe gânduri, întrebându-se ce-l făcuse să spună aşa ceva. „Că doar n-o să moară, ce mama mă-sii. Femeia aia o să-l ţină în viaţă, chiar dacă trebuie să-l scoată din mormânt trăgându-l de mustăţi. Da, dar pe mine cine mă ţine în viaţă?”

Drept în faţa lui, Stânca din Tear se ridica ameninţătoare deasupra oraşului, de necucerit, o fortăreaţă asediată de o sută de ori, un munte în care o sută de oşti îşi rupseseră colţii. Iar el trebuia să se strecoare, cumva, înăuntru. Şi să le scoată pe cele trei. Cumva.

Scoţând un hohot de râs care-i făcu până şi pe oamenii posomorâţi de pe stradă să se întoarcă spre el, se înapoie la Cornul de Lună, fără să-i mai pese de noroi sau de căldura umedă. Simţea zarurile zuruindu-i în minte.

CAPITOLUL 53

O undă de spirit

Întorcându-se către han, prin umbrele înserării, Perrin îşi dezmorţi umerii. Simţea o oboseală plăcută în muşchii braţelor. Pe lângă alte lucruri mai de zi cu zi, Jupân Ajala îl pusese să făurească o podoabă mare, alcătuită din tot felul de curbe şi spirale complicate, care trebuia să ajungă pe poarta conacului unui nobil de ţară. Era un obiect frumos şi-i făcuse plăcere să-i dea formă.

— Credeam că o să-i iasă ochii din cap, fierarule, când ai spus că n-ai de gând să făureşti aia dacă era pentru un înalt Senior.

Privi într-o parte la Zarine, care păşea alături de el, cu chipul ascuns în umbre. Nici măcar vederea lui nu izbutea să pătrundă peste tot – doar că peticele de umbră erau mai palide decât pentru ochii celorlalţi. Pometţii înalţi ai fetei se profilau printre petice de întuneric, iar nasul ei mare şi rotunjit nu mai părea nelalocul lui. Nu ştia ce să creadă despre ea. Moiraine şi Lan le tot spuneau să nu se îndepărteze de han, dar ar fi fost mai bine ca Zarine să găsească altceva de făcut decât să-l privească pe el la lucru. De câte ori se gândea că ochii migdalaţi îl urmăresc, devenea stângaci. Lovise pe alături de vreo câteva ori, până ce Jupân Ajala se încruntase mirat la el. Fetele îl stânjeniseră dintotdeauna, mai ales când îi zâmbeau. Dar Zarine nici nu trebuia s-o facă. Doar să-l privească. Se întrebă, iarăşi, dacă ea

era femeia frumoasă de care-i vorbise Min. „Mai bine ar fi şoimul.” Gândul îl luă prin surprindere. Se împiedică.

— Nu vreau ca un lucru făurit de mine să cadă în mâna Rătăciţilor, rosti, privind-o cu ochi aurii, sclipitori. Şi, dacă era pentru un înalt Senior, cine ştie unde-ar fi ajuns? N-am vrut să te sperii, Fai..., Zarine, sfârşi, văzând-o că se-nfiorase, dar ea îi zâmbi – fără îndoială, crezând că nu putea fi observată.

— O să te laşi tu, până la urmă, ţărănuşule. Te-ai gândit vreodată să-ţi laşi barbă?

„După ce că-şi bate atâta joc de mine, de multe ori nici n-o înţeleg!”

Ajunşi la uşa din faţă a hanului, se întâlniră cu Lan şi Moiraine care veneau din cealaltă parte. Moiraine purta mantia de lână cu glugă, care-i ascundea chipul. Lumina care se revărsa pe ferestre arunca petice galbene pe strada pietruită. Două sau trei caleşti trecură huruind pe lângă ei. Se mai vedeau vreo duzina de oameni, care se grăbeau să ajungă acasă, la cină, dar, în rest, strada era ocupată numai de umbre. Ţesătoria se închisese. Liniştea dimprejur era asurzitoare.

— Rand e în Tear, se auzi glasul femeii Aes Sedai, dintre faldurile glugii, ca dintr-o peşteră.

— Eşti sigură? întrebă Perrin. N-am auzit să se fi întâmplat ceva ciudat. Nici nunţi, nici puţuri secate.

O văzu pe Zarine încruntându-se mirată. Moiraine nu-i dezvăluise mare lucru, nici el, dar pe Loial era mai greu să-l faci să tacă.

— N-asculţi zvonurile, fierarule? zise Străjerul. Nunţi au fost – în patru zile, cam tot atâtea cât în jumătate de an. Şi au fost ucişi mai mulţi oameni decât într-un an întreg. Astăzi, un copil a căzut de la balconul unui turn. O sută de paşi, iar jos era o stradă pietruită. Fetiţa s-a ridicat şi a fugit la maică-sa, fără măcar o vânătaie. Cea Dintâi din Mayene, „oaspete” aici, în Fortăreaţă, de toamna trecută, a dat de ştire astăzi că se va supune voinţei înalţilor Seniori, după ce ieri spusese că mai bine îşi vedea oraşul şi corăbiile arse decât să îngăduie vreunui om din Tear să pună piciorul acolo. Nu a fost torturată – Seniorii nu s-au putut împăca cu gândul – şi, cu toate că e tânără, e o femeie cu o voinţă de fier. Spune: nu crezi că ar putea fi din pricina lui Rand? Fierarule, întregul oraş clocoteşte, până în străfunduri.

— Eu ştiam şi fără astea, zise Moiraine. Perrin, nu l-ai visat astă-noapte pe Rand?

— Ba da, recunoscu el. Era în Inima Stâncii, ţinând sabia aia în mână – simţi cum Zarine se foia, neliniştită – numai că, la câte griji mi-am făcut pentru el, nici nu-i de mirare că-l visez. Astă-noapte am avut numai coşmaruri.

— E un bărbat înalt, nu? zise Zarine. Cu părul roşcat şi ochi cenuşii? Ţinând în mână ceva care străluceşte atât de puternic încât te dor ochii? Într-un loc în care sunt o sumedenie de coloane din piatră roşie? Fierarule, te rog spune-mi că nu tot asta ai visat şi tu.

— Vedeţi? făcu Moiraine. Astăzi, am auzit sute de oameni povestind acest vis. Cu toţii au coşmaruri – s-ar zice că Be'lal nu se osteneşte să-şi ascundă visele – însă ăsta a fost cel mai des pomenit.

Dintr-odată, o auziră râzând slab – ca un clincănit înfundat de clopoţei.

— Lumea spune că este Dragonul Renăscut. Că se apropie. Se ascund prin cotloane, ca să nu fie auziţi, dar o spun.

— Dar Be’lal? întrebă Perrin, iar Moiraine îi răspunse pe dată, cu un glas oţelit şi fără să pară înfricoşată:

— De el am să mă ocup diseară.

— O să ne ocupăm amândoi, îi spuse Lan.

— Da, Gaidin. O să ne ocupăm amândoi.

— Şi noi ce facem? Stăm aici şi aşteptăm? În munţi am aşteptat o veşnicie, Moiraine, m-am săturat.

— Tu, Loial şi Zarine veţi pleca în Tar Valon, veni răspunsul. Până când se termină totul. E locul cel mai sigur.

— Dar unde e Ogierul? spuse Lan. Vreau să vă văd plecaţi cât mai curând cu putinţă spre miazănoapte.

— Sus, pesemne, zise Perrin. În camera lui, sau poate în sala de mese. Fereastra de sus e luminată. Lucrează fără încetare la scrierea aia a lui. Presupun că o să aibă multe de consemnat despre fuga asta a noastră.

Rămase uimit de amărăciunea cu care vorbise. „Pe Lumină, prostule, vrei să înfrunţi un Rătăcit? Nu, nu. Numai că m-am săturat să fug. Cândva, din câte îmi amintesc, nu fugeam niciodată. Ţineam piept tuturor primejdiilor şi era mai bine. Chiar dacă mă temeam pentru viaţa mea, era mai bine”.

— Mă duc eu să-l iau, zise Zarine. Recunosc, fără ruşine, că mă voi bucura să fug de această luptă. Oamenii adevăraţi se luptă atunci când ar trebui s-o ia la fugă, dar la fel fac şi neghiobii. Cine are urechi de auzit s-audă.

Şi se îndepărtă cu paşi mari. Fustele sale înguste, despărţite, foşneau stins. Ceilalţi trei intrară şi ei în han şi se îndreptară către scară. Perrin trase cu ochiul împrejur. Erau mai puţini clienţi decât se aşteptase să vadă. Unii şedeau singuri, cu priviri înceţoşate, însă toţi cei care se adunaseră câte doi sau trei laolaltă şopocăiau înfricoşaţi. Nu izbutea să audă mai nimic, în afară de cuvântul „Dragon” pe care-l prinse de câteva ori. Ajungând în capul scărilor, auzi o bufnitură înăbuşită, ca şi cum ceva s-ar fi prăvălit la podea, în sala cea retrasă în care luau masa. Privi într-acolo.

— Zarine?

Nu-i răspunse nimeni. Simţi cum i se zbârlea părul pe ceafă. O apucă spre uşă.

— Zarine? Faile? făcu, deschizând uşa şi văzând-o întinsă pe podea. Dădu să se năpustească înăuntru, însă glasul poruncitor al lui Moiraine îl opri.

— Opreşte-te, prostule! Ai să mori!

Femeia Aes Sedai veni încet pe coridor, uitându-se în toate părţile, de parcă asculta sau căuta ceva. Lan o urmă, cu mâna pe sabie şi cu o privire care spunea că oţelul nu avea să le fie de folos de asta dată. Moiraine ajunse la uşă şi se opri.

— Înapoi, Perrin! Îndepărtează-te!

Sfâşiat de durere, el se holba la Zarine. La Faile. Zăcea la podea, parcă fără viaţă. În cele din urmă, se sili să se îndepărteze de uşă, lăsând-o deschisă şi oprindu-se într-un loc din care putea încă s-o vadă. Părea moartă, fără suflare. Îi venea să urle. Încruntându-se, îşi masă mâna cu care împinsese uşa. Strângând pumnul, simţi înţepături în degete, ca şi cum s-ar fi lovit la cot.

— Nu faci nimic, Moiraine? Dacă nu, am să fac eu.

— Stai unde eşti, sau n-ai să mai apuci, îi răspunse, liniştită, femeia Aes Sedai. Ce-i acolo, lângă mâna ei? S-ar zice că i-a căzut din pumn, când s-a prăbuşit. Eu nu-mi dau seama.

Perrin o fulgeră din priviri, apoi se uită în cameră.

— Pare un arici din lemn. Moiraine, spune-mi ce se petrece! Spune-mi!

— Un arici, îngâna ea. Un arici. Taci, Perrin, trebuie să cuget. Am simţit când s-a-ntâmplat. Simt şi urmele undelor ţesute, care l-au stârnit. Spirit. Spirit şi atât. Nu sunt multe lucruri pe care le poţi face numai cu Spiritul. Dar ce-are a face cu ariciul asta?

— Cum adică ai simţit când s-a-ntâmplat? Cine l-a stârnit? E o capcană?

— Da, o capcană, răspunse ea, pârând pe punctul de a-şi pierde răbdarea. O capcană întinsă pentru mine. Dacă Zarine nu s-ar fi năpustit aşa, eu aş fi intrat prima. Lan şi cu mine ne-am fi retras cu siguranţă acolo, pentru a pune lucrurile la cale în aşteptarea mesei. Acum nu mai pot zăbovi. Dacă vrei s-o ajut pe fată, ţine-ţi gura. Lan! Adu-mi-l pe hangiu.

Străjerul coborî în fugă scările. Moiraine începu să se plimbe pe coridor, în sus şi în jos, oprindu-se când şi când pentru a se uita la uşă, cu chipul ascuns de faldurile glugii. Perrin nu-şi lua ochii de la Zarine. Nu vedea nici un semn că ar mai fi fost în viaţă. Pieptul nu i se mişca. Încercă să-i asculte bătăile inimii, dar era cu neputinţă, chiar şi pentru urechile sale. Când Lan se întoarse, ţinându-l pe Jurah Haret, mort de spaimă, de ceafa sa groasă, femeia Aes Sedai se năpusti la el.

— Ai făgăduit să ţii sala asta numai pentru mine, îi spuse, cu glasul limpede şi tăios ca un pumnal. Să nu îngădui nici măcar slujnicelor să intre, decât de faţă cu mine. Pe cine ai adus aici, Jupân Haret? Spune-mi!

— D-d-două d-d-doamne, atât, domniţă, făcu hangiul, tremurând ca piftia. V-v-voiau să lase un cadou p-p-pentru d-d-domnia voastră. Jur, domniţă. M-m-mi l-au arătat. Un arici m-m-mititel. Au zis că are să te uimească.

— M-a năucit de-a dreptul, hangiule, spuse ea încet. Du-te! Şi dacă sufli o vorbă despre asta, chiar şi în somn, am să-ţi dărâm hanul din temelii şi n-am să las în urmă decât o groapă fumegândă!

— D-d-da, bine, domniţă, şopti Haret. Jur! Jur!

— Pleacă!

De grăbit ce era să ajungă la scări, hangiul căzu în genunchi. Coborî treptele cu zgomot, împiedicându-se de mai multe ori.

— Ştie că sunt aici, îi spuse Moiraine Străjerului, şi a găsit pe cineva din Ajah Neagră să întindă capcana. Poate că acum crede că a scăpat de mine. Unda de Spirit a fost subţire ca un fir de păr, dar poate că el e îndeajuns de puternic pentru a o simţi.

— Atunci nu se va mai aştepta să ne vadă, rosti încet Lan, care aproape că zâmbea.

Perrin se uită urât la ei, dezgolindu-şi colţii ca într-un rânjet.

— Cu ea cum rămâne? întrebă. Ce i s-a făcut, Moiraine? E în viaţă? Nu văd să răsufle.

— E în viaţă, răspunse femeia, după câteva clipe. Nu pot, nu îndrăznesc să mă apropii de ea ca să aflu mai multe, dar este în viaţă. Într-un fel... doarme. Aşa cum dorm urşii iarna. Inima îi bate foarte încet, cam o dată la câteva minute. Şi răsuflarea este la fel de slabă. Doarme.

Chiar dacă nu-şi dăduse gluga jos, Perrin îi simţi privirea aţintită asupra lui.

— Mi-e teamă că nu mai este aici, Perrin. Nu mai este în trupul ei.

— Cum adică? Pe Lumină, doar nu vrei să spui că i-au luat... sufletul aşa, ca Vineţiilor?

Moiraine clătină din cap, iar el răsuflă uşurat. Pieptul îl durea, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

— Atunci unde este, Moiraine?

— Nu ştiu, zise ea. Bănuiesc, dar nu ştiu cu siguranţă.

— E bine şi-aşa. Arde-m-ar focul, spune-mi ceva, cât de puţin! se răsti Perrin, simţind cum Lan se încorda, dar hotărât să încerce să-l sfărâme ca o bucată de fier pe nicovală, dacă încerca să-l oprească. Unde e?

— Nu ştiu prea multe, Perrin, rosti Moiraine, cu o răceală de gheaţa în glas. Mi-am adus aminte de ceva, o legătură firavă între un arici şi undele de Spirit. Lucruşorul ăsta e un ter'angreal, cercetat ultima oară de Corianin Nedeal, cea din urmă Vestitoare-n vise pe care a cunoscut-o Turnul. Această înzestrare are de-a face cu Spiritul, Perrin. Lucrurile astea nu m-au preocupat niciodată prea mult, căci înzestrările mele sunt altele. Cred, totuşi, ca Zarine este întemniţată într-un vis, poate chiar în Lumea Viselor, Tel'aran'rhiod. Toată fiinţa ei se află acolo. Toată. O Vestitoare nu pătrunde cu totul, îşi trimite doar o parte din ea. Dacă Zarine nu se întoarce iute, trupul său va muri. Poate că va continua să trăiască în vis. Nu ştiu.

— Prea multe lucruri nu ştii, mormăi Perrin, aruncând o privire în săliţă şi simţind că-i venea să plângă; Zarine părea aşa de mică şi de neajutorată. „Faile. Jur că numai aşa am să-ţi spun de-acum încolo.” De ce nu faci nimic?

— Laţul s-a strâns, Perrin, însă oricine păşeşte acolo îi va cădea şi el pradă. N-aş avea răgaz nici măcar să ajung la ea. Iar în noaptea asta am treabă.

— Arde-te-ar focul, Aes Sedai, pe tine şi ticluielile tale! Spune: Lumea Viselor este precum cea din visele de lup? Parcă ai zis cândva că Vestitorii-n vise dădeau adesea peste lupi.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, răspunse cu asprime Moiraine. E vremea să pleci. Lan şi cu mine trebuie să pătrundem în Stâncă. De-acum, nu mai putem zăbovi.

— Nu, se împotrivi el, în şoaptă, însă când Moiraine deschise gura, ridică glasul: Nu! N-am s-o părăsesc!

— Bine, Perrin, rosti femeia Aes Sedai, după ce răsuflă adânc; era rece, aspră şi neînduplecată. Dacă vrei, rămâi. Poate că, totuşi, vei scăpa cu viaţă. Lan!

Şi, cu asta, cei doi plecară, cu paşi mari, către camerele lor. După câteva clipe, trecură din nou pe lângă el, Lan purtându-şi mantia în culori schimbătoare, şi coborâră fără să-i mai vorbească. Perrin rămase cu ochii ţintă la Faile. „Trebuie să fac ceva. Dacă este, într-adevăr, ca în visele de lup...”

— Perrin, se auzi glasul înfundat al lui Loial, care apăru pe coridor, cu degetele pătate de cerneală şi cu un condei în mână, ce-i povestea asta cu Faile? Lan mi-a spus că trebuie să plecăm, apoi am auzit ceva despre o capcană în care ar fi căzut Faile... Ce-i asta?

Cu gândurile aiurea, Perrin îi povesti ce aflase de la Moiraine. „Ar putea să meargă. Ar putea. Trebuie!” Rămase uimit să-l audă pe Loial gemând.

— Nu! Perrin, nu-i drept! Faile e o făptura atât de liberă! Nu-i drept să fie ţinută închisa!

Perrin îl privi atent şi îşi aminti, dintr-odată, vechile poveşti, în care Ogierii treceau drept duşmani neiertători. Urechile lui Loial i se lipiseră de cap, iar chipul său lat era aspru ca o nicovală.

— Loial, am de gând să încerc s-o ajut. Dar asta înseamnă că voi fi eu însumi în primejdie. Mă veghezi tu?

Loial ridică palmele uriaşe în care ţinea, cu atâta gingăşie, cărţile, apoi strânse pumnii de parcă se pregătea să sfărâme o stâncă şi vorbi foarte liniştit, ca şi cum nu făcea decât să glăsuiască un adevăr:

— N-o să treacă nimeni de mine, câtă vreme sunt în viaţă, Perrin. Nici Myrdraalii, nici măcar Cel Întunecat.

Perrin încuviinţă şi privi din nou în săliţă. „Trebuie să iasă. Nu-mi mai pasă de ce-ar putea însemna prevestirile lui Min!” Rânjind, se repezi către Faile, întinzând braţul. I se păru că izbutise să-i atingă glezna, apoi se prăbuşi.

Se trezi în lumea viselor de lup, fără să ştie, însă, dacă era cu adevărat Tel’aran'rhiod. Era înconjurat de dealuri domoale, ierboase. Se vedeau şi câteva desişuri. Pe lângă copaci, observă câteva căprioare care păşteau. O turmă de animale trecu în fugă – arătau ca nişte cerbi cu dungi cafenii pe trup, dar cu coarne lungi şi drepte. Mirosurile aduse de vânt îi spuseră că erau bune de mâncat şi că mai era rost şi de altă pradă prin împrejurimi. Era, fără îndoială, visul de lup.

Îşi dădu seama că avea pe el vesta lungă de piele a fierarului, care-i lăsa braţele goale. La brâu îi atârna ceva. Îşi pipai cingătoarea şi observă că nu era securea. Simţi, în schimb, capătul unui ciocan greu, de fierărie. Asta îl mulţumi. Sarsar apăru în faţa lui.

„Iar ai venit, ca un prost”, veni gândul, sub forma unui pui de lup care-şi bagă nasul într-o scorbura pentru a linge mierea, în ciuda albinelor care-i înţepau botul şi ochii. „Primejdia e mai mare ca oricând, Tăuraşule. Făpturi ticăloase păşesc în vis. Fraţii şi surorile ocolesc muntele de pietre adunate de cei în două picioare. Se tem până şi să-şi vorbească în vis. Trebuie să pleci!”

— Nu, spuse Perrin. Faile e aici, undeva, prinsă. Trebuie s-o găsesc, Sarsar, trebuie!

Simţi o schimbare în fiinţa lui. Privind în jos, îşi văzu picioarele acoperite cu blana, labele mari şi ghearele. Era lup. Un lup chiar mai mare decât Sarsar.

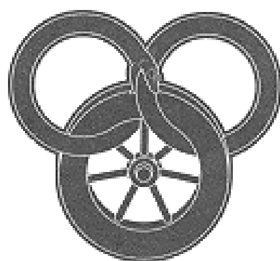
„Prea mult din tine este aici”, strigă un gând plin de tulburare. „Ai să mori, Tăuraşule!”

„Dacă n-o găsesc pe şoimiţă, nu-mi mai pasă, frate.”

„Atunci, frate, la vânătoare.”

Cu boturile în vânt, cei doi lupi porniră în fugă pe câmpie, în căutarea şoimiţei.

CAPITOLUL 54

Înăuntrul Stâncii

Un om cu mintea întreagă nu avea ce căuta pe acoperişurile din Tear, la vreme de noapte, se gândi Mat, privind cu ochii mijiţi printre umbrele aruncate de lună. Între acoperişul pe care stătea, la trei caturi deasupra pământului, şi Stâncă se afla numai o stradă largă, sau poate o piaţetă, de vreo cincizeci de paşi. „Dar când m-am purtat eu vreodată ca un om cu mintea întreagă? Iar, dintre oamenii pe care i-am întâlnit, cei care nu făceau niciodată prostii erau îngrozitor de plicticoşi.” Urmând strada – sau piaţeta – aceea, dăduse ocol Stâncii, încă de la căderea nopţii. Singurul loc în care nu izbutise să ajungă era partea dinspre râu; acolo, Erinin curgea chiar pe lângă zidul fortăreţei, fără vreo piedică, în afară de zidul oraşului, care se afla la două case, spre dreapta, de locul în care se oprise Mat. Din ce văzuse până atunci, creasta zidului era calea cea mai bună pentru a pătrunde în Stâncă, deşi tot nu se putea spune că ar fi prea uşor. Luându-şi bâta şi o cutiuţă de tinichea, cu mânere de sârmă, se apropie, cu mare grijă, de un coş aflat ceva mai aproape de zid. Ducea în spate sulul de pânză cu artificii – sau ceea ce fusese cândva un sul, înainte să intre pe mâinile lui. Acum era mai degrabă o boccea, toate artificiile fiind înghesuite la un loc, cât se putea de strâns, dar tot prea mare pentru a fi cărată noaptea, pe acoperişuri. La un moment dat,

alunecând din cauza poverii, scosese de la locul ei o ţiglă care căzuse cu zgomot, trezindu-l pe un om care dormea în camera de dedesubt şi care urlase „Hoţii!”, făcându-l s-o ia la fugă. Îşi potrivi bocceaua în spate, încercând să nu se mai gândească la ea, şi se ghemui în umbra coşului. După o clipă, puse jos şi cutiuţa de tinichea, ale cărei mânere începuseră să se încălzească supărător de tare.

Aşa, cercetând din umbră Stânca, se simţea ceva mai în siguranţă, chiar dacă priveliştea nu era prea încurajatoare. Zidul oraşului nu era nici pe departe atât de gros precum cele din Caemlyn sau Tar Valon; avea numai câţiva paşi în lăţime şi era sprijinit de contraforturi mari, din piatră, învăluite în beznă. Putea să meargă pe creasta lui, fireşte, numai că, dacă aluneca, putea să cadă cam zece lungimi, prin întuneric, prăbuşindu-se pe pavajul neîndurător. „Numai că unele dintre casele astea sunt de-a dreptul lipite de el, aşa că pot să ajung cu uşurinţă în vârf, iar de-acolo drept la Stâncă, ce morţii mă-sii!” Asta aşa era, însă şi de-acolo mai era mult. Laturile fortăreţei păreau nişte munţi. Se mai uită o dată, măsurându-le din ochi, şi-şi spuse că ar fi trebuit să se poată căţăra. „Sigur că pot. M-am căţărat eu doar şi pe pantele Munţilor de Negură.” Primul meterez pe care-l văzu se afla cam la o sută de paşi deasupra locului în care urma să înceapă căţărarea. Ceva mai jos erau, pesemne, ferestruici înguste prin care se putea trage cu arcurile, numai că nu se vedeau şi, oricum, printr-una ca acelea nu se putea strecura. „O sută de paşi, morţii mă-sii. Poate o sută douăzeci, chiar. Arde-m-ar, nici măcar Rand n-ar încerca să se caţere pe acolo.” Numai că era singura cale pe care o găsise. Toate porţile pe lângă care trecuse erau ferecate şi păreau îndeajuns de solide pentru a ţine piept unei cirezi de tauri, ba mai erau şi păzite de câte zece soldaţi, sau mai mulţi, cu coifuri, platoşe şi săbii la brâu.

Deodată clipi surprins, şi îşi aţinti privirile către o latură a fortăreţei, zărind un nebun care tocmai încerca să se caţere. Era ca o umbră mişcătoare, sub razele de lună, şi ajunsese deja pe la jumătate, la vreo şaptezeci de paşi deasupra pavajului. „Nebun, zici? Înseamnă că şi eu sunt la fel. Gata, mă duc. Arde-m-ar, pesemne că o să se dea alarma şi, din pricina ăluia, au să mă prindă şi pe mine.” Omul nu se mai vedea. „Cine o mai fi şi ăla? Şi de ce m-ar interesa? Arde-m-ar, ce mai cale să câştig un

rămăşag. O să cer de la fiecare câte un sărut, chiar şi de la Nynaeve!”

Se trase puţin în lături, ca să vadă mai bine zidul şi se trezi cu o armă lipită de beregată. Fără să se gândească, o dădu la o parte dintr-o mişcare şi-l lovi pe atacator peste picioare, cu bâta. Un altul, însă, îi puse şi lui o piedică, aşa că se prăbuşi peste primul, apoi se rostogoli pe acoperiş, desfăcându-şi povara din spate – „Dacă pierd asta, am să le rup gâturile!” – şi rotindu-şi bâta prin aer, simţind-o cum se izbea de un trup, o dată şi încă o dată, auzind gemete. Apoi se trezi cu două tăişuri la beregată.

Rămase împietrit în loc, cu braţele în lături. Vârfurile unor suliţe scurte şi închise la culoare, încât de-abia sclipeau în lumina slaba a lunii, îi apăsau carnea, mai mai să-i dea sângele. Ridică ochii pentru a vedea cine îl atacase şi descoperi că duşmanii aveau feţele acoperite cu văluri negre, astfel că nu li se zăreau decât ochii aţintiţi asupra lui. „Arde-m-ar, pesemne că am nimerit peste nişte hoţi adevăraţi! Ce s-o fi întâmplat cu norocul meu?” Rânji larg, arătându-şi toţi dinţii, ca să poată fi văzut.

— Nu caut să vă tulbur în nici un fel, aşa că, dacă-mi îngăduiţi să plec la treaba mea, am să-mi ţin gura. Nu vreau să se dea alarma, continuă, văzând că bărbaţii cu văluri nu se mişcau şi nici nu-şi retrăgeau suliţele, aşa cum nu vreţi nici domniile voastre. N-am să vă dau de gol.

Duşmanii stăteau ca de piatră, sfredelindu-l cu privirile. „Arde-m-ar, n-am vreme pentru aşa ceva. E momentul să aruncăm zarurile.” Vreme de o clipă, îl străfulgera un gând, cum că în minte îi răsunaseră nişte vorbe ciudate. Apoi strânse mai bine bâta, pe care o ţinea pe lângă trup... şi mai că nu scoase un strigăt, când cineva îl calcă tare pe încheietură, îşi roti privirea, să vadă cine era. „Arde-m-ar focul de prost, l-am uitat pe ăla peste care am căzut.” Văzu, însă, că în spatele celui care-l călcase mai era încă o siluetă şi se gândi că, la urma urmei, putea fi mai bine că nu apucase să-şi folosească bâta. Cizma care-i apăsa braţul era moale şi strânsă în cureluşe care urcau până la genunchi. Parcă îi amintea de ceva. De un om întâlnit în munţi. Cercetă cu privirea silueta întunecată, încercând să-şi dea seama ce fel de veşminte purta – păreau nişte umbre, culori care se pierdeau în întuneric şi nu puteau fi distinse – văzu la

cingătoarea duşmanului un cuţit lung, apoi îi observă şi vălul de pe faţă. Un văl negru. Negru. „Aieli! Arde-m-ar, ce mama mă-sii fac Aielii ăştia aici?” Înfiorându-se, îşi aminti că Aielii îşi acopereau feţele numai când se pregăteau să omoare.

— Da, suntem Aieli, spuse o voce de bărbat, iar Mat tresări – fără să-şi dea seama, vorbise cu glas tare.

— Dansezi bine, mai ales că ai fost luat pe nepregătite, se auzi şi vocea unei femei tinere – pesemne că tocmai cea care-l călcase pe încheietură. Poate cândva vom avea răgazul să dansăm cum se cuvine.

Dădu să zâmbească – „Dacă vrea să danseze, înseamnă că, măcar, n-au să mă omoare!” – apoi se încruntă. Parcă îşi amintea că Aielii înţelegeau altceva prin cuvintele acelea. Suliţele se traseră în lături şi nişte braţe îl ajutară să se ridice. Mat se smuci şi se scutură de praf, de parcă se găsea în sala mare a vreunui han şi nu pe un acoperiş scăldat în întuneric, cu patru Aieli – nu strica niciodată să lase impresia că era sigur pe sine. Aielii aveau la brâu şi tolbe cu săgeţi, nu doar cuţite, iar în spate duceau alte suliţe scurte şi arcurile, închise în tuburile lor. Vârfurile ascuţite ale suliţelor li se zăreau peste umeri. Fără să-şi dea seama, începu să fredoneze „Iată-mă-s în fund de puţ”, apoi se stăpâni.

— Ce faci aici? întrebă glasul de bărbat; din pricina vălurilor, Mat nu-şi dădea bine seama care Aiel vorbise, dar, după voce, părea un om mai în vârstă, sigur pe el, obişnuit să poruncească. Mutându-şi privirile de la unul la altul, se gândi că izbutise, măcar, să-şi dea seama care era femeia – singura siluetă ceva mai scundă ca el, deşi nu cu mult. Ceilalţi erau cu cel puţin un cap mai înalţi. „Mama mă-sii de Aieli”, se gândi. Te urmărim de ceva vreme, continuă bărbatul, te-am văzut cum cercetai Stânca. Ai privit-o din toate părţile. De ce?

— Aş putea să vă întreb şi eu acelaşi lucru, pe toţi, se auzi un alt glas; Mat – şi numai el – tresări, la vederea unui bărbat îmbrăcat cu pantaloni largi, care apăru dintre umbre. Părea să fie desculţ – pesemne, pentru a nu aluneca pe acoperişuri. Mă aşteptam să dau peste hoţi, nu Aieli, dar să nu credeţi că numărul vostru mă sperie, continuă bărbatul, răsucind prin aer, cu mişcări de o iuţeală uimitoare, un toiag subţire şi înalt cam cât el. Mă numesc Juilin Sandar, mă îndeletnicesc cu prinderea

tâlharilor şi aş vrea să ştiu ce faceţi aici, pe acoperişuri, tot holbându-vă la Stâncă.

Mat clătină din cap. „Tu-i mama mă-sii, câtă lume a ieşit în noaptea asta la plimbare pe acoperişuri?” Nu mai lipsea decât să apară Thom, cântând la harpă, sau vreunul care să caute un han. „Se îndeletniceşte cu prinderea tâlharilor... morţii mă-sii!” Se întreba de ce Aielii nu făceau nimic.

— Pentru un orăşean, te pricepi la furişat, spuse cel mai în vârstă. Dar de ce te ţii după noi? N-am furat nimic. Tu însuţi ai tot dat târcoale Stâncii. De ce?

În ciuda luminii slabe, uimirea se citea limpede pe chipul lui Sandar care tresări, deschise gura – apoi o închise la loc, căci încă patru Aieli se iviră din întuneric, în spatele lui; oftând, se sprijini în toiag.

— Pare-se că am fost, la rândul meu, prins, şi că acum eu sunt cel care trebuie să dea răspunsuri, începu, apoi trase cu ochiul la fortăreaţă şi clătină din cap. Astăzi am... făcut ceva care... mă nelinişteşte, rosti, de parcă vorbea pentru sine însuşi, încercând să se dumirească. O parte din mine spune că a fost un lucru drept şi că trebuia să mă supun poruncilor. Şi, într-adevăr, în clipa în care am făcut-o, aşa părea. Dar un glas foarte slab îmi şopteşte că... am trădat pe cineva. Sunt sigur că-i o minciună, e o şoaptă foarte, foarte firavă, dar... nu tace o clipă.

Se opri şi clătină iarăşi din cap. Unul dintre Aieli încuviinţă şi vorbi. Era bărbatul mai în vârstă.

— Eu sunt Rhuarc, din septul celor Nouă văi al Aielilor Taardad, şi cândva am fost Aethan Dor, Pavăză Roşie. Şi noi, Pavezele Roşii, ne îndeletnicim adesea cu prinderea tâlharilor, îţi spun asta ca să înţelegi că ştiu ce faci şi cam ce fel de om eşti. Nu-ţi vreau răul, Juilin Sandar, vânător de tâlhari, nici ţie, nici oamenilor din oraşul tău, dar n-am să-ţi îngădui să dai alarma. Dacă taci, scapi cu viaţă. Dacă nu, nu.

— Nu vreţi răul oraşului, spuse încet Sandar. Atunci de ce sunteţi aici?

— Din pricina Stâncii, răspunse Rhuarc, pe un ton din care se înţelegea că nu avea de gând să spună mai multe. După o clipă de tăcere, Sandar încuviinţă şi rosti, pe înfundate:

— Aproape că-mi doresc să aveţi voi puterea de a cuceri fortăreaţa, Rhuarc. Am să-mi ţin gura.

— Dar tu, tinere necunoscut? continuă Rhuarc, întorcându-se către Mat. Ai de gând acum să-mi spui de ce priveai fortăreaţa cu atâta atenţie?

— Nu făceam decât o plimbare sub clar de lună, răspunse liniştit Mat. Tânăra Aiel îi duse, iarăşi, suliţa la beregată, iar el încercă să nu înghită în sec. „Ei, poate totuşi le povestesc câte ceva.” Nu le putea îngădui să-i observe tulburarea, altfel şi-ar fi pierdut orice nădejde de a scăpa cu bine. Foarte încet, cu două degete, dădu tăişul suliţei la o parte, pârându-i-se că aude un hohot înfundat de râs. Nişte prieteni de-ai mei sunt închişi acolo, zise, încercând să pară foarte stăpân pe sine. Sunt prizonieri. Am de gând să-i eliberez.

— Singur, nenumitule? întrebă Rhuarc.

— Păi, n-am mai găsit pe nimeni dispus să încerce, spuse Mat, sec. Nu cumva aţi vrea să m-ajutaţi voi? Pare-mi-se că aveţi ceva de împărţit cu Stânca asta. Dacă v-ar interesa să pătrundeţi înăuntru, poate o facem împreună. Oricum aţi privi lucrurile, şansele sunt mici, dar şi eu sunt un om norocos. „Cel puţin până acum. Am dat peste Aieli, cu vălurile pe faţă, şi-am scăpat nevătămat; dacă nici ăsta nu-i noroc... Arde-m-ar, n-ar fi deloc rău să am cu mine câţiva dintr-ăştia, dacă pătrund în fortăreaţă.” Dacă vă încredinţaţi în mine, nu prea aveţi cum să pierdeţi.

— Nu pentru prizonieri ne aflăm aici, spuse Rhuarc.

— Rhuarc, a venit vremea, vorbi un alt Aiel, din spatele vălului, iar Rhuarc încuviinţă.

— Bine, Gaul. Să nu cumva să daţi alarma, grăi, uitându-se la Mat şi la Sandar, apoi se întoarse şi, din doi paşi, dispăru în noapte.

Mat tresări. Şi ceilalţi Aieli plecaseră, lăsându-l singur cu Juilin. „Dacă nu cumva a mai rămas vreunul dintre ei, ca să vadă ce facem. Arde-m-ar, şi dacă-i aşa, cum să-mi dau seama?”

— Nădăjduiesc că nici dumneata nu vei încerca să mă opreşti, îi spuse celuilalt, luând în spate mănunchiul de artificii şi culegându-şi bâta de pe jos. Am de gând să pătrund acolo, cu ajutorul sau în pofida dumitale, sfârşi, apropiindu-se de horn pentru a-şi lua cutiuţa de tinichea, ale cărei mânere se încălziseră de-a binelea.

— Ai pomenit de nişte prieteni, zise Sandar, cu un glas ciudat. Nu sunt cumva trei femei?

Mat îl privi pieziş, dorindu-şi ca lumina să fi fost mai puternică, pentru a-i vedea bine chipul.

— Ce ştii despre ele?

— Ştiu că se află înăuntru. Şi cunosc o portiţă lângă râu pe unde unul ca mine poate intra, însoţind un tâlhar pe care l-a prins şi pe care-l conduce în temniţă. Acolo sunt şi ele, pesemne. Dacă ai încredere în mine, norocosule, te pot duce unde vrei să ajungi. După aceea, totul depinde de soartă. Poate că tu şi norocul tău ne veţi ajuta să scăpăm cu viaţă.

— M-am bizuit mereu pe asta, spuse încet Mat. „Dar oare mă simt îndeajuns de băftos ca să am încredere în el?” Gândul de a se preface prizonier nu prea îi era pe plac. Părea foarte uşor ca minciuna să se preschimbe în adevăr. Pe de altă parte, era cel puţin la fel de primejdios să încerce să se caţere, pe întuneric, cale de trei sute de picioare sau mai mult. Trase cu ochiul la zidul oraşului şi rămase cu gura căscată. Pe creasta lui se zăreau umbre în mişcare. Aielii, pesemne. Erau peste o sută. Dispărură în beznă, apoi, însă, îi zări cum se căţărau de-a lungul peretelui de piatră al Stâncii din Tear. Deci pe-acolo n-o mai putea apuca. Individul pe care-l zărise mai devreme ar fi putut să se strecoare fără să se dea alarma – aşa cum spunea Rhuarc – însă cu o sută şi ceva de Aieli, aşa ceva nu mai era cu putinţă. Totuşi, asta ar fi putut să-l ajute. Dacă era agitaţie sus, în fortăreaţă, poate că nici cei care păzeau temniţele nu aveau să mai fie atât de atenţi la tâlharul adus ca prizonier. „Şi aş putea şi eu să mai încurc lucrurile. Că doar m-am pregătit multă vreme.” Foarte bine, rosti cu glas tare, aşa vom face. Numai ai grijă, nu cumva să-ţi vină în cap să mă tragi pe sfoară în ultima clipă. Plecăm spre poarta aia de îndată ce mai scurm puţin în muşuroi.

I se păru că Sandar se încruntase, însă nu avea de gând să-i dezvăluie prea multe. O apucară pe acoperişuri – Sandar se căţăra la fel de agil ca şi el. În sfârşit, ajunseră într-un loc în care acoperişul se lipea de zid şi nici nu mai trebuia să se caţere, doar să se ridice în mâini.

— Ce faci? şopti Sandar.

— Aşteaptă-mă aici.

Având cutia de tinichea într-o mână şi bâta în cealaltă, paralel cu solul, Mat trase aer în piept şi se îndreptă spre Stâncă. Încercă să nu se gândească la cât era de sus. „Pe Lumină, zidul

ăsta-i lat de trei picioare, ce mama mă-sii! Aş putea să păşesc pe el şi legat la ochi, sau mergând în somn.” Trei picioare în lăţime, pe întuneric, şi mai bine de cincizeci de picioare până jos. Încercă să nu se gândească nici la faptul că Sandar ar fi putut să-l părăsească. Planul acela nebunesc de a se da drept tâlhar îl atrăgea, însă era foarte cu putinţă ca, la întoarcerea pe acoperiş, să descopere că Juilin plecase, pesemne pentru a-şi aduce ajutoare şi a-l lua prins cu adevărat. „Nu te mai gândi la asta, ocupă-te de ce ai de făcut. Măcar aşa ai să vezi, în sfârşit, cât sunt de puternice artificiile.”

După cum bănuise, în peretele Stâncii, tocmai la capăt, se afla o ferestruică înaltă, adâncă şi îngustă pentru arcaşi. Dacă fortăreaţa era atacată, trebuia să existe o cale pentru ca soldaţii dinăuntru să-i împiedice pe duşmani să urce pe-acolo. Se temuse să nu dea peste cineva stând de pază, dar nu se vedea lumină aşa că, pesemne, nu era nimeni. În grabă mare, îşi aşeză cutiuţa la picioare, îşi sprijini bâta de peretele Stâncii şi-şi dădu povara jos din spate, apoi o îndesă în deschizătură, cât putu de tare, pentru ca zgomotul să răsune cât mai puternic înăuntru. Dădu la o parte un colţ al bucăţii de pânză unse cu ulei şi găsi fitilele înnodate. În camera sa de la han, după ce stătuse să se gândească puţin, le tăiase pe toate la aceeaşi lungime şi folosise bucăţile rămase pentru a strânge nodurile. Aşa, ar fi trebuit să se aprindă în acelaşi timp, cu un zgomot pe care să-l audă oricine, dacă nu era surd.

Capacul cutiuţei era atât de fierbinte încât se pârli de două ori la degete până să-l ridice – Aludra aprinsese atât de uşor felinarul, el de ce n-avea aşa o şmecherie? Înăuntru se afla un cărbune care mocnea, aşezat pe un strat de nisip. Desprinse mânerele de sârmă, făcându-şi din ele un cleşte. Suflă de câteva ori, iar cărbunele începu să sclipească roşu. Îl apropie de fitilele înnodate, care se aprinseră şi începură să fâsâie, apoi aruncă şi cărbunele şi cleştele peste zid, îşi luă bâta şi dădu fuga înapoi, pe creastă. „Ce nebunie, se gândea, în timp ce alerga. Oricât zgomot ar face, nu Merită să-mi rup gâ...”

Îndărătul său răsună un tunet, mai puternic decât orice alt zgomot pe care-l auzise vreodată, apoi un pumn uriaş îl lovi în spate, culcându-l la pământ, cu răsuflarea tăiată, pe zid, şi aproape făcându-l să scape bâta din mână. O vreme rămase aşa, încercând să răsufle şi să nu se gândească la faptul că,

pesemne, îşi irosise până şi ultima picătură de noroc, scăpând cu viaţă când ar fi putut să cadă cu uşurinţă de pe zid. Urechile îi ţiuiau puternic, precum clopotele din Tar Valon. Ridicându-se cu mare grijă, se uită în spate, la Stâncă. În jurul deschizăturii din zid plutea un nor de fum, dar, îndărătul acestuia, i se păru că ferestruica se lărgise. Nu înţelegea cum şi din ce pricină, dar aşa era.

Nu stătu pe gânduri decât o clipă. La un capăt al zidului se afla Sandar, aşteptând să-l ducă înăuntru, chipurile, ca pe un tâlhar – sau poate că nu-l mai aştepta, ci se dusese să cheme soldaţii. La celălalt, se putea afla o cale pe care s-o apuce fără să se bizuie pe unul care cine ştie dacă nu l-ar fi trădat. Aşa că o luă la fugă îndărăt, de unde venise, fără să-i mai pese de întuneric sau de înălţimi.

Deschizătura se lărgise într-adevăr. Stratul mai subţire de piatră dispăruse ca şi cum n-ar fi fost, lăsând în urmă o gaură grosolană, de parcă cineva ar fi lucrat acolo ceasuri întregi, cu un baros. Era îndeajuns de mare pentru a se putea strecura prin ea. „Pe Lumină, cum mama mă-sii...?” Dar nu avea vreme de cugetat.

Pătrunse prin gaură, tuşind din pricina fumului înecăcios, sări jos şi... de-abia apucă să alerge câţiva paşi când în faţă îi apărură Protectorii Stâncii, cel puţin zece, strigând unul la altul, năuciţi. Cei mai mulţi erau doar în cămaşă, fără coifuri sau platoşe. Unii aveau felinare, iar alţii săbiile trase. „Prostule! îşi strigă Mat, în sine. Păi, nu asta şi voiai, mama mă-tii de tâmpit? Arde-te-ar focul!” Dar nu mai avea timp să ajungă îndărăt afară. Răsucindu-şi bâta prin aer, se aruncă spre soldaţi, până ca aceştia să apuce să-l zărească bine. Pătrunse în mijlocul lor şi începu să lovească în capete, săbii, genunchi, unde putea să ajungă, ştiind că erau prea mulţi pentru a se putea descurca singur şi că această nebunească aruncare a zarurilor le costase pe Egwene şi pe celelalte şi ultima şansă de scăpare pe care-o mai aveau.

Dar, dintr-odată, în lumina felinarelor scăpate de bărbaţii care-şi căutau, înnebuniţi, săbiile, îl zări pe Sandar care-şi rotea toiagul subţire încă şi mai repede decât bâta lui Mat. Prinşi la mijloc, luaţi prin surprindere, soldaţii se prăbuşiră ca nişte popice. După ce căzu şi ultimul, Sandar rămase cu ochii holbaţi la el, clătinând din cap.

— Protectorii Stâncii. Cum am putut să sar la ei? Pentru asta, au să-mi ia capul... Ce-ai făcut aici, norocosule? Lumina aia puternică, tunetul, piatra care s-a sfărâmat. Ai chemat trăsnetul? Nu cumva m-am întovărăşit cu un bărbat care poate conduce Puterea? sfârşi el, în şoaptă.

— Artificii, spuse scurt Mat; urechile încă îi ţiuiau, însă izbuti să audă zgomot de paşi care veneau în fugă pe lespezi. Haide, omule, temniţele! Arată-mi drumul, până nu ajung şi alţii!

— Pe aici! îngăimă Sandar, trezindu-se din visare, apoi o apucă pe un coridor lăturalnic, îndepărtându-se din calea soldaţilor care stăteau să vină. Trebuie să ne grăbim! Dacă ne prind, ne omoară!

Undeva, sus, gongurile începură să sune alarma, care se răspândi cu iuţeala în întreaga fortăreaţă. „Vin, se gândi Mat, în timp ce fugea pe urmele celuilalt. Dacă nu mor, am să vă scap de-acolo. Făgăduiesc!”

Gongurile făceau zidurile să tremure, dar Rand nu le băgă în seamă, după cum nu-l interesase nici mugetul de mai devreme, venit de undeva de sus, ca un tunet înfundat. Îl durea şoldul. Rana cea veche, care aproape că se deschisese din nou, din pricina urcuşului pe zidul fortăreţei, îl ardea. Dar se sili să uite şi de durere. Rânjea strâmb, cuprins de poftă şi de spaimă. Oricât s-ar fi chinuit, nu şi-ar fi putut şterge zâmbetul de pe chip. Nu mai era mult. Se apropia de locul visat. „Callandor. Am s-o sfârşesc, în cele din urmă. Cumva, totul se va termina. Gata cu visele. Gata cu ispita, cu batjocurile şi cu fuga. Gata cu toate!”

Râzând în sine, alerga pe coridoarele întunecate ale Stâncii din Tear.

Egwene îşi duse mâna la faţă, clipind de durere. Avea în gură un gust amar şi-i era sete. „Rand? Poftim? De ce l-am visat iarăşi pe Mat, cumva împreună cu Rand, strigând că se-apropie? Ce înseamnă?”

Deschise ochii, se uită la pereţii cenuşii din piatră şi la torţa care fumega, aruncând umbre tremurătoare în jur, apoi îşi aminti totul şi începu să urle.

— Nu! Nu mă mai las legată. Nu-mi pune nimeni zgarda de gât! Nu!

Într-o clipă, Nynaeve şi Elayne apărură lângă ea, rostind vorbe liniştitoare; numai că feţele lor pline de vânătăi erau prea îngrijorate şi înspăimântate, pentru a mai putea să le creadă. Totuşi, faptul că erau împreună izbuti s-o facă să nu mai ţipe. Nu era singură. Era prinsă, dar nu singură, şi nu avea nici o zgardă la gât. Încercă să se ridice, iar celelalte o ajutară. Altfel n-ar fi izbutit – o dureau toţi muşchii. Îşi amintea fiecare lovitură nevăzută pe care-o primise în cursul acelor clipe frenetice, care aproape c-o făcuseră să-şi piardă minţile, atunci când înţelesese... „Nu mai trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să mă gândesc la cum scăpăm de aici.” Se târî cu spatele, până ce ajunse să se sprijine de perete. În mintea sa, durerea se lupta cu oboseala. După ce se hotărâse să nu se lase bătută, se luptase cu atâta furie încât era cu totul sfârşită. Fiecare vânătaie părea să-i stoarcă şi mai multă putere.

Temniţa era pustie – nu erau acolo decât ele trei şi o torţă. Podeaua era goală, rece şi tare. Uşa făcută din scânduri aspre şi plesnită, de parcă nenumărate degete încercaseră în van s-o străpungă, era singura deschizătură din perete. În piatră se vedeau felurite mesaje, zgâriate acolo de mâini tremurânde. „Lumina să se milostivească de mine, să pot muri”, spunea unul. Egwene îl privi o clipă, apoi şi-l alungă din minte.

— Nici acum nu putem conduce? întrebă cu glas scăzut. până şi când vorbea simţea durerea. Elayne încuviinţă, dar tocmai atunci Egwene îşi dăduse seama că răspunsul era limpede, judecând după obrazul umflat, buza spartă şi ochiul învineţit al celeilalte. Dacă Nynaeve ar fi putut atinge Adevăratul Izvor, le-ar fi Tămăduit fără întârziere.

— Am încercat, spuse deznădăjduită Nynaeve. Am încercat iarăşi şi iarăşi şi iarăşi, făcu, smucindu-şi tare cosiţa; era înspăimântată şi dezamăgită, dar în glas tot îi răzbătea furia. E una afară. Amico, pesemne, stârpitura aia cu faţa albă, dacă nu cumva s-au schimbat de când am venit noi. Pesemne că nici nu e nevoie de mai multe, odată ce undele au fost ţesute. S-au chinuit atâta – şi ne-au chinuit şi pe noi – ca să ne prindă, adăugă, cu un hohot amar, însă acuma ai zice că nu dau nici doi bani pe noi. Au trecut ceasuri întregi de când ne-au aruncat aici şi n-a venit nimeni să pună întrebări, să vadă ce facem sau măcar să ne aducă un pic de apă. Poate vor să ne ţină aici să murim de sete.

— Momeli, rosti Elayne, cu un tremur în glas, cu toate că se vedea că încerca să pară calmă – şi nu-i ieşea câtuşi de puţin. Liandrin a spus că suntem momeală.

— Momeală pentru ce? întrebă Nynaeve, şi ea zguduită. Pentru cine? Dacă asta sunt, mi-aş dori să le rămân în gât!

— Rand, începu Egwene, apoi se opri să înghită în sec; i-ar fi prins bine fie şi o picătură de apă. L-am visat pe Rand şi Callandor. Cred că vine încoace. „Dar de ce şi Mat? Şi Perrin? Arăta ca un lup, dar sunt sigură că el era.” Nu fiţi aşa speriate, mai spuse, încercând să pară încrezătoare. O să scăpăm noi cumva. Dacă i-am bătut pe Seanchani, putem s-o înfrângem şi pe Liandrin.

Nynaeve şi Elayne schimbară între ele o privire. Nynaeve zise:

— Egwene, Liandrin ne-a spus că vor sosi treisprezece Myrdraali.

Se trezi că se holba din nou la mesajul scrijelit în piatră. „Lumina să se milostivească de mine, să pot muri.” Strânse pumnii şi strânse şi din dinţi, ca să nu deschidă gura să ţipe cu aceleaşi cuvinte. „Mai bine moartea. Mai bine să mor decât să fiu silită să slujesc Umbrei şi Celui Întunecat!” Apoi îşi dădu seama că, fără s-o ştie, dusese mâna la punguţa pe care-o purta la brâu. Înăuntru erau cele două inele.

— Nu mi-au luat ter'angrealul, spuse, uimită, şi îl scoase de la locul său, cu degetele tremurânde. Îi atârna greu în palmă, vărgat şi pătat în felurite culori, un inel cu o singură margine.

— Nici măcar nu s-au obosit să ne caute, oftă Elayne. Egwene, eşti sigură că vine Rand? Aş prefera să ne eliberăm singure, în loc să-l aşteptăm, însă precis că el le poate înfrânge pe Liandrin şi celelalte. Dragonul Renăscut e menit să pună mâna pe Callandor. Trebuie să le înfrângă.

— Dacă-l tragem după noi în străfunduri, nu mai are cum, bombăni Nynaeve. Poate că i-au întins o capcană pe care nici să n-o observe. Egwene, ce tot vrei cu inelul ăla? Tel'aran'rhiod nu ne poate ajuta acum, decât dacă-ţi apare în vis o cale de-a ieşi de-aici.

— Cine ştie? spuse Egwene. În Tel'aran'rhiod nu voi mai fi împiedicată să conduc Puterea. Nu trebuie decât să adorm. Şi sunt oricum aşa de ostenită...

— N-aş zice nu, făcu Elayne, strâmbându-se a neîncredere, apoi de durere, dar chiar crezi că vei putea conduce în vis, atât

de departe de Adevăratul Izvor? Şi, pe urmă, cu ce ne-ajută asta aici?

— Nu ştiu, Elayne. Dar nu-i musai ca undele lor să mă împiedice şi în Lumea Viselor. Merită să încerc, măcar.

— Aşa o fi, rosti tulburată Nynaeve. Şi eu aş zice să încerci, numai că ultima oară când ai folosit inelul, le-ai văzut tocmai pe ele. Şi ne-ai spus că şi ele te-au văzut. Dacă sunt iar acolo?

— Măcar să fie, zise mohorâtă Egwene. Măcar să fie. Strângând ter'angrealul în mână, închise ochii. Simţea cum Elayne îi mângâia părul şi o auzea vorbindu-i într-o şoaptă liniştitoare. Nynaeve începu să fredoneze, fără cuvinte, cântecul de leagăn pe care-l ştia din copilărie – dar asta n-o mai înfurie deloc. Atingerile şi sunetele dulci o calmară, o făcură să se lase pradă ostenelii, să adoarmă.

De data aceasta purta mătase albastră, dar mai mult de atât nici nu observă. Adierile uşoare îi mângâiau faţa neatinsă, ridicând vârtejuri de fluturi peste florile de câmp. Nu-i mai era sete, n-o mai durea nimic. Se întinse către *saidar* şi se umplu de Putere. Până şi bucuria izbânzii se dovedi mai slabă decât fiorul care i se scurse în trup. Fără nici o tragere de inimă, se sili să-i dea drumul, închise ochii şi se gândi la Inima Stâncii, singurul loc pe care-l putea vedea cu ochii minţii, la fel ca în realitate – în afară de temniţa lor, fireşte, însă pe aceea n-ar fi izbutit s-o deosebească de celelalte. Deschise ochii – şi iată că era acolo. Dar nu singură.

Văzu silueta Joiyei Byir, care stătea cu ochii la Callandor. Era ca o umbră tremurândă, prin care strălucirea sabiei pătrundea fără nici o greutate. Cristalul care, înainte, nu făcea decât să sclipească în lumina torţelor, începuse să pulseze puternic, ca şi cum înăuntrul său era ascuns un foc, care din când în când ieşea la iveală. Sora cea Neagră făcu ochii mari de uimire şi se întoarse cu faţa la Egwene.

— Cum? Nu puteai atinge Puterea! Gata cu Vestirea-n vise! Numai că, până să apuce să rostească primele cuvinte, Egwene se întinse iarăşi către *saidar,* ţesu o undă de Spirit, bucle peste bucle, aşa cum îşi amintea că o ţesuseră şi ele împotriva sa, şi o izola pe Joiya Byir de Izvor. Iscoada făcu ochii şi mai mari, ochii aceia cruzi, atât de nepotriviţi cu chipul său frumos şi blând, însă Egwene începuse deja să ţeasă undele de Aer. Silueta celeilalte părea de ceaţă, dar legăturile se strânseră. Egwene se

gândi că-i venea foarte uşor să stăpânească ambele unde. Joiya Byir se apropie, cu fruntea scăldată în sudoare.

— Ai un ter'angreal! şuieră ea, cu chipul schimonosit de frică, dar luptând să şi-o ascundă. Asta trebuie să fie. Unul care ne-a scăpat şi care n-are nevoie de Putere. La ce crezi că-ţi foloseşte, fato? Ce faci aici nu afectează lumea reală. Tel'aran'rhiod e un vis! Când mă trezesc, am să-ţi iau chiar eu ter'angrealul. Ai grijă ce faci, ca nu cumva să mă înfurii când vin în temniţa voastră!

— Dar eşti sigură că te vei trezi, Iscoadă? zâmbi Egwene. Dacă ter'angrealul tău are nevoie de Putere, de ce nu te-ai trezit de cum te-am îndepărtat de Izvor? Poate că nu eşti în stare, câtă vreme eşti legată aici.

Zâmbetul i se stinse; era prea greu să-i zâmbească acestei femei.

— Cândva, mi s-a arătat o cicatrice, urma unei răni primite în Tel'aran'rhiod, Iscoadă. Ce se petrece aici poate lăsa urme şi în lumea reală.

De-acum, tot chipul neted şi fără vârstă al Surorii Negre era scăldat în sudoare. Egwene se întrebă dacă nu cumva o făcuse să se teamă că avea să moară şi aproape că-şi dori să fie îndeajuns de crudă. Multe dintre loviturile nevăzute care-o chinuiseră veniseră de la femeia aceea, şi fără nici o altă pricină decât că nu voia să se dea bătută şi tot încerca să scape.

— Dacă o femeie e în stare să o bată pe alta cu atâta ură, spuse, s-ar cuveni să simtă şi pe pielea ei cum este.

Şi ţesu în grabă o undă de Aer; Joiya Byir simţi prima lovitură, peste coapse, şi ochii aproape că-i ieşiră din cap. Egwene înţelese cum trebuia să potrivească ţesătura pentru a nu fi nevoie s-o menţină singură.

— Ai să ţii minte asta, şi ai să simţi durerea când te vei trezi. Când am să-ţi îngădui să te trezeşti. Şi mai ţine minte un lucru: dacă mai încerci vreodată să mă loveşti, am să te aduc aici şi aici am să te las, până mori!

Sora cea Neagră o privea cu ochi plini de ură – dar începuseră să-i dea şi lacrimile. O clipă, Egwene se simţi cuprinsă de ruşine. Nu pentru ce-i făcea – Joiya merita fiecare lovitură, dacă nu pentru ceea ce păţise ea, atunci pentru crimele din Turn. Nu, nu pentru asta, ci pentru că pierduse vremea cu propria-i răzbunare, în timp ce Nynaeve şi Elayne zăceau în temniţă, fără să îndrăznească să spere că ea le va putea salva. Parcă fără să-

şi dea seama ce făcea, legă undele şi le strânse bine, apoi se opri o clipă să înţeleagă. Erau trei unde separate, şi nu doar că nu-i venise greu să le ţească pe toate, dar acum făcuse ceva pentru ca ele să nu se stingă de la sine. Şi parcă îşi amintea şi ce. Asta putea să fie de ajutor.

După câteva clipe, desfăcu una dintre ţesături, iar Iscoada Celui Întunecat suspină, atât de uşurare, cât şi de durere.

— Nu sunt ca tine, spuse Egwene. E a doua oară când fac aşa ceva şi nu-mi place. Mai bine învăţ cum să tai beregatele.

După înfăţişarea celeilalte, părea că se temea ca nu cumva să înceapă de la ea. Scoţând un sunet dispreţuitor, Egwene o lăsă acolo, prinsă şi izolată de Izvor, şi se îndepărtă în grabă prin pădurea de coloane din piatră roşie. Trebuia să găsească o cale să ajungă în temniţă.

Coridorul de piatră se cufundă în linişte, după ce urletul de moarte al făpturii cu două picioare fu curmat de fălcile Tăuraşului care-i sfâşiară beregata. Sângele îi lăsă pe limbă un gust amar. Ştia că se află înăuntrul Stâncii din Tear, cu toate că nu înţelegea de unde ştia. Împrejurul său zăceau numai făpturi cu două picioare, una dintre acestea dându-şi duhul, cu colţii lui Sarsar înfipţi în beregată, care îl înfruntaseră, răspândind mirosul stătut al fricii şi al uimirii. Pesemne că nu ştiau unde se aflau – nu aveau ce căuta în visul său de lup – dar fuseseră puşi să-l împiedice să ajungă la uşa înaltă din faţă, cu lacătul său de fier. Sau s-o păzească, măcar. Păruseră surprinşi la vederea lupilor. Poate că erau ei înşişi năuciţi să se trezească acolo.

Se şterse la gură, apoi îşi privi mâinile, cuprins de o tulburare de o clipă. Era din nou om. Era Perrin. Îndărăt în trupul său, cu surtucul de fierar, cu ciocanul masiv alături. „Trebuie să ne grăbim, Tăuraşule. În apropierea noastră este o spurcăciune.” Perrin îşi scoase ciocanul de la brâu, în timp ce se apropia de uşă, cu paşi mari. „Aici trebuie să fie Faile.” Dintr-o lovitură, sfărâmă lacătul, apoi deschise uşa cu piciorul.

Încăperea era goală, în afară de un pietroi lung, aflat chiar în mijloc. Pe el zăcea Faile, ca şi cum ar fi dormit, cu pletele sale lungi răspândite împrejur, ca un evantai, şi cu trupul prins în atâtea lanţuri încât îi luă ceva vreme să observe că era goală. Lanţurile erau fixate în piatră, prin cuie solide. Se apropie de ea, aproape fără să-şi dea seama că se mişcase din loc, şi o

mângâie pe faţă, alintându-i obrazul cu degetul. Ea deschise ochii şi-i zâmbi:

— Am visat că ai să apari, fierarule.

— Te eliberez imediat, Faile, spuse el, apoi ridică ciocanul şi sfărâmă un cui de parcă era o scândurică.

— Eram convinsă că ai s-o faci, Perrin.

După ce ecourile numelui său se stinseră, dispăru şi ea. Lanţurile se prăbuşiră cu zgomot pe piatra pe care tocmai zăcuse întins trupul său.

— Nu! strigă Perrin. O găsisem!

„Lumea visului nu e ca lumea cărnii, Tăuraşule. Aici, fiecare vânătoare se poate termina în mai multe feluri.”

Nici măcar nu se întoarse să-l privească pe Sarsar. Ştia că acesta îşi dezgolise colţii într-un rânjet. Ridică iarăşi ciocanul şi-l prăvăli din toate puterile peste lanţurile care-o ţinuseră prinsă pe Faile. Piatra se crăpă în două, şi însăşi Stânca răsună precum un clopot.

— Atunci am s-o pornesc iarăşi, mârâi el.

Cu ciocanul în mână şi cu Sarsar după el, Perrin ieşi din încăpere, cu paşi mari. Stânca era sălaşul oamenilor. Iar oamenii, din câte ştia el, erau vânători încă şi mai nemiloşi decât lupii.

Gongurile de alarmă aflate undeva deasupra umplură coridoarele de ecouri, dar nu izbutiră să înăbuşe cu totul clincănitul metalului pe metal şi strigătele celor încleştaţi în luptă, venind de undeva mai de-aproape. Aielii şi Protectorii, bănuia Mat. Se afla într-un coridor luminat cu lămpi aurii, câte patru pe un stâlp, şi cu tapiserii din mătase, înfăţişând scene de luptă, atârnate pe pereţii din piatră şlefuită. Până şi pe podea erau covoare de mătase, cu modele labirintice, roşu închis pe fond albastru, dar, o dată în viaţă, Mat era prea ocupat ca să mai stea să le preţuiască în minte.

„Se pricepe, mama mă-sii de treabă”, se gândi el, izbutind să-şi îndepărteze de trup sabia duşmanului, apoi încercă să-l lovească peste cap cu celălalt capăt al bâtei, însă se văzu, din nou, nevoit să pareze o lovitură. „Mă întreb dacă o fi vreun înalt Senior.” Aproape că izbuti să-l atingă la genunchi, însă cel cu care se lupta sări înapoi, ridicându-şi arma. Era un bărbat cu ochii albaştri şi care purta, într-adevăr, un surtuc cu mâneci

largi, galben, cu dungi aurii, însă neîncheiat, cu cămaşa pe jumătate scoasă din pantaloni. Era şi desculţ. Părul său negru, tuns scurt, era răvăşit, de parcă se trezise pe neaşteptate din somn. În luptă, însă, era altfel. Apăruse în faţa lor cu cinci minute în urmă, ieşind în goană pe una dintre uşile înalte, cu incrustaţii, care se înşirau pe coridor, cu sabia în mână şi fără teacă la cingătoare. Măcar bine că le ieşise în faţă şi nu căzuse asupra lor din urmă. Mat mai avusese de-a face cu încă nişte bărbaţi înveşmântaţi la fel, însă acesta era cel mai priceput.

— Poţi să treci de mine, omule? întrebă Mat, având mare grijă să nu-şi ia ochii de la duşmanul care-l aştepta, cu sabia ridicată.

— Nu pot, îi răspunse Sandar, din urmă. Dacă te dai la o parte să mă laşi, n-ai să mai ai loc să vânturi scândura aia de-o numeşti bâtă de luptă, şi-o să te tragă în ţeapă ca pe un muşineţ.

„Ca pe un ce?”

— Ei, atunci găseşte ceva de făcut, nene. Coate-goale ăsta mă scoate din sărite.

— Vei avea cinstea, pufni dispreţuitor omul cu haina cu dungi aurii, care nu catadicsise până atunci să vorbească, să mori de mâna înaltului Senior Darlin, ţărane, dacă aşa voi binevoi. Dar cred, mai degrabă, că am să pun să fiţi amândoi spânzuraţi de călcâie, şi am să stau să privesc cum vă jupoaie…

— Nu-mi prea place gândul, făcu Mat.

Înaltul Senior se înroşi la faţă, indignat că fusese întrerupt, dar Mat nu-i lăsă răgazul pentru nici o remarcă furioasă. Rotindu-şi bâta într-o dublă spirală, atât de iute încât capetele nici nu se mai vedeau, sări înainte. Darlin mârâi, dar nu avea nimic de făcut decât să se ferească. Mat ştia foarte bine că nu o putea duce aşa pentru multă vreme şi că, dacă avea noroc şi scăpa cu viaţă, trebuia să se întoarcă la schimbul de lovituri de mai înainte. Dacă avea noroc – numai că, de astă dată, nu avea de gând să se bizuie pe asta. De îndată ce înaltul Senior găsi răgazul să ia poziţia de apărare, Mat îşi schimbă, pe nepregătite, atacul. Darlin se aşteptase ca un capăt al bâtei să-i ameninţe capul, însă, de fapt, acesta îl lovi peste picioare, culcându-l la pământ. Celălalt, în schimb, îl atinse la ceafă în timp ce se prăbuşea, cu un zgomot răsunător, făcându-l să dea ochii peste cap.

Gâfâind, Mat se sprijini în bâtă, aplecându-se peste înaltul Senior care zăcea fără cunoştinţă. „Arde-m-ar, dacă mai trebuie să mă lupt cu câţiva ca el, am să mă prăbuşesc de oboseală, mama mă-sii! Poveştile nu spun că-i aşa de greu să fii erou! Aşa ştie Nynaeve mereu să mă pună la treabă!” Sandar apăru lângă el, privind încruntat trupul duşmanului.

— Zăcând aşa, nu pare prea măreţ, spuse, cu mirare în glas. Nu-i mai măreţ ca mine, în nici un caz.

Mat tresări şi trase cu ochiul în josul coridorului. Văzuse un om care tocmai dispăruse în fugă după un colţ. „Arde-m-ar, dacă n-ar fi o nebunie, aş jura că era Rand!”

— Sandar, ia găseşte tu…, începu, luându-şi bâta pe umeri, apoi se întrerupse când o auzi lovindu-se de un trup. Răsucindu-se, se trezi în faţa altui înalt Senior, aproape dezbrăcat, care-şi scăpase sabia pe jos. Genunchii îi tremurau şi-şi ridicase ambele mâini la capul spart de bâta lui Mat. În mare grabă, acesta din urmă îl lovi tare în stomac, cu un capăt, făcându-l să lase braţele în jos, apoi îi altoi iarăşi la ceafă, prăbuşindu-l grămadă peste sabie.

— Norocul, Sandar, mormăi el. Nemernicul de noroc nu poate fi înfrânt. Acuma pune mâna şi găseşte calea asta tăinuită pe care înalţii Seniori coboară în temniţă, tu-i mama mă-sii!

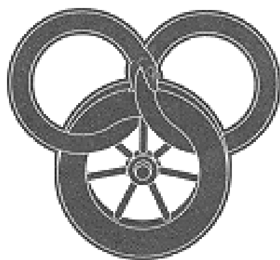
Sandar o ţinea una şi bună cum că exista o astfel de scară şi că, dacă o apucau pe acolo, nu ar mai fi trebuit să străbată jumătate din fortăreaţă. Mat se gândi că nişte oameni ca aceia, care erau atât de nerăbdători să-şi vadă prizonierii puşi la cazne încât aveau nevoie de o scurtătură care pleca drept din iatacurile lor, nu puteau fi prea de treabă.

— Tare bine-mi pare că eşti aşa norocos, zise Sandar, un pic zguduit. Dacă nu erai, ăsta ne-ar fi ucis pe amândoi, înainte să-l vedem. Nădăjduiesc că uşa e pe aici pe undeva. Vii? Sau ai de gând să aştepţi să mai apară vreunul?

— Te urmez îndeaproape, îi răspunse Mat, păşind peste trupul fără cunoştinţă al înaltului Senior. Ce mama mă-sii, că doar nu-s un erou!

O luară la fugă. Mat se ţinea pe urmele celuilalt, care cerceta din priviri fiecare uşă pe lângă care treceau, tot mormăind că era convins că se afla pe acolo şi cea pe care-o căutau.

CAPITOLUL 55

Ce s-a profeţit

Rand intră în sală cu paşi mărunţi, strecurându-se printre coloanele uriaşe din piatră roşie, şlefuită, pe care şi le amintea din vis. Era linişte acolo, printre umbre, şi totuşi simţea o chemare. Iar undeva, drept în faţă, se zări o sclipire, ca un fulger de lumină care risipea beznele, ca un semnal. Ajunse sub cupola uriaşă şi văzu ceea ce căuta. Callandor se rotea prin aer, cu vârful în sus, aşteptând braţul Dragonului Renăscut, şi numai pe al lui. Rotindu-se, sfărâma lumina puţină în aşchii sclipitoare, şi se aprindea din când în când, ca şi cum înăuntrul său ardea o flacără. Chemându-l. Aşteptându-l.

„Asta dacă sunt, într-adevăr, Dragonul Renăscut, şi nu un om pe jumătate nebun, blestemat să poată conduce Puterea, o marionetă care dănţuieşte după cum vor Moiraine şi cele din Turnul Alb.”

— Ia-o, Lews Therin. Ia-o, Ucigaşule-de-Neam.

Se răsuci pe călcâie, pentru a-l privi pe cel care vorbise. Dintre umbre apăruse un bărbat cu părul alb, tuns scurt, care-i era pe undeva cunoscut, cu toate că, în acelaşi timp, nu avea habar cine putea să fie. Purta o haină roşie de mătase, cu mâneci largi şi împodobite cu dungi negre, şi pantaloni la fel de negri, vârâţi în cizmele frumos lucrate, cu ţinte de argint. Habar nu avea cine era, dar îl văzuse în vise.

— Tu le-ai aruncat în cuşcă, spuse Rand. Pe Egwene, pe Nynaeve şi pe Elayne. În visele mele. Te-am tot privit cum le aruncai în cuşcă şi le chinuiai.

— Femeile alea nu au importanţă, răspunse celălalt, cu un gest de dispreţ. Poate, cândva, după ce vor mai învăţa, să ajungă şi ele cineva, însă acum nu. Mărturisesc că sunt surprins că ţii atât de mult la ele. Aşa, ne-au putut fi de folos. Dar dintotdeauna ai fost un neghiob, gata să-ţi urmezi chemările inimii, nu glasul puterii. Ai sosit prea devreme, Lews Therin, iar acum trebuie să faci un lucru pentru care nu eşti încă gata, sau să mori. Să mori, ştiind că le-ai lăsat pe muierile alea la care ţii atât, în mâinile mele, mai spuse, parcă pentru a-l stârni, parcă aşteptând ceva de la el. Şi am de gând să le mai folosesc, Ucigaşule-de-Neam. Mă vor sluji, vor fi uneltele puterii mele. Şi am să le chinui mai rău decât au suferit vreodată până acum.

În spatele lui Rand, Callandor sclipi, încălzindu-i, pentru o clipă, spinarea.

— Cine eşti?

— Nu-ţi aminteşti de mine, vasăzică? râse dintr-odată bărbatul cu părul alb. Nici eu – dacă te văd sub acest chip. Un flăcău de la ţară, cu un fluier în spate. Oare să fi spus adevărul Ishamael? Ishamael, care e mereu gata să mintă, dacă asta-i aduce vreun folos, cât de mic? Chiar ai uitat totul, Lews Therin?

— Numele! ceru Rand. Spune-mi cum te cheamă.

— Poţi să-mi spui Be'lal, rosti Rătăcitul şi se strâmbă, văzând că Rand rămăsese de piatră, apoi se răsti la el, întinzând braţul către sabia spânzurată în aer. Ia-o! Cândva, am mers împreună la război, unul lângă altul, şi pentru asta îţi mai dau o şansă, firavă, e drept, dar o şansă de a-ţi salva viaţa, precum şi viaţa celor trei pe care vreau să le iau în stăpânire. Pune mâna pe sabie, ţărănoiule. Poate că-ţi va fi de folos, când te vei lupta cu mine.

— Crezi că mă sperii atât de uşor, Rătăcitule? râse şi Rand. Ba'alzamon însuşi a venit după mine. Crezi că acum mă voi târî la picioarele tale? La picioarele unui Rătăcit, după ce l-am sfidat pe Cel Întunecat faţă în faţă?

— Asta crezi? rosti încet Be'lal. Atunci chiar nu ştii nimic. Pe neaşteptate, în mână îi apăru o sabie cu tăişul de flacără neagră.

— Ia-o! Ia Callandor! Te-a aşteptat aici vreme de trei mii de ani, în timp ce eu am zăcut întemniţat. E unul dintre cele mai puternice sa'angreale pe care le-am făurit vreodată. Ia-o şi apără-te, dacă eşti în stare!

Se apropie de Rand, ca şi cum voia să-l împingă către Callandor, însă Rand ridică şi el braţele; în trup i se revărsă *saidin,* o undă de Putere, dulce, dar, în acelaşi timp, spurcată de-i făcea greaţa. Într-o clipă, era şi el înarmat cu o sabie de flacără roşie, incrustată cu pecetea sclipitoare a bâtlanului, începu să se mişte aşa cum îl învăţase cândva Lan, trecând de la o figură la alta ca într-un dans. Sfâşierea Mătăsii. Apa care curgea la Vale. Vântul şi Ploaia. Tăişul negru se lovi de cel roşu, într-o ploaie de scântei, cu un zgomot răsunător, precum frângerea metalului încins la alb.

Cu multă agilitate, Rand se întoarse în poziţia de gardă, încercând să nu-şi dea pe faţă sentimentul de nesiguranţă care-l copleşise dintr-odată. Şi pe tăişul cel negru se zărea un bâtlan, în nuanţe atât de întunecate încât era aproape nevăzut. Cândva, înfruntase un bărbat cu o sabie purtând pecetea bâtlanului, o sabie de oţel nu de lumină, şi de-abia scăpase cu viaţă. Cât despre sine, ştia că nu era îndreptăţit să poarte pecetea; sabia pe care i-o dăduse tatăl său era deja însemnată, iar acum, de câte ori se gândea la o sabie, numai aceea îi apărea în faţa ochilor. Odinioară, primise moartea cu bucurie, aşa cum îl învăţase Străjerul, însă de data aceasta ştia că îl aştepta moartea adevărată. Be’lal era mai priceput decât el la mânuitul sabiei. Mai puternic. Mai iute. Un adevărat maestru săbier.

Rătăcitul râse tare, fluturându-şi tăişul sabiei când într-o parte, când într-alta şi rotindu-l cu repeziciune prin aer; flacăra neagră mugea, stârnită, parcă, de aerul pe care-l despica.

— Ai fost luptător foarte priceput, odinioară, Lews Therin, spuse, în bătaie de joc. Îţi aminteşti cum ne-am apucat pentru prima dată de jocul acela nevinovat numit duel şi am învăţat să ucidem, aşa cum aflasem că se făcea în vremurile străvechi? Îţi aminteşti măcar vreuna dintre acele bătălii deznădăjduite, dintre înfrângerile îngrozitoare pe care le-am suferit? Fireşte că nu. Ai uitat totul, nu-i aşa? Iar de data asta, nu ai învăţat îndeajuns. De data asta, Lews Therin, am să te omor. Poate, dacă pui mâna pe Callandor, continuă Be’lal, cu un ton încă şi

mai dispreţuitor, vei mai dobândi câteva clipe de viaţă. Dar nu mai mult.

Înainta încet, de parcă voia să-i dea lui Rand răgazul să facă ceea ce-l îndemnase, să se întoarcă şi să fuga spre Callandor, spre Sabia de Neatins, să o ia. Numai că Rand era încă pradă nesiguranţei. Callandor nu putea fi atinsă decât de Dragonul Renăscut. Îngăduise să fie numit aşa, din multe pricini care, la vremea aceea, păreau să-l silească. Dar oare era adevărat? Dacă fugea să atingă Callandor, cu adevărat, nu într-un vis, nu cumva avea să dea peste un zid nevăzut, în timp ce Be’lal îl ataca din spate?

Aşa că îl atacă pe Rătăcit cu sabia pe care-o cunoştea, cu tăişul de foc făurit din *saidin.* Şi se văzu silit să dea înapoi. Frunza Căzătoare se întâlni cu Mătasea Udă, Pisica dănţuind pe Zid cu Mistreţul fuge la Vale. Râul sapă în Mal aproape că-l costă viaţa, obligându-l să se arunce pe o parte, fără nici un fel de graţie, simţind flacăra neagră care-i pârjolea părul, apoi ridicându-se în picioare pentru a para Stânca ce se prăvale de pe Munte. Pas cu pas, fără grabă, Be'lal îl împinse îndărăt, în cerc, din ce în ce mai aproape de Callandor. Printre coloane răsunară strigăte, urlete, zgomote de luptă, dar Rand aproape că nici nu le auzi. Nu mai erau singuri în Inima Stâncii. Bărbaţi cu platoşe, coifuri şi săbii se luptau cu nişte siluete tulburi, cu chipurile acoperite de văluri, care se strecurau printre coloane, ucigându-i cu suliţele lor scurte. Unii dintre soldaţi se grupară ca pentru lupta în câmp deschis, dar săgeţile venite din beznă li se înfipseră în trupuri, omorându-i unul după altul. Rand nici nu-i băga în seamă, nici măcar atunci când se prăbuşeau la câţiva paşi de el. Propria sa luptă îndârjită şi fără speranţă îl împiedica să mai fie atent la ce era în jur. Simţi picături fierbinţi care i se prelingeau pe şold. Vechea rană se deschidea. Dintr-odată, se împiedică; nu zări trupul fără viaţă de la picioarele sale, decât după ce se prăbuşi pe spate, pe podeaua de piatră. Rânjind, Be'lal ridică sabia de flacără neagră:

— Ia-o! Ia Callandor şi apără-te. Ia-o, sau te ucid pe loc! Dacă nu o iei, am să te măcelăresc!

— Nu!

Până şi Be'lal tresări, la auzul glasului poruncitor al femeii. Rătăcitul făcu un pas înapoi şi întoarse capul, privind-o încruntat pe Moiraine care se apropia cu paşi mari, printre bărbaţii

încleştaţi în luptă, ţintuindu-l cu privirea şi fără să ia seama la strigătele de moarte dimprejurul ei.

— Credeam că am scăpat de tine, femeie. Dar n-are a face. Nu eşti decât o mică bătaie de cap. O viespe. O gâză. Am să te arunc în temniţă cu celelalte şi am să te învăţ să-i slujeşti Umbrei, din toate slabele tale puteri, sfârşi Be'lal, râzând cu dispreţ şi ridicând mâna liberă.

Dar Moiraine nu se opri şi nu încetini. Ajunse cam la treizeci de paşi de el şi acum ridică şi ea braţele. Pe chipul Rătăcitului se aşternu o expresie de uimire.

— Nu! avu răgazul să urle, apoi, însă, din palmele femeii Aes Sedai plecă o pală de foc alb, mai fierbinte ca soarele, o rază strălucitoare care făcu toate umbrele să se risipească. Lovit, Be'lal se preschimbă într-o siluetă alcătuită din grăunţe sclipitoare de praf, ca nişte fulgi care plutiră în lumină, vreme de mai puţin de o clipă, apoi se topiră, înainte ca strigătul să apuce să se stingă. Raza dispăru. În sală se făcu linişte – nu se mai auzeau decât gemetele răniţilor. Lupta încetase – atât războinicii împlătoşaţi, cât şi cei cu văluri stăteau împietriţi în loc.

— Şi totuşi, într-o privinţă avea dreptate, spuse Moiraine, netulburată, de parcă se afla la un bal. Trebuie să iei Callandor. Voia să te omoare pentru asta, dar e dreptul tău înnăscut. Ar fi fost mult mai bine să înveţi mai multe, înainte să o faci, dar acum ai ajuns aici şi nu mai e vreme. Ia-o, Rand.

Fulgere negre, ca nişte corzi de bici, se răsuciră împrejurul ei şi o ridicară de la pământ, urlând, apoi o azvârliră îndărăt. Trupul moale al femeii alunecă pe podea, până ce se opri sprijinit de o coloană. Rand privi în sus, de unde căzuseră fulgerele şi zări o umbră mai deasă, aproape de capătul coloanelor, o negură pe lângă care toate celelalte păleau, dinăuntrul căreia doi ochi de foc erau aţintiţi asupra lui. Umbra coborî încet şi, din mijlocul ei, apăru Ba'alzamon, înveşmântat în negru mat, precum un Myrdraal – dar bezna pe care o împrăştia în jur era încă şi mai nepătrunsă. Plutea în aer, la câteva palme de podea, sfredelindu-l pe Rand cu o privire plină de ură înverşunată.

— De două ori în această viaţă ţi-am oferit şansa de a-mi sluji, rosti, cu gura în flăcări; fiecare vorbă trosnea şi mugea precum un cuptor. De două ori te-ai împotrivit şi m-ai rănit. Acum ai să mori, ca apoi să-l slujeşti pe Stăpânul Mormintelor. Mori, Lews

Therin Telamon, Rand al'Thor. A sosit clipa să mori, iar eu să-ţi iau sufletul!

Întinse braţul şi, în aceeaşi clipă, Rand sări în picioare şi se aruncă, deznădăjduit, spre Callandor, care tot mai sclipea, când şi când, în aer. Nu ştia dacă îi era îngăduit s-o ajungă, sau s-o atingă, dar era singurul lucru care-l mai putea ajuta. Ba'alzamon îl lovi în timp ce sărea, îi pătrunse în trup, sfâşiind şi strivind, încercând, parcă, să-l facă bucăţi, să desprindă ceva din el. Rand urlă. Se simţea prăbuşindu-se ca un sac gol, ca şi cum ar fi fost întors pe dos ca o mănuşă. Durerea care-l fulgeră prin şold, amintire a rănii primite în Faime, se dovedi aproape bine-venită, ceva pe care se putea bizui pentru a nu uita de viaţă. Mâna i se încleștă pe mânerul sabiei. Puterea Supremă i se revărsă în trup, un potop mai năvalnic decât orice închipuire, dinspre *saidin* către Callandor. Tăişul de cristal începu să strălucească, mai puternic chiar decât flacăra lui Moiraine. Devenise cu neputinţă de privit, nici nu se mai înţelegea că era o sabie, ci părea doar o rază strânsă în pumnul său. Rand se împotrivi curgerii, se luptă cu revărsarea nemiloasă care stătea să-l smulgă din loc şi să umple sabia cu ceea ce fusese cândva, şi în curând nu avea să mai fie, esenţa sa. Într-o clipă cât un veac se clătină, gata-gata să se prăbuşească în prăpastie şi să fie dus departe, precum nisipul pradă talazurilor. Încet, îngrozitor de încet, îşi regăsi echilibrul. Încă i se mai părea că se află, desculţ, pe o aşchie subţire de stâncă, spânzurat deasupra unui hău fără fund, însă ceva îi spunea că mai bine de atât nu avea cum să fie. Pentru a conduce atâta Putere, trebuia să dănţuiască agil pe marginea aceea, aşa cum făcea când se lupta cu sabia.

Se întoarse către Ba'alzamon. Sfâşierea dinăuntru încetase de îndată ce atinsese Callandor. Trecuse numai o clipă, dar i se păruse o veşnicie.

— N-ai să-mi iei sufletul! strigă. De data asta, am de gând s-o sfârşesc o dată pentru totdeauna! Acum, pe loc!

Ba'alzamon fugi. Omul şi umbra dispărură în acelaşi timp. O clipă, Rand rămase pe gânduri. Când duşmanul dispăruse, fusese ca şi cum ceva s-ar fi... mototolit. Ca şi cum Ba'alzamon, prin cine ştie ce mijloc, ar fi îndoit spaţiul din jur. Fără să-i bage în seamă pe bărbaţii care se holbau la el, sau pe Moiraine care zăcea fără suflare la picioarele coloanei, Rand se întinse, ajutându-se de Callandor, şi răsuci realitatea, dând la iveală o

poartă către... altundeva. Nu ştia încotro, ştia numai că pe acolo plecase Ba'alzamon.

— De-acum eu sunt urmăritorul, rosti, apoi păşi prin poartă.

Podeaua de piatră se clătină sub picioarele lui Egwene. Stânca însăşi se clătină şi răsună. Fata îşi recapătă echilibrul, apoi se opri să asculte. Nu se mai auzea nimic; tremurul încetase. Se întâmplase ceva, dar acum se terminase. Se grăbi mai departe. O uşă cu gratii de fier îi stătea în cale, încuiată cu un lacăt cât capul ei. Înainte să ajungă, conduse o undă de Pământ, iar apoi, de îndată ce împinse barele, lacătul se rupse în două.

Străbătu în grabă camera de dincolo de uşă, încercând să nu privească ceea ce se afla pe pereţi – lucrurile cele mai nevinovate fiind bicele şi cleştii de fier. Înfiorându-se uşor, împinse o portiţă de fier şi intră într-un coridor, de-o parte şi de alta a căruia se aflau uşi grosolane, din lemn, luminate de torţele înfipte ici şi colo, în suporturi de fier, pe perete. Se simţi uşurată, atât pentru că ajunsese unde voia, dar şi pentru că trecuse de sala de tortură. „Dar în ce temniţă or fi?”

Uşile de lemn se deschideau uşor. Unele erau neîncuiate, altele – ferecate cu lacăte mici, care se sfărâmau pe dată. Dar toate temniţele erau goale. „Fireşte. Nimeni nu se visează aici. Dacă un prizonier izbuteşte să ajungă în Tel'aran'rhiod, va visa un loc mai plăcut.” O clipă, se simţi pradă deznădejdii. Se forţase să creadă că, odată ce va găsi temniţa, totul avea să fie bine, şi iată că nici măcar nu izbutea s-o găsească. Primul coridor era foarte lung şi, din loc în loc, se deschideau şi altele.

Dintr-odată, văzu ceva care licărea drept în faţa ei. O siluetă încă şi mai slab conturată decât fusese cea a Joiyei Byir. Dar era, sigur, o femeie, aşezată pe o băncuţă, lângă uşa unei temniţe. Imaginea licări din nou, apoi iar dispăru, dar Egwene apucase să recunoască gâtul arcuit şi chipul palid, nevinovat – cel puţin în aparenţă – cu pleoapele tremurând la hotarele somnului. Amico Nagoyin stătea să adoarmă, visând tocmai locul în care stătea de pază şi, din câte se putea vedea, jucându-se fără să-şi dea seama cu unul dintre ter'angrealele furate. Egwene o înţelegea – şi pentru ea fusese foarte greu să nu se mai folosească de cel dăruit de Verin, chiar şi pentru câteva zile.

Ştia că până şi o femeie care deja atinsese *saidar* putea fi izolată de Adevăratul Izvor, numai că, pesemne, a sfâşia o ţesătura deja aşezată la locul său era mult mai greu decât a opri curgerea, înainte să înceapă. Aşa că se puse să ţească undele, le pregăti, îngroşând-o, de data aceasta, cât putea de mult pe cea făurită din Spirit, făcând-o mai groasă, mai grea, mai deasă, ascuţită ca un pumnal.

Silueta tremurătoare a Iscoadei apăru iarăşi, iar Egwene lovi cu undele de Aer şi Spirit. O clipă, ceva păru să se împotrivească Spiritului ţesut, aşa că se văzu silită să lupte din toate puterile, până să potrivească totul aşa cum trebuia. Amico Nagoyin ţipă. Era un sunet slab, de-abia auzit, lipsit de substanţă ca şi ea, care părea doar o umbră a ceea ce fusese, mai înainte, Joiya Byir. Însă laţurile de Aer o încătuşară şi nu mai dispăru. Frumosul chip al Iscoadei se strâmbă de groază; părea să îngaime ceva, dar urletele sale erau, pentru Egwene, nişte şoapte cu neputinţă de înţeles.

După ce legă şi strânse undele împrejurul Surorii Negre, Egwene îşi îndreptă atenţia către uşa temniţei. Nerăbdătoare, îndreptă o undă de Pământ către lacătul de fier care căzu, într-un nor de praf, sfărâmându-se într-o negură care se risipi înainte să atingă podeaua. Împinse uşa şi nu se miră să vadă temniţa goală – nu era acolo decât o torţă, aprinsă.

„Dar am încătuşat-o pe Amico, iar uşa e deschisă.” O clipă, stătu să se gândească ce avea de făcut mai departe. Apoi păşi dincolo de vis...

...Şi se trezi, îndărăt la vânătăile sale, la dureri şi la setea care-o ardea, sprijinită de peretele temniţei, cu ochii aţintiţi asupra uşii bine închise. „Fireşte. Ce li se întâmplă făpturilor vii în lumea aceea se păstrează şi dincolo de hotarul ei. Însă ceea ce-am făcut cu piatra, fierul sau lemnul, nu.”

Nynaeve şi Elayne erau aşa cum le lăsase, îngenuncheate alături de ea.

— E cineva acolo, afară, spuse Nynaeve, şi acum câteva clipe a ţipat, dar atât. Ai găsit vreo cale de scăpare?

— De-acum ar trebui să putem ieşi, răspunse Egwene. Ajutaţi-mă să mă ridic, ca să sfărâm lacătul. Amico n-o să ne mai facă necazuri. Ea a ţipat.

— Am tot încercat să ating *saidar* de când ai plecat, clătină din cap Elayne. Ceva s-a schimbat, dar tot nu pot.

Egwene îşi goli mintea, preschimbându-se într-un boboc de trandafir care se deschidea către *saidar.* Zidul nevăzut era încă la locul său. Începuse să sclipească. Când şi când, i se părea că simte Izvorul, care stătea s-o umple de Putere. Dar tot nu izbutea. Zidul tremura, apărând şi dispărând, prea iute pentru ca ea să-l poată urmări. Pesemne că încă ţinea. Se uită lung la celelalte.

— Dar am legat-o şi am izolat-o. E vie, nu e ca o bucată neînsufleţită de fier. N-avea cum scăpa.

— Mda, ceva s-a-ntâmplat şi cu stavila care ne împiedică pe noi să atingem Izvorul, zise Elayne, dar Amico încă mai poate s-o ţină.

— Va trebui să mai încerc o dată, oftă Egwene, sprijinindu-şi capul de perete.

— Dar mai poţi? se strâmbă Elayne. Cinstit vorbind, după glas pari încă şi mai slăbită decât înainte. Egwene, încercările astea nu sunt chiar floare la ureche.

— Dincolo sunt îndeajuns de puternică, răspunse Egwene; se simţea, într-adevăr, ceva mai ostenită, dar altă cale de scăpare nu vedea. Le şi spuse asta, şi citi pe chipurile lor că încuviinţau, chiar dacă o făceau împotriva voinţei lor.

— Dar oare poţi să adormi din nou, atât de repede? o întrebă, în cele din urmă, Nynaeve.

— Cântă-mi, rosti Egwene, izbutind, cine ştie cum, să zâmbească. Aşa cum făceai când eram mică. Te rog...

Strângând cu o mână mâna lui Nynaeve, cu cealaltă inelul de piatră, închise ochii şi încercă să se lase pradă somnului, învăluită de melodia de-abia auzită, fără cuvinte.

Uşile mari, din bare de fier, erau căscate, iar încăperea de dincolo de ele părea pustie, însă Mat intră cu mare grijă. Sandar rămăsese în coridor, încercând să vadă în toate părţile în acelaşi timp, convins că din clipă în clipă avea să mai apară încă un înalt Senior sau, poate, vreo sută de Protectori.

Dar în încăperea aceea nu era nimeni – pe o masă zăceau câteva farfurii pe jumătate pline, semn că oamenii plecaseră în grabă mare, fără îndoială că din pricina luptelor care se purtau mai sus. Pereţii erau plini cu fel de fel de unelte – privindu-le, Mat se simţi recunoscător că nu trebuia să aibă de-a face cu posesorii lor. Bice de felurite mărimi şi grosimi, cu una sau cu

mai multe cozi. Cleşti mai mari, mai mici, menghine, cătuşe, apoi un soi de cizme de fier, mănuşi, coifuri împodobite cu tot felul de şuruburi, ca pentru a le strânge din ce în ce mai tare şi atâtea altele despre care habar nu avea la ce foloseau. Dacă i-ar fi întâlnit pe oamenii care mânuiau asemenea lucruri, n-ar fi plecat înainte să-i vadă pe toţi întinşi pe podea, fără viaţă.

— Sandar! şuieră Mat. Ce faci, ai de gând să stai acolo toată noaptea, fir-ar să fie?

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, se apropie iute de uşa care ducea în temniţă – era tot din fier, dar ceva mai mică – şi intră. Nimeri într-un coridor luminat de torţe, la fel ca încăperea prin care trecuse, şi cu tot felul de uşi grosolane, din lemn. La cel mult douăzeci de paşi de el, o femeie şedea pe o banchetă lângă una din uşi, sprijinită de zid de parcă era, cumva, înţepenită. Auzindu-i paşii, întoarse capul spre el cu mare greutate. Era tânără şi drăguţă. Mat se întrebă cum de nu-şi mişca decât capul, ba încă şi pe acela atât de chinuit, de parcă era pe jumătate adormită. O fi fost prizonieră. „Dar de ce aici, în coridor? Însă, cu o faţă aşa drăgălaşă, nu pot să cred că ar fi dintre cei care să mânuiască mizeriile alea de dincolo.” Părea, într-adevăr, pe punctul să adoarmă – îşi ţinea ochii pe jumătate închişi şi arăta atât de îndurerată încât era, cu siguranţă, una dintre cele torturate, nu dintre duşmani.

— Opreşte-te! se auzi glasul lui Sandar, din spate. E Aes Sedai! E una dintre femeile care le-au prins pe cele pe care le cauţi!

Mat încremeni, cu ochii la necunoscută. Şi-o aminti pe Moiraine, cum arunca mingi de foc în toate părţile, şi se întrebă dacă le putea opri cu ajutorul bâtei şi dacă norocul i-ar fi fost de ajuns pentru a scăpa cu viaţă de Aes Sedai.

— Ajută-mă, spuse femeia, cu glasul slab; la chip părea încă adormită, însă vorbea limpede. Ajută-mă, te rog!

Mat clipi uimit. Trecuse ceva vreme, iar ea rămăsese, de la gât în jos, tot nemişcată. Cu mare grijă, veni mai aproape, făcându-i semn lui Sandar, care se tot văicărea, să înceteze. Femeia îşi răsuci gâtul, ca să-l privească. Atât. La cingătoare îi atârna o cheie mare de fier. O clipă, Mat şovăi. Oare să fi avut Sandar dreptate? „De ce nu se mişcă?” Înghiţind în sec, luă, cu mare grijă, cheia, ca şi cum ar fi scos o bucată de carne dintre colţii unui lup. Femeia se uită către uşa de alături şi scoase un

sunet, ca o pisică după ce tocmai a zărit un dulău uriaş de care ştie că n-are cum scăpa. Mat nu înţelegea nimic, însă, câtă vreme nu părea să încerce să-l împiedice să deschidă uşa, nici nu-i păsa de ce stătea acolo ca o sperietoare umplută cu paie.

Pe de altă parte, se întrebă dacă nu cumva, dincolo de uşă, se afla ceva de care ar fi trebuit să se teamă. „Dacă este una dintre cele care le-au luat pe fete, pesemne că tot pe ele le păzeşte.” Ochii femeii se umplură de lacrimi. „Numai că, după cum arată, ai zice că-i un Pierit acolo, tu-i mama mă-sii!” Era o singură cale de aflat. Lăsându-şi bâta sprijinită de perete, răsuci cheia şi deschise larg uşa, gata s-o ia la fugă.

Le văzu pe Nynaeve şi Elayne, îngenuncheate pe podea, de-o parte şi de alta a lui Egwene care părea să doarmă. Apoi îi observă chipul umflat, şi se gândi că, pesemne, era ceva mult mai rău. Celelalte două, care se întorseseră către el de îndată ce deschisese uşa, arătau aproape la fel de rău. „Arde-m-ar! Arde-m-ar focul!” Îl priveau, cu gura căscată.

— Matrim Cauthon, spuse Nynaeve, părând năucită, pe Lumină, ce faci aici tocmai tu?

— Am venit să vă scap, ce mama mă-sii, răspunse Mat. Arde-m-ar, nu mă aşteptam să fiu întâmpinat de parcă aş fi aici să fur plăcinte. Dacă binevoiţi, o să-mi spuneţi şi de ce arătaţi de parcă v-aţi luptat cu urşii, dar mai târziu. Dacă Egwene nu poate să meargă, o s-o duc în spate. Fortăreaţa e aproape plină de Aieli care s-au încăierat cu idioţii ăia de Protectori. Nu ştiu care-i mai tare, dar, oricum ar fi, trebuie să ieşim de-aici cât mai putem, şi dacă mai putem! Mama mă-sii de treabă împuţită!

— Ai grijă cum vorbeşti, îi zise Nynaeve, iar Elayne îi aruncă o privire de dojană, aşa cum numai femeile ştiau să facă. Dar nici una dintre ele nu părea să-i acorde prea mare atenţie. Începură s-o scuture pe Egwene, de parcă nu ar fi fost şi-aşa plină de vânătăi. Fata deschise ochii şi gemu.

— De ce m-aţi trezit? Trebuie să înţeleg. Dacă slăbesc legăturile, o să se trezească şi n-am să mai pot pune mâna pe ea. Dacă nu, însă, atunci nu poate adormi pe de-a-ntregul şi..., începu ea, apoi îl zări pe Mat şi făcu ochii mari. Matrim Cauthon, pe Lumină, ce faci aicea tocmai tu?

— Explică-i tu, făcu Mat către Nynaeve. Salvarea voastră mă împiedică să am prea mare grijă cum vorb...

Apoi văzu că toate trei se uitau dincolo de el, cu priviri aşa de fioroase de parcă ar fi dat peste vreun monstru. Se întoarse, dar nu-l zări decât pe Juilin Sandar, care părea că tocmai ar fi înghiţit o prună întreagă, putredă.

— Sunt îndreptăţite, spuse acesta către Mat. Le-am... le-am trădat. Dar am fost silit, continuă, de data aceasta către cele trei. Femeia cu cosiţele de miere mi-a vorbit şi... am fost silit s-o fac.

O vreme, femeile continuară să-l sfredelească din priviri, apoi Nynaeve rosti:

— Liandrin ştie tot felul de lucruri, care mai de care mai scârboase, Jupân Sandar. Poate că nu eşti întru totul de vină. O să vorbim despre asta mai târziu.

— Bun, dacă ne-am lămurit, putem pleca? întrebă Mat, care, la urma urmelor, nu era câtuşi de puţin lămurit, însă ardea de nerăbdare să scape de-acolo. Cu paşi mărunţi, cele trei îl urmară în coridor, însă apoi se opriră în jurul femeii de pe băncuţă, care le privi şi scânci.

— Vă rog. Am să mă întorc în Lumină. Jur să vă dau ascultare. Am să jur, cu Sceptrul Legămintelor în mână. Vă rog să nu...

Mat tresări, văzând-o pe Nynaeve care făcu, pe neaşteptate, un pas în spate, apoi ridică pumnul şi o culcă pe cealaltă la pământ dintr-o lovitură, lăsând-o să zacă, de asta dată cu ochii închişi complet, dar în aceeaşi poziţie în care o găsiseră.

— S-a dus, spuse încântată Elayne.

Egwene se aplecă să scotocească în punga femeii, luând de-acolo ceva ce Mat nu izbuti să vadă.

— Da. E minunat. Ceva s-a schimbat atunci când ai lovit-o, Nynaeve. Nu ştiu ce, dar am simţit totul.

— Şi eu, încuviinţă Elayne.

— După mine, aş vrea să o schimb din cap până-n picioare, rosti sumbră Nynaeve, apoi îi luă capul lui Egwene în mâini. Aceasta se ridică pe vârfuri şi căscă gura. Pe dată, Nynaeve o lăsă şi se apropie de Elayne, iar Mat observă că toate vânătăile lui Egwene dispăruseră. Elayne scăpă la fel de iute.

— Sânge şi cenuşă! mârâi Mat. Ce-nseamnă asta? Ai pocnit o femeie neajutorată. Nici nu se putea mişca, din câte-am văzut.

Toate trei se întoarseră către el şi, dintr-odată, aerul păru să se închege de jur împrejurul său, făcându-l să geamă înfundat. Se ridică în aer, cam la un picior deasupra podelei. „Of, arde-m-

ar, Puterea! Atâta m-am temut ca nu cumva nemernicele de Aes Sedai s-o folosească împotriva mea, şi poftim! Tocmai astea pe care am venit să le salvez? Arde-m-ar focul şi lua-m-ar toţi dracii!”

— Nu pricepi nimic, Matrim Cauthon, spuse încordată Egwene.

— Şi până ai să pricepi, se auzi şi Nynaeve, încă şi mai încordată, îţi propun să-ţi ţii gura.

Elayne se mulţumi să-i arunce o privire care-i aminti de maică-sa, atunci când pleca să caute o nuieluşă, făcându-l, cine ştie de ce, să le rânjească aşa cum îi rânjea şi ei – şi tocmai asta o făcea să caute nuiaua. „Arde-m-ar, dacă pot face aşa ceva, cum or fi izbutit alea să le închidă în temniţă?”

— Nu pricep decât că v-am scos dintr-un necaz din care nu puteaţi ieşi singure, şi-mi arătaţi la fel de multă recunoştinţă ca unul din Taren Ferry pe care-l chinuie durerile de dinţi, ce mama mă-sii!

— Ai dreptate, spuse Nynaeve, lăsându-l să cadă la pământ atât de iute încât îi scrâşniră măselele. Mă doare s-o spun, Mat, dar ai dreptate.

Se simţi ispitit să-i dea un răspuns muşcător, dar tonul ei nu se îmblânzise decât foarte, foarte puţin.

— Bun, putem pleca? Cât mai ţin luptele, Sandar zice că vă putem scoate pe o portiţă care dă spre râu.

— Încă nu plecăm, Mat, spuse Nynaeve.

— Am de gând s-o găsesc pe Liandrin şi s-o jupoi, zise Egwene, pârând de-a dreptul hotărâtă.

— Eu nu vreau decât s-o bumbăcesc pe Joiya Byir până începe să scheaune, zise Elayne. Dar m-aş mulţumi şi cu alta dintre ele.

— Aţi surzit cu toatele? se răsti Mat. Acolo se poartă o lupta! Am venit să vă salvez, şi asta am de gând!

Egwene trecu pe lângă el şi-l mângâie pe obraz. Elayne făcu la fel. Nynaeve se mulţumi să pufnească. Privindu-le, Mat rămase cu gura căscată.

— Tu de ce nu zici nimic? se răsti la Sandar.

— Păi, am văzut cu ce te-ai ales, dacă ai spus prea multe, răspunse acesta. Nu-s prost.

— Uite ce-i, eu în miezul unei lupte nu mă bag! zbieră Mat, în urma femeilor care tocmai ieşeau prin uşa micuţă. Vă las aici, aţi auzit?

Dar nici măcar nu se întoarseră să-l privească. „Au să-şi piardă vieţile, sunt convins! O să le străpungă cu sabia, în vreme ce ele se uită în altă parte!” Mârâind, îşi luă bâta pe umăr şi porni după ele.

— Haide odată, îi strigă lui Sandar. Dacă tot am ajuns până aici, n-am de gând să le las să moară acum!

Celălalt îl ajunse din urmă în încăperea plină de bice. Cele trei plecaseră deja, dar Mat era sigur că avea să le găsească uşor. „Nu trebuie decât să mă uit după unii spânzuraţi în aer, ce mama mă-sii! Muieri nebune!”, se gândi el şi iuţi pasul.

Perrin străbătea cu paşi mari coridoarele fortăreţei, căutând vreun semn care să-l conducă spre Faile. O mai salvase încă de două ori – mai întâi scoţând-o dintr-o colivie de fier, precum cea în care fusese închis Aielul din Remen, apoi sfărâmând un cufăr de oţel, pecetluit cu semnul şoimului. De fiecare dată ea se topise, ca şi cum n-ar fi fost, după ce-i rostise numele. Sarsar tropăia alături de el, adulmecând aerul. Şi lui Perrin i se ascuţise mirosul, dar al lupului era încă şi mai şi – tot Sarsar îl condusese şi la cufăr.

Se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să o elibereze cu adevărat. De multă vreme, sau cel puţin aşa i se părea, nu mai găsise nici un semn. Coridoarele din Stâncă erau pustii – lămpile ardeau, pe pereţi erau atârnate tapiserii şi arme, dar nu se mişca nimic, în afară de el şi de Sarsar. „Şi de Rand, după cum mi s-a părut.” Vreme de o clipă, zărise un bărbat care alerga de parcă pornise în urmărirea altuia. „Dar nu putea fi el. Nu putea. Şi totuşi, cred că el a fost.”

Dintr-odată, Sarsar iuţi pasul, îndreptându-se către alte două uşi înalte, turnate, de aceasta dată, în bronz. Perrin încercă să se ţină după el, se împiedică şi căzu în genunchi, întinzând braţul ca să se sprijine şi să nu cadă drept în nas. Se simţi cuprins de o slăbiciune, de parcă toţi muşchii i s-ar fi înmuiat. Nici măcar după ce-şi reveni, nu-şi recapătă chiar toate puterile. Îi veni foarte greu să se ridice. Când o făcu, îl zări pe Sarsar care se întorsese cu ochii la el. „Eşti prea pătimaş, Tăuraşule. Carnea slăbeşte, iar ţie nici nu-ţi pasă de ea. În curând, carnea şi visul vor muri, împreună.”

— Găseşte-o, spuse Perrin. Atât îţi cer. Găseşte-o pe Faile.

Privirile lor, amândouă aurii, se întâlniră. Lupul se întoarse şi se îndrepta către uşă. „E acolo, Tăuraşule.” Perrin ajunse şi el, şi trase, dar uşa nu se clinti. Părea cu neputinţă de deschis, nu avea nici clanţă, nici vreun loc din care s-o poţi apuca. În metal se întrezărea o incrustaţie, atât de fină încât de-abia o putea urmări. Şoimi. Mii de şoimi minusculi. „Trebuie s-o găsesc aici. Nu cred că mai pot îndura multă vreme.” Scoţând un strigat, izbi cu ciocanul în bronzul care răsună, precum un gong uriaş. Lovi din nou, cu un sunet încă şi mai adânc. Lovi a treia oară, iar bronzul se sfărâmă ca sticla.

Înăuntru, cam la o sută de paşi de uşa zdrobită, se afla un şoim încătuşat pe un stâlp, în mijlocul unui cerc de lumină. Restul încăperii era cufundat în beznă. Se auzea un foşnet slab, ca şi cum acolo s-ar fi ascuns sute de înaripate. Perrin păşi în cameră, iar un şoim veni în picaj de cine ştie unde şi îl zgârie cu ghearele pe faţă. Îşi acoperi ochii cu braţul – ghearele puternice i se înfipseră în antebraţ – şi porni împleticit către stâlp. Se simţi iarăşi atacat, şoimii cădeau asupra lui să-l lovească, să-l sfâşie, dar nu se opri. Sângele îi curgea şiroaie pe braţe şi umeri, dar, apărându-şi în continuare ochii cu braţul, el nu-şi luă privirea de la stâlp. Îşi pierduse ciocanul, nici nu ştia pe unde, însă era convins că, dacă pleca să-l caute, avea să moară înainte să izbutească.

Ajunse lângă stâlp, dar ghearele nemiloase îl siliră să cadă în genunchi. Trase cu ochiul, pe sub braţ, la şoimiţa încătuşată, care-l privi, la rândul său, cu ochi întunecaţi, fără să clipească. Era legată de picior cu un lanţ, ferecat în jurul stâlpului cu un lăcăţel de forma unui arici. Apucă lanţul în ambele mâini, fără să-i pese de vârtejul de gheare care se stârnise împrejurul său, şi, cu ultimele puteri, îl rupse. Durerea şi năvala celorlalţi şoimi îl cufundară în beznă.

Când deschise ochii, se trezi pradă unui chin cumplit, ca şi cum braţele şi umerii i-ar fi fost sfâşiaţi de sute de pumnale. Dar nu avea importanţă. Faile era acolo, îngenuncheată lângă el, cu ochii săi negri şi migdalaţi plini de îngrijorare, ştergându-l pe faţă cu o bucată de pânză, deja plină de sânge.

— Bietul meu Perrin, spuse ea, încet. Bietul meu fierar. Ce ţi-au făcut?

Cu mare greutate, căci fiecare mişcare îl durea, întoarse capul. Se afla în săliţa cea retrasă de la hanul Stelei, iar lângă

unul dintre picioarele mesei zăcea o bucată de lemn de forma unui arici, ruptă în două.

— Faile, şopti. Şoimiţa mea.

Rand descoperi că nu părăsise Inima Stâncii, însă, acum, locul arăta altfel. Bărbaţii care se luptau dispăruseră, la fel şi leşurile. Rămăsese singur. Pe neaşteptate, un sunet pătrunzător de gong străbătu fortăreaţa, apoi altul, făcând să răsune până şi lespezile pe care călca. Gongul răsuna şi a treia oară, dar se întrerupse brusc, de parcă s-ar fi sfărâmat. Împrejur se lăsă liniştea.

„Unde oi fi? se întrebă. Şi, mai presus de asta, unde o fi Ba'alzamon?”

Ca pentru a-i răspunde, o rază sclipitoare, precum cea pe care o văzuse la Moiraine, izbucni dintre coloane, îndreptându-i-se drept spre piept. Din instinct, îşi răsuci încheietura, ridicând sabia şi, tot din instinct, îndreptă către Callandor undele de Putere, un potop de *saidin* care făcu sabia să strălucească încă şi mai puternic decât raza care venea către el. Vreme de o clipă, se clătină între viaţă şi moarte, convins că potopul avea să-l distrugă.

Raza de lumină lovi tăişul sabiei şi se desfăcu în două, curgând pe lângă el. Îşi simţi haina pârjolită, simţi mirosul de lână pârlită. În spatele său, cele două unde de flăcări îngheţate, de lumină lichidă, se izbiră de coloanele din piatră roşie. Acolo unde o atinseseră, piatra dispăru de parcă nu ar fi fost, iar razele trecură mai departe, către alte coloane, retezându-le şi pe acestea într-o clipă. Inima Stâncii se clătina, pe măsura ce coloanele se prăbuşeau, ridicând nori de praf şi vârtejuri de aşchii. Însă ceea ce cădea în calea razelor pur şi simplu dispărea fără urmă.

Dintre umbre se auzi un răget de ură, iar lumina albă, pură, dispăru.

Rand roti sabia prin aer, de parcă lovea în cineva aflat chiar dinaintea lui. Strălucirea albă care ascundea tăişul se întinse, se lungi şi străpunse coloana dindărătul căreia răsunase urletul. Piatra şlefuită se rupse ca mătasea. Coloana fremăta; o parte se desprinse şi căzu din tavan, sfărâmându-se pe podea în blocuri uriaşe, zimţuite. După ce zgomotul prăbuşirii se stinse, Rand auzi sunetul paşilor pe piatră. Se îndepărtau în fugă.

Ţinând Callandor la îndemână, se grăbi pe urmele lui Ba'alzamon.

Arcada înaltă prin care se ieşea din Inima Stâncii se prăbuşi de îndată ce o ajunse. Întregul perete căzu, în nori de praf şi de piatră, parcă vrând să-l îngroape, însă Rand lovi, cu ajutorul Puterii, şi piatra se făcu praf şi se risipi. Fugi mai departe. Nu era sigur ce făcuse, sau cum, dar nu avea vreme să se gândească. Fugi după Ba'alzamon, care căuta să scape, conducându-se după zgomotul paşilor săi.

Din senin, asupra lui se năpustiră Myrdraali şi troloci, siluete uriaşe, monstruoase, chipuri lipsite de ochi, toţi turbaţi şi porniţi să omoare. Erau cu sutele. Se înghesuiră înaintea şi în urma lui, căutând să-l străpungă cu săbiile ca nişte coase şi lamele din oţel negru, ucigător. Fără să ştie cum, Rand îi preschimbă pe toţi în abur care se risipi în faţa lui şi dispăru. Văzduhul dimprejurul său deveni, pe neaşteptate, un nor de funingine care-l sufoca, îi încleia narile, îl împiedica să mai răsufle – însă el îl preschimbă la loc în aer curat, într-o ceaţă răcoroasă. De sub tălpile sale, din pereţi, din tavan izbucniră flăcări, jeturi furioase care pârjoliră tapiseriile şi covoarele, mesele şi cuferele, făcându-le cenuşa pe toate, şi luară cu ele podoabele şi lămpile, într-o ploaie de picături de aur topit. Rand le înăbuşi pe dată, făcând să se întindă peste podeaua de piatră un covor, ca de lac roşu.

Pietrele dimprejurul său păliră, preschimbându-se într-un soi de ceaţă. Fortăreaţa însăşi păli. Realitatea se înfioră – Rand o simţi cum începea să se deşire, iar el odată cu ea. Era împins undeva în afară, către un loc în care nu exista nimic. Callandor ardea ca un soare în mâinile sale, făcându-l să se teamă că avea să se topească. Sau să-l topească pe el, cu acea revărsare de Putere, acel potop pe care, în cele din urmă, izbuti să-l conducă pentru a închide hăurile căscate în jur, pentru a nu se prăbuşi dincolo de pragul existenţei. Fortăreaţa se întări la loc.

Nu înţelegea ce făcuse şi nici măcar nu încerca. Puterea Supremă clocotea în el, până ce îl făcu aproape să uite de sine, aproape să nu mai fie. Esenţa lui aproape dispăru. Echilibrul său fragil se clătină. De ambele părţi erau prăpăstii fără fund, era uitarea, era Puterea care curgea prin el în sabie şi ameninţa să-l şteargă de pe faţa pământului. Numai atunci când dănţuia ca pe un fir de aţă, la hotarul dintre fiinţă şi nefiinţă, se simţea într-o

oarecare siguranţă. În pumnul său ardea Callandor, ca un soare, iar undeva, în străfunduri, pâlpâind ca o lumânare prinsă în miezul unei furtuni, găsi un gând – câtă vreme avea sabia, putea face orice. Orice.

Alergă de-a lungul unor coridoare nesfârşite, dănţuind pe marginea prăpastiei, urmărindu-l pe cel care voia să-l omoare, care trebuia să piară de mâna lui. De data aceasta nu se mai putea sfârşi decât într-un singur fel. De data aceasta, unul dintre ei trebuia să moară! Era limpede că o ştia şi Ba'alzamon, pentru că fugea mereu, se ascundea astfel încât Rand se putea călăuzi numai după zgomotele trecerii sale, însă chiar şi aşa, în goană, ridica fortăreaţa, care nu era adevărata Stâncă din Tear, împotriva lui Rand, iar acesta se împotrivea ajutat de instincte, de intuiţii şi de noroc, se lupta şi fugea de-a lungul acelei margini, într-un echilibru desăvârşit cu Puterea, unealta şi arma care avea să-l distrugă, dacă şovăia. Sălile se umplură de sus până jos cu apă, grea şi neagră precum la fundul marii, înăbuşind orice urmă de viaţă, dar Rand făcu aerul la loc, fără să ştie cum, şi fugi mai departe. Pe neaşteptate, văzduhul se îngreună, până ce ajunse să-l apese ca un munte, din toate părţile. În ultima clipă, înainte să fie strivit, Rand alese câteva unde din potopul de Putere pe care-l ducea cu sine – nu ştia cum, sau care, sau de ce, totul se întâmpla mult prea repede pentru a mai putea gândi sau înţelege – şi apăsarea dispăru. Îl urmări pe Ba'alzamon, şi, deodată, aerul deveni piatră, apoi lavă, apoi se risipi cu totul, lăsându-l fără suflu. Apoi se simţi greu şi împovărat, chinuindu-se să-şi ridice tălpile de la pământ, apoi uşor ca aerul, de parcă începuse să plutească. Fălci nevăzute se căscau pentru a-i smulge mintea din trup, pentru a-i devora sufletul. Dar el zădărnici fiecare capcană şi, fără să ştie cum, îndreptă tot ceea ce stricase Ba'alzamon, încercând să-l ajungă. Ca prin vis, îşi dădu seama că restabilise echilibrul natural al lucrurilor, le silise să se aşeze unde trebuia, de-a lungul acelui hotar, subţire ca un fir de aţă, dintre a fi şi a nu fi. Dar gândul rămase singur, într-un colţişor al minţii sale, căci întreaga atenţie îi era îndreptată către duşmanul urmărit şi către moartea care trebuia să pună capăt goanei.

Apoi ajunse iarăşi în Inima Stâncii, furişându-se printre mormanele de dărâmături care fuseseră cândva un perete. Unele dintre coloane atârnau în aer ca nişte dinţi sfărâmaţi. Iar

Ba'alzamon se trăgea îndărăt din faţa lui, cu ochii în flăcări, învăluit în umbre. Din trup păreau să-i plece linii întunecate, ca nişte fire de oţel, care pătrundeau în bezna îngrămădită împrejurul său, pierzându-se undeva departe.

— N-am să mă las distrus! striga Ba'alzamon; în gură îi mugeau flăcările, iar urletele sale răsunau printre coloane. Nu pot fi învins! Ajută-mă!

Bezna care-l împrejmuia i se aduna în mâini, într-un glob de întunecime atât de adâncă încât părea să înăbuşe chiar şi lumina pe care o răspândea Callandor. În flăcările care-i ţineau loc de ochi i se aprinse, dintr-odată, o sclipire triumfătoare.

— S-a terminat cu tine! strigă şi Rand; Callandor i se răsuci în mâini. Lumina sa împrăştie bezna, reteză corzile negre ca oţelul care-l ţineau pe Ba'alzamon, iar acesta începu să se zbată. Părea să se micşoreze şi să se mărească în acelaşi timp, de parcă erau doi. S-a terminat cu tine! repetă Rand, şi îi înfipse în piept tăişul sclipitor.

Ba'alzamon urlă, iar flăcările de pe chipul său pâlpâiră nestăpânite.

— Nebunule! mugi. Marele Stăpân al întunericului nu poate fi învins!

Rand scoase sabia, iar trupul lui Ba'alzamon se lăsă moale şi începu să cadă. Umbrele care-l împrejmuiau dispărură. Şi, pe neaşteptate, Rand se trezi în altă Inimă a Stâncii, înconjurat de coloane încă întregi, de oameni care se luptau, strigau, mureau, oameni cu văluri şi oameni cu platoşe şi coifuri. Moiraine zăcea încă, prăbuşită la picioarele unei coloane din piatră roşie. Iar la câţiva paşi de Rand zăcea leşul unui bărbat, culcat pe spate, cu o gaură fumegândă în piept. Era de vârstă mijlocie şi putea să fi fost arătos, numai că în locurile în care ar fi trebuit să-i fie ochii şi gura se aflau numai nişte goluri din care se înălţau pale de fum negru. „Am făcut-o! se gândi Rand. L-am ucis pe Ba'alzamon, pe Shai'tan! Am câştigat Ultima Bătălie! Pe Lumină, sunt Dragonul Renăscut! Sunt cel care-a frânt popoarele, a provocat Frângerea Lumii! Nu! Am să pun capăt frângerii şi morţii! Am s-o silesc să dea înapoi!” Ridică deasupra capului sabia, împrejurul căreia trosneau fulgere argintii, înălţându-se către uriaşa cupola de deasupra.

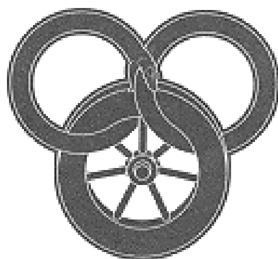
— Opriţi-vă! strigă; lupta încetă. Oamenii îl priveau uimiţi, pe deasupra vălurilor negre, pe dedesubtul coifurilor rotunde. Sunt

Rand al'Thor! rosti, cu glas puternic, ca să fie auzit de toţi. Sunt Dragonul Renăscut!

Strânsă în pumnul său, Callandor sclipea. Unul câte unul, oamenii cu văluri şi cei cu coifuri îngenunchează în faţa lui, strigând:

— Dragonul a renăscut! Dragonul a renăscut!

CAPITOLUL 56

Neamul Dragonului

*P*este tot, prin Tear, oamenii se treziră odată cu zorii, vorbind despre ce visaseră, despre visurile în care Dragonul se lupta cu Ba'alzamon în Inima Stâncii, iar când privirile lor se înălţară către uriaşa fortăreaţă, văzură o flamură care flutura drept în vârf. Pe un câmp alb se profila o siluetă cu trupul lung şi răsucit, precum un şarpe uriaş, cu solzi stacojii şi aurii, dar şi cu o coamă ca de leu şi patru picioare, cu câte cinci gheare la capete. Din Stâncă ieşiră oameni uimiţi şi temători care povesteau cu glas scăzut ce se întâmplase peste noapte, iar bărbaţii şi femeile ieşiră cu toţii pe străzi, plângând şi strigând că se îndeplinise ceea ce fusese menit.

— Dragonul! răsunau glasurile lor. Al'Thor! Dragonul! Al'Thor!

Trăgând cu ochiul printr-o ferestruică îngustă, undeva, sus, în fortăreaţă, Mat clătină din cap, ascultând glasurile care se înălţau în valuri din oraş. „Poate chiar aşa o fi, mai ştii?” Deja îi venea foarte greu să se împace cu gândul că Rand era într-adevăr acolo.

Toţi cei dinăuntrul Stâncii păreau să aibă aceeaşi părere cu cei de-afară sau, dacă nu, nu lăsau să se vadă. În noaptea trecută nu apucase să-l vadă pe Rand decât o dată, străbătând cu paşi mari un coridor, cu Callandor în mână, înconjurat de o duzină de Aieli cu vălurile pe chipuri şi urmat de o ceată de

oameni din Tear, câţiva Protectori ai Stâncii şi, cei mai mulţi dintre înalţii Seniori care scăpaseră cu viaţă. Aceştia păreau să creadă că Rand avea să aibă nevoie de ajutorul lor pentru a stăpâni lumea; însă Aielii îi ţineau la distanţă, cu privirile lor aspre şi, la nevoie, şi cu suliţele. Cât despre ei, credeau cu tărie că Rand era într-adevăr Dragonul, căruia îi spuneau Cel care vine cu Zorii. În fortăreaţă pătrunseseră aproape două sute de Aieli. Cam a treia parte dintre ei căzuse în luptă, dar uciseseră sau luaseră prinşi de zece ori pe atâţia Protectori.

Îndepărtându-se de fereastră, Mat îl zări pe Rhuarc. Într-un capăt al încăperii se afla un soi de raft pe roţi, dintr-un lemn sculptat şi şlefuit, deschis la culoare, cu dungi întunecate. Erau două roţi între care fuseseră întinse rafturi orizontale, în aşa fel încât acestea să nu se răstoarne, dacă roţile se învârteau. Pe fiecare raft se afla câte o carte legată cu aur, cu giuvaieruri incrustate în coperţi. Aielul luase un volum şi citea. părea un soi de tratat. „Cine ar fi crezut că Aielii obişnuiesc să citească? Sau, mama mă-sii, că ştiu să citească?” se gândi Mat.

Rhuarc se uită spre el, cu ochii săi albaştri, netulburaţi. Mat întoarse iute capul, înainte să apuce celălalt să-i citească gândurile. „Măcar şi-a ridicat vălul, slavă Luminii! Arde-m-ar, Aviendha aia aproape că mi-a luat gâtul când am întrebat-o dacă ştie să danseze şi fără suliţi.” Cât despre Bain şi Chiad... cu ele era altă socoteală. Erau drăguţe, fireşte, şi mai mult decât prietenoase, dar tot nu izbutea să o prindă pe una fără cealaltă. Bărbaţii Aieli păreau amuzaţi de încercările sale deznădăjduite; Bain şi Chiad la fel, că veni vorba. „Femeile sunt ciudate, dar cele din neamul ăsta le întrec pe toate.”

Masa mare din mijlocul încăperii, frumos împodobită şi poleită pe margini şi în josul picioarelor sale groase, fusese menită pentru întâlnirile înalţilor Seniori. Jilţurile, ca nişte tronuri, aveau spătarul înalt şi încrustat cu însemnul oraşului, Cornul de Lună, din foiţă de aur, cornalină şi mărgăritar, într-unul dintre ele şedea Moiraine, cu Egwene, Nynaeve şi Elayne adunate împrejurul său.

— Tot nu-mi vine să cred că Perrin este în Tear, spunea Nynaeve. Eşti sigură că e bine?

Mat clătină din cap. S-ar fi aşteptat ca Perrin să fie cu ei în noaptea trecută, aşa curajos şi nesăbuit cum era.

— Când am plecat eu, era bine, spuse netulburată Moiraine. Cum îi merge acum, nu ştiu. Însoţitoarea lui este într-o primejdie destul de mare, şi s-ar prea putea ca asta să-i facă şi lui necazuri.

— Însoţitoarea? întrebă aspru Egwene. Ce...? Despre cine vorbeşti?

— Şi ce soi de primejdii? făcu Nynaeve.

— Unele care nu trebuie să vă preocupe pe voi, răspunse liniştită femeia Aes Sedai. Am să mă duc la ea de îndată ce pot, în scurtă vreme. M-am oprit doar ca să vă arăt ce-am găsit printre celelalte ter'angreale şi unelte ale Puterii pe care înalţii Seniori le-au adunat de-a lungul anilor.

Scoase un lucruşor din punguţă şi-l puse pe masă în faţa ei. Era un cerc cam cât palma unui bărbat, care părea făurit din două bucăţi de forma unor lacrimi, lipite una de alta, prima neagră ca smoala, cealaltă albă ca zăpada. Mat îşi aminti că parcă mai văzuse şi altă dată ceva de soiul ăsta. O pecete la fel de veche, dar sfărâmată. Văzuse chiar trei – nu la un loc, însă toate sparte. Dar era cu neputinţă, îşi aminti erau făurite din cuendillar şi nici o putere, nici măcar Puterea Supremă, nu avea cum să le distrugă.

— Una dintre cele şapte peceţi cu ajutorul cărora Lews Therin Ucigaşul-de-Neam şi cei o Sută de Tovarăşi au ferecat temniţa Celui Întunecat, spuse Elayne, dând din cap, de parcă voia să întărească ceea ce-şi amintise.

— Mai bine spus, îi zise Moiraine, un obiect în care să se adune esenţa Puterii care pecetluieşte. Dar, una peste alta, ai dreptate. În timpul Frângerii Lumii, cele şapte au fost răspândite peste tot şi tăinuite, pentru a fi în siguranţă; după Războaiele Troloce, s-au pierdut cu adevărat. Parcă aş fi Verin, sfârşi ea, pufnind.

— Pesemne că trebuia să ne aşteptăm la aşa ceva, clătină din cap Egwene. E a treia oară când Rand îl înfruntă pe Ba'alzamon şi de fiecare dată era prin apropiere şi o pecete, dacă nu chiar mai multe.

— Dar, de asta dată, e întreagă, rosti Nynaeve. Pentru prima dată, o pecete scapă nevătămată. Dar oare mai contează asta, acum?

— De ce să nu conteze? întrebă Moiraine, fără să ridice glasul, dar pe un ton cu atât mai ameninţător.

Celelalte o priviră încruntate. Mat îşi dădu ochii peste cap. Pălăvrăgeau la nesfârşit despre lucruri lipsite de importanţă. Îl cam stânjenea şi faptul că se afla atât de aproape de lucrul acela, acum că ştia ce era. Cuendillarul era valoros, da, dar...

— Iertare, spuse.

Toate se întoarseră cu ochii la el, de parcă le întrerupsese dintr-o treabă de cea mai mare importanţă. „Arde-m-ar! Le scot din temniţă, le salvez vieţile de atâtea ori, într-o singură noapte, şi poftim, ce urât se uită la mine. Parc-ar fi toate Aes Sedai, nu doar una dintre ele, ce mama mă-sii! Şi nici măcar nu mi-au mulţumit, aşa-i? Ai crede că nu făceam decât să le stau în cale, şi nu că le apăram de săbiile Protectorilor!” Cu voce tare, însă, începu spăşit:

— Îmi îngăduiţi şi mie o întrebare? Aţi tot vorbit de treburile astea de... Aes Sedai, dar mie n-aţi binevoit să-mi explicaţi nimic.

— Mat? începu ameninţătoare Nynaeve, smucindu-şi cosiţa, însă o întrerupse Moiraine:

— Ce vrei să ştii? făcu ea, pe un ton calm şi doar puţin nerăbdător.

— Vreau să ştiu cum de s-au întâmplat toate astea, zise el; ar fi vrut să nu ridice glasul, dar nu se putu abţine. Stânca din Tear a căzut! Profeţiile spuneau că asta nu se va-ntâmpla până ce nu vor sosi cei din Neamul Dragonului. adică noi suntem ăia, sau ce mama mă-sii? Voi, eu, Lan şi vreo câteva sute de Aieli, fir-ar ei ai dracului?

Cândva, în cursul nopţii, îl văzuse şi pe Străjer care, după socoteala lui, era la fel de primejdios şi de crud ca şi Aielii. Prinzând privirea lui Rhuarc, se grăbi să adauge:

— Vai, iertare, Rhuarc, mi-a scăpat.

— Se prea poate, zise încet Moiraine. Eu am venit ca să-l opresc pe Be’lal să-l omoare pe Rand. Nu mă aşteptam să văd fortăreaţa căzând. Poate că noi suntem, într-adevăr. Profeţiile se îndeplinesc aşa cum este menit, nu aşa cum credem noi c-ar trebui.

„Be’lal.” Mat se înfioră. Auzise numele şi în noaptea care trecuse, şi nici pe lumină nu-i venea mai uşor. Dacă ar fi ştiut că unul dintre Rătăciţi era liber – ba, încă, înăuntrul Stâncii – nici nu s-ar fi apropiat. Trase cu ochiul la Egwene, Nynaeve şi Elayne. „Sau măcar m-aş fi furişat ca un şoarece, ce mama mă-sii, nu

culcând oamenii la pământ în stânga şi-n dreapta!” Sandar plecase din fortăreaţă de îndată după revărsatul zorilor, chipurile ca să-i dea de ştire Maicii Guenna. Mat credea, însă, că nu ştia cum să scape mai iute de privirile celor trei, care nu se hotărâseră încă ce aveau de făcut cu el.

Rhuarc îşi drese vocea, apoi începu să vorbească încet şi încruntându-se adesea către covorul de mătase cu ciucuri roşii de pe podea, ca un om care încearcă să explice ceva despre care nici n-ar fi vrut să pomenească.

— Când un bărbat doreşte să devină şef de clan, trebuie să meargă la Rhuidean, în ţinuturile Aielilor Jenn, clanul care nu mai e. Şi femeile care vor să fie înţelepte fac această călătorie, însă însemnele pe care le primesc, dacă există aşa ceva, sunt cunoscute numai de ele. Bărbaţii care sunt aleşi la Rhuidean, cei care scapă cu viaţă, se întorc cu un semn pe braţul stâng. Iată-l.

Îşi suflecă mâneca surtucului şi a cămăşii, şi le arată antebraţul stâng, cu pielea mult mai albă decât cea de pe mâini sau de pe faţă. Avea acolo un tatuaj, atât de meşteşugit încât părea un semn din născare: răsucită de două ori împrejurul antebraţului se vedea aceeaşi siluetă în stacojiu şi aur care fâlfâia şi pe flamura din vârful Stâncii.

— Acest nume, începu Aielul cu un oftat, lăsându-şi mâneca la loc, nu este rostit decât printre şefii de clan şi înţelepte. Noi suntem…, făcu apoi îşi drese vocea, de parcă nu se încumeta să grăiască.

— Aielii sunt Neamul Dragonului, vorbi încet Moiraine, părând năucită – aşa cum Mat nu o mai văzuse niciodată. Asta nu ştiam.

— Atunci s-a terminat, cu adevărat, zise Mat, întocmai cum spuneau Profeţiile. De-acum putem pleca unde vedem cu ochii, fără alte griji. „De-acum Suprema n-o să mai aibă nevoie de mine să suflu în mizeria aia de Corn!”

— Cum poţi spune aşa ceva? întrebă Egwene. Nu înţelegi că Rătăciţii sunt liberi?

— Ca să nu mai vorbim de Ajah cea Neagră, adăugă sumbră Nynaeve. Nu le-am prins decât pe Amico şi pe Joiya. Unsprezece dintre ele au scăpat – tare aş vrea să ştiu cum! – şi numai Lumina ştie câte mai sunt despre care n-am aflat nimic.

— Da, spuse şi Elayne, la fel de aspră. N-oi fi eu în stare să mă lupt cu un Rătăcit, însă pe Liandrin tot mai vreau s-o jupoi!

— Fireşte, se grăbi Mat să încuviinţeze. Cum spuneţi. „Au înnebunit? Acuma vor să plece pe urmele femeilor ălora? Şi ale Rătăciţilor?” Nu voiam să zic decât că partea cea mai grea s-a făcut. Neamul Dragonului a cucerit Stânca. Rand are Callandor, iar Shai'tan a murit.

Moiraine îl privi atât de urât încât, vreme de o clipă, i se păru că Stânca tremura sub tălpile sale.

— Taci din gură, nătângule! spuse ea, cu glas tăios. Dacă rosteşti numele Celui Întunecat, poţi să-i îndrepţi atenţia asupra ta!

— Dar e mort! se împotrivi Mat. Rand l-a ucis. I-am văzut trupul. „Şi ce mai puţea... Nu mi-ar fi trecut prin cap că ceva poate putrezi atât de iute.”

— Ai văzut un simplu trup, atât, făcu Moiraine, cu o strâmbătură. Un trup de bărbat. Nu era Cel Întunecat, Mat.

Mat se uită la Egwene şi la prietenele sale, care păreau la fel de uimite ca şi el. Pe faţa lui Rhuarc se citea, parcă, dezamăgirea că lupta pe care o crezuse câştigată nici nu fusese purtată încă.

— Atunci cine era? întrebă Mat. Moiraine, în mintea mea sunt nişte găuri îndeajuns de mari pentru o căruţă cu boi, dar îmi amintesc că Ba'alzamon mi-a apărut în vis! Îmi amintesc! Arde-m-ar, cum să uit aşa ceva? I-am recunoscut chipul, sau ceea ce mai rămăsese din el.

— Da, l-ai recunoscut pe Ba'alzamon, zise Moiraine. Sau măcar pe omul care-şi spunea aşa. Cel Întunecat trăieşte, întemniţat în Shayol Ghul. Umbra se întinde încă peste Pânză.

— Să ne scalde şi să ne apere Lumina, spuse Elayne, cu glasul slab.

— Credeam... credeam că de-acum numai de Rătăciţi trebuia să ne temem.

— Eşti sigură, Moiraine? zise Nynaeve. Rand era convins – şi încă este – că l-a ucis pe Cel Întunecat. Din ce-am înţeles de la tine, s-ar zice că Ba'alzamon nici măcar nu era Cel Întunecat. Nu mai pricep nimic! De unde eşti atât de sigură pe tine? Şi cine era omul ucis?

— E uşor de răspuns, Nynaeve. Oricât de repede ar fi putrezit, trupul pe care l-am văzut era un trup de om. Chiar crezi că, dacă ar fi fost cu adevărat Cel Întunecat, ar fi avut aşa un trup? Rand a ucis un om. Poate că era primul dintre Rătăciţii scăpaţi, sau

poate că nu a fost niciodată ferecat. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

— Cred că... cred că ştiu eu cine era, începu Egwene, apoi se opri, încruntându-se, parcă nesigură pe sine. Sau măcar pot presupune. Verin mi-a arătat o pagină dintr-o carte străveche în care erau pomeniţi, împreună, Ba'alzamon şi Ishamael. Era aproape cu neputinţă de înţeles, de parcă ar fi fost un poem de demult, dar îmi amintesc ceva despre „un nume care ascunde un altul”. Poate că Ba'alzamon era Ishamael.

— Poate, zise Moiraine. Poate era Ishamael. Dar, chiar şi aşa, cel puţin nouă din treisprezece sunt încă în viaţă. Lanfear, Sammael, Rahvin şi... Puah! Nici măcar faptul că ştim că unii dintre aceştia sunt liberi nu este cel mai important, continuă ea, atingând discul alb şi negru de pe masă. Trei peceţi s-au sfărâmat. Numai patru mai ţin încă. Numai patru peceţi, care stau între Cel Întunecat şi noi, şi s-ar prea putea ca, în ciuda lor, el să poată, cumva, atinge lumea. Bătălia – sau hărţuiala asta, pe care-am câştigat-o aici, nu este nici pe departe ultima.

Mat îşi privi prietenele. Păreau să fi ajuns la o hotărâre, cu toatele. Încă se mai codeau un pic, de parcă ar fi vrut ca nimic din ceea ce auziseră să nu fi fost adevărat, dar ştiau ce aveau de făcut. Scutură din cap. „Femeile naibii! Sunt gata să meargă mai departe, să se ia după Ajah Neagră, să încerce să se lupte cu Rătăciţii şi cu Cel Întunecat, tu-i mama mă-sii. Ei, ar face bine să nu mai aibă impresia că am să mă ţin după ele să le scot la liman. Sau, măcar, să nu fie convinse de asta.”

În vreme ce el încerca să găsească ceva de spus, una dintre cele două uşi înalte se deschise, lăsând să intre o tânără femeie înaltă şi maiestuoasă, care purta pe frunte o coroană mică, împodobită cu un uliu de aur, cu aripile desfăcute. Pletele sale întunecate îi curgeau pe umerii albi şi lăsaţi dezgoliţi de rochia din cea mai fină mătase roşie. Şi sânii, pe care Mat îi cântări din priviri şi-i găsi foarte reuşiţi, erau, în mare parte, la vedere. O clipă, ea îl cercetă pe Rhuarc cu ochii mari şi întunecaţi, apoi se întoarse către femeile de la masă, cu care se purta foarte rece şi poruncitoare. Pe Mat nici măcar nu părea să-l fi băgat în seamă.

— Nu sunt obişnuită să fiu trimisă cu solii, le spuse, fluturând cu mâna gingaşă un pergament împăturit.

— Şi cine eşti dumneata, copilă? întrebă Moiraine.

Tânăra îşi îndreptă umerii, cu un gest încă şi mai trufaş –ceea ce lui Mat i s-ar fi părut cu neputinţă.

— Sunt Berelain, întâia din Mayene, răspunse, apoi aruncă pergamentul pe masă, în faţa lui Moiraine, cu un gest scurt, şi dădu să iasă.

— O clipă, copilă, zise Moiraine, desfăcând foaia. Cine ţi-a dat asta? Şi de ce-ai primit s-o aduci, dacă spui că nu eşti obişnuită să ţi se dea porunci?

— Nu... nu ştiu, făcu Berelain, cu faţa la uşă, părând uimită. Femeia care mi-a dat-o era... impresionantă.

Se scutură, parcă pentru a-şi regăsi buna părere despre sine însăşi, apoi se uită la Rhuarc, zâmbindu-i uşor.

— Dumneata eşti conducătorul Aielilor? Luptele m-au trezit din somn. S-ar putea să te chem să cinezi cu mine. Cândva, în scurtă vreme, spuse, şi se uită, peste umăr, către Moiraine. Mi s-a spus că Dragonul Renăscut a cucerit Stânca. Anunţaţi-l pe Seniorul Dragon că întâia din Mayene va lua, astă-seară, cina cu domnia sa.

Şi plecă din cameră, în pas de defilare – Mat nu găsea nici o altă cale de a descrie acel alai măreţ, alcătuit dintr-o singură femeie.

— Asta ar fi numai bună de novice, în Turn, rostiră Egwene şi Elayne, aproape în acelaşi timp, apoi îşi zâmbiră scurt.

— Ia ascultaţi, zise Moiraine. Lews Therin a fost al meu, este al meu şi va fi al meu pentru vecie. Ţi-l dau în grijă, să mi-l păstrezi până vin după el. Este semnat „Lanfear”. Şi tu credeai că s-a sfârşit? făcu, întorcându-şi privirea netulburată către Mat. Eşti ta'veren, Mat, o iţă din Pânză care este cu mult mai preţioasă decât altele. Eşti cel care-a sunat din Cornul lui Vaiere. Pentru tine, nimic nu s-a terminat, încă.

Îl priveau cu toţii – Nynaeve cu tristeţe, Egwene de parcă era prima oară când îl vedea, Elayne ca şi cum se aştepta să-l vadă preschimbat în altceva, iar Rhuarc cu un soi de respect – de care Mat, la urma urmei, s-ar fi putut lipsi.

— Ei, fireşte, le zise. „Arde-m-ar!” înţeleg. „Mă întreb cât îi mai ia lui Thom să-şi revină. E vremea s-o luăm la fugă. Poate vine şi Perrin cu noi.” Vă puteţi bizui pe mine.

De afară încă mai răsunau strigăte: „Dragonul! Al'Thor! Dragonul! Al'Thor! Dragonul! Al'Thor! Dragonul!”

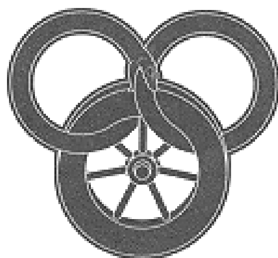
„Şi stă scris că nici un alt braţ în afară de al lui nu va cuprinde Sabia din Stânca, însă el a scos-o afară, ca o flacără strânsă în pumn, iar strălucirea sa a pârjolit lumea. Aşa a început. Aşa îi cântăm Renaşterea. Aşa cântăm începuturile.”

— fragment din ***Do'in Toldara te***,
Cântecele Ultimei Vârste, Quarto Nouă:
Legenda Dragonului,
Compusă de Boanne,
Maestră-n Cântece la Taralan,
Vârsta a Patra

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR

De la Frângerea Lumii, pe scara largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii şi cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârşitul Frângerii, punctul său iniţial a fost stabilit arbitrar. La sfârşitul Războaielor troloce, multe cunoştinţe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat şi o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, aşa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârşitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de ameninţarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). după tulburările, masacrele şi distrugerile provocate de Războiul de O Sută de Ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit şi acum.

Adevăratul Izvor: Forţa motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părţi – jumătatea masculină *(saidin)* şi jumătatea feminină *(saidar),* care se luptă una cu cealaltă şi în acelaşi timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbaţi, iar *saidar* doar de femei. De la

începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea Celui Întunecat. *Vezi şi: Puterea Supremă.*

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu Vremea Nebuniei nu mai există decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere şi temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulţi vinovate de Frângerea Lumii şi se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În acelaşi timp, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar şi în acele tărâmuri unde o astfel de legătură trebuie ţinută secretă. după ce se obişnuiesc cu Puterea, femeile Aes Sedai par să nu mai îmbătrânească. Iată de ce, o femeie în vârstă poate să nu aibă decât, cel mult, câteva fire cărunte. *Vezi şi Ajah: Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.*

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi şi curajoşi. Îşi acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe faţă” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruţători atât înarmaţi, cât şi cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreţii lor îi însoţesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul” şi „Dansul suliţelor”. *Vezi şi: Frăţiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel.*

Ajah: Frăţii în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare dintre ele, în afară de Suprema Înscăunată, făcând parte dintr-una. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roşie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Bruna, Ajah Galbena şi Ajah Cenuşie. Fiecare dintre aceste fraţii are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme şi la ţelurile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roşie îşi pune toată energia în slujba găsirii şi domolirii bărbaţilor care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumeşti şi este în căutarea cunoaşterii. Ajah Albă, care nu pune mare preţ pe lume şi pe fiinţele umane, se dedică filosofiei şi căutării adevărului. Ajah Verde (numită, în vremea Războaielor Troloace, Ajah Luptătoare) se pregăteşte pentru a se lupta cu Stăpânii Spaimei, atunci când vine Tarmon Gai'don. Există zvonuri referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe Cel Întunecat.

Ajah Roşie: Vezi: Ajah.

Alarma Mosvani: Femeie Aes Sedai din Ajah Verde.

Alaiul Sălbatic: Mulţi oameni cred că Cel Întunecat, zis şi Taica Prăpădurilor, iese noaptea la vânătoare de suflete, împreună cu

„câinii negri”, Dulăii-Strigoi. Acesta este Alaiul Sălbatic. Dulăii-strigoi pot fi împiedicaţi să vâneze, dacă este o noapte ploioasă, însă, odată ce-au luat urma, trebuie înfruntaţi şi ucişi. Victimele lor nu pot scăpa cu fuga. Se crede şi că, numai dacă sunt zăriţi, Dulăii prezic moartea celui care-i vede sau a unei rude apropiate.

Alese: Tinere care se pregătesc pentru a fi Aes Sedai şi care au ajuns destul de puternice, trecând de felurite încercări. În general, e nevoie cam de cinci până la zece ani pentru ca o novice să fie Aleasa. Regulile cărora trebuie să li se supună Alesele sunt mai puţine decât pentru novice. Mai mult, ele au dreptul de a-şi selecta învăţăturile care le interesează, într-o anumita măsură, precum şi de a purta inelul cu Marele Şarpe, dar numai pe arătătorul de la mâna stânga. Ajunsă Aes Sedai, o Aleasă este inclusă în Ajah dorită, capătă dreptul de a purta şalul şi-şi poate muta inelul pe orice deget. Poate, de asemenea, să nu-l poarte, dacă situaţia o cere.

al''Meara,Nynaeve: Femeie din Emond's Field, din districtul numit Ţinutul celor Două Râuri, din Regatul Andor. Fostă Meştereasă, acum Aleasa în Turnul Alb.

Al'Thor, Rand: Tânăr, cândva păstor, din Emond's Field. Este ta'veren şi a fost proclamat Dragonul Renăscut.

al'Vere, Egwene: Tânără din Emond's Field, care se instruieşte pentru a deveni Aes Sedai.

Amalasan, Guaire: Vezi: Războiul celui de-al Doilea Dragon.

Anaiya: Femeie Aes Sedai din Ajah Albastră.

angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpâneasca o parte mai mare din aceasta Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor.

Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit. În lume nu există prea multe. *Vezi şi:* sa'angreal, *ter'angreal.*

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth.

Arafel: Unul dintre Ţinuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roşu, alături de trei trandafiri roşii pe fond alb.

Aripă-de-Şoim, Artur: Rege legendar (AL 943 – 994) care a unit toate ţinuturile de la apus de Osia Lumii, precum şi câteva de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar şi oştiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea

lui, care a declanşat Războiul de o sută de ani. Blazonul său reprezenta un şoim auriu în zbor. *Vezi şi: Războiul de O Sută de Ani.*

Avendesora: în Limba Veche, „Copacul Vieţii”. Pomenit în multe poveşti şi legende.

Avendoraldera Copac care creştea în Cairhien, dintr-o mlădiţă desprinsă din Avendesora. Mlădiţa era un dar de la Aieli, datând din 566 NE. Totuşi, nu exista nici un fel de informaţii despre posibila legătură dintre Aieli şi Avendesora. *Vezi şi: Războiul cu Aielii.*

Aviendha: Femeie din septul celor Nouă văi al Aielilor Taardad; *Far Dareis Mai,* „Fecioară a Lăncii”.

Aybara, Perrin: Tânăr, fost ucenic de fierar, din Emond's Field.

Ba'alzamon: în limba trolocilor, „Inima întunericului”. Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat. *Vezi şi: Cel Întunecat, troloci.*

Bashere, Zarine: Tânără din Saldaea, Corniată; vrea să fie numită Faile, cuvânt care, în Limba Străveche, înseamnă şoim.

Be'lal: Unul dintre Rătăciţi.

Bel Tine: Sărbătoare a sfârşitului iernii, care însoţeşte venirea primăverii, apariţia primelor plante şi naşterea primilor miei.

Bornhald, Dain: Ofiţer al Copiilor Luminii, fiul Seniorului Căpitan Geofraim Bomhald care a murit în Faime, la Capul Toman.

Breasla Artificierilor: Frăţie care deţine taina fabricării artificiilor, pe care o păzeşte cu străşnicie, recurgând, la nevoie, chiar la crima. Din când în când, Artificierii organizează demonstraţii, numite Iluminări, pentru regi sau nobili. Artificii mai puţin preţioase sunt vândute altora spre folosinţa, dar numai însoţite de avertismente severe cu privire la nenorocirile care ar putea urma, dacă oamenii încearcă să privească înăuntrul lor. Canonicatul se află în Tanchico, capitala din Tarabon. Cel de-al doilea, care fusese întemeiat în Cairhien, nu mai funcţionează.

Byar,Jaret: Ofiţer dintre Copiii Luminii.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului Aiel (976 – 978 NE), la fel ca multe altele, mai mici sau mai mari, din regat. Drept urmare, locuitorii au fost siliţi să renunţe la muncile câmpului şi să importe mari

cantităţi de grâne. Asasinarea regelui Galldrain (998 NE) a dus la un război civil între diferitele Case, pentru Tronul Soarelui. Importurile de grâne au fost oprite şi s-a răspândit foametea. Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastrul cerului.

Callandor: Sabia care nu e Sabie, Sabia care nu poate fi atinsă. Sabie de cristal, păstrată în Stânca din Tear, în încăperea numita Inima Stâncii. Nu poate fi atinsă decât de Dragonul Renăscut. Conform Profeţiilor Dragonului, unul dintre principalele semne ale apropierii de Tarmon Gai'don şi ale Renaşterii Dragonului va fi că acesta pune mâna pe Callandor.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ţinutul celor Două Râuri.

Călătoriile lui Jaim Neopritul: Bine cunoscuta carte, culegere de povestiri de călătorie şi observaţii ale unui faimos autor din Malkier. A fost publicată pentru prima oară în 968 NE şi încă de mai multe ori de atunci. Jaim a dispărut la scurtă vreme după Războiul Aiel şi este, în general, considerat mort.

Câinii de piatră: Vezi: Frăţiile războinice ale Aielilor.

Cei O Sută de Tovarăşi: O sută de bărbaţi Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduşi de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniţă. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin;* cei o sută de tovarăşi au înnebunit şi au început Frângerea Lumii. *Vezi şi: Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.*

Cel Întunecat: Numele cel mai obişnuit, folosit în toate ţinuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creaţiei într-o temniţă din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniţă a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidinului,* Frângerea Lumii şi Ia încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme şi fiecare persoana care poate conduce stăpâneşte unele mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa şi Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, şi mai puţin pe celelalte. Câţiva,

foarte puţini, pot stăpâni foarte bine chiar trei, dar, de la sfârşitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar şi pe vremea aceea, acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, aşa că unele persoane care pot conduce Puterea Suprema sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acţiuni cu ajutorul Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre Cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer şi de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Aer, apă şi Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbaţi şi la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul şi/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbaţi, iar cea de a folosi Apa şi/sau Aerul mai ales la femei. Erau şi excepţii, dar pentru că aşa stăteau în general lucrurile, Pământul şi Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul şi Apa – puteri feminine. În general nu se face o ierarhie a Puterilor, deşi există o vorbă printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul şi apa să nu o distrugă, nici un foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbuşe sau vântul să nu-l stingă”. Trebuie să remarcam faptul că această zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicala asemănătoare printre bărbaţii Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

Cele Trei Legăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă care devine Aes Sedai, în timp ce ţine în mână Sceptrul Legămintelor, un ter'angreal care face să nu-şi poată încălca niciodată cuvântul. Acestea sunt: Să nu rostească nici o vorbă neadevărată. Să nu făurească arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Să nu folosească Puterea ca armă decât împotriva Făpturilor Umbrei, sau pentru a-şi apăra viaţa proprie, viaţa Străjerului său sau a unei alte Aes Sedai. Legămintele nu au fost dintotdeauna necesare, însă feluritele întâmplări de la Frângerea Lumii au dus la instaurarea lor. Cel de-al doilea a fost introdus în urma Războiului Puterii. Primul dintre ele, deşi respectat, este adesea ocolit de către cele care ştiu să răsucească vorbele. Se crede că ultimele două sunt de neîncălcat.

Cetatea Luminii: Marea Fortăreaţă a Copiilor Luminii din Amador, capitala Amadiciei. În Amadicia există un rege, însă, de fapt, Copiii sunt cei care domnesc. *Vezi şi: Copiii Luminii.*

Ciclul Karaethon: Vezi: Profeţiile Dragonului.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi şi: Puterea Supremă.*

Copacul: Vezi:Avendesora.

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care are drept ţel înfrângerea Celui Întunecat şi distrugerea tuturor Iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizaţie militară, cu vederi extrem de rigide şi pe deplin convinsă că este singura care deţine adevărul şi ştie ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel şi pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Cornul lui Vaiere: Obiect legendar, pe care-l caută cei porniţi în Marele Alai. Se spune că acest Corn poate readuce la viaţă vitejii morţi pentru a lupta împotriva Umbrei.

cuendillar: Vezi: Inima de piatră.

Daes Dae'mar: Marele Joc, numit şi Jocul Caselor – intrigile, comploturile şi manipulările menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preţ pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparenţa atingerii altuia, şi pe obţinerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil.

Dai Shan: Titlu de nobleţe, în ţinuturile de la Hotare, care înseamnă „Senior încununat al Războiului”. *Vezi si: Ţinuturile de la Hotare.*

Damane în limba veche, „Cele-n lesă”. Femei care pot conduce Puterea şi care sunt ţinute prizoniere cu un *a'dam* şi folosite de Seanchani pentru multe scopuri, în primul rând pentru lupte. *Vezi şi: Seanchan, a'dam, sul'dam.*

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred şi al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne şi Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Descântător: Ogier care are înzestrarea de a le cânta copacilor, fie pentru a-i vindeca fie pentru a-i ajuta să crească şi

să înflorească, sau pentru a fauri obiecte din lemn, fără a le face rău. Obiectele astfel făurite se numesc lemn descântat şi sunt foarte preţuite. Pe lume nu se mai afla prea mulţi Descântători, înzestrarea pare să dispară.

Distrugătorul Speranţei: Vezi Ishamael.

Domniţa-Moştenitoare: Titlul moştenitoarei la tronul Andorului. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

domolire: Acţiunea, făcuta de femeile Aes Sedai, de a izola bărbaţii care pot conduce Puterea Suprema. Aceasta acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Suprema pentru a săvârşi fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, şi dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. *Vezi şi: Puterea Supremă, ferecare.*

Dragon Fals: Din când în când, câte un bărbat pretinde că ar fi Dragonul Renăscut, dobândind şi suficienţi susţinători cât să fie nevoie de o armata pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulţi au fost bărbaţi incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câţiva au reuşit. Cu toate acestea, toţi au dispărut sau au fost prinşi şi ucişi înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profeţiile despre Renaşterea Dragonului. Aceşti oameni sunt numiţi Falşi Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestraţi au fost Raolin Duşmanul întunecimii (DFL 335 – 6), Yurian Arc-de-Piatră (circa 1300 – 1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939 – 43) şi Logain (997 NE) *Vezi şi: Dragonul Renăscut.*

Dragonul Renăscut: Potrivit profeţiei şi legendei, Dragonul se va naşte din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu îşi doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profeţiile spun că, odată cu renaşterea Dragonului, lumea se va Frânge din nou, iar Lews Therin Ucigaşul-de-Neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe toţi să se cutremure, chiar dacă au

trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. *Vezi şi: Dragonul; Dragon Fals, profeţiile Dragonului.*

Dulăi-Strigoi: Vezi: Alaiul Sălbatic.

Duminică: Zi de sărbătoare şi de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulţi oameni.

Elaida: Femeie Aes Sedai din Ajah Roşie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Prorocirii.

Elayne din Casa Trakand: Fiica Reginei Morgase, Domniţa-Moştenitoare a tronului Andorului, care se instruieşte pentru a ajunge Aes Sedai. Blazonul ei este un crin auriu.

Far Dareis Mai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frăţiile de războinici ale Aielilor; spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători şi rămâne în frăţie, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naşte este dat spre crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai ştie cine era mama sa. (“Nu poţi aparţine nici unui bărbat şi nici un bărbat şi nici un copil nu îţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.”) Aceşti copii sunt foarte preţuiţi, deoarece una dintre profeţii spune că un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile şi va readuce Aielilor măreţia pe care au cunoscut-o în timpul Vârstei Legendelor. *Vezi şi: Aiel, Frăţiile războinice ale Aielilor.*

Făr-de-Suflet: Vezi: Vineţiu.

ferecare: Procedeu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către alte Aes Sedai. Ea îşi păstrează capacitatea de a simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge.

Fiica Nopţii: Vezi: Lanfear.

Frăţiile războinice ale Aielilor: Toţi războinicii Aieli fac parte din câte o frăţie, precum Câinii de Piatră *(Shae'en M'taal),* Pavezele Roşii *(Aethan Dor)* sau Fecioarele Suliţei *(Far Dareis Mai).* Fiecare frăţie îşi are propriile obiceiuri şi, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roşii au în sarcină menţinerea ordinii. Adesea, Câinii de Piatră jura să nu se retragă, odată bătălia începută, şi mor până la ultimul dacă este nevoie, pentru a nu-şi încălca jurământul. Clanurile Aielilor – Goshien, Reyn, Shaarad, Taardad şi altele – se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiaşi Fraţii nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, exista mereu

căi de comunicare între clanuri, chiar şi atunci când războiul s-a stârnit. *Vezi şi: Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai.*

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbaţi Aes Sedai care îşi pierduseră minţile şi care puteau mânui Puterea Suprema într-o măsură acum necunoscută, au schimbat faţa pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanţuri de munţi, au înălţat alţii, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări şi oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părţi ale lumii populaţia a dispărut aproape cu totul, iar supravieţuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Aceasta distrugere este amintită în poveşti, legende şi în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi şi: Vremea Nebuniei.*

Gaidin: Literal – „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. *Vezi şi: Străjer.*

Galad: Vezi: Damodred, Seniorul Galadedrid.

Gawyn din Casa Trakand: Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne, căreia, la urcarea pe tron, îi va deveni Primul Prinţ al Sabiei. Blazonul său este un mistreţ alb.

Hlian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu acelaşi nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăţiei Copiilor Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, aşa cum le înţeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toţi Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi nu trebuie decât să îşi facă victima să mărturisească. Inchizitorii îşi spun „Braţul Luminii”, braţul care scoate adevărul la iveală, şi uneori acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unşilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roşie ca sângele.

Inimă de piatră: O substanţă indestructibila făurită în Vârsta Legendelor. Orice putere folosita pentru a o frânge este absorbita, făcând-o şi mai tare.

Iscoade ale Celui Întunecat: Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat, cu credinţa că au să dobândească mare putere şi

răsplăţi însemnate, poate chiar nemurirea, după ce el va fi eliberat din temniţă.

Ishamael: în limba veche, „Distrugătorul Speranţei”. Unul dintre rătăciţi. Numele dat conducătorului acelor Aes Sedai care au trecut de partea Celui Întunecat în Războiul Umbrei. Se spune că până şi el şi-a uitat numele adevărat. *Vezi şi: Rătăciţi.*

Înalţii Seniori din Tear: Stăpânitorii din Tear, unde nu există rege sau regină. Iau toate deciziile împreună. Numărul lor nu este fix. De-a lungul anilor au fost între douăzeci şi şase. Nu trebuie confundaţi cu Seniorii din ţinut, care sunt nobili ceva mai puţin importanţi.

Î*nzestrări:* Folosirea Puterii Supreme cu ţinte precise. Cea mai cunoscută este, fireşte, Tămăduirea. Altele s-au pierdut, precum Topirea-n-Văzduh, adică putinţa de a călători dintr-un loc întraltul într-o clipă, fără a străbate, propriu-zis, spaţiul. Prorocirea, capacitatea de a prezice viitorul, dar numai în linii mari, se întâlneşte foarte rar. Altă înzestrare crezută pierduta este Vestirea-n-vise, care presupune, printre altele, capacitatea unei Vestitoare de a-şi înţelege visele pentru a prezice viitorul, cu mai multe amănunte decât Prorocirea. Unele Vestitoare au capacitatea de a pătrunde în Tel'aran'rhiod, Lumea Viselor şi, se spune, chiar în visele altor persoane. Ultima Vestitoare-n-Vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE. *Jocul caselor: Vezi: Daes Dae'mar.*

Jumate-Om: Vezi Myrdraali.

Laman: Rege în Cairhien, din Casa Damodred, care şi-a pierdut tronul şi viaţa în războiul cu Aielii.

Lan; al'Lan Mandragoran: Războinic de la miazănoapte; Străjer, însoţitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroana din Malkier, Dai Shan. Ultimul senior Malkier în viaţă. *Vezi şi: Străjer, Moiraine, Malkier, Dai Shan.*

Lanfear în limba veche, „Fiica Nopţii”. Una dintre Rătăciţi, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalţi Rătăciţi, şi-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon, urând-o pe Ilyena, soţia acestuia. *Vezi şi: Rătăciţi, Dragonul.*

Leane: Aes Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. *Vezi şi: Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.*

Lemn descântat: Vezi: „Cel care descântă copaci?”

Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigaşul-de-Neam:

Vezi: Dragonul.

Liandrin: Femeie Aes Sedai din Ajah Roşie, originara din Tarabon.

Limba Străveche: Limba vorbita în Vârsta Legendelor. În general, se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate să o înveţe, însă cei mai mulţi nu cunosc decât câteva cuvinte.

Logain: Fals Dragon, domolit de Aes Sedai.

Loial: Ogier din steddingul Shangtai.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ţinuturile de la Hotar, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: Vezi: Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Sălaşul trolocilor, Myrdraalilor şi al altor creaturi ale Celui Întunecat.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact şi de asemenea capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce.

Mantiile Albe: Vezi: Copiii Luminii.

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de poveşti referitoare la legendara căutare a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârşitul războaielor cu trolocii şi începutul Războiului de O Sută de ani. Istorisirea în întregime a acestor poveşti ar dura zile întregi.

Marele Joc: Vezi: Daes Dae'mar.

Marele Stăpân al întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Şarpe: Simbolul timpului şi eternităţii, considerat străvechi chiar şi în Vârsta Legendelor, constând dintr-un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu aceasta forma.

Masema: Soldat din Shienar care urăşte Aielii.

Mayene: Oraş-stat la Marea Furtunilor, care şi-a dobândit prosperitatea şi independenţa datorita putinţei de a găsi bancurile cu ulei de peşte, la fel de preţioase precum uleiul de măsline produs în Tear, Illian şi Tarabon. Aproape toate lămpile ard cu ulei de peşte sau de măsline. Stăpânitoarea din Mayene, numită Cea Dintâi, este Berelain, descendentă a unei familii

care se pretinde din spiţa lui Artur Aripă-de-Şoim. Însemnul oraşului este un uliu auriu, în zbor.

menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, menestrelii merg în principal prin sate sau prin oraşele, deoarece oraşele mari au la dispoziţie alte feluri de distracţii.

Merrilin, Thom: Menestrel, fostul amant al Reginei Morgase.

Meştereasă: în sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca şi prezice vremea şi este de asemenea înzestrată cu bună judecată. O poziţie de mare responsabilitate şi autoritate, atât în fapt, cât şi implicit. Este de obicei considerată, în unele sate, chiar superioară acestuia. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viaţă şi se întâmpla foarte rar ca o Meştereasă să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcţie de ţinut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, înţeleaptă sau Cititoare.

Marea Adunare: Consiliu din Illian, alcătuit din neguţători şi corăbieri, care ar trebui să dea sfaturi Regelui şi Celor Nouă Sfetnici. Istoria arată, însă, că Adunarea s-a luptat dintotdeauna pentru a prelua puterea.

Min: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zăreşte uneori împrejurul oamenilor.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră. Născuta în Casa Damodred, dar nu în spiţa moştenitorilor tronului, a fost crescută în Palatul Regal din Cairhien.

Morgase: Regina din Andor, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Blazonul ei reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de argint.

Myrdraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafaţă, dar este sluţit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric şi la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-şi face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire şi cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puţinele lor slăbiciuni cunos-

cute este reticenţa de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuţi sub diferite nume, în funcţie de ţinut: Jumate-Om, Fără-de-Ochi, Umbrărău, Pândar, Pierit.

Nedeal, Corianin: Vezi: înzestrări.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. *Vezi şi: Copiii Luminii.*

Oamenii Mării: Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Marii. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth şi din Marea Furtunilor, petrec puţin timp pe acele insule, trăindu-şi viaţa la bordul corăbiilor. Comerţul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Ogieri Făptură non-umană, care se distinge prin înălţime, nasul lat, aproape ca un bot, şi urechile lungi şi împodobite cu smocuri de păr. Ogierii trăiesc în regiuni numite steddinguri. Împiedicaţi să revină în steddinguri după Frângerea Lumii (perioadă numita de ei Exilul) au fost cuprinşi de Dor. Orice Ogier care stă prea mult departe de stedding se îmbolnăveşte şi moare. Sunt cunoscuţi drept meşteri zidari – ei sunt cei care au clădit marile oraşe ale oamenilor, după Frângere. Însă acest meşteşug este considerat numai o înzestrare pe care au dobândit-o în Exil, mult mai puţin importanta decât arta de a cultiva copacii din stedding, mai ales Falnicii Copaci. Nu-şi prea părăsesc steddingurile, decât atunci când sunt chemaţi pentru reparaţii, şi nu prea au legături cu oamenii. Multă lume crede că sunt numai nişte făpturi de legendă. Se crede că sunt un neam pacifist şi că se mânie foarte rar, însă unele poveşti din vechime spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce şi că sunt de neînduplecat. Sunt împătimiţi după cunoaştere, iar cărţile şi poveştile lor conţin, adesea, lucruri necunoscute oamenilor. În general, trăiesc cam de trei ori mai mult decât un om. Întreit. Puţini străini se aventurează în Pustiu, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci şi pentru că Aielii considera că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii. Numai neguţătorii ambulanţi, menestrelii şi Spoitorii au îngăduinţa să intre şi, chiar şi cu ei, contactele sunt limitate.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să o facă şi încă şi mai puţin se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au

nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor şi conduc Puterea Supremă, uneori fără să îşi dea seama ce fac. Această capacitate înnăscuta se manifesta de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control, sau dacă nu învaţă singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorţi de izbânda), moartea este inevitabilă, începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească şi toţi – chiar şi cei care au învăţat să ţină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca şi nebunia, de pângărirea *saidinului* de către Cel Întunecat. Pentru femeile care nu ştiu să ţină Puterea sub control moartea este mai puţin îngrozitoare, dar tot inevitabila. Femeile Aes Sedai caută fetele şi bărbaţii care au aceasta capacitate înnăscuta; pe fete pentru a le salva, dar şi pentru a creşte numărul de Aes Sedai, iar pe bărbaţi – pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceştia le comit, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. *Vezi şi: a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.*

Ordeith: În Limba Străveche, „pelin”. Numele pe care şi l-a luat un bărbat care-l sfătuieşte pe Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Osia Lumii: Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ţinuturile de la apus.

Pavezele Roşii: Vezi: Frăţiile războinice ale Aielilor.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, numită uneori pur şi simplu Pânza, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi si: ta'veren.*

Pastorul Nopţii: Vezi: Cel Întunecat.

Păstrătoarea Cronicilor: A doua ca putere după Suprema Înscăunată, căreia îi este şi secretară. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiaşi Ajah ca şi Suprema. *Vezi şi: Suprema Înscăunată, Ajah.*

Pribegii: Vezi: Tuatha'an.

Profeţiile Dragonului: Puţin cunoscute şi pomenite, profeţiile înscrise în Ciclul Karaethon spun că Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea şi că Lews Therin Telamon, Dragonul,

cel care a frânt lumea, va renaşte pentru a purta ultima Bătălie cu umbra, Tarmon Gai'don. *Vezi şi: Dragonul.*

Pustiul Aiel: Ţinutul ostil, neregulat, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii, pe care Aielii îl numesc Ţinutul

Rătăciţii: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care au trecut de partea Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât şi unor fragmente din consemnările istorice, au fost închişi împreună cu Cel Întunecat când temniţa lui a fost din nou pecetluită. Numele lor – Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin şi alţii – sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războaiele Toloce: Serie de războaie care au început în jurul anului 1000 DFL şi au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciţi sau împinşi înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puţini supravieţuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. *Vezi şi: Pactul celor Zece Neamuri.*

Războiul cu Aielii (976 – 978 NE): Atunci când regele Laman din Cairhien a tăiat din rădăcini Avendoraldera, mai multe clanuri de Aieli au trecut Osia Lumii, au pustiit şi au ars capitala regatului precum şi alte oraşe mai mici sau mai mari, iar războiul s-a întins în Andor şi Tear. În general, se spune că Aielii au fost, în sfârşit, învinşi, în Bătălia de la Zidurile Strălucitoare din Tar Valon. De fapt, în acea bătălie, Laman a fost ucis, aşa că Aielii s-au întors de unde plecaseră, după ce-şi atinseseră ţinta. *Vezi şi: Avendoraldera, Cairhien.*

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianţe aflate într-o permanentă mutaţie, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populaţia din multe ţinuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost fărâmiţat şi s-au constituit neamurile de astăzi.

Războiul celui de-al doilea Dragon: Război purtat între 939 şi 943 AL, împotriva falsului Dragon Guaire Amalasan. În timpul său, un tânăr rege numit Artur Tanreall Paendrag, cunoscut mai târziu drept Artur Aripă-de-Şoim, a dobândit un mare prestigiu.

Războiul Umbrei: Cunoscut şi sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puţin timp după încercarea de a-l elibera pe Cel Întunecat şi curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare faţetă a acestuia, adesea mânjită de atingerea Celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârşit prin închiderea Celui Întunecat la loc în temniţă.

Rhuarc: Aiel, şeful clanului Taardad.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare spiţa reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legenda, apoi în mit şi sunt uitate până la întoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza Vârstei este uşor diferita la fiecare întoarcere a unei Vârste şi de fiecare dată au loc schimbări şi mai importante, dar în esenţă este aceeaşi Vârstă.

Rogosh Ochi-de-Vultur: Erou legendar, pomenit în mai multe poveşti.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenţia şi provoacă inevitabil ghinioane, dacă nu chiar adevărate nenoro-ciri. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpânul Mormintelor, Păstorul Nopţii, Otravă-n Sânge, Muşcă-Inimă, Arde-Iarba şi Mană-n-Frunze. Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rosteşte numele Celui Întunecat”.

sa'angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl poseda să conducă o parte mult mai mare din Puterea Suprema decât ar putea face în mod normal, fără să-şi pună viaţa în primejdie. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicva din Vârsta Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit. Au rămas încă şi mai puţine decât angrealele.

saidar, saidin: Vezi: Adevăratul Izvor.

Sala Slujitorilor. În Vârsta Legendelor, locul de întrunire al bărbaţilor şi femeilor Aes Sedai.

Sarsar Un lup.

Seanchan: 1. descendenţii armatelor pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, şi care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ţinuturile strămoşilor lor.

2. pământul de unde vin aceştia.

Siuan *Sanche:* Fiica unui pescar din Tear. Conform legilor din ţinut, a fost îmbarcată pe o corabie către Tar Valon, în mai puţin de două zile după ce s-a descoperit că putea conduce. A făcut parte din Ajah Albastra şi a fost aleasă Supremă Înscăunată în 988 NE.

Selene: Nume folosit de Lanfear, una dintre Rătăciţi.

Sfatul celor Nouă: Adunare din Illian, compusă din nouă nobili care ar trebui să-l sprijine şi să-l ajute pe Rege. Istoria arată că, de fapt, se lupta cu el şi, adesea, cu Marea Adunare, pentru putere.

Shadar Logoth: Oraş părăsit şi ocolit de oameni încă de la sfârşitul Războaielor Troloce. Este un loc spurcat şi nici măcar o pietricica nu este ferita de primejdii. *Vezi şi: Mordeth.*

Shai'tan: Vezi: Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ţinuturile Pârjolite, locul în care se află temniţa Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră, Mai-Marea peste novicele din Tumul Alb.

Spoitori: Vezi: Tuatha'an.

Stăpânii Spaimei: Bărbaţii şi femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul războaielor cu trolocii şi au condus oştirile trolocilor.

stedding: Căminul Ogierilor. Multe steddinguri au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfăţişate în poveşti ca locuri de refugiu, şi pe bună dreptate. Sunt apărate, deşi nimeni nu mai înţelege cum, aşa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă şi nici măcar nu poate simţi existenţa Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui stedding nu au nici un efect în interiorul acestuia. Trolocii nu intră într-un stedding decât dacă nu au încotro. Nici Myrdraalii nu intră decât în situaţii disperate, şi chiar şi atunci o fac cu scârba şi fără tragere de inimă. Până şi

Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt în largul lor în interiorul unui stedding.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătură are de-a face cu Puterea Supremă şi prin ea bărbatul dobândeşte capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare şi de odihnă vreme îndelungată şi de a simţi de la distanţă atingerea Celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viaţă, femeia Aes Sedai de care este legat ştie că trăieşte, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va şti când şi cum a murit. Totuşi, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află şi în ce direcţie. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roşie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câţi străjeri doreşte. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviinţeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi şi: Aes Sedai.*

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecăreia dintre cele şapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puţin teoretic, de autoritate aproape suprema în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur şi simplu Suprema.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Stanca din Tear: Fortăreaţă gigantică, despre care se spune că a fost clădită la scurtă vreme după Frângerea Lumii, cu ajutorul Puterii Supreme. A fost asediată şi atacată de nenumărate ori, dar niciodată cucerită. Este pomenită de două ori în Profeţiile Dragonului. Se spune acolo că Stânca nu va cădea decât după sosirea Poporului Dragonului şi, de asemenea, că fortăreaţa nu poate fi cucerită decât dacă Sabia care nu poate fi atinsă, Callandor, cade în mâna Dragonului. Unii cred că tocmai aceste profeţii sunt motivul pentru care înalţii Seniori detesta Puterea supremă, iar legile din Tear interzic orice încercare de a o conduce. Totuşi, în fortăreaţă se află o colecţie de angreale şi ter'angreale, aproape la fel de multe ca în Tumul Alb. Se zice că

obiectele au fost adunate acolo ca o încercare de a eclipsa Callandor.

Taica Prăpădurilor: Vezi: Cel Întunecat, Alaiul Sălbatic.

Taica Prăpădurilor: Vezi: Cel Întunecat.

ta'maral'ailen: în Limba Veche, „Nodul Sorţii”. O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecuta în jurul unuia sau mai multor *ta'veren. Vezi şi: Pânza unei Vârste, ta'veren.*

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi: Aripă-de-Şoim, Artur.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi şi: Profeţiile dragonului, Cornul lui Vaiere.*

ta'veren: Persoană în jurul căreia Roata Timpului ţese toate firele alăturate şi poate chiar toate firele vieţii, pentru a forma Nodul Sorţii. *Vezi şi: Pânza unei Vârste.*

Tear. Port important la Marea Furtunilor.

Telamon, Lews Therin: Vezi: Dragonul.

Ter'angreal: Rămăşiţă din Vârsta Legendelor, obiect care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* şi *sa'angreale,* acestea au fost create pentru un anume scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcat. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Unele pot ucide sau pot răpi înzestrarea de a conduce puterea. *Vezi şi: angreal, sa'angreal.*

Tigraine: Ca Domniţă-Moştenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Dispariţia ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele său Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea şi a provocat evenimentele din Cairhien care au declanşat în cele din urmă Războiul Aiel. Blazonul său reprezenta o mână de femeie strângând tulpina plină de ţepi a unui trandafir de culoare albă.

timpanon: Instrument muzical cu şase, nouă sau douăsprezece corzi, ţinut pe genunchi.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statura uriaşă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman şi animal şi ucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi şi trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori şi mănâncă orice fel de carne, chiar şi carne de om şi de troloc. Având şi natură omenească, se pot încrucişa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morţi sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizaţi în bande, si-

milare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal şi Kno'mon.

Tuatha'an: Nomazi, cunoscuţi şi sub numele de Spoitori sau de Seminţia Pribegilor, care trăiesc în căruţe viu colorate şi urmează o filosofie complet pacifistă, numita Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitaţi în multe sate deoarece se povesteşte că fură copii şi încearcă să îi convertească pe tineri la credinţele lor. Sunt printre puţinii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, cari Aielii evita cu stricteţe orice apropiere de ei.

Ţinuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar.

Ţinuturile Pârjolite: Ţinuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Ucigaşii-de-Copaci: Nume dat de Aieli pentru cei din Cairhien, rostit mereu pe un ton de groază şi scârbă.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei şi cu Frângerea Lumii. O perioadă în care bărbaţii şi femeile Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi şi: Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei*

Verin Mathwin: Aes Sedai din Ajah Brună. *Vestitoare-n-vise: Vezi: înzestrări.*

Vineţiu: Om care şi-a cedat, de bună voie, sufletul, pentru a deveni ucigaş în slujba Umbrei. Vineţiii nu au nici o trăsătură mai deosebită, astfel încât pot trece nevăzuţi. Cei mai mulţi sunt bărbaţi, dar există şi câteva femei.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbaţii Aes Sedai au înnebunit şi au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ţinut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. *Vezi şi: Cei O Sută de Tovarăşi, Adevăratul izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.*